Liễu Tàng Dương

Giang Hồ Đoạt Kiếp

Hồi 1

Lữ khách trong tuyết lạnh

Bầu trời trắng xóa bởi những bông tuyết phủ khắp nơi. Không gian như nhuốm toàn một màu trắng, một màu trắng tinh anh và thuần khiết chẳng một vết bẩn nào. Trong màu trắng đó là tiết trời giá buốt. Buốt đến tận xương tủy thì đúng hơn. Với tiết trời thế này thì chẳng một ai rong ruổi trên đường, mà chỉ quanh quẩn bên một đống lửa để sưởi ấm xụ đi cái giá rét căt da, cắt thịt. Thế nhưng trong cái tiết trời lạnh giá đó vẫn có một người lữ hành lầm lủi thả những bước chân đều đặn đi trong màn trắng của tuyết lạnh. Ngoài chiếc áo choàng khoác bằng vải gai, không đủ xua đi cái lạnh của tuyết trắng, nhưng y vẫn thả bước đều như thể sự giá rét kia chẳng hề ảnh hưởng đến y. Những dấu chân của y in trên nền tuyết, hết dấu chân này lại đến dấu chân khác, khoảng cách thật đều nhau.

Y đến được Giang Châu thì trời cũng đã sẩm tối. Vầng nhật quang chìm hẳn xuống thì bầu trời càng rét mướt hơn, càng giá lạnh hơn. Y

đi thẳng một mạch đến tòa biệt trang Thái A Bảo.
Trung niên bước qua ngôi tam quan, ngay lập tức từ trong đại đường của Thái A Bảo, hai ả a hoàn cầm dù hối hả bước ra đón y.
Người của biệt trang thái a bảo như thể biết được y sẽ đến trong thời khắc này.
Hai ả a hoàn bước đến che dù cho y. Mặc dù biết hai ả a hoàn đó chỉ là phận nô nữ trong biệt trang Thái A Bảo nhưng trung niên vẫn ôm quyền xá.
Y vừa xá hai nữ nô nữ của biệt trang Thái A Bảo vừa nói :
- Tại hạ Tiêu Viên muốn gặp bảo chủ Thái A Bảo Cung Nhật Minh.
Hai ả nô nữ xá Tiêu Viên một cách thành kính.
Ả đứng bên trái nói :
- Lão nhân gia biết thế nào tôn giá cũng đến và đang chờ tôn giá trong tiền khách sãnh của Thái A Bảo.
Tiêu Viên lại ôm quyền xá.
Y cùng với hai ả nô nữ đi thẳng vào đại sãnh.
Đến cửa đại sãnh tiền đường Thái A Bảo, Tiêu Viên cởi chiếc áo khoác bằng vải gai cẩn thận gấp lại.
Y sợ như thể đem chiếc áo khoác bằng vải gai kia đã nhuộm bụi đường vào tòa tiền sãnh của Thái A lầu sẽ làm nhuốm bẩn nền gạch bóng và sạch, nên để ngoài mái hiên. Y lưỡng lự rồi bước vào.
Thái A Bảo bảo chủ dáng người tao nhã, bước ra đón Tiêu Viên.
Vuốt chòm râu đen nhánh, Cung Nhật Minh nói :
- Tiêu các hạ ! Lão phu chờ các hạ lâu lắm rồi.
Lão cười giả lả nói tiếp :
- Mời vào ! Mời vào !
Cung Nhật Minh chắt lưỡi rồi nói :

- Tiêu hiệp khách sáo quá ! Sao lại để áo khoác ngoài này. Để lão phu đưa vào trong phơi khô cho Tiêu hiệp.

Tiêu Viên ôm quyền xá :

- Bảo chủ ! Xin đừng khách sáo đón tiếp tại hạ bằng sự đãi ngộ trọng thị. Tiêu mỗ đến Thái A Bảo rồi sẽ đi ngay. Tại hạ không muốn mất thời gian nhiều.

Cung Nhật Minh nheo mày :

- Ơ kìa... Tiêu hiệp đã đến đây, lão phu phải đãi lễ thượng khách đối với Tiêu hiệp chứ.

Cung Nhật Minh lại rối rít nói :

- Mời Tiêu hiệp...

Thái A Bảo bảo chủ cùng Tiêu Viên bước đến bên lò sưởi. Tiêu Viên hơ tay lên lò sưởi trong khi bảo chủ thì trịnh trọng lấy bầu rượu đã hâm nóng từ trước chuốc ra chén.

Lão vừa chuốc rượu vừa nói :

- Tiêu hiệp hẳn có mang đến thứ mà lão phu cần ?

Tiêu Viên gật đầu :

- Tại hạ đã làm tận hết sức mình.

Thái A Bảo chủ Cung Nhật Minh vuốt râu mĩm cười nhìn Tiêu Viên:

- Lão phu biết, chuyện này chỉ có Tiêu hiệp mới làm được mà thôi. Thời gian thế mà đã ba năm rồi nhỉ. Tiêu hiệp đã lặn lội suốt ba năm trời
trong giang hồ.

Lão chắt lưỡi nói tiếp :

- Thời gian ba năm quả là nhiều.

- Nhưng những gì Thái A Bảo bảo chủ giao cho tại hạ làm cũng không có gì nặng nề lắm.

Cung Nhật Minh nhìn Tiêu Viên. Lão đặt chén rượu vào tay y :
- Chúc mừng Tiêu hiệp đã trở về. Nào ! Cùng uống cạn với lão phu.
- Đa tạ bảo chủ.
Hai người cùng cạn chén. Tiêu Viên đặt chén xuống bàn.
Thái A Bảo chủ Cung Nhật Minh nói :
- Mặc dù là một công việc không nặng nhọc, nhưng không phải ai cũng làm được. Chỉ có một người duy nhất làm được đó là Tiêu hiệp.
- Bảo chủ quá khen, tại hạ hổ thẹn vô vùng.
Cung Nhật Minh lại chuốc rượu vào chén của Tiêu Viên.
Lão vừa chuốc rượu vừa nói :
- Tiêu hiệp có đem thứ lão phu cần đến đây không ?
Tiêu Viên gật đầu :
- Y rút trong ngực áo ra một phong thư được niêm cẩn thận, đặt lên bàn, rồi nói :
- Tất cả những gì của Thái A Bảo, Tiêu Viên trao lại cho Thái A Bảo.
Nhận lấy phong thư của Tiêu Viên, Cung Nhật Minh nói :
- Những gì các hạ đã làm, Thái A Bảo vô cùng cảm kích.
Tiêu Viên khẽ lắc đầu :
- Bảo chủ, tại hạ làm tất cả vì Thái A Bảo không phải để nhận một lời cảm tạ của bảo chủ.
Thái A Bảo chủ bật lên tràng cười khành khạch :
- Lão phu biết các hạ muốn gì ! Rất biết ! Rất biết !
Lão chìa chén rượu đặt trước mặt Tiêu Viên :
- Mời các hạ.
Tiêu Viên không hề khách sáo đáp lại lời của Thái A Bảo chủ Cung Nhật Minh mà dốc luôn chén rượu vào miệng.
Sau khi uống cạn chén rượu với Tiêu Viên, Thái A Bảo chủ Cung

Nhật Minh nói :

- Lão phu thĩnh mời các hạ.

Hai người rời đại sãnh, bước qua một gian thư phòng. Trong gian thư phòng này của Thái A Bảo chẳng có gì ngoài một chiếc rương nhỏ để trên bàn.

Thái A Bảo chủ chỉ chiếc rương :

- Mời Tiêu các hạ nhìn qua.

Tiêu Viên bước đến mở nắp chiếc rương nhỏ. Ánh kim ngân vàng chói nhuộm cả khuôn mặt chữ điền của Tiêu Viên.

Tiêu Viên nhìn số kim lượng trong chiếc rương một lúc rồi đậy nắp lại. Y nhìn lại Thái A Bảo chủ Cung Nhật Minh, ôm quyền nói :

- Đây mới đúng là lời cảm tạ tri ân mà tại hạ đang cần. Nhưng có một điều Tiêu mỗ muốn thĩnh giáo bảo chủ.

Cung Nhật Minh ôm quyền đáp lễ, nhã nhặn nói :

- Tiêu các hạ có điều gì xin cứ nói.

- Công việc Tiêu mỗ làm không đến nổi quá nặng nề mà bảo chủ ban phát cho bấy nhiêu kim lượng, có quá thiệt thòi cho bảo chủ không ?

Thái A Bảo chủ Cung Nhật Minh giả lả. Lão vừa cười vừa nói :

- Không đáng là bao ! Không đáng là bao. Lão phu nói rồi, có những công việc đặc biệt và chỉ có những con người phi thường như Tiêu các hạ mới khả dĩ làm được. Kim lượng không là gì đối với lão phu cả, quan trọng hơn tất cả là công việc đã hoàn thành. So với những gì Tiêu các hạ đã làm thì số ngân lượng này chẳng đáng là bao. Thậm chí còn có phần thiệt thòi cho Tiêu các hạ nữa.

Tiêu Viên khoát tay :

- Thái A Bảo chủ ! Bao nhiêu đây quá đủ đến với Tiêu mỗ.

Y ôm quyền xá :

- Thái A Bảo chủ ! Đường về quê nhà còn xa ! Tiêu mỗ xin cáo từ.

Thái A Bảo chủ trố mắt ngạc nhiên nhìn Tiêu Viên :

- Tiêu các hạ định đi ngay bây giờ à ?

Tiêu Viên gật đầu :

- Tại hạ định cáo từ Thái A Bảo chủ.

Cung Nhật Minh vuốt râu nhíu mày, chắt lưỡi :

- Sao Tiêu Viên huynh lại đi sớm vậy ? Đêm đã xuống rồi, tiết trời lại giá buốt lạnh lẽo. Tiêu các hạ không ngại sao ?

- Với tại hạ chẳng có gì ngại cả.

Tiêu Viên ôm quyền, nhưng Cung Nhật Minh đã cản lại :

- Tiêu các hạ, lão phu muốn đối ẩm với các hạ, ngày mai các hạ lên đường cũng không muộn. Hãy lưu lại Thái A Bảo đêm nay. Lão phu sẽ sắp xếp chu toàn cho các hạ lên đường.

- Tại hạ muốn quay về quê sau khi làm xong phận sự của mình.

- Tiêu huynh không thể lưu lại đây sao ?

Tiêu Viên lưỡng lự rồi gật đầu :

- Thôi được ! Ngày mai Tiêu mỗ sẽ sớm lên đường vậy.

Hai người quay trở ra đại sãnh đường, tiếp tục đối ẩm.

Đối ẩm được bốn tuần rượu, Tiêu Viên đứng lên, ôm quyền nói :

- Tiêu Viên vô cùng cảm kích Thái A Bảo bảo chủ. Đêm đã khuya tại hạ không dám làm phiền lão bảo chủ.

- Lão phu cũng không dám làm phiền Tiêu các hạ.

Thái A Bảo bảo chủ Cung Nhật Minh sai a hoàn đưa Tiêu Viên về gian thượng khách phòng. Lão không quên cho người đưa chiếc rương kim lượng vào thượng khách phòng của họ Tiêu.

Ả a hoàn đóng cửa, nhìn Tiêu Viên nhỏ nhẹ nói :

- Tiêu tôn giá ! Tiểu Tiểu được lệnh của lão thái gia, ở lại hầu Tiêu

tôn giá.

Tiêu Viên nhìn nàng từ đầu đến chân. Y suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Thái A Bảo bảo chủ quá tốt đối với tại hạ.

Y nhìn Tiểu Tiểu mĩm cười nói :

- Tiểu Tiểu cô nương có ý hầu hạ Tiêu mỗ như thế nào ?

- Tiểu Tiểu hầu hạ Tiêu tôn giá bất cứ những gì tôn giá cần.

Tiêu Viên lấy trong ngực áo ra chiếc túi vải rồi nói :

- Tốt lắm ! Tiêu mỗ không khách sáo. Nếu như cô nương có ý như vậy.

Y để túi vải lên bàn :

- Tiểu Tiểu cô nương có thể giúp Tiêu mỗ sắp xếp tất cả số kim lượng này vào túi vải được không ?

- Bất cứ điều gì sai, Tiểu Tiểu sẽ làm.

Tiểu Tiểu nói rồi bước đến cẩn thận xếp tất cả số kim lượng trong rương vào trong túi vải.

Tiêu Viên ngồi uống rượu nhìn nàng xếp kim lượng vào túi. Y nhìn Tiểu Tiểu bằng ánh mắt bàng quan, chẳng có chút biểu cảm gì.

Chờ cho Tiểu Tiểu xếp hết tất cả những thỏi vàng vào túi vải, Tiêu Viên mới bước đến bên nàng. Y lấy một nén vàng đặt vào tay Tiểu Tiểu :

- Cô nương làm rất tốt, Tiêu mỗ tặng cô nương nén vàng này.

Tiểu Tiểu lắc đầu :

- Tiêu tôn giá ! Đây là phận sự của Tiểu Tiểu.

Tiêu Viên khoát tay :

- Tiểu Tiểu cô nương đừng ngại. Có làm thì tất phải có hưởng. Hãy giữ lấy nén vàng này.

Tiểu Tiểu lưỡng lự.

Tiêu Viên mĩm cười khích lệ nàng :
- Tiểu Tiểu cô nương đừng phụ lòng Tiêu mỗ.
Tiểu Tiểu ôm quyền, nhún người xá Tiêu Viên :
- Tiểu Tiểu đa tạ tôn giá ! Tiểu Tiểu mạn phép hỏi tôn giá còn cần gì nơi Tiểu Tiểu ?
Tiêu Viên quay lại ghế ngồi.
Tiểu Tiểu nhìn theo y.
Sau khi yên vị, Tiêu Viên mới từ tốn nói :
- Những gì Tiêu mỗ cần Tiểu Tiểu cô nương làm thì cô nương đã làm rồi. Tiêu mỗ không còn gì để nhờ nữa.
- Tiểu Tiểu có thể hầu rượu Tiêu gia qua đêm ?
- Tiêu mỗ cũng thích như vậy, nhưng đêm nay Tiêu mỗ không dám làm phiền đến ai cả. Nếu có việc gì cần, Tiêu mỗ sẽ nhờ đến Tiểu Tiểu cô nương.
Tiểu Tiểu nhìn Tiêu Viên nhỏ nhẹ nói :
- Nếu Tiêu tôn giá không cần nữa, Tiểu Tiểu xin cáo từ.
Tiêu Viên đứng lên, khẽ gật đầu. Y tiễn nàng ra đến cửa rồi đóng lại.
Quay vào thượng khách phòng, Tiêu Viên đến bên bàn. Y đặt bàn tay vào túi kim lượng, đôi mắt vào một điểm hư vô nào đó.
Không biết Tiêu Viên đang nghĩ gì những trông dáng điệu y có vẽ tư lự, thĩnh thoảng lại điểm nụ cười mĩm. Y đứng như thế một lúc rồi quay bước đến bên cửa sổ, đôi mắt nhìn ra ngoài hoa viên. Y mơ hồ tưởng tượng đến thời khắc quay lại quê nhà.
Tiêu Viên nhẩm nói :
- Tiêu Lân ! Thế là cha sắp gặp lại con.
Thốt ra một câu nói đó, miệng Tiêu Viên điểm một nụ cười thỏa mãn.
Y nói tiếp :

- Ngọc Lan ! Đây là lần cuối cùng huynh bước vào giang hồ rồi quay trở lại. Nơi cõi hư vô nàng đừng giận huynh, chỉ một lần này thôi và mãi không bao giờ quay lại giang hồ, chỉ một lần vì Tiêu Lân con của huynh và muội.

Y đứng chắp tay sau lưng mơ hồ như người đang thả mình trôi vào những hoài ức vu vơ không thật.

Tiêu Viên đứng như thế mãi suốt một canh giờ, dõi tâm thức vào những hoài ức xa xôi mơ hồ.

Chân diện của Tiêu Viên chợt có những nét thay đổi, y đang bước trở lại bàn, bưng bầu rượu chuốc ra hai cái chén.

Y nhìn chén rượu, nhạt nhẻo nói :

- Các hạ thích uống rượu hay thích túi kim lượng của Tiêu mỗ ?

Chẳng biết Tiêu Viên nói với ai khi trong gian thượng khách phòng chỉ có mỗi mình y ?

Tiêu Viên chờ một lúc rồi nói tiếp :

- Nếu các hạ không thích chén rượu của Tiêu mỗ thì có thể đi đi, Tiêu mỗ không thích có người lạ lén lút trên nóc phòng của Tiêu mỗ đâu.

Vẫn không có ai đáp lời Tiêu Viên.

Tiêu Viên lắc đầu :

- Lạ thật ! Lại thêm một người nữa. Chẳng biết các người muốn gì nơi Tiêu mỗ mà thập thò như vậy ? Có gì thì hãy bước vào đây, Tiêu Viên không khách sao khi hồi tiếp các vị huynh đệ đâu.

Vẫn không ai đáp lời Tiêu Viên.

Tiêu Viên bất ngờ, hất mạnh chén rượu về phía của sổ. Động tác hất rượu của Tiêu Viên trông rất bình thường, nhưng số rượu trong chén lại không bình thường chút nào. Số rượu trong chén như thể bị đặc lại chẳng khác nào một thứ ám tiển với sức công phá dử dội.

Khối rượu nện thẳng vào cửa sổ.

Chát !

Cánh cửa sổ bị thủng ngay một lỗ vừa vặn với khối rượu đó, đồng thời một tiếng rú cất lên :

- Ối !

Tiếng thốt kia còn lồng lộng thì cửa thượng khách phòng bật ra.

Rầm !

Từ ngoài hành lang bước vào gian thượng khách phòng của Tiêu Viên là bốn người vận hắc y dạ hành bó chẻn. Tất cả đều bịt mặt chỉ chừa lại những ánh mắt lạnh lùng và tàn nhẫn.

Tiêu Viên cau mày hỏi :

- Tiêu mỗ chẳng thích trò này chút nào.

Hồi 2
Huyết Án Tạo Thảm Cảnh

Bưng bầu rượu Tiêu Viên chuốc ra chén. Vừa uống rượu y vừa đảo mắt nhìn qua bốn gã hắc y vận dạ hành bó chẽn. Đặt chén rượu xuống bàn Tiêu Viên nói :
- Các ngươi nên rời khỏi gian thượng khách phòng này và nhắn Thái A Bảo chủ Cung Nhật Minh đến đây.
Tiêu Viên vừa nói dứt câu thì cả bốn gã hắc y nhân đồng loạt vung khoái đao bổ thẳng đến Tiêu Viên.
Vẫn ngồi trên chiếc đôn, tay trái bưng chén rượu, tay phải Tiêu Viên phát động chỉ khí. Một chiêu y đánh ra hóa thành bốn thức, tất cả những thức chỉ đều trúng đích và nhanh không thể tưởng. Cả bốn ngọn khoái đao đều bị chỉ pháp đánh bật trở ra, rơi xuống sàn gạch tạo ra những âm thanh loảng xoảng. Chiếc đôn quay đứng một vòng thì bốn gã hắc y dạ hành thích khách bật về bốn phía, lưng va vào vách thượng khách phòng rồi rơi xuống như những quả chín. Trên

trán của những người đó xuất hiện một điểm máu vừa vẹn cở hạt đậu. Cả bốn gã đều mở mắt trừng trừng nhưng tưởng như từ trận đến lấy mạng chúng quá nhanh, nhanh đến độ chẳng có người nào kịp nhắm mắt trước khi cái chết chụp tới họ.
Tiêu Viên bước đến giở mặt từng người. Những khuôn mặt thật xa lạ mà y chẳng nhận ra được ai.
Tiêu Viên nhỏ giọng nói :
- Các ngươi tự đi tìm cái chết chứ tâm của Tiêu Viên không muốn.
Tiêu Viên nói rồi bước đến bàn khoác cái túi kim lượng lên vai, y nghĩ thầm :
- Thái A Bảo chủ, Tiêu mỗ đến tìm bảo chủ cho ra nhẽ.
Tiêu Viên rời gian tượng khách phòng, sải bước đến đại đường Thái A Bảo. Bước đến ngưỡng cửa tòa đại đường Thái A Bảo, Tiêu Viên đứng phỗng ra như tượng. Y chẳng thể nào tin được cảnh tượng trong đại đường. Một bãi thây ma lổn ngổn trong gian đại đường tiền sảnh đập vào mắt y. Tất cả người của Thái A Bảo đều chết tại tòa đại đường này.
Tiêu Viên bước vào đại sảnh Thái A Bảo. Tất cả người của Thái A Bảo chết chỉ mới đây thôi. Thậm chí hơi ấm còn tiềm ẩn trong từng xác chết. Mọi người đều nằm dài trên sân gạch từ cửa vào cho đến bên trong. Riêng Thái A Bảo chủ Cung Nhật Minh thì chết trong tư thế ngồi. Hai mắt lão nhắm lại như thể biết mình phải chết mà chẳng còn cơ hội nào để sống nên đành chấp nhận cái chết. Chấp nhận một cái chết để được chết nên mắt lão mới nhắm lại như vậy.
Tiêu Viên như thể không tin cảnh tượng trước mắt mình. Y cẩn thận đưa tay vào mũi Cung Nhật Minh, thậm chí còn bắt mạch xem coi lão có thật sự chết chưa. Khi đã biết chắc Thái A Bảo chủ Cung Nhật Minh chết thật rồi, Tiêu Viên mới buột miệng thốt :
- Chuyện quỷ quái gì xảy ra thế này ?
Tiêu Viên đứng thừ ra nhìn xác chết của Thái A Bảo chủ Cung Nhật Minh. Đôi chân mày rậm và sắc của Tiêu Viên nhíu lại. Y nhủ thầm :
- Ai có thể lấy được mạng của Thái A Bảo chủ Cung Nhật Minh ? Kẽ giết được Cung bảo chủ...
Y lắc đầu :
- Không phải vậy ! Hung thủ đã không giết Thái A Bảo chủ mà lại buộc lão chết... Buộc lão bảo chủ Cung Nhật Minh phải tự tìm đến cái chết. Ai có quyền uy như vậy chứ ?
Tiêu Viên lắc đầu nhưng không thể tìm ra câu giải đáp trong tâm tưởng tượng. Tiêu Viên sao có thể tìm được lời giải đáp qua cái chết của Thái A Bảo chủ Cung Nhật Minh. Y biết Thái A Bảo Cung Nhật

Minh là một đại cao thủ trong võ lâm Trung Nguyên. Thậm chí Thái A Bảo còn được giới võ lâm phong cho mỹ danh Đệ Nhất bảo chủ của giới võ lâm giang hồ thì đâu còn ai có thể buộc họ Cung phải tìm đến cái chết, nhưng hiển nhiên sự thật ttrước mắt Tiêu Viên thì đúng là Thái A Bảo chủ Cung Nhật Minh đã tìm đến cái chết.
Tiêu Viên xoa trán nhưng để lý giải cho những thắc mắc của y vẫn là sự mù mịt chẳng có lời đáp. Y nhủ thầm :
- Những gã hắc y dạ hành khách kia sao ? Không thể được. Bản lĩnh võ công của những tên đó chẳng thể nào lấy được mạng của Cung Nhật Minh chứ đừng nói buộc lão tự tìm đến cái chết. Hay lão tự tìm đến cái chết, sau khi xuống tay giết tất cả người của Thái A Bảo ? Trên đời này làm gì có chuyện đó. Huống chi còn có sự xuất hiện của những gã thích khách vô danh. Chuyện gì đang xảy ra ?
Tiêu Viên thò tay vào xác Cung Nhật Minh lục soát. Nhưng phong thư mà y trao cho Thái A Bảo chủ đã không cánh mà bay. Tiêu Viên rút tay lại nghĩ thầm :
- Chẳng lẽ phong thư kia lại tạo ra huyết cảnh này ?
Ý niệm còn đang trong đầu Tiêu Viên thì bất thình lình hai mươi gã nha sai cùng gã bộ đầu lực lưỡng cầm đại đao xông vào.
Gã bộ đầu quát lớn :
- Tiểu tặc, mau quì xuống chịu tội với bổn bộ đầu.
Tiêu Viên nhìn lại gã bộ đầu. Gã bộ đầu chẳng có chút gì để gọi là quen biết với y. Một sự xa lạ mà Tiêu Viên phải nhủ thầm :
- Sao gã bộ đầu này lại biết tục danh của mình ?
Tiêu Viên nhìn gã bộ đầu từ tốn nói :
- Quan nha ! Tại hạ là bằng hữu của Thái A Bảo chủ. Tuyệt nhiên không phải là người tạo ra huyết sát này.
Gã bộ đầu hừ nhạt một tiếng rồi gằn giọng nói :
- Không phải ngươi thì là ai gây ra huyết sát cho Thái A Bảo Cung tiên sinh chứ ?
Tiêu Viên lắc đầu :
- Tại hạ không biết, nhưng có thể những tên hắc y nhân để xông vào đây giết Thái A Bảo chủ. Quan nha hãy theo Tiêu mỗ.
Tiêu Viên dẫn gã bộ đầu cùng bọn nha sai quay lại thượng khách phòng mà Cung Nhật Minh dành cho y. Bốn cái xác của bốn hắc y nhân giờ chỉ còn là bốn vũng nước lầy nhầy, chẳng còn chút da thịt nào. Thậm chí trang phục của chúng cũng biến thành bột.
Tiêu Viên chỉ bốn vũng nước lầy nhầy đó nói :
- Chính những người này...
Gã bộ đầu chau mặt, đanh giọng nói :

- Tiểu tặc ! Ngươi bỡn cợt với bổn bộ đầu ư ?
Tiêu Viên mĩm cười nói :
- Tại hạ nói thật ! Bốn người này chắc chắn là hung thủ tạo ra huyết sát cho Thái A Bảo chủ.
Gã bộ đầu phá lên cười đay nghiến nói :
- Tiểu tặc ! Ngươi tưởng bổ bộ đầu là trẻ thơ lên hai lên ba hay sao mà dám chỉ bốn vũng nước lầy nhầy kia cho là hung thủ tạo ra huyết sát đối với Cung tiên sinh ?
Y hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp :
- Tiểu tặc ! Mau quì xuống chịu tội với bổn bộ đầu. Đừng nhiều lời phân bua nói nhăng nói càn.
Tiêu Viên lắc đầu :
- Quan huynh ! Tiêu mỗ nói thật. Tiêu mỗ không can dự gì đến cái chết của Cung tiên sinh.
Trong Thái A Bảo chỉ có mình ngươi. Không phải ngươi thì là ma là quỉ sao ? Làm gì có ma quỉ hiện hình giữa ban ngày và tạo ra huyết sát này chứ ? Ngoài ngươi ra chẳng còn ai khác.
Gã bộ đầu chỉ vào mặt Tiêu Viên :
- Ngươi đừng nhiều lời quanh co chối tội nữa. Mau quì xuống để bổn bộ đầu đưa ngươi về công đường cho huyện đại nhân phán xét. Hay ngươi đợi bổn bộ đầu phải ra tay ?
Tiêu Viên buông tiếng thở dài, ôm quyền từ tốn nói :
- Bộ đầu quan huynh ! Xin hãy tin lời tại hạ.
- Sao ta có thể tin lời một hung thủ tàn nhẫn, và ác tâm như ngươi được.
Gã phán lịnh :
- Người đâu ! Còng hắn lại giải về nha môn.
Tiêu Viên khoát tay
- Không cần ! Tiêu mỗ tự đến nha môn. Tiêu mỗ chẳng có tội gì để quan huynh phải gông mà dẫn giải về nha môn.
- Ai tin ngươi được. Gông hắn lại.
Lệnh được gã bộ đầu phán ra, lập tức bốn gã sai nha sai đã vừa xông vào Tiêu Viên. Chực buộc y phải quì xuống. Nhưng bốn gã đã vừa xông vào thì Tiêu Viên chỉ khẽ lắc vai, đã lòn qua bốn gã nha sai. Chẳng biết y dụng bộ pháp gì, nhưng thân ảnh quả là quỷ mị vô minh, chẳng thể nào lường hết được. Thậm chí gã bộ đầu cũng phải trơ mắt ra nhìn. Khi Tiêu Viên lách bộ lòn qua bốn gã nha sai thì bốn gã kia cũng đã bị y điểm huyệt, đứng phỗng ra như pho tượng.
Tiêu Viên bước đến trước mặt gã bộ đầu, nghiêm giọng nói :
- Bộ đầu huynh ! Tiêu mỗ nói thật ! Tiêu mỗ không phải là hung thủ

tạo ra cảnh huyết sát cho Thái A Bảo.
Gã bộ đầu nạt ngang :
- Bổn bộ đầu không cần biết ngươi có phải là hung thủ hay không. Ngươi đã không chịu sự phán quyết của Vạn Dân Nghiêm thì ngươi phải chết.
Vừa nói, bộ đầu Vạn Dân Nghiêm vua vung đại đầu đao chém xả đến vùng thượng đẳng của Tiêu Viên. Chiêu đao của Vạn bộ đầu đúng là một sát chiêu muốn lấy mạng họ Tiêu. Vốn là một bộ đầu của huyện lệnh Từ Châu, võ công của Vạn Dân Nghiêm đâu phải tầm thường, nhưng Tiêu Viên cũng chẳng xem ra gì. Y lắc người bước qua trái nửa bộ, tả thủ thi triển cầm nả, thủ pháp nhanh hơn cái chớp mắt, thộp lấy hổ khẩu tay đao của họ Vạn, hữu thủ thì điểm chỉ pháp vào đúng tam tinh đối phương. Chỉ pháp của Tiêu Viên không lấy mạng Vạn Dân Nghiêm nhưng gã bộ đầu Từ Châu vẫn rùng mình. Y rùng mình vì cảm nhận tam tinh mình nhoi nhói một cảm giác cực kỳ khó chịu vô cùng.
Tiêu Viên nói với Vạn Dân Nghiêm :
- Bộ đầu quan huynh có bao giờ nghe nói đến Nhất Điểm Huyết Tiêu Viên chưa ?
Vạn Dân Nghiêm khẽ lắc đầu. Da mặt tái nhơn tái nhạy. Y sao có thể tin được mình lại rơi vào tình cảnh này. Y nuốt nước bọt, thở ra từ từ như sợ cả hơi thở của mình sẽ khiến chỉ pháp của Tiêu Viên chọc vào tam tinh.
- Vạn mỗ chưa từng nghe nói đến.
- Chưa từng nghe nói đến, vậy Tiêu mỗ sẽ cho bộ đầu quan huynh biết Nhất Điểm Huyết Tiêu Viên chính là Tiêu mỗ. Tiêu mỗ có thể giết bộ đầu quan huynh bất kỳ lúc nào.
Lời nói này khiến cho mồ hôi rơi trên trán của Vạn Dân Nghiêm rịn ra cùng với vẽ hồi hộp hiện rõ trên mặt y.
Vạn Dân Nghiêm miễn cưỡng nói :
- Chẳng lẽ Tiêu tôn giá chống lại quan sai của triều đình ?
Tiêu Viên lắc đầu :
- Tiêu mỗ không chống lại bộ đầu quan huynh nhưng Tiêu mỗ khẳng định ! Tiêu mỗ không phải là hung thủ tạo ra huyết cảnh nơi Thái A Bảo.
Trong Thái A Bảo chỉ có một mình Tiêu tôn giá. Khi bổn bộ đầu đến thì lại thấy Tiêu tôn giá đang lục soát người của Cung tiên sinh. Làm sao bổn bộ đầu tin được lời của tôn giá ?
Y thở hắt ra một tiếng nữa, rồi cố lấy giọng ôn nhu nói :
- Nếu Tiêu tôn giá thấy mình bị oan ức thì hãy theo ta đến nha môn

chờ phán quyết của huyện lịnh đại nhân. Trắng đen sẽ rõ ràng. Nếu như Tiêu tôn giá không có tội thì chẳng ai làm gì tôn giá cả.
Tiêu Viên nhìn vào mặt gã bộ đầu Vạn Dân Nghiêm. Y từ tốn nói :
- Tiêu mỗ có ý đó nhưng Tiêu mỗ sẽ không đến nha môn của huyện đại nhân trong tư thế của một tội phạm. Bởi Tiêu mỗ biết mình không phạm tội gì cả.
Tiêu Viên rút hữu thủ lại. Y nói tiếp :
- Tự Tiêu mỗ sẽ tìm đến công đường.
Gã bộ đầu lưỡng lự rồi gật đầu :
- Được... Mời Tiêu tôn giá.
Tiêu Viên đi trước. Vạn bộ đầu cùng bọn nha sai theo sau, nhưng giờ thì Vạn Dân Nghiêm chẳng còn kiêu căng như buổi đầu gặp mặt Tiêu Viên.
Tiêu Viên bước vào nha môn. Ngay lập tức hai hàng nha sai rầm rập chạy ra đứng xếp hàng dọc hai bên án xử. Bọn nha sai xướng lên thị uy.
- Uy vũ...
Tiếng xướng của bọn nha sai rền vang cả công đường. Chỉ nghe tiếng lịnh xướng của bọn nha sai thôi cũng đủ cho người đến nha môn hồn siêu phách lạc, nhưng Tiêu Viên lại rất dửng dưng. Y đứng khoanh tay trước ngực chẳng hề tỏ lộ sự hoảng hốt nào trước tiếng xướng thanh thị uy của bọn nha sai.
Huyện lệnh Từ Châu Đình Thọ với áo mão cân đai trịnh trọng bước ra ngồi vào án thư. Y có vóc người đẩy đà cùng bộ mặt nọng nhưng không thiếu vẽ kiên quyết của một vị quan phụ mẫu.
Đình Thọ huyện đại nhân cầm lấy trát án, đập xuống bàn.
Chát !
Âm thanh phát ra nghe thật chát chúa đinh tai nhức óc mà ai nghe cũng phải rùng mình.
Huyện lệnh đại nhân gằn giọng nói :
- Người kia ! Đã đến nha môn sao không quì xuống ?
Tiêu Viên khẽ lắc đầu nói :
- Phàm những kẽ có tội đến nha môn mới phải quì. Riêng tại hạ thì không có tội gì nhưng lại phải đầu nha môn. Nên Tiêu mỗ thỉnh huyện đại nhân cho Tiêu mỗ khỏi phải quì.
Huyện đại nhân Đình Thọ đứng lên.
- Người đâu ! Bắt hắn quì.
Bốn gã nha sai cầm trường côn xông ra, nhưng Tiêu Viên quát lớn :
- Khoan !
Tiếng quát của Tiêu Viên như một mệnh lệnh, vừa đanh vừa ác vừa

cất lên thì ngay lập tức bốn gã nha sai đều dừng bước, vây quanh y.
Tiêu Viên nhìn lại Đình Thọ. Y ôm quyền từ tốn nói :
- Huyện đại nhân ! Tiêu mỗ có lý do để không quì.
Đình Thọ gắt giọng nói :
- Tiêu Viên ngươi có lý do gì mau nói ra đi ?
- Tiêu mỗ vốn là một Ngự Tiền Sứ của triều đình, cáo quan về làm dân. Trong người Tiêu mỗ có di bảo của tiên đế, nên không thể quì trước một huyện lệnh của huyện Từ Châu.
Tiêu Viên vừa nói vừa lấy trong người ra một tấm kim bài chìa đến trước :
- Huyện đại nhân ! Đại nhân nhận ra di bảo của Tiêu Viên chứ ?
Vừa thấy tấm kim bài trên tay Tiêu Viên, Đình Thọ vội vội vàng vàng rời án thư bước xuống quì ngay trước mũi giày của Tiêu Viên. Y sụp lạy. Vừa lạy Đình Thọ vừa nói :
- Ta không biết trong người của Tiêu Viên tôn giá có di bảo của tiên đế.
Tiêu Viên cất tấm kim bài vào trong ngực áo rất nói :
- Huyện đại nhân không biết không có tội, đứng lên đi.
Đình Thọ từ từ đứng lên.
Tiêu Viên nói tiếp :
- Đình huyện lệnh cứ làm theo chức phận của mình.
Huyện đại nhân Đình Thọ ôm quyền xá :
- Đa tạ Tiêu tôn giá.
Huyện lệnh Từ Châu quay bước ngồi trở lại vào án thư. Nhưng lần này lão nhã nhặn vô cùng.
Đình Thọ nói :
- Mang ghế cho Tiêu tôn giá ngồi.
Một chiếc ghế dựa do hai gã nha sai bưng ra đặt xuống cạnh Tiêu Viên.
Chờ cho Tiêu Viên yên vị hẳn rồi. Huyện lệnh Đình Thọ mới ôn tồn nói :
- Chuyện xảy ra ở Thái A Bảo như thế nào ! Bổn huyện lệnh thỉnh Tiêu tôn giá nói lại cho bổn huyện lệnh biết ?
Tiêu Viên đứng lên. Y nghiêm giọng trang trọng thuật lại tất cả mọi chuyện xảy ra cho Đình Thọ nghe.
Nghe Tiêu Viên thuật hết câu chuyện, huyện đại nhân Đình Thọ buông tiếng thở dài.
Tiêu Viên nhìn Đình Thọ nói tiếp :
- Việc này quả là Tiêu mỗ không thể giải lý được. Chỉ có một điều Tiêu mỗ dám khẳng định với huyện đại nhân ! Tiêu Viên này là người

vô can. Nếu như Tiêu mỗ là hung thủ thì chẳng đến nha môn của Đình huyện lệnh làm gì. Huống chi Tiêu mỗ là người biết giữ vương pháp.
Đình Thọ buông tiếng thở dài nói :
- Bổn huyện lệnh thật khó xử.
Huyện đại nhân ôm quyền :
- Tiêu tôn giá ! Cho dù bổn huyện lệnh tin tôn giá, nhưng tôn giá lại chẳng có chứng có cớ. Tôn giá lại có mặt tại hiện trường huyết án của Thái A Bảo. Nếu bổn huyện không tìm được chứng cớ minh oan cho sự trong sạch của Tiêu tôn giá. Mà lại không xét xử theo vương pháp thì đâu còn vương pháp nữa.
Y ôm quyền hướng về bức hoành phi sau lưng trang trọng nói :
- Bổn huyện ăn lộc hoàng thượng phải có chức nghiệp giữ gìn vương pháp của hoàng thượng. Nếu sự việc này không làm sáng tỏ hẳn bổn huyện chẳng còn đủ nhân phẩm là huyện lệnh của Từ Châu.
Y nhìn lại Tiêu Viên từ tốn nói :
- Nói như thế hẳn Tiêu tôn giá đã hiểu tâm tư của bổn huyện ?
Tiêu Viên khẽ gật đầu nói :
- Tiêu mỗ không muốn làm phiền đại nhân.
Tiêu Viên buông tiếng thở dài :
- Huyện đại nhân định phân xử vụ này như thế nào ?
Huyện lệnh Đình Thọ nheo mày nghĩ ngợi rất nói :
- Theo ý của tiêu gia ! Bổn huyện phải phân xử như thế nào ?
Tiêu Viên lưỡng lự rất nói :
- Huyện đại nhân có thể cho Tiêu Viên một thời gian truy lùng hung thủ đã tạo huyết án tại Thái A Bảo ?
Đôi chân mày huyện lệnh Đình Thọ nhíu lại. Lão lưỡng lự rồi nói :
- Tiêu tôn giá giờ không còn là người của quan trường. Chuyện này bổn huyện sao có thể giao được cho tôn giá. Huống chi tôn giá còn là người bị nghi can nhất trong vụ huyết án này.
Buông tiếng thở dài, huyện lệnh Đình Thọ nói tiếp :
- Bổn huyện thật khó xử.
Tiêu Viên sực nhớ điều gì liền nói :
- Huyện đại nhân ! Tiêu mỗ có người có thể làm chứng cho Tiêu mỗ.
Nghe Tiêu Viên thốt ra câu đó, chân diện huyện lệnh sáng hẳn lên :
- Tiêu tôn giá có thể nói cho bổn huyện biết người nào không ?
- Tiểu Tiểu cô nương !
- Nói như vậy Tiểu Tiểu cô nương người của Thái A Bảo không chết à ?
Tiêu Viên lưỡng lự rồi đáp lời Đình Thọ :

- Tại hạ hi vọng như vậy ! Bởi Tiêu mỗ thấy trong tòa đại đường tiền sãnh của Thái A Bảo không có xác của Tiểu Tiểu ! Hi vọng Tiểu Tiểu cô nương không rơi vào họa kiếp diệt thân này. Chỉ cần Tiêu mỗ tìm ra Tiểu Tiểu cô nương sẽ được, tất cả sẽ được rõ trắng đen và minh oan cho mình.
Huyện đại nhân Đình Thọ từ từ ngồi xuống án thư.
- Tốt rồi ! Tiêu tôn giá cứ xem như chúng ta đã có manh mối cho vụ án này.
Đình Thọ buông tiếng thở dài, lưỡng lự nói :
- Nhưng có một điều bổn huyện không thể làm trái với vương pháp, việc này bổn huyện mong tôn giá miễn thứ cho bổn huyện.
Tiêu Viên ôm quyền
- Đại nhân cứ nói.
- Tạm thời Tiêu tôn giá buộc phải lưu lại đại lao của nha môn. Đợi khi nào bổn huyện tìm được vị cô nương Tiểu Tiểu kia sẽ trả lại sự trong sạch cho tôn giá. Có như vậy bổn huyện mới không hổ thẹn với chức nghiệp của mình. Không hổ thẹn với hoàng thượng. Cũng như bảo toàn được sự uy nghiêm của vương pháp.
Tiêu Viên suy nghĩ rồi khẽ gật đầu :
- Tiêu mỗ mong huyện đại nhân sớm tìm được Tiểu Tiểu cô nương.
Huyện lệnh Đình Thọ gật đầu :
- Tiêu tôn giá yên tâm, nhất định Đình Thọ sẽ tìm được vị cô nương Tiểu Tiểu kia để trả lại sự trong sạch cho Tiêu tôn giá.
Tiêu Viên ôm quyền :
- Tiêu Viên vô cùng cảm kích, đa tạ huyện đại nhân.
Đình Thọ khoát tay
- Không dám nhận ! Không dám nhận ! Chỉ cần Tiêu tôn giá hiểu cho Đình mỗ là đủ rồi ! Còn sự cảm kích cùng đa tạ của tôn giá hãy dành khi bổn huyện lệnh tìm ra Tiểu Tiểu cô nương và trả lại sự minh bạch cho người.
- Đến lúc đó Tiêu mỗ sẽ bồi đáp huyện đại nhân.
Huyện lệnh Đình Thọ nhìn Tiêu Viên. Lão ve càm khẽ gật đầu.
- Vậy Tiêu tôn giá hãy về đại lao chờ bổn huyện lệnh.
Tiêu Viên gật đầu.
Đình Thọ phán lệnh cho hai gã nha sai dẫn Tiêu Viên về đại lao.
Đưa Tiêu Viên đến đại lao công đường, huyện đại nhân nói với hai gã nha sai :
- Các ngươi nhớ chăm sóc cho Tiêu tôn giá chu đáo.
- Thưa vâng.
Huyện đại nhân nhìn lại Tiêu Viên :

- Tiêu tôn giá đừng quá lo nghĩ, nhất định Đình Thọ sẽ tìm ra vị Tiểu Tiểu cô nương kia.
Tiêu Viên ôm quyền xá từ tốn nói :
- Huyện đại nhân bảo trọng.
Đình Thọ khẽ gật đầu :
- Tiêu tôn giá yên tâm. Bổn huyện sẽ sớm truy tìm ra hung thủ. Cáo từ.
Đình Thọ huyện đại nhân đi rồi, Tiêu Viên ngồi xuống dựa lưng vào vách đại lao. Y suy nghĩ mông lung nhưng chẳng tìm đâu ra được lời giải đáp cho những sự việc đã xảy ra.
Y thầm nói :
- Ai đã ra lệnh cho Thái A Bảo chủ Cung Nhật Minh phải tìm đến cái chết. Ai có thể phán lệnh được cho Thái A Bảo chủ Cung Nhật Minh chứ ?
Tiêu Viên nhìn ra cửa đại lao. Y chau mày suy nghĩ :
- Nếu hung thủ có thể phán lệnh cho Thái A Bảo chủ Cung Nhật Minh phải tự tìm cái chết thì...
Y lắc đầu như thể muốn xua đi ý niệm vừa loé trong đầu mình nhưng miệng thì thầm nói :
- Nếu có thể lệnh cho Thái A Bảo chủ Cung Nhật Minh phải tự kết liễu đời mình thì với huyện lệnh Đình Thọ ! Hung thủ vẫn có thể khống chế Đình đại nhân xử mình tội chết. Y có thể làm được ! Nhất định có thể làm được điều đó.
Tiêu Viên bất giác buông tiếng thở dài :
- Ngọc Lan ! Huynh đã sai rồi sao ?

Hồi 3
Bạch Mẫu Đơn Trang Kỳ Biến

Tòa trang Bạch Mẫu Đơn im ắng như tờ. Sự im lặng đó có lẽ được tạo ra bởi tiết trời rét mướt. Những khu vườn Bạch Mẫu Đơn bị tuyết trắng phủ lên như khoát lên chung tấm chăn bằng tuyết lạnh giá. Trong tuyết trời đó, khung cảnh ở đây càng vắng lặng hơn. Đứng bên cửa sổ là một trung phụ với những nét kiều diễm không bị thời gian xóa nhòa. Trong khung cảnh tuyết trắng và vắng lặng, sự hiện diện của trung phụ bên vòm cửa sổ dõi mắt nhìn ra ngoài khu vườn

hoa Bạch Mẫu Đơn, tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp. Một bức tranh mà chẳng một họa nhân nào có thể vẽ nên được. Mà chỉ có tạo hóa mới khắc nét được một bức tranh thần kỳ thế này.
Bạch Mẫu Đơn tiên tử Di Tiểu Phụng có vẽ trầm tư mặc tưởng. Tấm chăn trắng xóa được tạo ra bằng tuyết phủ trên khóm hoa mẫu đơn như hút lấy thần nhãn của người.
Di Tiểu Phụng thỉnh thoảng lại nhíu mày như thể suy nghĩ điều gì đó. Có lẽ những suy nghĩ trong đầu của Bạch Mẫu Đơn trang chủ Di Tiểu Phụng khiến cho người trầm tư suy tưởng.
Di Tiểu Phụng bỗng thỉnh thoảng thở dài khi nghe bước chân sau lưng mình.
Một nữ nhân bước vào. Tuổi của người này cũng chỉ chạc ba mươi, chân diện hao hao giống với Di Tiểu Phụng.
Không quay mặt lại, Di Tiểu Phụng nói :
- Muội đến rồi à ?
Trang chủ Bạch Mẫu Đơn từ từ quay lại nhìn Di Tiểu Cúc. Bất chợt Tiểu Phụng buông tiếng thở dài rồi nói :
- Tiểu Cúc muội ngồi xuống đi ! Tỷ có chuyện quan trọng muốn nói với muội.
Tiểu Cúc ngồi xuống ghế nhìn Tiểu Phụng. Thấy vẽ mặt trang trọng của Bạch Mẫu Đơn, bất giác Tiểu Cúc cũng lo lắng hỏi :
- Tỷ tỷ ! Có chuyện gì ?
Tiểu Phụng chấp tay bước đến bên Tiểu Cúc. Nàng trang trọng nói :
- Thời gian gần đây, muội đã biết chuyện Thái A Bảo bị thảm sát chứ ?
Tiểu Cúc gật đầu :
- Muội có nghe chuyện này. Tất cả giới võ lâm cũng đang xôn xao về chuyện thảm sát tại Thái A Bảo.
Tiểu Phụng gật đầu hỏi tiếp :
- Thái A Bảo chủ Cung Nhật Minh là thiên hạ đệ nhất bảo chủ trong giới võ lâm giang hồ.
Vậy ai là người có thể tạo ra huyết sát cho Cung bảo chủ ?
Buông tiếng thở dài, Tiểu Phụng nhìn vào mắt Tiểu Cúc :
- Chẳng biết Tiểu Phụng này có nên tin vào Tiểu Cúc không ?
- Tỷ tỷ ! Tiểu Cúc là bào muội của tỷ ! Chẳng lẽ tỷ lại không tin sao ?
- Ta biết ! Muội là bào muội của ta. Nhưng nếu ta giao trọng trách này cho muội, Tiểu Phụng sợ...
Tiểu Cúc cướp lời Tiểu Phụng :
- Tỷ sợ gì ?
- Ta giao cho muội một trọng trách này vô tình giáng họa đến cho

muội. Họa ta giáng xuống cho muội lớn đến khó có người gánh được. Ngay bản thân ta gánh cũng không nổi.
Tiểu Cúc nói :
- Trên đời này tỷ là người muội ngưỡng mộ nhất. Tất cả những gì tỷ giao phó ! Tiểu Cúc tin rằng mình sẽ làm được. Nếu có phải hi sinh đến tính mạng ! Muội cũng chấp nhận.
Tiểu Phụng lắc đầu :
- Ta không muốn muội hy sinh tính mạng đâu, mà phải chịu... Một sự chịu đựng phải nằm gai nếm mật.
Tiểu Cúc gật đầu :
- Tỷ tỷ ! Tiểu Cúc sẽ làm được
những việc tỷ giao.
Tiểu Phụng buông tiếng thở dài quay mặt nhìn ra cửa. Nàng ôn tồn nói :
- Tiểu Cúc muội còn nhớ Nhất Điểm Huyết Tiêu Viên chớ ?
Tiểu Cúc nheo mày suy nghĩ như thể cố lục lọi những gì còn đọng trong trí óc mình. Nàng nhìn Tiểu Phụng :
- Tỷ muốn nói đến vị công tử có khuôn mặt chữ điền, đến tìm chúng ta mới đây đó à ?
Tiểu Phụng nói tiếp :
- Đúng ! Tỷ muốn nói đến con người đó.
- Tỷ tỷ... Y đã làm gì Bạch Mẫu Đơn trang của chúng ta ?
Tiểu Phụng lắc đầu :
- Y chẳng làm gì cả.
Buông tiếp một tiếng thở dài, Tiểu Phụng nói tiếp :
- Nhất Điểm Huyết Tiêu Viên đã rời bỏ võ lâm, thề không bước chân vào chốn giang hồ. Nhưng bất ngờ y lại đến đây, rồi lại ra đi. Sau đó Thái A Bảo rơi vào thảm cảnh.
Tiểu Cúc cướp lời Tiểu Phụng :
- Tỷ nghi ngờ Tiêu Viên là hung thủ ?
Tiểu Phụng lắc đầu :
- Ta không nghi ngờ Tiêu Viên, nhưng Thái A Bảo bị thảm sát, tỷ tỷ tin có liên quan đến sự xuất hiện của y. Phong Trần Lãng tử Tiêu Viên nhất định có liên quan đến việc này.
Tiểu Phụng quay lại nhìn Tiểu Cúc :
- Tỷ tỷ muốn muội tìm người này !
- Tại sao phải tìm y ?
- Bởi vì y có thể làm được tất cả những việc mà người khác không làm được.
Bước đến bên Tiểu Cúc :

- Tiểu Cúc ! Có những chuyện tỷ tạm thời không nói với muội được mà chỉ có thể trao trách nhiệm cho muội mà thôi.
Tiểu Phụng đặt tay lên vai Tiểu Cúc, từ tốn nói :
- Võ lâm sắp xảy ra huyết tận. Máu sẽ chảy thành sông, thây chất thành núi.
Tiểu Cúc nhìn Tiểu Phụng :
- Tỷ tỷ ! Phải chăng Phong Trần Lãng Tử Nhất Điểm Huyết tạo ra huyết tận này ?
Tiểu Phụng lắc đầu :
- Nếu Tiêu Viên tạo ra huyết tận thì tỷ tỷ đã không phái muội đi gặp y.
- Vậy tỷ muốn Tiểu Cúc gặp Tiêu Viên để làm gì ?
Tiểu Phụng nghiêm giọng nói :
- Theo muội thì trên võ lâm giang hồ Trung Thổ, ai là trụ đỉnh võ lâm ?
Tiểu Cúc lưỡng lự rồi hỏi :
- Tỷ hỏi muội điều đó để làm gì ?
- Đừng hỏi tỷ, mà hãy trả lời câu hỏi của tỷ. Trong Bạch Mẫu Đơn trang, muội là người thông minh nhất mà Tiểu Phụng đặt niềm tin vào muội.
- Tỷ hỏi thì muội sẽ trả lời. Trong giới võ lâm giang hồ có bốn người có thể xem là trụ đỉnh của võ lâm.
Tiểu Phụng nghiêm giọng nói :
- Muội nói xem ! Ai ?
- Một là Thiếu Lâm hình đường pháp chủ Tuệ Thiện đại sư.
Tiểu Phụng gật đầu :
- Đúng.
Tiểu Cúc nói tiếp :
- Người thứ hai là Võ Đương Chân Tử Trương Quảng.
Người thứ ba là...
Tiểu Cúc lưỡng lự.
Tiể Phụng nói :
- Mụ ma đầu cung chủ Huyền Cung Chu Tuyết Ngọc.
Tiểu Cúc gật đầu :
- Còn người thứ tư là bang chủ Cái Bang Khấu Đà.
Cả bốn người đó được giới võ lâm ngưỡn mộ cho là Tứ Trụ. Một tăng, một đạo, một ma nữ và một lão Cái Bang.
Muội nghe nói võ công của bốn người này đã đạt tới cảnh giới tối thượng, hành tung xuất quỷ nhập thần. Nhưng đại sư Tuệ Thiện và Võ Đang chân tử thì không bước ra khỏi chốn đạo hành dấn thân vào giang hồ.

Chỉ có Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc là có đi lại trên giang hồ. Nhưng hành tung của mụ lẫn Cái Bang bang chủ Khấu Đà, xuất quỷ nhập thần không thể nào biết được.
Tiểu Phụng nhìn Tiểu Cúc khẽ gật đầu :
- Không ngờ muội nắm rõ võ lâm như vậy.
Tiểu Cúc đứng lên ôm quyền xá :
- Tỷ tỷ ! Thế tỷ muốn giao cho muội làm gì ?
Tiểu Phụng nghiêm giọng nói :
- Tỷ muốn giao cho muội một chuyện cực kỳ hệ trọng.
- Tỷ tỷ ! Đó là chuyện gì mà xem ra tỷ lại khẩn trương đến như vậy ?
- Ta muốn muội tìm Phong Trần Lãng Tử Nhất Điểm Huyết Tiêu Viên. Bằng mọi giá muội phải nhờ y tìm một người.
- Tỷ muốn tìm ai ?
- Tỷ cũng không biết.
Đôi thu nhãn to như hạt nhãn, tròn xoe nhìn Tiểu Phụng. Nàng ngập ngừng nói :
- Tỷ tỷ ! Tỷ muốn tìm một người mà tỷ cũng không biết mặt ư ?
Tiểu Phụng gật đầu :
- Đúng ! Bất cứ Phong Trần Lãng Tử Nhất Điểm Huyết đòi hỏi gì muội cũng phải chìu theo của y bất cứ điều gì.
- Tỷ... Bất cứ điều gì ư ?
Tiểu Phụng gật đầu :
- Đúng ! Chính vì thế tỷ mới đòi hỏi sự chịu đựng của muội.
- Nếu Tiểu Viên đòi hỏi mạng của muội ?
- Cũng phải chấp nhận giao mạng cho y.
- Tỷ...
Tiểu Phụng nhìn thẳng vào mặt Tiểu Cúc.
- Tiểu Cúc ! Muội làm được không ?
- Muội sẽ làm tròn chức phận mà tỷ giao.
- Tốt lắm. Muội hãy khuyến dụ Phong Trần Lãng Tử Tiêu Viên tìm một người có võ công tối thượng, một mình có thể đả bại Tứ Trụ võ lâm.
Tiểu Cúc càng ngơ ngẩn hơn khi nghe Tiểu Phụng thốt câu này. Nàng miễn cưỡng nói :
- Tỷ tỷ ! Chuyện này có nằm mơ cũng không thể nào hình dung được.
Tiểu Cúc lắc đầu nói tiếp :
- Tìm ra một người có thể thủ hòa với một trong bốn người kia cũng đã là chuyện mò kim đáy biển. Nay phải tìm ra một người có bản lĩnh đả bại ba người một lúc. Chuyện này chẳng khác nào chuyện mò kim

đáy biển. Cho dù Phong Trần Lãng Tử nhất Điểm Huyết có phiêu bạt, dẫm nát cả Trung Nguyên, e cũng không tìm được. Nếu có người như vậy thì y đã là võ lâm minh chủ rồi !
Tiểu Phụng gật đầu :
- Muội nói đúng ! Chuyện này rất khó nên tỷ mới giao lại cho muội. Chính vì khó nên mới lưỡng lự hỏi, có nên tin vào Tiểu Cúc không ?
Tiểu Cúc nhìn Tiểu Phụng :
- Tỷ tỷ ! Nếu tỷ đã tin thì muội sẽ làm. Làm bằng tất cả khả năng của muội.
- Muội làm được chứ ?
- Tiểu Cúc tin vào Phong Trần Lãng Tử Tiêu Viên. Muội kỳ vọng vào y.
Tiểu Phụng gật đầu. Nàng buông tiếng thở dài, rồi bước đến bức tranh vẽ chân dung mình. Tiểu Phụng lật bức tranh, khởi động một cơ quan bí mật. Nàng lấy trong hộc ngăn bí mật dấu sau bức tranh một chiếc chìa khóa.
Bước đến trước mặt Tiểu Cúc. Tiểu Phụng đặt vào tay nàng chiếc chìa khóa, trịnh trọng nói :
- Đây là chìa khóa mật thất của tỷ, muội phải trao chiếc chìa khóa này cho người mà muội và Tiêu Viên tìm ra. Bảo y hãy vào mật thất của tỷ tỷ.
Nàng nghiêm giọng nói tiếp :
- Chỉ một mình kẻ đó thôi.
- Ngay cả muội cũng không được vào ?
- Không !
Tiểu Cúc chau mày. Nàng im lặng không hỏi nữa.
Tiểu Phụng nói tiếp :
- Chỉ một mình y được vào mà thôi.
Tiểu Phụng bất ngờ nâng cằm Tiểu Cúc. Nàng nhìn thẳng vào mắt Tiểu Cúc nghiêm giọng nói :
- Tỷ tin vào muội được không ?
Tiểu Cúc gật đầu :
- Muội sẽ làm tất cả vì tỷ.
Tiểu Phụng mím môi khẽ gật đầu :
- Ngoài người đó ra, muội không được giao chìa khóa mật thất này cho ai. Còn chuyện sau đó. Tỷ tỷ tin vào ý trời.
Nàng nhìn ra ngoài cửa.
- Chỉ có trời mới quyết định được huyết nạn này của võ lâm và bá tính.
Tiểu Cúc lưỡng lự :

- Tỷ tỷ... Nếu như muội không tìm ra được người đó ?
- Ý trời ! Tỷ chẳng còn làm gì được hơn nữa. Điều Bạch Mẫu Đơn trang chủ làm chỉ có thể làm được bấy nhiêu thôi.
Tiểu Phụng nhìn lại nắm tay Tiểu Cúc :
- Tiểu Cúc ! Muội còn nhớ những gì tỷ căn dặn chứ ?
Tiểu Cúc gật đầu :
- Tiểu Cúc nhớ và sẽ làm tròn tất cả những gì tỷ giao phó.
Tiểu Phụng nắm tay Tiểu Cúc :
- Tiểu Cúc ! Hãy lên đường ngay đi.
Tiểu Cúc tròn mắt nhìn Tiểu Phụng :
- Tỷ tỷ ! Muội phải lên đường ngay bây giờ à ?
Tiểu Phụng gật đầu :
- Đúng ! Không có nhiều thời gian cho muội đâu. Tỷ đã chuẩn bị tất cả cho muội lên đường. Xe độc mã đang đậu phía sau trang viện.
Nàng nói rồi thở dài nhìn ra cửa.
Tiểu Cúc lưỡng lự hỏi :
- Tỷ tỷ... Tại sao muội sớm lên đường như vậy ? Chuyện này cần lắm hay sao ?
- Giang hồ mênh mông, kỳ nhân dị sĩ không biết bao nhiêu người, nhưng lúc này cần một kỳ nhân chẳng khác nào tìm sao giữa ban ngày, nên tỷ không muốn mất thời gian nữa. Muội phải lên đường !
- Tỷ tỷ...
Tiểu Phụng cau mày :
- Cổ nhân có câu nhi nữ thường tình. Bất cứ chuyện gì đều có thể khóc than, nhưng người của Bạch Mẫu Đơn trang thì không, nhất là người đó lại là bào muội của Bạch Mẫu Đơn trang chủ. Có như vậy tỷ mới có thể tin vào bào muội.
Tiểu Cúc buông tiếng thở dài. Nàng muốn nói, nhưng khi nhận được nét mặt trang trọng và nghiêm khắc của Tiểu Phụng thì lại bỏ đi ý niệm đó.
Tiểu Cúc ôm quyền nhún mình xá :
- Tỷ tỷ... Bảo trọng !
- Đừng lo cho tỷ. Nếu chưa tìm được người ta muốn tìm thì tuyệt đối Tiểu Cúc không được quay lại Bạch Mẫu Đơn trang.
- Tỷ tỷ ! Vậy muội sẽ gặp tỷ ở đâu ?
Tiểu Phụng mỉm cười :
- Nếu cần thì ta sẽ tự tìm muội, còn không thì muội cũng chẳng cần gặp Tiểu Phụng làm gì. Điều quan trọng là muội phải làm được nhưng việc tỷ đã giao cho muội.
- Tiểu Cúc nhất định sẽ làm được.

Tiểu Phụng gượng cười, gật đầu. Nàng nắm chặt tay Tiểu Cúc :
- Tỷ đặt niềm tin vào muội. Đi đi.
Tiểu Cúc lưỡng lự rồi ôm quyền xá Tiểu Phụng :
- Tỷ bảo trọng.
- Với võ công của Bạch Mẫu Đơn trang chủ thì đâu ai có thể hại được tỷ tỷ của muội.
Nàng buông tay Tiểu Cúc :
- Muội đừng làm tỷ thất vọng ! Tỷ tỷ kỳ vọng tất cả vào muội.
- Tiểu Cúc sẽ làm tất cả mà.
Tiểu Cúc xá Tiểu Phụng một lần nữa rồi quay bước rời biệt phòng.
Tiểu Cúc đi rồi, Tiểu Phụng bước đến cửa sổ, khoanh tay hướng mắt nhìn về khu hoa viên Bạch Mẫu Đơn.
Màu trắng xóa của tuyết trắng đập vào mắt nàng.
Tiểu Phụng thầm nói :
- Nếu như Tiểu Phụng ta có phải rời bỏ cuộc đời này thì nguyện biến thành một cánh hoa mẫu đơn trong trang viên của Bạch Mẫu Đơn.
o0o
Màn đêm buông xuống, những ngọn gió xé lạnh thổi qua khu trang Bạch Mẫu Đơn, đung đưa dẫy đèn lồng treo trước cửa. Tuyết càng lúc càng dày hơn, phủ một lớp trắng xóa êm như nhung khắp khuôn viên Bạch Mẫu Đơn trang.
Trong tuyết trắng phau đó, một chiếc kiệu hoa sặc sỡ từ ngoài tam quan do tám gã phu kiệu lực lưỡng khiêng tiến vào Bạch Mẫu Đơn trang.
Tám gã phu kiệu không dừng kiệu ngoài tiền sãnh mà khiêng thẳng vào trong, cứ như tiết trời rét mướt kia sẽ khiến người ngồi trong kiệu cảm lạnh.
Bạch Mẫu Đơn trang chủ Di Tiểu Phụng đứng quay lưng về phía bức hoàng phi với dòng chữ : Vị Nhân Bất Vị Thân.
Khi tám gã phu kiệu đặt chiếc kiệu hoa xuống rồi mà Di Tiểu Phụng vẫn thản nhiên không hề quay mặt nhìn lại.
Di Tiểu Phụng trang trọng nói :
- Cuối cùng các người cũng đã đến.
Tám gã phu kiệu xếp thành hàng ngang ngay sau cỗ kiệu. Một giọng nói trầm ấm từ trong cỗ kiệu cất lên :
- Bạch Mẫu Đơn trang chủ Di Tiểu Phụng chấp nhận chết hay đợi bổn nhân đưa trang chủ đi ?
- Chẳng một ai sống mà chấp nhận cái chết cả. Người ta đi tìm sự sống chứ chẳng bao giờ đi tìm sự chết.
- Bổn nhân biết điều đó, không một ai muốn đi tìm cái chết nhưng

bổn nhân buộc phải tiễn trang chủ Bạch Mẫu Đơn đến với cái chết.
Vừa nói người trong kiệu vừa vén rèm bước xuống. Dáng người dong dỏng, với bộ trang phục bằng gấm Hàng Châu.
Loại gấm mà chỉ có ở những đại gia thế phiệt mới mua được, chân diện được che một tấm khăn lụa màu hồng nhạt. Y bước đến trước mặt Tiểu Phụng :
- Trang chủ biết vì sao mình phải chết không ?
Tiểu Phụng giả lả cười rồi nói :
- Nếu bổn nương đoán không lầm, tất cả những người kia đã chết. Kẻ còn lại duy nhất trong bảng thần chết của Tiêu Viên là bổn nương.
Gấm y nhân gật đầu :
- Không sai. Tất cả mười hai người đó đều chết. Chỉ còn lại người sống sót duy nhất là Bạch Mẫu Đơn trang chủ.
- Và hôm nay đến lượt Bạch Mẫu Đơn ?
Gấm y nhân gật đầu :
- Trang chủ phải chết.
- Bổn nương chẳng có sinh lộ sao ?
- Không. Mười hai người đến Dị Cung, thì mười hai người đó đều phải chết.
- Tôn giá sẽ làm gì để lấy mạng bổn nương ?
- Bằng chính võ công của bổn nhân.
Bạch Mẫu Đơn tiên tử Di Tiểu Phụng ôm quyền từ tốn nói :
- Thời gian gần đây giang hồ biến hóa, bổn nương chẳng mấy khi dụng đến võ công của mình. Nay tôn giá cho bổn nương cơ hội được ôn luyện lại những sở học của mình. Bổn nương đâu lẽ bỏ qua mà phải thỉnh giáo tuyệt nghệ của người thôi.
Di Tiểu Phụng đổi giọng trang trọng nói :
- Bổn nương mời tôn giá.
- Ta không hề biết khách sáo khi trang chủ mời.
Lời còn đọng trên hai cánh môi của Gấm Y Nhân thì Di Tiểu Phụng bất ngờ chớp động chiêu công. Người dồn vào song thủ tám thành nội lực chân âm phát tán Hàn Băng Chưởng.
Chưởng khí vừa phát ra cả không gian trong đại sãnh nhanh chóng nhuộm khí băng hàn rét căm căm. Thậm chí tuyết bắt đầu ngưng tụ thành băng đá.
Gấm Y Nhân không hề e dè. Hai luồng khí chưởng Hàn Băng của Di Tiểu Phụng, mà y thản nhiên dụng chưởng đón thẳng đở thẳng. Nếu Bạch Mẫu Đơn trang chủ Di Tiểu Phụng dụng Hàn Băng chưởng thì Gấm Y Nhân lại dụng Hỏa Diệm Chưởng.

Chưởng khí của y tỏa sức nóng như hỏa diệm sơn, đón thẳng lấy hai đạo Hàn Băng chưởng của Bạch Mẫu Đơn.
Một chưởng thuần dương, một
chưởng thuần âm, cả hai giao nhau chẳng ai nhường ai. Khi Hỏa Diệm chưởng và Hàn Băng chưởng chạm vào nhau. Một tiếng sấm nổ ra làm rung chuyển cả tòa tiền sãnh đại đường Bạch Mẫu Đơn.
Ầm !
Bạch Mẫu Đơn trang chủ Di Tiểu Phụng thối lùi luôn bốn bộ, sắc diện đỏ rần, phía bên kia Gấm Y Nhân vẫn trụ vững một chỗ, đôi cước pháp chẳng hề dịch chuyển.
Chân diện Di Tiểu Phụng lộ ra
những nét ngơ ngẩn. Nàng nhìn Gấm Y Nhân gần như không chớp mắt. Mãi một lúc, Bạch Mẫu Đơn trang chủ Di Tiểu Phụng mới lên tiếng :
- Hóa ra tôn giá là...
- Ở đây chỉ có ta và nàng. Ta cũng chẳng ngại dấu chân diện mình.
Y vừa nói vừa lột bỏ chiếc khăn che chân diện.
Một bộ mặt trung niên với những nét thanh nhã của thư sinh. Y đúng là một mỹ nam tử hiếm có trên đời này.
Gấm Y Nhân ôm quyền nói :
- Nàng hẳn bất ngờ khi thấy Đoàn Chủng là người đích thân đến lấy mạng nàng ?
- Quả là bất ngờ. Nếu như Đoàn Chủng không lộ diện chân tướng Tiểu Phụng vẫn có thể đoán ra.
Nàng buông tiếng thở dài :
- Trên võ lâm giang hồ thì chỉ duy nhất có Đoàn Chủng huynh luyện thành Hỏa Diệm chưởng khắc chế Hàn Băng chưởng của Tiểu Phụng.
Đoàn Chủng thản nhiên đáp lời nàng :
- Chính vì thế Đoàn Chủng mới thân hành đến lấy mạng nàng. Tiểu Phụng ! Nàng hãy tự chọn cho mình một cái chết.
Tiểu Phụng nhìn Đoàn Chủng, cười khảy :
- Đoàn Chủng huynh khăng khăng muốn Tiểu Phụng phải chết à ? Tiểu Phụng còn nhớ trước đây Đoàn huynh rất yêu Tiểu Phụng kia mà ?
- Ngay bây giờ Đoàn Chủng vẫn còn yêu nàng.
- Yêu nhưng lại buộc người mình yêu phải chết sao ? Trên thế gian này có mấy người yêu như huynh ?
Đôi chân mày lưỡi kiếm của Đoàn Chủng nhíu lại :
- Đoàn Chủng yêu nhưng vẫn phải làm chức phận của mình.

- Nói ra câu nói đó, Tiểu Phụng đã biết con người của Đoàn Chủng như thế nào rồi.
Nàng vừa nói dứt câu, bất ngờ lắc vai lướt đến, song thủ một lần nữa lại dụng đến Hàn Băng chưởng, chia làm hai đường thượng và hạ công trực diện họ Đoàn. Tiểu Phụng phát động chưởng công thật nhanh để lấy sự bất ngờ mà chiếm thế thượng phong, nhưng Đoàn Chủng còn nhanh hơn Tiểu Phụng một bậc. Y chỉ lắc vai, đã tràn người qua trái hai bộ né tránh chưởng công của nàng, rồi liên thủ điểm vào tĩnh huyệt của Tiểu Phụng.
Hứng lấy đạo chỉ khí của Đoàn Chủng. Tiểu Phụng đứng thừ ra như pho tượng.
Đoàn Chủng chắp tay sau lưng bước đến trước mặt Tiểu Phụng :
- Mãi mãi nàng vẫn không phải là đối thủ của Đoàn Chủng.
Đoàn Chủng nhìn vào mắt Tiểu Phụng.
Tiểu Phụng nói :
- Đoàn Chủng huynh thực hiện chức nghiệp của mình đi.
- Ta cho nàng chọn một cái chết. Hãy chọn đi.
Tiểu Phụng lắc đầu :
- Tiểu Phụng không biết chọn một cái chết cho mình. Ngươi muốn ta chọn thì ngươi tự ra tay đi.
Tiểu Phụng mỉm cười :
- Nào ! Đoàn Chủng huynh còn chờ gì nữa mà chưa xuống tay. Hay chút tình yêu hồi đó khiến Đoàn Chủng huynh chùng tay.
- Tình yêu không thể ngăn ta thực hiện chức nghiệp của mình.
Y vừa nói vừa từ từ dựng song thủ. Đôi bản thủ của Đoàn Chủng đỏ bừng như hai hòn than hồng.
Y chực vỗ chưởng vào vùng thượng đẳng của Tiểu Phụng thì một giọng nói ôn nhu cất lên :
- Khoan ! Dừng tay.
Chỉ nghe giọng nói kia thôi, Đoàn Chủng rút ngay song thủ lại.
Từ phía sau hậu điện một người vận trường bào, với chiếc ngoại y thêu cả một con rồng uốn lượn thật sinh động bước vào. Y đội một chiếc kim mảo, có rèm bằng những dãy ngọc trai lấp lánh.
Đoàn Chủng quì ngay xuống hành lễ :
- Đoàn Chủng tham kiến chủ nhân.
Ra dấu cho Đoàn Chủng đứng lên.
Người kia nói :
- Đứng lên đi.
Y bước đi tới trước mặt Tiểu phụng :
- Bổn tọa sẽ cho Bạch Mẫu Đơn trang chủ một cơ hội sinh tồn nhưng

hãy cho bổn tọa biết.
Y lưỡng lự một lúc rồi nói tiếp :
- Bạch Mẫu Đơn trang chủ đã trao bí mật của bổn tọa cho ai ?
Tiểu Phụng phá lên cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói :
- Giờ thì tôn giá chắc đã nghiệm ra. Vì sao Tiểu Phụng này nói với Đoàn Chủng. Ta không đi tìm cái chết à ? Nếu Tiểu Phụng này chết thì bí mật của tôn giá sẽ sớm phơi bày trước bàn dân thiên hạ.
- Bổn tọa biết ! Trong mười hai người đến Dị Cung chỉ có một người duy nhất có thể đối phó lại nghiệp số mà các người đã chọn. Kẻ duy nhất đó chính là Bạch Mẫu Đơn trang chủ. Nói như thế nhưng nếu Bạch Mẫu Đơn không thố lộ cho bổn tọa biết ! Cái chết sẽ đến với Bạch Mẫu Đơn không phải là cái chết bình thường.
- Nếu Bạch Mẫu Đơn này thố lộ thì tử thần sẽ gọi ngay cái tên Tiểu Phụng. Trong khi Tiểu Phụng này vẫn muốn sống để chứng kiến ma đạo sẽ làm gì với những gì ta đã chứng kiến tại Dị Cung.
Buông tiếng thở dài người đội kim mão nghiêm giọng nói :
- Bổn tọa phải đưa trang chủ đến nơi trang chủ phải đến.
Người đội kim mão vừa nói vừa đẩy nhẹ tay vào thân hình Tiểu Phụng. Động tác của y rất bình thường nhưng đủ uy lực để nhấc Tiểu Phụng lên đẩy vào chiếc kiệu hoa.
Y khoát tay nói :
- Đưa ả đến Nhục Cung !
Tám gã phu kiệu lực lưỡng cùng Đoàn Chủng rời ngay khỏi tòa đại đường Bạch Mẫu Đơn trang.
Còn lại một mình người đội kim mão đi thẳng đến biệt phòng của Tiểu Phụng. Y gở bức tranh vẽ chân họa của nàng, nhìn vào cái hộc bí mật.
Y đứng trước cái hộc bí mật đó như một pho tượng, suy tư và trầm ngâm.
Y suy nghĩ một lúc rồi nhỏ giọng nói :
- Di Tiểu Cúc chăng !

Hồi 4
Kiếp Họa Trùng Trùng

Gã nha sai bưng cặp lồng thức ăn và một bầu rượu bước vào đại

lao. Y đặt cặp lồng thức ăn và bầu rượu xuống trước mặt Tiêu Viên.
- Huyện đại nhân sai tiểu nhân đưa thức ăn và bầu rượu này đến hầu tôn giá.
Gã liếc trộm Tiêu Viên rồi ôm quyền xá :
- Tiểu nhân cáo từ.
Tiêu Viên khoát tay :
- Các hạ khoan đi.
- Tôn giá có điều chi chỉ giáo tiểu nhân ?
- Tiêu mỗ muốn biết vụ án của Thái A Bảo, Huyện đại nhân điều tra tới đâu rồi ?
- Chuyện này ngoài chức nghiệp của tiểu nhân, nên tiểu nhân không biết. Tiểu nhân nghe nói Huyện đại nhân sẽ đến vấn an tôn giá.
Tiêu Viên khẽ gật đầu :
- Các hạ đi được rồi.
Gã nha sai rời đại lao, Tiêu Viên ngồi xuống bên cặp lồng thức ăn. Y bưng bầu rượu chuốc ra chén. Bưng chén rượu Tiêu Viên nhìn số thức ăn do Đinh Thọ sai người mang đến. Y buông tiếng thở dài. Không phải y chán nản vì những món thức ăn do Đinh Thọ sai người mang đến, mà thở ra như vậy. Tâm trạng của Tiêu Viên lúc này thật nặng trĩu bởi y chẳng biết bao giờ mới có thể rời khỏi đại lao để lên đường quay về cố hương ?
Tiêu Viên nhẩm nói :
- Ngọc Lan muội, hãy uống cùng với Tiêu huynh chén rượu này.
Buông tiếp một tiếng thở dài nữa, Tiêu Viên mới rót chén rượu xuống đất.
Chẳng biết y sơ xuất thế nào mà rượu lại nhiễu vào thức ăn. Ngay lập tức có một làn khói bốc lên cùng với mùi hăng hắc.
Tiêu Viên cau mày nhìn lại thức ăn. Nó đã chuyển qua màu xám xịt. Tất cả những thịt trong tô đều nhũn ra thành nước lầy nhầy chẳng khác gì những vũng nước lầy nhầy của bọn hắc y nhân.
Tiêu Viên từ từ đặt chén rượu xuống tô thức ăn.
Y nheo mày nói :
- Hủy nhục cốt của Đường môn ? Chẳng lẽ Đường môn chính là hung thủ tạo ra huyết sát Thái A Bảo ? Và gã nha sai khi nảy là người của Đường môn muốn giết mình ?
Tiêu Viên vừa nói vừa mím môi lại. Y nghĩ thầm :
- Các ngươi muốn lấy mạng Tiêu mỗ ư ? Không dễ như các ngươi tưởng đâu.
Tiêu Viên đứng lên, nắm lấy song sắt đại lao. Tiêu Viên thét lớn :
- Người đâu ! Người đâu ! Cứu Tiêu mỗ với ! Có kẻ định hạ độc Tiêu

mỗ ! Tiêu mỗ trúng độc rồi.
Y vừa thét tên như vậy thì gã bộ đầu Vạn Dân Nghiêm cùng tên nha sai bưng thức ăn bước vào.
Vạn Dân Nghiêm nhìn Tiêu Viên.
Tiêu Viên lầu bầu nói :
- Vạn bộ đầu ! Phải chăng ngươi định giết Tiêu mỗ ?
Vạn Dân Nghiêm thản nhiên trả lời :
- Không sai ! Đã đến lúc Tiêu tông giá phải chết.
- Ta phải chết là sao chứ ?
- Tiêu tôn giá không biết tại sao mình phải chết. Mà chỉ nên biết thời khắc chết của tôn giá đã đến rồi. Thái A Bảo chủ Cung Nhật Minh đang chờ tôn giá dưới a tỳ.
- Vậy chính Vạn bộ đầu là hung thủ tạo ra huyết sát cho toàn gia Thái A Bảo ?
- Điều đó tôn giá cũng không cần biết làm gì.
Mặt Tiêu Viên sa sầm :
- Hãy nói thật cho Tiêu mỗ biết đi. Tiêu mỗ đoán chắc Vạn bộ đầu khong phải là hung thủ tạo ra huyết sát cho toàn gia của Cung trang chủ đâu. Bởi võ công của bộ đầu không thể nào thắng Cung Ngọc Minh Thái A Bảo chủ được.
- Vạn mỗ nói rồi ! Điều đó tôn giá chẳng cần biết làm gì. Đến ngay như bổn bộ đầu còn không biết thì sao tôn giá biết được.
- Vậy ai đã sai Vạn bộ đầu lấy
mạng Tiêu mỗ bằng độc công ? Phải Đường chủ Đường môn Âu Bá Vĩnh ?
Vạn Dân Nghiêm thản nhiên đáp lời Tiêu Viên :
- Đường chủ Đường môn Âu Bá Vĩnh thì đã sao nào ?
Tiêu Viên đanh mặt cười khẩy nói :
- Các ngươi tưởng lấy mạng Tiêu Viên dễ lắm ư !
Vạn Dân Nghiêm khoát tay :
- Tôn giá sống chẳng được bao lâu nữa, dùng chi những lời nói cao ngạo như vậy với Vạn mỗ.
Tiêu Viên rít giọng nói :
- Sống chẳng được bao lâu ! Vạn bộ đầu lầm rồi !
Cùng với lời nói đó, Tiêu Viên rống lên một tiếng như long gầm hổ thét.
Tiếng rống của Huyết Điểm Tử Tiêu Viên khiến cho Vạn Dân Nghiêm lẫn gã nha sai giật mình. Cả hai bất giác không làm chủ được mình mà đồng loạt thối bộ. Khi hai gã định thần lấy lại được tịnh tâm thì song sắt đại lao đã bị Tiêu Viên kéo bung ra. Y bước ra khỏi đại lao.

Thấy Tiêu Viên bước ra khỏi đại lao, Vạn Dân Nghiêm lẫn gã nha sai gần như hóa thân thành tượng. Cả hai sao có thể ngờ được Tiêu Viên có nội lực siêu phàm như vậy.
Tiêu Viên nhìn Vạn Dân Nghiêm :
- Vạn bộ đầu ! Tiêu mỗ nói có sai không ?
Sắc diện của Dân Nghiêm tái nhợt nhìn Tiêu Viên. Y buột miệng :
- Tiêu tôn giá không trúng độc ?
- Tiêu mỗ đâu thể chết bởi Hủy Nhục Cốt của Đường môn.
Tiêu Viên vừa nói dứt lời thì Vạn Dân Nghiêm thét lên :
- Người đâu ! Trọng phạm vượt ngục !
Lời còn đọng trên miệng Vạn Dân Nghiêm thì huyết chỉ của Tiêu Viên cũng đã xuất hiện ra nhanh như chớp mắt.
Chớp thấy bóng chỉ đỏ ối, Vạn Dân Nghiêm buộc phải dựng chưởng lên đón đở thẳng.
Chát !
Chỉ khí đỏ ối của Huyết Điểm Tử Tiêu Viên xuyên qua chưởng ảnh của Vạn Dân Nghiêm buộc y phải rống lên đau đớn.
A!
Dân Nghiêm tháo lùi hai bộ, khi trụ tâm thì chỉ pháp của họ Tiêu đã đặt đúng vào tam tinh y rồi.
Cũng như lần trước Vạn Dân Nghiêm lại rùng mình khi cảm nhận cái chết ngay trước mắt mình.
Tiêu Viên nói :
- Kẻ nào muốn lấy mạng Tiêu mỗ ! Tiêu mỗ mới lấy mạng người đó.
Câu nói này tạo ra một luồng băng khí chạy dọc theo cột sống của Dân Nghiêm, khiến y phải rùng mình một lần nữa.
Bốn gã nha sai từ ngoài cửa xông vào. Tiêu Viên không nhìn lại, mà phát một đạo phách không chưởng bằng tả thủ.
Ầm !
Bốn gã nha sai vừa xông vào hứng trọn lấy đạo phách không chưởng của Tiêu Viên, đổ kềnh ra đất chẳng thể nào gượng dậy được.
Vạn Dân Nghiêm lắp bắp nói :
- Tiêu tôn giá đừng giết Vạn mỗ ! Đừng giết Vạn mỗ ! Vạn mỗ sẽ nói ai là người muốn hạ độc Tiêu tôn giá.
Y vừa nói dứt câu thì bất thình lình gã nha sai đi cùng với y, từ phía sau vỗ ngay một chưởng vào đại huyệt Thiên Linh Cái của Vạn bộ đầu.
Hành động của gã thuộc hạ của Vạn Dân Nghiêm quá ư bất ngờ, Tiêu Viên gần như không thể nào đoán ra được nên chẳng kịp cứu

lấy Vạn Dân Nghiêm.
Hứng trọn một chưởng của gã nha sai, óc Vạn Dân Nghiêm vỡ toang. Y ngã qua bên chết mà chẳng kịp thốt tiếng nào.
Tiêu Viên sững sờ nhìn lại gã nha sai :
- Ngươi dám giết Vạn bộ đầu...
- Thật ra ngươi là ai ?
- Kẽ đến lấy mạng Tiêu Viên.
Y vừa nói vừa chớp động chiêu công.
Song thủ thi triển một thế cầm nã thủ chộp đến vùng thượng đẳng của Tiêu Viên.
Trảo công của gã nha sai càng khiến Tiêu Viên ngạc nhiên hơn, bởi nó tiềm ẩn sát chiêu lẫn sự biến hóa vô lường.
Tiêu Viên lách bộ bước qua trái né tránh chiêu công của đối phương vừa nói :
- Hóa ra ngươi là một cao thủ của võ lâm ?
- Biết thì đã muộn rồi. Tiêu tôn giá không chết bởi độc công Hủy Nhục Cốt thì phải chết bởi Quỷ Thủ của Tang Kình thôi.
- Nói thì dễ nhưng làm thì khó !
Cùng với lời nói đó. Tiêu Viên chập hai bàn tay lại với nhau. Dùng mũi hai bàn tay, nhắm thẳng vào hữu trảo của đối phương xỉa vào vùng tâm trung bản thủ.
Chát !
Tang Kình thối lùi hai bộ. Hữu trảo của gã bị tét làm hai.
Tiêu Viên dấn đến hai bộ. Y vừa dấn bộ vừa nói :
- Đường môn phái ngươi đến giết Tiêu mỗ phải không ?
Vừa nói Tiêu Viên vừa vỗ tiếp một chưởng công vào bờ vai trái của Tang Kình. Chưởng ảnh cực kỳ ảo diệu của Tiêu Viên khiến Tang Kình gần như không có chút phản xạ nào mà phải nhận trọn chưởng công đó.
Tang Kình bị đẩy về sau va lưng vách đá.
Y gượng trụ bộ thì chỉ pháp của Tiêu Viên đi đặt vào tam tinh.
Tiêu Viên gằn giọng nói :
- Đường chủ Đường môn Âu Bá Vĩnh phái ngươi đến lấy mạng Tiêu mỗ ?
Tang Kình nhìn thẳng vào mắt Tiêu Viên chẳng một chút e dè. Chân diện của y khác hẳn với Vạn Dân Nghiêm.
Nếu đối mặt với chỉ pháp của Tiêu Viên, Vạn Dân Nghiêm lộ rõ tất cả nỗi sợ hãi và hốt hoảng thì ngược lại Tang Kình lại rất dửng dưng, những tưởng y chẳng hề biết sợ đến cái chết là gì.
Tang Kình nói :

- Tự ta tìm đến giết ngươi.
Tiêu Viên dí chỉ pháp vào tam tinh gã
Tang Kình vẫn giữ vẽ mặt dửng dưng với ngọn chỉ kình của Tiêu Viên.
Tiêu Viên nói :
- Tiêu mỗ không tin ! Nói thì sống ! Không nói thì chết.
Hai vành môi của Tang Kình
nhếch lên. Y từ tốn nói :
- Ngươi sống cũng không được bao nhiêu lâu đâu !
Nói dứt câu thì khoé miệng Tang Kình rỉ hai vệt máu bầm. Chân y run rẩy như người lên cơn sốt rồi từ từ quỵ xuống, sau đó ngã lăn ra sàn gạch thiên lao.
Tiêu Viên không khỏi sững sờ trước cái chết của Tang Kình. Y đã tự đi tìm cái chết cho mính, điều đó khiến Tiêu Viên phải tự nhủ thầm :
- Có kẻ chối bỏ sự sống tìm đến cái chết sao ? Đường chủ Đường môn Âu Bá Vĩnh lại có một thuộc nhân trung thành như vậy sao ? Điều đó thật là vô lý. Bởi vì người của Đường môn lấy chữ độc để hành động thì chẳng bao giờ có được lòng trung thành như họ Tang. Thế thì y trung thành với ai ?
Tiêu Viên thở hắt ra một tiếng rồi quay bước đi nhanh ra cửa tòa đại lao.
Khi Tiêu Viên bước đến ngưỡng cửa của tòa đại lao thì chạm trán ngay với một kiếm thủ. Y đứng ngay trước cửa đại lao như thể chờ Tiêu Viên. Sau lưng gã kiếm thủ đó còn có hai mươi gã nha sai đứng thành hàng ngang sẵn sàng ứng phó.
Tiêu Viên nghiêm mặt đối nhãn với gã kiếm thủ kia. Tiêu Viên làm sao không nghiêm mặt, lộ vẻ trang trọng khi biết người chặn đường mình là Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung.
Tiêu Viên nhìn Vu Thiệu Lung một lúc rồi nói :
- Vu kiếm khách cũng muốn lấy mạng Tiêu mỗ ?
- Các hạ phải chết !
Tiêu Viên miễn cưỡng hỏi :
- Tại sao Tiêu mỗ phải chết ?
- Tiêu các hạ chỉ nên biết vậy là đủ rồi.
- Tiêu mỗ không có đưởng sống ư ?
- Không !
- Nếu Tiêu mỗ vẫn muốn sống thì sao nào ?
- Không có đường sống cho Tiêu các hạ.
Tiêu Viên lưỡng lự hỏi :
- Tiêu mỗ muốn biết lý do kiếm

khách cắt sinh lộ của Tiêu mỗ ?
Vu Thiệu Lung trang trọng đáp lời Tiêu Viên :
- Tiêu các hạ tự tìm cho mình một lý do để được chết.
Đôi chân mày của Tiêu Viên nhíu lại. Y rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi nói :
- Tiêu mỗ phải tự tìm cho mình một lý do để được chết à ?
Thiệu Lung gật đầu :
- Đúng !
- Lạ thật ! Tại sao Tiêu mỗ phải tự tìm cho mình lý do để được chết chứ ? Người ta đi tìm lý do để được sống chứ đâu có ai đi tìm lý do để được chết ? Nếu như Vu kiếm khách nghĩ rằng chính Tiêu mỗ là người tạo ra huyết sát cho Thái A Bảo nên Tiêu mỗ phải chết. Lý do đó tạm có thể chấp nhận được, nhưng rất tiếc Tiêu mỗ lại không phải là hung thủ. Tiêu mỗ tự biết mình không phải là hung thủ thì không thể lấy cái lý do đó mà kết liễu đời mình. Tiêu mỗ đi tìm sự sống trong tử lộ vậy.
- Đó cũng là một nguyên cớ để Tiêu các hạ phải chết.
Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung vừa nói vừa từ từ nâng kiếm quá bờ vai phải.
Lưỡi kiếm hướng lên trời nhưng sát kiếm lại tỏa ra hừng hực. Mặc dù Vu Thiệu Lung chưa phát chiêu, sát kiếm âm ỷ vẫn khỏa lấp lấn đến Tiêu Viên.
Huyết Điểm Tử Tiêu Viên cảm nhận rõ mồn một sát kiếm của đối phương lan về phía mình.
Cảm nhận đó khiến cho lớp lông tơ của Tiêu Viên bất giác dựng ngược cùng với cái gai buốt nơi cột sống.
Tiêu Viên mím môi căng mắt nhìn đối thủ. Y nhủ thầm :
- Vì lý do gì mà ta bị cắt đứt sinh lộ chứ ?
Ý niệm kia trôi qua trong tâm thức Tiêu Viên thì Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung thét lên một tiếng thật lớn.
Cùng với tiếng thét đó, chớp kiếm chẳng khác nào tia sét trời chụp tới họ Tiêu. Chỉ một ánh chớp kiếm thôi nhưng trước mắt Tiêu Viên như thể có muôn vàn ảnh kiếm chớp động, mà bất cứ ảnh kiếm nào cũng có thể tước đi cái mạng của y.
Tiêu Viên mím chặt hai vành môi.
Khi màn ảnh kiếm trùng trùng điệp điệp chụp tới thì ngay lập tức đạo chỉ khí đỏ ối bắn ra.
Keng !
Đạo chỉ khí của Tiêu Viên phát ra đánh trúng ngay vào lưỡi kiếm của đối phương một cách chính xác tuyệt luân mà một người có võ công

cao thâm đến mấy cũng không thể làm được bởi vùng ảo kiếm trùng điệp do họ Vu tạo ra.
Màn ánh kiếm vụt tắt, bởi đạo chỉ thần kỳ của Tiêu Viên.
Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung buộc phải quay lại chỗ cũ, hướng kiếm lên trời trong tư thế khai cuộc. Y nói :
- Huyết Điểm Tử Tiêu Viên quả nhiên danh bất hư truyền. Có chứng nghiệm mới biết lời đồn đại kia không ngoa chút nào.
- Tiêu mỗ phải đi tìm cái sống nên buộc làm tất cả những gì có thê làm để giữ lấy sự sống của mình.
Vu Thiệu Lung lắc đầu :
- Nhưng Tiêu các hạ sẽ không bao giờ có được sự sống đó.
Vu Thiệu Lung nói dứt câu, hoàn kiếm hướng thẳng vào mặt Tiêu Viên.
Lần nầy Tiêu Viên cảm nhận rõ mồn một sát kiếm của đối phương phát ra từ đầu mũi kiếm điểm tới yết hầu mình.
Tiêu Viên nghĩ thầm :
- Đây mới đúng là sát kiếm của Vu Thiệu Lung.
Ý niệm kia vừa lướt qua, thì Tiêu Viên đã nghe Thiệu Lung rít lên một tiếng chẳng khác nào tiếng nghiến răng của tử thần trước một con mồi khó ttrớc đi phần hồn ra khỏi thân xác.
Cùng với tiếng rít đó là âm thanh xé gió, chẳng khác nào tiếng lụa xé nghe buốt cả cột sống.
Một đạo kiếm khí từ mũi kiếm phát ra hướng thẳng đến yết hầu của Tiêu Viên.
Tiêu Viên không né tránh mà dụng chỉ khí sóng ra đón thẳng lấy đạo kiếm khí của đối phương.
Ầm !
Âm thanh phát ra chấn động cả một vùng không gian.
Khi chỉ khí và kiếm khí chạm thẳng vào nhau. Tiếng chấn động kia còn chưa kịp tan biến vào hư vô thì màn kiếm quang đã chụp xuống thân ảnh của Tiêu Viên.
Sự biến diễn ra cực kỳ nhanh. Nhanh ngoài tầm mắt của những gã nha sai đang thị nhãn cuộc giao đấu giữa hai đại cao thủ.
Vùng ánh kiếm vụt tắt.
Hai đối thủ đồng loạt dạt ra đứng đối mặt với nhau.
Bộ trang phục của Tiêu Viên bị rọc tơi tả, nhưng chẳng vết máu nào rỉ ra ngoài. Trong khi bên kia hổ khẩu của Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung lại tuôn máu nhỏ xuống mũi giày.
Toàn thân Tiêu Viên vẫn còn tỏa sát kiếm hừng hực do Vu Thiệu Lung để lại. Trán là lớp mồ hôi tấm phủ đầy.

Nhìn Vu Thiệu Lung, Tiêu Viên nói :
- Vu các hạ đúng là một kiếm khách vô địch hiếm có trên giang hồ.
Vu Thiệu Lung ghìm kiếm xuống trước mũi giày mình. Y nhìn Tiêu Viên ôn nhu nói :
- Nếu Vu mỗ không chết, nhất định sẽ tìm đến Tiêu các hạ.
- Còn Tiêu Viên thì chẳng muốn giao sinh lộ của mình cho các hạ đâu.
Tiêu Viên nói rồi quay bước thi triển khinh công bỏ đi.
Bọn nha sai lẫn Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung chỉ còn biết lấy mắt nhìn theo y.
Cho dù bây giờ Vu Thiệu Lung và bọn nha sai kia có đuổi theo Tiêu Viên thì cũng chẳng thể nào làm gì được y.
Rời tòa đại lao, Tiêu Viên đi thẳng một mạch đến biệt phủ của huyện lệnh Đinh Thọ. Y xâm xâm đi thẳng vào tòa đại sãnh của ngôi biệt phủ.
Đinh Thọ vừa mới bưng chén trà chưa kịp uống, thấy Tiêu Viên sồng xộc bước vào liền đặt chén trà xuống nhìn y bằng ánh mắt lấm lét.
Tiêu Viên bước thẳng đến trước mặt Huyện lệnh Đinh Thọ :
- Huyện đại nhân hẳn đã biết vì
sao Tiêu mỗ rời đại lao tìm đến biệt phủ của đại nhân ?
Đinh Thọ nhìn Tiêu Viên im lặng cứ như khối thịt nọng dưới cằm y đã lọt vào trong cổ nên không thể thốt ra lời được.
Tiêu Viên nói :
- Đinh đại nhân ! Sao lại bán đứng Tiêu mỗ cho sát thủ Tang Kình ?
Đinh Thọ lắp bắp nói :
- Bổn... Bổn huyện... Bị... Bị...
Tiêu Viên hừ nhạt gằn giọng hỏi :
- Huyện đại nhân bị ai bức chế ?
- Tang... Kình.
- Tang Kình đã bức chế đại nhân ? Y chỉ là một nha sai của nha môn sao lại dám lộng quyền bức chế đại nhân ? Buộc được đại nhân phải bức tử Tiêu mỗ chứ ?
Tiêu Viên gằn giọng nói :
- Thật là khó tin. Hãy nói thật cho Tiêu mỗ biết đi.
Sắc diện của Huyện lệnh Đinh Thọ tái nhợt trông như người trúng phong hàn đến thời kỳ phải chết.
Đinh Thọ ngập ngừng nói :
- Tang Kình nói. Nếu Tiêu tôn giá chết thì... Thì số kim lượng của Tiêu tôn giá sẽ thuộc về bổn huyện.
Hừ nhạt một tiếng, Tiêu Viên lạnh giọng nói :

- Hóa ra là vậy. Chỉ vì kim lượng đó mà Tiêu mỗ đã lặn lội khắp giang hồ mới có được mà huyện đại nhân bán đứng Tiêu mỗ cho Tang Kình.
Huyện lệnh Đinh Thọ run lập cập. Lão bất giác quì xuống trước mũi giày Tiêu Viên :
- Tiêu tôn giá... Tha mạng cho bổn huyện.
Y thở hồng hộc tỏ lộ tất cả sự sợ hãi ra trước mắt Tiêu Viên. Cố lắm Đinh Thọ mới có thể nói được :
- Bổn huyện sẽ trả kim lượng lại cho Tiêu tôn giá.
- Huyện đại nhân biết để có được số kim lượng này. Tiêu mỗ phải khó khăn lắm không ?
Đinh Thọ lắc đầu nguầy nguậy :
- Bổn huyện không biết ? Không biết ! Nếu biết thì bổn huyện đã không chen vào chuyện này.
- Nếu như Huyện đại nhân không biết thì Tiêu mỗ không quan tâm đến nữa. Nhưng hãy trả lại Tiêu mỗ túi kim lượng đó.
- Đa tạ Tiêu tôn giá ! Đinh Thọ đa tạ... Và trả lại ngay số kim lượng kia cho người.
Đinh Thọ miễn cưỡng đứng lên bước đến bức hoành phi, mở nó ra như mở một cánh cửa, rồi lấy túi ngân lượng được dấu trong một cái tủ đặt sau bức hoành phi. Lão ôm túi kim lượng bước đến đặt lên bàn.
- Tất cả còn đủ ! Tiêu tôn giá hãy
nhìn.
Tiêu Viên khoát túi kim lượng lên vai.
Nhìn Đinh Thọ, Tiêu Viên gằn giọng nói :
- Một người như Đinh đại nhân đâu thể làm huyện lệnh được.
Y vừa nói dứt câu thì Đinh Thọ rùng mình.
Tiêu Viên toan phát động chỉ công đánh lên mái ngói thì nghe giọng nói ồm ồm cất lên sau lưng mình :
- Đi quá đủ rồi !
Tiêu Viên quay người lại trong khi Đinh Thọ từ từ quỵ chân rồi ngã nhào ra đất. Ngũ quan đều rỉ máu tươi trông thật thê thảm. Lão muốn rên lên một tiếng nhưng rên cũng không được. Cuối cùng thì co rút tứ chi lại, trút hồn ra khỏi xác.
Tiêu Viên nhìn vào người vận hắc y trường bào. Y che mặt bằng một tấm khăn lụa chỉ chừa đôi con ngươi sáng ngời biểu thị uy lực võ công đã đạt tới cảnh giới lư hỏa thuần thanh. Tất nhiên Huyết Điểm Tử cũng thật ra điều đó, bởi
sự xuất hiện của hắc y nhân chẳng hề tạo ra tiếng động nào khả dĩ

để Tiêu Viên phát hiện được. Đến khi hắc y nhân sát tử Đinh Thọ mà Tiêu Viên cũng không kịp trở tay. Bấy nhiêu đó Tiêu Viên cũng đủ biết mình đang phải đối mặt với một đại cao thủ có một không hai trên chốn võ lâm giang hồ.
Tiêu Viên nhìn hắc y nhân.
Đôi song thủ của hắc y nhân được bao bằng một đôi bao tay lạ lùng. Nó phát ra ánh sáng bạc lấp lánh. Tiêu Viên nheo mày như cố lục lọi trong trí óc, trên giang hồ ai là người có đôi song thủ giống như người này.
Suy nghĩ một lúc Tiêu Viên mới nói :
- Tôn giá là...
Hắc y nhân cướp lời Tiêu Viên :
- Huyết Điểm Tử Tiêu Viên sẽ chịu được bao nhiêu hiệp với Thiết Chưởng Chu Sa ?

Hồi 5
Tử Môn

Tiêu Viên cau mày nói :
- Thiết Chưởng Chu Sa ?
Nói rồi Tiêu Viên ôm quyền xá :
- Tiêu mỗ và Chu Sa tôn giá vốn dĩ chưa từng biết nhau, chỉ nghe tiếng trên giang hồ. Hẳn Chu tôn giá có ý tuyệt đường sinh lộ của Tiêu mỗ ?
Thiết Chưởng Chu Sa lắc đầu
- Không như Tiêu các hạ nói đâu. Bổn nhân đến biệt phủ của Đinh huyện lệnh cùng mục đích như Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung.
- Nghĩa là tôn giá cùng có ý lấy mạng Tiêu mỗ ?
Tiêu Viên buông tiếng thở dài rồi đanh giọng nói :
- Lạ thật ! Tiêu mỗ vốn không gieo thù gây oán với ai, thế mà người nào cũng có chung một ý niệm lấy mạng họ Tiêu này. Xem chừng mạng của Tiêu mỗ đã trở thành một báu vật đối với giới võ lâm giang hồ.
- Tiêu các hạ đã bị gạch tên ra khỏi cõi nhân sinh nầy. Bổn nhân chỉ lấy làm lạ một điều. Phàm những ai bị gạch tên như Tiêu các hạ, thì phải lo giữ thân, cao chạy xa bay, cớ gì con quay lại biệt phủ của

huyện lệnh Đinh Thọ ?
Tiêu Viên đáp lời ngay khi Chu sa vừa nói dứt câu :
- Chẳng có gì lạ cả ! Tại hạ đến biệt phủ trước là muốn biết vì sao huyện đại nhân lại bán đứng tại hạ cho Tang Kình ? Thứ hai muốn lấy lại số kim lượng mà Tiêu mỗ đã dày công lặn lội suốt ba năm trong chốn giang hồ mới có được. Thứ ba là để chứng kiến Thiết Chưởng Chu Sa tôn giá lấy mạng huyện đại nhân Đinh Thọ. Hẳn sẽ không còn ai đổ lên đầu họ Tiêu này nữa chứ ?
- Sẽ không còn ai đổ cho Huyết Điểm Tử Tiêu Viên. Bởi Tiêu các hạ cũng sẽ theo cùng đường với huyện lệnh Đinh Thọ.
- Tiêu mỗ cũng phải đi đến cái chết ?
- Đúng. Tiêu các hạ tự tìm đến cái chết hay đợi bổn nhân đưa đi ?
Tiêu Viên lắc đầu :
- Tiêu mỗ còn quá nhiều việc không thể rời cõi sống này được. Huống chi Tiêu mỗ còn muốn biết vì sao mình trở thành đối tượng truy sát của những cao thủ trong võ lâm, ví như tôn giá đây. Một người phương Bắc, một người phương Nam, thế mà kẻ phương Bắc lại cứ khăng khăng đòi mạng người phương Nam mà chẳng có lấy một lý do nào.
Diêm Vương sẽ nói cho các hạ biết.
Thiết Chưởng Chu Sa vừa nói vừa dấn bước dần về phía Tiêu Viên. Mỗi bước chân của y tạo ra một làn sóng lan tỏa khắp gian đại sãnh cùng với những âm thanh như sấm phát ra ngay dưới gót giày.
Thiết Chưởng Chu Sa trang trọng nói :
- Tiêu các hạ giao thủ một chưởng với ta chứ ?
Tiêu Viên nghiêm mặt ôm quyền :
- Tiêu mỗ rất sẵn lòng thỉnh giáo chưởng công của tôn giá.
- Ta không khách khí !
Thiết Chưởng Chu Sa vừa nói vừa dựng đứng song thủ.
Đôi bản thủ của y lấp lánh sắc bạc trông thật kỳ lạ.
y gằn giọng nói :
- Đở chưởng đây !
- Tiêu mỗ không khách sáo !
Tiêu Viên vừa nói vừa dựng song chưởng, hướng thẳng đến bóng chưởng bạc trắng của Chu Sa.
Đôi song chưởng của hai đại cao thủ chạm thẳng vào nhau chẳng một chút kiêng dè.
Ầm !
Đôi cước pháp của Thiết Chưởng Chu Sa lùn hẳn xuống sàn gạch quá nửa mắt cá. Trong khi Tiêu Viên trượt dài về sau những ba

trượng.
Sau khi giao thủ một chưởng với Thiết Chưởng Chu Sa, Tiêu Viên cảm nhận đôi chưởng ảnh của mình tê rần buốt nhói, thấu đến tận óc.
Cảm giác đó khiến y không khỏi rùng mình.
Thiết Chưởng Chu Sa cười khẩy rồi nói :
- Quả là danh bất hư truyền. Chịu được một chưởng của bổn nhân quả là hiếm có rồi. Tiếc thay Huyết Điểm Tử lại phải yểu mệnh bởi bổn nhân.
Lời còn đọng trên môi, Thiết Chưởng Chu Sa thì Tiêu Viên quát lớn :
- Không dễ như tôn giá tưởng đâu !
Cùng với lời nói đó, Tiêu Viên thi triển một thứ bộ pháp thần kỳ, phối hợp cùng Vô Minh Thần Chỉ. Chỉ trong không đầy một cái chớp mắt, Huyết Điểm Tử Tiêu Viên đã tung ra một lúc hai mươi chiêu cùng tập kích Thiết Chưởng Chu Sa.
Những chiêu công của Huyết Điểm Tử Tiêu Viên liên hoàn hướng vào toàn những tử huyệt triển thể pháp của Thiết Chưởng Chu Sa. Những chiêu thức vừa quái dị vừa chuẩn xác của Tiêu Viên buộc Thiết Chưởng Chu Sa không ngừng thối bộ.
Thiết Chưởng Chu Sa gần như chỉ còn biết chống đở những thế chỉ liên hoàn của đối phương mà không phản kích được. Mặc dù chỉ chống đở thôi nhưng chỉ pháp của Tiêu Viên cũng không làm sao chạm được đến tử huyệt của Thiết Chưởng Chu Sa.
Tiêu Viên bất ngờ chuyển đảo thân pháp điểm tới tam tinh Thiết Chưởng Chu Sa.
Sự biến hóa này làm Thiết Chưởng Chu Sa phải lúng túng.
Y dựng hữu chưởng gạt ngang chỉ pháp của đối phương. Chờ cho hữu thủ của đối phương vung ra, Tiêu Viên rút ngay chỉ pháp lại rồi nói :
- Tiêu mỗ chưa thể chết trong tay tôn giá được.
Y vừa nói vừa đảo người thi triển khinh công bằng thân pháp huyền ảo, lao ra cửa tòa biệt phủ.
Thiết Chưởng Chu Sa mới rống lên :
- Tiêu Viên ! Ngươi không thoát được cửa tử đâu !
Mặc cho Thiết Chưởng Chu Sa nói, Tiêu Viên vẫn băng người lướt đi. Y vừa thoát ra ngoài cửa thì ngay lập tức một màn tên dày đặc như sa, rào rào nhắm vào y.
Đối phó với màn tên như mưa sa đó, Tiêu Viên gần như hoàn toàn bất ngờ.
Mặc dù bất ngờ nhưng Tiêu Viên vẫn kịp dụng đến chiếc túi kim

lượng khoác trên vai, múa tít tạo ra một bức màn che chắn màn mưa tên.
Thiết Chưởng Chu Sa từ phía sau vỗ tới lưng y một đạo phách không chưởng với tám thành nội lực.
Bình !
Đạo phách không chưởng của Thiết Chưởng Chu Sa chẳng khác nào một cơn lốc cuốn lấy Tiêu Viên về phía trước.
Họ Tiêu chẳng khác nào một chiếc lá khô bị vùi dập trong cơn lốc dữ.
Tiêu Viên nhận một chưởng từ phía sau, miệng phun một vòi máu tươi rưới đỏ mặt đất theo đà lao tới.
Màu đỏ của máu đập vào mắt Tiêu Viên. Y rống lên như hổ bị trọng thương.
- Ta không thể chết được !
Tiêu Viên dùng tất cả nội lực dồn vào song thủ. Từ mười đầu ngón tay xuất phát mười đạo chỉ Vô Minh, tợ võng lưới thiên la, ào ào trút về phía mười gã cung thủ.
Mười đạo chỉ tạo ra một màn huyết sát với những tiếng sấm làm náo động cả không gian.
Mười gã cung thủ như mười cánh diều bị chỉ khí hất tung lên khỏi mặt đất rồi ngã vật ra sau. Tất cả những gã đó đều bị thủng tam tinh bởi Vô Minh Thần Chỉ.
Mặc dù mở được sinh lộ, nhưng hai mắt Tiêu Viên vẫn tối sầm. Y đã dồn tất cả công lực vào lần tấn công vừa rồi nên nội thương càng trầm trọng hơn.
Hai hàm răng của Tiêu Viên nghiến vào nhau để thi triển khinh công đào thoát. Nhưng thân pháp Tiêu Viên vừa lao đi thì Thiết Chưởng Chu Sa đã chận lại.
- Tiêu Viên ! Giờ khắc chết của ngươi đã tới rồi !
Tiêu Viên trụ bộ dùng ống tay áo quệt vết máu đọng trên miệng.
Quệt hai vết máu rỉ ra trên mép, Tiêu Viên mới nói :
- Tiêu mỗ dễ chết như vậy à ?
- Hãy tự kết liễu mình đi !
Hừ nhạt một tiếng, Tiêu Viên nói :
- Cho dù tôn giá có lấy được mạng của Tiêu Viên cũng đâu đáng tự hào gì. Thiết Chưởng Chu Sa chẳng là người trượng phu quang minh chính đại.
- Hãy chọn cho mình một cái chết đúng với chức phận của ngươi.
Tiêu Viên lắc đầu :
- Tiêu mỗ còn đủ bản lãnh để giao thủ với ngươi mà. Khi nào Tiêu mỗ không còn là Tiêu mỗ thì lúc đó Thiết Chưởng Chu Sa mới có thể

lấy được cái mạng nhỏ nhoi này của Huyết Điểm Tử Tiêu Viên.
- Ngươi đã nói vậy, Thiết Chưởng Chu Sa sẽ đích thân tước mạng sống của ngươi.
Lời còn đọng trên hai vành môi thì Thiết Chưởng Chu Sa dấn tới ba bộ vận trọn hai mươi thành công lực vào thiết thủ vỗ tới Huyết Điểm Tử Tiêu Viên.
Tiêu Viên như thể biết mình chẳng thể nào tránh né được chiêu công của đối phương, mà trụ bộ phát chỉ công Vô Minh đón thẳng lấy thiết thủ của đối phương.
Ầm !
Tiêu Viên bị trượt dài về sau, té hẳn xuống đất.
Thêm một bụm máu bầm trào ra. Tiêu Viên chỏi tay đứng lên. Y nhìn Thiết Chưởng Chu Sa nói :
- Ta luôn có ý chí của người đi tìm sự sống.
Thiết Chưởng Chu Sa gắt giọng :
- Ý chí không giúp ngươi tồn tại trên cõi đời này.
Thiết Chưởng Chu Sa vừa nói vừa dồn công lực vào đôi bản thủ.
Ánh bạc lấp lánh trên đôi bản thủ của Thiết Chưởng Chu Sa.
Tiêu Viên nghiến răng nhủ thầm :
- Tiêu Viên ! Ngươi không thể chết được ! Ngươi còn có trách nhiệm với Tiêu Lân. Ngươi đã hứa với Ngọc Lan rồi ! Ngươi không thể chết khi Tiêu Lân chưa đủ bản lĩnh đối phó với giông bảo trong cuộc đời này.
Vừa nghĩ thầm như vậy, Tiêu Viên vừa vận công chờ đợi tử chưởng của đối phương.
Mặc dù thâm tâm nghĩ mình phải sống nhưng Tiêu Viên cũng thừa biết, giao thủ một chưởng này với Thiết Chưởng Chu Sa chẳng khác nào tự lao đầu vào cái chết, bởi giờ đây nội lực của y đã cạn kiệt chẳng khác nào ngọn đèn đã cạn dầu, chỉ còn chút leo lét sinh khí sau cùng.
Thiết Chưởng Chu Sa toan phát nốt chưởng sau cùng thì Tiêu Viên khoát tay nói :
- Dừng tay !
- Ngươi còn muốn gì ?
- Tôn giá không cần phải phát chưởng lấy mạng Tiêu mỗ. Tự ta tìm cái chết.
Thiết Chưởng Chu Sa từ từ hạ tay xuống.
Tiêu Viên nhìn Thiết Chưởng Chu Sa từ tốn nói :
- Tôn giá muốn Tiêu mỗ chết như thế nào ?
- Chết như thế nào cũng được, miễn là chết !

- Được ! Đằng nào thì Tiêu mỗ cũng phải chết ! Ta sẽ đoạn mạch mà chết.
Tiêu Viên nghiến răng dụng chỉ pháp tay trái điểm ngay vào Đan Điền mình.
Tiêu Viên trừng mắt nhìn Thiết Chưởng Chu Sa. Y như cố lấy hết hơi tàn kiệt lực mà lên tiếng nói :
- Ta hận đã không biết vì sao mình bị biến thành một đối tượng bị truy sát !
Vừa nói Tiêu Viên vừa từ từ khụy chân quỳ xuống đất. Y từ từ ngã ngang qua bên phải rồi nằm bất động.
Thiết Chưởng Chu Sa thở phào một tiếng. Y dịch bước tiến đến xác của Tiêu Viên.
Một kỳ biến mà Thiết Chưởng Chu Sa không thể ngờ tới được. Khi y vừa nhích bước thì bất ngờ Tiêu Viên chồm lên. Cùng với động tác đó, Vô Minh Thần Chỉ của Tiêu Viên phóng ra điểm tới đan điền của Thiết Chưởng Chu Sa.
Bộp !
Thiết Chưởng Chu Sa khợp người xuống, ói luôn một bụm máu.
Thiết Chưởng Chu Sa rống lên :
- Ngươi...
Tiêu Viên đứng lên :
- Tôn giá đê tiện đánh lén từ sau lưng Tiêu Viên thì Tiêu mỗ phải dụng hạ sách đối phó lại với kẻ đê tiện. Tôn giá không thể lấy được mạng Tiêu Viên khi Tiêu mỗ chưa muốn chết.
Thiết Chưởng Chu Sa nhăn mặt rít lên :
- Tiêu Viên ! Ngươi không thoát được đâu !
- Ta sẽ thoát ! Sẽ thoát !
Tiêu Viên ôm lấy ngực, dồn tất cả công lực vào cước pháp, băng mình đào thoát ra cửa.
Tiêu Viên vừa đào thoát vừa nghĩ thầm :
- Ta phải sống ! Sống để gặp lại Tiêu Lân, trao cho Tiêu Lân số kim lượng này trước khi rời bỏ cõi đời.
Mặc dù nghĩ như vậy nhưng đôi cước pháp của Tiêu Viên càng lúc nặng trỉu, trong đầu thì vang lên những âm thanh ù ù, mắt thì nảy đom đóm.
Y đang thi triển khinh công lao đi nhưng nghĩ mình đang lao dần đến cõi hư vô. Cõi của những oan hồn vất vưởng. Cõi biệt lập dành cho những người chết.
Tiêu Viên rùng mình. Lần đầu tiên y cảm thấy khí băng hàn tỏa khắp châu thân mình. Luồng khí băng hàn kia không phải do tiết trời rét

mướt tạo ra mà do sự sống đang lần hồi rời bỏ thể xác y. Đôi cước pháp của Huyết Điểm Tử chậm hẳn lại. Y cố bước nhưng chẳng thể nào nhanh hơn được. Đôi chân y như thể có quả chì nặng nghìn cân níu lại.
Tiêu Viên lẩm bẩm nói :
- Ta phải sống ! Ta phải sống !
Tiêu Viên rùng mình khi cảm nhận vùng đan điền đang nhao dần ra cùng với sự rả rượi xâm chiếm toàn cơ thể y. Y có bước nhưng chẳng thể nào theo ý muốn người. Y lảo đảo rồi chực ngã quỵ xuống đất nhưng lại kịp chỏi tay cố gượng đứng lên.
Tiêu Viên lầu bầu nói :
- Ta phải về tới cố hương... Ta phải về tới cố hương để gặp Tiêu Lân. Tiêu Viên ! Ngươi đã ra Đào Viên thôn, nay ngươi phải quay về Đào Viên thôn. Trở về Đào Viên thôn ngươi mới có thể được chết bên mộ Ngọc Lan. Tiêu Viên ngươi phải quay về Đào Viên thôn.
Miệng thì nói nhưng chân của Tiêu Viên như thể bị ghì lại chẳng thể nào nhấc bước nổi.
Tiêu Viên nhăn mặt nghĩ thầm :
- Tiêu Viên ! Ngươi không thể dừng bước được. Nếu ngươi dừng bước là đã chấp nhận an bài bởi số phận. Không ! Ngươi không được dừng chân. Ngươi phải đi ! Đi tiếp cho đến khi nào về đến Đào Viên thôn. Phải về đến Đào Viên thôn. Ý niệm đó trôi thì Tiêu Viên lờ mờ thấy cỗ xe độc mã dừng lại bên mình. Y chỉ kịp nhìn thấy lờ mờ cỗ xe độc mã rồi thần thức mờ hẳn chẳng còn biết gì nữa.
Trong cõi vô thức, Tiêu Viên mơ hồ thấy mình phiêu bồng trong khoảng không gian mênh mông mà y không thể nào định hướng được mình đang ở đâu.
Chung quanh Tiêu Viên chỉ là một cõi hư, cõi không thật và đâu đó là lơ lửng bóng người phiêu bồng. Lúc ẩn lúc hiện, lúc xa lúc gần. Họ như thể muốn đến với y và rồi lại muốn chạy trốn y. Một ảo giác không thật. Một ảo giác mơ hồ mà y không thể nào đoán được mình trong cảnh giới nào.
Thế rồi Ngọc Lan hiện ra trước mắt Tiêu Viên.
Ngọc Lan vẫn đẹp như ngày nào. Vẫn dáng cách mảnh mai, thướt tha mà bất cứ trang nam tử nhìn thấy cũng phải say đắm vì vẽ thục nữ đoan trang của nàng.
Tiêu Viên nhìn nàng muốn nói nhưng lại không nói được. Y nghẹn lời bởi sự xuất hiện quá đột ngột của Ngọc Lan. Y với tay đến nàng rồi gào lên :
- Ngọc Lan !

Nhưng rồi tay của Tiêu Viên chạm vào khoảng hư vô và Ngọc Lan biến mất trong nỗi sửng sờ của y.

Hồi 6
Huyền Cung cung chủ

Cảm giác đầu tiên mà Tiêu Viên có được đó là sự hụt hẳng mơ hồ nhưng đồng thời cũng rất thực. Khuôn mặt nữ nhân đập vào mắt y lúc đầu là sự hoài nghi nhưng rồi y nhận ra khuôn mặt đó rất thật chứ không như những bóng người hư ảo mà y thấy được trong khoảng khắc vừa qua.
Tiêu Viên chỏi tay xuống tràng kỷ.
- Tại hạ đang ở đâu ! Đây có phải là cõi a tỳ không ? Còn cô nương là ai ?
Tiểu Cúc đặt chén thuốc vào tay Tiêu Viên.
- Huynh hãy uống chén thuốc này đi.
Uống cạn chén thuốc, Tiêu Viên nhìn Tiểu Cúc :
- Cô nương đã cứu tại hạ ?
Tiểu Cúc gật đầu :
- Nếu không có Tiểu Cúc, huynh đã mất mạng rồi.
Tiêu Viên ôm quyền :
- Tiêu mỗ cảm kích, đa tạ cô nương.
Tiểu Cúc mĩm cười lắc đầu :
- Huynh đừng khách sáo như vậy.
Tiêu Viên nhìn nàng. Đôi chân mày nhíu lại như thể suy nghĩ điều gì đó. Một lúc sau Tiêu Viên mới ngập ngừng hỏi :
- Hình như tiêu mỗ đã gặp cô nương ?
Tiểu Cúc gật đầu :
- Đúng ! Tiểu Cúc đã gặp Tiêu huynh một lần tại Bạch Mẫu Đơn Trang.
- Tiêu mỗ nhớ ra rồi. Tiêu mỗ quá là bất ngờ.
- Tiêu huynh bất ngờ về điều gì ?
- Tiêu mỗ bất ngờ vì cô nương là ân nhân của Tiêu mỗ.
n*àng mĩm cười từ tốn nói :
- Chuyện trong thế gian có những điều không thể lường hết được.
Ngồi xuống bên cạnh Tiêu Viên, Tiểu Cúc nhìn y hỏi :

- Vì sao Tiêu huynh bị người ta đánh trọng thương vậy ?
- Tiêu mỗ cũng không biết.
Tiêu Viên thuật lại tất cả mọi chuyện xảy ra với mình.
Tiểu Cúc lắng nghe như nuốt từng lời nói của Tiêu Viên. Nàng chờ cho y thuật xong mới ôn nhu nói :
- Tiêu huynh không biết nguyên nhân vì sao mình biến thành đối tượng bị truy sát, nhưng Tiểu Cúc thì biết.
Nghe nàng thốt ra câu này, mặt Tiêu Viên sa sầm :
- Cô nương biết à ?
Tiểu Cúc gật đầu. Nàng buông tiếng thở dài rồi nói :
- Tất cả những người huynh tìm đến ! Tất cả đều đã chết.
- Tiêu mỗ không hiểu.
- Làm sao huynh hiểu được. Bạch Mẫu Đơn trang chủ Di Tiểu Phụngn cho Tiểu Cúc biết. Tất cả những ai mà Huyết Điểm Tử tìm đến đều đã chết. Tất cả đều chết.
- Tiêu mỗ không hề giết người !
- Huynh không giết người, nhưng người ta giết.
- Lạ thật ! Tiêu mỗ không thể lý giải được chuyện này.
Nhìn Tiểu Cúc, Tiêu Viên ôn nhu nói :
- Chính Thái A Bảo chủ Cung Nhật Minh đã thỉnh nhờ Tiêu mỗ truy tìm tung tích những người đến Dị Cung trong ngày tết Đoan Ngọ. Chẳng lẽ Thái A Bảo lại giết những người kia...
Y lắc đầu :
- Không thể nào như vậy được. Nếu Thái A Bảo chủ mưu giết người thì hung thủ tạo huyết sát cho Thái A Bảo là ai ? Tại sao hung thủ lại muốn giết người chứ ?
- Có lý do nên người ta mới phải giết người. Nếu trả lời cho những câu hỏi của Tiêu huynh thì chẳng còn gì để nói cả. Và những người huynh tìm đến cũng không chết.
n*àng nhìn thẳng vào mặt Tiêu Viên, ôn nhu nói :
- Hiện thời Tiểu Cúc và Tiêu huynh đang đi chung trên một con thuyền. Để cứu mình, huynh phải tự giải trình những câu hỏi mà mình đặt ra.
Tiêu Viên nghiêm giọng nói :
- Cô nương ! Tiêu mỗ chỉ muốn rút ngay khỏi giới võ lâm giang hồ quay về cố hương thôi. Tiêu Viên cảm thấy đã quá đủ rồi.
Tiểu Cúc lắc đầu :
- Tiêu Viên huynh đã dấn bước vào chốn võ lâm giang hồ thì chẳng có cơ hội rút chân ra đâu.
- Không ai cản được Tiêu Viên, một khi Tiêu Viên muốn. Tiêu mỗ đã

có đủ số kim lượng mình cần. Võ lâm thì lại khiến Tiêu mỗ quá chán ngán...
Y bỏ lửng lời nói nửa chừng nhìn Tiểu Cúc :
- Cô nương ! Tiêu mỗ đã quyết định.
Tiểu Cúc buông tiếng thở dài :
- Tiểu Cúc định thỉnh nhờ Tiêu huynh một việc...
- Cô nương !
Tiểu Cúc nghiêm giọng :
- Tiêu huynh không nhận ư ?
- Tiêu mỗ có thể đáp tạ ân cứu mạng nhưng không thể nhận bất cứ điều gì khác. Lúc này tại hạ chỉ muốn quay về Đào Viên thôn mà thôi.
Tiêu Viên thả chân xuống tràng kỷ rồi đứng lên. Y bước đến bên cửa sổ rồi mới quay lại đối diện với Tiểu Cúc :
- Tiêu mỗ vì kim lượng mà nhận lời với Thái A Bảo. Vô tình vướng bước vào chốn võ lâm. Bây giờ Tiêu mỗ chỉ muốn rút chân ra khỏi chốn võ lâm mà thôi. Tiểu Cúc cô nương miễn thứ cho Tiêu mỗ đã không thể nhận lời !
Tiểu Cúc đứng lên bước đến trước mặt Tiêu Viên :
- Nếu Tiêu huynh muốn trả ân cứu mạng bằng kim lượng thì Tiểu Cúc không bao giờ nhận. Ngược lại, nếu Tiêu huynh cần, Tiểu Cúc có thừa kim lượng để trả cho Tiêu huynh.
n*àng buông tiếng thở dài rồi nói tiếp :
- Tiểu Cúc nói Tiêu huynh không thể rút ra khỏi giang hồ bởi vì xét cho cùng, những người mà huynh đến đều đã chết ! Tất huynh cũng đã gián tiếp nhúng tay vào cái chết của họ. Tiêu huynh có trách nhiệm lấy lại sự công bằng cho những người đã chết đó. Huống chi Tiêu huynh còn là đối tượng bị người ta truy sát. Cơ hội mà Tiêu huynh rời bước khỏi võ lâm xem như không có cho huynh đâu.
n*àng nhìn thẳng vào mắt Tiêu Viên :
- Tiêu huynh chỉ có một con đường duy nhất ! Đó là đi theo Tiểu Cúc đến cùng. Chỉ có đi theo Tiểu Cúc, Tiêu huynh mới khả dĩ rời bước khỏi võ lâm.
- Thế Tiểu Cúc cô nương định nhờ Tiêu mỗ làm việc gì ?
Tiểu Cúc lưỡng lự rồi nói :
- Tiểu Cúc nhờ Tiêu huynh tìm một người.
- Tiểu Cúc cô nương muốn tìm ai ?
- Tiểu Cúc không biết !
Đôi thần nhãn của Tiêu Viên nhướng to hết cở nhìn nàng. Y nói :
- Cô nương không biết người đó mà lại bảo tại hạ đi tìm ?
- Tiêu huynh tìm được !

- Tại hạ không thể nào tin được mình có thể tìm được một người mà mình không biết.
Tiểu Cúc gật đầu :
- Tiêu huynh đã từng tìm ra mười hai người đến Dị Cung.
Tiêu Viên khoát tay :
- Ít ra thì tại hạ cũng có điểm khởi phát cho cuộc tìm kiếm của mình. Chỉ cần biết được một người tất sẽ tìm ra những người còn lại.
- Vậy người này cũng có điểm khởi đầu để huynh tìm ra y.
- Cô nương nói đi ? Điểm khởi đầu đó từ đâu ?
Tiểu Cúc nghiêm giọng nói :
- Trước khi nói, Tiêu huynh hãy hứa với Tiểu Cúc sẽ tìm ra con người này ?
Tiêu Viên cau mày rồi gật đầu :
- Được rồi ! Để trả ân cứu mạng cho cô nương ! Tiêu mỗ sẽ hứa tìm ra con người mà cô nương muốn tìm.
Tiểu Cúc gằn giọng :
- Tiêu huynh đã hứa rồi đó. Hy vọng Tiêu huynh sẽ không nuốt lời hứa của mình.
Tiêu Viên gật đầu :
- Nam tử hán đại trượng phu ! Nhất ngôn cửu đỉnh.
Tiểu Cúc trang trọng nói :
- Trên võ lâm giang hồ có bốn người biết con người kia. Đó là Thiếu Lâm hình đường pháp chủ Tuệ Thiện đại sư, Võ Đang Chân Tử Trương Quảng Huyền, Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc.
Tiêu Viên cướp lời nàng :
- Kẻ thứ thư là Cái Bang bang chủ Khấp Đà ?
Tiểu Cúc gật đầu :
- Đúng ! Bốn người đó biết con người kia. Kẻ mà Tiểu Cúc muốn tìm là người có võ công tối thượng, một mình có thể đả bại cả bốn người kia hợp công !
Một lần nữa Tiêu Viên lại trố mắt nhìn nàng. Y những tưởng như mình nghe lầm, vội hỏi lại Tiểu Cúc :
- Tiểu Cúc cô nương có thể nói lại cho Tiêu mỗ nghe được không ?
Tiểu Cúc lập lại lời nói của mình.
Đôi chân mày của Tiêu Viên níu hẳn lại. Y trầm giọng nói :
- Tiểu Cúc cô nương xem bốn người kia là những cao thủ như thế nào ?
- Tiểu Cúc biết họ đều là những đại cao thủ kỳ tuyệt trong võ lâm Trung Nguyên.
Tiêu Viên gật đầu :

- Đúng rồi ! Cả bốn người đó de là những đại cao thủ kỳ tuyệt của võ lâm Trung Nguyên. Tại hạ có thể khẳng định chỉ có họ mới có thể đả bại được họ. Còn trong võ lâm thì chẳng một ai có thể chịu nổi ba hiệp với bất cứ người nào trong bốn người đó.
- Vậy còn Tiêu huynh ?
- Tiêu mỗ có nằm mơ cũng không tưởng mình là đối thủ của một trong bốn người đó.
- Nhưng Tiêu huynh có thể tìm ra người mà Tiểu Cúc nói đến ?
Tiêu Viên lắc đầu :
- Chỉ có trong mơ mới tìm được con người mà Tiểu Cúc cô nương nói !
- Tiêu huynh sẽ tìm được !
- Tiểu Cúc cô nương tin như vậy à ?
- Tiểu Cúc tin.
- Nếu tại hạ không thể tìm được con người đó ?
- Ý trời. Nếu Huyết Điểm Tử Tiêu Viên không thể tìm được người mà Tiểu Cúc cần tìm thì đây quả đúng là ý trời mà chẳng một ai cản được.
Nhìn thẳng vào mắt nàng như thể muốn đọc được những ẩn ý thầm kín đang che đậy trong tâm tưởng Tiểu Cúc. Tiêu Viên nói :
- Cô nương hãy trả lời thật tâm cho tại hạ ! Lý do nào mà Tiểu Cúc muốn tìm con người có võ công thần kỳ đó ?
Nàng im lặng nhìn Tiêu Viên.
Tiêu Viên cau mày :
- Tiểu Cúc cô nương không trả lời tại hạ ?
Nàng lắc đầu :
- Đây không phải là thời khắc thích hợp để Tiểu Cúc nói. Nhưng khi đã tìm ra người đó rồi, Tiểu Cúc sẽ nói cho huynh biết vì sao phải cần đến con người đó.
Tiểu Cúc bất giác nắm tay Tiêu Viên :
- Tiêu huynh ! Xin hãy giúp Tiểu Cúc. Đây là cơ hội duy nhất mà Tiểu Cúc kỳ vọng vào huynh.
- Tiêu mỗ nghĩ đây là chuyện không tưởng. Khó có thể làm được. Nhưng Tiêu mỗ đã hứa với cô nương, nhất định Tiêu mỗ cái gã có võ công tối thượng kia. Nói như thế nhưng Tiểu Cúc cô nương đừng quá tin vào Tiêu Viên. Có được một con người như Tiểu Cúc cô nương nói, Tiêu mỗ nghĩ đó đã là kỳ duyên độc nhất vô nhị của võ lâm Trung Nguyên.
n*ói rồi Tiêu Viên buông tiếng thở dài, với vẽ ngao ngán lắc đầu. Y nghiêm giọng nói :

- Chúng ta sẽ khởi hành ngay bây giờ chứ ?
Tiểu Cúc gật đầu :
- Vậy theo huynh chúng ta khởi đầu từ đâu ?
- Tất cả sự khởi đầu từ điểm khởi đầu. Ý của Tiêu mỗ, chúng ta sẽ đi tìm con người có võ công tối thượng từ chỗ bốn người đỉnh trụ của võ lâm.
- Ý của Tiêu huynh là gặp Hình đường pháp chủ Tuệ Thiện ?
Tiêu Viên gật đầu :
- Chúng ta khởi đầu từ Tuệ Thiện đại sư.
Tiêu huynh nghĩ Hình đường pháp chủ Tuệ Thiện đại sư biết được người mà Tiểu Cúc đang cần tìm ?
Tiêu Viên mĩm cười nhìn nàng. Y chắp tay sau lưng, quay mặt nhìn ra cửa sổ.
- Tiêu mỗ nghĩ Hình đường pháp chủ Tuệ Thiện biết được nhân vật mà Tiểu Cúc cô nương đang cần tìm. Nếu như Tiêu mỗ đoán không lầm thì người đánh bại được Tuệ Thiện pháp chủ đại sư chỉ có một người.
Tiểu Cúc phấn kích hỏi :
- Tiêu huynh nói ai ?
Tiêu Viên quay lại nhìn nàng :
- Chỉ có thể là sư phụ của Tuệ Thiện đại sư. Mà pháp chủ Tuệ Thiện nay đã ngoài thất tuần thì sư phụ của người cũng đã ngoài trăm tuổi rồi. E rằng sư phụ của pháp chủ Tuệ Thiện đại sư đã viên tịch rồi.
- Tiểu Cúc không đi tìm người đã chết.
- Thế thì Tiêu mỗ chẳng biết ai có thể đáng gọi là đối thủ của Hình đường pháp chủ Tuệ Thiện đại sư. Tiêu mỗ nói thế nhưng hy vọng đại sư sẽ cho cô nương biết ai có thể thắng được người.
Tiêu Viên vừa nói vừa bước đến với tay lấy chiếc ngoại y rách bươm treo trên vách. Y nhìn chiếc ngoại y khẽ lắc đầu :
- Khủng khiếp thật ! Chừng nào tấm thân của Tiêu mỗ sẽ giống như chiếc áo này ? Nếu như Tiêu mỗ có bị như thế này thì phiền cô nương đưa xác Tiêu mỗ về Đào Viên thôn.
- Tiểu Cúc sẽ đưa xác huynh về Đào Viên thôn.
Tiểu Cúc vừa nói dứt lời thì Tiêu Viên ra dấu cho nàng im lặng.
Tiểu Cúc lo lắng nhìn Tiêu Viên.
Tiêu Viên thi triển thuật truyền âm nhập mật nói vào thính nhĩ của Tiểu Cúc :
- Có người đang nghe trộm Tiêu mỗ và cô nương nói chuyện.
Tiêu Viên chỉ tay ra cửa thư phòng. Y nói tiếp
- Nhất thời Tiêu mỗ và cô nương không nên đánh động đến kẽ thù

mà nên lẳng lặng rời khỏi đây thì hơn.
Tiểu Cúc gật đầu.
Tiêu Viên chỉ ra cửa sổ rồi nói :
- Tiểu Cúc ! Tiêu mỗ sẽ lưu lại đây tỉnh dưỡng ba ngày. Trong khoảng thời gian đó Tiểu Cúc cô nương cũng đừng nên tiếp ai. Sau ba ngày chúng ta sẽ len đường.
- Tốt lắm !
Tiêu Viên mĩm cười nói với Tiểu Cúc.
y* lắng nghe một lúc rồi nói :
- Kẽ nghe trộm Tiêu mỗ và Tiểu Cúc cô nương đã đi rồi. Tiêu mỗ và Tiểu Cúc tranh thủ rời khỏi đây, đến Thiếu Lâm tự.
h*ai người sữa soạn hành trang rồi rời khỏi khách điếm trong đêm đó. Họ để lại cỗ xe độc mã để đánh lạc hướng những kẽ đang truy sát.
Rời khỏi khách điếm trấn Từ Châu, Tiêu Viên và Tiểu Cúc đi suốt đêm cho đến sáng thì đến Giang Đông.
Tiêu Viên đưa Tiểu Cúc đến một tòa biệt trang nằm ở ngoại vi Giang Đông.
h*ai người vừa bước đến cửa tiền sãnh thì chạm mặt với một người từ trong bước ra. Y nhìn Tiêu Viên bằng ánh mắt tò mò.
Tiêu Viên mĩm cười ôn nhu nói :
- Bàng Thục ! Ngươi không nhớ ta à ?
Bàng Thục nheo mày như cố lục trong trí óc mình. Một lúc sau y nói :
- Tôn giá đây có phải là... Tiêu thúc thúc không ?
Tiêu Viên gật đầu :
- Không sai ! Hầu gia có nhà không ?
Bàng thục nhìn chăm chăm Tiêu Viên rồi nói :
- Đúng là Tiêu thúc thúc rồi !
y* ôm quyền hành lễ :
- Tiểu điệt tham kiến thúc thúc.
Tiêu Viên vội đở lấy hắn không cho hành lễ.
- Đừng đa lễ như vậy. Phụ thân của ngươi có nhà không ?
Răng trên của Bàng Thục cắn vào môi dưới. Y buông tiếng thở dài rồi nói :
- Tiêu thúc thúc đến muộn rồi ! Phụ thân đã qua đời.
Tiêu Viên cau mày :
- Sao lại có chuyện đó ! Phụ thân của ngươi qua đời thế mà ta lại không biết gì cả ! Tiêu mỗ có lỗi với phụ thân ngươi.
y* nói rồi buông tiếng thở dài.
Bàng Thục nói :

- Một năm trước đây phụ thân đột ngột qua đời. Tiểu điệt không muốn làm phiền đến những vị bằng hữu của phụ thân mà âm thầm lo hậu sự cho người. Với lại tiểu điệt không biết thúc thúc ở đâu để báo tin cho người.
Tiêu Viên chắt lưỡi lắc đầu :
- Tiêu mỗ có lỗi với phụ thân ngươi. Đã là bằng hữu tri kỹ với nhau, thế mà đến cuối đời ta cũng không tiễn y đến nơi an nghĩ cuối cùng.
Bàng Thục đưa Tiêu Viên và Tiểu Cúc đến bàn hương án thờ bài vị Bàng Chỉ.
Tiêu Viên thắp nhang cho Bàng Chỉ.
Chờ cho Tiêu Viên thắp nhang xong, Bàng Thục mời hai người quay lại khách sãnh.
Tiêu Viên hỏi Bàng Thục :
- Hiền điệt ! Phụ thân ngươi bịnh gì mà qua đời ?
- Dạ... Tiểu điệt cũng không biết.
Tiêu Viên cau mày nói :
- Phụ thân ngươi bịnh gì qua đời ngươi cũng không biết ? Lão Bàng trước đây có một cũ Tuyết nhân sâm có thể trị được các bệnh, sao lão Bàng lại không dùng, đến nổi phải qua đời chứ ?
Tiêu Viên thở hắt ra, khẽ lắc đầu.
Bàng Thục cúi mặt nhìn xuống. Y vừa ngẫng mặt toan mở lời nói với Tiêu Viên thì ngây mặt ra bởi một mỹ phụ từ ngoài cửa bước vào.
Sự xuất hiện của mỹ phụ kéo theo mùi xạ hương nồng nồng khỏa lấp toàn bộ gian đại sãnh.
Mỹ phụ vừa bước vào vừa nói :
- Bàng Thục ! Ai đến vậy ?
Tiểu Cúc quay mặt lại nhìn mỹ phụ. Bộ mặt với lớp phấn son khá dầy của mỹ phụ đập vào mắt nàng khiến đôi chân mày của nàng chau hẳn lại.
Tiêu Viên nhìn sang Bàng Thục.
Bàng Thục bối rối miễn cưởng nói với mỹ phụ :
- Cát Cát ! Đây là Tiêu thúc thúc của Bàng Thục.
Mỹ phụ nhìn Tiêu Viên :
- Tiêu thúc thúc ! Hóa ra là Huyết Điểm Tử Tiêu Viên. Bổn nương đã nghe danh của ngươi lâu rồi nay mới được gặp. Tiêu Viên ! Ngươi đang có tiếng tăm tên giang hồ, sao bỗng dưng lại quy ẩn ? Giờ tái xuất giang hồ thì lại tạo ra huyết cảnh cho Thái A Bảo. Ngươi cần gì ở chỗ Thái A Bảo mà giết sạch sành sanh chẳng chừa người nào vậy ? Ở Thái A Bảo có báo vật gì à ?
Tiêu Viên chau mày bởi lời nói của mỹ phụ. Y tằng hắng rồi nói :

- Tiêu mỗ nói cho phu nhân biết ! Tiêu mỗ không phải là hung thủ tàn sát sinh linh tại Thái A Bảo.
Mỹ phụ nhướng mày nói :
- Không phải Huyết Điểm Tử, thế sao giới võ lâm giang hồ đều khăng khăng cho ngươi là hung thủ ?
Mỹ phụ mĩm cười :
- Đừng giấu diếm bổn nương làm gì.
Tiêu Viên cáu gắt nói :
- Tiêu mỗ chẳng có gì phải dấu diếm phu nhân. Tiêu mỗ khẳng định mình không phải là hung thủ, thì ta không phải là hung thủ.
Mỹ phụ nhìn Tiêu Viên ôn nhu nói :
- Thôi được ! Đó là chuyện của ngươi. Ngươi có là hung thủ hay không cũng là chuyện của ngươi, bổn nương không xen tới làm gì.
Mỹ phụ nhìn lại Bàng Thục :
- Bàng Thục ! Ta đã chiết xuất được tinh khí trong Tuyết liên nhân sâm rồi. Ngươi đi theo ta.
Mỹ phụ như thể chẳng màng đến sự hiện diện của Tiêu Viên và Tiểu Cúc, thản nhiên nắm tay Bàng Thục toan dẫn đi.
Bàng Thục nhìn Tiêu Viên rồi miễn cưởng đứng lên.
Chân diện Tiêu Viên sa sầm. Y rít giọng nói :
- Đứng lại !
Mỹ phụ vẫn nắm tay Bàng Thục. Y từ từ nhìn lại Tiêu Viên :
- Huyết Điểm Tử có chuyện gì muốn nói với bổn nương nào ?
- Cát Cát phu nhân ! Hãy cho Tiêu Viên biết Tuyết liên nhân sâm mà phu nhân vừa mới nói đến, có đúng là tuyết liên nhân sâm của Bàng gia ?
- Đúng thì đã sao nào ?
- Sao Cát phu nhân có được Tuyết liên nhân sâm của Bàng gia ?
Mỹ phụ mĩm cười nhìn Tiêu Viên.
Bàng Thục bối rối nói :
- Cát Cát...
Nhìn lại Bàng Thục, mỹ phụ khoát tay :
- Bàng công tử không cần phải sợ hãi ai khi có ta ở bên cạnh. Có gì đâu phải sợ chứ ?
Quay lại đối diện với Tiêu Viên, mỹ phụ ôn nhu nói :
- Bàng công tử đã lấy Tuyết liên nhân sâm tặng cho bổn nương đó. Chỉ vì cũ Tuyết liên nhân sâm mà lão Bàng nổi trận lôi đình toan tống khứ Bàng công tử ra khỏi Bàng gia trang.
Chắp tay sau lưng, mỹ phụ nói tiếp :
- Lão Bàng đã miệt thị bổn nương nên cuối cùng bổn nương buộc

phải tiễn lão xuống a tỳ để Bàng công tử chính thức trở thành chủ nhân của Bàng gia trang.
Tiêu Viên đanh mặt gắt giọng nói :
- Có đúng như vậy không ?
- Ngươi đã không ngại giấu diếm thì bổn nương cũng chẳng có gì sợ hãi ngoại danh Huyết Điểm Tử mà che đậy sự thật với ngươi.
- Cát Cát phu nhân có biết khi thố lộ ra điều đó thì đã buộc Tiêu mỗ phải làm gì không ?
Mỹ phụ nghe Tiêu Viên nói chẳng chút e dè còn phá lên cười khanh khách. Tràng tiếu ngạo của mỹ phụ nghe thật trong trẻo như thể ngọc va vào nhau phát ra những âm thanh đó.
Cắt ngang tràng cười, mỹ phụ từ tốn nói :
- Huyết Điểm Tử Tiêu Viên ! Khi biết được chuyện đó, ngươi sẽ làm gì bổn nương nào ?
- Tiêu mỗ phải bắt Cát Cát phu nhân trả nợ cho Bàng Chỉ lão huynh.
- Tiêu Viên ! Ngươi làm thử coi có đòi nợ được không nào ? Không chừng ngươi sẽ thất vọng đó.
Lời còn đọng trên hai vành môi tô son đỏ chói của mỹ phụ thì Tiêu Viên bất ngờ chớp động chiêu công.
Đạo Vô Minh thần chỉ hướng thẳng đến tam tinh mỹ phụ nhanh như một cái chớp mắt.
Mỹ phụ chỉ hơi đảo bộ thì đã tránh được đạo Vô Minh thần chỉ, mỹ phụ lắc mình lướt đến Tiêu Viên, đôi ngọc thủ chớp động công vào họ Tiêu.
Cả một rừng bản thủ dày đặc chẳng biết cái nào hư cái nào thực, bao trùm lấy Tiêu Viên. Chỉ trong không đầy hai chớp mắt mà mỹ phụ đã xuất ra mười chiêu công khiến Tiêu Viên có cảm tưởng mình đở một lúc đến mười cao thủ, mà người nào cũng có võ công bất phàm.
Đở được mười chiêu của mỹ phụ, mồ hôi xuất ra trán Tiêu Viên.
Đang chiếm thế thượng phong dồn bức Tiêu Viên, bất ngờ Cát Cát thối bộ lại chắp tay sau lưng nhìn Tiêu Viên mĩm cười.
Tiêu Viên nhìn mỹ phụ. Y không thể nào ngờ được một nữ nhân có dáng vẽ thướt tha như Cát Cát lại là một cao thủ có võ học cao thâm như vậy.
Mỹ phụ nói :
- Đúng là danh bất hư truyền. Huyết Điểm Tử ! Ngươi đở được mười chiêu của bổn nương thì đã có thể xưng bá trong võ lâm được rồi đó.
Nhìn sững Cát Cát. Tiêu Viên nhủ thầm :
- Ả là ai ?
Câu hỏi kia còn đọng trong đầu Tiêu Viên thì mỹ phụ nói tiếp :

- Huyết Điểm Tử ! Hãy đở tiếp một ngọn Lôi Lệ Tam Xí của Huyền Cung cung chủ nhé.
Nghe câu nói này của Cát Cát, Tiêu Viên buột miệng nói :
- Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc ?
Lời còn đọng trên hai vành môi của Tiêu Viên thì Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc khẽ điểm mũi hài. Thân pháp vụt thoát lên cao hai trượng, quay tròn như chiếc bông vụ.
m*ột màn khí hộ công xuất hiện quay tròn lấy thân ảnh của Huyền Cung cung chủ chẳng khác nào một lớp mảnh lụa xám xịt. Lớp mảnh khí hộ công vụt biến mất thì một đạo khí xanh rờn phóng thẳng đến Tiêu Viên.
Tiêu Viên nghiến răng trụ bộ tấn phát động Vô Minh thần chỉ đón thẳng lấy đạo khí thanh quang kia.
Ầm !
Huyết Điểm Tử Tiêu Viên trượt dài về sau những ba trrượng. Y ôm lấy vùng thượng đẳng, ói luôn một vòi máu rưới đỏ cả mặt đất.
Tiểu Cúc hốt hoảng lướt theo che chắn trước mặt Tiêu Viên.
Huyền Cung cung chủ hạ thân nhẹ nhàng xuống đất. Với dáng cách rất khoan thai, chắp tay sau lưng. Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc nhìn Tiêu Viên và Tiểu Cúc ôn nhu nói :
- Huyết Điểm Tử Tiêu Viên ! Ngươi có thể là một đại cao thủ với ai chứ không thể là đối thủ của bổn nương.
Tiểu Cúc ôm quyền xá :
- Nương Nương ! Tiêu huynh không biết người là cung chủ Huyền Cung nên đã mạo phạm. Mong Nương Nương miễn thứ cho.
Chu Tuyết Ngọc chau mày nhìn Tiểu Cúc :
- Cô nương là gì của Tiêu Viên ?
- Tiểu Cúc chỉ là bằng hữu của Tiêu Viên.
Chu Tuyết Ngọc nhìn thẳng vào mắt nàng như thể thăm dò xem lời nói của Tiểu Cúc có phải là sự thật hay không.
Chu Tuyết Ngọc đanh giọng nói :
- Huyết Điểm Tử Tiêu Viên, muốn lấy mạng bổn nương thì y phải làm được lời y thốt ra. Nếu không làm được...
Chu Tuyết Ngọc mĩm cười bước đến hai bộ nhìn Tiêu Viên nói tiếp :
- Tiêu Viên hẳn biết phải làm gì để giữ lại cái mạng cho mình ?
Tiêu Viên bước đến nửa bộ. Y từ tốn nói :
- Chu Nương Nương ! Tiêu mỗ sẳn sàng làm tất cả mọi việc mà Nương Nương muốn. Nhưng trước khi Tiêu mỗ làm ! Nương Nương có thể cho Tiêu mỗ biết trong võ lâm giang hồ ! Có ai đánh thắng được Huyền Cung cung chủ không ?

Chẳng biết câu hỏi này của Tiêu Viên tác động thế nào đến Huyền Cung cung chủ mà thị lại phá lên cười khanh khách. Chu Tuyết Ngọc vừa cười vừa nói :
- Hiện nay trong võ lâm có bốn người có thể gọi là trụ đỉnh của thiên hạ. Một là Hình đường pháp chủ Tuệ Thiên hòa thượng, hai là Võ Đang Chân Tử Trương Quảng, ba là bổn cô nương, bốn là Khâu Đà bang chủ Cái Bang. Bốn người đó nếu có người đánh bại họ thì võ lâm chẳng còn tứ đỉnh thiên can.
Tiêu Viên nhìn sang Tiểu Cúc.
Nhận được ánh mắt của Tiêu Viên, Tiểu Cúc buông tiếng thở dài.
Tiểu Cúc hỏi :
- Nương Nương ! Xin người chỉ giáo. Trong bốn người này ai là người có võ công cao thâm nhất ?
- Chẳng ai hơn ai cả. Nếu phân định cao thấp thì có thể hơn nhau nửa chiêu. Nhưng với nửa chiêu để giao đấu sinh tử thì bổn nương e chẳng ai hơn ai. Tất cả đều chết. Người này sẽ chết bởi tuyệt công của người kia và ngược lại.
Chu Tuyết Ngọc chợt cau mày đanh giọng hỏi Tiểu Cúc :
- Quỷ nữ ! Ngươi đang đi tìm kẽ có thể thắng được bổn nương sao ?
Tiểu Cúc gật đầu :
- Không sai ! Tiểu Cúc đang đi tìm người đánh thắng được Nương Nương.
Chu Tuyết Ngọc cười khẩy rồi lắc đầu :
- Chuyện ngươi đi tìm còn khó hơn mò trăng dưới nước. Và nó chỉ có thể xảy ra trong mơ.
Tiểu Cúc ôm quyền nói :
- Nếu Nương Nương cho Tiểu Cúc và Tiêu huynh một thời gian, nhất định sẽ tìm ra người mình cần tìm.
Chân diện Chu Tuyết Ngọc sa sầm hẳn lại. Suy nghĩ một lúc, Chu Tuyết Ngọc mới trang trọng nói :
- Nghe quỷ nữ nói, ta rất hứng thú. Bổn nương cho quỷ nữ và Huyết Điểm Tử Tiêu Viên một cơ hội. Đúng con trăng sau, các ngươi phải đưa cao thủ đó đến gặp bổn nương.
Chu Tuyết Ngọc mĩm cười nhìn Tiêu Viên ôn nhu nói :
- Nhưng nếu hai người không tìm ra kẽ đó !
Nhìn Tiêu Viên, Chu Tuyết Ngọc gằn giọng nói :
- Tiêu Viên ! Ngươi biết phải làm gì chứ ? Nếu ngươi trái với ý của bổn nương, cho dù trời đất này mênh mông bao la thì ngươi cũng sẽ nhận được sự trừng phạt của bổn nương. Bổn nương trừng phạt ai thì kẽ đó sẽ cực kỳ đau khổ !

Chu Tuyết Ngọc vừa nói vừa bất ngờ vươn hữu thủ về phía Bàng Thục.
m*ột hấp lực rút lấy Bàng Thục trượt trên sàn gạch rồi lọt thỏm vào ngay hữu chưởng của Chu Tuyết Ngọc.
Trảo công của Chu Tuyết Ngọc đặt đúng vào đan điền họ Bàng.
Bàng Thục biến sắc nói :
- Cát Cát !
Nhìn Bàng Thục, Chu Tuyết Ngọc ôn nhu nói :
- Ngươi hưởng bao nhiêu đó đủ rồi. Đến lúc ngươi phải ra đi để hầu hạ cho phụ thân ngươi.
Chu Tuyết Ngọc cung chủ Huyền Cung vừa nói vừa vận Hấp tinh đại tà công.
Toàn thân Bàng Thục run lẩy bẩy như người lên cơn sốt mà đi trong tiết trời rét mướt. Da mặt y nhúm nhó lại chẳng khác nào cây tươi đang héo dần.
Khi Huyền Cung cung chủ rút chưởng ảnh lại, Bàng Thục chẳng khác nào cái xác khô không còn sinh lực. Y đổ nhào xuống đất.
Rắc !
Sau âm thanh khô khốc như cây gảy khỏi cành, thủ cấp họ Bàng rơi ra khỏi thân ảnh mà tuyệt nhiên chẳng có lấy một chút máu nào phun ra.
Cái chết của Bàng Thục khiến Tiểu Cúc lẫn Tiêu Viên phát rùng mình.
Sau khi giết Bàng Thục rồi Huyền Cung cung chủ nhìn lại Tiêu Viên và Tiểu Cúc. Nụ cười mĩm trên hai vành môi mọng đỏ của Huyền Cung cung chủ.
Chu Tuyết Ngọc cười nhưng không để lại trong tâm người đối diện một sự an lành nào mà ngược lại gieo vào tâm thức Tiêu Viên và Tiểu Cúc cảm giác rờn rợn như mình đang đối mặt với bóng sắc tử thần lấp ló trước mắt hai người.
Chu Tuyết Ngọc từ tốn nói :
- Tiêu Viên biết vì sao bổn nương giết Bàng Thục không ?
Tiêu Viên miễn cưởng lắc đầu :
- Vi sao phu nhân giết Bàng Thục ?
- Y ham muốn võ công của ta chứ không ham muốn nhan sắc của bổn nương. Y làm mọi thứ chỉ vì muốn thọ giáo tuyệt đại tà công của ta mà thôi. Nhưng còn một điều nữa mà bổn nương phải giết gã họ Bàng này.
Tiêu Viên ôm quyền :
- Đó là điều gì ?

- Bổn cung đã nảy ý định chọn người khác thế vào chỗ của Bàng Thục. Người đó chính là Tiêu Viên đó. Không thực hiện được lời nói của mình ! Ngươi sẽ là nô tình cho bổn cung.
Nói dứt câu Chu Tuyết Ngọc phá lên cười. Thị vừa cười vừa di dời bước đi ra cửa. Khi nàng cắt đứt tràng cười thì nhân dạng cũng mất hút chẳng để lại dấu tích gì.
Hành tung của Huyền Cung cung chủ quả là xuất quỷ nhập thần, thoáng đến rồi thoáng đi, nhưng Tiêu Viên biết chắc khi Huyền Cung cung chủ đã nói thì nhất định mụ sẽ không bao giờ bỏ qua nếu chưa đạt đến mục đích do mụ đặt ra.
Chu Tuyết Ngọc bỏ đi rồi, Tiêu Viên mới nhìn lại Tiểu Cúc :
- Nàng đã chứng kiến và đã nghe những gì Chu Tuyết Ngọc nói rồi chứ ? Tiêu mỗ lại có thêm một đại địch. Đại địch đó lại là một trong tứ đỉnh thiên can của võ lâm. Tiêu mỗ khó có cơ hội quay về Đào Viên thôn.
Tiểu Cúc lấy hoàn thuốc trị thương đặt vào tay Tiêu Viên :
- Huynh hãy dùng thuốc.
Tiêu Viên cho hoàn thuốc trị thương vào miệng nhai nuốt.
Chờ cho y uống xong hoàn thuốc, Tiểu Cúc mới nói :
- Tiêu huynh ! Chúng ta rời khỏi đây chứ ?
- Chẳng còn gì để Tiêu mỗ và nàng lưu lại đây. Tiêu mỗ và nàng sẽ tiếp tục đi tìm sự hư ảo trong cuộc đời. Một sự hư ảo mờ mịt mà ta không bao giờ tìm thấy.
- Tiểu Cúc thì vẫn tin vào Tiêu huynh.
Nghe Tiểu Cúc nói, Tiêu Viên chỉ còn biết lắc đầu gượng cười.

Hồi 7
Đoạn Đao

Ánh trăng lưỡi kiếm treo chênh chếch trên đầu tàng cây đại thụ. Ánh trăng đêm không đủ xua đi cái tiết trời rét mướt của mùa đông. Tiêu Viên còn cảm nhận cái lạnh đang cắt vào da thịt mình nên bất giác nhìn sang Tiểu Cúc. Y nhận ra hai vành môi nàng nhợt nhạt.

Tiêu Viên nói :
- Tiểu Cúc ! Chúng ta nên tìm chỗ nào đó đốt lửa sưởi ấm, kẽo trúng

lạnh.
Y nắm tay nàng :
- Tiểu Cúc lạnh lắm phải không ?
Nàng gật đầu :
- Tiểu Cúc lạnh lắm.
Hai người ẩn mình dưới tàn cây đại thụ.
Tiêu Viên gom tất cả những cành cây khô xung quanh gốc cây rồi nhóm lửa.
Nhưng ngay khi đã có đống lửa mà vẫn không xua đuổi được cái rét lạnh buột cắt da cắt thịt.
Tiểu Cúc co rút người ngồi bên đống lửa, mặc dù vậy vẫn run nhè nhẹ.
Tiêu Viên nói :
- Nàng có đở lạnh hơn không ?
Tiểu Cúc nhìn y khẽ gật đầu.
Tiêu Viên ngồi xuống bên nàng :
- Tại sao nàng lại lặn lội vào chốn võ lâm để đi tìm một cái gì không thật sự có ? Đáng ra nàng không nên dấn chân vào chốn võ lâm làm gì.
- Có những nguyên nhân mà Tiểu Cúc không nói được. Cái điều Tiểu Cúc đi tìm biết là rất hư vô mờ mịt, nhưng Tiểu Cúc vẫn tin là nó có hiện hữu trong cõi đời này. Đã có sự hiện hữu tất sẽ tìm ra.
Nàng nhìn lại Tiêu Viên :
- Tiêu huynh ! Biết đâu sự mơ hồ và không hiện hữu kia lại đang hiện diện ngay trước mặt Tiểu Cúc.
Đôi chân mày Tiêu Viên nhướng lên :
- Nàng nói cái người nàng đang đi tìm chính là Tiêu mỗ sao ?
- Tiểu Cúc được quyền tin vào điều mình tin. Biết đâu người kia lại chẳng chính là Tiêu huynh ?
Tiêu Viên phá lên cười. Y vừa cười vừa nói :
- Thật là mơ hồ. Nàng nói ra điều đó khiến Tiêu mỗ hỗ thẹn vô cùng. Tiểu Cúc ! Nàng đã thấy rồi đó. Nếu Tiêu Viên là con người ảo tưởng do nàng nặn ra trong trí óc thì ta đã không bại dễ dàng dưới tay Huyền Cung cung chủ, đặng phải chấp nhận lời giao ước sau một con trăng phải làm nô tình cho mụ.
- Nếu như Tiêu huynh gặp được kỳ tích.
- Ta không tin trên đời có kỳ tích. Kỳ tích không thể tự đến với mình mà mình phải đi tìm kỳ tích. Riêng võ công làm gì có kỳ tích.
Tiêu Viên khơi đống lửa. Y nói tiếp :
- Huyết Điểm Tử không phải là con người nàng đang đi tìm.

Nghe Tiêu Viên thốt ra câu này, Tiểu Cúc chợt buông tiếng thở dài nghe thật áo não. Cùng với tiếng thở dài đó, bất giác nàng rùng mình.
Tiêu Viên nhìn qua nàng :
- Nàng vẫn lạnh à ?
- Những gì Tiêu huynh nói, Tiểu Cúc cảm thấy tuyệt vọng. Có lẽ đây là ý trời.
Tiêu Viên nhìn Tiểu Cúc. Y gượng cười nói :
- Tiểu Cúc ! Ngày nào Tiêu Viên này còn thì nàng vẫn còn hy vọng chứ. Hôm nay ta không tìm ra con người ảo kia nhưng biết đâu ngày mai y lại xuất hiện ?
- Tiểu Cúc chỉ còn biết tin vào ngày mai.
Nàng nhìn Tiêu Viên :
- Tiêu huynh là người từng trãi giang hồ, thế mà còn cho người Tiểu Cúc đặt ra là con người ảo, không thật thì sao tìm được con người thật chứ ?
Nàng nắm lấy tay Tiêu Viên :
- Tại sao người Tiểu Cúc đi tìm lại là không phải là Tiêu huynh ?
- Bởi vì Tiêu Viên không phải là đối thủ của một người trong Tứ đỉnh thiên can. Còn người Tiểu Cúc đi tìm lại có thể đánh bại cả ba người kia hợp công.
Y mĩm cười nói tiếp :
- Ta nói đúng chứ ? Còn kỳ vọng vào kỳ tích. Ta e kỳ tích chẳng bao giờ tìm đến họ Tiêu này. Ngược lại Tiêu Viên cũng không đi tìm kỳ tích.
Lời nói của Tiêu Viên tạo ra một sự im lặng trum lên hai người. Hai người nhìn đống lửa cháy tí tách mà để tâm trôi theo từng ý nghĩ riêng của mỗi người.
Tiêu Viên nhìn sang Tiểu Cúc. Y buộc lên tiếng phá vỡ sự im lặng đó :
- Tiểu Cúc ! Nàng tuyệt vọng mà không nói gì ư ?
- Tiểu Cúc chẳng biết nói gì bây giờ. Tự dưng Tiểu Cúc thấy nặng trỉu tâm hồn mình.
Tiêu Viên lắc đầu nói :
- Tiểu Cúc ! Ta có một ý này.
Tiểu Cúc nhìn sang y :
- Tiêu huynh có ý gì ! Nói đi.
- Ta và nàng hiện thời là những kẽ đang bị giới võ lâm truy sát. Nếu ta muốn nàng hãy quay về Đào Viên thôn. Đi tìm con người kia thì nàng hãy để cho ta. Khi nào ta tìm được người đó... Ta sẽ đưa nàng

đến đó có được không ?
- Tại sao Tiêu huynh muốn đi tìm con người không thật kia một mình ? Phải chăng huynh sợ kiếp họa vong mạng sẽ giáng xuống đầu Tiểu Cúc ?
Tiêu Viên lưỡng lự nói :
- Ít ra kiếp họa vong mạng có giáng xuống thì hai người chúng ta cũng còn một người.
Chẳng biết lời nói này của Tiêu Viên tác động thế nào đến Tiểu Cúc mà nàng lại rùng mình.
Tiêu Viên nắm tay nàng :
- Tiểu Cúc ! Linh cảm báo cho ta biết kiếp họa vong mạng đang chực chờ đến với ta và nàng. Ta muốn tự thân đi tìm nguyên nhân của những sự biến đã biến ta thành đối tượng truy sát của giới võ lâm. Tìm được cái cốt lỏi tất có thể hóa giải được sự biến.
Tiêu Viên nắm bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Cúc :
- Nếu như ta có mệnh hệ nào... Tiêu Viên gởi gấm Tiêu Lân lại cho nàng.
Tiêu Viên nhìn xuống đống lửa reo tách tách, nhỏ giọng nói :
- Ba năm rồi ta không quay về Đào Viên thôn. Tiêu Lân nay hẳn đã lớn lắm rồi.
Y nhìn lại Tiểu Cúc :
- Tiểu Cúc ! Nàng nhận lời ta chứ ?
Tiểu Cúc im lặng nhìn Tiêu Viên. Đôi chân mày của Tiêu Viên nhíu lại khi thấy nàng im lặng. Tiêu Viên nói :
- Sao nàng im lặng ? Nàng không muốn nhận lời của Tiêu Viên này ư ?
- Tiêu Lân là gì của huynh ?
Tiêu Viên mĩm cười rồi nói :
- Nàng đoán xem ?
- Hậu nhân của huynh chăng ?
- Có thể là như vậy.
Tiểu Cúc nhướng mày trang trọng hỏi :
- Sao lại là có thể ! Một là hậu nhân, nếu không phải thì không, chứ làm gì có hai tiếng có thể ?
- Ta xem Tiêu Lân chẳng khác gì hậu nhân của mình.
- Nói như vậy tlại không phải là giọt máu của huynh tạo ra ?
Nhìn lại đống lửa, Tiêu Viên nói :
- Tiêu Lân không phải là giọt máu của Tiêu Viên, nhưng Tiêu Viên lại nợ Tiêu Lân rất nhiều.
Y buông tiếng thở dài nghe thật áo não.

Nghe tiếng thở dài của Tiêu Viên, Tiểu Cúc hỏi :
- Tiêu huynh có tâm sự ?
Nhìn lại Tiểu Cúc, Tiêu Viên khẽ gật đầu :
- Có những hoài kỷ Tiêu Viên phải ôm vào mình. Có những hoài kỷ mà Tiêu Viên không thể thố lộ với ai. Tiêu Viên nhận lời của Thái A Bảo chủ quay lại võ lâm, bõ ra suốt ba năm trời để truy tìm những người đã đến Dị Cung, chỉ vì muốn có một ngàn lạng kim lượng. Số kim lượng có thể bù đắp cho Tiêu Lân.
Thở hắt ra một tiếng, Tiêu Viên nói :
- Tiêu Viên không ngờ số kim lượng đó lại khiến chân ta vướng vào chốn võ lâm. Ngay bây giờ ta không dám quay về Đào Viên thôn. Bởi ta có thể sẽ đem kiếp họa vong mạng đến cho Tiêu Lân. Mà điều đó thì Tiêu Viên không muốn.
- Hãy cho Tiểu Cúc biết. Tiêu Lân là gì của huynh ! Tiểu Cúc sẽ nhận lời.
- Nàng muốn biết ư ?
- Nếu Tiêu Lân không phải là giọt máu của Tiêu huynh.
Tiêu Viên lưỡng lự rồi nói :
- Được ! Ta nói.
Y khêu đống than hồng. Tiêu Viên nhìn đống than hồng đang tàn nhanh, từ tốn nói :
- Nàng biết khi người ta là một gã si tình thì như thế nào không ?
Tiểu Cúc gượng cười, lắc đầu nói :
- Tiểu Cúc chưa bao giờ là kẽ si tình nên đâu biết được tâm trạng của người si tình như thế nào.
Tiêu Viên nhìn nàng :
- Không là kẽ si tình thì sao biết được tâm trạng của người si tình ?
Y khẽ gật đầu :
- Đúng rồi ! Làm sao nàng biết được tâm trạng của người si tình nếu chưa là kẽ si tình. Nhưng Tiêu Viên thì biết.
Tiểu Cúc cướp lời Tiêu Viên :
- Bởi vì Tiêu huynh đã từng là một kẽ si tình.
- Đúng ra là một kẽ điên tình.
- Chuyện Tiêu huynh điên tình có liên can gì đến Tiêu Lân chứ ?
Buông tiếng thở dài, Tiêu Viên nhìn lại đống than hồng. Y chờ cho đống than từ từ tàn hẳn mới trang trọng nói :
- Nói ra điều này nàng hẳn sẽ không thể ngờ được. Nếu Tiêu Lân biết được, y sẽ hận Tiêu Viên này. Ta sẽ là kẽ thù bất đội trời chung của y.
Tiểu Cúc nheo mày hỏi :

- Tại sao y lại hận Tiêu huynh ?
- Nếu nàng là Tiêu Lân thì nàng cũng sẽ hận ta. Bởi vì Tiêu Viên đã đặt Ngọc Lan vào tử cảnh.
Tiểu Cúc lắc đầu :
- Tiểu Cúc không hiểu gì cả. Ngọc Lan là ai ?
Tiêu Viên nhìn lên vầng trăng khuyết :
- Ngọc Lan đẹp lắm. Chỉ có Ngọc Lan mới gieo vào trái tim Tiêu mỗ một chữ tình. Một chữ tình mà ta tôn thờ, cũng như yêu say đắm nàng. Nhưng cũng chính chữ tình đó đã tạo ra trong ta sự ích kỹ và đê tiện không thể nào lường được.
Nhìn lại Tiểu Cúc, Tiêu Viên nói tiếp :
- Đến bây giờ ta mới nghiệm được lửa tình mảnh liệt như thế nào. Ngọn lửa đó có thể đốt cháy mọi thứ trong một con người. Đốt cháy tất cả. Ngay cả chút lòng trắc ẩn cũng bị biến thành tro.
Tiêu Viên liếm hai vành môi rồi nói tiếp :
- Khi ta biết bào thai trong bụng nàng không phải là giọt máu của ta. Ta đã bỏ đi. Ta đã trở thành một lãng tử trong chốn võ lâm giang hồ. Ta đi để tìm quên lãng. Ta muốn quên tất cả, quên chữ tình của Ngọc Lan, nhưng rồi ta không quên được mà cuối cùng cũng quay về.
- Quay về ! Tiêu huynh đã được trọn tình với Ngọc Lan ?
Tiêu Viên lắc đầu :
- Ta không quay về với Ngọc Lan bằng tình, mà bằng sự ích kỷ và đê tiện. Ta quay về để trả thù tình. Ngọc Lan đã chịu đựng tất cả nỗi oán hận của ta. Cuối cùng nàng đã quyết định ra đi, rời khỏi kiếp người phù phiếm này để Tiêu Viên có thể quên đi nỗi uất hận oan tình.
Tiểu Cúc bậm hai vành môi vào với nhau :
- Lúc đó... Huynh không thể tha thứ được à ?
- Một kẽ điên tình và si tình chẳng khác nào cành cây khô, chỉ chực chờ đóm lửa bén đến là bùng cháy. Trước khi trút hơi thở sau cùng, Ngọc Lan gởi Tiêu Lân cho ta. Nhưng tất cả đã quá muộn. Ta thề sẽ vun đắp cho Tiêu Lân. Ta sẽ làm tất cả vì Tiêu Lân.
- Tiêu huynh quay lại giang hồ, nhận lời Thái A Bảo để có được số kim lượng dành cho Tiêu Lân ?
Tiêu Viên gật đầu :
- Chính số ngân lượng kia đã khiến ta gieo họa cho những người khác.
- Tiêu huynh đừng trách mình mà phải tìm cách chuộc lại...
- Tiểu Cúc ! Tiêu mỗ sẽ chuộc lại.
Tiêu Viên đứng lên. Y chắp tay sau lưng :

- Tiêu Viên có thể là con người ảo mà nàng đang tìm ?
Y đở Tiểu Cúc đứng lên :
- Hãy cho ta gởi lại Tiêu Lân ?
Tiểu Cúc khẽ gật đầu :
- Tiểu Cúc nhận lời.
Tiêu Viên đặt tay lên vai Tiểu Cúc :
- Ta sẽ vì nàng ! Ngược lại nàng sẽ vì Tiêu Lân chứ ?
- Nhất định như vậy rồi.
Tiêu Viên nắm tay Tiểu Cúc :
- Tiểu Cúc ! Ta không muốn là kẽ thù bất đội trời chung trong mắt Tiêu Lân.
- Tiểu Cúc hiểu ý của Tiêu huynh.
Hai người im lặng nhìn nhau. Mãi một lúc Tiểu Cúc mới lên tiếng :
- Chừng nào Tiểu Cúc mới có thể gặp lại Tiêu huynh ?
- Khi nào ta làm xong phận trách mà nàng trao và cũng có thể mãi mãi không bao giờ gặp lại nàng.
Tiểu Cúc lắc đầu :
- Huynh đừng nói vậy, nhất định chúng ta sẽ gặp lại nhau.
Nàng điểm nụ cười gượng. Nụ cười kia còn đọng trên hai vành môi của Tiểu Cúc thì có tiếng vó ngựa rộn lên xa xa. Tiếng vó ngựa rầm rập càng lúc càng gần.
Mặt Tiểu Cúc sa sầm. Nàng nhìn Tiêu Viên. Tiểu Cúc nhận ra chân diện Tiêu Viên lộ rõ vẽ khẩn trương.
Y nhìn Tiểu Cúc nói :
- Tiểu Cúc ! Họ đang tìm đến Đào Viên thôn.
- Tiêu huynh tính sao ?
- Tiêu Viên không còn sự lựa chọn nào khác.
- Huynh lựa chọn gì ?
- Nàng hãy đến Đào Viên thôn. Còn ta sẽ chận họ lại.
- Một mình huynh ?
- Nếu không có Tứ đỉnh thiên can thì trên giang hồ có mấy người khả dĩ sánh với Tiêu Viên. Hãy đi đi ! Đem Tiêu Lân đi ! Tiêu Viên sẽ tìm đến hai người sau.
Tiểu Cúc lưỡng lự.
Tiêu Viên hối thúc nàng :
- Thời gian không còn để Tiểu Cúc suy nghĩ định đoạt đâu.
Tiêu Viên nghiêm giọng :
- Hãy dẫn Tiêu Lân cao chạy xa bay. Càng xa càng tốt và tin tưởng ở Tiêu Viên.
Tiểu Cúc gật đầu. Nàng buông tiếng thở dài rồi nói :

- Tiêu huynh bảo trọng.
Tiêu Viên gật đầu :
- Đừng lo cho ta mà hãy tự lo cho bản thân mình. Tiêu mỗ tin vào nàng. Ta tin vào nàng.
Nói rồi Tiêu Viên quay bước thi triển khinh công băng ra ngoài quan lộ.
Y đứng giữa quan lộ, khoanh tay trước ngực, mặt hướng về phía trước. Sắc na sát nhân lộ trên khuôn mặt vốn dĩ chai lì và lạnh lùng của y.
Hai mươi thớt nhân mã dừng ngựa khi chạm trán với Tiêu Viên.
Dẫn đầu đoàn nhân mã là năm người. Những nhân vật đó Tiêu Viên đều biết mặt. Họ gồm có Đoạn Hồn Hỏa Chưởng Đoàn Chung, Thiết Chưởng Chu Sa, ba người còn lại là những cao nhân của Thiên Long giáo. Họ đều vận huỳnh y, có thêu hình một con thuồng luồng uốn tròn ngay trước ngực.
Hoạt Thần Sát Gia Hầu bước đến hai bộ :
- Tiêu Viên ! Hãy chọn cho mình một cái chết đi !
Tiêu Viên lia mắt nhìn qua Hoạt Thần Sát Gia Hầu.
- Xem chừng cả võ lâm Trung Nguyên đều muốn bức tử Huyết Điểm Tử Tiêu Viên.
Y rít giọng đay nghiến nói tiếp :
- Các ngươi muốn Tiêu mỗ chọn một cái chết cũng được ! Nhưng ai sẽ là người tiễn Tiêu mỗ xuống a tỳ gặp diêm chúa ?
Gia Hầu đanh giọng đáp :
- Bổn Thần Sát sẽ tiễn ngươi !
- Chỉ một mình tôn giá thôi ư ? Hay tất cả phải hợp lực mới tiễn được họ Tiêu này ?
- Với Tiêu Viên, không cần phải hợp lực ! Một mình bổn Thần Sát ta là đủ rồi.
- Tốt lắm ! Trước khi tiễn Tiêu mỗ xuống a tỳ địa ngục ! Tiêu mỗ muốn biết vì nguyên cớ nào các ngươi tiễn ta ?
- Tiêu Viên ! Ngươi đã biết rồi. Chẳng lẽ cần bổn Thần Sát nói cho ngươi biết sao ?
- Chắc chắn Thiên Long giáo nghi Tiêu mỗ là hung thủ tạo ra huyết cảnh cho Thái A Bảo ?
- Cả võ lâm đều biết, không chỉ có mỗi Thiên Long giáo.
Tiêu Viên lắc đầu :
- Tiêu mỗ chẳng còn gì để nói nữa. Ta chỉ có một điều muốn biết.
- Ngươi còn muốn biết điều gì ?
- Nếu Tiêu mỗ đoán không sai, các ngươi đang trên đường đến Đào

Viên thôn ?

Hoạt Thần Sát Gia Hầu vuốt râu, gật đầu :
- Không sai.
- Hãy cho Tiêu mỗ biết ! Các ngươi đến đó để làm gì ?
- Tiêu Viên ! Ngươi phải tự đoán ra chứ ?
- Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc ?
- Đúng.
- Tiêu mỗ không để cho các người nhổ cỏ tận gốc đâu .
- Ngươi không đủ bản lĩnh để ngăn chặn bổn Thần Sát.
Hai cánh môi của Tiêu Viên mím chặt lại với nhau. Y nhìn Hoạt Thần Sát gần như không chớp mắt.
Hoạt Thần Sát đanh giọng nói.
- Tiêu Viên ! Ngươi đã sẳn sàng rồi chứ ?
- Xác của Tiêu mỗ sẽ làm thành bức tường thành không cho các người đến Đào Viên thôn.
- Được lắm ! Để xem bản lĩnh của Huyết Điểm Tử như thế nào lại có thể ngăn được Thiên Long Giáo ?
Hoạt Thần Sát Gia Hầu vừa nói vừa dấn đến hai bộ. Y vừa dấn bước vừa nói tiếp :
- Có bản lĩnh hãy đở Long chưởng của Thiên Long Giáo.
Cùng với lời nói đó, Hoạt Thần Sát Gia Hầu vận công. Một luồng chưởng khí vàng ưng xuất hiện giữa đôi bản thủ của lão.
Tiêu Viên đâu dám xem thường đệ nhất cao thủ của Thiên Long Giáo. Đôi bản thủ của y chặp lại với nhau, thần quang như đóng đinh vào mặt Gia Hầu.
Gia Hầu thét lên một tràng thật lớn :
- Đỡ chưởng.
Đạo khí chưởng vàng nghiệt như con giao long khổng lồ trút về phía Tiêu Viên. Khi đạo khí chưởng kia ào ào cuốn đến Tiêu Viên kéo theo một đạo cuồng phong uy mãnh, những tưởng như muốn bóp nát họ Tiêu.
Tiêu Viên không né tránh, mà trụ thân một chỗ chờ cho đạo khí chưởng chụp tới mình mới đẩy cả song chưởng tới trước đón thẳng đở thẳng.
Ầm !
Tiếng sấm trỗi lên làm xáo trộn cả cảnh khuya.
Tiêu Viên thối liền hai bộ. Tóc xỏa xuống ngang vai, thần diện đanh hẳn lại .
Hoạt Thần Sát Gia Hầu cũng thối liền hai bộ chẳng khác gì họ Tiêu.

Thân ảnh lắc lư qua lại.
Hoạt Thần Sát Gia Hầu buột miệng nói :
- Tiêu Viên khá lắm.
Hoạt Thần Sát Gia Hầu đâu biết được khi giao thủ một chưởng với mình, khí huyết Tiêu Viên nhộn nhạo, mắt hoa tai ù, và chỉ chực ói một bụm máu, nhưng bằng ý chí y đã nén lại .
Giao thủ một chưởng với Hoạt Thần Sát ngang tài, ngang sức, Tiêu Viên đã làm cho những kẻ theo sau Gia Hầu phải sững sờ. Người sửng sốt nhất chính là Thiết Chưởng Chu Sa.
Chu Sa nheo mày nhìn Tiêu Viên. Y gần như không tin được vào mắt mình khi thấy Tiêu Viên vẫn trụ bộ đứng án ngữ giữa quan lộ.
Y buột miệng nói :
- Không thể nào tin được. Y đã từng hứng chịu một chưởng của ta mà vẫn ngang nhiên giao thủ với Hoạt Thần Sát Gia Hầu pháp chủ Thiên Long Giáo cân tài cân lực. Chẳng lẽ y gặp được kỳ duyên ?
Lời nói của Thiết Chưởng Chu Sa khiến tất cả các cao thủ đang truy sát y càng chú nhãn hơn nữa.
Tiêu Viên sau khi giao thủ với Hoạt Thần Sát, vẫn đứng dạng chân án ngữ ngang quan lộ với thần diện lạnh lùng và quyết đoán. Trong khi đó thì Hoạt Thần Sát Gia Hầu lại tỏ ra lưỡng lự khi giao thủ một chưởng đánh thẳng đỡ thẳng với Tiêu Viên.
Giờ đây, Tiêu Viên chẳng khác nào một con mồi khó nuốt của bầy sói đang đói mồi.
Tiêu Viên rít một luồng chân khí, đanh giọng nói :
- Ngoài Hầu gia ra còn ai muốn giao thủ với Tiêu mỗ không ?
Nhị Thần Tứ Côn Lĩnh Hưng bước ra.
- Đến lượt bổn Thần Tử.
Tiêu Viên nhìn Côn Lĩnh. Y ôn nhu nói :
- Tiêu mỗ rất sẵn lòng lĩnh giáo cao chiêu của Nhị Thần Tử Côn Lĩnh Hưng tôn giá.
- Côn mỗ không khách sáo đâu .
Nói dứt lời Nhị Thần Tử Côn Lĩnh Hưng rống lên một tiếng thật lớn nghe tợ tiếng hổ gầm. Y vừa rống vừa phát động chưởng công, vỗ thẳng đến Tiêu viên.
Tiêu Viên cũng không né tránh mà dùng đến Vô Minh thần chỉ đón thẳng đở thẳng lấy chưởng kình của đối phương.
Ầm !
Sau lưng sấm động vang dội. Tiêu Viên thối liền ba bộ, thân pháp lắc lư như cây sậy trước cơn giông dử. Nhưng rồi y lại trụ thân. Đứng án ngữ ngang quan lộ phía bên kia.

Nhị Thần Tử cau mày nhìn Tiêu Viên. Y cười khẩy nói :
- tiêu Viên ! ngươi chịu được bao nhiêu chưởng kình của bổn thần tử nữa đây ?
Tiêu Viên cương cường nói :
- Đủ để chặn đường Nhị Thần Tử.
- Bổn Thần Tử không tin.
- Tiêu mỗ đã quyết định thì chẳng bao giờ dừng bước.
Tiêu Viên nói dứt câu thì đã nhận có hai luồng chưởng khí ôn nhu truyền vào đại huyệt Thiên Linh Cái của mình.
Hai luồng khí chưởng thần kỳ kia chẳng khác nào dòng thác lớn đổ vào cái hồ đang cạn kiệt nước . Tiếp nhận hai luồng khí chưởng ôn nhu từ phía sau, nội lực của Tiêu Viên nhanh chóng hồi phục và thậm chí còn được bổ sung thêm.
Tiểu Viên nghĩ thầm :
- Kỳ nhân đã giúp đở ta ?
Ý niệm đó trôi qua, Tiêu Viên phấn khích nói với Nhị Thần Tử :
- Nhị Thần Tử tôn giá ! đến lượt Tiêu mỗ bồi tiếp ngươi.
Tiêu Viên vừa nói vừa phát động Vô Minh thần chỉ. Từ mười đầu ngón chỉ pháp, mười đạo chỉ khí tợ màn thiên la địa võng cắt ra, chụp tới Nhị Thần Tử Côn Lĩnh Hưng.
Côn Lĩnh Hưng cũng không thèm tránh né mà dụng chưởng đón thẳng đở thẳng.
Ầm !
Đến lượt Nhị Thần Tử Côn Lĩnh Hưng phải chấn động. Thân pháp của y không chỉ thối bộ mà còn trượt dài về sau những ba trượng, không sao trụ được thân ảnh.
Nhị Thần Tử Côn Lĩnh Hưng ôm lấy ngực lắc đầu rồi ói luôn một bụm máu.
Phía bên kia Tiêu Viên vẫn tụ thân một chỗ. Hai luồng khí công vẫn ầm ỷ trút vào đại huyệt Thiên Linh Cái của y.
Hoạt Thần Sát Gia Hầu, Nhị Thần Tử Côn Lĩnh Hưng, và cả Tam Thần Huyết, lẫn Thiết Chưởng Chu Sa và Đoạn Hồn Hỏa Chưởng Đoàn Chủng hoàn toàn bất ngờ bởi hiện tượng này.
Tất cả thừ mặt nhìn Tiêu Viên mà chẳng hề lý giải được hiện tượng này.
Thiết Chưởng Chu Sa sầm mặt. Y bước lên hai bộ, trang trọng nói :
- Tiêu Viên ! Ngươi đã gặp kỳ tích ?
Tiêu Viên thản nhiên đáp lời Thiết Chưởng Chu Sa :
- Nếu có thể nói, Tiêu mỗ nói đây còn hơn cả kỳ tích.
Tiêu Viên tằng hắng nói :

- Thiết Chưởng Chu Sa tôn giá muốn thị chứng võ công với Tiêu mỗ ?
Thiết Chưởng Chu Sa lưỡng lự rồi lắc đầu nói :
- Bổn nhân không muốn thị chứng võ công với ngươi. Mà là muốn tống biệt ngươi xuống cõi a tỳ.
- Tiêu mỗ rất sẵn lòng tiếp nhận thịnh ý của Thiết Chưởng tôn giá. Xuất thủ đi ! Chừng nào Tiêu mỗ chưa nằm xuống thì mãi mãi chẳng một ai có thể vượt qua cửa ải này.
- Bổn nhân không tin.
Vừa nói, Thiết Chưởng Chu Sa vừa phát hiệu lệnh.
Hiệu lệnh được Thiết Chưởng Chu Sa phát ra, ngay lập tức mười gã cao thủ vận hắc y như bầy sói, đồng loạt rút binh khí ập tới Tiêu Viên.
Trước sự hung hãn của bọn hắc y nhân. Tiêu Viên vẫn không một chút e dè hay bấn loạn. Y thi triển Vô Minh thần chỉ tạo thành một màn võng lưới chí khí trùng trùng điệp điệp đón lấy những gã hắc y nhân.
Những âm thanh xé gió phát ra bởi nhưng đạo chỉ khí Vô Minh. Cùng với những âm thanh đó là thây người đổ xuống rầm rập chẳng khác quả chín bị cơn lốc dử cuốn qua, giật khỏi cành. Màn chỉ khí biến mất thì mười ba hắc y nhân đã biến thành mười ba cái xác. Tất cả đều bị Vô Minh thần chỉ xuyên thủng tam tinh.
Uy lực của Vô Minh thần chỉ do Tiêu Viên phát động khiến những cao thủ truy sát y phải giật mình. Tất cả những ai có mặt tại đây không thể tin vào mắt mình được.
Những cao thủ còn đang lưỡng lự trước uy lực sát tử của Tiêu Viên thì một chiếc kiệu chẳng có phu khiêng nhưng lại là đà lướt trên mặt đất, rồi nh nhàng hạ xuống trước mặt họ Tiêu.
Cỗ kiệu hoa vừa xuất hiện thì từ phía sau Tiêu Viên, Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc với dáng cách phiêu bồng cũng lướt đến bên cạnh Tiêu Viên.
Tiêu Viên nhìn qua Tuyết Ngọc nghĩ thầm :
- Hóa ra Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc đã hỗ trợ cho mình .
Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc chắp tay sau lưng, lia đôi thu nhãn nhìn qua mọi người rồi từ tốn nói :
- Huyết Điểm Tử Tiêu Viên thuộc về bổn cung. Các ngươi có ai muốn đoạt Huyết Điểm Tứ Tiêu Viên của bổn cung không ?
Hoạt Thần Sát, Nhị Thần Tử và Tam Thần Huyết đều hướng mặt nhìn Tuyết Ngọc Huyền Cung cung chủ. Họ đã nhận ra Tuyết Ngọc, một trong Tứ đỉnh thiên can của võ lâm, nên chẳng ai nói nửa lời.
Chiếc rèm kiệu vẫn buông xuống, người trong kiệu không xuất đầu lộ

diện.
Một giọng nói trầm trầm cất lên :
- Nếu cung chủ đã mở lời, bổn tọa không còn gì để nói nữa. Mong ngày gặp lại cung chủ.
Người kia nói xong, thì cỗ kiệu cũng là đà lướt đi. Những kẻ còn lại lưỡng lự rồi cũng lên yên ngựa quay về hướng cũ.
Mọi người đã rút hết rồi, Tiêu Viên mới thở phào một tiếng. Y nhìn lại Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc, ôm quyền xá :
- Đa tạ cung chủ đã hỗ trợ cho Tiêu mỗ.
Tuyết Ngọc nhìn Tiêu Viên ôn nhu nói :
- Chắc chắn ngươi biết vì sao bổn cung hỗ trợ cho ngươi chứ ?
Nhìn thẳng vào mắt Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc, Tiêu Viên nói :
- Cung chủ đã chọn Tiêu mỗ làm nô tình cho người .
- Không sai.
- Thời hạn cung chủ đặt cho Tiêu mỗ chưa đến ?
Tuyết Ngọc khoát tay :
- Con người mà ngươi đi tìm chẳng bao giờ có, nên bổn cung chẳng cần đợi đến thời hạn đó nữa.
Điểm nụ cười mỉm, Tuyết Ngọt nói tiếp :
- Ngay bây giờ Tiêu Viên đã là nô tình của bổn cung. Chỉ có hôm nay, mà chẳng bao giờ có ngày mai.
Khoanh tay trước ngực Huyền Cung cung chủ nói tiếp :
- Hay ngươi không thuận theo ý của bổn cung ?
- Tiêu mỗ còn có việc phải làm.
- Việc ngươi làm là vì ả nữ nhân đồng hành với ngươi chứ gì ? Nếu ngươi vì ả thì bổn cung sẽ giết ả.
Huyền Cung cung chủ vừa nói vừa toan quay bước.
Tiêu Viên hốt hoảng gọi lại :
- Cung chủ !
Nhìn lại Tiêu Viên, nụ cười mỉm vẫn còn đọng trên hai cánh môi của Chu Tuyền Ngọc.
- Ngươi không muốn ả Tiểu Cúc chết à ?
- Tiêu mỗ không muốn
- Vậy ngươi hãy lựa chọn.
Buông một tiếng thở dài. Tiêu Viên nói :
- Tiêu mỗ chấp nhận.
- Ít ra ngươi cũng đã có sự lựa chọn sáng suốt để thuận theo của Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc.
Cười khảy một tiếng, Chu Tuyết Ngọc nói tiếp :

- Bất cứ ai không thuận theo ý của bổn cung đều phải nhận lãnh hậu quả đó .
Tiêu Viên miễn cưỡng nói :
- Không có cung chủ, Tiêu mỗ cũng đã là một cái xác không hồn. Tiêu mỗ chẳng còn một sự lựa chọn nào ngoài sự lựa chọn duy nhất là thuận theo ý của cung chủ.
Nghe Tiêu Viên nói, Huyền Cung cung chủ phá lên cười khanh khách . Tràng tiếu ngạo của Tuyết Ngọc nghe chẳng khác nào tiếng ngọc va vào nhau biểu lộ tất cả sự phấn kích đang trỗi dậy trong người.
Nhìn lại Tiêu Viên, Tuyết Ngọc từ tốn nói :
- Chúng ta quay về Huyền Cung .

Hồi 8
Tiêu Lân công tử

Đào Viên thôn...
Tọa lạc ven Đông Trường Giang, là một khu rừng đào bạt ngàn nhưng chỉ có chừng vài trăm nóc nha. Mặc dù là vùng đất hẻo lánh nhưng Đào Viên thôn không phải là vùng đất vô danh, mà ngược lại đã từng nổi tiếng khắp cõi Trung Nguyên đến vùng đất hoa đào, nhất là vào thời tiết lập xuân, người ta sẽ được chiêm ngưỡng cả một rừng đào bạt ngàn. Phong cảnh ở đây vừa hữu tình vừa thơ mộng. Thêm vào đó là những người lịch lãm. Mặc dù cách xa kinh thành Trường An nhưng Đào Viên thôn chẳng kém gì chốn phồn hoa đô hội bởi những con người thanh lịch và hiếu khách .
Nổi tiếng nhất ở Đào Viên thôn là khu Đào Viên trang. Trong Đào Viên trang không có những tòa Lâu đài nguy nga tráng lệ, nhưng lại có những dãy thư phòng, kết tạo bằng những thân cây đại thụ và những mái vòm cong, tạo ra khung cảnh vừa thơ vừa mộng. Những tán hoa đào lâu năm, đã hóa thân thành đại thụ quầy quấn lấy Đào Viên trang, tạo thành một sắc cảnh chẳng nơi nào có được.
Đào Viên trang chẳng có ai là chủ nhân. Nó được kiến tạo ra cho mọi người cùng đến để hưởng cái lạc thú thanh nhàn chốn dương trần. Người Đào Viên thôn đến Đào Viên trang để hưởng lạc thú thi và họa. Cuộc sống ở đây thật yên bình và thanh bạch.
Trong gian đại đường Đào Viên trang, Tiêu Lân trong bộ bạch y nho

sinh, tay cầm quyển kinh thư, nhìn xuống những tiểu đồng chưa quá mười lăm.
Chàng tằng hắng rồi ngâm :
Tương Thứ hữu bì, nhân vô nghi
Nhân nhi vô nghi, bát tứ ha vi
Tương thử hữu xí, nhân nhi vô chi Nhân nhi vô chi, bạt tử hạ kỳ
Tương thử hữu thế, nhân nhi vô lễ Nhân nhi vô lễ, hổ bất thuyền tử
Dịch :
Tương Thử có bì, người mà vô nghi
Người mà vô nghi, không chết làm chi
Tương Thử có răng, người mà không ngăn
Tương Thử có thể, người mà không lễ
Người mà không lễ, chết nhanh cho dễ.
Ngâm xong đoạn thơ Thạc Thử, Tiêu Lân nói với lũ tiểu đồng :
- Tất cả đọc lại.
Bọn tiểu đồng đồng loạt xướng đọc bài thơ Thạc Thử. Khi bọn tiểu đồng vừa đọc dứt đoạn thơ đó thì một lão trượng hối hả bước vào .
Lão vừa bước vào vừa khoát tay nói :
- Thôi thôi đừng đọc nữa... Đừng đọc nữa.
Lão xua tay nói với bọn tiểu đồng :
- Hôm nay đủ rồi... Các ngươi về nhà đi.
Chờ cho bọn tiểu đồng rời khỏi đại sãnh Đào Viên trang, lão trượng mới bước đến trước mặt Tiêu Lân.
Lão vuốt râu nói :
- Tiêu công tử... Lão phu đà nói với Tiêu công tử bao nhiêu lần rồi.
Tiêu Lân ôm quyền xá rồi nói :
- Trưởng thôn tiên sinh nói với vãn bối những cái gì nhỉ.
Lão thôn trưởng nhăn mặt, nói :
- Thì cái chuyện lão phu nói với công tử đó. Bài thơ Thạc Thử này là bài thơ cấm. Thế mà công tử cứ đem ra dạy cho bọn tiểu đồng trong thôn. Nếu chuyện này lọt đến tai Tuần phủ đại nhân thì khó xử cho lão lắm.
Tiêu Lân tròn mắt nhìn lão trượng :
- Hấy... Thôn trưởng làm gì khó xử chứ. Đây là bài thơ nói về lễ nghi làm người. Vãn bối phải dạy cho các tiểu đồng ở Đào Viên thôn giữ lễ nghi, thì có gì tiền bối lo sợ.
Chàng chắt lưỡi, nói tiếp :
- Nếu Tuần phủ đại nhân bắt tội thì lão đã tự xem mình giống như Thạc Thử rồi.
Tiêu Lân lại chắt lưỡi :

- Lão Thôn trưởng đừng lo. Nếu Tuần phủ đại nhân bắt lỗi lão Thôn trưởng thì lão là chuột. Mà đã là chuột thì mãi mãi vẫn là chuột. Còn nếu Tuần phủ đại nhân không là chuột thì chẳng làm khó dễ gì Đào Viên thôn của lão tiền bối đâu.
Lão Thôn trưởng nghe Tiêu Lân nói, mặt càng nhăn nhúm hơn. Lão đảo mắt nhìn quanh :
- Tai vách mạch rừng... Tiêu công tử đừng nói vậy. Có người nghe được thì khốn cho lão phu. Không chỉ lão phu khốn mà ngay... Cả Tiêu công tử cũng không được yên thân.
Tiêu Lân mỉm cười :
- Thôi được rồi... Vãn bối sẽ nghe lão Thôn trưởng nói.
Tiêu Lân nhịp quyển kinh thư vào lòng bàn tay, vừa nói :
- Nếu lão Thôn trưởng không muốn vãn bối dạy bài Thạc Thử cho đám hậu bối thì phải hối lộ cho vãn bối cái gì chứ. Tiêu Lân không là nho sinh thì là con chuột theo ý của lão Thôn trưởng.
Lão Thôn trưởng vuốt râu :
- Hậy... Lão phu đã chuẩn bị rượu thịt cho Tiêu công tử rồi.
Tiêu Lân chắt lưỡi, nhìn lão nói :
- Tiểu bối mạo phạm xin được biến mình thành Thạc Thử. Thôn trưởng có biết vì sao vãn bối tự biến mình thành Thạc Thử không ?
Lão Thôn trưởng giả lả nói :
- Chắc tại vì rượu thịt của lão chứ gì ?
Tiêu Lân khoát tay :
- Không không...
Lão Thôn trưởng tròn mắt nhìn chàng :
- Thế cái gì công tử tự nhận mình là chuột.
- Rất đơn giản thôi... Vãn bối không muốn mình trở thành Khuất Nguyên.
Tiêu Lân nheo mày xoa trán rồi nói tiếp :
- Thôn trương biết vì sao Khuất Nguyên phải trầm mình xuống dòng Mịch La để rồi sau đó chúng ta có đặng cái tết Đoan Ngọ mà chè xôi gà không ?
Lão Thôn trưởng lắc đầu :
- Lão phu đâu phải là con mọt sách như Tiêu công tử.
Nghe lão thốt câu này, Tiêu Lân phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nói :
- Lão Thôn trưởng... Nếu không có sách xưa thì đâu có sách nay thế mới có câu ôn cố tri tân chứ.
Tiêu Lân nhìn lão Thôn trưởng mỉm cười . Nụ cười mỉm hiện lên khuôn mặt thanh tú nho nhã của chàng tạo ra nét lém lỉnh, và chút

giễu cợt.
Tiêu Lân nói tiếp :
- Trong Sở Từ của Khuất Nguyên có một câu "Thế nhân giai trọc ngã độc thanh, thế nhân giai tuy ngã độc tinh". Khi vãn bối đọc đến đoạn này mới nghiệm ra, lão Tể tướng Khuất Nguyên đó chết là đúng rồi. Không ai giết lão mà tự lão trầm mình xuống dòng Mịch La để chết. Âu cũng đúng thôi.
Lão Thôn trưởng nói :
- Đúng chỗ nào.
Tiêu Lân mỉm cười nói :
- Thiên hạ đều dơ, riêng có Khuất Nguyên là sạch. Thiên hạ đều say, riêng có mình lão Khuất Nguyên là tỉnh.
Tiêu Lân nhịp quyển kinh thư vừa lắc đầu nói :
- Con người này đúng là một kẻ lập dị, chẳng giống ai cả. chính vì lập dị mà lão tự cho mình đứng ngoài thiên hạ. Đứng ngoài thiên hạ để rồi cô đơn. Cả thế gian này những tưởng có một mình lão Khuất Nguyên đó thôi. Cuối cùng thì lão cũng cô đơn quá. Cô đơn đến độ không chịu nổi mà nhãy tõm xuống dòng Mịch La tự vẫn .
Tiêu Lân mỉm cười với lão Thôn trưởng, từ tốn nói tiếp :
- Tiêu Lân thì chẳng muốn cô đơn như lão Khuất Nguyên kia. Và cũng không muốn thoát ly rời thiên hạ như lão. Bởi vì bên cạnh Tiêu Lân còn có lão Thôn trưởng và hàng vạn người nữa. Thiên hạ biến thành chuột, Tiêu Lân cũng biến thành chuột. Có như thế mới không rơi vào cảnh ngộ như Khuất Nguyên, để rồi người đời sau chê trách.
Lão Thôn trưởng nheo mày nói :
- Khuất Nguyên là thi hào, là Tể tướng có đủ tất cả, ai dám chê trách chứ.
- Hừm... Có đấy... Lão Thôn trưởng không đọc sách thánh hiền nên không biết thôi. Này nhé... Trong sách thánh hiền để lại có đoạn thơ viết " Nước sông Tương sạch, ta dùng rửa mặt, nước sông Tương dơ ta dùng rửa chân". Có đâu như lão Khuất Nguyên kia chẳng biết phân biệt sạch dơ là gì, cứ nhãy ùm xuống nước, để rồi chết ngộp. Ba ngày sau phình lên, để lại cho hậu thế cái ngày Tết Đoan Ngọ .
Lão Thôn trưởng chau mày khi nghe Tiêu Lân nói.
Lão toan mở lời hỏi chàng tiếp thì một trang tiểu thư cùng hai ả a hoàn từ ngoài bước vào. Nàng vừa bước vào vừa nói :
- Nếu Khuất Nguyên tiên sinh nghe được mấy lời của Tiêu công tử nói chắc hẳn sẽ đội mồ sống lại mà xé nát tập Sở Từ danh bất hư truyền này của ông ấy quá.
Lão Thôn trưởng quay ngoắt lại. Lão ôm quyền xá một cách thật

thành kính :
- Lão phu ... Lão phu không ngờ Triệu Uyển Nhi tiểu thư cũng đến đây.
Uyển Nhi liếc nhìn Tiêu Lân.
Tiêu Lân nhận ngay ra cái liếc mắt của nàng, liền ôm quyền xá.
Chàng giả lả cười nói :
- Tại hạ nghe danh Triệu Uyển Nhi tiểu thư là trang giai nhân tuyệt sắc lại phong thái hơn người. Lần đầu tiên giáp mặt, lời đồn đại của thiên hạ quả là không ngoa hạnh ngộ... hạnh ngộ.
Nghe Tiêu Lân nói, Uyển Nhi lườm chàng. Nàng ôn nhu nói :
- Uyển Nhi cũng nghe danh Tiêu công tử nên mới thân hành đến Đào Viên trang để nhìn mặt người xem có đúng như lời đồn đại không.
Khi vừa đến Đào Viên trang thì lại nghe những lời phân giải của công tử về Khuất Nguyên, Uyển Nhi lấy làm lạ vô cùng .
Lão Thôn trưởng nhăn mặt nói :
- Uyển Nhi tiểu thư... Tiêu Lân chỉ bốc đồng trong thoáng chốc thôi mà .
Nàng nhìn lại lão Thôn trưởng :
- Lão trượng... Uyển Nhi muốn đàm đạo với Tiêu công Tử...
Như hiểu ý nàng, lão Thôn trưởng ôm ôm quyền khúm núm nói :
- Tiểu thư... Lão phu đã chuẩn bị đại yến bên tư gia... Mời tiểu thư qua đó.
Nàng nhìn lại Tiêu Lân :
- Tiêu công tử hẳn sẽ tiếp Uyển Nhi này chứ ?
- Phận thảo dân như tại hạ mà được trang thiên kim lá ngọc cành vàng như Uyển Nhi tiểu thư đây mời, sao có thể từ chối được.
Nàng nhìn Tiêu Lân, điểm một nụ cười mỉm rồi ôn nhu nói :
- Công tử đừng khách sáo quá, khiến cho hào khí ban đầu sớm mất đó.
- Tại hạ đâu muốn mất hào khí đó. mà thật lòng ngưỡng mộ tiểu thư mới nói ra những lời như vậy thôi.
Nàng lườm chàng.
Tiêu Lân mỉm cười khi tiếp nhận ánh mắt của Triệu Uyển Nhi
Mọi người rời Đào Viên trang đến biệt trang của lão Thôn trưởng.
Đại yến đã được lão Thôn trưởng bày ra trong gian phong xá, tọa lạc giữa khu vườn đào.
Phong cảnh ở đây vừa hữu tình vừa thơ mộng mà bất cứ ai lạc bước vào cũng khó mà giữ được xúc cảm sinh tình đề thơ.
Lão Thôn trưởng giả lả nói :
- Tiểu thư và Tiêu công tử cứ tự nhiên ! Lão phu cáo từ .

Uyển Nhi gật đầu.
Lão Thôn trưởng vừa toan bước đi thì Tiêu Lân gọi lại :
- Tiền bối.
Lão Thôn trưởng nhăn mặt.
Tiêu Lân giả lả cười :
- Hậy... Đây là biệt trang của lão Thôn trưởng, nếu như vãn bối không uống với lão Thôn trưởng một chén rượu, bửa yến tiệc hôm nay khó mà nuốt nổi.
Tiêu Lân nói rồi bưng bầu rượu rót ra hai chén. Chàng bưng một chén, trao cho lão Thôn trưởng một chén rồi nói :
- Mời lão Thôn trưởng.
Không thấy Tiêu Lân mời Uyển Nhi, lão Thôn trưởng càng bối rối hơn. Lão nhìn Uyển Nhi nói :
- Lão phu mời tiểu thư.
Uyển Nhi nhỏ giọng đáp lời lão Thôn trưởng :
- Tiêu công tử mời lão Thôn trưởng. Lão cứ dùng... Đây hẳn là lễ Tiên chủ hậu khách của Tiêu công tử.
- Tiểu thư cho phép.
Lão nhìn lại Tiêu Lân khẽ lắc đầu.
Tiêu Lân nói :
- Mời lão Thôn trưởng.
Hai người cùng cạn chén.
Uống cạn chén rượu, lão Thôn trưởng đặt chén xuống bàn, rồi nói với Uyển Nhi :
- Tiểu thư... Lão phu cáo từ .
Uyển Nhi gật đầu.
Chờ cho lão Thôn trưởng rời hẳn khỏi gian phong xá, Uyển Nhi mới nhìn lại Tiêu Lân. Hai người đối nhãn nhìn nhau, Tiêu Lân giả lả cười.
Uyển Nhi bưng bầu rượu rót ra chén. Nàng bưng chén rượu nói với Tiêu Lân :
- Chén này Uyển Nhi thỉnh giáo Tiêu công tử.
- Ơ... Thỉnh giáo là sao à... Tiểu thư mời tại hạ chứ.
Chân diện Uyển Nhi nghiêm lại :
- Uyển Nhi mời công tử.
- Đa tạ... Đa tạ...
Tiêu Lân cạn chén cùng với nàng.
Uyển Nhi đặt chén xuống bàn nhìn Tiêu Lân nói :
- Uyển Nhi lần này thân hành đến Đào Viên thôn trước là để ngắm phong cảnh hữu tình của chốn bồng lai tiên cảnh. Sau là muốn tiếp

kiến trang tài tử nổi tiếng của Đào Viên thôn.
Tiêu Lân khoát tay :
- Tiểu thư nói quá rồi... Tại hạ chỉ dám nhận mình là tài tử thôi chứ tuyệt nhiên không dám nhận hai chữ nổi tiếng.
- Công tử đừng khách sáo.
- Nếu khách sáo thì Tiêu Lân đã khách sáo rồi à.
Đôi chân mày vòng nguyệt của nàng nhíu lại :
- Tiêu công tử khách sáo từ bao giờ.
- Khi mới gặp tiểu thư.
Tiêu Lân mĩm cười. Chàng nói tiếp :
- Tại hạ đoán không lầm, tiểu thư đến Đào Viên thôn gặp tại hạ hẳn cũng để hỏi về bài thơ Thác Thử mà tại hạ rao giảng cho bọn tiểu đồng ở đây.
Uyển Nhi gật đầu :
- Tiêu công tử đoán rất đúng.
Tiêu Lân rót rượu ra chén của mình và nàng. Chàng vừa rót rượu vừa nói :
- Tiểu thư định hỏi gì về bài thơ Thạc Thử đó ạ.
Nàng nhìn vào mắt Tiêu Lân :
- Bài thơ Thạc Thử, công tử rao giảng cho bọn tiểu đồng. Chẳng biết công tử rao giảng thế nào mà bọn chúng thuộc lòng. Ngày ngày rao hát, và đã đến tai lão nhân gia.
Nàng nghiêm giọng nói :
- Là người đọc sách thánh hiền, hẳn công tử biết bài thơ đó bị cấm lưu truyền.
Tiêu Lân mỉm cười nói :
- Tại hạ có biết điều đó, nhưng một bài thơ hay nói về lễ nghi làm người mà lại cấm lưu truyền, tiểu thư thấy có lạ không ? Có những lời nói hay để ban tặng cho người nhưng đó chỉ là những lời nói chót lưỡi đầu môi. Thế mà người ta vẫn nghe được, lại còn hoan hỷ nữa. Ngược lại có những lời chân lý nhưng họ lại chẳng nghe được. Bởi những lời đó họ không nghe nổi đấy.
Uyển Nhi cau mày :
- Công tử nói vậy là có ý gì ?
Tiêu Lân ôm quyên giả lả cười rồi nói :
- Tiểu thư miễn thứ cho tại hạ, tại hạ mới dám nói ra điều này. ở đây chỉ có Uyển Nhi và công tử đàm đạo với nhau ... Công tử đừng ngại, Uyển Nhi không phải là hạng người chỉ thích nghe những lời nói chót lưỡi đầu môi.
Nàng vừa thốt dứt lời Tiêu Lân ôm quyền nói ngay :

- Danh bất hư truyền... Danh bất hư truyền... Tại hạ ngưỡng mộ... ngưỡng mộ.
Nàng chau mày nhìn Tiêu Lân.
Chàng giả lả cười rồi nói :
- Uyển Nhi tiểu thư tinh mắt thấy tất cả sự gian trá bóng bẩy trong lời nói. Tiểu thư giờ là trang thiên kim lá ngọc cành vàng của Tuần phủ đại nhân, nên bước ra khỏi biệt phủ thì trăm người dỏi mắt nhìn theo. Nếu tiểu thư đến đâu thì nơi đó mở ngay yến tiệc thết đãi. Nếu tiểu thư gặp trang nam tử hán nào thì người đó sẽ thốt ngay một câu ca ngợi.
Tiêu Lân xoa trán :
- Họ sẽ nói với tiểu thư những gì nhỉ. À... Nào là trang thiên kim lá ngọc cành vàng. Trang mỹ nữ đẹp nhất Giang Châu này, nếu không muốn nói là trang giai nhân hoa nhường nguyệt thẹn.
Uyển Nhi lườm Tiêu Lân. Nàng trang trọng nói :
- Công tử đã nói ra lời đó khi vừa gặp Quyền Nhi.
- Thế đấy. Chính vì thốt ra lời nói đó mà tại hạ mới dám cho mình đã khách sáo rồi. Còn bây giờ thì không.
Chân diện Uyển Nhi nghiêm hẳn lại :
- Nếu không khách sáo. Công tử sẽ nói gì với Uyển Nhi nào.
Chàng nhìn nàng giả lả cười.
Uyển Nhi cau mày :
- Công tử có thể nói cho Uyển Nhi biết được không ? Sao chỉ mỉm cười mà không nói ?
Tiêu Lân bưng chén rượu :
- Tiểu thư thử đặt mình vào chỗ của những thảo dân, giống như Tiêu Lân này. Ái chà. Nếu tiểu thư không là ái nữ của Tuần phủ đại nhân thì không chừng chẳng ai nhìn tới tiểu thư đâu .
Tiêu Lân hơi chồm tới :
- Thú thật với tiểu thư, không chừng thiên hạ lại nói tiểu thư là con cóc xấu xí đi đâu mà cứ lảng vảng trước mắt người hoài .
Chân diện Uyển Nhi đỏ bừng. Nàng từ từ đặt chén rượu xuống rồi đứng lên.
Mãi một lúc sau Uyển Nhi mới thốt được mỗi một từ :
- Ngươi !
Nàng chỉ thốt được mỗi một lời đó cổ họng như có cái gì chẹn ngang không sao thốt được thành tiếng. Uyển Nhi nhìn Tiêu Lân chằm chằm. Nàng nhìn Tiêu Lân bằng ánh mắt hằn học và bất nhẫn .
Tiêu Lân nhìn nàng. Sắc diện của Uyển Nhi từ từ dịu xuống. Bất ngờ nàng cười thành tiếng. Nàng vừa cười vừa nhìn Tiêu Lân :

- Đúng là miệng nho sinh thâm độc. Công tử định chọc giận Uyển Nhi đó à.
Tiêu Lân mở to hai con ngươi hết cỡ. Trông mặt chàng thật ngơ ngác và nực cười. Chàng khoát tay :
- Không không... Phận thảo dân như Tiêu Lân nào dám chọc giận ái nữ của Tuần phủ đại nhân. Tại hạ biết thân phận của mình chứ. Nếu để tiểu thư giận chắc thảo dân chẳng còn chỗ đứng trong Đào Viên thôn này nữa.
Uyển Nhi gằn giọng nói :
- Công tử nói đúng đó. Chỉ cần Uyển Nhi về tấu trình với lão nhân gia tại Đào Viên thôn có một gã nho sinh càn rở, đem bài Thạc Thử rao giảng để chế giễu lão nhân gia, xem thường vương pháp... Uyển Nhi e rằng công tử không còn chỗ búi tóc.
- Ý của tiểu thư... Tại hạ rơi đầu.
Uyển Nhi gật đầu :
- Chiếu theo qui pháp, công tử đã có thể rơi đầu.
Tiêu Lân gượng cười, rồi nói :
- Thế tiểu thư có về bẩm tấu Tuần phủ đại nhân không ?
- Có thể lắm chứ.
Tiêu Lân dốc chén rượu uống cạn nhìn nàng. Chàng từ tốn nói :
- Khi nãy nghe tại hạ nói tiểu thư đỏ mặt là sao vậy ?
- Ai không thẹn, không giận khi nghe người ta nói mình là con cốc xấu xí.
Tiêu Lân phá lên cười.
Đôi chân mày Uyển Nhi nhíu lại :
- Công tử cười gì ?
- Ý của tại hạ minh chứng cho tiểu thư thấy lời hay ý đẹp chưa phải là lời
thật. còn chân ngôn thì thường làm cho người ta không nghe nổi. Như tiểu thư đây cũng vậy. Phàm nữ nhân nếu được ai khen thì cảm thấy hoan hỉ vô cùng nhưng nếu chê thì là sinh lòng đố kỵ.
Chàng bưng bầu rượu rót ra chén mình. Vừa rót rượu Tiêu Lân vừa nói :
- Nếu không là cốc thì ai có nói gì thì người ta cũng không là cốc. Nếu không là Thạc Thử thì ai có nói gì ta cũng không là chuột. Đâu phải nghe nói rồi mình biến thành chuột thành cốc.
Uyển Nhi lườm Tiêu Lân :
- Thế trong mắt công tử, Uyển Nhi là gì nào. Là cốc hay là chuột ?
Tiêu Lân khoát tay :
- Không không ... Tiêu Lân làm gì có ý nghĩ đó... Trong mắt tại hạ

Uyển Nhi là sự ngưỡng mộ.
- Lời nói của Tiêu công tử có thật tâm và đáng tin cậy không ?
Tiêu Lân gượng cười rồi nói :
- Nếu Tiêu Lân xem tiểu thư là cốc là chuột thì hóa ra mình cũng là cốc là chuột rồi.
Nàng mỉm cười. Uyển Nhi từ tốn nói :
- Nếu lời nói đó là thật... Tiêu công tử có thể tặng cho Uyển Nhi một bài thơ nói về cuộc tao ngộ này chứ .
Tiêu Lân ôm quyền nói :
- Cung kính không bằng phụng mệnh.
Chàng bưng bầu rượu rót ra chén, uống luôn một lúc ba chén. Mắt nhìn Uyển Nhi cất giọng trầm ấm :
Người đi đường thấy Uyển Nhi, đặt gánh vuốt râu nhìn.
Thiếu niên thấy Uyển Nhi lột nón sửa búi tóc.
Người cày quên cả cày, người cuốc quên cả cuốc.
Ai nấy quên giận hờn, chỉ ngồi ngắm Uyển Nhi.
Sứ quân từ Nam đến, năm ngựa đứng chần chừ.
Nghe Tiêu Lân đọc bài vịnh đó, sắc diện Uyển Nhi đỏ bừng thẹn thùng. trong khi Tiêu Lân từ từ ngồi xuống điểm nụ cười mỉm với nàng.
- Miệng lưỡi nho sinh đúng là gian trá, đao kiếm khó lường, khó lường.
Lời nới đó phát lên oang oang phá tan sự im lặng của hai người.
Tiêu Lân nhăn mặt nói với Uyển Nhi :
- Tại hạ gặp phải oán chủ rồi.

Hồi 9
Đào Viên dậy sóng

Một lão Cái Bang chạc ngoài ngũ tuần sầm sập bước vào gian phong xá. Lão chẳng hỏi Tiêu Lân hay Uyển Nhi mà thản nhiên ngồi xuống bàn tiệc. Hai cánh mũi lão phập phồng hít thở như thể muốn hít lấy tất cả mùi thơm từ những món ăn đang tỏa ra.
Lão liếm mép :
- Khứu giác của ta vẫn không hề mất đi sự huyền diệu bởi thời gian.
Lão nói rồi dùng tay xé luôn một cái đùi gà. Thấy lão Cái Bang dùng

tay xé gà, Uyển Nhi cau mày. Nàng toan mở miệng nói thì lão đã lên tiếng cướp lời nàng trước :
- Nha đầu đừng nói gì cả... Lão phu biết ngươi định nói gì rồi.
Lão toét miệng cười với Uyển Nhi rồi nói :
- Lão chỉ cảnh báo cho nha đầu biết, nha đầu đừng nên nghe những lời nói của Tiêu lão đệ của lão phu. Những lời nói của y không đáng tin đâu.
Lão nói rồi cho chiếc đùi gà vào miệng nhai ngồm ngoàm một cách ngon lành .
Tiêu Lân nhăn mặt. Chàng chớp mắt với lão. Lão cũng chẳng màng đến cái chớp mắt của Tiêu Lân mà cứ nhai ngốn ngấu.
Tiêu Lân buột miệng nói :
- Lão huynh...
Lão nhìn chàng, khoát tay :
- Lão đệ cũng đừng nói. Khi chúng ta ăn thì không nên nói.
Tiêu Lân thở hắt ra, lắc đầu. Chàng nhìn Uyển Nhi.
Lão Cái Bang chẳng màng đến thái độ của Tiêu Lân hay Uyển Nhi, cứ dùng tay bốc ăn ngon lành. Lão hết ăn rồi uống.
Uyển Nhi buông tiếng thở dài rồi từ từ đứng lên. Nàng rời bàn tiệc, bước ra ngoài mái hiên ngắm nhìn khu đào viên.
Nàng nghe lão Cái Bang nói :
- Đúng là ngon ! Chưa bao giờ lão ăn mày già lại ăn ngon như thế này.
Lão nói rồi chà hai bàn tay vào ngực áo. Tiêu Lân nhăn mặt bởi hành động của lão.
Chùi sạch hai bàn tay vào ngực áo, lão Cái Bang mới nhìn Uyển Nhi nói :
- Hê nha đầu ... Lão phu biết ngươi không thích ăn cùng với lão nên mới ra đứng ngoài đó. Vẫn còn ít thức ăn trên bàn. Nha đầu muốn thì ăn đi. Lão không ăn nữa đâu.
Lão nói rồi với tay ôm cả vò rượu nhìn lại Tiêu Lân :
- Còn Tiêu lão đệ thì đi theo ta.
Tiêu Lân nhăn nhó nói :
- Lão huynh biết tiểu thư đây là ai không ?
Lão khoát tay :
- Lão đệ thì cần biết chứ ta cần gì biết. Ta chỉ cần biết mỗi một lão đệ là được rồi.
Lão đặt tay lên vai chàng :
- Sao... Lão đệ đi với ta chứ ?
Uyển Nhi quay mặt nhìn lão Cái Bang. Vẻ mặt nàng lộ rõ nét bất

nhẫn và cau có. Nàng bước trở vào gian phong xá. Nhìn lão Cái Bang Uyển Nhi nói :
- Lão không muốn biết Uyển Nhi nhưng Uyển Nhi vẫn muốn cho lão biết.
Lão Cái Bang nhìn lên nàng.
Uyển Nhi nghiêm giọng nói :
- Lão hẳn biết Tuần phủ Giang Châu ...
Lão Cái Bang chỏi tay đứng nhìn nàng.
- Tuần phủ Giang Châu. Cái lão ôn dịch đó ư ?
Lão hất mặt nói :
- Nha đầu nói với lão phu cái lão ôn dịch Tuần phủ đó làm gì ?
Uyển Nhi đỏ mặt :
- Lão ăn mày nói ai là ôn dịch chứ ?
- Thì còn ai nữa. Ngoài lão Tuần phủ ôn dịch Triệu Hữu ra . Lão phu đâu có thèm nhìn đến lão.
Lão xoa tay :
- Nha đầu đừng nhắc đến cái lão đó nữa.
Nghe lão Cái Bang thốt ra những lời nói đó. Uyển Nhi đỏ mặt thẹn thùn. Nàng gắt giọng nói :
- Lão ăn mày già ... Tuần phủ Giang Châu Triệu Hữu đã làm gì mà để lão miệt thị là hạng người ôn dịch. Nếu lão không giải trình được đừng trách bổn cô nương.
Tiêu Lân lúng túng nói :
- Tiểu thư xin đừng giận. Thần Cái lão huynh của tại hạ vốn tính thẳng thắn chẳng biết dùng ngôn phương để nói chuyện. Tiểu thư bỏ qua cho.
Lão Thần Cái nhìn lại Tiêu Lân :
- Hê... Sao lão đệ làm gì mà trọng thị ả dử vậy ?
Lão nhìn lại Uyển Nhi :
- Nha đầu muốn biết vì sao lão phu gọi Tuần phủ Giang Châu là lão ôn dịch ư. Nếu lão phu nói như vậy còn nhẹ cho lão ôn dịch đó đó. Chứ còn người khác thì nói nặng hơn lão phu nữa. Khắp trấn Giang Châu này ai mà không biết Triệu tuần phủ vừa ngu, vừa dốt lại ăn tạp nữa. Cái gì y cũng biết cả.
Uyển Nhi tức đến biến sắc. Dung diện của nàng đỏ như quả chín. Nàng rít giọng nói :
- Hồ đồ... Lão dám xúc phạm đến lão nhân gia .
Lão Cái Bang reo lên :
- A ... Hóa ra nha đầu là ái nữ của Tuần phủ Giang Châu. Thảo nào không hống hách như vậy.

Tiêu Lân nhăn mặt nói :
- Lão huynh ...
Uyển Nhi khoát tay :
- Công tử không cần xen vào chuyện này để cho Uyển Nhi định đoạt với lão ăn mày đây.
Uyển Nhi vừa nói vừa bất ngờ vỗ chưởng tới lão ăn mày. Chưởng ảnh của nàng chưa phạm đến người lão Cái Bang thì đã bị lão khống chế hổ khẩu.
Lão chắt lưỡi nói :
- Bọn quan quyền các người đúng là không biết kẻ cao người thấp. Hở một chút là thượng cẳng chân hạ cẳng tay. Hừ... Nha đầu dám đánh kẻ bề trên, để lão phu bẻ tay ngươi cho ngươi vĩnh biệt chừa cái tật hỗn láo này.
Uyển Nhi biến sắc, giật mạnh hữu thủ lại nhưng không sao rút lại được. Nàng cảm tưởng hổ khẩu của mình dính chặt vào trảo công của lão ăn mày.
Uyển Nhi ấm ức quá thét lên :
- Buông tay ta ra.
Tiêu Lân nhìn lão ăn mày nói :
- Lão huynh. Thả tay nàng ra đi.
Lão ăn mày buông hổ khẩu Uyển Nhi vừa nói :
- Nha đầu ... Nếu gặp Tuần phủ đại nhân nhớ nói với lão rằng có Khấu Đà Tử, ăn mày chúa sẽ đến gặp lão. Dặn lão phải bày cho ta đại yến thịnh soạn hơn cả ở đây đó.
- Chẳng lẽ lão có thể lệnh cho lão nhân gia được ư ?
- Tất nhiên là được rồi.
Uyển Nhi lườm lão.
Lão Cái Bang giả lả cười rồi nói :
- Nói thế thôi chứ lão ăn mày đây không dám bức hiếp nha đầu đâu.
Uyển Nhi hừ nhạt rồi nói :
- Được rồi... Uyển Nhi sẽ về báo với lão nhân gia.
Nàng nói rồi dợm bước toan bỏ đi nhưng lão Khấu Đà Tử đã gọi lại :
- Nha đầu khoan đi đã. Trước khi nha đầu đi, lão phải nói với ngươi một câu để trả lại bữa yến tiệc hôm nay chứ. Phàm lão ăn cái gì của ai cũng tìm cách trả lại chứ không chịu hàm ân đâu.
Uyển Nhi nhìn lão gay gắt nói :
- Lão muốn nói gì ?
Khấu Đà Tử xoa tay :
- Lão muốn nói cho nha đầu biết... nha đầu phải cảnh giác với Tiêu lão đệ của ta đó. Y vốn là một nho sinh miệng lưỡi giảo hoạt, thâm

độc vô cùng. Nếu nha đầu cứ tin vào lời nói của y thì một ngày nào đó nhất định nha đầu sẽ yêu gã. Mà những nho sinh miệng lưỡi như lão đệ của lão thì chả bao giờ biết yêu. Y chỉ lãng mạn vui đùa thôi. Đến lúc đó nha đầu sẽ khổ.
Nghe lão nói mặt Uyển Nhi càng đỏ hơn. Nàng thẹn thùng những tưởng như có lớp than hồng đang nung chín mặt mình.
Uyển Nhi nhìn lão :
- Hôm nay Uyển Nhi bỏ qua nhưng ngày mai nhất định sẽ buộc lão phải trả giá cho những lời nói hồ đồ hôm nay.
Nàng nói rồi dợm bước bỏ ra ngoài gian phong xá.
Tiêu Lân vội bước theo nàng.
Khấu Đà Tử đã giữ lấy tay chàng :
- Hê... Lão đệ chạy theo người ta làm gì chứ... Ta mới nói vài câu lão đệ đã vội chạy theo bóng sắc mỹ nhân rồi. Hãy ở đây với ta nào.
Uyển Nhi dừng bước ngoài gian phong xá. Nàng nhìn lại Khấu Đà Tử với ánh mắt bất nhẫn.
Lão Khấu Đà Tử khoát tay :
- Hê... Tiểu thư nên đi đi... Đừng nghĩ những lời ca tụng của Tiêu lão đệ. Lão phu đây biết y như biết chính những đường vân tay của mình. Y chỉ ngoa ngôn nói bừa thôi.
Uyển Nhi đỏ mặt. Nàng buông tiếng thở dài, rồi quay bước bỏ đi thẳng một mạch.
Uyển Nhi đi rồi. Tiêu Lân mới ngồi xuống đối diện với Khấu Đà Tử. Chàng gắt giọng nói :
- Người ta đang đối đáp vui vẻ với nhau .. Khấu Đà lão huynh tự dưng chen vào khiến cho Uyển Nhi tiểu thư giận lẩy. Huynh chẳng biết chút lịch lãm nào.
Khấu Đà Tử chìa mặt tới :
- Ta cần gì lịch lãm với ả nha đầu đó chứ.
Lão nói rồi bê cả bầu rượu tu ừng ực. Đặt bầu rượu xuống bàn, lão nhìn Tiêu Lân :
- Tiêu lão đệ... Bộ ngươi thích ả nha đầu thiên kim tiểu thư của Tuần phủ đại nhân à ?
Tiêu Lân nhìn lão, gắt giọng nói :
- Nếu đệ thích thì đã sao nào.
Lão Đà Tử đứng lên :
- Vậy lão huynh có cách rồi.
Lão ve cằm, nhìn Tiêu Lân hứng khởi nói tiếp :
- Nếu như Tiêu lão đệ thích ả nha đầu đó, lão huynh sẽ giúp cho, không cần ngươi phải đùng đến mồm mép của mình. Chỉ cần

ngươi...
Tiêu Lân cướp lời lão :
- Học võ công ăn mày của lão huynh chứ gì ?
- Đúng rồi... Chỉ cần Tiêu lão đệ học võ công của Cái Bang... Đồng thời nhận luôn cả y bát chân truyền của tổ sư. Khấu Đà Tử nhất định sẽ giúp Tiêu lão đệ tóm ngay ả nha đầu kia về làm thê thiếp.
Tiêu Lân đứng lên. Chàng nhìn Khấu Đà Tử, trang trọng hỏi :
- Lão huynh nói hết chưa còn gì nói không ?
Khấu Đà Tử gượng cười, khẽ gật đầu:
- Lão đệ đồng ý thụ học võ công của lão huynh chứ.
Tiêu Lân buông một câu cụt lủn :
- Không.
Khấu Đà Tử ngây mặt ra nhìn chàng :
- Lão đệ ngươi ...
Tiêu Lân đứng lên. Chàng nhìn Khấu Đà Tử :
- Lão huynh... Cớ gì lão huynh cứ khư khư đòi hỏi đệ học võ công chứ. Lại còn muốn đệ tiếp nhận cái cây gậy ăn mày của lão huynh nữa.
Chàng khoát tay :
- Lão đệ đã nói với lão huynh bao nhiêu lần rồi.
Chàng nhăn nhó nói tiếp :
- Chẳng lẽ lão huynh cứ buộc Tiêu Lân phải nói đi nói lại mãi hay sao. Trên đời này Tiêu đệ làm tất cả nhưng duy chỉ có một nghề duy nhất Tiêu Lân không bao giờ làm. Đó là làm ăn mày chúa giống như lão huynh vậy.
Khấu Đà Tử gắt gỏng nói :
- Lão đệ chẳng biết gì cả.
- Biết lão huynh là ăn mày chúa đã quá đủ rồi, lão huynh còn muốn Tiêu Lân này biết gì nữa nào.
Khấu Đà Tử nhìn Tiêu Lân, vồn vã nói :
- Lão đệ tiếp nhận quyền trượng Cái Bang, thụ học võ công của lão huynh, đương nhiên lão đệ trở thành Bang chủ Cái Bang. Một bang phái lớn nhất trong chốn võ lâm giang hồ. Đi đến đâu thảy ai cũng đều nể mặt cả... Lão đệ đâu cần phải khất thực kiếm ăn chứ.
Tiêu Lân lè lưỡi khi Khấu Đà Tử nói dứt lời. Chàng nhìn lão nhăn mặt nói :
- Uy phong đến thế.
- Bang chủ Cái Bang sao lại không uy phong. Bao người ước mơ cũng không được đấy.
- Ước mơ gì Tiêu Lân còn ham chứ ước mơ làm ăn mày chúa thì

Tiêu Lân cạch mặt nào. Chẳng biết Bang chủ Cái Bang uy phong cỡ nào nhưng ngay cả một nha đầu như Uyển Nhi cũng không muốn ngồi dùng bữa chung với lão huynh.
- Tại ả nha đầu đó không biết uy danh của lão huynh đấy chứ.
Tiêu Lân nhướn mày :
- Đợi đến khi ả biết không chừng lại chẳng thèm bố thí cho một chén cơm cân rượu.
Tiêu Lân đứng lên ôm quyền xá Khấu Đà Tử, nhũn nhặn nói :
- Lão huynh... Cổ nhân có câu "Lập thân tối hạ thị ăn xin". Tiêu Lân vô cùng cảm kích thịnh tình của lão huynh nhưng đành khất lại không dám nhận thịnh tình đó. Cáo từ .
Tiêu Lân nói rồi quay bước. Chàng vừa bước ra khỏi gian phong xá đi được một trượng thì lại chạm mặt với Khấu Đà Tử. Chẳng biết lão dùng đến thuật gì mà lại vượt qua mặt Tiêu Lân lúc nào chàng không biết.
Lão Đà Tử gắt giọng nói :
- Tên nho sinh thúi, miệng lưỡi... Ngươi nói lại coi, làm gì có câu "Lập thân tối hạ thị ăn xin" trong sách vở chứ.
Tiêu Lân mỉm cười nói :
- Lão huynh nói không có à.
- Làm gì có .
Tiêu Lân giở ngay quyển kinh thư trong tay mình. Chàng chìa quyển kinh thư đến trước mặt Khấu Đà Tử rồi nói :
- Lão huynh nhìn xem... Câu gì đây.
Khấu Đà Tử sượng sùng nói :
- Ta chỉ biết võ công chứ đâu biết...
Tiêu Lân reo lên :
- Cái chữ mới là gốc con người chứ không phải võ công. Ba cái thứ võ công thượng cẳng chân hạ cẳng tay của lão huynh chỉ được mỗi một việc duy nhất là chống quyền trượng lạy ông đi qua, lạy bà đi lại, Tiêu Lân không cần.
Khấu Đà Tử tròn mắt nhìn Tiêu Lân :
- Ngươi ...
Tiêu Lân nhìn trừng lại lão.
- Hê... Lão huynh quên giao ước giữa Tiêu Lân và lão huynh rồi sao. Kẻ nào giận dử khi gặp người kia thì phải làm sao nào.
Lão Đà Tử lắc đầu gượng cười nói.
- Ta không giận... Ta không giận dử gì cả.
Tiêu Lân mỉm cười :
- Có thế chứ... Nhưng thôi được rồi Lão Đà Tử huynh đã có nhiệt tâm

với Tiêu đệ như vậy... Tiêu đệ cũng phải cho lão huynh một cơ hội.
- Lão đệ nói đi... Ngươi cho ta cơ hội gì ?
Tiêu Lân nhìn lão tủm tỉm cười, rồi cúi xuống nhặt một cành cây vẽ luôn dưới đất.

Lão Đà Tử cứ trố mắt nhìn chàng vẽ. Tiêu Lân vẽ nguệch ngoạc chẳng ra chữ gì cả, nói :
- Lão huynh nè. Chỉ cần lão huynh nói cho đệ biết đây là chữ gì thì đệ sẵn sàng nhận y bát quyền trượng của lão huynh để đi ăn mày khắp thiên hạ. Còn như không biết đây là chữ gì thì sau này nhớ đừng có làm phiền đệ nữa đó .
Khấu Đà Tử nheo mày:
- Chữ này là chữ gì ?
- Lão huynh tự tìm hiểu ... Đệ không nói đâu.
- Người khác nói cho ta được không ?
Tiêu Lân lưỡng lự rồi gật đầu :
- Cũng được. Nhớ khi chưa tìm ra chữ gì thì đừng tìm đến đệ đó. Và cũng đừng có buộc đệ phải thọ giáo võ công ăn mày của lão huynh.
Khấu Đà Tử nhăn mặt lắc đầu. Lão gượng nói :
- Ta biết. Nhưng người không được hai lời đó.
- Nhất ngôn cứu đỉnh. Đệ đường đường là một trang nam tử đọc sách thánh hiền tất luôn giữ đại ngôn của mình mà. Còn lão huynh cũng phải giữ thỏa ước hôm nay đó.
Tiêu Lân nói rồi chắp tay sau lưng ung dung bỏ đi .
Khấu Đà Tử đứng thừ ra nhìn nét vẽ nguệch ngoạc của Tiêu Lân để lại trên mặt đất. Lão chắc lưỡi lầu bầu nói :
- Quái lạ... Chữ này là chữ gì nhỉ.
Lão vò đầu bứt tóc, rủa thầm :
- Trước đây mình không chịu học chữ mà chỉ lo học võ công thôi. Để bây giờ bị tên tiểu tử nho sinh thúi bắt tội
bắt vạ.
Lão nói rồi thở hắt ra một tiếng như thể rất chán ngán và nản lòng.
Rời biệt trang của lão Thôn trưởng Đào Viên thôn, Tiêu Lân tản bộ quay về thảo trang của chàng. Chàng vừa đi vừa nghĩ thầm :
- Không biết chuyện hôm nay tiểu thư Uyển Nhi sẽ hành xử như thế nào ? Nếu như Uyển Nhi không rộng lượng mà bẩm tấu với Tuần phủ đại nhân chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra đây. Không chừng mình chẳng có chỗ đứng tại Đào Viên thôn này.
Tiêu Lân chặc lưỡi. Chàng chắp tay sau lưng bước vào thảo trang.
Tiêu Lân đứng thừ ngay ngưỡng cửa thảo trang khi thấy Uyển Nhi

đang ngồi ngay trong thảo xá của mình.
Tiêu Lân nhìn nàng.
Uyển Nhi nhìn lại Tiêu Lân.
Tiêu Lân giả lả nói :
- Tiêu Lân những tưởng đâu tiểu thư đã về rồi.
Uyển Nhi im lặng chỉ lấy mắt nhìn Tiêu Lân.
Chàng bước vào thảo xá, xuýt xoa nói tiếp :
- Thảo xá bần hàn của thảo dân, được đón tiếp một thiên kim tiểu thư như Uyển Nhi... Thật hân hạnh vô cùng .
Tiêu Lân cũng không nghe Uyển Nhi đáp lời mình. Chàng nghĩ thầm :
- Hẳn là nàng ta đang giận không thèm trả lời mình đây.
Tiêu Lân bước đến bên Uyển Nhi.Chàng từ tốn nói :
- Uyển Nhi tiểu thư đừng giận .
.....mất một đoạn.....
Vẫn còn giận Tiêu Lân như lão ăn mày chúa à. Phàm những mỹ nhân đẹp như tiểu thư mà giận hờn thì nhan sắc sớm phai úa lắm. Để giữ nhan sắc không phai úa, tiểu thư đừng nên giận dỗi hờn lẫy.
Tiêu Lân vừa nói vừa nặn nụ cười giả lả với Uyển Nhi. Nhưng nàng vẫn cứ nhìn chàng mà không đáp lời.
Tiêu Lân cau mày :
- Tiểu thư... Tiểu thư sao vậy ?
Tiêu Lân quơ tay trước mắt Uyển Nhi.

Đôi thu nhãn của nàng khẽ chớp mắt.
Tiêu Lân thở phào như trút được

.....mất một đoạn.....
vẫn không trả lời bất động.
Tiêu Lân nhìn nàng :
- Quái lạ... Sao tiểu thư kỳ cục vậy .
Tiêu Lân cũng chẳng thấy nàng có biểu lộ gì ngoài đôi thu nhãn cứ chớp liên tục. Chàng chồm mặt đến trước mặt Uyển Nhi nói :
- Tiểu thư làm sao thế ?
Uyển Nhi chớp mắt như ra dấu cho Tiêu Lân.
Tiêu Lân hỏi :
- Tiểu thư không nói được ?
Uyển Nhi lại chớp mắt. Tiêu Lân toan hỏi tiếp :
- Tiểu thư cũng không cử động được ?
Uyển Nhi lại chớp mắt.
Tiêu Lân nói tiếp :

- Chết thật... Hóa ra tiểu thư bị trúng phong hàn đến độ á khẩu và bất động. Trong trường hợp này tại hạ phải xoa bóp cho tiểu thư. Nếu không tiểu thư sẽ bị bán thân bất toại, mãi mãi trở thành phế nhân.
Nghe chàng nói câu này Uyển Nhi chớp mắt liên tục.
Tiêu Lân nói :
- Tiểu thư đừng ngại. Tiêu Lân là kẻ quang minh chính đại tất nhiên không lợi dụng cơ hội này để hại tiểu thư đâu. Cổ nhân có câu "Kẻ quang minh chính đại thì hành sự quang minh chính đại".
Tiêu Lân nói rồi bước ra sau lưng Uyển Nhi. Chàng dùng tay chà xát khắp chiếc lưng thon mảnh của nàng. Bất thình lình Uyển Nhi rùng mình. Ngay sau cái rùng mình đó, Uyển Nhi đứng lên.
Nàng hối hả nói :
- Tiêu công tử mau chạy đi... Có người định giết công tử đó...
Tiêu Lân tròn mắt nhìn nàng :
- Tiểu thư nói cái gì... Tại hạ có nghe nhầm không nhỉ.
- Uyển Nhi nói thật đó. Công tử mau chạy đi.
Tiêu Lân chần chừ :
- Quái lạ thật... Ai lại muốn sát hại Tiêu Lân ?
Uyển Nhi chộp lấy tay chàng :
- Đi theo Uyển Nhi.
Chàng miễn cưỡng bước theo nàng theo cửa sau thảo xá ngoài hoa viên. Vừa đi Tiêu Lân vừa nói :
- Tiểu thư có hù dọa tại hạ không ?
- Nếu Uyển Nhi hù dọa thì đã không kéo công tử đi như thế này.
- Tại hạ quá lạ lùng.
- Công tử không thấy Uyển Nhi bị điểm huyệt à ?
- Điểm huyệt...
Tiêu Lân dừng bước dùng tay chọc vào người mình.
- Phải điểm huyệt làm như thế này không ?
- Đúng rồi. Công tử vô tình đã giải khai huyệt đạo cho Uyển Nhi.
Hai người lần ra ngoài hoa viên, Tiêu Lân hỏi Uyển Nhi :
- Tiểu thư... Thật ra ai đã điểm huyệt tiểu thư và đòi giết tại hạ. Nếu có người định lấy mạng tại hạ thì chỉ một người.
Chàng vừa nói vừa rút tay lại.
Uyển Nhi hỏi :
- Công tử nói ai định giết công tử ?
- Thì ngoài Tuần phủ đại nhân đâu còn người nào khác. Có thể Tuần phủ đại nhân không thích Tiêu Lân rao giảng bài thi ca Thạc Thử mà phái người đến nhổ Tiêu Lân đi.
Nghe chàng thốt ra câu này, Uyển Nhi ngây mặt ra nhìn chàng.

Nàng ngập ngừng nói:
- Lão nhân gia không làm như vậy đâu. Muốn trị công tử chỉ cần lão nhân gia phái bộ đầu đến đã có thể dẫn công tử về công đường phán tội, đâu cần phải phái người hành thích. Hành động hành thích giết người không có trong chốn quan trường. Lão nhân gia sẽ không làm như vậy.
Tiêu Lân cau mày :
- Thế ai hành thích tại hạ. Tại hạ chưa từng gieo thù chuốc oán với ai thì đâu có ai muốn giết Tiêu Lân làm gì. Lạ thật đó. Cho dù chuyện này đang xảy ra thì tại hạ cũng khó mà tin là sự thật.
Uyển Nhi gắt gỏng nói :
- Công tử phải tin lời Uyển Nhi .
Tiêu Lân gật đầu :
- Đúng rồi... Tiểu thư đã nói thì tại hạ phải tin chứ. Không tin tại hạ làm tiểu thư nổi giận nữa.
Chàng vừa nói vừa điểm nụ cười mỉm cầu tình.
Nàng lườm Tiêu Lân :
- Công tử vẫn không tin nhưng đó là sự thật.
- Tại hạ rất muốn biết kẻ nào muốn giết tại hạ..
Tiêu Lân vừa nói dứt câu thì hoa đào trong khu hoa viên rụng xuống như mưa. Hoa đào thi nhau mà rụng nhưng tuyệt nhiên lại chẳng có một ngọn gió nào dù là một ngọn gió thoàng qua.
Chẳng mấy chốc hoa đào trong hoa viên chẳng còn nụ nào trên cành. Những cành đào trơ ra khẳng khiu, trông thật thảm hại.
Hiện tượng kỳ dị đó khiến Tiêu Lân lẫn Uyển Nhi ngây mặt ra nhìn. Cả hai không hiểu nổi sao lại có hiện tượng lạ này. Một hiện tượng mà họ chẳng thể nào tin được vào mắt mình.
Tiêu Lân buột miệng nói :
- Quái lạ thật !

Hồi 10
Bách Hoa Di

Tiêu Lân và Uyển Nhi còn đang ngơ ngẩn bơi hiện tượng hoa đào rơi rụng trải kín mặt đất thì một mỹ nữ trong bộ trang y trắng toát, phiêu bồng lướt đến.

Sự xuất hiện của nàng khiến Tiêu Lân lẫn Uyển Nhi ngây mặt nhìn. Nhan sắc của nàng khiến Tiêu Lân ngây ngất chẳng nói làm gì, đến ngay cả Uyển Nhi cũng bị cuốn vào sắc đẹp mê hồn đó.
Tiêu Lân nhìn kỹ mỹ nữ buột miệng :
- Đúng rồi... Hoa phải nhường nguyệt phải thẹn.
Mặc dù nghe lời khen tặng của Tiêu Lân nhưng nàng chẳng biểu lộ thái độ. Lời ngợi khen của Tiêu Lân cứ như nàng đã biết trước chàng phải thốt ra câu nói này nếu gặp nàng.
Mỹ nữ bước đến trước mặt Tiêu Lân. Nàng nhìn y từ đầu đến chân rồi ôn nhu nói. Ngay cả giọng nói của nàng cũng không có thứ âm thanh nào trên thế gian này khả dĩ sánh bằng hay có thể so sánh.
- Công tử là Tiêu Lân ?
Tiêu Lân như thể quên hẳn cả Uyển Nhi. Điều đó cũng dễ hiểu thôi, bởi giờ đây nhan sắc của nàng đã xóa nhòa đi bóng dáng Uyển Nhi. Dù nàng đang đứng ngay cạnh Tiêu Lân.
Tiêu Lân nhìn mỹ nữ với đôi mắt đứng tròng gần như không chớp. Nhan sắc tuyệt phàm của nàng đã hút lấy tất cả tâm thức của Tiêu Lân. Chàng chỉ còn biết nhìn mà quên cả những gì vừa xảy ra thậm chí quên cả bản thân mình.
Mỹ nữ điểm một nụ cười rồi nói :
- Công tử nghe ta nói không ?
Đến lúc này Tiêu Lân mới như thể vừa thoát khỏi một giấc mơ mà giấc mơ đó rất thật. Thật đến độ chàng đang sống trong giấc mơ bằng chính bản thân mình.
Tiêu Lân gật đầu :
- Đúng rồi tại hạ là Tiêu Lân. Còn... Còn tiểu thư.
Mỹ nữ nhỏ giọng nói :
- Muốn sống thì Tiêu công tử hãy theo Ngạc Tu Di.
Tiêu Lân hỏi lạ nàng :
- Tiểu thư là Ngạc Tu Di ?
Nàng gật đầu :
- Tôi chính là Ngạc Tu Di.
Nhan sắc siêu phàm của nàng như thể có hấp lực buộc Tiêu Lân phải gật đầu. Chàng liền gật đầu, nói :
- Tiểu thư đi đâu, tại hạ đi theo đó.
Ngạc Tu Di Khẽ gật đầu, rồi quay bước. Tiêu Lân bỏ mặc Uyển Nhi bước theo nàng.
Uyển Nhi bất ngờ thộp tay níu Tiêu Lân lại.
- Tiêu công tử.
Lời nói của Uyển Nhi bất giác khiến Tiêu Lân dừng bước. Một lần

nữa chàng ngơ ngẩn bởi sự ngây ngô hồ đồ của mình.
Chàng nhìn lại Uyển Nhi.
Uyển Nhi vội vã nói :
- Tiêu công tử không biết người ta là ai . Có ý gì mà lại vội vàng bỏ theo người ta.
Ngạc Tu Di nhìn lại Uyển Nhi. Nàng từ tốn nói :
- Theo Ngạc Tu Di, Tiêu công tử mới có cơ may sống sót. Ở lại đây y chỉ nhận được cái chết thôi.
Uyển Nhi nói :
- Nếu như cô nương là ngươi định lấy mạng Tiêu công tử thì sao ?
- Nếu Ngạc Tu Di muốn lấy mạng Tiêu công tử thì giờ Tiêu công tử đã là cái xác không hồn rồi.
Tiêu Lân nhìn Tu Di hỏi :
- Tiểu thư... Tại hạ chỉ là một nho sinh hủ lậu, sống tại Đào Hoa thôn. chưa từng gieo thù kết oán với ai... Thế người nào lại muốn lấy mạng Tiêu Lân ?
Nàng nhỏ nhẹ đáp lời chàng :
- Tu Di cũng không biết... Tu Di chỉ biết đến Đào Viên thôn để đưa công tử đi mà thôi... Có rời khỏi Đào Viên thôn may ra công tử mới được sống. Bằng như lưu lại đây công tử chắc chắn sẽ chết. Không ai cứu được công tử đâu.
Uyển Nhi chen vào :
- Cô nương nói sai rồi... Ở Đào Viên thôn còn có Uyển Nhi. Dù sao Uyển Nhi cũng là ái nữ của Tuần phủ đại nhân.Uyển Nhi sẽ đích thân đưa Tiêu công tử về biệt phủ thỉnh cầu lão nhân gia sai phái người bảo vệ cho huynh ấy .
Ngạc Tu Di lắc đầu :
- Chính tiểu thư mới là người sai đó. Một khi người của võ lâm hành động thì cho dù có mười vị Tuần phủ đại nhân, Tiêu công tử cũng không thể nào thoát chết được. Huống chi Tuần phủ Giang Châu còn là một lão tham quan bất tài vô dụng.
Lời nói này của Tu Di khiến chân diện Uyển Nhi đỏ bừng. Nàng vừa thẹn vừa giận. Uyển Nhi gắt gỏng nói :
- Cô nương dám miệt thị phụ thân của ta à.
Uyển Nhi vừa nói bừa toan vỗ chưởng đến Ngạc Tu Di, nhưng nàng chưa kịp thực hiện ý định đó thì bất thình lình có bốn gã Hắc y nhân bịt mặt lướt đến.
Tu Di nhìn lại Tiêu Lân :
- Tiêu công tử không có thời gian để lưỡng lự đâu. Hãy tự chọn cho mình một con đường sống hay là chết.

Trong khi Ngạc Tu Di nói thì bốn gã Hắc y nhân xếp thành hàng ngang chắn trước mặt Tiêu Lân.
Ngạc Tu Di nhìn bốn gã đó nói :
- Các vị đến đây để lấy mạng Tiêu Lân công tử ?
Cả bốn gã Hắc y Nhân cùng gật đầu.
Uyển Nhi chau mày.
Tu Di nhìn lại Uyển Nhi :
- Tiểu thư có thể dùng uy danh của Tuần phủ đại nhân đuổi bốn người này đi được chứ ?
Uyển Nhi khẻ gật đầu. Nàng bước đến sửa bộ, đanh giọng nói :
- Các người dám xem thường vương pháp ư. Giữa thanh thiên bạch nhật mà đòi giết Tiêu công tử. Các ngươi nghĩ Giang Châu này không còn sự hiện diện của Tuần phủ đại nhân ư. Đang đứng trước mặt các ngươi là Uyển Nhi, ái nữ của Triệu Tuần phủ. Thay mặt Tuần phủ đại nhân, Uyển Nhi buộc các ngươi phải rời đây ngay lập tức. Nếu không sẽ chiếu theo vương pháp mà gia hình.
Nghe Uyển Nhi nói, cả bốn gã Hắc y nhân khẽ lắc đầu.
Uyển Nhi thấy bốn gã đó lắc đầu liền gắt giọng nói :
- Các ngươi muốn cãi lại mệnh lệnh của ta Uyển Nhi à ?
Nàng vừa nói dứt lời thì bốn Hắc y nhân bất ngờ vung chưởng về phía Uyển Nhi.
Bốn đạo cuồng khí mãnh liệt tợ bốn con lốc xô đến nàng. Chớp thấy bốn đạo cuồng khí của bốn gã kia vỗ đến mình. Uyển Nhi giật mình, lách bộ qua trái nửa trượng. Nàng vốn cũng có chút bãn lãnh võ công do chính thân phụ truyền lại, nên cũng kịp tránh né được bốn đạo cuồng khí của bốn gã Hác y nhân. Bốn đạo cuồng khí đó xới tung tất cả những gốc đào bật khỏi mặt đất.
Cảnh tượng chẳng khác nào lốc dữ vừa cuốn qua vườn đào.
Uyển Nhi rùng mình :
- Các ngươi ...
Chẳng cho nàng phân bua, bốn gã Hắc y nhân toan vung tiếp chưởng tập kích nàng, nhưng Tiêu Lân đã thét lên.
- Dừng tay...
Ngạc Tu Di chau mày nhìn chàng.
Tiêu Lân nhìn bốn gã Hắc y nhân nói :
- Các ngươi đến Đào Viên thôn để lấy mạng Tiêu Lân chứ đâu phải lấy mạng Uyển Nhi tiểu thư. Bộ bốn người đui hay sao mà thấy Uyển Nhi lại nhầm Tiêu thiếu gia chứ. Tiêu thiếu gia thấy các người đâu có đui. Không đui thì đừng có giết người bừa bãi như vậy.
Bốn gã Hắc y nhân nghe chàng nói như sực nhớ lại phận trách của

mình đồng loạt dõi mắt nhìn Tiêu Lân.
Vừa chạm vào ánh mắt của bốn gã sát thủ, Tiêu Lân liền nép vào sau lưng Ngạc Tu Di.
Tu Di nói :
- Tiêu công tử muốn họ giết mình sao lại nép vào sau lưng bổn cô nương.
Tiêu Lân giả lả cười :
- Tại hạ biết nàng có ý định cứu tại hạ nên tại hạ mới nép vào sau lưng nàng. Cổ nhân có câu "anh hùng cứu mỹ nhân" nhưng khốn nỗi trước đây Tiêu Lân thường hay đọc ngược nên mới đẻ ra câu nói khác, mỹ nhân cứu hảo hán. Nàng không ra tay cứu Tiêu Lân thì xem như hôm nay Tiêu thiếu gia chết chắc rồi .
- Miệng lưỡi của công tử cũng giảo hoạt đấy chứ. Nếu như ta cứu Tiêu công tử. Tiêu công tử có đi theo Tu Di không ?
- Tất nhiên là đi theo rồi. Cho dù nàng không nói, Tiêu Lân cũng đi theo nàng. Cho dù không có chuyện này, nếu như Tiêu Lân gặp nàng bất ngờ cũng khăn gói đi theo nàng.
Tu Di nheo mày.
Cùng lúc đó bốn gã Hắc y nhân đồng loạt vỗ chưởng về phía Ngạc Tu Di.
Nàng không né tránh mà chỉ phủi ống tay áo bạch y. Chỉ một cái phất tay nhẹ nhàng thôi, Ngạc Tu Di đã hóa giải bốn đạo cuồng khí của bốn gã Hắc y nhân một cách thật dễ dàng. Nàng vừa hóa giải bốn đạo cuồng khí vừa lắc bộ thi triển tuyệt học võ công. Chỉ một cái lắc vai của nàng. Bằng một thứ thân pháp cực kỳ uyển chuyển chẳng khác nào tiên nữ rải hoa, mà ngay lập tức hiện tượng kỳ diệu đã xảy ra. Lớp hoa đào trải dưới đất như thể bừng tỉnh, rào rào bay đến bốn gã Hắc y nhân. Những đóa hoa đó bình thường rất mềm mại chỉ biết khoe sắc khoe hương nhưng giờ thì đã hoàn toàn khác. Chúng chẳng khắc nào những mảnh tinh sa chụp tới bốn gã Hắc y nhân kia trùm kín lấy họ.
Ầm...
Sau một tràng sấm động, những cánh hoa lại rải đầy mặt đất nhưng bốn gã Hắc y nhân đã nằm duỗi dài trên đất chẳng thể nào gượng dậy nổi .
Tiêu Lân vỗ tay :
- Đúng là tuyệt hảo công phu...Đáng để tại hạ bái phục.
Tu Di nhìn lại chàng :
- Không có đủ thời gian để công tử bái phục Ngạc Tu Di đâu.
Nàng vừa nói vừa nắm tay Tiêu Lân. Chàng có cảm tưởng như mình

bị nhấc lên khỏi mặt đất theo đà lướt tới của Ngạc Tu Di, Tu Di và Tiêu Lân vừa lướt về phía trước độ bốn trượng thì Tiểu Cúc tợ cánh chim én băng ngang chặn đường hai người.
Ngạc Tu Di dừng bộ nhìn Tiểu Cúc, nàng từ tốn nói :
- Phu nhân cũng có ý định chặn đường Bách Hoa Di à ?
Tiểu Cúc gật đầu :
- Đúng . Nếu như nha đầu để Tiêu Lân lại bổn nương nương cho nha đầu rời khỏi đây.
Ngạc Tu Di lắc đầu :
- Bách Hoa Di không thể để Tiêu công tử ở lại đây được.
- Bổn nương cũng không thể để cho ngươi đưa Tiêu Lân đi. Bổn nương có trách nhiệm bảo hộ cho Tiêu Lân.
Ngạc Tu Di lắc đầu :
- Bách Hoa Di không tin.
Nàng gằn giọng nói :
- Tránh đường ra.
Tiểu Cúc trang trọng nói :
- Chỉ khi nào bổn nương nằm xuống nha đầu mới có thể đưa Tiêu Lân đi được.
- Vậy đừng trách Bách Hoa Di sao không khách sáo với phu nhân.
Tu Di vừa nói vừa buông tay Tiêu Lân. Nàng thi triển bộ pháp kỳ ảo khôn lường phối hợp cùng song thủ, thi triển trảo công chộp tới yết hầu Tiểu Cúc.
Không ngần ngại để né tránh trảo công của Tu Di, Tiểu Cúc dựng ngọc thủ vỗ thẳng chưởng khí vào bóng trảo đang chụp tới mình.
Chát...
Tiểu Cúc bị uy lực trảo công của Bách Hoa Di đánh bật về sau đến non một trượng.
Ngạc Tu Di rút ngay trảo công lại trang trọng nói :
- Phu nhân không phải là đối thủ của Bách Hoa Di đâu.
Nàng nói rồi quay đầu lại toan dẫn Tiêu Lân đi thì một bóng người nhanh hơn gió hốt lướt qua. Khinh công của người này quả là xuất thần nhập quỷ. Thoắt một cái đã xách ngang Tiêu Lân, với đổi cước pháp nhoang nhoáng, đạp trên đầu những tán đào thoát đi.
Ngạc Tu Di lộ vẻ khẩn trương, nàng cũng điểm mũi hài băng mình đuổi theo. Đôi cước pháp của Ngạc Tu Di chỉ điểm vào những cành đào mà lao nhanh theo bóng người kia.
Mặc dù khinh công của nàng nhanh không thể tưởng, thân pháp của nàng chẳng khác nào cánh chim én nhưng bóng người phía trước cắp Tiêu Lân càng lúc càng xa.

Tu Di cau mày gia tăng cước pháp.
Nàng vừa đuổi theo vừa nghĩ thầm :
- Kẻ đó là ai mà lại có khinh công cao thâm hơn cả Bách Bộ Xuyên Vân .
Nàng vừa nghĩ vừa dồn tiếp nội lực vào cước pháp để đuổi theo.
Người kia cắp Tiêu Lân vượt qua khu rừng đào bạt ngàn. Khu vườn đào mênh mông như thể nuốt chửng lấy Tiêu Lân và người đó.
Ngạc Tu Di văng vào khu vườn đào. Ngay lập tức những đóa hoa đào đang nở lẫn những nụ hoa vừa chớm nở rào rào rụng xuống bởi sự xuất hiện của nàng.
Tu Di băng vào khu rừng đào thì chẳng còn thấy Tiêu Lân lẫn người kia đâu nữa. Nàng dừng cước bộ đảo mắt nhìn quanh.
Tủ Di nghĩ thầm :
- Tiêu Lân và người kia chẳng thể nào đi nhanh như vậy. Nhất định họ còn núp đâu đây.
Ý nghĩ kia còn đọng trong tâm tưởng nàng thì bất ngờ có ngọn gió thoáng qua. Ngay lập tức Ngạc Tu Di thấy trời đất tối xầm lại. Cùng với sự tối mịt đó thì tịnh huyệt của nàng đã bị điểm.
Tu Di giật mình, buột miệng nói :
- Ai.

Hồi 11
Khai Thông Sinh Tử Huyền Quan

Ai có thể dùng túi lụa trùm đầu và điểm huyệt Bách Hoa Di Ngạc Tu Di. Võ công của nàng đâu phải tầm thường để người ta có thể làm được điều đó, nhưng sự thật thì vẫn xảy ra.
Tu Di nói :
- Tôn giá là ai ?
Khấu Đà Tử nhìn Ngạc Tu Di, lão vuốt râu, gãi đầu rồi nói :
- Trước khi trả lời nha đầu thì nha đầu phải trả lời cho ta trước.
Tu Di miễn cưỡng nói :
- Tôn giá muốn hỏi gì ?
- Sao nha đầu lại muốn đưa Tiêu Lân rời khỏi Đào Viên thôn ?
- Tu Di muốn đưa Tiêu công tử đi chỉ vì muốn y được sống, chứ không có ý hại Tiêu công tử. Y đang là đối tượng bị truy sát.

- Ai truy sát Tiêu Lân ?
- Tu Di không biết. Nhưng đây là di lệnh của Tiên nương, Tu Di phải thực hiện.
- Nha đầu nói thế đủ rồi. Nha đầu biết vì sao ta phải trùm đầu người lại không ?
- Tôn giá không muốn Tu Di thấy chân diện của Tôn giá.
- Đó chỉ là một lẽ thôi, còn cái lẽ khác chính xác hơn.
- Còn lý lẽ gì nữa ?
- Ta không muốn tất cả Đào Viên thôn tan tác, hoa rụng tơi tả bởi nhan sắc của nha đầu nên buộc ta mới trùm đầu nha đầu lại .
- Tôn giá đã được toại nguyện. Tôn giá đưa Tiêu công tử đi đâu ?
- Nha đầu không cần phải quan tâm tới chuyện đó. Ta đưa y đi đâu là quyền của ta. Nhưng chắc chắn một điều y sẽ không bị hại. Nha đầu yên tâm rồi chứ ?
Tu Di miễn cưỡng gật đầu .
Khấu Đà Tử vuốt râu nhìn nàng nói tiếp :
- Nha đầu về nói với Di Hoa Tiên Tử rằng Tiêu Lân nho sĩ thúi đã có người khác chăm sóc rồi. Mụ ta khỏi phải lo lắng nữa. Thứ hai nha đầu và mụ đừng có đến đây... Kẻo hoa đào ở Đào Viên thôn chẳng còn cái nào cả.
Khấu Đà Tử nói rồi vừa giải khai huyệt đạo cho Ngạc Tu Di vừa băng mình đi. Khinh công của lão đúng là đã đạt đến cảnh giới xuất quỷ nhập thần nên khi Ngạc Tu Di mở được chiếc túi ra khỏi đầu thì Khấu Đà Tử cũng mất hút vào rừng đào bạt ngàn. Hoa dung của nàng thoáng chau lại.
Tu Di nghĩ thầm :
- Vị Tôn giá đó là ai mà có võ công cao minh như vậy. Lại còn biết cả sư tôn của mình.
Nàng đứng thừ ra một lúc nghĩ ngợi rồi thi triển khinh công rời khỏi khu rừng đào.
Trở lại với Khấu Đà Tử. Lão quay lại với Tiêu Lân. Tiêu Lân ngồi dưới một tán hoa đào nhìn lão.
Chàng giả lả cười nói :
- Hê... Lão huynh định để Tiêu Lân ngồi dưới đất hoài ư. Sao không giải huyệt cho Tiêu Lân.
Khấu Đà Tử nhìn chàng. Lão lôi bầu hồ lô để bên hông mở nắp ra tu luôn một ngụm dài rồi đưa đến trước mặt Tiêu Lân.
- Tiêu lão đệ nho sĩ thúi... Ngươi uống rượu không ?
Tiêu Lân nhăn mặt :
- Tay chân của Tiêu Lân không nhúc nhích được làm sao mà uống.

Khấu Đà Tử nghiêm giọng nói :
- Nho sĩ thúi... Chỉ cần ngươi học võ công của ta... Thì ta sẽ giải huyệt cho ngươi.
Tiêu Lân nhăn mặt :
- Xem lão huynh kìa... Tiêu đệ đã nói rồi... Tiêu đệ đâu muốn làm ăn mày giống như lão huynh.
Khấu Đà Tử gắt giọng nói :
- Sao ngươi cứ cố chấp mãi như vậy. Ta có ý tốt mà.
- Đệ biết huynh có ý tốt. Nhưng đệ cũng đã cho lão huynh cơ hội rồi. Chỉ cần lão huynh đọc được chữ đệ viết thì Tiêu Lân này sẵn sàng tiếp nhận võ công lẫn quyền trượng trong tay lão huynh mà đi ăn mày thế cho lão huynh.
- Ta không biết chữ đó ngươi viết gì. Ngươi nói đi. Đó là chữ gì ?
Tiêu Lân giả lả cười nói :
- Đệ viết mà còn không biết thì sao lão huynh biết được.
- Tiêu Lân... Ngươi nói vậy là có ý gì. Ngươi viết ra mà ngươi không biết lại bắt ta đọc ra. Đồ con khỉ.
Lão tu luôn một ngụm rượu nữa rồi nói :
- Ta không giải huyệt cho ngươi.
Tiêu Lân nhăn mặt nhìn Khấu Đà Tử. Chàng gằn giọng hỏi :
- Lão huynh nhất định không chịu giải huyệt cho Tiêu Lân à ?
- Đúng... Ta nhất định không chịu giải huyệt cho ngươi đó.
- Lão huynh không giải huyệt cho đệ thì đệ phải chết rục dưới tàn hoa đào này.
Khấu Đà Tử gắt gỏng nói :
-Cho ngươi chết luôn. Khi nào ngươi chịu học võ công của ta thì ta mới giải huyệt cho ngươi.
Khấu Đà Tử nói rồi bước đến tán hoa đào đối diện. Lão thò tay vào ngực lấy ra chiếc túi vải rồi thò vào trong túi lôi ra cả một con gà nướng. Lão bày con gà nướng ra trước mặt, thản nhiên xé gà vừa ăn vừa uống rượu. Thỉnh thoảng lão lại nhìn Tiêu Lân chắt lưỡi nói :
- Rượu ngon, gà ngon thế mà lại có người chỉ biết nhìn thôi. Khổ thật đấy .
Tiêu Lân liếm mép nói :
- Thấy lão huynh ăn đệ phát thèm. Trong tạng văn mới có câu kẻ giết mình chính là người thân nhất của mình.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Chán thật... Chết quách cho rồi.
Khấu Đà Tử buông đùi gà xuống nhìn Tiêu Lân :
- Ta giết ngươi hồi nào. Nếu ngươi chịu học võ công của ta thì đâu

có đến nỗi khốn khổ như vậy. Ngươi thấy đó...Chỉ tại ngươi không chịu học võ công nên ai cũng muốn bức hiếp ngươi. Thậm chí thiên hạ còn đòi lấy cái mạng thúi của ngươi nữa. Nếu như ngươi chỉ cần thụ học một tuyệt kỹ Hành tẩu vi đào vi thượng của ta thôi. Đâu còn ai bức hiếp ngươi được.
Tiêu Lân nhìn Khấu Đà Tử :
- Hành Tẩu Vĩ đào vi thượng. Cái chiêu này của lão huynh được đó.
Khấu Đà Tử dọn gà và rượu đến trước mặt Tiêu Lân.
Lão ngập ngừng nói :
- Nho sĩ thúi nói được là sao ?
Tiêu Lân giả lả cười rồi nói :
- Chiêu thức võ công huynh nói vừa rồi chỉ để hành tẩu bõ chạy phải không ?
Khấu Đà Tử tu một ngụm rượu rồi nói :
- Hê... nho sĩ thúi nghe đây. Ngươi có biết vì sao lão huynh của ngươi được giới võ lâm ví cho là con rồng thoắt hiện rồi thoắt mất không. Bởi vì lão huynh của ngươi có thuật khinh công Hành tẩu vĩ đào vi thượng đó. Chỉ cần ngươi học được tuyệt kỹ này, một cái lắc vai của ngươi bốn mã cũng không theo kịp.
Tiêu Lân liếm mép :
- Xem chừng tuyệt học võ công này phù hợp với đệ đây.
- Ngươi chịu thụ giáo rồi chứ ?
- Không thụ giáo võ công của lão huynh thì chết đói, chết khát dưới tán cây hoa đào này sao ? Tiêu đệ chẳng còn sự lựa chọn nào cả.
Khấu Đà Tử cao hứng ngữa mặt cười khanh khách :
- Cuối cùng ngươi cũng chịu học võ công và nhận quyền trượng Bang chủ Cái Bang
Tiêu Lân cười khảy rồi nói :
- Để nhận quyền trượng của lão huynh, Tiêu đệ phải thụ giáo toàn bộ võ công cửa lão huynh ?
Khấu Đà Tử gật đầu .
- Không sai. Ngươi sẽ thụ giáo toàn bộ tuyệt học võ công của Cái Bang gồm có Đả Cẩu Bổng pháp và Giáng Long Thập Bát Chưởng. Với hai tuyệt công tối thượng đó ngươi đã có thể đảm đương chức vụ Bang chủ Cái Bang.
Tiêu Lân reo lên :
- Hay thật. Thế huynh còn chưa giải huyệt cho Tiêu Lân còn chờ gì nữa chứ.
- Được.
Khấu Đà Tử nói dứt câu chỉ điểm ngón tay vào đan điền Tiêu Lân.

Chàng rùng mình huyệt đạo đã hóa giải trở lại bình thường .
Tiêu Lân ôm quyền :
- Đa tạ... Đa tạ...
Tiêu Lân vừa nói vừa với tay thộp cả con gà.
Khấu Đà Tử tròn mắt nhìn chàng :
- Hê... Ngươi định ăn hết con gà à.
- Có qua có lại đấy mà .
- Ngươi không định chia cho ta à.
- Lão huynh muốn đệ chết đói thì ngược lại đệ cũng muốn để huynh chết thèm.
Tiêu Lân nói rồi chà tay lên khắp con gà. Chàng trả lại con gà cho Khấu Đà Tử.
- Trả lại cho huynh đấy.
- Ngươi chà cái gì vào con gà vậy ?
Tiêu Lân chỉa hai bàn đến trước mặt Khấu Đà Tử :
- Chẳng có gì cả, ngoài một ít nhựa hoa đào.
Khấu Đà Tử tròn mắt nhìn chàng :
- Ngươi... Ngươi biết ta.
Tiêu Lân cướp lời lão :
- Không nhắm nháp được nhựa đào hoa. Phàm thứ gì chát thì lão huynh đâu ăn được.
- Ngươi hại ta rồi... Thế thì còn cái gì để uống rượu đây.
- Không có gà uống rượu vẫn ngon kia mà .
Tiêu Lân đứng lên :
- Hay lão huynh đợi ở đây, để đệ đi tìm mua thức ăn khác cho lão huynh.
Khấu Đà Tử nheo mày trừng mắt nhìn chàng :
- Nho sĩ thúi... Khấu Đà Tử này biết định của ngươi rồi... Ngươi đi sẽ không bao giờ quay lại chứ gì. Ngươi định trốn ta chứ gì.
- Nếu lão huynh không cho đệ đi mua thức ăn thì đành uống rượu khan vậy. Còn đệ thì vẫn còn cả một con gà.
Khấu Đà Tử giãy nảy :
- Ngươi định hại Khấu Đà Tử này mà.
Tiêu Lân mỉm cười nói :
- Thôi được rồi, để huynh vui vẻ, đệ đồng ý thụ học tuyệt kỹ võ công Hành tẩu vĩ đào vi thượng của huynh đó.
Khấu Đà Tử gượng cười. Lão nói :
- Còn hai món nữa đó là Đả Cẩu Bổng Pháp và Giáng Long Thập Bát Chưởng.
- Cái gì ăn ngon thì cũng phải ăn từ từ ăn nhiều quá ắt sẽ bị bội thực,

chẳng còn biết món nào ngon món nào dở. Lão huynh ép tiểu đệ ăn, không chừng bội thực lăn đùng ra mà chết đấy.
Khấu Đà Tử gật đầu :
- Được rồi. Trước tiên ngươi phải học cách vận công điều tức nạp thổ khí lưu chuyển hóa công năng trong nội thể.
Tiêu Lân nhăn mặt :
- Cái gì mà rắc rối thế.
- Lão huynh không biết chữ, nhưng ngươi cứ làm theo lão huynh tự khắc sẽ được nhanh thôi.
Lão nói rồi hướng dẫn Tiêu Lân nạp khí, vận công điều tức .
Tiêu Lân ngồi xếp bằng trong tư thế kiết dà của những vị hòa thượng tham thiền nhập định.
Tiêu Lân nói :
- Khi đệ vận công nạp khí, lão huynh canh chừng cho đệ nhé.
- Tiêu đệ không phải lo chuyện đó. Có lão huynh bên cạnh thì chẳng ma nào dám đụng đến Tiêu đệ đâu. Huống chi trong khu đào hoa này chẳng khác trận pháp trùng trùng. Ai mà kiếm được ta với Tiêu đệ.
- Thế thì tốt rồi... Đệ vận công điều tức đây .
Tiêu Lân nhắm mắt lại. Chàng chẳng khác nào pho tượng Bồ Tát tham thiền nhập định.

Lão Khấu Đà Tử ngắm nhìn Tiêu Lân, khẽ gật đầu. Lão nhẩm nói :
- Căn cơ như Tiêu đệ nhất định ngươi sẽ là đóa kỳ hoa của võ lâm trăm năm mới có đặng một người.
Lão ngồi xuống trước mặt Tiêu Lân, vừa nhâm nhi từng ngụm rượu. Thỉnh thoảng lại nhìn chàng.
Bất thình lình Khấu Đà Tử nghe tiếng ngáy rì rì từ cửa miệng Tiêu Lân phát ra.
Lão tròn mắt nhìn chàng :
- Cái gì thế...
Lão chẳng thấy Tiêu Lân có biểu hiện gì. khấu Đà Tử ghé tai vào miệng chàng. Lão thở hắt ra một tiếng rồi vỗ vào vai Tiêu Lân.
- Tiêu lão đệ.
Tiêu Lân giật mình :
- Hê...
Tiêu Lân nói :
- Đệ đang vận công nạp khí, huynh lại phá bỉnh đệ. Thật là khổ, Lão huynh có muốn dạy võ công cho Tiêu Lân này không.
Khấu Đà Tử lườm chàng :
- Nho sinh thúi... Ngươi tưởng lão huynh của ngươi không biết à.

Ngươi ngủ thì có chứ vận công nạp khí cái con khỉ gì .
Tiêu Lân mỉm cười nói :
- Thì vận công nạp khí theo cách của lão huynh chỉ chẳng khác nào tham thiền nhập định. Tham thiền nhập định thì cũng chẳng khác nào ngủ say để tâm hồn thanh thản, thế mà huynh còn nói không đúng nữa.
- Vận công nạp khí như ngươi thì biết bao giờ mới có thể chuyển hóa được chân nguyên theo ý muốn. Ta không chấp nhận kiểu vận công nạp khí của Tiêu đệ đâu .
Lão hừ nhạt một tiếng rồi bưng bầu rượu tu luôn một ngụm dài cho đến khi rượu trong bầu cạn sạch. Đặt bầu rượu xuống bên cạnh, Khấu Đà Tử bất ngờ quay lưng Tiêu Lân lại.
Lão nói :
- Bây giờ ngươi phải vận công nạp khí thật đây... Nếu không thì sẽ tẩu hỏa nhập ma biến thành kẻ phế nhân mãi mãi.
Lão vừa nói vừa áp song thủ vào hai đại huyệt Bách Hội và Thận Du của Tiêu Lân. Chàng cảm nhận ngay hai luồng khí ào ào từ tâm trung bản thủ của Khấu Đà Tử trút qua mình .
Tiêu Lân rùng mình nói :
- Lão huynh định làm gì tiểu đệ.
Khấu Đà Tử không thèm trả lời chàng.
Tiêu Lân rùng mình vì sự bứt rứt tột cùng do nguyên khí của Khấu Đà Tử trút sang chàng. Chàng nhăn mặt, đến lúc này dù muốn hay không muốn thì Tiêu Lân cũng phải theo cách vận công nạp khí của lão Khấu Đà Tử truyền thụ mà dẫn nạp nguyên khí của lão. Mồ hôi ra ướt đẫm cơ thể chàng. hai luồng nguyên khí của Khấu Đà Tử cuộn chảy trong kinh mạch của Tiêu Lân. Kinh mạch chàng càng lúc như càng căng phồng ra những tưởng có thể đứt bất cứ lúc nào.
Tiêu Lân nghĩ thầm :
- Lão huynh có biết ta đang nguy kịch không. Lão ăn mày chúa muốn biến Tiêu Lân thành phế nhân à.
Ý niệm đó trôi qua. Bất giác Tiêu Lân không dằn nổi tâm tư mà chợt thét lên một tiếng khi ngỡ rằng kinh mạch của mình bị đứt thành từng đoạn.
Tiếng thét của chàng vang lên lồng lộng. Tiếng thét đó làm cho cả không gian xáo trộn, thậm chí tất cả cành đào đều gảy răng rắc.
Khấu Đà Tử rút song thủ lại reo lên :
- Lão đệ... Sinh tử huyền quan của ngươi đã được khai thông rồi. Không thể nào tin được... Không thể nào tin được.
Khấu Đà Tử quay Tiêu Lân lại nhìn vào mặt chàng.

Tiêu Lân nhìn lão :
- Lão huynh... Sinh tử huyền quan là cái con khỉ gì... Vừa rồi lão huynh không biết Tiêu Lân suýt chết à.
- Ngươi suýt chết. Đúng rồi phải như thế thôi. Đâu phải ai cũng khai thông được sinh tử huyền quan ngay như lão huynh của ngươi đây với mấy mươi năm tu vi công lực còn không khai được sinh tử huyền quan. Thế mà ngươi lại khai thông được.
Lão vỗ đầu phấn khích nói :
- Kỳ tích... Kỳ tích có một không hai trên đời này.
Tiêu Lân cau mày nói :
- Suýt chết mà lão huynh lại nói là kỳ tích.
Khấu Đà Tử vuốt râu nhe răng cười đầy vẻ hoan hỉ :
- Lão đệ ngươi chẳng biết tí gì cả nên nói vậy. Bất cứ người nào thụ học võ công đều mơ khai thông được sinh tử huyền quan. Bởi khai thông được sinh tử huyền quan thì xem như đã đạt đến cảnh giới tối thượng của võ học trong một sớm một chiều. Giờ đây chân khí của ngươi đã có thể lưu thông trong kinh mạch mà không có gì ngăn trở. Chỉ cần vận hành đại chu thiên qua tiểu chu thiên, đã có thể bằng người khác ngồi vận công điều tức suốt trăm năm. Lão huynh không mừng sao được .
Lão bất ngờ vỗ vai Tiêu Lân.
- Tiêu đệ đúng là một đóa kỳ hoa độc nhất vô nhị trong võ lâm.
Tiêu Lân nói :
- Khai thông sinh tử huyền quan đạt được những gì đắc lợi nào ?
- Thì lão huynh đã nói rồi đấy.
Tiêu Lân cười khẩy rồi nói :
- Nếu lão huynh mơ ước khai thông sinh tử huyền quan giống như đệ thì đệ cũng có thể giúp huynh chẳng khó gì.
Tiêu Lân vừa nói vừa bất ngờ áp song thủ vào lưng của Khấu Đà Tử.
Khấu Đà Tử thét lên:
- Hê, ngươi làm gì thế.
- Bắt chước lão huynh.
Chàng vừa nói dứt câu thì cảm nhận có nội khí xuất phát từ tâm trung bản thủ của mình.
Bình...
Khấu Đà Tử chẳng khác nào một hòn cuội bị quẳng về phía trước, bổ nhào vào một tán cây đào.
Tiêu Lân biến sắc lao đến bên lão :
- Lão huynh...
Chàng đở lấy Khấu Đà Tử ngồi lên:

- Lão huynh lão huynh có sao không ?
Sắc diện nhợt nhạt. Khấu Đà Tử nói :
- Tiêu Lân. Ngươi định giết ta à.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Đệ nào có ý hại lão huynh... Mà chỉ muốn bắt chước huynh thôi.
Khấu Đà Tử vịn vai Tiêu Lân đứng lên.
- Bắt chước cái con khỉ. Nếu không phải là Khấu Đà Tử một trong Tứ đỉnh thiên can thì vừa rồi chắc xương cốt đã nát nhừ như tương bởi chưởng khí của ngươi.
Lão gãi đầu :
- Không phải ai cũng đả thông được sinh tử huyền quan đâu. Ngươi biết rồi chứ.
Tiêu Lân gượng gật đầu.
- Biết rồi.
- Lão đệ biết rồi thì phải cẩn thận đó. Bây giờ Tiêu đệ đã là người có nội lực. Nội lực lại không tầm thường chút nào.
Lão lưỡng lự rồi nói :
- Tiêu đệ tiếp thu tâm pháp Đả Cẩu Bổng và Giáng Long Thập Bát Chưởng của ta nhé.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Chuyện đó để sau đi. Giờ đệ chỉ muốn đi uống rượu với lão huynh thôi.
- Lâu lắm rồi Lão Đà Tử này mới nghe lão đệ nói một câu mát cả thính nhĩ. Nhưng trước khi đi, ta muốn tiểu đệ học Hành tẩu vĩ đào vi thượng.
- Đi uống rượu mà cũng phải học Hành tẩu vĩ đào vi thượng à.
Lão Đà Tử gật đầu :
- Đúng rồi. Nếu không học thuật khinh công đó thì ta và ngươi phải mất trọn ba ngày mới có thể đến được tửu lầu thượng sãnh ở Dương Châu. Còn nếu như ngươi có được hành tẩu thì chúng ta đến Dương Châu không quá ba canh giờ.
Tiêu Lân mỉm cười nhìn lão gật đầu. Chàng nói :
- Tiêu Lân chịu lão huynh một lần đó .

Hồi 12
Khởi Nghiệp Võ Lâm

Dương Châu Lạc tửu lâu
Dương Châu vốn không thiếu những tòa kỹ lâu lúc nào cũng nườm nượp bóng sắc giai nhân, nhưng Dương Châu Lạc tửu lâu lại chẳng có bóng dáng trang giai nhân kỹ nữ nào, thế nhưng vẫn nườm nượp khách thập phương dừng bước quá vãng vào. Bởi đến Dương Châu mà không đến Lạc tửu lâu xem như chưa đến Dương Châu lần nào. Nếu đã đến Lạc tửu lâu mà không thưởng thức được chén rượu Lạc tửu thì cũng xem như chưa đến Lạc tửu lâu. Dương Châu Lạc tửu lâu không có bóng sắc giai nhân kỹ nữ. Nhưng lại có Lạc tửu. Thứ rượu mà chẳng nơi nào có được ngoại trừ Dương Châu Lạc tửu lâu. Người ta dừng bước ghé vào Dương Châu Lạc tửu lâu chỉ vì thứ rượu độc nhất vô nhị của tửu lâu này.
Ngồi trên bao lơn, Khấu Đà Tử và Tiêu Lân ngồi đối ẩm. Cứ sau mỗi cân rượu thì Khấu Đà Tử lại buộc Tiêu Lân phải ngâm một bài thi phú.
Tiêu Lân bưng chén rượu ngật ngà nói :
- Lão huynh muốn đệ ngâm bài thơ gì nữa đây.
Khấu Đà Tử bưng chén nhìn Tiêu Lân toét miệng cười. Lão nói :
- Lão huynh thích bài thơ nào có rượu, có tình là được rồi.
Tiêu Lân đặt chén xuống bàn nói :
- Sao lão huynh chỉ thích thơ có tình và có rượu nhỉ ? Phàm những ai thích thơ có tình có rượu là những kẻ đã từng thất tình.
Tiêu Lân chồm đến :
- Hê... Lão huynh... Bộ lão huynh đã từng là kẻ thất tình à ?
Khấu Đà Tử gật đầu :
- Đúng rồi... Ta từng là kẻ thất tình.
- Kẻ làm cho lão huynh thất tình chắc phải là trang giai nhân tuyệt sắc có một không có hai ở trên đời này.
Đôi mắt của Khấu Đà Tử ướt át màn lệ. Lão nhìn chén rượu như nhìn vào cõi dĩ vãng mơ hồ.
Tiêu Lân chau mày nhìn lão :
- Hê... Lão huynh đang hồi nhớ lại tình yêu ư ?
Khấu Đà Tử ngẩng lên nhìn Tiêu Lân. Ánh mắt của lão long lanh một

cách lạ thường, rồi sau đó là hai giọt lệ rịn ra khóe. Tiêu Lân tròn mắt nhìn lão.
Chàng gượng nói :
- Hê... Đừng nói với đệ là lão huynh khóc nhé .
Chàng bưng chén rượu đưa đến trước :
- Mời lão huynh dùng chén rượu này để vơi tình.
Tiêu Lân vừa thốt dứt câu thì dung diện của Khấu Đà Tử mếu xệch trông thật thảm hại và khốn khổ. Lão nức nở nói :
- Ta uống với lão đệ.
Hai người cạn chén.
Đặt chén xuống bàn, Khấu Đà Tử nói :
- Lão đệ ngâm thơ cho ta nghe đi.
Tiêu Lân xụ mặt xuống, giả lả nói :
- Lão huynh làm đệ xúc động quá à. Không biết tình nương của lão huynh là kẻ như thế nào. Sao lại gieo vào lòng lão huynh nỗi đau khổ như vậy.
- Lão đệ ngâm thơ rồi ta sẽ nói .
Tiêu Lân nhìn lão. Chàng bưng bầu rượu rót đầy hai chén. Bưng chén rượu, Tiêu Lân nhẩm ngâm :
Dạ tình hảo tửu tri tân khách
Giai nhân thu nhãn tâm tri kỷ
Nhất niên bất kiến dạ bồi hồi
Tao phùng diện ngộ nhất lệ sa.
Chàng vừa ngâm xong nước mắt lại trào ra khóe của Khấu Đà Tử.
Lão sụt sịt nói :
- Lão đệ làm ta xúc động... Ta lại khóc nữa rồi .
Tiêu Lân chồm tới trước. Chàng giả lả nói :
- Lão huynh tưởng tượng tiểu đệ là trang giai nhân tình nương của lão huynh hay sao mà lão huynh khóc dử vậy. Nếu lỡ như lão huynh có tưởng tượng thì nhớ xua cái sự tưởng tượng đó ra khỏi đầu đi nhé. Lão huynh và Tiêu Lân đang dùng Lạc tửu chứ không phải là Khấp tửu đâu. Đây là Dương Châu Lạc tửu lâu chứ không phải Dương Châu Khấp tửu lâu. Nghe huynh khóc, không chừng lão chủ tửu lâu lại tính thêm ngân lượng đó. Đừng khóc... Đừng khóc.
Lão nhìn Tiêu Lân, rồi dùng ống tay áo quệt nước mắt. Khấu Đà Tử thổn thức nói :
- Tiêu lão đệ đâu có biết tình yêu của lão huynh đối với nàng ấy như thế nào đâu ... Ta yêu nàng... Yêu tha thiết.
Tiêu Lân gật đầu :
- Đệ biết... Đệ biết... Lão huynh đừng khóc. Phàm nam nhân mà khóc

vì tình thì kẻ đó yêu dử dội rồi. Huống chi lão huynh đã là một trưởng lão. Bấy nhiêu đó cũng biết tình yêu của lão huynh lai láng vô cùng .
Tiêu Lân thở hắt, nói tiếp:
- Là trang giai nhân kia là người như thế nào khiến cho lão huynh say đắm như vậy nhỉ.
Tiêu Lân bưng chén rượu nói :
- Uống chén rượu này... Huynh nói cho đệ biết tình nương của lão huynh.Biết đâu đệ có thể giúp lão huynh trọn tình trọn duyên.
Lão Đà Tử thổn thức nói :
- Chắc kiếp này ta không có duyên nợ với nàng.
- Lão huynh bi quan quá vậy.
- Không bi quan đâu, bởi vì lão huynh là Bang chủ Cái Bang.
- Bang chủ Cái Bang thì có sao đâu.
- Cái Bang của lão huynh cũng là thiên hạ đệ nhất bang mà. Còn lão huynh lại là một trong Tứ đỉnh thiên can. Còn gì hơn nữa chứ. Nói cho tiểu đệ biết đi. Nhất định tiểu đệ sẽ giúp lão huynh.
Khấu Đà Tử nhìn Tiêu Lân Lão hít mũi rồi chậm rãi nói :
- Tiêu lão đệ. Nếu Tiêu lão đệ giúp được lão huynh trọn tình với nàng ta ngậm cỏ đền ân đệ.
Tiêu Lân khoát tay :
- Không không... Bằng hữu là phải giúp nhau. Tiêu Lân sẽ dùng ba tấc lưỡi giúp lão huynh. Nhưng tước hết huynh phải cho đệ biết tình nương của lão huynh đang ở đâu. Và người như thế nào mới được.
Khấu Đà Tử nuốt nước miếng rồi nói :
- Tình nương của lão huynh rất dễ tìm. Bởi vì nàng cũng nổi danh trên chốn võ lâm giang hồ... Nàng đi đến đâu thì hoa rụng đến đó. Nhan sắc của nàng khiến cho hoa phải nhường, nguyệt phải thẹn đó.
Đôi chân mày của Tiêu Lân nhíu hẳn lại. Chàng từ từ đứng lên mà hai con ngươi thì đóng đinh vào mặt Khấu Đà Tử. Lời của lão Khấu Đà Tử buộc Tiêu Lân phải liên tưởng đến Ngạc Tu Di mà nhìn Khấu Đà Tử bằng cặp mắt sững sờ.
Tiêu Lân nói :
- Tình nương của lão huynh đi đến đâu hoa rụng đến đó ?
Khấu Đà Tử thản nhiên gật đầu.
Tiêu Lân hỏi tiếp :
- Lão huynh nay được bao nhiêu tuổi nhỉ .Nếu đệ đoán không lầm thì lão huynh đã ngoài ngũ tuần. Tiêu Lân và lão huynh là huynh đệ với nhau chỉ vì lão huynh thua trí Tiêu Lân.
Khấu Đà Tử nhìn chàng :
- Lão đệ nói ra những điều đó để làm gì.

- Đệ nói ra để cho lão huynh biết vì sao lão huynh phải đau khổ vì tình, lụy vì tình và không chừng biến thành một lão già điên tình.
Khấu Đà Tử lắc đầu :
- Tiểu đệ nói ta chẳng hiểu gì cải.
- Sao lại không hiểu ... Thế huynh có biết vì sao tình nương của lão huynh không đáp tình cho lão huynh không.
- Vì sao ?
Tiêu Lân bưng chén rượu nói :
- Lão huynh uống với đệ chén rượu này đi, rồi đệ sẽ nói.
Khấu Đà Tử gật đầu bưng chén.
- Mời lão đệ.
Uống cạn chén rượu, Tiêu Lân đặt chén xuống bàn nhìn Khấu Đà Tử. Lão Khấu Đà Tử cũng nhìn chàng. Ánh mắt Tiêu Lân lộ rõ những nét trang trọng vô cùng. Chàng ngập ngừng nói :
- Lão huynh muốn biết vì sao tình nương của lão huynh không đáp tình cho huynh không. Vì sao người ta từ chối một tình yêu tha thiết và say đắm của lão huynh không.
Khấu Đà Tử trang trọng hỏi :
- Lão đệ... Vì sao... Hãy nói cho lão huynh biết đi.
Tiêu Lân nghiêm giọng, đồng thời, nhìn thẳng vào mắt Khấu Đà Tử. Chàng... rít một luồng chân ngươn căng phồng lồng ngực, trịnh trọng nói :
- Lão huynh nghe cho rõ đây. Vì sao người ta phủ nhận tình yêu của lão huynh ...
Tiêu Lân ngập ngừng rồi mới gằn giọng nói :
- Bởi vì lão huynh là lão già dịch. Một lão già ôn dịch không biết đâu là hậu sinh hay tiền bối.
Khấu Đà Tử Trố mắt nhìn chàng :
- Hê... Ngươi... Sao ngươi lại chửi ta chứ ?
- Không chửi lão huynh sao được. Có chửi lão huynh may ra lão huynh còn bỏ được cố tật si tình ôn dịch đó.
Khấu Đà Tử lắc đầu :
- Ngươi nói gì Khấu Đà Tử không hiểu.
- Không hiểu hay giả vờ không hiểu.
Tiêu Lân ôm quyền xá Khấu Đà Tử :
- Lão huynh còn si tình u mê thì Tiêu Lân chỉ còn biết bái lạy lão huynh tôn làm lão ôn dịch...
- Ngươi nói gì thế.
- Lão huynh tự suy nghĩ đi sẽ hiểu tình nương của lão huynh bao nhiêu tuổi còn huynh thì bao nhiêu tuổi. Tiêu Lân cạch cái mặt chẳng

ham nhận quyền trượng Cái Bang của huynh.
Tiêu Lân bịt mũi:
- Thúi lắm... Thúi lắm... Tưởng đâu nước mắt lão huynh là nước mắt tình không dè là nước mắt ôn dịch...
Tiêu Lân lắc đầu :
- Cáo biệt... Cáo biệt lão huynh.
Tiêu Lân nói dứt câu thi triển luôn Hành tẩu di ảnh cước. Thân pháp của chàng vượt ra ngoài bao lơn băng xuống đất .
Lão Đà Tử ngơ ngơ ngác. Lão chồm lên bao lơn :
- Hê... Tiêu Lân... Ngươi đi đâu vậy. Ngươi nói gì lão Đà Tử này chẳng hiểu gì cả .
Tiêu Lân dừng bước nhìn lên nói :
- Lão huynh suy nghĩ ắt sẽ hiểu sao Tiêu Lân này bỏ đi. Khi nào lão huynh thôi không nghĩ đến nàng ta nữa, Tiêu Lân sẽ gặp lại lão huynh.
Lão Khấu Đà Tử tròn mắt nhìn chàng. Lão vò đầu như thể đang bị cơn ngứa hành hạ. Lão vừa gãi đầu vừa lầm bầm :
-Tên nho sinh thúi. Ngươi nói cái khỉ gì thế nhỉ. Chẳng lẽ lão Khấu Đà Tử không đáng mặt yêu Di Hoa Tiên Tử sao.
Trở lại Tiêu Lân.
Sau khi chàng đào thoát khỏi lão Đà Tử bằng chính tuyệt học khinh công của lão, liền theo đường cũ quay lại Đào Viên thôn.
Từ Dương Châu, Tiêu Lân quay về Đào Viên thôn thì trời cũng vừa sẩm tối.
Cảnh tượng Đào Viên thôn đập vào mắt Tiêu Lân. Chàng không thể nào tin được cảnh tượng trước mắt mình. Khu Đào Viên trang giờ chỉ còn là một đống tro tàn. Chung quanh đại sãnh là những xác chết nằm la liệt. Ngay cả lão Thôn trưởng cũng nằm chết ngay trước cửa đại sãnh Đào Viên trang.
Tiêu Lân trơ mắt nhìn cảnh tượng khủng khiếp kia. Chàng buột miệng nói :
- Chuyện gì đã xảy ra.
Tiêu Lân đang bần thần trước cảnh tượng khủng khiếp của khu Đào Viên trang thì ba bóng người vận hắc y võ phục lướt đến.
Ba gã Hắc y nhân vận võ phục bó chẻn. Tay lăm lăm quỷ đao đứng đối mặt với chàng.
Tiêu Lân đanh giọng nói :
- Phải các ngươi tạo ra huyết sát này ?
Tiêu Lân nói mà máu chàng bỗng sôi sùng sục lửa căm phẫn. Hai mắt đỏ rực như thể chực lấy mạng ba gã Hắc y nhân.

Gã Hắc y nhân đứng giữa nói :
- Tiểu tử... Chúng ta đến đưa ngươi xuống a tỳ đây.
Vừa nói cả ba gã Hắc y nhân đồng loạt vung khoái đao ra lao thẳng đến Tiêu Lân.
Tiêu Lân thét lên :
- Thiếu gia cũng muốn các ngươi phải trả nợ máu.
Tiêu Lân vừa nói vừa đẩy song chưởng về phía ba gã Hắc y nhân. Quái lạ làm sao chẳng có chút đạo kình nào phát ra từ tâm trung bản thủ của chàng.
Khi Tiêu Lân phát hiện được điều đó thì ba ngọn khoái đao đã chụp đến chàng rồi. Mỗi lưỡi quỷ đao là một lưỡi hái tử thần nhắm lấy Tiêu Lân. Khi phát hiện ra tử thần đến bên mình thì Tiêu Lân gần như đã tuyệt đường sinh lộ bởi những ngọn quỷ đao kia. Chàng rùng mình khi nghĩ đến lúc phải nhận ba lưỡi quỷ đao lấy mạng. Cái chết đã cầm chắc trong tay chàng.
Keng... Keng... Keng...
Ba âm thanh khô khốc vang lên ngay bên mang tai Tiêu Lân. Cùng với những âm thanh đó, ba lưỡi quỷ đao bị bật ngược trở lại vì bị công phá bởi những chiếc ám tiễn hình cánh sao.
Tiểu Cúc chẳng khác nào một cánh én lướt đến bên Tiêu Lân. Chàng rùng mình, mặc dù biết mình vừa thoát chết trong đường tơ kẽ tóc .
Tiểu Cúc nói với Tiêu Lân :
- Tiêu công tử... Mau chạy đi.
Tiêu Lân nói :
- Đúng rồi. Phải chạy chứ . Đâu thể để chết một cách vô lý như thế này.
Chàng vừa nói vừa toan thi triển Hành Tẩu Di Hình Cước thì Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung cuất hiện. Gã hoành kiếm ngang ngực lạnh lùng nói :
- Các người không có đường đào tẩu đâu .
Tiểu Cúc nghiêm mặt nhìn Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung. Nàng đanh giọng nói :
- Kiếm khách có muốn giết thì nhắm Tiểu Cúc đây.
- Vu mổ sẽ lấy mạng cả hai ngươi.
Y vừa nói vừa chớp động ánh kiếm. Tiêu Lân chớp thấy màn kiếm quang trùng trùng điệp điệp do Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung thi triển thì đã rùng mình.
Chàng không thể nào tin được màn ảnh kiếm kia là có thật mà những tưởng mình bị hoa mắt.

Tiểu Cúc nghiến răng phát động bốn chiếc ám tiễn hình cánh sao. Bốn chiếc ám tiễn đó thoát ra khỏi tay nàng, công thẳng vào vùng ảo kiếm của Vu Thiệu Lung.
Những âm thanh chát chúa khô khốc lại phát ra. Liền ngay sau những âm thanh đó là bốn chiếc ám tiễn bắn ngược trở lại chẳng khác nào ánh tinh xa. Hai chiếc hướng vào Tiêu Lân, còn hai chiếc hướng vào Tiểu Cúc.
Tiểu Cúc lộ rõ vẽ bối rối và lúng túng. Nàng phát động chỉ khí công phá vào bốn chiếc ám tiễn. Khi chỉ pháp của nàng cản được bốn chiếc ám tiễn thì màn kiếm quang cũng ập đến.
Tiêu Lân chẳng còn sự lựa chọn nào khác mà phải dùng đến Hành Tẩu Di Hành Cước. Chàng đâu muốn kẻ cứu mình chết trong màn ánh kiếm trùng điệp kia. Chàng nghiến răng thi triển Hành Tẩu Di Hành Cước lướt đến lòn tay qua tiếu yêu của Tiểu Cúc. Thi triển Hành Tẩu Di Hành Cước, thân ảnh của Tiêu Lân chẳng khác nào bóng quỷ hư vô nhấc bổng Tiểu Cúc đào thoát.
Mặc dù Tiêu Lân thi triển Hành Tẩu Di Hành Cước nhanh cực kỳ nhưng ảo kiếm của Vu Thiệu Lung vẫn kịp chém một nhát vào lưng Tiểu Cúc.
Tiểu Cúc thốt lên :
- Ôi cha...
Trong tình thế gần như chỉ phản ứng bằng phản xạ, Tiêu Lân vung mạnh tay về phía Vu Thiệu Lung. Bất thình lình một đạo khí chưởng thoát ra từ tâm trung bản thủ của chàng, cuốn đến gã kiếm khách.
Vu Thiệu Lung dùng luôn kiếm khí đón thẳng đở thẳng lấy đạo khí chưởng của Tiêu Lân
Chát ...
Rắc...
Lưỡi kiếm của gã bị khí chưởng do Tiêu Lân đánh ra gảy làm hai khúc.
Sự kiện bất ngờ đó khiến Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung sững sờ. Y làm sao tin được khi chưởng của một gã nho sinh tuổi chưa quá mười chín đôi mươi lại có thể đánh gảy thanh trường kiếm chém sắt như chém bùn của y. Thanh kiếm đã tạo ra uy danh Ảo Kiếm của Vu Thiệu Lung.
Trong khi Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung còn đang sững sờ thì Tiêu Lân đã cắp Tiểu Cúc lao đi mất dạng rồi.
0o0
Đưa Tiểu Cúc vào một ngôi cổ miếu thần hoàng. Tiêu Lân đở nàng nằm xuống.

Tiểu Cúc ngồi dựa lưng vào vách cỗ miếu. Máu ra ướt đẫm cả trang phục nàng.
Tiêu Lân lo lắng nói :
- Đại tỷ... Tiêu Lân sẽ đi tìm đại phu cho tỷ.
Tiêu Cúc nhìn Tiêu Lân :
- Tiêu Lân công tử khoan đi, Tiểu Cúc có chuyện muốn nói với Tiêu công tử .
Chàng lắc đầu :
- Đại tỷ... Chuyện, gì cũng còn đó. Tỷ hãy tịnh dưỡng để Tiêu Lân đi tìm đại phu cho tỷ.
Tiểu Cúc nắm tay Tiêu Lân, ghị chàng lại :
- Tiêu công tử... Cần phải biết tất cả . Nếu như Tiểu Cúc có mệnh hệ gì thì cũng có người thay thế Tiểu Cúc.
Tiêu Lân lo lắng nói :
- Đại tỷ... Thương thế của tỷ rất nặng. Để Tiêu Lân đi tìm đại phu trước đặng lo trị thương cho tỷ.
- Chuyện đại phu là chuyện nhỏ. Chuyện của ta là quan trọng hơn.
Nàng lấy trong ngực áo ra một tinh bình. Tiêu Cúc nói :
- Đại phu cũng không thể bằng dược thảo của Mẫu Đơn trang.
Tiêu Lân đở Tiểu Cúc ngồi lên. Chàng xé lớp lụa nhuộm máu. Sau lưng nàng, một vết thương kéo dài từ bờ vai trái đến tận thắt lưng của Tiểu Cúc. Máu rỉ ra ướt đỏ lưng nàng.
Tiêu Lân nói :
- Gã đó tàn nhẫn quá.
Tiêu Lân vừa nói vừa đắp thuốc lên vết thương của Tiểu Cúc. Máu không trào ra nữa. Tiêu Lân thở phào nhẹ nhõm .
Tiểu Cúc gượng cười :
- Đã xong rồi chứ ?
- Đại tỷ... Máu đã hết ra rồi.
Chàng đở Tiểu Cúc dựa vào vách cổ miếu thần hoàng.
Tiểu Cúc nắm lấy tay Tiêu Lân :
- Tiêu công tử còn nhớ Huyết Điểm Tử Tiêu Tôn giá không ?
- Tiêu thúc thúc... Đại tỷ... Đại tỷ biết Tiêu thúc thúc ?
Tiểu Cúc gật đầu. Nàng hít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi nói :
- Tiêu công tử hãy nghe Tiểu Cúc nói đây... Và Tiểu Cúc muốn nhờ Tiêu công tử làm một việc.
- Đại tỷ nói đi. Đại tỷ biết Tiêu thúc thúc thì đã là người nhà của tiểu đệ rồi.
Tiểu Cúc nghiêm giọng nói :

- Huyết Điểm Tử Tiêu Viên, Tiêu thúc thúc của công tử, vì muốn lo tương lai cho công tử mà đã nhận lời với Thái A Bảo trang chủ đi tìm tung tích mười hai người đã đến Dị Cung trong ngày Đoan Ngọ. Trong mười hai người đó có đại tỷ Bạch Mẫu Đơn của Tiểu Cúc...
Nàng trở lại tư thế ngồi, rồi nói tiếp :
- Tiêu công tử nghe rõ đây . Khi Tiêu thúc thúc của công tử tìm được tung tích của mười hai người kia thì tất cả đều bị kiếp họa mạng vong.
Tiểu Cúc buông tiếng thở dài :
- Hung thủ sau khi giết mười hai người kia rồi qua lại tàn sát luôn cả Thái A Bảo. Sau đó trút tội lên đầu Tiêu thúc thúc của công tử. Tiêu Viên Huyết Điểm Tử đã nhờ Tiểu Cúc đến Đào Viên thôn để chăm sóc cho công tử. Không ngờ kẻ địch lại tìm đến trước. Và có ý muốn nhổ có tận gốc. Nên họ quyết tâm giết công tử.
Tiêu Lân nói :
- Không có Đại tỷ, Tiêu Lân đã chết rồi.
- Ngược lại.. Nếu không có Tiêu công tử, hẳn Tiểu Cúc cũng đã vong mạng bởi ảo kiếm của gã kiếm khách kia.
- Nhưng đại tỷ đã bị thương nặng.
- Tiểu Cúc không sao đâu. Nghe Tiểu Cúc nói tiếp đây. Nếu như Tiểu Cúc có mệnh hệ nào...
Ngưng lời nhìn vào mắt Tiêu Lân rồi lấy trong ống tay áo ra chiếc chìa khóa bằng vàng đặt vào tay Tiêu Lân.
Tiểu Cúc trang trọng nói :
- Nếu như Tiểu Cúc có mệnh hệ nào, Tiêu công tử hãy thay Tiểu Cúc tìm một người có thể đánh bại Tứ đỉnh thiên can trong giới võ lâm giang hồ, trao cho chiếc chìa khóa bằng vàng này. Bảo y đến Thiên Sơn mở mật thất của Đại tỷ.
Nàng nắm tay Tiêu Lân :
- Công tử làm được không ?
Tiêu Lân liên tục gật đầu :
- Đại tỷ yên tâm. Nhất định Tiêu Lân sẽ làm được.
- Tiêu công tử không được nói với bất cứ ai khi chưa tìm được người đó.
- Tiêu Lân biết .
Tiểu Cúc mỉm cười, từ tốn nói :
- Tiêu công tử... Tiểu Cúc những tưởng đâu Tiêu Lân công tử là một đứa trẻ còn để chỏm, không ngờ gặp mặt Tiểu Cúc mới bất ngờ. Hóa ra Tiêu công tử đã là một tráng niên.
- Đại tỷ, Tiêu Lân này cũng đã mười tám tuổi rồi.

- Tiêu công tử làm được chuyện Tiểu Cúc giao phó chứ ?
Tiêu Lân gật đầu :
- Đại tỷ yên tâm, Tiêu Lân sẽ làm được mà Đại tỷ, còn Tiêu thúc thúc giờ đang ở đâu ?
- Có lẽ Tiêu tôn giá đã chết rồi.
Tiểu Cúc buông tiếng thở dài. Bất giác nàng rùng mình rồi ói luôn ra một vòi máu bầm.
Tiêu Lân lo lắng nói :
- Đại tỷ .
Tiểu Cúc nhìn chàng :
- Tiêu công tử... Ta sắp đi rồi. Công tử hãy hứa với Tiểu Cúc một lần nữa. Công tử sẽ chu toàn việc Tiểu Cúc giao cho công tử.
Tiêu Lân gật đầu :
- Tiêu Lân hứa... Sẽ chu toàn phần việc Đại tỷ đã giao.
Tiểu Cúc mỉm cười rồi từ từ lả người đi .
Tiêu Lân gọi nàng :
- Đại tỷ... Đại tỷ...
Chàng cuống quít, xốc lấy Tiểu Cúc rời cổ miếu thi triển Hành tẩu cước tìm đại phu.
Khi Tiêu Lân đưa được Tiểu Cúc đến một cửa hiệu thuốc ở Dương Châu thì trời cũng chạng vạng sáng.
Chàng đập cửa và nói :
- Cứu người... Cứu người...
Hai cánh cửa dịch mở một lão nhân nhô mặt ra nhìn Tiêu Lân :
- Trời chưa kịp sáng mà...
Chẳng để cho lão nói hết câu, Tiêu Lân ôm Tiểu Cúc xông luôn vào.
Chàng vừa xâm xâm đi vào đại sãnh vừa nói :
- Cứu người như cứu hỏa. Mau bảo thần y dậy thôi... Dậy thôi...
- Thì lão là thần y đây.
Tiêu Lân nhìn lại lão trượng.
- Thế sao lão không nói sớm .
Tiêu Lân đặt Tiểu Cúc xuống tràng kỷ.

Lão thần y cầm lấy mạch của Tiểu Cúc. Đôi chân mày lão nhíu lại.
Lão nhìn lại Tiêu Lân :
- Công tử định bỡn cợt ta đó à. Vị cô nương này đã chết gần một canh giờ rồi. Thế mà còn mang đến đây .
Tiêu Lân tròn mắt nhìn lão. Chàng chưa kịp lên tiếng hỏi thì bất thình lình lão đại phu rụt tay lại, thối bộ về sau ba bước. Tiêu Lân còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra thì một làn khói trắng bốc lên từ xác của

Tiểu Cúc. Theo làn khói trắng đó thể xác nàng rã ra, chẳng mấy chốc chỉ còn lại là một vũng lầy nhầy pha trộn xương và thịt.
Lão đại phu nhìn sững Tiêu Lân :
- Cái gì thế này... Cái gì thế này...
Tiêu Lân lắc đầu :
- Vãn bối cũng không biết. Đại tỷ nhận một nhát kiếm, sao lại bỗng dưng hóa thân thành nước.
- Thôi rồi... Kiếm của gã kia có tẩm độc. Nàng ta chết bởi độc công.
Tiêu Lân rùng mình khi nghe lão đại phu thốt ra câu này.
Lão đại phu nhìn chàng :
- Công tử tính sao bây giờ ?
Tiêu Lân lòn trong thắt lưng lấy ra một nén bạc.
- Lão tiền bối làm phước... Lo hậu sự cho Đại tỷ.
- Còn gì đâu mà chôn với cất...Đằng sau nhà của lão có lò thiêu. Đưa cô ta vào đó mà thiêu đi.
Tiêu Lân gom tất cả những gì còn lại của xác Tiểu Cúc, đưa xuống hỏa thiêu. Chàng ngồi thừ ra trước cửa lò mà suy nghĩ mông lung về những gì Tiểu cúc đã nói với chàng.
Sau khi hỏa táng cho Tiểu Cúc rồi , Tiêu Lân mới bỏ đi. Chàng vừa đi vừa suy nghĩ mông lung. Chàng buột miệng nói :
- Phải tìm đến lão huynh mới được.
Chàng quay lại Dương Châu Lạc tửu lâu nhưng không gặp lão Khấu Đà Tử. Tiêu Lân lầm bầm nói :
- Lúc cần thì lão ôn dịch lại tìm mình. Lúc mình cần thì lão bặt vô âm tín chẳng biết tìm ở đâu.
Tiêu Lân thở hắt ra một tiếng.
- Biết tìm lão Đà Tử huynh ở đâu bây giờ.
Tiêu Lân vừa đi vừa suy nghĩ mông lung, bất ngờ chạm vào một chiếc kiệu hoa do tám ả cung nữ khiêng.
Tiêu Lân ôm quyền xá :
- Thứ lỗi... Thứ lỗi.
Rèm kiệu vén lên. Một khuôn mặt với lớp phấn trắng toát cùng hai vành môi tô son đỏ ối.
Mỹ phụ nhìn Tiêu Lân điểm một nụ cười mỉm.
Tiêu Lân cũng trả lại bằng nụ cười giả lả. Chàng ôm quyền xá :
- Phu nhân miễn thứ cho tại hạ.
Nói rồi chàng bước lách qua bên.
Rèm kiệu liền buông xuống. Tám ả cung nữ lại nhấc kiệu di hành.
Tiêu Lân nhìn theo cỗ kiệu nhủ thầm :
- Phải chi người mà lão Khấu Đà huynh yêu như vị phu nhân này,

mình cũng chẳng nói làm gì. Đằng này lão lại giao tình với Ngạc Tu Di cô nương chỉ đáng tuổi hậu nhân của lão. Rõ ràng là lão ôn dịch.
Ý nghĩ kia còn đọng trong đầu Tiêu Lân thì một giọng nói nữ nhân nhỏ nhẹ rót vào tai chàng :
- Công tử đang gặp nguy hiểm đến tính mạng. Nếu muốn sống thì hãy đến gian thủy xá trong Thạch Hồ.
Nghe giọng nói, Tiêu Lân đảo mắt nhìn quanh như không có người nào. Chàng nheo mày, chà lỗ tai.
- Ta có bị lãng tai không nhỉ ?
Giọng nói kia lại rót vào thính nhĩ chàng :
- Công tử nghe Tu Di nói chứ. Đừng chần chờ nữa.
Tiêu Lân nhìn quanh :
- Ngạc Tu Di.. Gặp được Ngạc Tu Di tất ta có thể gặp được lão Khấu Đà huynh.
Tiêu Lân lẩm bẩm nói :
- Nếu gặp Tu Di, mình cũng nên nói với nàng ta phải tránh xa lão ôn dịch Khấu Đà Tử.

Hồi 13
Ẩn Họa Cuồng Tình

Tiêu Lân đứng ngoài mái hiên thủy xá nhìn vào.

Tu Di quay lưng về phía chàng dõi mắt nhìn ra Thạch Hồ. Mặc dù chỉ nhìn từ phía sau lưng của Tu Di thôi, nhưng Tiêu Lân vẫn cảm thấy ngây ngất trước dáng vẻ mảnh mai thoát tục của nàng. Nếu nhan sắc của nàng khiến cho hoa phải nhường, nguyệt phải thẹn thì vóc dáng của Tu Di là một vẽ đẹp hoàn mỹ mà chẳng một họa nhân nào có thể phóng họa lại được.
Tiêu Lân cảm nhận tim mình đập mạnh hơn bình thường. Chàng nghĩ thầm :
- Chính bản thân mình còn ngây ngất bởi nhan sắc siêu phàm thoát tục của Tu Di. Hỏi sao lão Khấu Đà Tử không bị chứ. Đã là mỹ nhân thì đã có sức quyến rũ nam nhân rồi, huống chi nàng còn là trang giai nhân tuyệt sắc hoa phải nhường, nguyệt phải thẹn.
Tiêu Lân cứ đứng đó ngắm nhìn Tu Di từ sau lưng mà không nói gì.

Những ý tưởng chàng sắp xếp trong đầu để nói với nàng giờ đây tan biến chẳng để lại gì trong đầu .
Ngạc Tu Di ôn nhu nói :
- Công tử đứng mãi bên ngoài như thế sao ?
Tiêu Lân nhỏ nhẹ đáp lời nàng :
- Nếu cô nương là tại hạ tất hiểu vì sao tại hạ cứ muốn đứng mãi ngoài này.
Nói thì nói vậy, nhưng chân Tiêu Lân lại bước vào gian thủy xá. Một làn gió nhẹ từ Thạch Hồ thổi vào đem theo mùi xạ hương từ cơ thể nàng phả ra xông vào khứu giác Tiêu Lân.
Cảm nhận được mùi xạ hương này, Tiêu Lân phồng ngực hít thật sâu như muốn thu tóm toàn bộ mùi xạ hương kia vào khứu giác mình.
Chàng nghĩ thầm :
- Không biết nàng ta có hiểu tâm trạng lúc này của mình như thế nào không nhỉ .
Ý nghĩ kia vừa lướt qua tâm thức thì Tu Di cũng từ từ quay lại. Khi đối diện với nàng, Tiêu Lân mới cảm thấy thất vọng, bởi giờ đây đã có một chiếc rèm lụa che mặt nàng chỉ còn chừa lại đôi thu nhãn to tròn, đen láy, tinh anh.
Tiêu Lân ôm quyền xá rồi nói :
- Tiêu Lân những tưởng đâu không còn cơ hội gặp lại cô nương nữa.
- Công tử muốn gặp Tu Di lắm à ?
Tiêu Lân cười giả lả rồi nói :
- Ai cũng thế thôi chứ không riêng gì tại hạ.
Nàng chắp tay sau lưng nhìn Tiêu Lân nói :
- Sao công tử lại muốn gặp Tu Di ?
Chàng xoa tay :
- Bởi tại hạ là nam nhân.
- Hễ nam nhân thì muốn gặp Tu Di sao ?
- Tất nhiên rồi.
- Công tử có thể cho Tu Di biết lý do không ?
- Lý do rất đơn giản thế mà cô nương lại không nghĩ ra à. Người ta ví nữ nhân như đóa hoa đẹp để khoe sắc khoe hương với cuộc đời này. Còn nam nhân thì là những cánh bướm, con ong đi tìm hoa đẹp. Cô nương là đóa hoa đẹp nhất trong muôn vàn đóa hoa. Nên bướm và ong phải tìm đến. Tiêu Lân là một trong những cánh bướm, con ong đó.
- Tiêu Lân công tử vì sắc tìm đến Tu Di ?
Đôi chân mày Tiêu Lân nhướng lên. Chàng nhỏ nhẹ nói :

- Nam nhân không vì sắc ư... Tại hạ không phải là hạng người không vì sắc, cũng không phải là hạng người háo sắc mà là hạng người khác.
Nàng bước đến trước mặt chàng :
- Công tử là hạng người gì nào ?
- Tiêu Lân là hạng người yêu sắc và yêu hoa. Yêu sắc đẹp của nữ nhân thì cũng chẳng khác gì vì sắc, nếu không muốn nói là háo sắc.
Tiêu Lân khoát tay :
- Không không... Cô nương hiểu lầm tại hạ rồi. Yêu sắc không phải là kẻ háo sắc đâu mà là người biết chiêm ngưỡng cái đẹp trong cuộc đời này. Phàm những gã không biết chiêm ngưỡng cái đẹp mới là kẻ háo sắc, phàm kẻ háo sắc thì dung tục, còn tại hạ biết trân trọng cái đẹp.
- Tiêu Lân tự cho mình là kẻ thanh cao ?
- Đôi lúc tại hạ cũng nghĩ như vậy.
- Sao lại là đôi lúc. Vậy lúc nào công tử sẽ là người không thanh cao nào ?
Tiêu Lân ve cằm nhìn nàng, nhỏ nhẹ nói :
- Ơ... Thì những lúc không gặp được Tu Di cô nương.
Nàng lườm Tiêu Lân :
- Công tử đúng là kẻ có miệng lưỡi.
Tiêu Lân giả lả cười rồi nói :
- Nếu không có miệng và lưỡi thì tại hạ đã là một quái nhân quái gở. May mắn tại hạ không phải là gã quái nhân đó .
Nàng nheo mày :
- Ý Tu Di nói khác.
- Và Tiêu Lân cũng có quyền nghĩ khác ý niệm câu nói của nàng.
- Ta không bàn đến chuyện này nữa. Công tử biết vì sao Tu Di phải truyền âm nhập mật nhắn công tử đến gặp Tu Di không ?
Tiêu Lân lắc đầu nói :
- Nếu như Tiêu Lân biết thì đã không đến đây.
Chàng vỗ vào trán mình :
- À không... Dù không cho biết thì Tiêu Lân cũng phải đến. Dù sao gặp cô nương vẫn thích hơn là gặp lão Đà huynh.
- Công tử lại sắp lái câu chuyện vào một vấn đề khác.
Chàng gượng cười ôm quyền nói :
- Vậy cô nương gặp Tiêu Lân vì cái gì nào ?
- Muốn cảnh báo cho công tử biết nguy hiểm đang bên cạnh công tử.
Tiêu Lân nhìn qua trái, rồi lại nhìn sang phải, chàng nhìn lại Tu Di :
- Tại hạ có thấy nguy hiểm gì đâu.

- Công tử tất nhiên không thấy nguy hiểm nhưng Tu Di thì thấy.
- Thế cô nương thấy nguy hiểm gì nào ? Có thể cho Tiêu Lân biết đặng né tránh không.
- Công tử còn nhớ vị phu nhân ngồi trong kiệu đã chạm mặt với công tử không ?
Tiêu Lân nheo mày :
- Vị phu nhân ngồi trong kiệu hoa do tám nàng cung nữ khiêng đó phải không ?
- Đúng...
- Bộ mụ ta là kẻ thù của tại hạ à...Là người định giết tại hạ sao ?
Tu Di lắc đầu :
- Không là kẻ thù của công tử, cũng không phải là người muốn giết công tử, nhưng công tử phải tránh xa người đó. Vì vị phu nhân đó chính là Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc.
Tiêu Lân nheo mày lắc đầu :
- Cô nương nói, tại hạ không hiểu được ý của cô nương. Cứ là Huyền Cung cung chủ thì Tiêu Lân phải tránh xa ư. Lạ thật đó.
Tu Di gật đầu :
- Nếu công tử không muốn biến thành nô tình của Huyền Cung cung chủ một trong Tứ đỉnh thiên can.
- Nô tình...
Đôi chân mày Tiêu Lân nhíu lại :
- Nô tình là gì...
Tiêu Lân mỉm cười :
- Được rồi... Tiêu Lân không cần biết nô tình là gì... Nhưng sẽ nghe theo lời chỉ huấn của cô nương mà tránh xa Huyền Cung cung chủ.
Chàng nhìn Tu Di :
- Nhưng chỉ có một cách duy nhất tại hạ tránh xa được Huyền Cung cung chủ là đi cùng với cô nương. Tu Di đi đâu, Tiêu Lân đi đó vậy.
- Tu Di sẽ đưa công tử về Linh Sơn.
- Linh Sơn ở đâu ?
- Công tử không biết Linh Sơn à.
Tiêu Lân gật đầu :
- Tại hạ không biết Linh Sơn. Từ nhỏ đến lớn, Tiêu Lân sống ở Đào Viên thôn. Nên không biết Linh Sơn ở đâu. Nhưng Tu Di đi đâu thì Tiêu Lân sẽ đi đó. Dù có phải ra quan ngoại thì Tiêu Lân cũng sẽ theo nàng mà.
- Công tử ngoan ngoãn như vậy ư.
- Với Tu Di, Tiêu Lân rất ngoan ngoãn.
Nàng nheo mày :

- Tại sao công tử lại ngoan ngoãn với Tu Di ?
- Tại hạ đã nói với Tu Di cô nương rồi... Cô nương còn hỏi lại Tiêu Lân nữa.
Tiêu Lân mỉm cười nói tiếp :
- Tại hạ vốn là người yêu cái đẹp, ngưỡng mộ cái đẹp. Mà Tu Di là hiện thân của cái đẹp nên buộc Tiêu Lân phải ngoan ngoãn.
Nghe Tiêu Lân thốt câu này, Tu Di quay mặt nhìn ra Thạch Hồ. Nàng cảm nhận hai má mình nóng bừng e thẹn.
- Hy vọng công tử sẽ giữ mãi sự ngoan ngoãn này đối với Tu Di.
- Tiêu Lân sẽ không thay đổi.
- Chúng ta sẽ lên đường đi Linh Sơn ngay bây giờ chứ.
Tu Di lắc đầu :
- Tu Di còn một việc phải làm.
Tiêu Lân hỏi :
- Việc gì ?
- Tu Di phải tìm một người.
Mặt Tiêu Lân sa sầm. Chàng nghĩ ngay đến lão Khấu Đà Tử, nhưng lại không nói ẩn ý trong đầu mình mà hỏi Tu Di.
- Nàng có ý tìm ai ?
- Người này cũng là một trong Tứ đỉnh thiên can .
Tiêu Lân nhìn sững Tu Di, chàng nghĩ thầm :
- Ta đoán không sai.
Ý niệm đó lướt qua, Tiêu Lân hỏi :
- Cô nương có thể nói cho tại hạ nghe rõ tên người đó không ? Biết đâu chừng, Tiêu Lân có thể giúp được cho cô nương.
Tu Di nghiêm giọng nói :
- Hành tung của người này rất kỳ bí, lại xuất quỷ nhập thần. Không thể nào gặp được nếu như y không muốn gặp chúng ta.
Tiêu Lân cướp lời nàng :
- Phải chăng người mà Tu Di định nói là Khấu Đà Tử Bang chủ Cái Bang ?
Nàng nhìn sững Tiêu Lân :
- Tiêu công tử cũng biết lão Khấu Đà Tử à ?
Tiêu Lân nhìn nàng. Chàng gượng gật đầu giả lả cười rồi nói :
- Tại hạ có biết qua loa lão Khấu Đà Tử thôi.
Vừa đáp lời nàng, Tiêu Lân vừa nghĩ thầm :
- Thật là không sao hiểu nổi... Đạo lý gia phong đảo lộn hết trơn rồi. Một trang giai nhân sắc nước hương trời. Một mỹ nhân tuyệt thế tuổi trạc với mình mà lại đi yêu lão Đà Tử Bang chủ Cái Bang. Ta thật không hiểu nổi ?

Tiêu Lân vừa nghĩ vừa nhìn chằm chằm Ngạc Tu Di .
Tu Di cau mày :
- Công tử đang nghĩ gì mà nhìn Tu Di chăm chăm vậy ?
Tiêu Lân gượng cười nói :
- Tại hạ thiết nghĩ Tu Di không nên tìm gặp lão Đà Tử.
- Sao lại không nên ?
Tiêu Lân lúng túng đáp lời nàng :
- Ơ... ý của tại hạ thế thôi.
Chàng nhìn nàng, ôn nhu nói :
- Thế Tu Di tìm lão Đà Tử có chuyện gì không ?
- Đây là chuyện riêng của Tu Di. Tiêu Lân công tử không cần biết làm gì.
Tiêu Lân buông tiếng thở dài. Chàng nhìn nàng nheo mày nghĩ thầm :
- Đúng là quái gở thật. Chẳng biết lão Đà Tử ôn dịch nói ngon nói ngọt gì với nàng... Lão đã làm gì khiến cho Tu Di lại để mắt đến lão chứ ? Mình đường đường là một mỹ nam tử, lại trẻ trung hơn lão ôn dịch đó thế mà nàng lại dửng dưng, mà một mực đi tìm lão ôn dịch.Thật không thể nào hiểu nổi mà lý giải được chuyện này. Tình yêu của con người đảo lộn hết tất cả rồi...
Chàng vừa nghĩ vừa lắc đầu .
Tu Di bước đến bên cạnh Tiêu Lân :
- Tiêu Lân công tử biết lão Đà Tử ở đâu không?
Tiêu Lân ngập ngừng rồi nói :
- Ơ... Thì Tu Di biết rồi đó. Hành tung của lão Đà Tử bất định, lại xuất quỷ nhập thần. Lão Đà Tử không muốn gặp ai thì nhất định người đó sẽ không gặp được.
Thấy ánh mắt nàng lộ vẻ lo lắng.
Tiêu Lân nói :
- Tu Di... Nàng không nên quá lo lắng làm gì... Hôm nay không gặp thì ngày mai cũng gặp thôi. Đâu có gì gấp gáp. Tại hạ có cách giúp nàng gặp lão Đà Tử.
- Công tử có cách gì ?
- Ơ... Thì lão Đà Tử là Bang chủ Cái Bang... Tiêu Lân và nàng cứ đến thẳng Tam Tông Miếu trong ngày rằm tháng Bảy tất sẽ gặp lão Đà Tử thôi .
Tu Di lắc đầu :
- Không được...
- Sao lại không được ?
- Tu Di phải gặp Khấu Đà Tử Bang chủ Cái Bang trước ngày rằm Vu

Lan.
Tiêu Lân cau mày. Chàng quay mặt nhìn ra Thạch Hồ, nhẩm nói :
- Lão ôn dịch thật là tốt phúc hơn mình. Tuổi đã xế chiều mà lại được một trang tuyệt thế giai nhân yêu đến như vậy. Hỏi sao lão không tương tư cho đặng...
Tu Di thấy Tiêu Lân liền hỏi :
- Công tử đang nghĩ gì ?
Chàng quay lại nhìn nàng, gượng cười :
- Tại hạ đang nghĩ về câu Nhất nhật bất kiến như tam thu hồ.
- Sao công tử bỗng dưng nghĩ đến câu đó ?
- Tại hạ cũng không biết nữa. Nhưng gì thì gì, tại hạ cũng sẽ giúp Tu Di.
Tiêu Lân nheo mày :
- Tiêu Lân có cách thứ hai rồi.
- Cách gì ?
- Tiêu Lân biết lão Đà Tử Bang chủ Cái Bang là con sâu rượu. Lại là con sâu biết thưởng thức rượu ngon. Tiêu Lân và Tu Di cô nương chỉ cần phục lão ở Dương Châu Lạc tửu lâu, nhất định sẽ gặp được Bang chủ Cái Bang Khấu Đà Tử thôi.
- Phục ở Dương Châu Lạc tửu lâu ?
Tiêu Lân, gật đầu :
- Đúng rồi... Khi lão uống hết rượu trong bầu hồ lô nhất định sẽ mò đến Dương Châu Lạc tửu lâu.
- Công tử biết Khấu Đà Tử Bang chủ thích uống rượu ở Dương Châu Lạc tửu lâu .
- Gã Cái Bang nào mà không thích uống rượu. Bởi vì họ đều là hũ hèm nên mới phải chịu số phận khất thực, lạy ông đi qua, lạy bà đi lại đó mà Khấu Đâ Tử Bang chủ là con sâu rượu nặng nữa, vì lão là chúa ăn mày. Nhất định Khấu Đà Tử sẽ đến đó.
Tu Di nghiêm giọng nói :
- Tu Di lại muốn mau chóng rời khỏi Dương Châu càng sớm càng tốt.
Tiêu Lân cau mày:
- Tu Di muốn rời khỏi Dương Châu lắm à. Tại sao vậy ? Dương Châu phong cảnh hữu tình thơ mộng cũng đáng để cho một trang tuyệt sắc như nàng lưu bước lắm chứ.
- Nếu không có sự xuất hiện của Huyền Cung cung chủ thì Tu Di không ngại. Nhưng giờ thì mụ ấy đã có mặt ở đây. Chúng ta không nên lưu lại Dương Châu.
Tiêu Lân nhìn nàng hỏi :
- Tu Di lo cho Tiêu Lân hay là lo cho Khấu Đà Tử huynh.

- Cả hai.
Mặt chàng sa sầm. Tiêu Lân vừa khoát tay vừa nói :
- Được rồi... Được rồi... Tu Di không cần lo liệu cho Tiêu Lân... Lo cho Khấu Đà Tử Bang chủ được rồi. Tại hạ tự lo cho mình.
Nàng cướp lời chàng.
- Không được, Tu Di đã nhận di ngôn của sư mẫu.
Tiêu Lân nghĩ thầm :
- Hóa ra nàng ta vì sư mẫu mà nghĩ đến mình. Nếu vậy mình cũng chẳng làm phiền đến nàng ta nữa làm gì .
Tiêu Lân trang trọng nói :
- Muốn tìm lão Khấu Đà Tử, tại hạ nghĩ chỉ còn một cách đó mà thôi.
- Tu Di có cái khó khi đặt chân vào Dương Châu Lạc tửu lâu.
- Tại hạ biết cái khó của Tu Di rồi. Phải chăng nàng sợ bước vào Lạc tửu lâu sẽ tạo sự chú ý của nàng với bọn sâu rượu chớ gì. Đúng không...
Tu Di gật đầu :
- Tu Di không muốn sự xuất hiện của mình tạo ra náo loạn trong Dương Châu Lạc tửu lâu.
- Chuyện gì chứ chuyện đó đâu có khó gì.
- Theo công tử, Tu Di phải làm gì để tránh gieo sự chú ý của mọi người vào Tu Di.
Tiêu Lân xoa tay nhìn nàng nói :
- Có gì đâu, Tu Di chỉ cần hóa trang thành một tiểu nữ Cái Bang hôi thúi thì chẳng ai nhìn tới nàng.
Đôi chân mày của Tu Di nhíu lại. Nàng nhìn Tiêu Lân :
- Không... Tu Di không muốn hóa trang làm bang chúng Cái Bang.
Nghe nàng nói, Tiêu Lân nhìn nàng cười mĩm. Chàng nghĩ thầm :
- Đã yêu lão ăn mày chúa, chẳng sớm thì muộn cũng là ăn mày chúa còn ngại ngùng làm gì nữa.
Mặc dù nghĩ vậy, nhưng chàng lại nói khác với Tu Di :
- Nếu nàng không muốn cải trang thành bang chúng Cái Bang thì vẫn có cách khác.
- Cách gì ?
- Tại sao Tu Di lại không là một mỹ nam tử xinh đẹp chớ. Chỉ cần nàng hóa trang thành nam nhân, tại hạ đoan chắc của nữ nhân ở Dương Châu sẽ bâu lấy nàng.
Tu Di suy nghĩ rồi gật đầu :
- Thôi được. Tu Di sẽ hóa trang thành nam nhân.
Tiêu Lân nhìn nàng nghĩ thầm :
- Người ta đúng là vì chữ tình quên cả bản thân mình. Ôi tình yêu

thật là có sức mạnh kinh khủng.
Nhìn lại Tu Di, Tiêu Lân nói :
- Vậy xem như Tiêu Lân và Tu Di đã thỏa thuận với nhau rồi. Tiêu Lân sẽ đi tìm một bộ nho sinh hóa trang cho nàng.
Nói rồi chàng dợm bước rời gian thủy xá thì bất ngờ có hai chiếc áo trắng lướt đến. Hai ả cung nữ đứng ngay bên ngoài gian thủy xá.
Cả hai cùng ôm quyền hướng về phía Tiêu Lân, cùng nói :
- Nhất thiên nhất địa duy ngã độc tôn, Huyền Cung cung chủ phái Yến Yến và Tảo Tảo đến đây thỉnh công tử đến hầu kiến người.
Tiêu Lân nhìn lại Tu Di rồi mới quay sang đối mặt với Yến Yến và Tảo Tảo.
Chàng nheo mày nói :
- Hai nàng vừa nói cái gì ?
Yến Yến và Tảo Tảo cùng lặp lại câu nói của mình chẳng khác gì hai con vẹt đang học nói.
- Nhất thiên nhất địa, duy ngã độc tôn Huyền Cung cung chủ phái Yến Yến và Tảo Tảo đến để thỉnh công tử hầu kiến người.
Tiêu Lân phá lên cười.
Mặc dù nghe chàng cười nhưng Yến Yến và Tảo Tảo vẫn không biểu lộ chút biểu cảm nào ra mặt. hai người vẫn ôm quyền như hai ả nô nữ đang hầu chờ nghe phán lệnh của Tiêu Lân.
Tiêu Lân bước đến đối mặt với họ :
- Nhị vị cô nương... Tại hạ chẳng hề biết Huyền Cung cung chủ là ai, cũng chẳng có quan hệ gì với Huyền Cung cung chủ... Chắc chắn nhị vị cô nương đây đã lầm người rồi.
Yến Yến nhìn Tiêu Lân nói :
- Huyền Cung cung chủ là người ngồi trong kiệu hồi nảy công tử đã diện kiến.
- Hóa ra là vậy.
Chàng ôm quyền nói :
-T ại hạ là người bàng quan đi đường, vô tình chạm mặt với cung chủ.Thiết cũng chẳng có chuyện gì đáng để tại hạ đến hầu kiến Cung chủ. Huống chi lúc này Tiêu thiếu gia còn có chuyện phải làm không thể đến hầu kiến Cung chủ được. Phiền nhị vị cô nương về bẩm báo lại với Cung chủ.
Tảo Tảo nhìn chàng nói :
- Cung chủ đã phán lệnh, công tử phải đến hầu kiến người.
- Phán lệnh là sao chứ. Chẳng lẽ gặp tại hạ một lần trên đường, Huyền Cung cung chủ có thể phán lệnh được ư !
Yến Yến nói :

- Không thể cãi lại lệnh của Cung chủ.
Tiêu Lân cau mày buột miệng nói :
- Quái gở thật...
Chẳng ôm quyền :
- Tại hạ mạo phạm hỏi nhị vị cô nương... Huyền Cung cung chủ lấy cái gì mà phán lệnh cho Tiêu thiếu gia nào.
Tiêu Lân nhún vai :
- Thiếu gia đâu phải là người của Huyền Cung như nhị vị cô nương mà cung chủ có thể phán lệnh cho bổn thiếu gia.
Tảo Tảo từ tốn đáp lời chàng :
- Cung chủ là Thánh mẫu trong võ lâm... Khi đã phán lệnh thì không một ai dám cãi lệnh. Công tử phải theo Yến Yến và Tảo Tảo về hầu kiến cung chủ.
Tiêu Lân nhăn mặt nói :
- Thánh mẫu cung chủ phán lệnh cho tại hạ... Và tại hạ phải nghe theo chỉ ngôn đó không được phép kháng lại ?
Yến Yến và Tảo Tảo đồng gật đầu.
Tiêu Lân gãi đầu nói :
- Cung chủ của nhị vị cô nương là đương kim Thánh thượng chắc.
Chàng cười khẩy rồi nói tiếp.
- Có đúng vậy không ?
Yến Yến và Tảo Tảo thừ mặt không đáp lời chàng.

Tiêu Lân nhìn hai người nói tiếp :
- Nhị vị cô nương không trả lời được câu hỏi của bổn thiếu gia, chứng tỏ Cung Chủ của nhị vị cô nương không phải là đương kim Thánh thượng. Đã không phải là đương kim Thánh thượng thì không thể phán lệnh mà buộc người khác phải nghe theo ý cửa mình. Cho dù là thánh mẫu, hay đương kim Hoàng hậu đi nữa cũng không phải lúc nào muốn phán là phán.
Chàng ve cằm :
- Trong kinh thư có câu "Thượng bất chính, hạ tất loạn". Nhị vị cô nương nên về bẩm tấu lại cho cung chủ biết.Còn bổn thiếu gia lúc này có chuyện phải làm, không có thời gian đến hầu cung chủ một người vô tình gặp ngoài đường.
Chàng ôm quyền xá :
- Tại hạ xin tiễn nhị vị cô nương.
Yến Yến và Tảo Tần nhìn Tiêu Lân.
Tảo Tảo nói :
- Thánh mẫu Huyền Cung cung chủ phán lệnh, công tử cãi lại ý của

người.
Tiêu Lân khoát tay :
- Tại hạ đã nói rồi. Không phải cải nhưng lúc này thì bổn thiếu gia chưa có ý đến hầu kiến thánh mẫu gì đó. Khi nào bổn thiếu gia thích thì sẽ đến thôi.
Yến Yến nói :
- Công tử không thể cãi lại ý muốn của Thánh mẫu cung chủ. Công tử không tự đến thì Yến Yến và Tảo Tảo sẽ buộc công tử phải đến hầu kiến thánh mẫu.
Thấy Yến Yến và Tảo Tảo toan lướt đến, Tiêu Lân khoát tay :
- Hê... Khoan... Nhị vị cô nương định bức ép tại hạ phải đi ư ?
- Công tử không thể cãi lại chỉ ngôn của Thánh mẫu.
Yến Yến nói dứt câu cùng với Tảo Tảo toan lướt đến khống chế Tiêu Lân.
Nhưng Ngạc Tu Di đâu để cho hai nàng làm được điều đó. Nàng vổ hai đạo phách không chưởng buộc Yến Yến và Tảo Tảo phải thối bộ về chỗ cũ.
Tu Di bước đến bên Tiêu Lân. Nàng từ tốn nói :
- Tiêu công tử sẽ không đi đâu cả .
Yến Yến và Tảo Tảo nhìn Tu Di.
Yến Yến nói :
- Quỷ nữ. Ngươi dám cãi lại ý của Thánh mẫu cung chủ ư. Ngươi chắc hết muốn sống rồi.
Yến Yến vừa nói vừa dựng ngọc thủ vỗ đến Tu Di hai đạo nhu chưởng vô thanh, vô sắc.
Tu Di không né tránh mà dựng chưởng ảnh đón thẳng đở thẳng vào hai đạo nhu chưởng của Yến Yến.
Mặc dù hai đạo nhu chưởng của Yến Yến chẳng hề có chút uy lực nào nhưng khi chạm vào hai đạo phách không chưởng của Ngạc Tu Di thì ngay lập tức một tiếng sấm nổ ra, làm đinh tai nhức óc Tiêu Lân.
Ầm...
Tiêu Lân đoan chắc rằng Tu Di sẽ thắng hai ả cung nữ này dễ dàng, nhưng mọi sự ngược lại không như chàng tưởng tượng ra. Mặc dù Yến Yến chỉ là một cung nữ bình thường thôi, nhưng lại là cung nữ của một trong Tứ đỉnh thiên can, nên võ công lẫn nội lực của nàng đâu phải tầm thường, nếu không muốn nói là cao hơn hẳn Tu Di một bậc.
Đỡ thẳng một chưởng của Yến Yến, Tu Di liên tục thối liền ba bộ, trong khi Yến Yến chỉ thối lại đúng một bộ. Mai tóc dài óng ả của

Ngạc Tu Di bung ra, xõa xuống đến tận thắt lưng.
Tảo Tảo nói :
- Bản lãnh của quỷ nữ chỉ có bấy nhiêu mà muốn cãi lại ý ngôn của Thánh mẫu cung chủ. Quỷ nữ đúng là muốn chết.
Tảo Tảo nói dứt lời, dựng ngọc thủ toan phát tác sát chưởng kết liễu sinh mạng của Tu Di. Tình thế Tu Di chẳng khác nào ngàn cân treo đầu sợi tóc.
Nàng vừa mới đở một chưởng với Yến Yến, huyết lưu trong kinh mạch còn lộn nhào, chưa kịp điều hòa, và cũng chưa kịp đề khí vận công vào đan điền thì Tảo Tảo lại phát động chưởng công.
Trong tình thế chẳng đặng đừng đó, Tiêu Lân buộc phải lách bộ bước sang trái án ngữ trước mặt Tu Di. Chàng vỗ song thủ tới nhưng khốn nỗi lại chẳng có khí kình phát ra.
Phía bên kia Tảo Tảo đã phát động chưởng công. Tiêu Lân thấy áp lực vồ đến vùng thượng đẳng của mình, không khỏi than thầm :
- Mình tiêu tùng rồi.
Những tưởng đâu chưởng khí của Tảo Tảo sẽ tước mất mạng Tiêu Lân, nhưng thật bất ngờ nàng đã thu hồi chưởng khí chỉ còn để lại luồng gió thoảng thổi qua chàng.
Mặc dù chỉ là luồng gió thoảng thôi nhưng Tiêu Lân không khỏi rùng mình.
Tảo Tảo rút chưởng công lại nhìn Tiêu Lân. Nàng gắt giọng nói :
- Công tử tránh ra, để Tảo Tảo lấy mạng quỷ nữ kia.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Tại hạ không cho nhị vị cô nương lấy mạng Tu Di đó. Được không nào.
Yến Yến và Tảo Tảo lộ rõ vẻ lúng túng và bối rối. Yến Yến nói :
- Nếu không có chỉ ngôn của Thánh mẫu cung chủ thì Yến Yến và Tảo Tảo sẽ lấy mạng công tử.
Tiêu Lân nhìn hai nàng mỉm cười nói :
- Hóa ra nhị vị cô nương đã nhận được chỉ ngôn của Thánh mẫu cung chủ không được làm hại đến bổn thiếu gia.
Tảo Tảo nói :
- Không sai. Nếu không có chỉ ngôn thì Yến Yến và Tảo Tảo không tha cho công tử đâu .
Tiêu Lân ve cằm nói :
- Vậy bổn thiếu gia nói, hai nàng có dám cãi lại chỉ ngôn của Thánh mẫu cung chủ không ?
Yến Yến và Tảo Tảo đồng lên tiếng :
- Ngọc ngôn của Thánh mẫu là di lệnh của thiên địa, không ai được

cãi.
Tiêu Lân phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nói :
- Thế thì tốt rồi.
Yến Yến và Tảo Tảo còn chưa hiểu vì sao Tiêu Lân lại cười và thốt ra câu nói đó thì lại nghe chàng nói tiếp :
- Bổn thiếu gia đã có lá bùa hộ mạng đuổi nhị vị cô nương đi rồi.
Yến Yến và Tảo Tảo ngơ ngác bởi câu nói này của chàng. Họ còn chưa biết Tiêu Lân định làm gì thì chàng đã dùng thuật Hành Tẩu Di Hình Bộ lướt đến, chẳng một chút e dè sợ hải Yến Yến lẫn Tảo Tảo. Tả thủ và hữu thủ của Tiêu Lân vươn ra chia làm hai chụp tới Tảo Tảo lẫn Yến Yến.
Quỷ bộ hành tẩu của Tiêu Lân là của Khấu Đà Tử truyền thụ tất nhiên nó cực kỳ huyền ảo nên Yến Yến và Tảo Tảo gần như không có phản ứng gì. Hai nàng lại không thể dùng công lực đối phó với chàng. Vô hình trung Yến Yến và Tảo Tảo tự biến thành hai hình nhân tiếp nhận trảo pháp của Tiêu Lân, mặc dù trảo công của chàng chẳng có gì đáng để gọi là võ công hay chiêu thức.
Tiêu Lân chỉ thị vào bộ pháp Hành Tâu Di Hình Bộ, còn trảo thủ đánh ra chỉ là đánh bừa chẳng giống võ công của bất cứ môn phái nào. Nhưng Yến Yến và Tảo Tảo lại không né tránh.
Tả thủ lẫn hữu thủ của Tiêu Lân vô tình thộp vào vùng thượng đẳng của Yến Yến và Tảo Tảo. Đôi tay chàng chạm vào vùng nhũ hoa của họ chẳng khác nào một gã đại đạo hái hoa vừa thô thiển vừa hồ đồ. Chạm vào vùng đồi hoa mềm mại của Yến Yến và Tảo Tảo, Tiêu Lân vội rụt tay lại nói :
- Miễn thứ... Miễn thứ.
Yến Yến và Tảo Tảo đỏ mặt.
Yến Yến và Tảo Tảo còn đang thẹn thùng thì bất ngờ Tu Di phát động hai đạo chỉ công điểm tới tịnh huyệt của họ.
Chát chát...
Yến Yến và Tảo Tảo đứng thừ ra như tượng. Tảo Tảo rít giọng nhìn Tu Di nói :
- Quỷ nữ. Ngươi dám đánh lén cung nữ của Thánh mẫu.
Tu Di không màn đến lời nói của Tảo Tảo, nhìn lại Tiêu Lân.
- Công tử... Chúng ta đi thôi.
Tiêu Lân gật đầu. Chàng nhìn lại Yến Yến và Tảo Tảo nói :
- Phiền nhị vi cô nương về bẩm tâu lại với Thánh mẫu cung chủ con khỉ gì đó rằng khi nào bổn thiếu gia thích thì sẽ tự tìm đến mụ. Còn như bổn thiếu gia không thích thì Thánh mẫu cung chủ con khỉ gì đó đừng bức ép bổn thiếu gia.

Yến Yến nói :
- Công tử... Hãy suy nghĩ lại mà thực hiện di ngôn của Thánh mẫu cung chủ. Cãi lại ý của Thánh mẫu cung chủ, công tử không còn chỗ đứng trên đất Trung nguyên đâu.
Tiêu Lân tròn mắt nhìn hai người chàng giả lả nói :
- Còn có đất thì tại hạ còn có chỗ đứng. Nếu Cung chủ của nhị vị cô nương muốn Tiêu thiếu gia không còn chỗ đứng thì hãy hốt hết đất Trung Nguyên lấp đầy biển Đông.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Còn việc vừa rồi Tiêu thiếu gia không cố ý mà chỉ vô tình... Mong nhị vị cô nương đừng lấy đó làm hiềm khích.
Chân diện của Yến Yến lẫn Tảo Tảo sa sầm.
Tiêu Lân nhìn họ mỉm cười.
- Cáo từ.
Nói rồi, chàng cùng với Tu Di nhanh chân rời ngay khỏi gian thủy xá. Yến Yến và Tảo Tảo thở hắt một tiếng nhìn theo hai người. Vẻ lo lắng lẫn bất lực hiện trên chân diện hai người.

Hồi 14
Hàm Mô Công - Lương Tống

Tiêu Lân và Tu Di ngồi đúng vào chiếc bàn trước đây chàng và Khấu Đà Tứ ngồi đối ẩm. Đúng như Tiêu Lân dự đoán, khi Tu Di đã cải trang thành nam nhân, nàng trở thành một mỹ nam tử mà ngay cả Tiêu Lân cũng phải sững sờ trước vẻ đẹp của nàng.
Tiêu Lân rót rượu ra hai chén. Chàng nhỏ giọng nói :
- Hê... Tu Di cô nương. Giờ tại hạ gọi nàng bằng gì nào. Chẳng lẽ nàng đã làm nam nhân rồi mà cứ gọi là cô nương. Hay tại hạ gọi nàng là Tu Di đệ đệ nghe.
Tu Di nhìn Tiêu Lân :
- Công tử muốn gọi sao cũng được.
Đôi chân mày Tiêu Lân nhíu lại :
- Sao lại nói vậy. Ta đã gọi nàng là đệ thì nàng phải gọi ta bằng huynh mới được. Chẳng lẽ nàng muốn tất cả những con sâu rượu đang có mặt ở Dương Châu Lạc tửu lâu này biết nàng là nữ nhân giả dạng nam trang sao.

Tu Di khẽ gật đầu :
- Tiêu Lân huynh...
Thốt ra câu nói đó, bất giác đôi lưỡng quyền của Tu Di ửng hồng. Nàng nhìn qua cửa sổ để tránh né hai luồng uy nhãn của Tiêu Lân.
Tiêu Lân giả lả cười rồi từ tốn nói :
- Tu Di đệ đệ đúng là một mỹ nam tử hiếm có trên đời này.
- Tiêu Lân huynh đừng khách sáo thốt ra những lời nói đó.
Tiêu Lân mỉm cười bưng chén :
- Mời Tu Di đệ.
Tu Di lắc đầu :
- Tu Di không biết uống rượu .
Tiêu Lân chau mày, nghiêm mặt nói :
- Coi kìa, Tu Di bưng chén lên đi đừng để cho người ta chú ý đến mình. Hay Tu Di muốn lộ hình tích ư.
- Sao không uống rượu lại lộ hình tích ?
- Còn hỏi nữa. Đây là Dương Châu Lạc tửu lâu. Tòa tửu lâu nổi tiếng Dương Châu với Lạc tửu. Chúng ta vào Dương Châu Lạc tửu lâu để chờ Khấu Đà Tử đến, đó là mục đích riêng của ta và nàng. Còn khách nhân thì nhìn ta và nàng là những con sâu rượu vào Dương Châu Lạc tửu lâu để thưởng thức hảo tửu. Tu Di không uống hóa ra vào đây để làm gì. Không khác nào muốn lộ hình tích cho mọi người biết. Nên Tu Di phải uống rượu cho dù không biết.
Tu Di lắng nghe Tiêu Lân nói với vẻ mặt trang trọng chẳng chút biểu cảm là vui hay buồn. Nàng khẽ gật đầu :
- Được... Tu Di sẽ uống.
Nàng bưng chén rượu.
Tiêu Lân nói :
- Nam tửu như kỳ vô phong. Mời.
Nói rồi Tiêu Lân dốc cả chén rượu trút vào miệng.
Tu Di nhấp một ngụm nhỏ đặt chén xuống bàn.
Tiêu Lân nói :
- Không được... Không được... Nam nhân không thể uống như vậy được. Phải uống cạn chén.
- Tu Di đã nói là không biết uống rượu mà.
- Không biết uống cũng phải uống. Bởi ta và Tu Di không phải đến đây một ngày một bữa... Mà đến đây hàng ngày để phục Khấu Đà Tử. Không tập uống thì sao ngồi ở đây được.
Tiêu Lân nghiêm giọng nói :
- Tu Di không muốn gặp mặt lão Khấu Đà Tử Bang chủ Cái Bang à.
- Tu Di phải gặp Khấu Đà Tử.

- Thế thì phải tập uống Lạc tửu cho giống với người ta.
Tiêu Lân chỉ chén rượu :
- Bưng chén uống cạn đi.
Tu Di miễn cưỡng bưng chén rượu uống cạn. Nàng quay sang bên ho sặc sụa.
Tiêu Lân mỉm cười nhìn nàng nghĩ thầm :
- Đúng là nàng ta yêu lão ôn dịch thật rồi. Cái lão ôn dịch này sao lại có thể khiến cho Tu Di yêu như thế được nhỉ. Mình ngồi sờ sờ ra đây. Mình cũng là một trang nam nhi anh tuấn, thế mà chẳng làm cho nàng có chút thiện cảm nào. Còn lão ôn dịch thì đã ngoài ngũ tuần nhưng lại được nàng để mắt đến. Đúng là đảo ngược, lộn đời rồi.
Chờ Tu Di đặt chén xuống bàn, Tiêu Lân liền rót rượu vào chén của nàng và mình.
Chàng vừa rót rượu chén vừa nói :
- Tu Di uống rượu cảm giác thế nào. Có ngon không ?
Tu Di lắc đầu :
- Vừa đắng vừa cay vừa nồng, không có gì là ngon cả.
Đặt bầu rượu xuống bàn, Tiêu Lân nhìn nàng từ tốn nói :
- Hậy... Chính vì rượu vừa nồng vừa đắng vừa cay nên người ta mới dùng rượu để biểu lộ tình yêu đấy.
Nàng nheo mày :
- Dùng rượu để biểu lộ tình yêu là sao ?
- Thì là sao nữa. Khi người ta thất tình uống rượu để quên, khi người ta trọn tình trong đêm động phòng cũng dùng rượu. Chính vì thế rượu mới để dành cho tình yêu.
Chàng bưng chén :
- Nào... Uống với huynh một chén nữa.
Tu Di miễn cưỡng bưng chén rượu. Nàng nhỏ giọng nói :
- Tu Di chưa từng uống rượu bao giờ.
- Cũng như Tiêu Lân chưa hề thấy Tu Di cười.
Nàng nhìn Tiêu Lân.
Tiêu Lân giả lả nói :
- Mời.
Chàng nói rồi dốc chén rượu trút vào miệng. Tiêu Lân vừa uống rượu vừa nghĩ thầm :
- Quái lạ... Bình nhật tửu lượng của mình đâu có nhiều đâu, thế mà sao hôm nay mình uống rượu được nhiều như thế nhỉ. Chẳng lẻ có Tu Di mình biến thành con sâu rượu như lão ôn dịch Khấu Đà Tử ư ? Quái lạ, quái lạ...
Đặt chén xuống bàn, Tiêu Lân nhìn Tu Di.

Nàng miễn cưỡng trút chén rượu vào miệng rồi vội vã đặt chén xuống bàn. Mặt nàng đỏ hồng trông càng xinh đẹp hơn.
Chiêm ngưỡng dung diện của Tu Di, Tiêu Lân điểm một nụ cười mím.
Chàng bâng quơ nghĩ :
- Lão ôn dịch Khấu Đà Tử thật là có số đào hoa may mắn. Già như lão mà có đặng một trang giai nhân tuổi đáng hậu nhân của mình để mắt đến. Thế mới gọi là tình yêu. Nếu gặp lại, nhất định lão ôn dịch phải chỉ cho mình tuyệt nghệ này.
Tiêu Lân ngắm Tu Di.
Thấy Tiêu Lân ngắm nhìn mình, Tu Di buột miệng hỏi :
- Sao huynh nhìn Tu Di chầm chầm vậy. Tu Di có gì lạ lắm à ?
Nghe nàng hỏi câu này, Tiêu Lân không khỏi bối rối. Chàng giả lả đáp :
- Ơ... Lạ lắm... Lạ lắm.
- Tu Di lạ thế nào ?
- Ơ... Tu Di là nữ nhân thì là trang tuyệt sắc giai nhân. Còn nếu là nam nhân thì có lẽ là một trang mỹ nam tử đến Tống Ngọc hay Phan An cũng phải bái đầu xá dài.
Tu Di cúi mặt nhìn xuống. Nàng nhỏ giọng nói :
- Chừng nào Khấu Đà Tử mới đến ?
Câu hỏi này của Tu Di khiến Tiêu Lân hụt hẫng. Chàng nhìn nàng nghĩ thầm :
- Lão ôn dịch Khấu Đà Tử có cái gì mà khiến nàng cứ nghĩ đến lão hoài vậy nhỉ ?
Trong tâm nghĩ vậy, Tiêu Lân lại nói khác :
- Làm sao Tiêu Lân biết được. Nhưng chắc chắn lão sẽ đến.
Tiêu Lân nhìn qua mấy bàn có khách sau lưng mình, rồi quay lại nói với Tu Di :
- Tu Di... Họ đã để ý đến ta và Tu Di rồi, chắc phải uống thêm một chén nữa.
Nàng gật đầu hỏi :
- Uống rượu không được ăn sao ?
Tiêu Lân chỉ đĩa thịt gà trên bàn :
- Tất nhiên uống phải ăn chứ. Uống không thì ai mà chịu nổi.
- Tu Di đâu có thấy huynh ăn.
- Ơ... Thì ta ăn đây. Nhưng trước khi ăn thì phải uống trước đã.
Chàng chìa chén đến trước mặt Tu Di :
- Mời Tu Di đệ.
Nàng cũng bắt chước Tiêu Lân :

- Mời Tiêu huynh.
Hai người cùng cạn chén.
Đặt chén xuống bàn, Tiêu Lân cầm luôn chiếc đùi gà cho vào miệng nhai ngon lành. Chàng đã từng uống rượu với Khấu Đà Tử, vô tình cũng quen với cách ăn uống của lão Bang chủ Cái Bang.
Tiêu Lân bất giác nhìn nàng. Chàng phát hiện ra Tu Di cũng đang nhìn mình chăm chăm.
Tiêu Lân giả lả cười :
- Sao Tu Di không ăn... Đã uống rượu rồi mà.
- Tu Di cũng phải bắt chước Tiêu huynh ăn như vậy sao ?
Cầm cái đùi gà, Tiêu Lân giả lả cười rồi gật đầu :
- Đúng rồi... Tu Di phải bắt chước huynh thôi. Có ăn như huynh mới giống như nam tử hán đại trượng phu.
Nói rồi Tiêu Lân cầm cái đùi gà còn lại nhét vào tay nàng :
- Muội ăn đi.
Đôi chân mày Tu Di cau lại.
- Ta quên... Đệ mới đúng.
Tu Di cầm chiếc đùi gà lưỡng lự. Nàng đặt chiếc đùi gà xuống đĩa :
- Tu Di không thể ăn giống như huynh được.
- Ăn cách nào cũng được... Miễn ra vẻ nam tử hán là được rồi.
Chàng bưng chén rượu :
- Nào... Uống thêm một chén với huynh. Kẻo người ta lại để mắt đến.
Tu Di miễn cưỡng bưng chén rượu :
- Mời huynh.
Hai người cùng cạn chén.
Tiêu Lân vừa đặt chén xuống bàn chợt nghe tràng tiếu ngạo khả ố vang lên sau lưng mình.
Cùng với tràng tiếu ngạo đó là giọng nói nữ nhân cầu khẩn :
- Lương thiếu gia... Tha cho thảo nữ... Tha cho thảo nữ...
Tràng tiếu ngạo kia ngưng bặt.
Giọng nói lè nhè cất lên :
- Hê... Sao lại xin tha chứ. Nàng phải thích thú mới được chứ. Nàng phải thích thú khi Lương thiếu gia để mắt đến nàng mới được chứ ?
Tiêu Lân nhìn lại.
Đập vào mắt chàng là cảnh khả ố cực kỳ. Một gã công tử với thân hình phì nộn đang ôm chặt lấy tiếu yêu của một thiếu nữ vận chàm y. Tóc nàng rối bời xô tung, dây lụa thắt lưng bị sổ ra bởi những hành động sàm sở của gã công tử họ Lương.
Thiếu nữ đẩy tay gã Lương công tử, vô tình chén trong tay gã rơi xuống đất vỡ toang.

Gã công tử họ Lương xụ mặt xuống. Bộ mặt núc na núc ních của gã với hai gò má phập phều những tưởng chảy dài xuống.
Gã bất ngờ dí thiếu nữ ngã ngay dưới chân mình, rồi thẳng tay tát vào má nàng.
Gã vừa tát vừa nói :
- Hỗn láo nè... Hỗn láo nè... Dám làm đổ rượu ngon của bổn thiếu gia...
Cảnh tượng trái tai gai mắt đó diễn ra ngay trước mắt Tiêu Lân, Tu Di và cả những khách nhân đang có mặt tại Dương Châu Lạc tửu lâu nhưng tuyệt nhiên chẳng ai dám can ngăn. Bọn khách nhân cứ ngồi thừ ra như pho tượng, thậm chí không dám lấy mắt nhìn.
Tiêu Lân liếc trộm lại Tu Di.
Nàng toan dợm đứng lên thì chàng nói :
- Tu Di đệ... Để cho huynh.
Tiêu Lân nói rồi bước đến bên gã công tử họ Lương. Không nói một tiếng Tiêu Lân thộp lấy búi tóc của gã công tử họ Lương giật mạnh ra sau rồi thuận tay tát luôn một cái thật mạnh vào mặt gã.
Bốp...
Nhận cái tát của Tiêu Lân. Gã Lương công tử buông ngay thiếu nữ, ngơ ngác nhìn Tiêu Lân.
Gã rít giọng nói.
- Ngươi...
Vừa nói Lương công tử vừa lồm cồm đứng lên. Gã nhìn Tiêu Lân gần như không chớp mắt. Mãi một lúc gã mới nói được như thể bị chận ngang họng :
- Tên nho sinh này dám đánh bổn công tử.
Tiêu Lân chồm mặt tới :
- Lương công tử là con khỉ mập gì mà khiến cho bổn thiếu gia không đánh chứ ?
Chàng hừ nhạt rồi nói tiếp :
- Ngươi biết ngươi đang làm cái trò quái gở gì không. Trò ngươi làm khiến bổn thiếu gia chướng mắt quá nên mới ra tay đó.
Gã Lương công tử tròn mắt nhìn chàng :
- Tiểu quỷ... Ngươi hết muốn sống rồi mới dám đụng đến Lương Tống này.
Tiêu Lân khoát tay hỏi :
- Lương Tống ơi Lương Tống, cái gì là muốn sống, cái gì là muốn chết. Nếu ngươi còn giở cái trò bỉ ổi này nữa bổn thiếu gia sẽ tát sưng cái mõm của ngươi đấy.
Chàng chỉ tay vào mặt Lương Tống :

- Chẳng ai cấm ngươi uống rượu, nhưng uống rượu phải đàng hoàng một chút. Còn ngươi có muốn gì thì cứ đến lầu xanh có người hầu hạ ngươi, chứ ở đây là Dương Châu Lạc tửu lâu, chỉ để những thi nhân tao nhã như bổn thiếu gia ngồi thưởng thức hảo tửu. Bổn thiếu gia còn thấy Lương Tống ú í giở trò kia ra thì ta sẽ đánh ngươi nữa đó.
Nghe Tiêu Lân nói mà sắc diện Lương Tống đỏ bừng bừng.
Y đay nghiến nói :
- Tiểu tử thúi... Ngươi chết đến nơi rồi.
Tiêu Lân giơ tay qua khỏi đầu :
- Im... Còn nói nữa sẽ ăn một cái tát của bổn thiếu gia đó.
Đôi mắt Lương Tống mở to hết cỡ những tưởng hai con mắt ti hí của gã lọt thỏm ra ngoài. Gã vừa trợn mắt vừa nói :
- Tiểu tử ! Ngươi có biết ai đang đứng trước mặt ngươi không ?
Tiêu Lân đáp lời y ngay khi Lương Tống vừa dứt câu :
- Biết.
Lương Tống đanh giọng nói :
- Thế Lương mỗ là ai nào ?
Tiêu Lân lùi lại một bộ nghiêng đầu qua trái rồi lại nghiêng qua phải nhìn họ Lương.
Chàng chắt lưỡi nói :
- Hai má phì nộn, chảy xệ, bụng to quá khổ, tứ chi vừa ngắn vừa u nần, đích thị Lương công tử là một con heo hầm được đầu thai làm người.
Chàng gãi đầu :
- Mà không phải heo hầm. Đích thị là heo nọc. Chỉ có heo nọc mới giở trò đê tiện giữa ban ngày ban mặt trước bao nhiêu người đây.
Nghe chàng nói mà hai gò má của Lương Tống cứ giật giật trông thật nực cười. Hai gò mà của y cứ giật nẩy lên trong khi sắc diện lại đỏ như giống như một bánh than hồng.
Chờ Tiêu Lân nói xong, Lương Tống mới nói :
- Lương mỗ sẽ lột da lóc thịt ngươi.
Y vừa nói vừa nghiến răng ken két. Cùng với những cái nghiến răng biểu lộ sự tức giận khôn tả của mình. Lương Tống từ từ rùn tấn xuống. Đôi bản thủ của y lật ngược áp vào nhau.
Cơ thể đẫy đà phì nộn của y như thể được nạp không khí mà từ từ phồng to lên. Chiếc bụng càng lúc càng to một cách kỳ lạ. Thủ cấp và tứ chi như thể lút hẳn vào trong thân pháp phì nộn đó.
Giờ trông y chẳng khác nào một quả bong bóng, hay tờ tợ một con cóc xấu xí đang phình bụng hăm dọa con mồi.

Thấy hiện tượng quái gở do Lương Tống tạo ra, Tiêu Lân cứ trố mắt nhìn.
Chàng nhìn Lương Tống buột miệng nói :
- Ngươi làm cái trò gì thế ?
Lương Tống gằn giọng nói :
- Tiểu tử thúi... Ngươi sẽ được biết Hàm Mô Công của Lương mỗ như thế nào ?
Lương Tống nói rồi toan nhãy tới vồ Tiêu Lân nhưng chàng đã khoát tay cản lại :
- Khoan...
- Ngươi muốn nói gì ?
Tiêu Lân chau mày nghĩ thầm :
- Lần này thì tự mình tìm đến cao thủ võ lâm rồi. Gã họ Lương này định dùng công phu gì để giết mình đây.
Tiêu Lân giả lả cười rồi nói :
- Ta muốn biết Hàm Mô Công của Lương công tử là cái gì.
Tiêu Lân thốt ra câu nói đó bằng một giọng rất ôn nhu từ tốn. Chàng vừa nói vừa hy vọng có thể hóa giải được mối hiềm khích này.
Lương Tống gằn giọng nói :
- Ngươi không biết Hàm Mô Công thì xuống địa ngục mà hỏi Diêm Vương lão gia xem Hàm Mô Công là gì.
- Lương huynh không trả lời Tiêu Lân này được à.
- Lương mỗ chỉ cho ngươi thấy sự lợi hại tuyệt luân của Hàm Mô Công thôi. Ngươi thấy rồi đi đầu thai cũng không muộn.
Gã nói dứt lời thì phùng hai má phát ra những âm thanh khèn khẹt như tiếng cóc kêu trong mưa.
Chỉ mới nghe những âm thanh đó thôi mà xương sống Tiêu Lân đã thấy lành lạnh. Toàn thân nổi đầy da ốc rồi chứ chưa giao thủ với đối phương. Mồ hôi rịn ra trán Tiêu Lân.
Chân diện chàng căng thẳng cực độ.
Tiêu Lân than thầm :
- Đúng là họa vô đơn chí, tự mình chuốc họa vào thân.
Ý niệm kia còn đọng trong đầu chàng thì nghe Lương Tống cất tiếng kêu quái gở :
- Quệt...
Cùng với tiếng kêu quái gở đó y phóng thẳng vào Tiêu Lân như một con cóc chộp lấy con mồi.
Tiêu Lân dụng luôn Hành Tẩu Di Hình Bộ lách tránh thế chộp của đối phương.
Chộp hụt Tiêu Lân, Lương Tống lao thẳng vào vách Dương Châu

tửu lầu.
Ầm...
Vách của toà tửu lâu bị khoét ngay một lỗ thủng hơn hai gang tay. Lương Tống chui tọt qua cái lỗ đó.
Chứng kiến Lương Tống dụng Hàm Mô Công phá vách Dương Châu Lạc tửu lâu. Chân diện Tiêu Lân xanh nhờn tái nhợt. Chàng bất giác rùng mình nhìn về phía cái lỗ.

Tiêu Lân nghĩ thầm :
- Khủng khiếp thật... Vách tường còn bị gã họ Lương này khoét thủng như thế kia, nếu chộp trúng mình thì còn gì da với xương.
Ý niệm đó trôi qua bất giác Tiêu Lân lại rùng mình. Chàng chỉ chực muốn đào thoát ra ngoài cửa nhưng Lương Tống lại hiện hữu ở ngay cửa tự bao giờ. Lần xuất hiện này, đôi mắt ti hí của y đã mở to hết cỡ, thậm chí lộ cả ra ngoài chẳng khác gì mắt cóc.
Tiêu Lân có thể nhìn thấy cả những đường chỉ máu đỏ au trong hai con ngươi của họ Lương.
Tiêu Lân rùng mình một lần nữa khi phải đối nhãn với đôi mắt đỏ au đầy vẻ khủng bố và sát nhân của Lương Tống.
- Lương công tử... Bao nhiêu đó đủ rồi... Tại hạ đã nghiệm ra uy lực vô biên của tuyệt kỹ võ công con cóc của huynh đài rồi. Không cần huynh thi thố lần thứ hai.
Mặc nhiên với lời nói của Tiêu Lân, Lương Tống vẫn cứ phát ra những âm thanh quệt quệt nghe chói cả thính nhĩ.
Nghe những âm thanh đó, Tiêu Lân chau mày. Chàng đâu biết được Lương Tống đang vận Hàm Mô Công qua những tiếng kêu đó. Y càng phát ra những âm thanh kia thì nội lực càng sung mãn bấy nhiêu. Đôi thần nhãn của y càng lúc càng đỏ ửng lên như hai hòn than hồng.
Chàng nhìn Lương Tống mà cột sống cứ gai buốt. Tiêu Lân nghĩ Lương Tống nhất định không bỏ qua vụ việc hôm nay nên càng lo âu hơn.
Chàng miễn cưỡng nói khi chớp thấy Lương Tống chưa phát tác thế chụp lần thứ hai.
- Hê... Dừng lại...
Rít một luồng khí căng phồng lồng ngực Tiêu Lân nói tiếp :
- Lương huynh đã thị chứng Hàm Mô Công cho bổn thiếu gia thấy rồi. Đến lượt bổn thiếu gia cho Lương Tống công tử thấy tuyệt học võ công của bổn thiếu gia chứ.
Chàng quệt mũi, nói tiếp :

- Nếu Lương công tử có Hàm Mô Công thì bổn thiếu gia cũng có...
Tiêu Lân lưỡng lự rồi nói tiếp :
- Ờ... Ta cũng có thần công tên là là Xà Mô Công.
Đôi chân mày Lương Tống nhíu lại.
Tiêu Lân mỉm cười nói tiếp :
- Lương công tử hẳn biết Xà Mô Công của thiếu gia lợi hại như thế nào rồi. Phàm cóc nhái thì bị rắn ăn thịt. Do đó tuyệt công của bổn thiếu gia là thứ công phu khắc kỵ Hàm Mô Công của Lương công tử.
Lương Tống phùng má rồi gằn giọng nói :
- Lương mỗ chưa từng nghe nói đến Xà Mô Công.
Tiêu Lân mỉm cười nói :
- Làm sao mà Lương công tử nghe được công phu đó. Bởi nó đã bị thất truyền chỉ còn lại mỗi thiếu gia biết mà thôi. Xà Mô Công của thiếu gia chỉ truyền thụ trong dòng tộc, và chỉ truyền cho những nam tử đại trượng phu như Tiêu thiếu gia này. Bởi nó rất lợi hại, lấy mạng người trong chớp mắt. Thiếu gia chưa muốn sử dụng đến bởi vì sợ làm tổn thương đến Lương công tử. Nếu thiếu gia làm tổn thương đến Lương công tử hoá ra làm mất một cao thủ kỳ tài Hàm Mô Công, nên không muốn chút nào.
Chàng rít một luồng chân khí căng phồng trong lồng ngực rồi nói tiếp :
- Nếu Lương công tử không muốn mất mạng thì thiếu gia cho phép công tử đi đó.
Lương Tống kêu mấy tiếnng quệt quệt rồi nhỏ giọng nói :
- Tiểu tử thúi... Hãy thi triển Xà Mô Công của ngươi đi. Lương Tống sẵn sàng đỡ thẳng đón thẳng Xà Mô Công của ngươi.
Nghe Lương Tống thốt ra câu này, Tiêu Lân không khỏi than thầm :
- Chết rồi, y không biết sợ là gì cả. Rắc rối to rồi. Mình phải làm sao đây ?
Tiêu Lân đanh mặt, gằn giọng hỏi :
- Lương công tử đã biết thiếu gia có Xà Mô Công mà không sợ. Bộ Lương công tử không sợ chết à.
Hừ nhạt một tiếng, Lương Tống cất tiếng cóc rồi nói :
- Sợ chết ư... Hôm nay bổn công tử chết hoặc là ngươi chết.
Nghe gã thốt ra câu này bất giác Tiêu Lân phải buông tiếng thở dài.
Chàng miễn cưỡng nói :
- Thế là công tử đã quyết định rồi, đừng trách thiếu gia không nói trước đấy nhé. Nếu có chết cũng đừng trách Tiêu Lân không báo trước cho Lương công tử biết bổn thiếu gia có Xà Mô Công.
Mặc dù nói cứng trước mặt Lương Tống nhưng tim Tiêu Lân cứ đập

thình thịch trong lồng ngực.
Chàng rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi trụ tấn nhủ thầm :
- Tự dưng nội lực của mình sao chẳng có... Bộ khai thông sinh tử huyền quan thì chui đầu vào cái chết sao. Lão ôn dịch Khấu Đà Tử hại Tiêu Lân này rồi. Bộ lão biết Tiêu Lân có tình ý với tình nương của lão hay sao vậy.
Tiêu Lân vừa nghĩ vừa vận công với hy vọng mong manh mình sẽ có được kỳ tích để hoá giải tình huống này.
Tiêu Lân nghĩ thầm :
- Một liều ba bảy cũng liều ... Lần này ta định liều mạng với sự may rủi.
Chàng nghĩ thầm rồi lại nhìn Lương Tống.
- Lương công tử sẵn sàng chưa ?
Lương Tống đanh giọng nói :
- Tiểu quỷ... Xuất thủ đi.
Gã nói dứt câu cất một tiếng cóc kêu vang rền. Rồi vươn người nhảy bổ đến Tiêu Lân.
Tiêu Lân nghiến răng đẩy song thủ đến trước với ý nghĩ trong đầu mình :
- Tu Di... Tiêu Lân lần này vì nàng mà chết oan uổng đó.

Hồi 15
Mênh Mông Sóng Tình

Tiêu Lân đoan chắc lần này tử thần đã với tay được đến mạng của chàng, nhưng sự biến xá ra lại hoàn toàn không như Tiêu Lân nghĩ.
Một tiếng sấm chưởng trỗi lên ngay trước mắt chàng.
Ầm...
Tiêu Lân lảo đảo lui về sau non ba bộ, trong khi Lương Tống chẳng khác nào quả bóng bị quẳng về sau những hai trượng, ngã huỵch xuống sàn gạch. Y gượng lắm mới chỏi tay từ từ ngồi lên.
Thân pháp tròn ủng như con cóc của gã xẹp hẳn xuống với hai chiếc má chảy dài trông thật thảm não. Hai bên khóe miệng cũng rỉ hai dòng máu tươi.
Lương Tống nhìn Tiêu Lân. Bộ mặt núc ních của gã trông khó coi vô

cùng. Chẳng có hình tượng nào khả dĩ lột tả được bộ mặt của hắn.
Tiêu Lân thở phào nhẹ nhõm khi nhìn lại mình chẳng bị gì cả. Chàng buột miệng nói :
- May thật ! Cái con khỉ gì đã cứu mình nhỉ ?
Vừa nói Tiêu Lân vừa nhìn lại Tu Di. Chàng cứ ngỡ chính nàng ra tay cứu mình nhưng khi nhận ra vẽ mặt ngơ ngác của Ngạc Tu Di. Đến lúc này Tiêu Lân mới hiểu chính chàng đã cứu chàng.
Nhìn lại Lương Tống, Tiêu Lân nói :
- Bổn thiếu gia đã nói rồi nhưng Lương công tử không tin. Giờ hẳn công tử đã tin Xà Mô Công của Tiêu thiếu gia lợi hai như thế nào rồi phải không ? Hay Lương công tử muốn thử lại một lần nữa để xem Hàm Mô Công hay Xà Mô Công, tuyệt công nào hơn tuyệt công nào ?
Giao thủ một chưởng vừa rồi với Tiêu Lân, Lương Tống đã dụng đến tám thành công lực Hàm Mô Công, giờ nội thể của gã đã bị ứ huyết trọng thương, đâu còn nghĩ đến chuyện giao đấu nữa. Y ôm ngực, rùn mình rồi ói luôn một bụm máu bầm.
Ói bụm máu đỏ rướt đỏ ống tay áo, Lương Tống mới nói :
- Bổn công tử nhất định sẽ tìm lại ngươi.
Y nghiến răng hừ nhạt một tiếng rồi mới chịu quay bước lảo đảo bỏ đi thẳng ra cửa Dương Châu tửu lâu.
Lương Tống đi rồi, Tiêu Lân mới như thể vừa thoát được cảnh tử vong trong đường tơ kẽ tóc. Những gã khách quan cũng thở phào như chia sẻ niềm vui cùng với Tiêu Lân.
Tiêu Lân nhìn lại đôi song thủ. Chàng xoa hai tay vào nhau, bước lại bàn mình.
Đến lúc này Ngạc Tu Di mới lấy lại chân diện ban đầu. Nàng từ từ ngồi xuống nhưng mắt vẫn đóng đinh vào Tiêu Lân như thể không tin vào mắt mình.
Tiêu Lân quệt mồ hôi trán. Nỗi hồi hộp vẫn còn đọng trong tâm tưởng chàng. Bưng bầu rượu trút vào miệng.
Chàng đặt chén xuống bàn nhìn Tu Di từ tốn nói :
- Tiêu Lân có cái gì lạ mà Tu Di nhìn dữ vậy ? Bộ bây giờ mặt của Tiêu Lân giống con cóc lắm à ?
Tu Di lắc đầu :
- Không ngờ Tiêu Lân huynh lại có nội lực cao thâm như vậy. Nội lực của huynh khiến Tu Di quá ngạc nhiên.
Nghe nàng nói, Tiêu Lân không khỏi phấn chấn. Chàng cao hứng nói với Tu Di :
- Vừa rồi huynh chỉ mới dụng có nửa thành công lực thôi. Nếu như

huynh mà dụng hết tất cả nội lực có trong nội thể thì gã Lương Tống kia mất mạng rồi.
Tu Di cau mày :
- Vậy sao ! Đã có thể lấy được mạng Lương Tống, sao huynh lại tha cho hắn. Tiêu huynh không biết hắn à ?
Tiêu Lân lắc đầu :
- Huynh đâu có biết hắn.
- Tiêu Lân huynh đã bỏ mất có hội ngàn vàng này rồi.
Tiêu Lân bưng bầu rót ra chén. Chàng vừa rót rượu vừa nói :
- Nàng nói vậy có ý gì ?
- Không trách Tiêu Lân huynh được. Tại huynh không biết Lương Tống. Y là một ma đạo gớm ghiếc nhất từ trước đến nay. Đã có lần sư mẫu suýt bị hại bởi gã đó. Võ công Hàm Mô Công của gã cực kỳ bá đạo, tính tình thì hung ác, nham hiểm. Các anh hùng trong thiên hạ chỉ đều muốn lấy mạng họ Lương thôi, nhưng chẳng một ai làm được, thậm chí có biết bao nhiêu anh hùng táng mạng bởi tuyệt kỹ công phu Hàm Mô Công của Lương Tống.
Tiêu Lân bưng chén rượu nhìn sững Tu Di. Chàng ngập ngừng hỏi :
- Tu Di ! Đệ biết rõ Lương Tống à ?
Ngạc Tiêu Di gật đầu :
- Tu Di biết gã.
Mặt Tiêu Lân sa sầm. Chàng hỏi gằn lại nàng :
- Ta hỏi lại lần nữa ! Tu Di biết rõ Lương Tống ?
Tu Di gật đầu :
- Trước khi rời Lương Sơn, sư mẫu căn dặn phải tránh xa gã họ Lương này.
Tiêu Lân quắc mắt nhìn Tu Di. Chàng nghĩ thầm :
- Nàng biết rõ về gã họ Lương đó sao lúc nãy không ngăn ta lại để mặc Tiêu Lân ra đối mặt với gã họ Lương. Suýt nữa thì ta đã vong mạng rồi. Thì ra nàng chỉ nghĩ đến cái lão già ôn dịch Khấu Đà Tử chứ đâu quan tâm gì đến bổn thiếu gia.
Ý nghĩ đó trôi qua, Tiêu Lân bất giác không kềm được mà buông tiếng thở dài.
Nghe chàng thở ra Tu Di hỏi :
- Huynh hỏi gì mà lại thở ra vậy ?
Tiêu Lân giả lả cười :
- Tiêu Lân nghĩ đến bộ mặt của gã họ Lương vừa rồi sao mà nó khó coi quá. Hổng biết nam nhân như gã có nữ nhân nào thích không nhỉ ?
Tu Di nói :

- Bất cứ nữ nhân nào lỡ chạm mặt với Lương Tống đều rước họa cả. Chỉ tiếc Tiêu huynh có cơ hội mà không lấy mạng gã.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Không không, giết một người không phải là chuyện nhỏ. Đâu phải giết ai cũng được. Tiêu Lân để cho Lương Tống đặng y còn có cơ hội ăn năn sám hối.
Chàng nói dứt câu thì rùng mình.
Làm sao Tu Di hiểu được cái rùng mình đó của Tiêu Lân. Thật ra vừa rồi chính chàng là người gặp may nên mới thoát khỏi cái chết bằng chính cái khai thông huyền quan sinh tử.
Tiêu Lân bưng chén rượu. Chàng vừa uống rượu vừa nghĩ thầm :
- Ta còn bưng được chén rượu này mà uống, còn ngồi đây với nàng là do số mạng quá lớn thôi. Nếu như vừa rồi nội lực của ta không phát tán kịp lúc thì giờ chắc đã gặp Diêm Vương lão nhân gia rồi.
Đặt chén rượu xuống bàn, Tiêu Lân nhìn lại Tu Di.
- Nàng biết Lương Tống là cao thủ Hàm Mô Công sao không cản huynh lại ?
Tu Di nhướn mắt nhìn Tiêu Lân.
- Tu Di có ý cản huynh như không kịp ! Huynh đã bước ra khiêu khích với y rồi
Tiêu Lân gật đầu :
- Mà đúng thôi ! Cho dù nàng có cản thì ta cũng phải bước ra dạy cho gã họ Lương đê tiện bỉ ổi kia một bài học nhớ đời. Sau này nhất định y không dám đối mặt với Tiêu huynh của Tu Di đâu .
Chàng nói xong giả lả cười. Bưng chén rượu Tiêu Lân nói :
- Tu Di ! Nàng uống với Tiêu Lân một chén xem như mừng cho huynh vậy.
Tu Di gật đầu.
Thắng được Lương Tống và thoát được cái chết trong đường tơ kẽ tóc. Tiêu Lân vô cùng cao hứng. Trước mặt Ngạc Tu Di, chàng đã biểu thị uy phong của mình, không cao hứng sao được.
Trong lúc phấn khích, Tiêu Lân không ngừng mời Tu Di uống rượu. Tu Di cứ bị chàng ép uống nên chẳng mấy chốc đã say mèm. Nàng từ từ gục xuống bàn chẳng biết gì nữa.
Tiêu Lân bước qua lay gọi Tu Di :
- Hê ! Tu Di Say rồi à ?
Nàng gượng nói :
- Tu Di... Tu Di say lắm rồi...
Nói rồi nàng gục luôn xuống bàn chẳng còn biết gì nữa.
Chàng gọ gã chủ tửu lâu tính ngân lượng.

Gã điếm chủ bước ra khúm núm nói :
- Công tử ! Có người đã tính cho công tử rồi.
Tiêu Lân nhướn mày :
- Có người đã tính cho tại hạ à.
Gã điếm chủ gật đầu.
Tiêu Lân hỏi :
- Ai hào phóng vậy ?
- Vì công tử đã đánh bại Lương Tống nên mấy vị khách quan khi nảy đã tính toàn bộ số ngân lượng của bàn đại yến này. Thậm chí còn cho lão Nhị ngân lượng để vá chỗ thủng kia.
- Vậy là bổn thiếu gia khỏi tốn ngân lượng ?
- Công tử không tốn ngân lượng mà lão Nhị còn tặng cho công tử vò Lạc tửu thượng thặng của Dương Châu Lạc tửu lâu.
Lão vừa nói vừa ngoắc gã tiểu nhị bưng vò rượu bốn cân đến đặt lên bàn.
- Công tử hãy giữ vò rượu này mà dùng.
Tiêu Lân ôm quyền xá :
- Đa tạ ! Đa tạ !
Chàng xốc Tu Di, kè nàng rời Dương Châu tửu lâu, xách theo vò Lạc tửu thượng thặng. Hai người rời Dương Châu tửu lâu, lúc đi ngang qua tòa kỹ lâu Dạ Tình Lầu thì có hai ả kỹ nữ từ trong hối hả bước ra níu Tiêu Lân lại.
- Nhị vị công tử hãy vào trong với chúng thiếp đi.
Tiêu Lân nhìn hai nàng đó hỏi :
- Trong đó có cho nghĩ ngơi không ?
Ả kỹ nữ có nốt ruồi trên má nói :
- Tất nhiên là có rồi ! Và còn được chúng thiếp hầu hạ nữa.
- Thế thì tốt ! Nhị vị cô nương đưa thiếu gia và Tu Di đệ đệ vào trong ngơi nghỉ được chứ ?
Hai ả kỹ nữ nũng nịu :
- Dạ được ạ.
Tiêu Lân kè Tu Di, còn hai ả kia dẫn đường cho chàng vào Dạ Tình Lâu.
Đi theo hành lang, thỉnh thoảng Tiêu Lân lại nghe những tiếng cười đầy chất dục cất lên từ những gian thư phòng đóng cửa im im. Trong lúc men rượu chếnh choáng, Tiêu Lân bất giác tò mò hỏi :
- Hê ! Cái gì vui thế khiến cho những vị khách trong thư phòng này cười vui vẻ vậy ?
Ả có mụn ruồi nũng nịu nói với chàng :
- Thì chút nữa Nhu Kiều sẽ cười cho chàng nghe.

A vừa nói vừa lẳng lơ nguýt chàng.
Tiêu Lân giả lả cười. Chàng nói :
- Nàng cũng khiến cho bổn thiếu gia vui vẻ à ?
Nhu Kiều gật đầu :
- Chàng sẽ còn vui vẻ hơn thế nữa.
Hai ả kỹ nữ đưa Tiêu Lân và Tu Di đến gian phòng nằm cuối dãy hành lang.
Vào tròng thư phòng, Nhu Kiều và A Chỉ đóng cửa lại.
Tiêu Lân kè Tu Di đến tràng kỷ. Chàng đặt nàng nằm trên tràng kỷ, nhìn Tu Di nhẩm nói :
- Còn lâu nàng mới là nam tử hán.
A Chỉ và Nhu Kiều bước đến bên Tiêu Lân. Nhu Kiều nói :
- Chàng nói với ai vậy ?
Nhu Kiều và A Chỉ nhìn xuống Tu Di. Hai người nhận ra vẽ mặt tiên đồng của nàng mà ngây ngất như quên bẳng cả Tiêu Lân.
Thấy họ chỉ nhìn Tu Di, Tiêu Lân hỏi :
- Nhị vị cô nương nhìn cái gì vậy ?
A Chỉ nói :
- Công tử là của Nhu Kiều ! Còn A Chỉ sẽ hầu hạ vị đệ đệ của công tử ?
Nhu Kiều xụ mặt :
- Ơ ...
Tiêu Lân khoát tay :
- Ta biết rồi ! Ta biết rồi !
A Chỉ nói :
- A Chỉ cỡi đồ cho huynh ấy nhé ?
Vừa nói A Chỉ vừa toan cởi bộ y phục cho Tu Di nhưng Tiêu Lân đã kịp cản lại :
- Khoan ! Đừng... Đừng.
A Chí giả lả cười nói :
- Nhu Kiều sẽ lo cho công tử. Còn A Chỉ sẽ lo cho đệ đệ của công tử.
A Chỉ nheo mắt.
Nhu Kiều bậu mặt nói :
- A Chỉ lúc nào cũng dành phần hơn Nhu Kiều hết.
- Lần sau A Chỉ sẽ nhường cho Nhu Kiều . Hôm nay để A Chỉ hầu hạ cho huynh này đây.
Nàng vừa nói vừa toan cỡi bỏ chiếc mão thư sinh trên đầu Tu Di, nhưng Tiêu Lân dằn tay lại.
- Ta nói không là không. Tu Di đệ của bổn thiếu gia vốn dĩ rất cẩn thận trong khi ngủ. Với lại lúc nầy Tu Di đệ đệ đã say mèm ! Y càng

khó hơn nữa. Hay nhất hai nàng đừng đụng đến y !
- Thế A Chỉ sẽ hầu hạ ai ?
Tiêu Lân giả lả cười :
- Tất nhiên cả hai nàng sẽ hầu hạ cho Tu Di lão đệ rồi, nhưng không phải lúc này. Ít ra nhị vị cô nương hãy để cho ta giúp Tu Di lão đệ tỉnh rượu đã chứ ?
Nhu Kiều nhìn sang A Chỉ mỉm cười.
Nàng quay lại nói với Tiêu Lân :
- Tiêu công tử dạy rất đúng. Nhu Kiều và A Chỉ không dám làm phiền đến Tiêu huynh trong lúc này.
Tiêu Lân gật đầu :
- Thế thì tốt rồi... Thế thì tốt... Khi nào tỉnh rượu rồi, ta sẽ gọi hai nàng vào.
Tiễn chân Nhu Kiều và A Chỉ ra tận cửa. Tiêu Lân vội đóng cửa lại.
Chàng đứng thừ ngay cửa lầu bầu nói :
- Ngay cả nữ nhân gặp Tu Di còn mê mẫn cả tâm hồn huống chi là nam nhân. Một người có dung mạo như nàng quả là hiếm có trên đời này.
Tiêu Lân vừa suy nghĩ vừa mỉm cười bâng quơ. Chàng bất giác nhìn lại tràng kỷ.
Lúc nầy Tu Di đã trở mình. Dáng nằm của nàng trông vừa đài các vừa thuần khiết và toát hấp lực lạ thường, thu hút đôi thần nhãn của Tiêu Lân.
Chàng bước đến bên tràng kỹ ngắm nhìn Tu Di.
Tiêu Lân ngắm Tu Di một lúc lâu rồi buột miệng nói :
- Đẹp thật ! Trên thế gian này còn người nào đẹp hơn Tu Di không nhỉ ?
Ý niệm đó trôi qua, bất giác chàng liên tưởng đến Khấu Đà Tử bang chủ Cái Bang. Buông một tràng thở dài Tiêu Lân nhẩm nói :
- Hoa hồng mà cắm bãi cứt trâu, thật là uổng phí. Yêu người nào vừa trang vừa lứa không yêu, lại đi yêu một lão ăn mày chúa. Bộ Tu Di thích là ăn mày chúa sao vậy ?
Nghĩ một hồi Tiêu Lân cảm thấy hụt hẫng và mất mát cái gì đó.
Chàng lắc đầu nghĩ thầm :
- Lão ôn dịch Khấu Đà Tử ăn mày chúa có thể hôn nàng sao bổn thiếu gia không hôn nàng chứ ?
Ý nghĩ ấy thôi thúc, và Tiêu Lân không kìm chế được liền cúi xuống hôn vào má Tu Di. Mùi thơm da thịt từ má nàng phà ra càng khiến Tiêu Lân ngây ngất hơn. Chàng thoáng bàng hoàng như thể người lạc bước vào cõi thần tiên gặp tiên nữ đang chìm trong giấc điệp.

Tiêu Lân đứng sững lên lắc đầu :
- Không được ! Mình làm như vậy nhỡ Tu Di bất ngờ tỉnh dậy thì còn gì phong thái của Tiêu Lân chứ ? Nhất định nàng sẽ hiểu lầm mình.
Nói rồi Tiêu Lân quay ra bàn.
Chàng ngồi nhìn vò rượu Lạc tửu thượng thặng nhưng thỉnh thoảng lại dõi mắt nhìn về phía tràng kỷ. Tiêu Lân lắc lắc đầu.
- Đã nói đừng nhìn mà ngươi cứ nhìn hoài. Bộ ngươi mê Ngạc Tu Di rồi ư ?
Chàng vừa nói vừa mở năp vò rượu uống liên tục. Khi vò ượu cạn thì Tiêu Lân cũng gục xuống chẳng còn biết gì nữa. Chàng không gục bởi men tình thì cũng gục bởi men rượu.
0o0
Tu Di tỉnh lại. Cảm nhận đầu tiên là đầu nặng trỉu. Nàng lắc đầu xua đi cảm giác nặng trỉu đó. Tu Di bật ngồi lên. Nàng nhìn lại mình mới thở phào vì biết chẳng có ai quấy nhiễu mình.
Nàng nhìn ra ngoài.
Tiêu Lân đang gục đầu trên bàn ngáy pho pho.
Tu Di mỉm cười.
Rời tràng kỷ, nàng bước đến bên Tiêu Lân. Tiếng thở dài và đều chứng tỏ Tiêu Lân đang ngủ say. Tu Di bước lại tấm gương đồng nhìn mình trong gương.
Trong gương là một mỹ nam tử chứ không còn là trang giai nhân tuyệt sắc.
Tu Di ngắm mình một lúc rồi mở cửa bước ra ngoài hành lang. Nàng chợt nghe tiếng nữ nhân rên rỉ phát ra từ gian phòng kế cận. Tò mò Tu Di bước đến trước cửa gian thư phòng đó. Tiếng rên rỉ đập vào thính nhĩ khiến nàng chau mày.
Tu Di nghĩ thầm :
- Ai làm gì mà rên rỉ thảm thiết như vậy ?
Nàng quyết định dụng chỉ công xoi lấy một cái lỗ trên cửa rồi ghé mắt nhìn vào.
Hoạt cảnh trong gian thư phòng đó đập vào mắt Tu Di khiến nàng đỏ bừng cả mặt. Mặt nàng đỏ rần như thể bị nung bởi bếp than hồng vội quay mặt chỗ khác. Nàng lắc đầu bởi cảm nhận một sự ô uế đang lan tỏa khắp châu thân mình.
Nàng chau mày nhẩm nói :
- Đây là đâu ?
Tu Di rời bước theo hành lang. Nàng lại nghe tiếng cười khanh khách của nam nhân từ trong một gian phòng khác vọng ra đập vào thính nhĩ nàng.

Chẳng biết tiếng cười kia tác động gì đến nàng mà chân diện Tu Di căng thẳng cực độ.
Nàng bước đến cánh cửa đó với vẻ mặt trang trọng lắng nghe tiếng cười từ bên trong phát ra. Tu Di quay mặt nhìn vào cửa gian thư phòng. Nàng lưỡng lự như muốn đẩy cánh cửa kia để bước vào.
Bất thình lình một giọng nói đay nghiến cất lên :
- Ai !
Cùng với giọng nói đó có một đạo chỉ khí xuyên thủng cánh cửa, nhưng Tu Di đã kịp lạng người tránh né. Nàng thi triển khinh công lướt về thư phòng mình và Tiêu Lân.
Tu Di đóng cửa lại đứng thừ ra ngay ngưỡng cửa. Nàng lẩm nhẩm nói :
- Thường Tam Lĩnh huynh sao lại ở đây ?
Nàng cứ đứng thừ ra vơ vẫn với những ý nghĩ trong đầu mình.
Tiêu Lân trở mình, chực té xuống ghế.
Tu Di bước đến bên chàng. Nàng khẽ gọi Tiêu Lân :
- Tiêu công tử ! Tiêu công tử !
Tiêu Lân vung tay lè nhè nói :
- Sao lão cứ phá đệ mãi vậy ! Say lắm rồi ! Hông nói chuyện nữa.
Tu Di chau mày. Nàng nhìn vò rượu trống rỗng trên bàn. Tu Di lắc đầu nói :
- Công tử chê người ta là sâu rượu, không chừng con sâu rượu trong người huynh mới chính là sâu chúa.
Tu Di vỗ mạnh Tiêu Lân :
- Tiêu huynh ! Tỉnh dậy đi !
Tiêu Lân từ từ ngẩng đầu, rồi ngước mắt nhìn Tu Di. Chàng điểm nụ cười gượng trông thật là khổ ải. Tiêu Lân lè nhè nói :
- Tưởng là ai, hóa ra là Ngạc Tu Di cô nương.
Chàng khoát tay :
- Đã sáng rồi à ? Đã đến lúc tại hạ và Tu Di đến Dương Châu tửu lâu rình lão Khấu Đà Tử rồi à ?
Chàng chỏi tay lên bàn gượng đứng lên :
- Đi thì đi, nhưng nhớ lần này Tiêu Lân không muốn thượng cẳng tay hạ cẳng chân đâu đấy nhé.
Nói rồi Tiêu Lân dợm bước về phía cửa. Tu Di nắm tay chàng kéo lại. Nàng nói :
- Tiêu huynh ! Huynh còn say mà.
- Ừ thì còn say. Một mình tọm hết vò rượu bốn cân ai mà không say ? Say chết đi được. Nhưng thà say còn hơn.
Tu Di lắc đầu :

- Tiêu huynh ngồi xuống đi.
Tiêu Lân miễn cưỡng ngồi xuống.
Chờ chàng ngồi rồi Tu Di mới nói :
- Huynh nói xem đây là đâu ?
Tiêu Lân xoa trán dụi mắt. Chàng từ từ lấy lại thần trí thông tuệ. Tiêu Lân nhìn nàng :
- Tu Di nói xem đây là đâu ?
- Huynh đưa Tu Di về tất phải biết đây là đâu chứ ?
- À đúng rồi ! Đây là kỹ lâu Dạ Tình Lầu.
Tu Di trố mắt nhìn chàng :
- Kỹ lâu !
- Dạ Tình Lầu hay kỹ lâu thì cũng thế thôi, có khác gì đâu ?
Tu Di nheo mày :
- Tiêu Lân công tử sao lại chọn kỹ lâu làm chốn qua đêm ! Huynh không biết ngượng ngùng à ?
Tiêu Lân nhìn nàng :
- Ngượng ngùng gì nào ?
Tu Di đỏ mặt nhìn Tiêu Lân. Nàng Trầm giọng nói :
- Tiêu Lân công tử có biết chuyện gì đang xảy ra chung quanh đây không ?
Tiêu Lân chớp mắt, dụi mắt rồi hỏi Tu Di :
- Nàng nói chuyện gì nào ?
Mặt Tu Di đỏ rần như thể hóa thành than hồng. Nàng miễn cưỡng nói :
- Tại sao Tiêu công tử đưa Tu Di vào Khấu Dạ Tình Lầu ? Công tử biết nơi đây là chốn ô uế chứ ?
Tiêu Lân mở to mắt nhìn nàng :
- Ô uế là sao ?
- Huynh giả vờ không biết hay sao ?
- Không biết ta mới hỏi Tu Di.
Tiêu Lân chắt lưỡi :
- Thôi ! Tiêu Lân biết rồi ? Nhu Kiều và A Chỉ làm phiền Tu Di phải không ? Thì Tiêu Lân đã nói rồi, nếu Tu Di giả dạng nam trang thì nữ nhân Dương Châu chắc chắn sẽ cuốn gói theo nàng ngay. Chuyện đó chẳng có gì lạ cả.
Tiêu Lân thuật lại chuyện của Nhu Kiều và A Chỉ hồi hôm. Chàng thuật xong, bật cười nói :
- Nếu như Tiêu Lân không cản hai người đó không biết họ sẽ làm gì nàng đây ? Họ dám biến nàng thành một ả biến thái lắm.
Sắc diện Tu Di đỏ rần. Nàng đang giận, gằn từng tiếng :

- Tiêu công tử đưa Tu Di vào kỹ lâu Dạ Tình Lầu có ý gì ?
Tiêu Lân từ từ đứng lên. Chàng nhìn Tu Di :
- Tiêu Lân đâu có ý gì.
- Không gì sao lại nhân lúc Tu Di say rượu lại đưa vào Dạ Tình kỹ lâu ?
- Thì đưa vào đây cho nàng nghỉ ngơi chứ có làm gì đâu.
Tiêu Lân tròn mắt nhìn Tu Di. Nụ cười gượng nở trên hai cánh môi của chàng.
- Này ! Tu di đừng có hiểu lầm Tiêu Lân đấy... Ta không hề có ý sàm bậy đâu.
- Dương Châu này bộ không có khách điếm sao, lại đưa Tu Di vào chỗ ô uế này ?
Nàng vừa nói vừa lộ vẻ giận dỡ.
Tiêu Lân khoát tay :
- Tu Di đừng giận ! Đừng giận ! Ta phải đưa Tu Di vào đây cho đúng với phong thái của những lãng tử nam nhi đây mà. Nàng không biết nếu như ta và nàng không vào đây chưa chắc đã qua đêm yên tĩnh như thế này đâu. Chỉ có những nơi lầu xanh như thế này Huyền Cung cung chủ thánh mẫu con khỉ gì đó mới không để tâm đến. Và nàng cũng có thể dấu được lai lịch mình. Lưỡng tiện cả đôi nên buộc ta mới đưa nàng vào kỹ lâu.
Tu Di buông tiếng thở dài :
- Nhưng chung quanh đây thật là ô uế. Bước ra cửa thì nghe những âm thanh...
Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn về phía tấm gương đồng.
Tiêu Lân bật cười thành tiếng. Chàng nhìn Tu Di nhỏ nhẹ nói :
- Chung quanh đây ô uế nhưng trong thư phòng này không ô uế là được rồi.
Chàng chỏi tay lên mặt bàn chồm tới hỏi Tu Di :
- Tu Di nè ?
Nàng bẽn lẽn nhìn Tiêu Lân.
- Huynh muốn hỏi gì ?
Tiêu Lân mỉm cười. Nụ cười mỉm của Tiêu Lân khiến đôi chân mày của Tu Di nhíu lại. Nàng gắt giọng hỏi :
- Huynh cười gì ?
- Nàng phải thú thật cho ta đó.
- Chẳng có gì Tu Di dấu huynh cả.
- Thế thì được. Bộ trong lúc ta ngủ say thì nàng đã rời thư phòng phải không ?
Tu Di đỏ mặt gật đầu.

Tiêu Lân nhìn nàng cười mỉm.
Tu Di gắt gỏng nói :
- Tu Di không thích huynh cười.
- Tại sao lại không thích ? Cười là cái tốt chứ đâu có xấu ? Tiêu Lân không thể bắt chước nàng, lúc nào cũng khoác bộ mặt đăm đăm, và khe khắt.
- Nụ cười của công tử có ẩn ý gì đó.
- Tất nhiên là có ẩn ý, thế nàng muốn biết ẩn ý đó không ?
- Tiêu công tử có ẩn ý gì ?
- Ta cười vì nghĩ chẳng lẽ trong khi ta ngủ, Tu Di lại đi rình rập những gian thư phòng kia sao ? Nếu có rình thì nàng thấy gì, nghe gì.
Chân diện Tu Di đỏ bừng. Vẻ sượng sùng hiện rõ trong hai con ngươi to tròn đen láy của nàng.
Tiêu Lân bồi thêm một câu càng khiến Tu Di thẹn thùng hơn.
- Nàng đà phát hiện được gì nào ? Có thể nói cho Tiêu Lân biết với được không ?
Tu Di khẽ lắc đầu. Nàng quay mặt tiên lại bên cửa sổ. Vừa tới cửa sổ Tu Di vừa nói :
- Chẳng phát hiện gì cả. Thế ý của Tiêu huynh, Tu Di phát hiện được gì nào ?
Giọng nói của nàng có vẻ trang trọng và cương quyết.
Nghe nàng nói, Tiêu Lân biết ngay Tu Di đang giận. Chàng giả lả đáp lời :
- Ta tưởng đâu nàng phát hiện ra hành tung của Khấu Đà Tử lão bang chủ Cái Bang chứ ?
- Khấu Đà Tử không bao giờ đến những chốn như thế này.
- Ai mà biết được. Lão đâu có phải là thần thánh gì mà không đến.
- Tu Di tin Khấu Đà Tử lão bang chủ không đến kỹ lâu như Tiêu huynh.
Tiêu Lân gật đầu :
- Có lẽ đúng ! Có lẽ đúng !
Chàng lườm nàng, nghĩ thầm :
- Thế mới biết nữ nhân khi yêu thì tình cảm sâu nặng như thế nào. Nhất nhất cho tình nhân của mình là người tốt. Nếu có dịp gặp lại lão ôn dịch Cái Bang, Tiêu Lân sẽ bắt lão vào kỹ lâu, xem coi nàng còn bênh vực cho lão không.
Tiêu Lân vò đầu, rồi bước đến trước mặt Tu Di.
- Tu Di này ! Nếu không phát hiện được gì nàng gọi ta dậy để làm gì. Không lẽ nàng muốn tâm sự với ta ?
Tu Di lắc đầu :

- Tu Di muốn nhờ Tiêu huynh một chuyện.
Tiêu Lân hồ hởi nói :
- Chuyện gì nàng cứ nói ! Tiêu huynh sẽ làm hết mình vì nàng.
- Tu Di chỉ muốn nhờ Tiêu huynh đến gian thư phòng ở đầu hành lang mở cửa vào hỏi xem, người trong thư phòng có phải là Thường Tam Lĩnh hay không thôi. Nhớ đừng nói Tu Di nhờ huynh đến.
Chàng nhìn nàng :
- Chỉ có thế thôi à ?
Tu Di gật đầu :
- Chỉ thế thôi huynh làm được chứ ?
- Tất nhiên là được rồi. Việc khó Tiêu thiếu gia còn làm được huống chi ba cái chuyện cỏn con này.
Chàng ve cằm nhìn Tu Di hỏi :
- Thường Tam Lĩnh là ai mà nàng quan tâm quá vậy ?
- Tiêu công tử sao cứ phải thắc mắc vậy ? Huynh không giúp Tu Di được à ?
Tiêu Lân khoát tay :
- Nàng đã giúp ta tất nhiên ta phải giúp nàng chứ.
Chàng rời thư phòng đi thẳng đến gian phòng mà Tu Di chỉ.
Đứng trước cửa gian phòng đó, Tiêu Lân nghĩ thầm :
- Cái gã Thường Tam Lĩnh này là người như thế nào mà Tu Di quan tâm thế nhỉ ?

Hồi 16
Vì Tình Lụy Thân

Trong gian thư phòng, A Chỉ hầu rượu cho gã công tử có khuôn mặt rất khả ái, nhưng trái hẳn với khuôn mặt ngôn ngô lịch lãm đó là đôi mắt toát ra vẽ nham hiểm lẫn dục tính khác thường. Nàng chưa bao giờ gặp một vị khách tài hoa như gã công tử này.
Nàng bưng chén rượu giả lả nói :
- Mời Thường huynh.
Gã nốc cả chén rượu, rồi vòng tay qua vùng tiếu yêu của nàng mà giờ đây trên người A Chỉ còn vỏn vẹn mỗi một chiếc yếm hồng mỏng

tanh.
Y xiết nàng vào người đến độ A Chỉ muốn ngộp thở. Nàng những tưởng đâu y sẽ thực hiện nốt những gì mà y đang cần và đòi hỏi ở nàng, nhưng rồi y lại buông nàng ra với vẻ thờ thẫn.
Y bất ngờ đẩy nàng về phía trước. Quay nàng lại đối mặt với gã. Y nhìn nàng bằng thứ ánh mắt thật kỳ lạ, mà khi tiếp nhận ánh mắt đó, A Chỉ bất giác rùng mình bởi cảm giác rờn rợn chạy dọc theo cột sống.
Y lấy một nén vàng đặt lên bàn. Nụ cười hiện lên hai cánh môi mỏng của Thường Tam Lĩnh. Nụ cười kia không làm cho A Chỉ vơi đi cảm giác rờn rợn trong nàng mà ngược lại còn tạo ra cái gì đó khiến nàng phải lo âu.
A Chỉ gượng cười. Nàng nhỏ nhẹ nói sau khi vặn mình làm một động tác thật khiêu gợi.
Gã phá lên cười. Tràng tiếu ngạo đập vào thính nhĩ nàng nghe thật chát chúa. Cùng với tiếng cười đó, y bất ngờ vươn tay giật mạnh chiếc yếm ra khỏi người nàng. Động tác của gã thật thô và tàn bạo. Khi chiếc yếm rời khỏi người nàng, để phơi đôi nhũ no tròn đầy đặn ra trước mặt gã thì A Chỉ hơi chúi đến trước. Gã chẳng một chút gì gọi là thương hoa tiếc ngọc mà vươn cả đôi bàn tay trắng bạch thộp vào vùng đồi hoa đó.
A Chỉ cảm nhận ngay cảnh giác đau nhói từ vùng đồi hoa lan khắp ra toàn thân mình. Cái cảm giác đau đớn như bị vùi dập khởi phát từ hai bàn tay Thường Tam Lĩnh. Nàng rút người lại, buột tiếng thét :
Ối !
Nghe tiếng nàng rên, xem chừng gã càng thích thú hơn. Gã bưng cả bầu rượu tu luôn một hơi dài rồi quẳng bầu rượu vào góc phòng. Y cầm lấy nén vàng, rê nó khắp người A Chỉ. Hắn rê nén vàng chạm vào người A Chỉ bằng chỗ có cạnh sắc nhất.
Toàn thân A Chỉ nổi đầy gai ốc vì cảm thấy như có mũi kiếm di chuyển trên cơ thể mình. Đôi uy nhãn của Thường Tam Lĩnh long lên sòng sọc. Chính ánh mắt đỏ au và sòng sọc đó càng tạo ra trong nàng cảm giác sợ hãi.
A Chỉ hồi hộp nói :
- Chàng đừng làm thiếp sợ.
Gã mỉm cười thản nhiên đáp lời :
- Ta muốn nàng sợ.
Y dựng nàng đứng lên.
A Chỉ hồi hộp nhìn gã.
Thường Tam Lĩnh nói :

- Nàng thích kim lượng ta có kim lượng. Nhưng ta thiếu một thứ. Đó là sự sợ hải của nữ nhân.
Y ấn nàng ngồi xuống tràng kỷ.
Nàng rùng mình khi nén vàng được gã áp vào giữa vùng nhũ hoa của mình.
Gã nói :
- Nàng thích nén vàng này chớ ?
A chỉ gật đầu :
- Thích.
Nén vàng được gã trở góc dí sâu vào da thịt nàng. Cảm giác rát buốt do thỏi vàng tạo ra một lần nữa, A Chỉ rùng mình. Y thọc tay điểm vào tịnh huyệt của nàng.
Bất thình lình bị điểm huyệt không sao cử động được A Chỉ giật mình nói :
- Huynh định làm gì thiếp ?
- Ta muốn nàng đau khổ. Nàng càng đau khổ bao nhiêu thì ta mới có thể làm chủ nhân của nàng.
- Huynh nói gì thiếp không hiểu.
- Thế nào rồi nàng cũng sẽ hiểu mà. Hiểu ngay đây thôi.
Y nói rồi ấn mạnh thỏi vàng vào nhũ hoa của nàng. A Chỉ nhăn mặt bởi tưởng gã thọc mũi kiếm vào người mình. Nàng rú lên.
Gã thích thú khi nghe tiếng rú của nàng.
Miệng nàng đang há hốc bởi cái đau do gã tạo ra thì cả thỏi vàng đã được y tọng vào miệng nàng.
A Chỉ bật khóc nhưng chẳng thành tiếng mà chỉ còn những âm thanh ư ử phát ra.
Nước mắt trào ra chảy xuống hai bên má. Nàng cảm nhận được chuyện gì sắp xảy ra với mình.
Thường Tam Lĩnh thối lại nửa bộ. Y ngắm nhìn A Chỉ bằng hai con ngươi đỏ cạch, bởi những đường chỉ máu rõ mồn một. Chính đôi con ngươi đó càng làm A Chỉ hồn siêu phách lạc.
Hai cánh môi mỏng của Thường Tam Lĩnh mím lại. Tất cả vẻ đanh ác lộ trên khuôn mặt gã. Nàng nghe tiếng nghiến răng ken két mà liên tưởng đến một loài dã thú đang hằm hè, đùa bỡn với con mồi.
Thường Tam Lĩnh bước đến bên nàng. Đôi bàn tay của y đặt lên bờ vai A Chỉ. Nàng đâu phải lần đầu đụng chạm xác thịt với nam nhân nếu không muốn nói sự đụng chạm xác thịt trở thành chức nghiệp của nàng trong Dạ Tình Lầu. Nhưng khi hai bàn tay y chạm vào bờ vai, thì A Chỉ lại nhăn mặt. Nó không như nhưng gã nam nhân khác mà có cái gì rất khác thường. Sự khác thường mang đến cho nàng

nỗi sợ hãi và khủng bố.
Y rê hai bàn tay dọc theo hai bên hông nàng.
Sự ve vuốt của gã cũng chẳng khác gì những khách tìm hoa nhưng sự vuốt ve của gã tiềm ẩn cái gì đó rất lạ thường trong cảm giác của nàng. Nàng không nhận được cảm giác mình đang được vuốt ve mơn trớn mà chỉ nhận được cảm giác rờn rợn sắp đến với mình.
Thường Tam Lĩnh rà đôi bàn tay thô kệch rồi bất ngờ chụp mạnh vào vùng nhũ hoa của nàng. Cảm giác đau buốt lại lan tỏa khắp người A Chỉ.
Mười ngón tay của gã giờ đây không còn nét nhẹ nhàng nữa thay vào đó là mười chiếc móng vuốt hoang dã bấu lấy đôi nhũ hoa tạo ra cảm giác buốt rát nơi A Chỉ.
Nàng nhăn mặt rên rỉ :
- Ư !
Không dừng lại ở hành động tàn bạo và hủy hoại đó, y vuốt mười ngón tay từ trên xuống dưới.
A Chỉ cảm thấy rõ mồn một da thịt mình đang bị cào rách với cái đau rát buốt đâm sâu đến tận óc.
Trong khi nàng biểu lộ tất cả sự đau đớn cùng cực thì Thường Tam Lĩnh lại có tất cả sự phấn kích hoang dã hiện lên mặt. Y nhận nàng đau đớn mà cảm thấy thích thú tột cùng.
Sự thích thú kia càng được gã dồn vào những động tác tàn phá và hủy hoại.
Khi đôi bản thủ trắng nõn của Thường Tam Lĩnh bấu vào vùng hạ đẳng của nàng, A Chỉ chẳng còn sức chịu đựng nữa. Toàn thân nàng căng cứng, vì nhận ra mười ngón tay gã đang muốn thọc vào người nàng. Mười ngón tay chẳng khác nào mười chiếc vuốt, mãnh thú toan moi lấy luc phủ ngũ tạng của nàng.
Nàng dồn tất cả những gì còn lại trong người mà phun thỏi vàng ra khỏi miệng. Thỏi vàng vừa rơi xuống đất thì mười ngón tay của Thường Tam Lĩnh cũng bấu sâu vào hạ đẳng của A Chỉ.
A Chỉ rống lên với tất cả nỗi đau đớn tột cùng.
A...
Thường Tâm Lĩnh nghe tiếng rống của nàng đã không dừng lại những động tác tàn nhẫn và hủy hoại, xem chừng càng phấn kích hơn. Y phá lên cười khành khạch.
A Chỉ thét lên :
- Cứu tôi với ! Cứu tôi với.
Thương Tam Lĩnh thều thào nói :
- Ta là chủ nhân của nàng ! Ta là chủ nhân của nàng.

Cửa thư phòng đẩy bật ra, Tiêu Lân xộc bước vào.
Sự xuất hiện của Tiêu Lân buộc Thường Tam Lĩnh rút tay lại. Y nhìn Tiêu Lân bằng ánh mắt ngơ ngác.
Trong khi Thường Tam Lĩnh nhìn Tiêu Lân bằng ánh mắt ngơ ngác bởi sự xuất hiện quá đột ngột của chàng thì A Chỉ phấn kích nói :
- Tiêu công tử. Cứu A Chỉ với. Cứu A Chỉ với.
Vẻ mặt hốt hoảng, sợ hãi của nàng, cùng những dường cào cấu rướm máu trên cơ thể của A Chỉ đập vào mắt Tiêu Lân.
Tiêu Lân nói :
- Chuyện gì xảy ra thế này ?
A Chỉ vội vã nói :
- Tiêu công tử ! Y là kẻ biến thái. Một kẻ biến thái khủng khiếp lắm !
Nàng vừa nói dứt câu thì nhận ngay một cái tát khủng khiếp từ Thường Tam Lĩnh.
Bốp !
Nhận cái tát đó, A Chỉ ngã vật trên tràng kỷ. Nàng thổn thức khóc nhưng khốn nỗi không thể nào cử động được để đào thoát ra ngoài.
Thấy A Chỉ nhận trọn cái tát tàn nhẫn của Thường Tam Lĩnh, Tiêu Lân nhăn mặt.
Chàng dấn đến hai bộ nhưng Thường Tam Lĩnh đã quay lại rọi hung nhãn vào mặt chàng. Y gay gắt nói :
- Nho sinh thúi. Ngươi tự tiện xông vào thư phòng của Thường mỗ ! Ngươi hết muốn sống rồi ư ?
Tiêu Lân nhìn gã. Chàng giả lả nói :
- Huynh là Thường Tam Lĩnh ! Người của Linh Sơn ?
Thường Tam Lĩnh chau mày sửng sờ :
- Nho sinh ngươi biết ta à ?
Tiêu Lân gượng cười :
- Biết chứ ! Biết rất rành nửa.
- Thế sao Thường mỗ không biết nho sinh thúi ?
- Tại huynh không biết thôi. Nhưng rồi Tiêu thiếu gia sẽ nói cho huynh biết. Không biết trước cũng biết sau. Còn bây giờ tai hạ hỏi huynh !
Chàng hất mặt nói :
- Thường Tam Lĩnh huynh làm cái con khỉ gì mà khiến cho A Chỉ cô nương hồn siêu phách lạc, kêu cứu inh ỏi vậy ?
- Đó là chuyện riêng của ta, ngươi không nên chen vào.
Tiêu Lân ve cằm :
- Nghe A Chỉ cô nương kêu cứu mà tại hạ không chen vào làm sao được ?

- Ả là một kỷ nữ lầu xanh, và đã nhận kim lượng của Thường mỗ, ả phải có trách nhiệm hầu hạ Thường mỗ.
Tiêu Lân khoát tay :
- Thường Tam Lĩnh huynh nói rất đúng ! Kỹ nữ lầu xanh khi nhận ngân lượng thì phải hầu hạ huynh. Thuận mua vừa bán phải không ?
Thường Tam Lĩnh gật đầu.
Tiêu Lân nhíu mày :
- Cho là thuận mua vừa bán, cho là A Chỉ cô nương có là kỹ nữ lầu xanh thì cũng là con ngươi bằng xương bằng thịt. Cho dù kỹ nữ lầu xanh thì A Chỉ cô nương cũng là phận nhi nữ. Huynh mua rồi thì cũng biết trân trọng chứ ? Cớ đâu lại hành hạ người ta đến nỗi la hét lên như vậy ?
Chàng chắt lưỡi nói tiếp :
- Huynh thử nghĩ xem ! Nếu đổi lại A Chỉ cô nương là huynh và huynh là A Chỉ cô nương, huynh có chịu không ?
Chàng nghiêng đầu nhìn Thường Tam Lĩnh :
- Ái chà ? Huynh cũng có phong thái lắm chứ. Cũng ra vẻ nam tử hán lắm chứ, mà sao lại làm như vậy được nhỉ ?
Chàng vừa nói dứt câu thì bất thình lình Thường Tam Lĩnh phát động chỉ khí. Y phát động chỉ khí hoàn toàn bất ngờ đối với Tiêu Lân, khiến cho chàng không thể nào phòng bị né tránh được.
Tiêu Lân chỉ kịp nghe tiếng gió rít thì tĩnh huyệt đã bị điểm rồi.
Chàng giật mình :
- Ý ! Tự dưng huynh lại điểm huyệt tại hạ ?
Thường Tam Lĩnh cười nhạt nhẽo bước đến trước mặt chàng. Y gằn giọng nói :
- Ngươi nói xong chưa nho sinh thúi ?
Tiêu Lân giả lả cười nói :
- Tại hạ còn nói rất nhiều.
- Thế thì nói nhanh đi, để tiếp nhận cái chết đến với ngươi.
Chàng tròn mắt nhìn Thường Tam Lĩnh.
- Thường Tam Lĩnh huynh giết tại hạ à ?
Y gật đầu :
- Đúng ! Ta sẽ giết người. Bởi vì ngươi đã xông vào thư phòng ta trong khi ta chưa cho ngươi xông vào.
Tiêu Lân nhướng mày nói :
- Nếu tại hạ không xông bừa vào thì huynh sẽ làm càn nữa. Càng làm càng khó coi.
Thường Tam Lĩnh cướp lời chàng :
- Tất cả những gì ta làm đều được trả bằng kim lượng.

- Có kim lượng là có tất cả sao ?
- Ý của ta như vậy đó. Có kim lượng thì có tất cả.
Tiêu Lân lắc đầu nói :
- Cứ cho là Thường Tam Lĩnh huynh đúng đi. Nhưng chẳng lẽ vì mỗi một chuyện Tiêu Lân xông bừa vào thư phòng huynh, huynh lại muốn giết Tiêu Lân ?
- Ta phải giết ngươi. Bởi vì ngươi biết về ta rồi.
Chàng nghệch mặt nhìn Thường Tam Lĩnh :
- Ý Thường Tam Lĩnh huynh muốn nói, tại hạ đã biết huynh là kẽ biến thái ư ?
Chân diện Tam Lĩnh đanh hẳn lại :
- Biến thái hay không biến thái, chuyện ta biết ? Còn ngươi chết tại ngươi tự xông vào thư phòng ta.
Tiêu Lân giả lả cười :
- Thường Tam Lĩnh huynh không nói ra thì Tiêu Lân cũng biết huynh đang nghĩ gì.
Đôi chân mày của Tiêu Lân nhướng lên cùng với nụ cười giả lả.
Chàng nói tiếp :
- Thường Tam Lĩnh huynh đừng giết Tiêu Lân. Bí mật của huynh không phải chỉ một mình Tiêu Lân biết mà còn có A Chỉ cô nương cũng biết. Nếu như huynh không muốn người ta nghĩ xấu về mình thì đừng có làm như vậy được không ? Huynh còn có cơ hội để sửa chữa mà.
Mặt Thường Tam Lĩnh sa sầm, toát ra vẻ nham hiểm và đanh ác :
- Ả kỹ nữ kia cũng biết ư ?
- Nàng là người trong cuộc sao lại không biết.
- Thế thì ả cũng phải chết.
Thường Tam Lĩnh nhìn lại A Chỉ đang nằm duỗi dài trên tràng kỷ. Y vươn trảo đặt vào cổ nàng.
Tiêu Lân hốt hoảng nói :
- Hê ! Thương Tam Lĩnh huynh đừng có làm bậy nghe ! Nếu huynh làm bậy lần nữa thì Tiêu Lân la làng lên đó.
- Ngươi có thể la hét trước khi chết cùng được mà.
A Chỉ lắc đầu. Nàng hoảng hốt nói :
- Đừng... Xin đừng giết tôi.
Tiêu Lân bối rối nói :
- Nếu huynh giết A Chỉ cô nương thì tại hạ nói tất cả chuyện này với Ngạc Tu Di. Huynh sẽ nói sao với sư mẫu Di Hoa Tiên Tử đây ? Xem chừng huynh khó tránh khỏi chuyện thị phi này đó.
Thường Tam Lĩnh chau mày nhìn Tiêu Lân.

- Ngạc Tu Di !
Tiêu Lân gật đầu :
- Đúng rồi ! Ngạc Tu Di đang ở đây. Thú thật cho huynh biết Ngạc Tu Di biết Thường Tam Lĩnh ở trong thư phòng này. Nàng đã nghe huynh cười nên nhờ Tiêu Lân đến để thẩm chứng xem tiếng cười của gã nam nhân trong thư phòng này có đúng là huynh không đấy. Nàng chỉ ở cách đây vài căn phòng thôi.
Thường Tam Lĩnh nhìn sững Tiêu Lân :
- Ngạc Tu Di sai ngươi đến ?
Tiêu Lân gật đầu :
- Đúng rồi. Nếu như nàng không phái tại hạ đến thì tại hạ đâu có xông bừa vào đây.
Thường Tam Lĩnh chau mày. Khi y chau mày tất cả nét nham hiểm đanh ác hiện ra trên khuôn mặt khôi ngô anh tuấn của gã. Y nham nói :
- Sao có sự gì trùng hợp quái lạ này ?
- Chẳng có gì trùng hợp cả ? Huynh hãy giải huyệt cho Tiêu Lân rồi tại hạ và huynh sẽ đến gặp nàng.
Tam Lĩnh quay ngoắt nhìn Tiêu Lân. Y rít giọng nói :
- Tiêu Lân ! Ta có cách hành xử riêng của ta.
Gã nói rồi nhìn lại A Chỉ. Ánh mắt của Tam Lĩnh lộ ra nét sát nhân cuồng bạo.
A Chỉ nhận ra ánh mắt đó, hồi hộp nói :
- Xin tha cho tiện nữ ! Tha cho tiện nữ.
- Nàng đừng trách Thường mỗ mà trách gã nho sinh thối kia đã buộc ta phải giết nàng.
Tiêu Lân nghe Thường Tam Lĩnh nói, hốt hoảng can ngăn :
- Hê ! Thường Tam Lĩnh huynh định giết người thật à ?
Tam Lĩnh nhìn lại Tiêu Lân nói :
- Nếu ngươi không xuất hiện đột ngột ? Ả kỹ nữ này chỉ chịu đau một chút nhưng không chết. Tại vì ngươi mà ả phải chết oan uổng.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Thường Tam Lĩnh huynh đừng... Đừng có làm gì hết nhé !
Mặc cho chàng nói, trảo công của Thường Tam Lĩnh vẫn cứ từ từ bóp chặt lấy yết hầu của A Chỉ.
Tiêu Lân thấy rõ mọi hành động của y. Chàng chực thét lên kêu người đến cứu viện nhưng khốn nỗi Thường Tam Lĩnh như thể nhận ra ý định của Tiêu Lân mà cách không điểm chỉ vào á huyệt của chàng.
Tiêu Lân há hốc miệng.

Chàng nhủ thầm :
- Đại đê tiện ! Đại bỉ ổi ! Quân gian trá, tàn bạo.
Thấy Thường Tam Lĩnh giết A Chỉ, Tiêu Lân vô cùng phẫn nộ, nhưng trong tình cảnh bất lực này, chàng cũng chẳng làm gì được y mà chỉ còn biết lấy mắt nhìn.
Thường Tam Lĩnh rút trảo công lại.
Tiêu Lân biết A Chỉ giờ đã là cái xác không hồn. Sắc diện nàng tái nhờn, tái nhợt. Chàng nhìn Thường Tam Lĩnh bằng ánh mắt hừng hực.
Tam Lĩnh rời tràng kỷ bước đến trước mặt Tiêu Lân. Y đặt tay lên vai chàng.
Tiêu Lân nhìn gã nghĩ thầm :
- Chẳng lẽ ta lại chết một cách oan uổng trong tay tên đê tiện thúi tha như thế này ư ?
Thường Tam Lĩnh giải khai á huyệt cho chàng.
Vừa được giải huyệt, Tiêu Lân liền cố lấy giọng ôn nhu nói :
- Huynh cũng định giết Tiêu Lân chứ ?
Thường Tam Lĩnh lắc đầu :
- Không !
Tiêu Lân thở phào một tiếng. Chàng cảm nhận bóng sắc tử thần vừa vụt qua mặt mình nhưng không màng đến sinh mạng chàng.
Tiêu Lân gượng cười nói :
- Tiêu Lân biết ngay ! Thường Tam Lĩnh huynh không thể giết được Tiêu Lân. Bởi sư mẫu Di Hoa Tiên Tử phái Tu Di đến cứu Tiêu Lân tất có chuyện gì đó cần đến Tiêu Lân. Nếu huynh lấy mạng Tiêu Lân thành ra trái với ý của sư mẫu.
- Nếu đúng như ngươi nói thì Thường mỗ đã lấy mạng ngươi rồi. Mục đích của ta khác.
- Mục đích cua huynh là gì ?
Y chỉ xác của A Chỉ :
- Ngươi gánh dùm ta cái xác này. Thường mỗ không lấy mạng ngươi nhưng sẽ có người đến lấy mạng ngươi.
Y vỗ vai Tiêu Lân :
- Hãy ở đây chờ đợi cái chết đến với mình. Tất cả chuyện này chẳng bao lâu nữa sẽ lan truyền khắp Dương Châu. Tiêu Lân công tử là kẻ biến thái, tàn bạo và đáng chết trên đời này.
Mồ hôi tuôn ướt đẫm mặt Tiêu Lân. Chàng gượng nói :
- Ngươi định giá họa cho ta à ?
- Không phải giá họa, mà do ngươi tự nguyện gánh dùm Thường mỗ. Còn lúc này ! Ta sẽ đến với Tu Di. Nói cho ngươi biết ! Nàng là hôn

thê của ta đó.
Tiêu Lân trố mắt nhìn Thường Tam Lĩnh.
- Ơ !
Thường Tam Lĩnh mỉm cười :
- Ngươi đừng van xin Thường mỗ ! Hãy chấp nhận sự an bài do ta đặt cho ngươi.
Nói rồi Thường Tam Lĩnh sải bước rời thư phòng.
Khi cửa phòng đóng phịch lại, Tiêu Lân mới than thầm :
- Họa vô đơn chí. Tự dưng mình lại rơi vào tình trạng này ! Hết gặp Hàm Mô Công Lương Tống thì lại gặp tên đại gian, đại ác Thường Tam Lĩnh này ! Sao cái số của ta lại như thế này chứ ?

Hồi 17
Oan Hận Uất Hờn

Tiêu Lân có nằm mơ cũng không tin được mình lại rơi vào tình trạng vừa oan ức vừa nực cười như thế này. Chàng bị nhốt trong một chiếc cũi, đặt trên cỗ xe độc mã đưa đi khắp Dương Châu trấn.
Mọi người túa ra hai bên đường nhìn chàng chẳng khác nào một quái nhân bị nhốt trong lồng cũi.
Tiêu Lân chỉ còn biết gục mặt nhìn xuống. Chàng nghĩ thầm :
- Thường Tam Lĩnh ! Nếu như bổn thiếu gia thoát qua nạn kiếp nhục nhã này, bổn thiếu gia thề sẽ tìm ngươi ! Tìm ngươi và bắt ngươi phải chịu trăm lần nhục nhã hơn ta nữa.
Chàng liếc nhìn lại sau lưng.
Xác của A Chỉ được đưa đi phía sau như một bằng chứng cho mọi người thấy bản chất và tâm địa của Tiêu Lân.
Nếu như bây giờ mặt đất tách ra, để chàng có thể nhẩy thót xuống dưới, cho dù bị cưa hai nấu dầu, hoặc ngồi bàn chông cũng sẵn sàng chịu đựng được, còn hơn là phải ngồi trong lòng cũi diễu qua những cặp mắt soi mói nhìn chàng.
Tiêu Lân thở hắt ra một tiếng, lầm bầm rủa :
- Thường Tam Lĩnh ơi Thường Tam Lĩnh. Ngươi hại bổn thiếu gia như thế này là cùng. Sao ngươi không bóp cổ bổn thiếu gia chết cùng với A Chỉ cô nương cho rồi ?
Bá tính Dương Châu đồng loạt thét :

- Quân bỉ ổi ! Giết hắn đi. Giết hắn đi.
Cùng với những tiếng xướng đó, là màn mưa đá rào rào ném vào Tiêu Lân.
Tiêu Lân nghe những cục đá va vào chân song củi bằng sắt mà nghĩ thầm :
- Ước gì chân song này không còn để bổn thiếu gia chết quách cho rồi. Sống mà nhục nhã thế này sống sao nổi ?
Nghĩ đến lão Khấu Đà Tử, Tiêu Lân nhẩm nói :
- Lão ôn dịch Khấu Đà Tử ơi, Tiêu lão đệ biết được bí mật của Thường Tam Lĩnh. Tình nương của lão không khéo sẽ bị tên đê tiện hạ lưu kia hãm hại. Lão sẽ là kẻ thất tình mãi mãi. Nếu lão muốn cứu tình nương của lão thì mau xuất hiện đến cứu Tiêu lão đệ. Lão ôn dịch huynh biết Tiêu Lân là quang minh chính đại mà. Chỉ có lão mới hiểu được Tiêu Lân thôi. Mau xuất hiện cứu lão đệ...
Lời nói nhảm kia còn đọng trên miệng Tiêu Lân thì một cục đá từ bá tính Dương Châu vượt qua được song cũi, trúng đầu chàng.
Bốp !
Tiêu Lân buột miệng thốt :
- Úi da !
Máu chảy xuống mặt chàng.
Tiêu Lân lè lưỡi liếm máu mình. Vị máu mằn mặn thấm vào vị giác chàng.
Tiêu Lân nhắm mắt lại :
- Có muốn giết thì giết luôn thiếu gia đi. Đừng có hành hạ thiếu gia như vậy nữa.
Cỗ xe độc mã chở song cũi nhốt Tiêu Lân dừng lại mặt bãi đất trống ngoại thành Dương Châu. Hai gã nha sai lực lưỡng bước đến mở lồng cũi, lôi chàng ra.
Tay chân đều bị xích và gông, Tiêu Lân chẳng thể nào làm gì được.
Hai gã nha sai đẩy chàng chúi đầu đến trước.
Bị đẩy ngã té sấp, Tiêu Lân nhăn nhưng không rên tiếng nào. Mọi người vây quanh bãi đất trống đồng loạt xướng :
- Giết hắn ! Giết hắn ! Giết hắn đi. Tên đê tiện hạ lưu.
Nghe bá tính Dương Châu xướng lên những câu nói đó, Tiêu Lân chỉ còn biết gục mặt.
Chàng thầm khấn A Chỉ :
- A Chỉ cô nương, sống khôn thác thiêng, minh giám cho Tiêu Lân này. Tại hạ không phải là người hại cô nương. Nếu như cô nương linh thiêng phò trợ cho tại hạ qua được nạn kiếp hôm nay. Tiêu Lân thề sẽ bắt kẻ có tội phải trả nợ trước bài vị cô nương.

Mặc cho chàng khấn, hai gã nha sai vẫn lôi chàng ra giữa bãi đất trống.
Hiện trường chẳng khác nào cơn ác mộng đối với Tiêu Lân.
Tám người đạo tỳ khiêng xác A Chỉ đặt vào giàn hỏa thiêu .
Tiêu Lân thì phải quỳ, hướng mắt vào giàn hỏa thiêu. Ngọn lửa bùng lên đập vào mắt chàng. Ngọn lửa từ giàn hỏa thiêu càng tạo ra sự căm phẫn âm ỉ nơi Tiêu Lân. Nó như thể có sức sống truyền từ dàn hỏa thiêu sang chàng để khắc tạo nên ngọn lửa hận thù âm ỉ và cháy bỏng.
Một người thị chứng lại xướng lên :
- Giết tên đê tiện bỉ ổi, vô sỉ đó đi.
Tiếng thét la ó của mọi người càng tạo ra trong chàng sự căm phẫn nặng trỉu cả tâm hồn.
Mình không có tội, vô tình lại bị biến thành một kẻ vô liêm sỉ, chịu sự nhục nhã đến cùng cực, Tiêu Lân không dằn được nữa, mà bật đứng lên.
Chàng rống lên thật lớn :
- Giết thì cứ giết, chứ đừng có la ó hoài như vậy nghe không lọt lỗ tai.
Tiếng thét phẫn uất của chàng cất lên vang động cả không trung, bởi vô tình Tiêu Lân đã dụng tất cả nội lực có trong mình. Tiếng thét của chàng khiến tất cả mọi người đang thị chứng đều im bặt.
Tiêu Lân thấy mọi người im lặng, liền lấy hơi căng phồng lồng ngực. Chàng nhìn về phía dàn hỏa thiêu, nói lớn :
- A Chỉ cô nương ! Hãy nói cho mọi người biết ai là hung thủ giết cô nương ? Hành hạ cô nương ? Chứ bọn ngu muội, đần độn này tại hạ có nói đến khàn cổ, gãy lưỡi thì họ cũng không tin. Hãy nói dùm cho tại hạ đi. Tại hạ thề phải bắt gã kia ra trước ánh sáng công đạo.
Mặc cho chàng nói chỉ có tiếng lách tách đáp lời chàng. Nghe những âm thanh đó, sự thất vọng, não nề càng xâm chiếm Tiêu Lân.
Chàng thở dài nói :
- Ta tuyệt đường hy vọng rồi.
Hai gã nha sai bước đến. Họ ấn vai chàng, nhưng Tiêu Lân vùng vẫy.
Chàng gắt giọng quát :
- Các ngươi không cần bắt thiếu gia quỳ ! Ta đứng cũng được mà.
Hai gã nha sai nhìn nhau. Rồi chẳng nói chẳng rằng, đạp thẳng vào chân Tiêu Lân.
Bị đạp một cước, Tiêu Lân gồng mình để trụ bộ nhất định không quỳ.
Gã nha sai tức giận nói :

- Quỳ xuống.
Tiêu Lân gắt giọng nói :
- Tiêu thiếu gia không quỳ.
- Sao ngươi lại không quỳ ?
- Tiêu thiếu gia không có tội sao quỳ được ? Nếu như Tiêu thiếu gia có tội, các ngươi không cần bắt ta xử trảm mà tự Tiêu thiếu gia cắt đầu dâng nạp cho vong hồn của A Chỉ cô nương.
Gã nha sai gắt gỏng quát chàng :
- Ngươi còn nói bừa nữa. Ngoài ngươi ra còn ai nữa ?
- Còn ! Kẻ hung thủ là Thường Tam Lĩnh người của Linh Sơn.
- Ai mà nghe lời nói nhăng nói cuội của ngươi ?
- Hôm nay Tiêu thiếu gia chết cũng sẽ làm oan hồn vất vưởng nơi trần thế bởi nỗi nhục thấu trời xanh này.
Chàng vừa nói dứt câu thì hai gã nha sai thẳng chân đạp vào khuỷu gối chàng. Bọn chúng dùng hết sức đạp Tiêu Lân, đến bây giờ Tiêu Lân mới chịu quỳ xuống đất.
Hai đầu gối chàng vừa chạm xuống đất thì một người lại xướng lên :
- Giết dâm tặc. Giết dâm tặc.
Quá đỗi thất vọng, Tiêu Lân cúi gầm mặt nhìn xuống đất. Chàng nghĩ thầm :
- Chém thì chém đại đi. Còn chần chừ gì nữa ?
Ý nghĩ kia còn đọng trong đầu chàng thì hàng loạt những tiếng sấm trỗi lên làm rung chuyển cả không trung. Cùng với những tiếng sấm đó tám bóng người vận bạch y, có rèm che mặt phiêu bồng lướt đến. Cùng với khinh pháp phiêu bồng, ngoạn mục của tám người đó là những đạo khí chưởng uy mãnh vỗ xuống tám hướng.
Tiếng sấm trỗi lên khắp mọi nơi, tạo ra một khung cảnh hỗn loạn tột cùng. Ngay cả hai gã nha sai cũng bị chưởng kình đẩy bật văng ra xa khỏi Tiêu Lân tợ như hai cánh diều cuốn đi bởi những cơn lốc dữ.
Tiêu Lân còn không biết chuyện gì thì một chiếc kiệu lướt đến sạt qua ngang mặt chàng. Ngay lập tức chàng bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất bởi một sợi dây lụa, kéo vào trong cỗ kiệu.
Tiêu Lân nhận ra Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc. Người mà chàng đã gặp trên đường.
Rèm kiệu phủ xuống. Ngay lập tức tám nữ nhân vận bạch y lướt đến áp vai vào cán kiệu. Cả tám người với khinh thuật thần kỳ, khiêng chiếc kiệu lướt băng đi mà chẳng hề gặp một sự kháng cự nào.
Tại hiện trường xử trảm Tiêu Lân, đâu có ai cản được chiếc kiệu của Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc.
Chỉ trong không đầy một tiếng thở ra, chiếc kiệu hoa của Huyền

Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc do tám nàng cung nữ khiêng đã rời khỏi Dương Châu trấn.
Tiêu Lân ngồi bên Chu Tuyết Ngọc.
Chàng thở phào nhẹ nhõm và nghĩ đến A Chỉ.
Tiêu Lân nghĩ thầm :
- Chắc A Chỉ linh thiêng phò hộ nên hối thúc cung chủ Huyền Cung thánh mẫu đến cứu mình ?
Vừa nghĩ Tiêu Lân vừa nhìn sang Cung chủ Huyền Cung. Tuyết Ngọc nhìn lại chàng, điểm nụ cười mỉm nhưng không nói gì. Khuôn mặt trắng toát cùng hai cánh môi đỏ au của Tuyết Ngọc đập vào mắt Tiêu Lân. Chàng cũng gượng cười với Cung chủ Huyền Cung.
Tiêu Lân từ tốn nói :
- Phu nhân biết Tiêu Lân là người vô tội nên đến cứu Tiêu Lân ?
Đôi chân mày lá liễu của Chu Tuyết Ngọc nhíu lại.
Huyền Cung cung chủ ôn nhu nói :
- Bổn cung không tin công tử phải là người không có tội.
Câu nói này của Huyền Cung cung chủ khiến Tiêu Lân sững sờ.
Chàng buột miệng hỏi :
- Sao ! Phu nhân cũng tin Tiêu Lân là người hại A Chỉ cô nương à ?
Tuyết Ngọc thản nhiên gật đầu :
- Ta tin Tiêu công tử có tội.
- Ơ ! Nếu tin tại hạ có tội sao phu nhân còn cứu mạng tại hạ ?
Chu Tuyết Ngọc mỉm cười nhìn chàng, rồi nhỏ nhẹ nói :
- Chính vì tin công tử là người có tội nên bổn cung mới cứu công tử.
- Nếu như công tử vô can thì bổn cung đã để cho công tử chết bởi những ngọn đại đao của lũ tiểu nhân nha sai rồi.
Tiêu Lân nghe Cung chủ Chu Tuyết Ngọc nói ra câu này càng ngơ ngẩn hơn.
Chàng nhỏ giọng nói :
- Tại hạ có tội, phu nhân cứu tại hạ ! Còn nếu tại hạ vô can phu nhân bỏ mặc tại hạ sống chết ra sao cũng được. Ý phu nhân như vậy đúng không ?
Chu Tuyết Ngọc gật đầu :
- Đúng như vậy !
Tiêu Lân lắc đầu :
- Tiêu Lân không hiểu nổi.
Tuyết Ngọc nhìn lại chàng.
- Tiêu Lân...
Tiêu Lân gật đầu :
- Tục danh của vãn bối là Tiêu Lân.

- Sao lại có sự trùng hợp như vậy nhỉ ? Công tử có quan hệ thế nào với Tiêu Viên ?
- Tiêu Viên ư ? Đó là Tiêu thúc thúc của tại hạ. Nhưng đã mấy năm nay, vãn bối không gặp được người.
Tuyết Ngọc khẽ gật đầu.
Nhìn Tiêu Lân. Tuyết Ngọc ôn nhu nói :
- Lần trước có di ngôn của bổn cung, phái Yến Yến và Tảo Tảo đến đón công tử, sao công tử lại cãi lệnh bổn cung ?
Tiêu Lân gióng cười :
- Tiêu Lân đâu dám cãi lại ý của phu nhân.
- Không cãi lại ý của bổn cung sao lại không chịu đi cùng với Tảo Tảo và Yến Yến, còn giúp quỷ nữ che mặt điểm huyệt Yến Yến và Tảo Tảo !
- Phu nhân hỏi câu này, Tiêu Lân thật khó trả lời.
- Tại sao khó trả lời ?
- Bởi nếu Tiêu Lân có nói thì chưa chắc gì cung chủ đã tin Tiêu Lân.
- Cứ nói ! Tự khắc bổn cung sẽ có cách thẩm tra lời nói của công tử.
Tiêu Lân gượng cười nhìn Tuyết Ngọc :
- Tiêu Lân biết chắc thế nào cũng gặp lại phu nhân. Bởi một khi thánh mẫu cung chủ đã muốn thì không ai được cãi lệnh người.
- Công tử nói rất đúng. Bất cứ ai cãi lệnh bổn cung đều phải chịu hậu quả chẳng chút tốt đẹp gì.
- Điều đó Tiêu Lân biết mà.
- Thế sao lại không chọn đi theo Yến Yến và Tảo Tảo, mà lại cãi lệnh bổn cung ?
Tiêu Lân nheo mày suy nghĩ rồi nói :
- Nói ra chắc chắn cung chủ phu nhân sẽ cho Tiêu Lân là kẻ gian trá giảo ngôn. Nhưng thật ra vãn bối biết hậu vận lẫn tương lai của mình. Vãn bối không đi theo Yến Yến và Tảo Tảo vì biết vận mình sẽ có lúc như thế này. Vừa mang gông vừa bị xích lại vừa nhục nhã đến ê chề. Và người cứu tại hạ qua khỏi nạn kiếp này chính là phu nhân. Nếu gặp phu nhân lần đó, thì Tiêu Lân đâu có lần nào gặp được nữa. Nên tại hạ chờ đến thời khắc cần thiết nhất mới gặp phu nhân. Và thời khắc đó chính là thời khắc hiện tại này.
Chàng vừa thốt dứt câu thì Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc phá lên cười. Tiếng cười của Tuyết Ngọc thật trong chẳng khác nào tiếng ngọc va vào nhau.
Tiêu Lân nghe Huyền Cung cung chủ cười, nhưng không hiểu vì sao Tuyết Ngọc cười.
Cười dứt tràng tiếu ngạo, Huyền Cung cung chủ nhìn lại chàng hỏi :

- Tiêu công tử còn lời nào để biện giải nữa không ?
Tiêu Lân giả lả cười rồi nói :
- Tiêu Lân biết ngay phu nhân sẽ không tin nào lời nói của vãn bối.
Tuyết Ngọc mỉm cười nắm tay chàng.
- Bổn cung tin chứ.
Tiêu Lân thở hắt ra một tiếng :
- Cung chủ tin là tốt cho vãn bối rồi.
Tuyết Ngọc gật đầu :
- Tốt ! Lúc nào bổn cung cũng tin vào lời nói của Tiêu công tử cả. Vậy nay bổn cung đã cứu mạng cho công tử khỏi cái chết nhục nhã ê chề ! Công tử bồi đáp lại cho bổn cung những gì nào ?
Tiêu Lân đáp lời ngay khi Tuyết Ngọc vừa dứt lời :
- Ân cứu mạng của cung chủ cao như núi. Tại hạ chẳng biết dùng thứ gì để đáp tạ ơn cứu mạng của người. Nếu cung chủ buộc Tiêu Lân trả ân, thì cung chủ đòi bất cứ thứ gì, Tiêu Lân trả thứ ấy. Nhưng...
Tuyết Ngọc chau mày nhìn chàng. Hai cánh môi điểm nụ cười tự mãn.
Tuyết Ngọc nói :
- Sao còn có chữ nhưng nữa.
- Nói ra Tiêu Lân chỉ mong cung chủ hiểu cho Tiêu Lân.
- Công tử nói đi ? Muốn bổn cung hiểu gì nào ?
- Ơ ! Cái nhục hôm nay của tại hạ thì phu nhân đã biết rồi. Ôm cái nhục này mà chết thì e rằng chẳng thể nào bước qua cầu nại hà mà đầu thai siêu thoát được ? Nên tại hạ xin phu nhân ! Nếu có muốn buộc tại hạ trả ân bằng cái mạng của Tiêu Lân thì cho tại hạ một thời gian rửa mối nhục này.
Tuyết Ngọc cười khảy rồi nói :
- Bổn cung nhận lời thĩnh nguyện của công tử.
- Đa tạ cung chủ .
Tuyết Ngọc mỉm cười từ tốn nói :
- Đừng khách sáo. Bổn cung sẽ không bắt công tử trả ân cứu mạng bằng chính cái mạng công tử. Nếu bổn cung cứu mạng công tử rồi đòi lại cái mạng. Hóa ra việc làm của bổn cung vô ích quá. Chẳng có điều gì khiến bổn cung thú vị cả.
Tuyết Ngọc đổi giọng trang trọng nói :
- Nhưng nếu bổn cung không đòi công tử trả mạng mà đòi trả bằng một cái gì khác ! Công tử đồng ý trả ân cho bổn cung không ?
- Bất cứ thứ gì Tiêu Lân rất sẵn lòng trả ân cho cung chủ.
Chàng giả lả cười rồi nói :

- Tại hạ vốn dỉ là người không thích mang ân nhưng nay đã thọ ân cung chủ thì tại hạ phải trả ân cho người chứ.
Tuyết Ngọc vỗ vào tay chàng :
- Tốt lắm ! Bổn cung rất thích sự khẳng khái của công tử.
Vừa nói Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc vừa nhìn chàng. Hai người nhìn nhau, Tiêu Lân nhận ra ánh mắt của Tuyết Ngọc cung chủ có cái gì đó rất lạ thường. Một sự lạ thường mà chàng phải liên tưởng đến lời nói của Ngạc Tu Di.
Tiêu Lân nghĩ thầm :
- Ở vị phu nhân này có gì mà Ngạc Tu Di muốn mình tránh xa bà ta. Nhưng nếu hôm nay không có Huyền Cung cung chủ thì mình đã trở thành oan hồn đem theo nỗi nhục nhã ê chề xuống gặp Diêm Vương lão gia.
Ý niệm đó trôi qua tâm tưởng chàng, bất giác Tiêu Lân buông tiếng thở dài.
Nghe chàng buông tiếng thở ra. Huyền Cung cung chủ liền hỏi :
- Công tử nghĩ gì mà lại thở ra ?
Tiêu Lân giả lả đáp lời Tuyết Ngọc :
- Tại hạ không biết đến bao giờ mới rửa được cái nhục này ?
Tuyết Ngọc mỉm cười nói :
- Sinh ra làm người thì ai cũng có nỗi nhục cả, nhưng đừng lấy cái nhục đó làm trọng, tự khắc mình sẽ vượt qua thôi.
- Đa tạ cung chủ đã chỉ giáo.
Tiêu Lân suy nghĩ một lúc rồi nói :
- Cung chủ, Tiêu Lân có điều này muốn thỉnh giáo cung chủ.
Tuyết Ngọc gật đầu :
- Cứ nói.
Tiêu Lân lưỡng lự rồi hỏi :
- Phu nhân không tin tại hạ là người vô tội.
Tuyết Ngọc mỉm cười gật đầu :
- Đúng !
- Tiêu Lân không phải là người vô tội trong tâm tưởng của phu nhân, vậy tại hạ là người có tội ?
Tuyết Ngọc gật đầu :
- Đúng.
- Phu nhân biết tội của Tiêu Lân là tội gì trong mắt mọi người dân ở Dương Châu không ?
- Bổn cung không quan tâm.
- Tiêu Lân sẽ nói cho cung chủ biết.
Chàng nhìn thẳng vào mắt Tuyết Ngọc, trang trọng nói :

- Trong con mắt của mọi người dân tại Dương Châu, Tiêu Lân là một kẻ bại hoại, biến thái. Một kẻ đã tàn nhẫn và đê tiện đến độ không thể nào dung thứ được. Nếu tại hạ là người bàng quan có lẽ cũng nghĩ như mọi người ở Dương Châu. Một con người bại hoại như vậy thì đáng chết rồi ? Cớ sao phu nhân lại cứu tại hạ không để cho Tiêu Lân chết để đền lại tội ác của mình chứ ?
Tuyết Ngọc mỉm cười nhìn chàng, từ tốn nói :
- Công tử thắc mắc vì sao công tử là một kẻ bại hoại đáng chết, thế mà bổn cung vẫn cứu công tử chứ gì ?
Tiêu Lân gật đầu :
- Tại hạ có thắc mắc đó.
- Nếu công tử thắc mắc thì bổn cung sẽ giải trình thắc mắc cho công tử hiểu vậy.
Cười khảy một tiếng Huyền Cung cung chủ nói :
- Bổn cung làm theo ý của mình. Khi bổn cung thích làm gì thì bổn cung làm. Chẳng ai ngăn được bổn cung cả.
Vỗ nhẹ vào bàn tay của chàng, Tuyết Ngọc nói tiếp :
- Bổn cung muốn cứu công tử. Bởi ta thích cứu. Nhưng nếu ta muốn lấy mạng công tử, thì cho dù trời đất bao la, mênh mông, bổn cung cũng lấy mạng được công tử thôi.
Giọng nói của Huyền Cung cung chủ thật ôn nhu, từ tốn nhưng khi rót vào thính nhĩ chàng, Tiêu Lân lại cảm thấy một nỗi bồi hồi và rờn rợn trong lòng mình.
Chàng nghĩ thầm :
- Phải chăng đó là lý do mà Ngạc Tu Di muốn mình tránh xa Huyền Cung cung chủ ?

Hồi 18
Ngưỡng Nô Tình

Yến Yến và Tảo Tảo chăm chút cho Tiêu Lân từng chút một. Ngồi trước tấm gương đồng, Tiêu Lân nhìn bóng mình trong gương, mặc cho Yến Yến và Tảo Tảo trang điểm cho mình. Chờ cho hai nàng trang điểm xong, Tiêu Lân mới nhìn lại hai nàng.
Tảo Tảo bước về sau hai bộ ngắm chàng. Nàng gật đầu nói :
- Công tử đẹp lắm. Thánh mẫu quả là biết nhìn người.

Tiêu Lân nhướng mày hỏi :
- Hai nàng làm xong phận sự của mình chưa ?
Tảo Tảo gật đầu :
- Xong rồi.
- Xong rồi hả ? Giờ Tảo Tảo và Yến Yến nghe tại hạ hỏi đây.
Tảo Tảo và Yến Yến gật đầu. Tảo Tảo nói :
- Tiêu công tử định hỏi gì ?
- Nàng thấy hai cánh môi của tại hạ thế nào ?
- Rất đẹp.
- Ta không hỏi đẹp, mà có ý hỏi có giống môi của nam nhân không ?
Yến Yến đáp lời chàng :
- Tất nhiên công tử là nam nhân mà.
- Ấy. Chính vì Tiêu Lân là nam nhân nên mới hỏi nhị vị cô nương coi đôi môi của ta có còn là nam nhân không ?
Tảo Tảo hỏi :
- Ý của công tử thế nào ?
- Nếu Tiêu Lân là nam nhân thì sao nhị vị cô nương lại tô son lên hai cánh môi của ta ?
Chàng nhìn vào tấm gương đứng lắc đầu nói :
- Vừa tô son, vừa kẻ chân mày lại thêm lớp phấn thoa lên mặt nữa.
Chàng buông tiếng thở dài :
- Thiếu gia không còn nhận được ra mình. Thiếu gia giống như một gã người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm.
Yến Yến nói :
- Thánh mẫu thích như vậy. Yến Yến và Tảo Tảo có bổn phận chăm sóc cho công tử.
Tiêu Lân nhìn hai người :
- Điều đó tại hạ biết. Nhị vị cô nương lo cho tại hạ nhưng không phải trang điểm cho Tiêu Lân này người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm, nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ. Cái gì thì ra cái nấy.
Tảo Tảo nói :
- Ý muốn của thánh mẫu là như vậy đó ý muốn của thánh mẫu là của thánh mẫu nhưng còn có ý muốn của tại hạ nữa chi ? Nghe theo ý của cung chủ thánh mẫu, tại hạ không là kẻ biến thái kỳ cục, cũng trở thành kẻ biến thái cục.
Tiêu Lân nói rồi dùng ống tay áo chà lên mặt mình.
Yến Yến và Tảo Tảo lúng túng. Hai người nói :
- Công tử !
Chàng khoát tay :
- Không cần hai nàng trang điểm cho bổn thiếu gia đâu. Song đường

cho thiếu gia bộ mặt thế nào chỉ cứ giữ nguyên bộ mặt thế đấy. Tiêu Lân đâu phải là nữ nhân để phải dụng đến thuật trang điểm như nhi nữ ?
Chàng chùi sạch lớp phấn trên mặt lẫn lớp son trên môi rồi nói :
- Cứ nguyên thế này, tại hạ đi diện kiến thánh mẫu cung chủ.
Tảo Tảo nhìn Tiêu Lân.
- Công tử...
Chàng trừng mắt nhìn nàng :
- Tại hạ làm như vậy không vừa ý nàng à ?
Tảo Tảo miễn cưỡng nói :
- Không phải không vừa ý Tảo Tảo, nhưng chỉ sợ...
- Sợ gì !
- Thánh mẫu cung chủ không vừa ý. Người sẽ quở trách Yến Yến và Tảo Tảo.
- Đúng rồi ! Nếu cung chủ thánh mẫu không vừa ý với tại hạ thì quở trách nhị vị cô nương chứ có quở trách tại hạ đâu ?
Yến Yến bối rối.
Tiêu Lân mỉm cười ôn nhu nói :
- Tại hạ nói vậy thôi, chứ hai nàng yên tâm ! Tại hạ có cách nói với thánh mẫu cung chủ mà. Cứ tin vào tại hạ đi. Miệng lưỡi của tại hạ cũng lợi hại lắm.
Tảo Tảo nhìn qua Yến Yến.
Yến Yến khẽ buông tiếng thở dài rồi gật đầu.
Tảo Tảo nhìn lại Tiêu Lân.
- Hy vọng Tiêu công tử không làm Thánh mẫu cung chủ thất vọng.
Tiêu Lân gật đầu :
- Tất nhiên rồi ! Tai hạ nhất định sẽ không làm Thánh mẫu cung chủ thất vọng đâu.
Yến Yến nhìn Tảo Tảo. Hai nàng hội ý với nhau bằng mắt. Yến Yến nói :
- Vậy mời công tử.
Tiêu Lân chỉ ra cửa biệt sãnh.
- Mời.
Chàng theo bước Yến Yến và Tảo Tảo.
Bầu trời đêm thật thanh vắng và yên tĩnh, Tiêu Lân theo chân hai nàng, trong đầu nghĩ thầm :
- Không biết cuộc hội kiến giữa mình với Thánh mẫu cung chủ có gì không mà xem chừng đêm nay trang trọng quá.
Yến Yến và Tảo Tảo đưa chàng đến một tòa biệt lầu có hàng hoa đăng treo phía trước. Hai người dừng bước ngoài cửa biệt lầu, khom

mình cung kính lên tiếng :
- Thánh mẫu nương nương ! Tiêu công tử đã đến.
Giọng của Tuyết Ngọc cất lên thật từ tốn ôn nhu :
- Hãy để Tiêu công tử vào.
Yên Yến và Tảo Tảo nhìn lại Tiêu Lân.
- Nương nương cho vời công tử vào.
Tiêu Lân hỏi :
- Ngoài tại hạ ra cón ai nữa không ?
- Không có ý của thánh mẫu, không ai được vào cả.
- Thánh mẫu nương nương chỉ dụ truyền riêng mỗi mình tại hạ thôi à.
Tảo Tảo nói :
- Công tử đừng thắc mắc ! Hãy vào sẽ biết à.
- Thôi được.
Tiêu Lân sửa lại trang phục rồi cất bước vào.
Một tấm rèm lụa che ngang biệt sảnh tòa biệt lầu, nhưng cho dù có tấm rèm đó, Tiêu Lân cũng phải sờ sững bởi cảnh tượng sau tấm rèm. Ở phía sau tấm rèm lụa là một hồ nước phủ đầy hoa, nhưng nếu chỉ là hồ nước thôi thì chàng cũng không đến nỗi thừ người đứng ngây ra như vậy mà là trong hồ nước đó còn có bóng người đang trầm mình. Tất nhiên bóng người đó chẳng ai khác hơn chính là Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc.
Tiêu Lân bối rối nói :
- Thất kính ! Thất kính !
Chàng vừa nói vừa toan quay trở ra nhưng cửa biệt lầu đã được Tảo Tảo và Yến Yến đóng sập lại rồi. Tiêu Lân quay lưng về phía tấm rèm. Chàng không dám nhìn lại vì sợ đắc tội với thánh mẫu cung chủ Chu Tuyết Ngọc.
Tiêu Lân nghe những tiếng động sau lưng mình rồi tiếng của Tuyết Ngọc cất lên nghe êm ái, ngọt ngào :
- Tiêu công tử. Bổn cung mời công tử đến diện kiến bổn cung hay diện kiến cánh cửa biệt lầu ?
- Tất nhiên Tiêu Lân đến diện kiến cung chủ rồi.
- Thế sao lại không quay mặt nhìn lại ?
Tiêu Lân khoát tay :
- Tiêu Lân không dám ! Không dám. Tại hạ quay mặt lại tất sẽ thất kính với cung chủ.
Tuyết Ngọc cười khảy nói :
- Thế nào là thất kính ?
- Cung chủ đang tắm.
Chàng vừa nói vừa nghĩ thầm :

- Tại sao cho vời thiếu gia đến ngay cái lúc phu nhân đang tắm, sao không đợi vào thời điểm khác chứ ?
Trong khi chàng nghĩ ngợi lung tung thì Tuyết Ngọc lên tiếng nói :
- Bổn cung đang tắm thì có gì khiến công tử thất kính ?
- Tại hạ thất kính đây là vì hai con ngươi của tại hạ á.
- Hai con ngươi của công tử có gì thất kính nào ?
- Thất kính là vì hai con ngươi của tại hạ sẽ thấy nhân dạng của phu nhân. Điều đó khiến cho tại hạ rất ái ngại. Hay là tại hạ ra ngoài chờ phu nhân tắm xong sẽ vào hội kiến cũng không muộn.
Chu Tuyết Ngọc phá lên cười :
- Coi kìa !
Tiêu Lân hỏi :
- Ý phu nhân thế nào à ?
- Công tử đúng là kẻ bại hoại.
Tiêu Lân sa sầm mặt :
- Sao thánh mẫu cung chủ cho Tiêu Lân là kẻ bại hoại ?
- Nếu không có tà tâm thì chẳng có gì là thất kính cả. Còn nếu như có tà tâm thì cho dù không dám nhìn cũng là kẻ bại hoại. Công tử là kẻ có tà tâm không ?
- Nhất định tại hạ không phải là người có tà tâm rồi. Trong tâm chỉ lo mình thất lễ với phu nhân thôi.
- Nếu không có tà tâm thì cứ tự nhiên, cớ gì lại né tránh bổn cung.
Tiêu Lân rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi nói :
- Nếu phu nhân cho phép Tiêu Lân tự nhiên và không quở trách ?
- Bổn cung cho vời Tiêu công tử đến thì quở trách công tử gì chứ ?
- Phu nhân đã cho phép tại hạ không còn ái ngại nữa.
Chàng nói rồi quay mặt nhìn lại.
Không còn tấm rèm lụa che ngang hồ nước ngăn cách chàng với Huyền cung cung chủ. Mọi cảnh trí trong tòa đại sãnh biệt lầu này đập và mắt Tiêu Lân
Bốn góc hồ nước là bốn chiếc chân đèn khá to soi sáng cả hồ nước không chừa ngóc ngách nào. Dưới hồ nước có phủ một lớp hoa là Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc đang ngâm mình trong làn nước phủ đầy hoa đó. Tất nhiên huyền cung cung chủ ngâm mình trong hồ nước thì đâu cần đến trang phục, do đó mà đôi vai trần thanh mảnh của cung chủ đập vào mắt Tiêu Lân.
Tiêu Lân nghĩ thầm :
- Cung chủ Huyền Cung muốn gì ở mình nhỉ ?
Tuyết Ngọc nhìn Tiêu Lân. Ánh thu nhãn long lanh, thật lẳng lơ và sắc tình.

Tuyết Ngọc nói :
- Tiêu công tử sao đứng đó. Hãy đến đây.
Tiêu Lân gật đầu :
- Tại hạ đứng đây là đã diện kiến phu nhân rồi !
- Bổn cung muốn công tử đến đây.
- Nếu cung chủ bảo Tiêu Lân đến, thì Tiêu Lân đến. Tiêu Lân không bao giờ dám cãi lại ý của thánh mẫu cung chủ.
Chàng bước đến bên hồ nước.
Tuyết Ngọc nói :
- Công tử ngồi bên cạnh bổn cung đi.
- Tuân lệnh thánh mẫu cung chủ.
Chàng bước ngồi lên thành hồ nước. Khoảng cách giữa chàng và Huyền Cung chủ không quá một sải tay.
Đôi bờ vai thanh mảnh và trắng mượt của Huyền Cung cung chủ lọt thỏm vào hai con ngươi của Tiêu Lân.
Huyền Cung cung chủ khoát nước lên vai mình. Vừa khoát nước, Tuyết Ngọc vừa nói :
- Công tử thấy gian đại sãnh này như thế nào ?
- Tiêu Lân không tưởng tượng được lại có một gian đại sãnh đặc biệt như thế này. Nó khác hơn với những gì tại hạ tưởng tượng khi chưa bước vào đây.
Tuyết Ngọc mỉm cười :
- Bổn cung thích chỗ này.
- Thấy vẽ mặt của cung chủ, Tiêu Lân biết cung chủ thích chỗ này rồi.
- Tiêu công tử thật là tinh mắt.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Cung chủ quá khen. Chẳng hay cung chủ cho vời tại hạ đến đây có chuyện chỉ giáo à ?
Tuyết Ngọc dựa lưng vào thành hồ. Người của Tuyết Ngọc hơi hướng về sau khiến cho vùng thượng đẳng mập mờ trong làn nước phủ lớp hoa thơm.
Chính động tác đó của Tuyết Ngọc buộc Tiêu Lân phải quay mặt nhìn nơi khác. Chàng sợ phải tận mục sở thị vùng kín của kẻ bề trên.
Tuyết Ngọc mỉm cười nói :
- Tiêu công tử còn nhớ những gì đã nói với bổn cung không ?
Tiêu Lân ôm quyền :
- Cung chủ nhắc lại ?
- Công tử muốn trả ân bổn cung ?
- Tại hạ luôn nghĩ đến điều đó.

Tuyết Ngọc tưới nước lên người mình. Những chiếc hoa theo làn nước dao động dạt ra, để mặt nước trong hồ hứng lấy ánh sáng từ những ngọn chân đèn hắt xuống tôn tạo những đường nét của cơ thể nữ nhân.
Mặc dù đã ngoài tứ tuần, nhưng những đường nét của cơ thể của Chu Tuyết Ngọc vẫn không thiếu đi nét gợi cảm của nữ nhân, nếu không muốn nói nó vẫn còn hấp lực đối với những ai chiêm ngưỡng nó.
Tuyết Ngọc nói :
- Bổn cung cho công tử một cơ hội trả ân bổn cung.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Tiêu Lân đang lắng nghe cung chủ ban cho cơ hội đó.
Tuyết Ngọc ngữa đầu nhìn Tiêu Lân ôn nhu nói :
- Khi gặp công tử trên đường bổn cung đã có ý sẽ tìm đến công tử. Công tử biết bổn cung có ý gì không ?
Tiêu Lân lắc đầu.
Tuyết ngọc nói tiếp :
- Bổn cung nghĩ mình và công tử đã có duyên.
Đôi chân mày của Tiêu Lân nhíu lại. Chàng nghĩ thầm :
- Thánh mẫu cung chủ nói cái gì thế nhỉ ?
Ý nghĩ đó trôi qua. Tiêu Lân buộc miệng hỏi lại Tuyết Ngọc :
- Ý của thánh mẫu cung chủ nói đến chữ duyên là duyên gì à ?
- Hoa thì chỉ nở một lần nhưng có một thứ hoa chẳng bao giờ tàn. Thứ hoa đó chính là bổn cung.
Tiêu Lân gãi đầu :
- Tiêu Lân không hiểu ý cung chủ .
- Bổn cung nói trắng ra để công tử biết vậy. Bổn cung thích công tử và cứu công tử. Cái ân cứu mạng cho công tử, ta chỉ còn một chuyện duy nhất...
Tuyết Ngọc bỏ lững câu nói giữa chừng. Chính sự lấp lững đó khiến Tiêu Lân phải hồi hộp. Mặt chàng bỗng chốc căng thẳng và trang trọng hẳn lên.
Tiêu Lân miễn cưỡng nói :
- Cung chủ đòi hỏi điều gì ở Tiêu Lân ?
Tuyết Ngọc đưa tay đặt vào tay chàng. Sự đụng chạm này khiến Tiêu Lân phải ngây mặt nhìn Tuyết Ngọc.
Tuyết Ngọc nhỏ nhẹ nói :
- Ta thích công tử và muốn công tử giao tình với ta ! Như thế đủ rồi.
Nghe câu nói này của Chu Tuyết Ngọc, chân diện Tiêu Lân ngây ra với những nét thật khó coi. Chàng từ từ rút tay lại, nhưng mắt vẫn rọi

vào mặt Huyền Cung cung chủ.
- Cung chủ nói sao. Người muốn giao tình với Tiêu Lân ?
Tuyết Ngọc khẽ gật đầu :
- Được chứ ?
Tiêu Lân nghĩ thầm trong đầu :
- Tất cả đều loạn xị cả lên rồi. Chẳng còn ra thể thống tôn ti gì nữa cả. Một lão ngoài ngũ tuần thì yêu một nha đầu chỉ mới mười tám đôi mươi bị mình gắn cho ngoại danh là lão ôn dịch. Giờ thì đến một lão bà đã ngoài tứ tuần đòi giao tình với mình. Chẳng lẽ gắn cho thánh mẫu cung chủ ngoại danh là mụ ôn dịch ?
Tiêu Lân lắc đầu xua những ý niệm trong đầu mình ra. Chàng từ tốn nói :
- Ý của cung chủ muốn giao tình với Tiêu Lân là giao tình như thế nào ?
Tuyết Ngọc nhíu mày :
- Nói thế mà Tiêu Lân cũng chưa hiểu à ?
- Dạ ! Đầu óc Tiêu Lân u mê tăm tối nếu không khai thông thì không có cái gì hiểu hết cả.
Tuyết Ngọc lườm Tiêu Lân rồi bất ngờ kéo chàng rơi vào hồ nước.
Tiêu Lân bị kéo bất ngờ rơi luôn vào hồ nước ngâm hoa. Chàng vùng vằng :
- Ơ ...
Tuyết Ngọc ôm lấy Tiêu Lân. Vừa ôm cứng lấy Tiêu Lân, Tuyết Ngọc vừa nói :
- Công tử hiểu rồi chứ ?
Tiêu Lân gật đầu :
- Hiểu rồi ! Hiểu rồi !
Tuyết Ngọc buông Tiêu Lân ra.
Chàng lóp ngóp, ngồi trở lại thành hồ nước.
Tiêu Lân nhìn Tuyết Ngọc từ tốn nói :
- Tiêu Lân đã nói với cung chủ những gì nhỉ ?
- Để đền ân cứu mạng của bổn cung, Tiêu Lân sẽ làm bất cứ chuyện gì, ngay cả sinh mạng của công tử công tử cũng giao cho bổn cung.
- Tiêu Lân nhớ ra rồi.
- Thế ngươi đồng ý với đề nghị của bổn cung chứ ?
- Nam tử hán đại trượng phu nói ra thì phải làm. Tại hạ đã nói thì phải giữ lời với thánh mẫu cung chủ. Nếu nuốt lời...
Tiêu Lân giả lả cười. Chàng nói tiếp :
- Không chừng Tiêu Lân khó giữ được mạng mình.
Tuyết Ngọc lườm chàng :

- Bổn cung tin công tử là người biết nhìn xa trông rộng và không làm cho bổn cung thất vọng.
- Tại hạ sẽ không để cung chủ thất vọng đâu. Nhưng tại hạ và cung chủ có thể đàm đạo với nhau một chút được chứ ?
- Đàm đạo gì nào ?
- Có rất nhiều chuyện Tiêu Lân muốn nói với cung chủ.
Tuyết Ngọc dựa cằm vào chân Tiêu Lân.
- Được ! Tiêu Lân muốn hỏi gì ta nào ?
- Thứ nhất. Tiêu Lân muốn hỏi. Chuyện giao tình hôm nay cũng là do Tuyết Ngọc cung chủ cao hứng thích thì làm ?
- Đúng ! Bổn cung thích Tiêu Lân.
Chàng mỉm cười nói :
- Nói ra điều ấy, mong Tuyết Ngọc thánh mẫu cung chủ bỏ qua cho Tiêu Lân.
- Điều gì mà Tiêu Lân muốn ta bỏ với không bỏ nào ?
Tiêu Lân ve cằm nhìn Tuyết Ngọc nói :
- Bộ cung chủ thường cao hứng thích làm chuyện này à ?
Câu hỏi của chàng chẳng biết tác động thế nào đến Huyền Cung cung chủ mà khiến cho chân diện của Tuyết Ngọc đỏ bừng lên. Tuyết Ngọc nhấc cằm khỏi chân Tiêu Lân, dựa lưng vào thành hồ nước.
Nàng bâng quơ hỏi lại chàng :
- Sao Tiêu Lân hỏi bổn cung câu hỏi đó ?
- Tại hạ chỉ lấy làm lạ nên mới hỏi. Ở đây chỉ có Tiêu Lân với cung chủ không có đệ tam nhân nên mới hỏi cung chủ.
Tuyết Ngọc ngẫng mặt nhìn lên, nụ cười mỉm hiện lên hai cánh môi, nhỏ nhẹ nói :
- Bổn cung biết nhìn người. Ngay từ đầu gặp Tiêu Lân bổn cung đã sinh tình.
- Ít nhất Tiêu Lân cũng biết được như vậy chứ.
- Tiêu Lân đã hiểu rồi chứ ?
- Còn nhiều điều Tiêu Lân chưa hiểu.
- Điều gì nữa ?
- Phàm nam nhân và nữ nhân đến với nhau cho dù buổi đầu có sinh tình thì cũng phải có thời gian tìm hiểu rồi mới tiến đến hôn sự. Còn Tiêu Lân và cung chủ vừa mới gặp nhau Cung chủ sinh tình, riêng Tiêu Lân thì chưa sinh ra cái con khỉ gì cả. Nay lại tiến thêm một bước giao tình, sao mà giống...
Tuyết Ngọc nghiêm giọng nói :
- Giống cái gì ?
Tiêu Lân nhăn mặt :

- Giống chuyện ở lầu xanh quá à.
Câu nói này của chàng khiến mặt hoa của Tuyết Ngọc cau hẳn lại.
Tuyết Ngọc gay gắt nói :
- Giống ở lầu xanh ! Phải chăng Tiêu Lân ám chỉ bổn cung giống hạng kỹ nữ lầu xanh ư ?
Thấy vẻ mặt đanh và bất nhẫn của Tuyết Ngọc. Tiêu Lân khoát tay :
- Thánh mẫu cung chủ như hiểu lầm Tiêu Lân ? Có gan bằng trời Tiêu Lân cũng không dám so sánh cung chủ với hạng kỹ nữ lầu xanh đâu.
- Thế sao công tử nói chuyện hôm nay giống chuyện lầu xanh ?
- Nói là nói như thế còn ám chỉ thì Tiêu Lân tự ám chỉ mình đó. Phàm kỷ nữ lầu xanh đâu có tình yêu với ai ! Nhưng khi khách tìm hoa bỏ ngân lượng thì họ trao thân. Tiêu Lân chẳng khác gì họ trong chuyện này.
Đôi chân mà Tuyết Ngọc nhíu lại.
Tiêu Lân nói :
- Lời nói của Tiêu Lân thô thiển nhưng hẳn cung chủ sẽ sớm nhận ra ngay. Tiêu Lân cũng chẳng nói hoa văn bóng bảy làm gì. Cung chủ suy nghĩ sẽ hiểu ngay Tiêu Lân nói đúng. Cứ xét cho cùng, ân cứu mạng của cung chủ đổi lấy chuyện giao tình đêm nay ! Chẳng khác nào khách tìm hoa bỏ ngân lượng để hái hoa mà chẳng có chút tình.
Chàng chắt lưỡi nói tiếp :
- Như thế đâu phải là tình... Mà là cái gì gì đó.
- Nói như thế, xem chừng ngươi không đồng ý với đòi hỏi của bổn cung ?
Tiêu Lân tròn mắt :
- Hê. Ai nói Tiêu Lân không đồng ý nào ?
Chàng đứng lên nhìn xuống Tuyết Ngọc ôn nhu nói tiếp :
- Nhan sắc và tấm thân của thánh mẫu cung chủ còn hơn một báu vật hiếm có trên đời này. Tiêu Lân lại là nam nhân, chẳng có gì để mất mát cả. Được bảo vật mà lại bỏ qua thì uổng quá. Nhưng...
Tiêu Lân bỏ lửng câu nói nửa chừng.
Tuyết Ngọc nói :
- Nhưng cái gì ?
- Nhưng một sớm một chiều như thế này thì lựa là chẳng có chút tình gì cả. Trái trên cành chín hái mới ngon, và mới có thể ăn được, mới thưởng thức được tất cả vị ngon của nó. Nếu đòi hái trái chưa chín thì chỉ nhận được vị chát và nồng. Tình yêu cũng như thế đấy.
Tuyết Ngọc mỉm cười nói :
- Thế bao giờ trái kia mới chín ?

Tiêu Lân nhìn vào mặt Tuyết Ngọc.
- Với thánh mẫu cung chủ ! Trái tình kia chín ngay bây giờ đấy à.
Nàng nheo mày.
- Tiêu Lân nói thế là có ý gì ?
- Nhan sắc của Tuyết Ngọc cung chủ chẳng mấy chốc sẽ khiến Tiêu mỗ chín nhừ như quả chín. Đến lúc đó người hái ăn mới ngon.
Tuyết Ngọc mỉm cười :
- Còn bây giờ.
Tiêu Lân buông người xuống hồ nước.
Hai người đứng đối mặt với nhau.
Tiêu Lân nhỏ nhẹ nói :
- Còn bây giờ Tiêu Lân chỉ có thể ướm trái tình trong sự ấp ủ để nó mau chín thôi à.
Chàng nói rồi dán hai cánh môi của mình vào môi Tuyết Ngọc.
Động tác của chàng quá bất ngờ khiến Tuyết Ngọc cứ ngây người ta.
Tiêu Lân hôn Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc rồi nhảy lên khỏi hồ nước.
Chàng ôm bụng nhăn mặt.
Tuyết Ngọc nói :
- Tiêu Lân. Ngươi sao vậy... Ngươi sao vậy ?
- Tiêu Lân đã nói rồi, trái tình chưa chín mà vội hái ăn thế nào cũng bị chột bụng. Chẳng thể nào khác hơn được. Tiêu Lân đi đây, nếu không làm xấu mặt thánh mẫu mất... Làm xấu mặt thánh mẫu mất.
Tiêu Lân lom khom sãi bước về phía cửa.
Tuyết Ngọc nhìn theo chàng điểm nụ cười mỉm.
Tiêu Lân rời tòa biệt lâu chưa được bao nhiêu lâu, Tuyết Ngọc lại trầm mình xuống hồ nước. Ngữa mặt nhìn lên trần biệt sãnh nói :
- Ngươi bước ra đi.
Tiêu Viên từ sau bức hoành phi bước ra. Trông bộ dạng của y thật tiều tụy.
Tiêu viên không còn là Tiêu Viên của ngày trước nữa. Y không còn là Huyết Điểm Tử Tiêu Viên nữa. Giờ đây y chẳng khác nào một phế nhân tội nghiệp với chiếc lưng còng hẳn xuống. Y quì xuống bên hồ nước chẳng khác nào một gã nô bộc tội nghiệp và trung thành.
Tuyết Ngọc bước lên khỏi hồ nước với tấm thân lõa lồ. Bước đến tràng kỷ, Tuyết Ngọc vấn lại y trang rồi quay lại đứng ngay trước mặt Tiêu Viên.
Tiêu Viên ngẫng lên nhìn Huyền Cung cung chủ. Y thổn thức nói :
- Nương nương ! Xin người hãy tha cho Tiêu Lân.
Nhìn Tiêu Viên, Huyền Cung cung chủ điểm nụ cười mỉm, rồi nói :

- Huyết Điểm Tử Tiêu Viên, ngươi từng là một kẻ cao ngạo với bổn cung. Thế sao hôm nay lại thốt ra những lời van xin yếu đuối như vậy ? Trong mắt bổn cung không có một Huyết Điểm Tử như vậy.
Nói rồi Tuyết Ngọc quay lại ngồi lên tràng kỷ.
Tiêu Viên đi bằng hai đầu gối đến bên chân Huyền Cung cung chủ . Y ngẩng lên :
- Nương nương ! Người đã thỏa mãn với sự tàn phế của Tiêu mỗ rồi.
Tuyết Ngọc phá lên cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nhìn Huyết Điểm Tử Tiêu Viên với ánh mắt phấn kích và tự thị cùng những nét hả hê thỏa mãn.
Tuyết Ngọc ôn nhu nói :
- Tiêu Viên. Khi bổn nương thốt tiếng yêu ngươi. Ngươi quay lưng bỏ đi ! Ngươi nói tất cả những nữ nhân trên đời này không đáng để ngươi nhìn tới, sao hôm nay lại quì dưới chân bổn nương khi trở thành phế nhân bởi Hấp Tinh Đại Pháp của bổn nương, ngươi chẳng còn là người nữa à ?
Tiêu Viên cúi đầu xuống.
- Nương nương hãy trừng phạt Tiêu Viên với bất cứ hình phạt nào. Tiêu Viên chỉ cầu xin nương nương tha cho Tiêu Lân.
- Ngươi sợ bổn nương dùng Hấp Tinh Đại Pháp với Tiêu Lân của ngươi ?
Tiêu Viên ngẩng lên rồi khẽ gật đầu .
Huyền Cung cung chủ phá lên cười khanh khách. Thị giơ cao đôi chân của mình lên.
Tiêu Viên như thể biết phải làm gì với động tác của Tuyết Ngọc. Y nằm duỗi dài hai chân Huyền Cung cung chủ, ngữa mặt nhìn lên.
Tuyết Ngọc mỉm cười :
- Không ngờ Huyết Điểm Tử lại ngoan ngoãn như vậy.
Vừa nói Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc vừa thả chân xuống đặt lên người Tiêu Viên. Cúi xuống nhìn mặt họ Tiêu, Huyền Cung cung chủ chậm rãi nói :
- Khi bổn cung bị ngươi hất hủi ! Ta thề sẽ bắt tất cả lũ nam nhân các ngươi phải nằm móp dưới đôi chân trần này. Hấp Tinh Đại Pháp của bổn cung chủ luyện thành cũng chỉ nhằm mục đích đó, nhất là ngươi. Sau đó là họ Tiêu. Nay bổn cung có thêm mục tiêu khác. Bổn cung đã đi một bước dài để có thành công Hấp Tinh Đại Pháp khiến cho tất cả giới võ lâm hắc bạch hai đạo đều nhìn bổn cung bằng con mắt dè bỉu và kinh tởm.
Nhếch môi cười ruồi, Tuyết Ngọc nói tiếp :
- Bọn tiện nhân có biết đâu, một ngày nào đó khi Hấp Tinh Đại Pháp

của bổn cung đạt tới cảnh giới tối thượng thì ta sẽ là chủ nhân của võ lâm. Tất cả đều phải giống như ngươi. Đều phải nằm móp dưới chân bổn cung.
- Nương nương ! Tiêu Lân không đắc tội gì với nương nương.
- Không ! Y đã đắc tội với bổn cung. Y đã cải lại lệnh ngôn của bổn cung và hiện thời thì đang mang nặng ân cứu mạng của bổn cung. Với lại y có họ Tiêu cùng với ngươi.
Tuyết Ngọc vừa nói vừa từ từ nhấn đôi cước pháp của mình xuống vùng thượng đẳng của Tiên Viên.
Tiêu Viên nhắm mắt lại, mặt đỏ rần. Y phải hứng chịu một lực đè nặng tợ thái sơn nhưng không được thốt ra tiếng rên nào.
Tuyết Ngọc thả lỏng đôi chân trần, rồi nói :
- Huyết Điểm Tử ! Đựng van xin bổn cung. Hậu quả hôm nay là do những gì ngươi gieo ra ngày trước. Nếu có hối tiếc thì hãy tự trách mình.
- Nương nương ! Xin hãy trừng phạt Tiêu Viên.
Tuyết Ngọc thả lỏng đôi chân trần rồi nhấc lên khỏi người Tiêu Viên. Duỗi thẳng đôi chân trần đến trước.
Tiêu Viên vội vã chồm lên đỡ lấy chân Tuyết Ngọc.
Tuyết Ngọc nói :
- Rửa sạch những kẽ chân cho ta.
Tiêu Viên chẳng khác nào gã nô bộc tội nghiệp và tuyệt đối trung thành từ từ cúi xuống, dùng lưỡi của mình liếm láp từng ngón chân của Huyền Cung cung chủ một cách cẩn thận. Thấy y chăm chút đôi chân trần của Chu Tuyết Ngọc mà nghĩ y sợ làm tổn thương đến làn da trắng ngần của vị cung chủ chủ nhân đầy quyền uy, cho dù y chăm chút bằng chính chiếc lưỡi.
Tuyết Ngọc nhìn Tiêu Viên liếm chân mình, ôn nhu nói :
- Đâu có ai ngờ được Huyết Điểm Tử lại có ngày hôm nay nhỉ ?
Nói dứt câu Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc phá lên cười khanh khách. Tràng tiếu ngạo của Huyền Cung cung chủ biểu lộ tất cả sự thỏa thê, hoan hỉ đang trỗi dậy trong tâm tưởng người.

Hồi 19
Tiệt Sinh Lộ-Đoạn Đạo Tình

Huyền Cung cung chủ nằm duỗi dài trong tư thế nửa nằm nửa ngồi. Đầu gá lên thành tựa bọc nhung định nhãn hướng ra cửa.
Dưới chân và phía trên đầu là hai bộ lư đồng tỏa hương trầm khỏa lấp cả không gian trong gian biệt sãnh. Khung cảnh đó vừa có vẻ không trang trọng, vừa có vẻ uy nghi. Hai nét đó hòa quyện với nhau để khắc họa một cái nét chung dành riêng cho vị cung chủ nổi tiếng dâm đãng trong giới võ lâm.
Mặc dù bị gắn cho hai tiếng dâm đãng nhưng chẳng một ai dám mạo phạm đến cung chủ Huyền Cung, cho dù Chu Tuyết Ngọc tự phụ cho mình là "Thánh mẫu nương nương".
Từ ngoài cửa biệt sãnh một người chậm rãi bước ra. Y vận trường y bằng gấm, đầu đội kim mão có rèm che phía trước. Rèm được kết bằng những viên ngọc trai óng ánh.
Gấm y nhân đã bước vào rồi, và tiến thẳng đến Chu Tuyết Ngọc nhưng tuyệt nhiên Huyền Cung cung chủ vẫn bình nhiên chẳng thay đổi tư thế của mình mà chỉ lấy mắt nhìn Gấm y nhân.
Gấm y nhân ôm quyền xá :
- Bổn tọa tham kiến cung chủ nương nương.
Chu Tuyết Ngọc nhìn Gấm y nhân, từ tốn nói :
- Tôn giá đến gặp bổn cung có chuyện gì ?
Gấm y nhân ôm quyền xá nói :
- Trước khi bổn tọa nói lý do quá bước thân hành đến tham kiến cung chủ. Bổn tọa muốn biết trong mắt cung chủ còn có bổn tọa hay không ?
- Sao lại hỏi bổn cung câu hỏi đó ? Võ lâm tất phải có võ lâm Minh chủ chứ. Nhưng ngang với võ lâm Minh chủ, nếu không muốn nói là trên một bậc còn có Tứ đỉnh thiên can. Bổn cung hỏi lại tôn giá ! Trong mắt tôn giá còn có Tứ đỉnh thiên can không ?
Gấm y nhân ôm quyền xá, nói :
- Trong tâm can bổn tọa lúc nào cũng có Tứ đỉnh thiên can trên đầu mình.
- Tốt. Nếu vậy thì trong mắt bổn cung chủ có võ lâm Minh chủ Giang Hàn.
Gấm y nhân ôm quyền từ tốn nói :
- Đa tạ cung chủ.
Đến lúc này Huyền Cung cung chủ mới sửa tư thế nửa nằm nửa ngồi từ từ ngồi thẳng lên. Định nhãn nhìn vào Gấm y nhân. Tuyết Ngọc nói :
- Giang tôn giá đến tìm bổn cung không phải vì Tiêu Viên chứ ?

Gấm y nhân lắc đầu :
- Cung chủ ! Bổn tọa đến vì một người khác.
- Ai ?
- Tiêu Lân.
Tuyết Ngọc mỉm cười :
- Tôn giá đến vì Tiêu Lân sao lại vì Tiêu Lân ? Chẳng lẽ một vị võ lâm minh chủ lại đi tìm một trang nho sinh vô danh tiểu tốt. Chuyện này cũng khiến cho bổn cung lấy làm lạ đó.
Gấm y nhân chấp tay sau lưng bước đến một bộ rồi từ tốn nói :
- Nếu chỉ có một nho sinh Tiêu Lân thì bổn tọa không phải rời tổng đàn võ lâm. Tại tổng đàn võ lâm bổn tọa còn biết bao nhiêu chuyện phải gánh vác. Nhưng bổn tọa phải gác lại tất cả mọi việc thân hành đến đây chỉ để thực hiện chức trách của một người được Tứ đỉnh thiên can đặt trọng trách gánh vác sự vụ võ lâm, bởi vì bên cạnh Tiêu tiểu tử có cung chủ Chu Tuyết Ngọc.
Tuyết Ngọc cười khảy rồi từ từ đứng lên. Khoanh tay trước ngực, tạo ra dáng vẽ tao nhã, mãnh mai và lả lướt. Tuyết Ngọc thả bước đến trước mặt Gấm y nhân.
- Tôn gía trọng thị bổn cung như vậy à ?
- Trong mắt bổn tọa luôn có cung chủ, một trong Tứ đỉnh thiên can. Bổn tọa đã kính cung chủ, mong cung chủ nhường bổn tọa một bước. Lần trước, thực thi chức nghiệp võ lâm đối với Tiêu Viên bổn tọa đã không làm được. Nay chẳng lẽ ngay với một nho sinh tiểu tử, chức trách của bổn tọa cũng không thực thi được thì đâu thể nào đảm đương chức vị mà Tứ đỉnh thiên can đã giao phó ?
Tuyết Ngọc khẽ gật đầu :
- Thế tôn giá định hành xử Tiêu Lân như thế nào ?
- Ngay trước mặt cung chủ đây, bổn tọa có thể lấy mạng hắn. Nếu như chuyện đó làm kinh động đến cung chủ, bổn tọa sẽ chuyển hắn về Hình pháp đường tổng đàn võ lâm để phán trị theo qui giới võ lâm.
Tuyết Ngọc khẽ gật đầu :
- Cũng được. Bổn cung thật là hoan hỷ khi thấy tôn giá tâm tận lực vì chính đạo võ lâm. Nhưng bổn cung muốn hỏi tôn gía một chuyện.
Giang Hàn ôm quyền :
- Bổn tọa đang lắng nghe cung chủ chỉ huấn.
- Bổn cung muốn biết tôn giá bắt tội Tiêu Lân vì cái gì ? Vì tội gì ?
- Tiêu Lân tiểu tử đắc tội như thế nào, cung chủ hẳn đả biết. Chẳng lẽ Chu Tuyết Ngọc cung chủ lại chẳng hay chẳng biết ?
- Ý tôn gía muốn nói chuyện ở Dương Châu ?

- Không sai.
Tuyết Ngọc cười phá lên rồi nói :
- Thế thì tôn gía không chừng bắt tội lầm Tiêu công tử rồi đó. Bổn cung tin Tiêu công tử không có tội gì cả đâu. Tất cả những chuyện ở Dương Châu mà thiên hạ đổ cho Tiêu Lân, bổn cung tin người khác làm và gán cho Tiêu công tử.
- Cung chủ !
- Lời nói của bổn cung không đáng để Giang tôn giá tin sao ?
Giang Hàn lưỡng lự rồi nói :
- Tất nhiên lời nói của cung chủ rất đáng tin.
- Vậy bổn cung có thể bảo chứng cho Tiêu công tử được chứ ? Hay Giang tôn giá không tin lời bổn cung ?
Giang Hàn lưỡng lự :
- Theo cung chủ, nếu chuyên bại hoại ở Dương Châu không do tiểu tử Tiêu Lân làm thì ai là hung thủ ?
Tuyết Ngọc nghiêm giọng nói :
- Hung thủ là ai thì bổn cung không dám khẳng định, nhưng Tiêu Lân nói kẻ tạo ra oan nghiệp cho y chính là Thường Tam Lĩnh.
Giang Hàn khẽ lắc đầu :
- Cung chủ tin vào lời nói của Tiêu Lân chứ ?
- Bổn cung tin.
Buông một tiếng thở dài, Giang Hàn mới từ tốn nói :
- Nếu đúng như cung chủ nói thì bổn tọa có thể thỉnh mời Tiêu công tử đến tổng đàn võ lâm làm khách một thời gian. Đợi bổn tọa phái người điều tra án huyết cho minh bạch. Lúc bấy giờ sẽ trả Tiêu Lân về cho cung chủ .
Đôi chân mày lá liễu của Tuyết Ngọc nhíu lại :
- Nói vậy tôn giá đã xem thường bổn cung rồi. Bổn cung không muốn Tiêu Lân rời khỏi bổn cung. Hãy về lo chức phận của Giang Hàn tôn giá. Bổn cung nghĩ Tiêu Lân không mất đi đâu được đâu.
Buông tiếp một tiếng thở dài nữa, Giang Hàn mới nói :
- Cung chủ đã nói vậy rồi, bổn tọa chẳng còn gì để nói với cung chủ, mong gặp lại cung chủ.
Nói rồi Giang Hàn ôm quyền :
- Cáo từ.
- Bổn cung không tiện tiễn khách !
- Bổn tọa không dám làm phiền đến cung chủ.
Gấm y nhân xá Tuyết Ngọc rồi quay bước đi thẳng ra cửa.
Gấm y nhân nhân rời khỏi biệt sảnh thì Tiêu Lân từ sau bức hoành phi bước ra.

Tuyết Ngọc nhìn Tiêu Lân mỉm cười, rồi quay lại tràng kỷ ngã người nằm xuống tư thế ban đầu. Lần này nằm xuống tràng kỷ Huyền cung chủ đã chủ động lật vạt áo qua bên phơi đôi chân trần với làn da trắng mượt ra trước mặt Tiêu Lân.
Tiêu Lân bước đến trước tràng kỷ.
Tuyết Ngọc chỉ xuống phía dưới tràng kỷ nhỏ nhẹ nói :
- Công tử ngồi xuống đi.
Tiêu Lân ngồi xuống tràng kỷ ngay bên cạnh đôi chân của Tuyết Ngọc.
Tuyết Ngọc mỉm cười nói :
- Tiêu Lân hẳn đã nhận ra tình cảm của mình rồi chứ ?
- Nương nương... Người đó là ai ?
- Võ lâm Minh chủ. Người gánh vác những sự vụ võ lâm. Y chỉ dưới có bốn người nếu không muốn nói là sánh ngang với Tứ đỉnh thiên can, còn đứng trên tất cả mọi người trong giới võ lâm hắc bạch hai đạo.
Nghe Tuyết Ngọc thốt ra câu này bất giác Tiêu Lân buông tiếng thở dài.
Chàng hỏi :
- Võ lâm Minh chủ đến để phán trị tội oan của Tiêu Lân ?
Chu Tuyết Ngọc gật đầu :
- Đúng. Nếu như Tiêu Lân rời xa bổn cung thì cái chết sẽ ập đến ngươi ngay lập tức. Tiêu Lân biết điều đó chứ ?
Tuyết Ngọc nắm lấy tay Tiêu Lân, nhỏ nhẹ nói :
- Bổn cung đã mang thân phận mình ra bảo chứng cho Tiêu Lân. Vì Tiêu Lân, bổn cung đã làm tất cả. Chẳng biết Tiêu Lân có vì bổn cung không ?
- Nương nương đã vì Tiêu Lân, tất nhiên Tiêu Lân cũng phải vì cung chủ chứ. Có qua có lại là chuyện đương nhiên đó mà.
Tuyết Ngọc mỉm cười khẽ gật đầu nhìn Tiêu Lân. Tuyết Ngọc vừa vuốt ve mơn trớn bàn tay chàng. Hai người đối nhãn nhìn nhau.
Tuyết ngọc nói :
- Tiêu Lân ! Quả tình yêu đã chín chưa ?
Tiêu Lân gượng cười giả lả rồi gãi đầu :
- Hình như đã chín rồi.
- Hãy đưa cho ta ăn quả chín tình yêu đó.
Tiêu Lân thở hắt ra một tiếng nghĩ thầm :
- Sao mình cứ phải đối phó với những chuyện oái oăm, ôn dịch nầy nhỉ ?
Mặc dù nghĩ như vậy những Tiêu Lân lại hỏi Huyền Cung cung chủ :

- Nương nương định ăn quả chín đó như thế nào ?
Tuyết Ngọc chỏi tay ngồi lên. Đôi ngọc thủ của Tuyết Ngọc bá vòng qua cổ Tiêu Lân.
- Tiêu Lân cho nương nương ăn như thế nào ?
Tiêu Lân chắt lưỡi nói :
- Cung chủ, quả chín không phải chín ngay một lúc, mà chín từ từ. Có quả thì chín từ trong ra ngoài, có quả thì chín từ ngoài vào trong. Cũng có thứ quả chín từ đầu đến cuối rồi có quả chín từ dưới lên trên. Mỗi quả có kiểu chín khác nhau ! Không biết nương nương định ăn quả chín tình yêu như thế nào đây ?
- Trái tình yêu cũng có kiểu chín như những thứ trái cây thông thường ư ?
- Đã là quả thì quả nào cũng như quả nấy mà.
- Thế thì ta tùy vào Tiêu Lân vậy ! Tiêu Lân muốn cho ta ăn thế nào ta sẽ ăn thế ấy.
- Thế thì tốt quá.
Tiêu Lân nói rồi áp môi mình vào đôi môi của Tuyết Ngọc. Ngay lập tức hai cánh môi của vị Huyền Cung cung thủ hé ra tiếp nhận nụ hôn của chàng.
Hai cánh môi của Tiêu Lân vừa chạm vào môi Tuyết Ngọc thì ngay lập tức nàng dán chặt môi mình vào môi chàng.
Kẻ chủ động là Tiêu Lân nhưng người ngộp thở không phải là Chu Tuyết Ngọc mà lại chính là chàng. Sự cuồng nhiệt của Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc biểu cảm qua nụ hôn khiến Tiêu Lân phải nhăn mặt.
Chàng đẩy Tuyết Ngọc ra, thở hắt một tiếng.
- Nương nương ! Ăn như thế đủ rồi.
Tuyết Ngọc ngơ ngẩn :
- Chỉ bao nhiêu đó thôi ư ?
Tiêu Lân gật đầu :
- Đúng rồi ! Chỉ bao nhiêu đó thôi !
Quả chín thì phải ăn từ từ, đợi khi nào nó chín hết ăn mới ngon. Nếu vội vã ăn, không chừng quả chưa kịp chín thì đã thúi. Quả thúi chỉ có nước quẳng đi mà thôi.
Tuyết Ngọc nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lân :
- Vậy khi nào bổn cung mới được ăn trọn quả tình yêu chín mọng kia ?
- Khi nào chín thì Tiêu Lân đưa cho nương nương mà. Nhưng không biết nương nương có giao Tiêu Lân cho Giang Hàn tôn giá không ?
- Tất nhiên là không rồi. Nếu bổn cung giao Tiêu Lân cho Giang Hàn,

ta nghĩ ngươi không thọ nổi một ngày.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Xét cho cùng Giang tôn giá cũng có cái khó xử.
Tiêu Lân đứng lên nhưng Tuyết Ngọc đã giữ chàng lại.
Tuyết Ngọc nói :
- Tiêu Lân đi đâu ?
- Không không, Tiêu Lân đứng lên cho đỡ mỏi chân đấy mà.
Tuyết Ngọc lườm chàng :
- Thật ra Tiêu Lân muốn tránh mặt bổn cung ?
Tiêu Lân giả lả cười rồi nói :
- Tiêu Lân có điên mới tránh mặt nương nương.
Chàng nhìn Tuyết Ngọc vừa ngắm nghía :
- Nương nương đẹp như thế này thì ai mà tránh né chứ ? Nương nương nghĩ Tiêu Lân là người không biết tìm cái đẹp ?
- Nói như vậy nhưng bổn cung thấy ngươi lúc nào cũng muốn né tránh bổn cung.
- Không phải đâu !
Tiêu Lân gỡ tay Tuyết Ngọc rồi đứng lên. Đôi chân trần của Tuyết Ngọc đập vào mắt chàng. Tiêu Lân nheo mày nhìn đôi chân của Tuyết Ngọc, chẳng biết chàng nghĩ gì lại hơi cúi xuống dùng hữu thủ vuốt đôi chân Tuyết Ngọc từ trên xuống tận gót chân.
Không biết cảm giác Tuyết Ngọc nhận được từ cái vuốt ve của Tiêu Lân như thế nào mà mắt lại nhắm hờ với những nét hoan hỉ nhưng không thiếu phấn kích và hám dục.
Tiêu Lân đứng thẳng trở lên. Tuyết Ngọc mở mắt nhìn chàng.
Sự hụt hẫng biểu lộ ngay trong ánh mắt của Huyền Cung cung chủ.
Tuyết Ngọc miễn cưỡng nói :
- Bổn cung thích hành động Tiêu Lân.
- Còn Tiêu Lân thì thích cái khác.
- Tiêu Lân thích cái khác là cái gì ?
- Thích nhìn nương nương ngắm quả chín tình yêu bằng sự thèm thuồng. Cái gì ngoài tầm tay thì quí nhưng trong tầm tay thì lại trở nên rất tầm thường. Nên tất cả phải để ngoài tầm tay mình.
Tuyết Ngọc lắc đầu :
- Ta đành chịu công tử thôi.
Tiêu Lân mỉm cười ôm quyền nói :
- Cung chủ ! Tiêu Lân có điều thỉnh giáo cung chủ.
Tiêu Lân nói :
- Hỏi thật nương nương nhé. Trên võ lâm có người nào hơn hẳn nương nương về võ công không ?

Tuyết Ngọc phá lên cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nhìn Tiêu Lân với ánh mắt chế giễu và hóm hỉnh.
Cắt ngang tràng tiếu ngạo, Tuyết Ngọc nói :
- Theo Tiêu Lân thì ai có võ công cao hơn Huyền Cung cung chủ nào ? Chỉ có kẻ sánh ngang thôi.
- Ơ... Sánh ngang ?
- Tứ đỉnh thiên can có bốn người. Bốn người đó có võ công ngang bằng với nhau. Trong đó Tứ đỉnh thiên can có bổn cung. Nếu có người hơn thì Tuyết Ngọc không dám đảm bảo mạng sống cho Tiêu Lân đâu.
Tiêu Lân nheo mày :
- Nếu đúng như nương nương nói thì cô văn trong kinh thư sai bét rồi. Cổ nhân có câu núi cao thì có núi cao hơn. Người tài thì có kẻ tài hơn.
- Đó chỉ là sách nói. Nhưng Tứ đỉnh thiên can đã đạt đến cảnh giới tối thượng của võ công. Chẳng còn có ai hơn được. Nhưng chẳng bao lâu nữa, bổn cung sẽ là người cao nhất trong Tứ đỉnh thiên can.
Nghe Tuyết Ngọc nói câu này, Tiêu Lân tròn mắt nhìn thị.
Thấy chàng tròn mắt ngơ ngẩn nhìn mình, Tuyết Ngọc buột miệng hỏi :
- Tiêu Lân không tin ?
- Hê, lời nói của nương nương mà không tin thì mạng Tiêu Lân khó mà giữ được. Phải tin ! Phải tin.
Chàng vừa thốt ra lời nói đó vừa nghĩ thầm :
- Nếu đúng như cung chủ Huyền cung nói thì Tiêu Lân phải trao chiếc chìa khóa vàng của Tiểu Cúc cho thị à ? Coi bộ không ổn rồi.
Tuyết Ngọc đứng lên, dựa sát người vào Tiêu Lân :
- Nếu sau này Tuyết Ngọc đứng trên tất cả, Tiêu Lân muốn gì nào ?
- Tiêu Lân sẽ là quả chín cho nương nương dùng.
Tuyết Ngọc bật cười :
- Hay lắm ! Mãi mãi Tiêu Lân sẽ là quả chín cho Tuyết Ngọc.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Còn một điều nữa, Tiêu Lân muốn thĩnh giáo nương nương.
- Tiêu Lân muốn gì nào ?
- Tiêu Lân muốn rời khỏi đây.
Đôi chân mày Tuyết Ngọc nhíu lại, lộ bật mãn và đanh ác. Tuyết Ngọc gằn giọng nói :
- Tiêu Lân sao lại muốn rời khỏi biệt cung của bổn nương ?
Chàng giả lả cười rồi nói :
- Nương nương quên rồi sao ? Hiện thời Tiêu Lân còn mang nặng

oan nghiệp nhục nhã trên vai mình. Nếu không tự Tiêu Lân giải oan nghiệp, thì quả chín tình yêu e khó mà chín được.
Tuyết Ngọc nhìn chàng. Đôi ngọc thủ bá quanh cổ Tiêu Lân.
- Tiêu Lân Không cần phải nghĩ ngợi chuyện đó. Cứ ở đây chẳng ai làm gì được Tiêu Lân đâu.
Tiêu Lân buông tiếng thở dài nói :
- Nương nương ! Tiêu Lân biết ở đây là an toàn rồi, nhưng canh cánh bên lòng nỗi nhục kia. Làm sao mà sinh tình được. Tiêu Lân cần phải giải oan nghiệp cho mình.
- Tuyết Ngọc sẽ giúp Tiêu Lân chuyện đó.
Tuyết Ngọc nói dứt câu, bất ngờ buông tay khỏi cổ Tiêu Lân, nhìn về phía bức hoành phi, Tuyết Ngọc đanh giọng gay gắt nói :
- Ngươi đứng đó làm gì ?
Tiêu Lân ngơ ngác chẳng biết Huyền Cung cung chủ nói với ai.
Chàng toan hỏi Tuyết Ngọc nhưng rồi thị đã khoát tay nói :
- Tiêu Lân về thư phòng của mình đi, Tuyết Ngọc sẽ đến đối ẩm với Tiêu Lân. Chúng ta sẽ cùng ngắm trăng lên.
Tiêu Lân gật đầu.
Chàng rời gian biệt sãnh, vừa đi vừa nghĩ ngợi lung tung. Sự xuất hiện của Gấm y nhân Giang Hàn khiến tâm trạng Tiêu Lân nặng trĩu. Chàng chẳng biết ngày mai mình sẽ ra sao. Phía trước chàng thật mơ hồ và mù mịt. Những gì đang xảy ra với chàng chẳng khác nào ma trận, cuốn Tiêu Lân vào để rồi bít tất cả mọi ngõ ngách chẳng cho chàng lối ra.
Tiêu Lân dừng bước trên cầu kiệu. Nhìn xuống dòng sông lung linh những vì sao lấp lánh như một tấm gương trong suốt phản chiếu bầu trời đêm, Tiêu Lân tự nhủ :
- Ta phải làm gì đây ?
Chàng lắc đầu buông tiếng thở dài ngao ngán. Những gì trước đây chàng muốn làm như thể đang xa rời khỏi tầm tay. Xa rời khỏi khả năng của chàng.
Đứng như thế một lúc lâu chàng rảo bước đi tiếp cùng với sự chán nản càng lúc càng xâm chiếm mình. Cho dù bình thời Tiêu Lân là kẻ lạc quan với tất cả mọi sự biến của cuộc đời.

Hồi 20
Biến Cố Bất Ngờ

Bưng cả vò rượu độc lên miệng tu một ngụm dài rồi mới thả vò rượu xuống bàn. Tiêu Lân buông tiếng thở dài. Chàng muốn dùng rượu để khỏa lấp sự chán nản trong mình. Nhưng chàng càng khỏa lấp thì sự chán nản kia càng dâng toàn tâm tưởng.
Cạch !
Âm thanh khô khốc từ cánh cửa phát ra buộc Tiêu Lân phải nhìn lại. Chàng đứng bật dậy khi thấy một Hắc y nhân vận võ phục bó chẽn che mặt bằng vuông lụa đen lẻn vào.
Hắc y nhân đóng sầm cửa lại, rồi quay mặt đối diện với Tiêu Lân. Đôi mắt của Hắc y nhân sáng ngời chiếu vào Tiêu Lân. Uy quang hừng hực từ Hắc y nhân tỏa ra ập vào hai con ngươi của Tiêu Lân khiến chàng không khỏi gai lạnh cột sống.
Tiêu Lân buột miệng hỏi :
- Các hạ là ai ?
Hắc y nhân dấn bộ bước đến hai bước. Y cất giọng trầm trầm nói :
- Sát thủ trong đêm.
Lời nói của Hắc y nhân đập vào thính nhĩ Tiêu Lân khiến chàng rùng mình, bất giác không làm chủ được mà thối liền hai bộ. Tiêu Lân chộp lấy rượu trên bàn. Chàng nhìn Hắc y nhân nói :
- Các hạ là sát thủ trong đêm ?
- Đúng.
- Các hạ muốn gì nơi Tiêu Lân ?
- Giết ngươi.
Mặt Tiêu Lân đanh lại. Chàng miễn cưỡng nói :
- Giết Tiêu Lân ! Chắc các hạ có lý do để giết tại hạ chứ ? Nếu tại hạ đoán không lầm các hạ định lấy lý do mà người ta gieo vào Tiêu Lân tại Dương Châu làm các cớ để lấy mạng Tiêu Lân ?
- Đó là một lý do.
- Còn lý do gì nữa ?
- Tiểu tử họ Tiêu.
- Tiêu Lân họ Tiêu thì phải chết sao ?
- Đúng !
Tiêu Lân từ từ thở ra. Giờ thì chàng đã lấy lại sự tĩnh tâm bình thản ban đầu. Chàng mỉm cười giả lả nói :
- Có quá nhiều lý do để thiên hạ đòi lấy mạng Tiêu thiếu gia nhưng duy có các hạ thì có thêm lý do nữa đó là tại hạ mang họ Tiêu. Bộ họ Tiêu có mối thù bất đội trời chung với các hạ à ?
- Đúng !
- Mối thù gì ?

- Chưa phải lúc ta nói cho tiểu tử biết.
Tiêu Lân chau mày.
- Chưa phải lúc, nghĩa là không phải lúc này ?
Chàng ve cằm.
- Các hạ đột nhập vào thư phòng của Tiêu Lân với mục đích gì nào ?
- Giết ngươi.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Không phải như vậy đâu.
- Thế ta đột nhập vào đây để làm gì ?
- Các có mục đích khác. Nếu như các hạ muốn giết tại hạ thì hẳn đã trả lời câu hỏi vừa rồi của tại hạ. Nhưng các hạ lại nói chưa phải lúc tất các hạ chưa thể cho tại hạ biết. Hoặc các hạ hoài nghi bản thân mình không thể đủ bản lĩnh lấy mạng Tiêu thiếu gia.
- Ta lấy mạng tiểu tử dễ như trở bàn tay.
- Nói thì dễ nhưng làm khó lắm đó. Tiêu Lân là người quí mạng sống mình nên nhất định không chịu ngồi yên cho các hạ lấy mạng đâu.
Tiêu Lân nhún vai :
- Các hạ thừa biết đây là biệt phòng của Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc ! Đột nhập vào thư phòng của Tiêu Lân, các hạ đã xem thường Huyền Cung cung chủ rồi.
- Nếu ta coi trọng ả dâm phụ kia thì đâu vào đây làm gì ? Ả không đáng để ta nhìn tới đâu.
- Vậy sao ! Nếu không đáng để các hạ nhìn tới sao các hạ lại che dấu chân diện mình ? Không sợ thì cứ đường đường chính chính đến lấy mạng Tiêu Lân sao lạm dụng đến trò hành thích của bọn tiểu nhân hạ đẳng ?
Đôi chân mà Hắc y nhân nhíu lại. Y gằn giọng nói :
- Chưa phải lúc ta cho thiên hạ thấy chân diện mình.
Hắc y nhân đổi giọng ôn nhu từ tốn :
- Tiêu tiểu tử ! Ngươi có một cơ hội được sống nếu thuận theo ý ta.
Tiêu Lân chau mày.
- Các hạ cho tại hạ cơ hội gì và thuận theo ý của các hạ ? Thế ý của các hạ là thế nào ?
- Trao lại cho ta chiếc chìa khóa của Bạch Mẫu Đơn Di Tiểu Phụng đã trao cho Tiểu Cúc.
Câu nói của Hắc y nhân khiến Tiêu Lân không khỏi sờ sững cả người.
Chàng nhủ thầm :
- Quái lạ thật ! Sao y lại biết mình giữ chiếc chìa khóa vàng của đại tỷ Tiểu Cúc.

Tiêu Lân suy nghĩ nhưng không thể nào giải đáp được câu hỏi của mình.
Chàng buột miệng hỏi :
- Các hạ biết Tiêu Lân giữ chiếc chìa khóa đó à ?
- Biết.
- Sao các hạ biết ?
- Tiểu tử không cần hỏi vì sao ta biết mà chỉ nên trả lời cho ta biết, ngươi có trao chiếc chìa khóa vàng đó không thôi ?
Tiêu Lân ôm vò rượu một lúc rồi nói :
- Không chừng Tiêu thiếu gia và các hạ là bằng hữu với nhau ?
Hắc y nhân khoát tay :
- Ta không phải là bằng hữu của ngươi. Đừng nói quanh co nữa ! Hãy trao chiếc chìa khóa vàng cho ta.
Tiêu Lân nheo mày. Chàng lưỡng lự rồi nói :
- Các hạ xem chừng rất quan tâm đến chiếc chìa khóa vàng của đại tỷ Tiểu Cúc. Hẳn các hạ biết điều kiện cơ bản mà đại tỷ giao cho Tiêu Lân tìm người trao chiếc chìa khóa đó chứ ?
Hắc y nhân lắc đầu :
- Ta không quan tâm đến điều kiện gì cả mà chỉ buộc tiểu tử phải trao lại chiếc chìa khóa kia cho ta.
- Nếu Tiêu Lân không trao chiếc chìa khóa đó cho các hạ ?
- Tiểu tử phải chết.
- Nói như vậy con đường sống của tại hạ là phải trao chiếc chìa khóa của đại tỷ Tiểu Cúc cho các hạ ?
- Đó là cơ hội duy nhất mà tiểu tử không còn sự lựa chọn nào khác.
Tiêu Lân xoay tránh. Chàng chắt lưỡi rồi hỏi :
- Tiêu Lân trao chiếc chìa khóa kia cho các hạ rồi lại có người đến đòi chiếc chìa khóa đó giống các hạ, Tiêu Lân lấy gì mà giao để giữ mạng sống của mình ?
- Ngươi tự lo cho mình.
- Các hạ chỉ nghĩ đến thứ mình cần mà chẳng nghĩ đến sinh mạng của người khác ?
- Đừng nhiều lời ! Có giao ra không ?
Tiêu Lân nheo mày. Chàng miễn cưỡng nói :
- Thôi được. Tại hạ sẳn sàng trao chiếc chìa khóa kia cho các hạ, nhưng trước khi trao, tại hạ phải thực hiện đúng điều kiện mà Tiêu Lân đã thỏa ước với đại tỷ Tiểu Cúc.
Hắc y nhân gằn giọng nói :
- Điều kiện gì ?
- Các hạ phải đánh thắng Tứ đỉnh thiên can hợp công.

- Hồ đồ ! Ngươi đúng là đi tìm cái chết cho ngươi.
Lời còn đọng trên hai cánh môi. Hắc y nhân bất ngờ vỗ chưởng đến Tiêu Lân. Bóng ảnh chưởng đuổi chụp tới chàng.
Đã phòng bị từ trước. Tiêu Lân liền thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ tránh né chưởng công của đối phương.
Hai chiếc bóng ảnh thủ đỏ au kia đập thẳng vào vách thư phòng sau lưng chàng.
Ầm !
Bức vách thư phòng kiên cố thế mà bị hai chiếc bóng ảnh thủ đánh đổ sập xuống ngay.
Rầm !
Uy lực của chưởng pháp do Hắc y nhân phát ra khiến Tiêu Lân phải giật mình hoảng hốt. Chàng vừa trụ thân thì Hắc y nhân đã chuyển bộ lướt đến, cùng với đôi trảo công đỏ au thộp vào tử huyệt Tiêu Lân. Tất cả những chiêu thức Hắc y nhân thi triển đều là sát chiêu nhất quyết lấy mạng Tiêu Lân.
Tiêu Lân lại thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ tránh né.
Hai chiếc bóng trảo vỗ vào cây cột.
Rắc !
Tiêu Lân thấy cây cột bị trảo công bóc luôn một mảng to từ từ ngã dần xuống. Chàng nhìn Hắc y nhân nghĩ thầm :
- Nếu để cho gã Hắc y nhân này vổ trúng mình khó mà bảo toàn được mạng sống.
Hắc y nhân nhìn lại Tiêu Lân.
- Tiểu tử ! Bộ pháp ngươi vừa thi triển, thụ giáo của Khấu Đà Tử phải không ?
Tiêu Lân gằn giọng đáp lời Hắc y nhân :
- Các hạ không trả lời những câu hỏi của Tiêu thiếu gia thì Tiêu thiếu gia cũng không cần thiết phải trả lời các hạ.
- Ngươi dám lộng ngôn với ta như vậy ư ? Được, để ta tống tiễn ngươi về chầu diêm chúa.
Tiêu Lân khoát tay.
- Khoan !
Hắc y nhân đang giọng nói :
- Tiểu tử Ngươi muốn gì, đã đổi ý rồi ư ?
- Tiêu Lân chẳng bao giờ biết đổi ý. Các hạ đã liên thủ tập kích Tiêu Lân hai chiêu cũng vậy bây giờ đến lượt Tiêu Lân. Có như thế mới công bằng. Chỉ cần các hạ đỡ được một chưởng của tại hạ thì xem như đã có nửa chiếc chìa khóa kia rồi.
Đôi chân mày của Hắc y nhân nhíu lại :

- Tiểu tử ! Ngươi làm ta quá ngạc nhiên rồi đó ! Đâu ! Ngươi thử giở tuyệt học của ngươi xem ! Không chừng ta phải tâm phục khẩu phục ?
Nghe Hắc y nhân thốt câu này Tiêu Lân nghĩ thầm :
- Ngươi quá tự tin rồi đó. Hẳn ngươi không biết ngay cả Hàm Mô Công Lương Tống vẫn còn chạy thì với ngươi ta đây có gì để ngại.
Tiêu Lân nghĩ vậy trang trọng nói :
- Thốt ra câu nói đó các hạ có ngại không ?
- Ta chẳng có gì phải ngại cả. Xuất thủ đi !
- Nhớ đấy nhé ? Đừng có né tránh như Tiêu Lân.
- Hãy xuất thúc đi !
Tiêu Lân dựa vào tâm pháp mà Khấu Đà Tử truyền thụ, nạp khí vào Đan Điền rồi từ từ ấn song thủ về phía Hắc y nhân. Chàng ngạc nhiên khi nhận ra thân pháp của Hắc y nhân như có một lớp màng huyết bao bọc. Tiêu Lân chưa biết đó là hiện tượng gì thì hai bóng ảnh thủ đỏ ối từ Hắc y nhân phát ra đón thẳng, đở thẳng lấy hai đạo khí kình của chàng.
Ầm !
Tiêu Lân tối tăm mặt mũi cùng với cảm giác như có quả núi đè lên ngực. Chàng bị nhấc bổng lên khỏi sàn biệt sãnh phòng quăng qua chỗ vách tường vừa sập xuống ngã nhào xuống đất.
Tiêu Lân chẳng biết chuyện gì xảy ra. Và tại sao mình lại bị quăng đi như vậy ? Chàng chỏi tay xuống lớp cỏ ướt đẫm sương đêm cố đứng lên rồi rùng mình ói luôn một bụm máu .
Một chiếc bóng trắng lướt đến bên Tiêu Lân. Tiêu Lân nghĩ thầm :
- Lần này thì ta chết chắc rồi.
Chiếc bóng trắng đó hóa ra là Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc.
Đứng bên cạnh Tiêu Lân, Tuyết Ngọc chắp tay sau lưng nhìn Hắc y nhân. Gắt giọng nói :
- To gan ! Dám xâm nhập biệt cung của bổn nương hành thích người của bổn nương.
Hắc y nhân rọi hai luồng uy nhãn vào Huyền Cung cung chủ. Y chợt ngữa mặt cười khành khạch.
Nghe Hắc y nhân phát tràng tiếu ngạo khành khạch. Tiêu Lân không thể tin vào thính nhĩ mình. Chàng nhìn Hắc y nhân nghĩ thầm :
- Quái lạ thật ! Gã Hắc y nhân này bộ không biết Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc là một trong Tứ đỉnh thiên can hay sao mà tự thị cười cợt ngay trước mặt Tuyết Ngọc nương nương ? Y muốn chết rồi ư ?

Ý niệm đó vừa lướt qua đầu Tiêu Lân thì Hắc y nhân nhìn lại Tuyết Ngọc cắt ngang tràng tiếu ngạo.
- Ai sợ đệ nhất dâm bà Chu Tuyết Ngọc chứ bổn nhân chẳng biết sợ là gì đâu. Bổn nhân đã đến đây thì tất phải chứng nghiệm Hấp Tinh Đại Pháp của đệ nhất dâm bà như thế nào rồi. Đừng có khoa trương với bổn nhân làm gì.
Nghe Hắc y nhân nói, chân diện Tuyết Ngọc đỏ bừng những tưởng như có than hồng đang nung chín. Cơn tức giận dồn nén Huyền Cung cung chủ khiến cho cung chủ nghẹn lời không thốt được thành tiếng.
Tiêu Lân liếc trộm Tuyết Ngọc. Chàng nhìn ra sắc diện của Huyền Cung cung chủ từ đỏ biến qua xanh rờn rồi từ xanh rờn biến thành đỏ sẫm. Tiêu Lân nghĩ thầm :
- Huyền Cung chủ đang giận dử lắm đây. Gã Hắc y nhân kia biết là Huyền Cung cung chủ như vậy sao còn khiêu khích ? Rõ ràng y muốn chết rồi.
Tuyết Ngọc rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực. Rồi mới chậm rãi lên tiếng :
- Ngươi không sợ bổn cung ?
- Nếu sợ thì bổn nhân không đến biệt cung của cung chủ đâu. Đừng hù dọa bổn nhân làm gì.
- Vậy ngươi có thể cho bổn cung thấy chân diện của ngươi không ?
- Không phải lúc. Nhưng nếu cung chủ muốn thấy chân diện của bổn nhân, có khó gì đâu. Cứ dùng tất cả tu vi nội lực của Hấp Tinh Đại pháp lấy mạng bổn nhân rồi sau đó lột chiếc khăn lụa này ra tất biết bổn nhân là ai ?

- Ngươi không nói bổn cung cũng có ý đó.
- Vậy cung chủ còn chờ gì nữa mà chưa vận hành Hấp Tinh Đại Pháp, thứ công phu mà cung chủ tự thị với giới võ lâm.
- Bổn cung bồi tiếp ngươi bằng Hấp Tinh Đại Pháp đây.
- Ta rất sẵn lòng bồi tiếp cung chủ.
Tuyết Ngọc nhìn lại Tiêu Lân từ tốn nói :
- Tiêu Lân ! Ngươi lui ra sau đi.
Tiêu Lân lui bước ra sau hơn ba trượng. Chàng vừa đứng thị nhãn vừa vận công điều tức để khôi phục khí lực tản mác cũng như rối loạn của kinh mạch.
Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc đối mặt với Hắc y nhân. Hai người đối nhãn nhìn nhau. Tuyết Ngọc cau mày. Làm sao Huyền Cung cung chủ không cau mày cho được khi lần đầu tiên có một

người dám ngang nhiên thách thức và miệt thị trước mặt mình. Thậm chí còn gọi cùng chủ là dâm bà ngay trước mặt Tiêu Lân. Bấy nhiêu đó cũng đủ để cung chủ Chu Tuyết Ngọc muốn phanh thây Hắc y nhân rồi. Hai cánh môi của Chu Tuyết Ngọc mím chặt vào nhau.
Hắc y nhãn cũng không dám xem thường Huyền Cung cung chủ, mặc dù ngôn phong của y thì rất tự thị, và khinh miệt đối phương. Y rít một luồng chân khí, vận chuyển công phu. Một bức màn huyết quang đỏ ối xuất hiện bao bọc toàn bộ thân ảnh Hắc y nhân.
Huyền Cung cung chủ gằn giọng nói :
- Hãy đỡ Hấp Tinh Đại Pháp của bổn cung.
Lời vừa dứt thì một quả cầu khí do Chu Tuyết Ngọc tạo ra bằng đôi ngọc thủ lao đến Hắc y nhân.
Hắc y nhân không né tránh, mà dụng huyết ảnh thủ vỗ ra hai bóng chưởng đỏ ối đón thẳng đỡ thẳng.
Ầm !
Tiếng sấm nổ ra vang động cả không trung biệt lầu của Chu Tuyết Ngọc khi khối cầu khí chạm thẳng vào đôi bóng huyết thủ.
Sau tiếng sấm chưởng đó, Tiêu Lân không thể tin vào mắt mình. Huyền Cung cung chủ trượt dài về sau, rồi ngã luôn vào người Tiêu Lân. Hai bên khóe miệng rỉ máu, sắc diện tái nhờn tái nhợt.
Phía bên kia Hắc y nhân thối liền ba bộ. Màn huyết quang hộ thể của lão từ từ nhạt dần rồi biến mất.
Chu Tuyết Ngọc gượng đứng lên, vẽ sững sờ lộ rõ trong đôi thu nhãn của Tuyết Ngọc.
Hắc y nhân nói :
- Bấy nhiêu đó đủ để mụ biết rằng Hấp Tinh Đại Pháp của mụ không phải là võ công tối thượng. Một ngày nào đó bổn nhân sẽ quay lại thu phục mụ.
Hắc y nhân nhìn về phía Tiêu Lân. Chạm vào hai luồng uy nhãn của Hắc y nhân, bất giác xương sống Tiêu Lân gai lạnh buốt nhói.
Hắc y nhân nói :
- Tiểu tử ! Ngươi đã tự tìm đến cái chết cho mình rồi đó.
Nói dứt câu Hắc y nhân quay lưng thi triển khinh công lao vút đi.
Khinh thuật của y quả là siêu phàm xuất chúng. Thoáng một cái đã mất hút tan vào bóng đêm chẳng để lại hình tích gì.
Tiêu Lân toan gọi với theo nhưng bóng của Hắc y nhân đã mất hút như tan biến vào bóng đêm. Chàng quá đỗi sửng sờ bởi sự xuất hiện của con người này mà nghĩ thầm :
- Y là ai ?
Tuyết Ngọc dựa vào người Tiêu Lân, cất tiếng mệt mỏi :

- Tiêu Lân, dìu ta về biệt phòng.
Tiêu Lân vòng tay đỡ lấy Chu Tuyết Ngọc :
- Nương nương ! Người có sao không ?
- Ta đã bị nội thương.
- Để Tiêu Lân dìu cung chủ về biệt phòng của người.
Tiêu Lân dìu Tuyết Ngọc quay vào biệt lầu. Chàng vừa dìu Tuyết Ngọc vừa nói :
- Nương nương biết người đó không ?
Tuyết Ngọc lắc đầu :
- Không.
Tiêu Lân nheo mày. Chàng nghĩ thầm trong đầu mình :
- Người đó là ai mà có võ công cao thâm có thể đả thương Huyền Cung cung chủ ? Phải chăng y chính là người mà đại tỷ Tiểu Cúc muốn mình giao chiếc chìa khóa vàng ? Nếu là người đó thì y phải có thiện cảm với mình chớ ? Cớ đâu lại muốn lấy mạng mình ? Không thể nào như vậy được.
Thấy Tiêu Lân dìu Tuyết Ngọc, tám nàng cung nữ hối hả lướt ra. Họ toan đỡ lấy Huyền Cung cung chủ nhưng Tuyết Ngọc đã gạt tay gắt giọng nói :
- Không cần các ngươi. Hãy để Tiêu Lân công tử hầu hạ bổn cung được rồi.
Tiêu Lân bối rối nói :
- Nương nương ! Họ là nữ nhân hầu hạ nương nương tốt hơn Tiêu Lân.
- Ta muốn Tiêu Lân hầu hạ ta.
Tiêu Lân bối rối nghĩ thầm :
- Đến cớ sự này rồi, còn đòi hỏi mình hầu với hạ. Thật hết biết.
Chàng dìu Tuyết Ngọc vào biệt phòng, đỡ Tuyết Ngọc ngồi xuống bồ đoàn trải thảm nhung. Sau khi yên vị trong tư thế kiết dà, Tuyết Ngọc mới nhìn tám ả cung nữ.
- Các ngươi lui ra canh phòng cẩn mật. Không để một ai bước vào biệt thất này. Chỉ để Tiêu công tử ở lại với bổn cung thôi.
Tiêu Lân bối rối. Chàng miễn cưỡng nói :
- Cung chủ ! Trong hoàn cảnh này Tiêu Lân khó chu toàn hầu hạ cho cung chủ. Hay là để Yến Yến, Tảo Tảo ở lại cùng với Tiêu Lân hầu hạ người ?
Tuyết Ngọc nhìn Tiêu Lân :
- Bổn cung chỉ cần một mình ngươi thôi.
Tuyết Ngọc xua tay :
- Các ngươi lui ra theo lệnh bổn cung.

Tám ả cung nữ lần lượt rời bước khỏi biệt thất.
Khi mọi người đã lui ra rồi, Tiêu Lân mới bối rối nói :
- Nương nương muốn Tiêu Lân giúp gì ?
- Khi nào cần bổn cung sẽ nhờ đến công tử.
Nói rồi Huyền Cung cung chủ nhắm mắt lại vận công điều tức. Trong tư thế ngồi kiết dà vì công điều tức, Huyền Cung cung chủ chẳng khác nào pho tượng Bồ Tát ngồi tham thiền nhập định, trông thật uy nghi nhưng không thiếu vẻ lạnh lùng vô cảm.
Tiêu Lân nhìn Chu Tuyết Ngọc nghĩ thầm :
- Mình phải làm gì nhỉ ?

Hồi 21
Một kiếp họa ẩn tàng

Sự im lặng bao trùm lên gian biệt thất. Tiêu Lân cảm nhận sự ngán ngẩm một cách lạ thường. Chàng dựa lưng vào vách biệt thất định nhãn nhìn Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc mà nghĩ thầm :
- Xét cho cùng Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc đâu phải là một phụ nữ xấu xa, nếu không nói ở tuổi ngoài ngũ tuần thì khó có nữ nhân nào giữ được nhan sắc như người. Thế mà lại không biết giữ đạo làm người để cho thiên hạ xem rẻ mình là dâm phụ.
Chàng lắc đầu :
- Nghĩ cũng tiếc cho Huyền Cung cung chủ. Nếu Chu Tuyết Ngọc Huyền Cung cung chủ biết giữ phẩm giá của mình thì đâu ai dám xem thường được chứ ? Không chừng còn suy tôn Tuyết Ngọc là thánh mẫu đúng nghĩa nữa.
Nghĩ đến đây bất giác Tiêu Lân buông tiếng thở dài. Chàng lắc đầu ngao ngán với những ý niệm đang trôi qua trong tâm tưởng mình. Cảm giác ngán ngẩm kia còn dồn ứ trong tâm thức Tiêu Lân thì bất thình lình có giọng nói o e như tiếng muỗi kêu đập vào thính nhĩ chàng :
- Tiêu công tử còn chờ đến lúc nào nữa mới cao chạy xa bay ? Đây là cơ hội tốt để công tử bỏ đi đó. Còn chờ gì nữa ?
Tiêu Lân chau mày nhìn ra cửa. Chàng buột miệng nói :
- Ai vừa nói với mình nhỉ ?
Cửa mật thất vẫn đóng im ỉm.

Tiêu Lân thò ngón tay vào thính nhĩ ngoáy, rồi lại dựa lưng vào vách nhìn Chu Tuyết Ngọc nghĩ thầm :
- Chẳng lẽ Huyền Cung cung chủ vừa nói với mình.
Ý niệm kia vừa trôi qua thì giọng nói ban nãy lại rót vào thính nhĩ chàng :
- Công tử không nghe tôi nói sao mà cứ ngồi thừ ra như vậy ? Đây là lúc công tử cao chạy xa bay. Không tận dụng cơ hội này không còn cơ hội khác đâu.
Tiêu Lân chau mày nhìn ra cửa rồi lại Chu Tuyết Ngọc. Chàng thở hắt ra một tiếng, cau mày lầu bầu nói :
- Lại cao chạy xa bay. Chẳng lẽ cả cuộc đời mình chỉ biết cao chạy xa bay thôi hay sao mà chẳng còn biết làm điều gì khác hơn nữa à ? Chạy mãi, chạy mãi thì có được gì không ? Ta chẳng muốn cao chạy xa bay chút nào. Ta chỉ muốn quay lại cuộc sống bình dị như thuở nào còn là gia sư của lũ mục đồng tại thôn Đào Viên.
Tiêu Lân buông tiếng thở dài nhìn về phía Huyền Cung cung chủ :
- Cung chủ nói với mình à ?
Như người kia thấy Tiêu Lân lưỡng lự liền nói tiếp :
- Tiêu công tử còn chờ gì nữa ! Hay người muốn hiến thân cho Chu Tuyết Ngọc ?
Tiêu Lân cau mày buột miệng hỏi :
- Cô nương là ai ?
Lời nói kia vừa thốt ra khỏi cửa miệng chàng thì Chu Tuyết Ngọc bất ngờ mở to hai mắt nhìn Tiêu Lân. Tuyết Ngọc nói :
- Tiêu Lân ! Ai đang truyền âm nhập mật nói với ngươi vậy ?
- Truyền âm nhập mật ?
- Đúng ! Bổn cung nghe có tiếng truyền âm nhập mật. Ai đã truyền âm nhập mật nói vào thính nhĩ của Tiêu Lân ?
Tiêu Lân lắc đầu :
- Cung chủ không biết làm sao Tiêu Lân biết được.
Tuyết Ngọc nhìn Tiêu Lân từ từ vận nạp khí công. Chân diện Tuyết Ngọc từ từ ửng hồng chẳng khác nào thiếu nữ thẹn thùng trong ngày loan phòng với tân lang.
Tuyết Ngọc nói :
- Tiêu Lân ! Đến lúc bổn cung cần ngươi.
Tiêu Lân gật đầu, dõng dạc nói :
- Cung chủ cần Tiêu Lân làm gì ?
- Bổn cung cần chân ngươn của Tiêu Lân để vận hành U Hạo tâm pháp đắc thành Hấp Tinh Đại Pháp để chữa nội thương của mình.
Tiêu Lân vì bổn cung chứ ?

- Được ! Tiêu Lân sẽ giúp cung chủ điều trị nội thương.
- Bổn cung sẽ vô cùng cảm kích Tiêu Lân.
Tuyết Ngọc nói rồi tự tay trút bỏ xiêm y trên người.
Thấy Tuyết Ngọc trút bỏ xiêm y, Tiêu Lân vừa bối rối vừa lúng túng. Chàng nói :
- Cung chủ đang bị nội thương, định làm gì mà trút bỏ y phục vậy ?
Mặc cho Tiêu Lân nói, Tuyết Ngọc vẫn cứ lột bỏ tất cả y trang mình. Tấm thân lõa lồ với tất cả những gì đáng ra phải dấu kín của Tuyết Ngọc phơi ra trước mặt Tiêu Lân.
Tiêu Lân quay mặt ra cửa nói :
- Nương nương ! Tại sao người làm vậy ?
Tuyết Ngọc từ tốn đáp lời chàng :
- Tiêu Lân hãy cởi y trang ra đi. Bổn cung và Tiêu Lân sẽ dụng tâm pháp U Hạo để ta tiếp nạp chân dương nguyên khí của Tiêu Lân mà hóa giải nội thương trong cơ thể mình.
- Trên đời này có thứ tâm pháp đó ư ?
- Nguyên tắc của càn khôn có âm có dương. Bổn cung thuần âm, Tiêu Lân thuần dương. Khi âm dương hòa hợp tức khắc sẽ tạo ra sinh khí vô vi lưỡng cực âm dương. Chính sinh khí lưỡng cực âm dương đó sẽ giúp bổn cung trị nội thương của mình mau chóng bình phục hơn.
Tiêu Lân lưỡng lự nói :
- Nương nương ! Có thật như vậy không, hay đó chỉ là những lời bày vẽ của nương nương ?
- Đó là sự thật ! Chính vì muốn tiếp nhận chân nguyên thuần dương của Tiêu Lân mà bổn cung mới muốn Tiêu Lân ở lại hầu phục bổn cung.
- Tiêu Lân mới nghe đến thứ tâm pháp quái gở này lần đầu. Ngoài tâm pháp U Hạo âm dương hòa hợp ra còn tâm pháp nào nữa không ?
- Chỉ có tâm pháp U Hạo bổn cung mới có thể tiếp nhận chân nguyên thuần dương của Tiêu Lân. Tiêu Lân, bổn cung không quản ngại thân mình vì Tiêu Lân, chẳng lẽ Tiêu Lân lại không vì bổn cung sao ?
Tiêu Lân buông tiếng thở dài :
- Nương nương ! Không phải tại hạ không muốn giúp nương nương, nhưng chuyện này Tiêu Lân thấy làm sao đó. Nó có cái gì rất khác thường. Huống chi nếu bị lộ ra ngoài thì Tiêu Lân đúng là kẻ bại hoại rồi.
- Sẽ chẳng ai biết đâu.
- Tai vách mạch rừng làm sao mà dấu được, huống chi Tiêu Lân lại

thấy kỳ cục lắm. Nương nương thử nghĩ lại xem. Tuổi tác của nương nương bao nhiêu, còn Tiêu Lân bao nhiêu. Đúng là khập khễnh.
- Bổn cung biết tâm trạng của Tiêu Lân, nhưng đây là sự bắt buộc. Việc làm của Tiêu Lân là nghĩa cử và bù đắp lại sự cứu mạng cho bổn cung.
Lời nói của Tuyết Ngọc khiến Tiêu Lân chẳng còn lời để phân biện. Chàng thở hắt ra một tiếng rồi nói :
- Được rồi, vì chữa trị nội thương cho nương nương, Tiêu Lân chấp nhận làm một kẻ bại hoại. Nhưng chỉ lần này thôi. Tiêu Lân sẽ rời ngay khỏi biệt cung của nương nương.
Tuyết Ngọc mỉm cười :
- Chỉ một lần này thôi, bổn cung sẽ không quên Tiêu Lân rồi.
Tiêu Lân nghĩ thầm :
- Nếu Khấu Đà Tử là lão ôn dịch thì mình là tiểu tử bại hoại. Đúng là bằng hữu tri âm tri kỷ mà. Nếu gặp lại Khấu Đà Tử lão huynh, mình chẳng biết nói với Khấu Đà Tử huynh như thế nào nữa. Có ân thì đền có oán thì trả. Tiêu Lân ơi là Tiêu Lân, ngươi phải trả ân cho người ta thôi.
Tiêu Lân nghĩ rồi toan cỡi trang phục thì cửa biệt thất bật tung ra, Tiêu Viên xông vào.
Vẽ tiều tụy của Tiêu Viên khiến Tiêu Lân chẳng còn nhận ra được nữa, làm sao chàng nhận ra được Huyết Điểm Tử Tiêu Viên hôm nào với phong thái oai phong, uy nghi, còn giờ đây là một lão nhân gầy còm với lớp da nhăn nheo, rệu rã.
Tiêu Viên lao vào biệt thất, quì xuống đập đầu khẩn thiết nói :
- Cung chủ ! Hãy tha cho Tiêu Lân.
Tuyết Ngọc đanh mặt rít lên :
- Đê tiện ! Nô nhân ! Bổn cung chưa cho phép mà ngươi đã xông vào. Đáng chết thật.
Vừa nói Tuyết Ngọc vừa tống một chưởng vào ngực Tiêu viên.
Bình !
Nhận một chưởng của Chu Tuyết Ngọc, Tiêu Viên bật về sau ngã ngay dưới chân Tiêu Lân.
Tiêu Viên nhìn Tiêu Lân hổn hển nói :
- Tiêu Lân... Chạy đi... Chạy đi !
Tiêu Lân sững sờ. Ánh mắt của Tiêu Viên đập vào nhãn quang chàng. Tiêu Lân nhận ra ánh mắt quen thuộc của Tiêu Viên.
Chàng đỡ lấy Tiêu Viên nói :
- Tiền bối !
Tiêu Viên cướp lời Tiêu Lân :

- Tiêu thúc thúc đây ! Chạy đi !
- Tiêu thúc thúc đây sao ?
Tiêu Viên gào lên :
- Hiền điệt còn chưa chạy ư ?
Tiêu Lân bối rối chưa biết chuyện đang xảy ra. Thì lại thêm một xám y nhân che mặt lướt vào, thộp lấy tay chàng.
- Công tử ! Chạy thôi.
Người đó giật mạnh Tiêu Lân kéo ra cửa biệt thất.
Tuyết Ngọc để mặc tấm thân lõa lồ thét lên :
- Tiêu Lân ! Ngươi thất hứa với bổn cung ư ?
Vừa nói Tuyết Ngọc vừa đề khí lướt đến nhưng Tiêu Viên đã lách người chặn ngang, ôm lấy tiếu yêu của Huyền Cung cung chủ.
Tuyết Ngọc tức giận thét lên :
- Nô nhân ! Buông bổn cung ra.
Vừa nói Tuyết Ngọc vừa dụng trảo thủ vỗ vào đầu Tiêu Viên.
Mọi sự biến đập vào mắt Tiêu Lân. Chàng sờ sững nói :
- Tiêu thúc thúc !
Mặc dù nhận trọn trảo công của Tuyết ngọc vào đại tử huyệt Bách Hội nhưng Tiêu Viên vẫn cứ ôm lấy Huyền Cung cung chủ. Y định nhãn nhìn Tiêu Lân cố nói :
- Chạy đi !
Tuyết ngọc thét lên :
- Tiêu Lân ! Ngươi đừng có chạy.
Xám y nhân ghịt tay Tiêu Lân.
- Chạy thôi !
Tuyết Ngọc vùng vẫy nhưng vẫn bị Tiêu Viên ôm cứng. Huyền Cung cung chủ rống lên một tiếng, dồn tất công lực, vỗ tiếp hữu trảo vào ngay đan điền Tiêu Viên.
Phập !
Hữu trảo của Tuyết Ngọc lún sâu vào đan điền Huyết Điểm Tử, và lôi tất cả lục phủ ngũ tạng của y ra ngoài.
Mặc dù bị lôi cả lục phủ, ngũ tạng ra ngoài nhưng Tiêu Viên vẫn khư khư ôm lấy Tuyết Ngọc không chịu buông ra. Y chấp nhận tiếp nhận cái chết nhưng tay thì vẫn khư khư quyết giữ lấy bóng sắc của vị cung chủ nổi tiếng dâm đãng trong giang hồ.
Trở lại Tiêu Lân và Xám y nhân.
Chàng và Xám y nhân lao ra cửa biệt cung. Tiêu Lân nói :
- Cô nương ! Chúng ta chạy đi đâu ?
- Không có thời gian cho công tử hỏi đâu.
Tiêu Lân nhận ngay ra giọng nói của Yến Yến.

- Hóa ra là Yến Yến cô nương.
- Rời khỏi đây, Yến Yến sẽ nói với Tiêu công tử sau.
Yến Yến và Tiêu Lân vừa thoát ra khỏi cửa biệt cung thì chạm mặt với Tảo Tảo và sáu cung nữ còn lại.
Tảo Tảo nói :
- To gan, dám bắt Tiêu công tử khỏi biệt cung của Thánh mẫu ?
Tảo Tảo vừa nói vừa phát động nhu chưởng công tới Yến Yến.
Tình thế chẳng đặng đừng, và cũng không còn sự lựa chọn nào khác hơn là buộc phải đón thẳng đỡ thẳng.
Yến Yến dụng ngọc thủ đón thẳng lấy hai đạo nhu kình của Tảo Tảo.
Bình !
Tảo Tảo thối lại hai bộ. Yến Yến cũng thối lại hai bộ.
Tảo Tảo qua giao thủ với đối phương, nhận ra ngay đó là Yến Yến, liền nói :
- Yến Yến là ngươi sao ?
Biết đã lộ hình tích, Yến Yến không cần che dấu nữa, mà lột bỏ vuông lụa xám che chân diện mình. Nàng nhìn Tảo Tảo nói :
- Tỷ tỷ ! Chính Yến Yến đây.
Tảo Tảo chau mày gắt giọng quát :
- Yến Yến ! Sao ngươi lại có thể hành động như vậy ?
- Yến Yến phải làm như vậy thôi.
- Ngươi dám chống lại ý muốn của Thánh mẫu nương nương ?
- Đúng ! Yến Yến không còn sự lựa chọn nào khác ? Yến Yến không muốn thấy Tiêu công tử bước vào vết xe đổ của Tiêu Viên tiền bối.
Tảo Tảo đanh mặt thét lớn :
- Yến Yến ! Ngươi đúng là hết muốn sống rồi sao vậy ? Mau quì xuống chịu tội đi. Thánh mẫu còn nương tay gia hình cho muội.
Yến Yến lắc đầu :
- Yến Yến đã quyết định ly khai khỏi Thánh mẫu nương nương.
- Vậy là ngươi tự tìm cái chết thảm cho mình ?
Tảo Tảo nói rồi cùng với sáu ả cung nữ kia đồng loạt vỗ chưởng đến Yến Yến.
Cả một vùng không gian chưởng khí ào ào chụp tới Yến Yến buộc Yến Yến phải đón đỡ nếu không muốn mất mạng.
Nàng nghiến răng phát chưởng kình đón đỡ.
Yến Yến chẳng khác nào chiếc lá khô bị thổi về sau ngã nhào xuống đất không sao gượng dậy nổi.
Tiêu Lân lướt đến đỡ lấy nàng. Hai khoé miệng Yến Yến rỉ máu tươi.
Nàng nhìn Tiêu Lân nói :
- Tiêu công tử. Hãy chạy đi !

Tiêu Lân nhìn nàng ôn nhu nói :
- Yến Yến cô nương ! Vì Tiêu Lân mà cô nương ra nông nỗi này. Tại hạ đâu thể bỏ cô nương được, huống chi tại hạ làm biếng chạy lắm rồi.
Vừa nói Tiêu Lân vừa ôm xốc lấy Yến Yến.
Yến Yến hối thúc chàng :
- Nếu công tử không chạy thì sẽ giống như Tiêu Viên tiền bối.
- Nếu phải chạy thì cô nương và tại hạ sẽ cùng chạy.
Chàng vừa toan dợm bước thỉ triển Hành Tẩu Di Hình Bộ thì Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc từ trong biệt lầu lướt ra.
Tuyết Ngọc vừa xuất hiện thì Tảo Tảo và sáu nàng cung nữ kia đồng loạt quì xuống xướng lên :
- Thánh mẫu nương nương duy ngã độc tôn, phúc thọ vô biên.
Không màng đến lời xướng của Tảo Tảo và sáu ả cung nữ, Tuyết Ngọc định nhãn nhìn Tiêu Lân.
- Tiêu Lân ! Hãy buông ả nha đầu phản sư đó xuống và theo bổn cung vào biệt lầu.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Cung chủ hẳn đã lấy mạng Tiêu thúc thúc của tại hạ ?
- Y cản đường bổn cung, muốn chống lại ý của bổn cung nên phải chết.
Tiêu Lân nghiến răng :
- Vậy ư ! Tiêu thúc thúc của tại hạ đã chết bởi tay cung chủ rồi ư ?
- Nếu Tiêu Lân không nghe theo chỉ ngôn của bổn cung, ngươi cũng sẽ bước theo bước chân của Tiêu Viên.
Tiêu Lân gằn giọng nói :
- Thế sao với Hắc y nhân. Kẻ đã miệt thị cung chủ ! Cung chủ có làm gì được người ta đâu ? Với Tiêu thúc thúc, cung chủ lại sẵn sàng nhẫn tâm lấy mạng ?
Thở hắt ra một tiếng chàng đanh giọng nói tiếp :
- Cung chủ là hạng người gì thế ? Nếu là người thì phải biết giữ đạo làm người. Sao lại cứ muốn Tiêu Lân phải làm kẻ bại hoại bất đạo.
Chân diện Tuyết Ngọc đỏ bừng. Suy nghĩ một lúc, Tuyết Ngọc rít giọng nói :
- Tiêu Lân ! Bổn cung cứu ngươi thì được quyền đòi hỏi ở ngươi. Và ngươi cũng muốn trả ân cho ta kia mà ?
- Nương nương đòi hỏi gì ở Tiêu Lân này ?
- Chân nguyên thuần dương của ngươi. Được chứ ? Nếu như ngươi trao cho ta chân nguyên thuần dương để thụ nạp Hấp Tinh Đại Pháp xem như ngươi đã trả ân cho bổn cung rồi đó.

Tiêu Lân thở hắt ra rồi nói :
- Được ! Tiêu Lân sẽ trao chân nguyên thuần dương gì đó cho cung chủ.
Tuyết Ngọc mỉm cười, gật đầu :
- Bổn cung biết ngươi không bao giờ nuốt lời.
Yến Yến nói :
- Công tử !
Chàng nhìn xuống Yến Yến, rồi định nhãn lại Chu Tuyết Ngọc :
- Nương nương ! Tại hạ đồng ý trao cho nương nương những thứ nương nương muốn, nhưng ngược lại nương nương phải trả lại cho Tiêu Lân những gì thuộc về Tiêu Lân ?
- Tiêu công tử muốn đòi hỏi gì nơi bổn cung ?
- Thứ nhất trả lại Tiêu thúc thúc cho tại hạ.
- Y đã chết rồi.
- Đã chết rồi ư ! Hãy làm cho Tiêu thúc thúc hồi sinh !
- Làm gì có chuyện đó ?
- Nếu Tiêu thúc thúc chết mà không thể hồi sinh được xem như Tiêu Lân chẳng còn nợ nần gì với cung chủ cả.
- Tiêu Lân ! Ngươi nói thế có ý gì ?
- Nương nương còn không hiểu ư ? Nương nương đã cứu một người họ Tiêu và đã giết một người họ Tiêu. Xem như nương nương làm đã có vay và có trả.
Tiêu Lân thở hắt ra một tiếng, gằn giọng nói :
- Tiêu thiếu gia chẳng còn thiếu gì nương nương cả. Cáo từ !
Tuyết Ngọc đanh mặt nói :
- Tiêu Lân ! Ngươi đi được chăng ?
Tuyết Ngọc vừa nói vừa toan phát động chưởng công nhưng Tiêu Lân đã thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ mang theo Yến Yến lao đi.
Thấy chàng thi triển Hành Tẩu Quy Cước Di Hình của Khấu Đà Tử, Tuyết Ngọc cũng phải sững sờ bởi nhận ra khinh công của Tiêu Lân qua ư cao siêu ngoài dự đoán của mình.
Tuyết Ngọc thét lên :
- Tiêu Lân ! Ngươi không thoát khỏi ta bổn cung đâu.
Vừa nói Tuyết Ngọc vừa chớp động thân pháp đuổi theo Tiêu Lân.
Tuyết Ngọc băng mình đuổi theo Tiêu Lân ngay lập tức Tảo Tảo cùng sáu ả cung nữ cũng bám theo Tuyết Ngọc.
Yến Yến được Tiêu Lân bế đào thoát. Mặc dù phải mang theo Yến Yến nhưng cước pháp Tiêu Lân không hề có chút vướng bận nào.
Tiêu Lân vừa thi triển khinh công vừa nói :
- Yên Yến cô nương ! Ở đâu có đại phu ?

Yến Yến từ tốn nói :
- Tiêu công tử ! Hãy đặt Yến Yến xuống đi. Và một mình cao chạy xa bay. Hy vọng ông trời có mắt dẫn đường công tử đào thoát khỏi sự truy lùng của cung chủ nương nương.
- Tại hạ và cô nương đã đi xa rồi, sao cô nương bi quan vậy ?
- Công tử và Yến Yến không đào thoát khỏi sự truy lùng của Thánh mẫu đâu.
Tiêu Lân dừng bước.
- Cung chủ nương nương của nàng không đuổi theo kịp Tiêu Lân đâu.
- Công tử đừng quá tin tưởng vào bản thân mình. Yến Yến biết Thánh mẫu nương nương làm được những chuyện phi thường mà người khác không làm được.
Tiêu Lân nhìn nàng. Hai cánh môi chàng nhếch lên tạo nụ cười mỉm đầy ẩn ý. Chàng từ tốn nói :
- Yến Yến cô nương, có những việc tầm thường nhưng lại những việc làm rất khó, thậm chí không bao giờ người phi thường với tay tới được.
Chàng cười khảy :
- Thánh mẫu của cô nương càng phi thường, siêu việt bao nhiêu thì càng trở nên tầm thường bấy nhiêu. Trong mắt tại hạ, cung chủ Huyền Cung Chu Tuyết Ngọc đang hóa thân thành một kẻ rất tầm thường. Tầm thường đến độ chẳng có cái gì tầm thường hơn nữa.
Chàng nói rồi dìu Yến Yến thật chậm rãi. Vừa đi Tiêu Lân vừa nói :
- Yến Yến cô nương ? Tại hạ và cô nương sẽ đi đâu nào ? Đến Tam Tông Miếu hay đến Linh Sơn ?
Yến Yến nhìn Tiêu Lân :
- Sao công tử lại muốn đến Tam Tông Miếu và Linh Sơn ?
Tiêu Lân nheo mày suy nghĩ rồi nói :
- Chỉ có hai chỗ đó tại hạ mới gặp được người tại hạ cần gặp.
Tiêu Lân chỉ về phía trước :
- Hay lắm ! Yến Yến ! Trước hết tại hạ đưa cô nương đến ngôi nhà phía trước kia. Hy vọng chúng ta sẽ tìm được ai đó chỉ đường đến đại phu.
Nàng gật đầu rồi nói :
- Công tử không cần tìm đại phu đâu ! Yến Yến chỉ cần vận công điều tức đã có thể phục hồi được mà.
- Tại hạ lo cho cô nương.
Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng thẹn thùng.
Tiêu Lân dìu Yến Yến vào ngôi thảo trang. Hai người vào trong thảo

trang mới biết nó đã bỏ hoang lâu ngày.
Tiêu Lân nhìn Yến Yến :
- Yến Yến ! Chúng ta qua đêm trong này vậy.
Yến Yến lo lắng nói :
- Tiêu công tử ! Chúng ta sẽ qua đêm ở đây, nhưng công tử hứa với Yến Yến một điều...
Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng, Tiêu Lân liền cướp ngay lời nàng :
- Yến Yến cô nương yên tâm ! Tiêu Lân không phải là kẻ bại hoại. Những gì tại hạ gánh chịu ở Dương Châu là do người ta gắn cho tại hạ. Còn Tiêu Lân...
Chàng đưa tay qua khỏi đầu :
- Tại hạ thề không là kẻ bại hoại như mọi người tưởng, nên Yến Yến cô nương cứ yên tâm.
Nàng gượng cười lắc đầu nói :
- Yến Yến không nói gì về sự bại hoại hay không bại hoại ở công tử, mà muốn nói về điều khác.
Tiêu Lân nhìn vào mắt nàng. Chàng khoanh tay trước ngực từ tốn nói :
- Hẳn Yến Yến muốn tại hạ ra ngoài chứ gì ?
Nàng lắc đầu :
- Không.
- Thế Yến Yến cô nương muốn Tiêu Lân làm gì nào ?
Nàng nhìn Tiêu Lân với vẻ mặt trang trọng lạ thường. Nhìn nàng, Tiêu Lân nhận ngay ra vẻ mặt trang trọng của Yến Yến.
- Yến Yến có chuyện gì khó nói ư ?
- Tiêu công tử phải hứa với Yến Yến ! Nếu như Thánh mẫu nương nương đến đây thì Tiêu công tử phải lo cho bản thân mình. Đừng nghĩ đến Yến Yến !
Tiêu Lân bật cười thành tiếng. Chàng vừa cười vừa nói :
- Yến Yến cô nương yên tâm đi ! Thánh mẫu cung chủ Tuyết Ngọc không có thần thông quảng đại đến độ tìm ra tại hạ và Yến Yến cô nương đâu.
Tiêu Lân dìu Yến Yến ngồi xuống sàn gạch. Chàng ngồi xuống bên nàng đôi mắt nhìn ra cửa.
Buông tiếng thở dài, Tiêu Lân hỏi Yến Yến :
- Yến Yến cô nương ! Sao cô nương lại cứu tại hạ ?
- Yến Yến đã quá chán ngán với những hành động của Thánh mẫu cung chủ.
Đôi chân mày Tiêu Lân nhíu lại :
- Yến Yến. Thánh mẫu cung chủ đâu có những hành động gì ?

Nàng nhìn lại Tiêu Lân.
- Công tử tự biết mà sao còn hỏi làm gì ?
- Vì những hành vi dâm đãng của Thánh mẫu cung chủ mà Yến Yến quyết định phản lại bà ta ?
- Không chỉ có dâm đảng không thôi. Mà vì Thánh mẫu luyện Hấp Tinh Đại Pháp. Muốn tụ thành công phu Hấp Tinh Đại Pháp, Thánh mẫu cung chủ phải cần đến chân nguyên thuần dương của nam nhân. Chính vì thế mà đã có không biết bao nhiêu người chết bởi cách luyện công của cung chủ.
Nàng buông tiếng thở dài :
- Nếu không chết thì cũng biến thành phế nhân như Tiêu Viên thúc thúc của công tử.
- Bà ta luyện công bất chấp tất cả thủ đoạn lẫn đạo lý làm người ư ?
Nàng khẽ gật đầu :
- Nếu như Tiêu công tử để cho Thánh mẫu cung chủ lấy được nguyên dương thì chẳng khác nào chỉ còn là cái xác biết đi, biết đứng. Rồi chẳng bao lâu sẽ chết khô chết héo như cành cây mục.
Mặt Tiêu Lân sa sầm. Chàng nói :
- Hấp Tinh Đại Pháp có cái gì mà Thánh mẫu cung chủ quan tâm như vậy ?
- Yến Yến không biết công phu Hấp Tinh Đại Pháp có uy lực như thế nào nhưng Yến Yến biết tham vọng của cung chủ rất lớn. Một khi luyện thành Hấp Tinh Đại Pháp, Thánh mẫu cung chủ sẽ độc bá quần hùng. Một khi người độc bá võ lâm, với bản tính tham lam vô độ và ham dục thì còn bao người sẽ phải chết.
Tiêu Lân cướp lời nàng :
- Chính vì vậy cô nương phản lại sư môn ?
Nàng cúi đầu nhìn xuống mũi hài :
- Yến Yến không thể kềm lòng được khi nhìn Tiêu công tử sắp bị Thánh mẫu biến thành phế nhân. Và thấy Tiêu lão nô đau khổ cùng cực. Biết phản lại sư môn là trọng tội, Yến Yến suy nghĩ rồi...
- Yến yến suy nghĩ gì ?
- Sau khi công tử đào thoát, Yến Yến sẽ quay về chịu sự gia hình của Thánh mẫu.
Tiêu Lân tròn mắt nhìn nàng. Chàng lập lại câu nói của Yến Yến :
- Cô nương định quay về nhận tội ?
Nàng gật đầu.
- Yến Yến sẵn sàng chấp nhận bất cứ hình phạt gì.
Nàng nói rồi buông tiếng thở dài.
Tiêu Lân khoát tay :

- Không không. Yến Yến đừng nên quay lại biệt cung của Thánh mẫu cung chủ ! Không nên.
Nàng nhìn Tiêu Lân :
- Tại sao không nên ?
Bởi Yến Yến sẽ bị Thánh mẫu cung chủ hành hạ đến chết mà điều đó thì tại hạ không muốn. Nếu Yến Yến vì tại hạ mà chết thà để tại hạ chết cho rồi.
- Nếu không quay về chịu sự trừng phạt của Thánh mẫu cung chủ, hóa ra Yến Yến là kẻ bất đạo, bất nhân, bất nghĩa !
Yến Yến lắc đầu :
- Yến Yến không muốn làm con người đó.
- Hậy ! Ai nói Yến Yến là người bất đạo bất nghĩa chứ ? Tiêu Lân thì lại có cái nhìn khác. Yến Yến cô nương chẳng có gì gọi là bất nghĩa, bất nhân, bất đạo cả. Thậm chí còn là người biết giữ đạo làm người. Còn như Yến Yến phản kháng lại hành động của Thánh mẫu cung chủ chẳng qua cũng thuận với câu nói của tiền nhân.
Chàng nhìn nàng mỉm cười nói :
- Thượng bất chính hạ tất loạn vậy mà.
Chàng vừa thốt dứt câu thì Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc từ ngoài bước vào. Hai tay chấp sau lưng, thả những bước đi thật ẻo lả. Vừa đi Huyền cung cung chủ vừa nói :
- Nói hay lắm ! Nhưng không biết có làm được như lời nói của mình không ?
Tiêu Lân và Yến Yến bật đứng lên.
Tiêu Lân nghĩ thầm :
- Quái lạ ! Mụ ta vẫn có thể mò được ra mình và Yến Yến ?
Chàng nhìn lại Yến Yến từ tốn nói :
- Yến Yến, cứ để tại hạ đối phó với cung chủ.
- Công tử còn nhớ lời tôi nói không.
- Yến Yến không cần phải lo lắng như vậy. Tiêu Lân có cách đối phó mà.
Nói rồi chàng bước ra đối mặt với Tuyết Ngọc. Tiêu Lân nặn nụ cười giả lả, ôm quyền nói :
- Trước tiên tại hạ xin được ôm quyền xá nương nương.
Tuyết Ngọc chau mày :
- Bổn cung không dám nhận một xá của công tử đâu. Nếu như công tử còn kính trọng bổn cung, còn biết giữ lời của mình thì hãy theo bổn cung về biệt lầu.
Tiêu Lân nhếch môi. Chàng ôn nhu nói :
- Sao nương nương không hỏi sao Tiêu Lân xá người. Xá một người

đã giết thúc thúc của Tiêu Lân ? Xá một người đã muốn biến Tiêu Lân thành phế nhân.
Chàng cười khảy rồi nói tiếp :
- Tiêu Lân xá nương nương vì khâm phục nương nương đúng là có tài hơn người. Tiêu Lân đã cao chạy xa bay như thế rồi, mà nương nương vẫn tìm ra. Nương nương đúng là dai như đỉa vậy đó.
Mặt Tuyết Ngọc đỏ bừng :
- Ngươi...
Tiêu Lân không để cho Huyền Cung cung chủ thốt lên câu mà nói tiếp :
- Nương nương đừng giận ! Đừng giận. Nếu nương nương giận, bộ mặt nương nương khó coi lắm. Nếu như nương nương không muốn bị Tiêu Lân gắn cho người giống với đỉa thì xin nương nương lui bước.
- Không có được cái mạng của ngươi và nha đầu phản phúc kia bổn cung có thể ra về được hay sao ?
Tiêu Lân gật đầu :
- Được chứ. Nương nương ra về mới giữ được phong độ của bậc trưởng tôn trong Tứ đỉnh thiên can. Còn như cứ khăng khăng đòi lấy mạng tại hạ và Yến Yến, nương nương đã tự đánh mất phong độ của mình. Bây giờ Tiêu Lân đã biết mục đích thật của nương nương vì sao nương nương cứu Tiêu Lân.
Chàng nheo mắt nhìn Tuyết Ngọc.
- Mục đích của nương nương là muốn lấy chân dương của Tiêu Lân ? Và chỉ vì mục đích mà người đã cứu Tiêu Lân. Cứu một mạng người họ Tiêu giết một mạng người họ Tiêu xem như Tiêu Lân và nương nương chẳng ai nợ nần ai cả.
- Tiêu Lân ! Đừng nhiều lời ! Ngươi có theo bổn cung về biệt lầu không hay thôi ?
- Nếu Tiêu Lân không về thì sao nào ?
- Bổn cung không chấp nhận người nào kháng lại chỉ ngôn của ta.
Tiêu Lân xoa tay :
- Tiêu Lân biết điều này không cần nương nương nói ra. Thậm chí Tiêu Lân còn biết thế nào nương nương cũng tìm đến đây nên đợi sẵn rồi.
- Nha đầu kia nói với ngươi ?
- Đúng ! Nương nương biết đang đứng ở đâu không ?
- Ở đâu ?
- Trong nhà của họ Tiêu đó. Tại hạ chờ nương nương đến để thỉnh cầu vong hồn của Tiêu thúc thúc trừng trị nương nương.

- Tiêu Lân ! Ngươi nói cái gì nghe lạ ấy ?
- Lạ hay không lạ nương nương sẽ biết ngay đây thôi.
Tiêu Lân nói dứt lời nhìn lại Yến Yến.
- Cô nương ! Tiêu Lân thỉnh cầu cô nương thắp nến dùm Tiêu Lân.
Yến Yến ngơ ngác, chẳng biết Tiêu Lân có ý gì.
Tiêu Lân khẽ gật đầu với nàng.
Tuyết Ngọc đanh giọng :
- Bổn cung cấm ngươi thắp nến.
Yến Yến lưỡng lự.
Tiêu Lân cười khẩy :
- Nương nương đã làm mà lại sợ ư ? Hồn ma bóng quế của Tiêu gia không hại người lương thiện đâu mà chỉ bắt hồn những kẻ như nương nương thôi. Không cần thắp nến, Tiêu Lân vẫn có thể gọi hồn của các tiên nhân Tiêu gia về đây mà.
Tiêu Lân nhìn qua vai Tuyết Ngọc nói :
- Tiêu thúc thúc, Tiêu lão bộc, Tiêu Nhị, Tiêu Tam, Tiêu tức, và tất cả mọi người hãy vào đây đi.
Vẽ mặt lẫn giọng nói của Tiêu Lân khiến Tuyết Ngọc sởn người. Vô hình trung, Huyền Cung cung chủ rơi ngay vào cái bẫy của Tiêu Lân giăng ra mà quay mặt nhìn lại sau lưng mình.
Mụ vừa quay lưng thì ngay lập tức Tiêu Lân thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ lướt đến điểm chỉ vào lưng Tuyết Ngọc.
Không thấy sau lưng có gì, Tuyết Ngọc biết ngay gian kế của Tiêu Lân nên quay ngoắt lại nhưng tất đã muộn. Thế chỉ của Tiêu Lân đã điểm đúng vào tịnh huyệt Huyền Cung cung chủ.
Tuyết Ngọc nói :
- Ngươi...
Tiêu Lân cười khẩy rồi nói :
- Khi cá ăn kiến lúc thì kiến ăn lại cá. Đến lúc kiến ăn cá rồi đây. Nương nương đã giết Tiêu thúc thúc của tại hạ thì đến lượt nương nương phải trả món nợ đó.
Tiêu Lân vừa nói vừa toan vung chưởng vỗ vào ngực Tuyết Ngọc, nhưng Yến Yến kịp cản lại :
- Tiêu công tử.
Tiêu Lân rút ngay tay lại :
- Yến Yến cô nương.
Yến Yến nhìn Tiêu Lân nói :
- Công tử ! Hãy tha cho Thánh mẫu một lần ! Nếu công tử muốn lấy mạng cung chủ hãy lấy mạng Yến Yến trước.
- Tiêu Lân sao nỡ giết cô nương.

- Không lấy mạng Yến Yến thì cũng không được đụng đến Thánh mẫu nương nương.
Tiêu Lân buông tiếng thở dài. Chàng nhìn lại Chu Tuyết Ngọc.
- Nương nương đã mang ân Yến Yến cô nương rồi đó. Không có Yến Yến cô nương thì Tiêu Lân đã lấy mạng cung chủ tế cho Tiêu thúc thúc. Đừng truy tìm tại hạ và Yến Yến nữa.
Chàng nhìn Yến Yến :
- Chúng ta đi thôi.
Yến Yến gật đầu.
Tiêu Lân dìu Yến Yến ra cửa.
Vừa bước ra khỏi cửa ngôi nhà hoang, Tiêu Lân rùng mình cảm nhận có điều bất ổn sắp chụp đến mình. Linh cảm đó rõ mồn một, thứ linh cảm chết chóc nặng nề.
Chàng vòng tay qua tiểu yêu của Yến Yến :
- Yến Yến ! Chúng ta có thể chết tại đây đó.

Hồi 22
Tử Địa Vô Luân

Linh cảm kia vừa thoáng qua tâm tưởng Tiêu Lân cùng với lời nói còn đọng trên miệng chàng thì đã nhận ra bóng người lừng lững trước mặt mình. Chỉ thấy dáng người đó thôi, Tiêu Lân đã phải than thầm :
- Sinh lộ của ta tuyệt rồi sao ?
Dáng người đứng trước mặt Tiêu Lân, chẳng phải ai xa lạ mà chính là Hắc y nhân đã từng giao chưởng với Huyền cung cung chủ.
Tiêu Lân nhìn sang Yến Yến :
- Cô nương ! Tử thần đã đến thật đúng lúc.
- Công tử hãy chạy đi.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Tại hạ và Yến Yến đã chung một con thuyền, Tiêu Lân đâu thể bỏ Yến Yến được.
Tiêu Lân thả tay khỏi tiểu yêu Yến Yến.
Hắc y nhân từ từ bước đến. Rồi dừng lại rọi đôi mắt sáng ngời vào Tiêu Lân.
Tiêu Lân giả lả nói :

- Tôn giá tìm Tiêu Lân hay tìm Tuyết Ngọc cung chủ ?
- Tiểu tử đừng nói nhiều nữa. Hãy trao chiếc chìa khóa vàng của Bạch Mẫu đơn cho bổn nhân.
Tiêu Lân reo lên :
- A ! Hóa ra tôn giá tìm tại hạ để lấy chiếc chìa khóa vàng của Bạch Mẫu Đơn.
Tiêu Lân nheo mày xoa trán nói :
- Tôn giá biết chiếc chìa khóa đó có giá trị như thế nào không ?
Hắc y nhân im lặng. Tiêu Lân cười nói :
- Đại tỷ Tiểu Cúc nói, chiếc chìa khóa vàng đó là chiếc chìa khóa mở cửa kho tàng liên thành. Trong kho tàng đó có rất nhiều ngọc ngà châu báu mà chẳng nơi nào trên thế gian này có được.
Hắc y nhân đanh giọng nói :
- Chẳng có kho tàng gì cả đâu.
- Chẳng có kho tàng, kho tiếc sao tôn giá cứ nằng nặc đòi nó chứ ?
- Bổn nhân cần nó.
- Cần đến chiếc chìa khóa đó. Thế tôn giá biết nó có giá trị gì không ?
- Cái mạng của tiểu tử đó. Trao chiếc chìa khóa đó cho ta, tiểu tử được sống, bằng như không trao cho ngươi sẽ phải chết bằng Huyết Ảnh Thủ.
- Tiêu Lân nghĩ ngược lại thì đúng hơn. Trao chiếc chìa khóa vàng cho tôn giá, nhất định Tiêu Lân sẽ chết, bằng như không trao may ra còn có chút sinh lộ.
Hắc y nhân gằn giọng nói :
- Tiểu tử. Ngươi tự đi tìm cái chết.
Hắc y nhân vừa nói vừa vận công. Màn huyết quang hộ thể liền xuất hiện vây bọc lấy thể pháp Hắc y nhân.
Tiêu Lân chớp thấy màn huyết quang xuất hiện bao bọc thể pháp Hắc y nhân liền khoát tay :
- Tôn giá khoan động thủ . Tiêu Lân đã suy nghĩ lại rồi.
- Suy nghĩ gì ?
Chàng giả lả cười nói :
- Tiêu Lân quyết định trao lại chiếc chìa khóa vàng cho tôn giá, và chỉ xin một điều duy nhất.
- Điều gì ?
- Ngoài sinh lộ ra, Tiêu Lân chẳng đòi hỏi gì khác.
- Bổn nhân đồng ý hôm nay cho tiểu tử một sinh lộ.
- Tốt quá ! Nhưng rất tiếc tại hạ không đem theo chiếc chìa khóa vàng đó bên mình.
- Ngươi để ở đâu ?

- Tại hạ sẽ dẫn tôn giá đi lấy chiếc chìa khóa kia có được không ?
- Bổn nhân có ý đó.
Tiêu Lân gượng cười nói :
- Nếu Tiêu Lân không đi cùng với tôn giá, chưa chắc gì tôn giá đã tin vào lời nói của Tiêu Lân. Chúng ta đi chứ.
- Tiểu tử. Bổn nhân có thể lấy mạng ngươi bất cứ lúc nào. Đừng giở trò với bổn nhân.
- Tiêu Lân biết bản lãnh võ công của tôn giá rồi. Chẳng dám giở trò với tôn giá đâu.
Hắc y nhân quay lưng bước vào bóng tối. Y vừa bước vào bóng tối vừa nói :
- Lúc nào bổn nhân cũng ở cạnh ngươi.
Lời dứt thì thân dạng của Hắc y nhân cũng tan biến vào bóng đêm dày đặc.
Tiêu Lân nhìn sang Yến Yến.
- Yến Yến. Tại hạ và Yến Yến bị hai đại cao thủ truy sát một lúc, xem chừng chúng ta khó mà giữ được mạng mình. Yến Yến biết có chỗ nào an toàn để ẩn mình không ?
Tiêu Lân vừa nói vừa dìu Yến Yến.
Yến Yến nói :
- Có một chỗ duy nhất để ẩn mình.
- Chỗ nào ?
- Phía sau biệt lầu của Cung chủ, có một hẻm vực. Đi vào hẻm vực đó là bước vào Tử Địa Vô Luân.
- Tử Địa Vô Luân. Cái tên gì nghe ghê quá.
Chàng buông tiếng thở ra rồi nói :
- Trong Tử Địa Vô Luân có gì lại đặt cho nó cái tên nghe rờn rợn vậy.
- Yến Yến cũng không biết. Nhưng ngay cả Huyền Cung cung chủ cùng không dám bước vào Tử Địa Vô Luân.
- Ngay cả Huyền Cung cung chủ cũng không dám bước vào Tử Địa Vô Luân, chúng ta lào trong đó thì chết chắc.
- Trong tử lộ tất có sinh lộ. Còn như ngoài này Tiêu công tử nghĩ có thoát được không ?
Tiêu Lân lắc đầu :
- Ta nghĩ mình khó thoát. Cho dù giao chiếc chìa khóa kia cho Hắc y nhân, thì y cũng chẳng để cho chúng ta sống đâu. Ánh mắt sát nhân của y nói với Tiêu Lân điều đó.
- Tiêu công tử. Vậy chỉ còn một cách duy nhất là vào Tử Địa Vô Luân.
Tiêu Lân buông tiếng thở dài rồi nói :

- Một liều, ba bảy cũng liều. Chạy mãi rồi cũng mỏi chân, chi bằng chui đại vào tử lộ biết đâu có đặng sinh lộ. Không chừng Tử Địa Vô Luân lại là cửa sống của ta và nàng.
Tiêu Lân ôm lấy tiếu yêu của Yến Yến. Chàng điểm mũi giày thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ. Nhân ảnh của chàng vừa nhích động thì bất ngờ có một đốm sáng từ trong bóng tối bắn xẹt ra cực nhanh. Nhanh đến độ gần như Tiêu Lân chẳng có được chút phản xạ để né tránh hay ngẳng đỡ.
Tiêu Lân giật thắt ruột, buột miệng thốt :
- Ối cha !
Chàng nhìn xuống bắp chân trái. Một chiếc ám tiễn đã ghim sâu vào trong bắp đùi chàng. Tạo ra cảm giác tê rần, buốt nhói vô cùng.
Giọng của Hắc y nhân từ trong bóng tối cất lên :
- Tiêu tiểu tử. Chiếc ám tiễn vừa rồi bổn nhân ban phát cho ngươi đã có tẩm Hủy nhục cốt. Trong ba ngày, ngươi không có đặng thuốc giải của bổn nhân thì xương thịt sẽ tự hủy thành nước. Đau đớn tột cùng.
Tiêu Lân cắn răng trên vào môi dưới. Mồ hôi xuất ra đầm đìa cả trán chàng. Thở hắt ra một tiếng, Tiêu Lân gượng nói :
- Tôn giá. Tiêu Lân và tôn giá đã thỏa thuận với nhau . Cớ gì người phải làm vậy ?
- Tiểu tử không đáng tin cậy.
- Nếu không đáng tin cậy thì đừng trao đổi làm gì ?
- Khi nào có chiếc chìa khóa kia, bổn nhân sẽ trao thuốc giải cho tiểu tử.
- Lời của tôn giá có đáng tin không ?
- Tin hay không tin tùy ngươi. Mạng của ngươi đổi lấy chiếc chìa khóa đó.
Tiêu Lân nghĩ thầm :
- Được ngươi đã gian ác với Tiêu Lân thì ta có chết cũng chết trong Tử Địa Vô Luân để buộc ngươi phải vào trong đó mà tìm chiếc chìa khóa ngươi cần. Bổn thiếu gia chết trong Tử Địa Vô Luân thì ngươi cũng phải chết theo bổn thiếu gia.
Chàng nghĩ rồi nhìn lại Yến Yến :
- Yến Yến. Ta và nàng đi vào Tử Địa Vô Luân thôi.
Nói rồi Tiêu Lân toan thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ nhưng nhận ra chân trái của mình giờ nặng trình trịch chẳng thể nào dụng được bộ pháp đó.
Tiêu Lân lắc đầu nói :
- Yến Yến. Tại hạ không thể dùng được khinh công nữa rồi. Chúng ta dựa vào nhau mà đi.

Nàng liếc vào trong ngôi nhà hoang :
- Chúng ta phải đi nhanh mới được.
Tiêu Lân gật đầu :
- Nếu tại hạ có phải chết thì chấp nhận chết trong Tử Địa Vô Luân.
Bây giờ thì Tiêu Lân rất muốn Tử Địa Vô Luân có đủ tất cả những đặc tính của một vùng tử địa trong cõi nhân sinh này.
Tiêu Lân và Yến Yến dìu nhau bước quay lại biệt lầu của Chu Tuyết Ngọc. Khi tiếng gà gáy canh ba thì họ đã đến được hẻm vực Tử Địa Vô Luân. Gió từ trong hẻm vực rì rì thổi ra nghe như tiếng thở khè khè của một con quái vật đang rình rập con mồi.
Tiêu Lân và Yến Yến toan bước qua hẻm vực thì Hắc y nhân bất ngờ xuất hiện trước mặt hai người.
Y gằn giọng nói :
- Tiêu Lân. Ngươi biết trong hẻm này là gì không ?
Chàng thản nhiên đáp lời Hắc y nhân :
- Tử Địa Vô Luân.
- Biết là Tử Địa Vô Luân sao ngươi còn bước vào ? Ngươi định cách ly khai bổn nhân ?
Tiêu Lân gắt gỏng nói :
- Cách ly cái con khỉ.
Chàng chỉ xuống chân mình :
- Tôn giá đã ban phát cho Tiêu Lân một mũi ám tiễn có Hủy nhục cốt gì gì đó. Còn cách ly tôn giá làm sao được chứ ?
Chàng chỉ về phía hẻm vực Tử Địa Vô Luân :
- Tiêu Lân vào trong đó để lấy chìa khóa cho tôn giá.
- Chiếc chìa khóa của Bạch Mẫu Đơn sao lại ở trong hẻm vực vô luân ?
Tiêu Lân chắp tay sau lưng. Chàng bước đến trước mặt Hắc y nhân :
- Tôn giá muốn biết à ?
- Bổn tọa muốn biết.
- Muốn biết thì cứ đi xuống a tỳ mà hỏi đại tỷ Tiểu Cúc. Còn nếu tôn giá không tin thì cứ theo chân tại hạ mà vào hẻm Tử Địa Vô Luân.
Chàng quay lại bên Yến Yến :
- Chúng ta vào trong đó thôi. Ai muốn theo thì cứ tự nhiên nối bước theo Tiêu Lân. Dưới a tỳ chắc chắn còn thừa chỗ cho mọi người của giới võ lâm Trung Nguyên.
Tiêu Lân đổi giọng ôn nhu nói với Yến Yến :
- Yến Yến. Chúng ta đi.
Hai người nắm tay nhau thản nhiên bước qua mặt Hắc y nhân. Họ vừa đặt chân đến ngưỡng cửa ranh giới hẻm vực Tử Địa Vô Luân thì

Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc cùng Tảo Tảo và sáu ả cung nữ lướt đến. Thấy Huyền Cung cung chủ xuất hiện, Tiêu Lân nói với Hắc y nhân :
- Tôn giá... Oan gia thì lúc nào cũng gặp nhau.
Tiêu Lân quay mặt nhìn lại Tuyết Ngọc.
Tuyết Ngọc định nhãn nhìn Hắc y nhân rồi dời mắt nhìn Tiêu Lân.
Tiêu Lân giả lả cười nói :
- Cung chủ đến thật đúng lúc. Nếu bây giờ Cung chủ muốn có Tiêu Lân thì phải buộc vị tôn giá đen thủi, đen thui này trao giải dược Hủy nhục cốt. Nếu không buộc y trao giải dược Hủy nhục cốt thì nương nương chẳng còn hy vọng gặp được Tiêu Lân rồi.
Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc gắt gỏng đáp lời chàng :
- Tiêu Lân. Ngươi đáng bị chết bởi Hủy nhục cốt của y lắm.
- Cung chủ nói thế thì Tiêu thiếu gia chẳng còn gì để nói.
Tiêu Lân bất ngờ cúi xuống, thò tay vào ống giày rút chiếc chìa khóa vàng. Chàng đưa chiếc chìa khoa lên cho Tuyết Ngọc lẫn Hắc y nhân thấy rồi nói :
- Cung chủ biết vì sao gã đen thủi đen thui như con quạ này muốn giết Tiêu Lân không. Chỉ vì y muốn đoạt chiếc chìa khóa trong tay Tiêu Lân. Chiếc chìa khóa này dẫn đến một bí mật độc nhất vô nhị có một không hai. Một bí mật tạo ra một cuộc huyết sát tại Thái A Bảo và mười hai người đến Dị Cung. Không chừng chính nó cũng là nguyên nhân khiến cho bá tính thôn Đào Viên phải bị chết oan. Bấy nhiêu đó đủ biết chiếc chìa khóa đây quan trọng như thế nào rồi. Nếu hai người, ai muốn có chiếc chìa khóa này thì hãy theo Tiêu Lân.
Hắc y nhân đanh giọng nói :
- Tiểu tử. Trao chiếc chìa khóa cho bổn nhân.
- Muốn có nó tôn giá hãy vào trong Tử Địa Vô Luân cùng với Tiêu thiếu gia.
Lời còn đọng trên cửa miệng chàng thì một ánh chớp nhanh hơn tinh sa cắt một đường thẳng hướng đến yết hầu Tiêu Lân.
Lần này Tiêu Lân đã có sự phòng bị. Chớp thấy ánh chớp bạc, chàng đã ngẹo người qua bên né tránh, đồng thời nắm tay Yến Yến lùi bước qua đường ranh Tử Địa Vô Luân.
Hắc y nhân lắc vai lướt đến.
Hắc y nhân toan thộp lấy chiếc chìa khóa trên tay Tiêu Lân, trong khi chân vẫn đặt bên ngoài đường ranh giới phân chia Tử Địa Vô Luân với bên ngoài. Hắc y nhân chưa kịp thộp chiếc chìa khóa trên tay Tiêu Lân thì một tiếng sấm kinh thiên động địa trỗi lên những tưởng cả càn khôn vũ trụ sụp đổ xuống.

Tiêu Lân lẫn Yến Yến như thể bị rút vào một vòng xoáy ốc dữ dội chẳng còn phân biệt được đâu là trời đâu là đất. Hai người tay trong tay như thể lạc vào một cảnh giới hoàn toàn khác. Một cảnh giới vừa hư vừa ảo một cảnh giới mà họ chẳng còn là họ.
Thời khắc chuyển đảo càn khôn không biết xảy ra bao nhiêu lâu nhưng khi mọi vật trở lại bình thường, Tiêu Lân và Yến Yến nhận ra hai người không còn đứng nơi hẻm vực.
Chỗ họ đứng hoàn toàn xa lạ. Trước mắt hai người là những hàng tùng cao vút với làn sương mờ mờ ảo ảo. Một con đường đất dẫn về phía hàng tùng, và sau hàng tùng thấp thoáng một gian thảo xá.
Tiêu Lân nhìn sang Yến Yến nói :
- Yến Yến. Chúng ta đang ở cõi trần hay đã sánh bước xuống chốn a tỳ địa ngục.
Nàng lắc đầu :
- Yến Yến cũng không biết.
- Không biết thì phải tìm cho biết. Đằng nào thì chúng ta cũng phải gặp Diêm Vương lão nhân gia. Không gặp trước thì cũng gặp sau, chi bằng gặp lúc này vẫn hơn.
Tiêu Lân nhìn lại tay mình. Chiếc chìa khóa vẫn còn nằm gọn trong lòng bàn tay không. Chàng nói :
- Yến Yến. Chúng ta vẫn còn sống.
- Sao huynh biết ?
- Nếu như ta và nàng chết thì trong tay Tiêu Lân đâu còn chiếc chìa khóa này. Trong tay Tiêu Lân còn chiếc chìa khóa vàng tất chúng ta vẫn còn sống.
Nói đến đây Tiêu Lân chợt buông tiếng thở dài.
- Tiêu Lân còn sống nhưng chẳng còn sống bao nhiêu lâu nữa. Chỉ trong ba ngày Tiêu Lân sẽ biến thành một vũng nước lầy nhầy. Cho dù gì đi nữa thì ta cũng vẫn còn thời gian tìm cho nàng một sinh lộ quay ra.
Tiêu Lân chỉ tay về phía những hàng tùng nói :
- Yến Yến. Chúng ta đi về hướng đó coi có gì lạ không.
Tiêu Lân và Yến Yến cùng dìu nhau, chậm rãi bước về phía khu rừng tùng. Hai người đến trước gian thảo xá.
Tiêu Lân ngần ngừ nhìn sang Yến Yến.
Tiêu Lân khẽ gật đầu với nàng rồi ôm quyền hướng vào thảo xá.
Chàng từ tốn nói :
- Vãn bối Tiêu Lân và xá muội Yến Yến, mạo phạm vào Tử Địa Vô Luân. Xin hỏi có cao nhân nào trong thảo xá không ?
Một giọng nói the thé cất lên :

- Quái lạ thật... Sao hai ngươi lại không chết ngay tại Tử môn nhỉ.
Tiêu Lân nhìn sang Yến Yến.
Chàng suy nghĩ rồi nói :
- Vãn bối và xá muội cũng không biết sao mình lại còn sống mà vào được Tử Địa Vô Luân.
Chàng nheo mắt với Yến Yến rồi nói tiếp :
- Có lẽ vãn bối và xá muội có duyên với tiền bối.
- Có duyên với ta. Nói nghe hay nhỉ.
- Vãn bối nghĩ như vậy ạ. Nếu không có duyên với tiền bối thì Tiêu Lân và xá muội đã chết ngay tại Tử môn rồi.
- Thế ngươi chắc có duyên với ta không ?
- Vãn bối nghĩ vậy thôi à.
- Nghĩ vậy thôi à. Nếu ngươi nghĩ vậy thì cứ chặt tứ chi của mình đi. Nếu ngươi chặt tứ chi thì đúng là người có duyên với lão phu. Còn nếu như ngươi không chặt tứ chi thì chẳng có duyên có phận gì cả.
Mặt Tiêu Lân nhăn hẳn lại. Chàng miễn cưỡng nói :
- Chặt tứ chi mới có duyên phận à.
- Đúng như thế.
- Nếu vãn bối không chặt tứ chi thì không duyên không phận.
- Không sai.
Tiêu Lân nheo mày nghĩ thầm :
- Lại thêm một lão quái gở nữa. Tại sao mình cứ gặp toàn những con người quái gở nhỉ.
Tiêu Lân suy nghĩ một lúc rồi nói :
- Nếu có duyên có phận, vãn bối và xá muội được gì. Còn ngược lại không duyên không phận vãn bối và xá muội được gì.
- Nếu ngươi có duyên có phận thì được lão phu truyền cho Hấp Tinh Đại Tà Công.
Nghe lão nhân trong thảo xá nhắc đến Hấp Tinh Đại Tà Công, toàn thân Tiêu Lân nổi đầy gai ốc. Mặc dù vậy chàng vẫn giữ giọng ôn nhu nói :
- Nếu có duyên có phận mà chỉ được Hấp Tinh Đại Tà Công. Vãn bối thật lòng không muốn nhận Hấp Tinh Đại Tà Công của tiền bối, vãn bối đã biết rồi à.
- Hồ đồ ! Hấp Tinh Đại Tà Công mà ngươi biết...
Tiêu Lân nghe tiếng hừ nhạt rồi giọng the thé lại cất lên :
- Đẩy cửa vào đi. Lão phu xem coi Hấp Tinh Đại Tà Công của ngươi như thế nào.
Tiêu Lân nhìn sang Yến Yến.
Chàng rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, rồi đẩy cửa

thảo xá bước vào.
Đập vào mắt Tiêu Lân là một lão nhân gầy còm, ốm yếu chẳng khác nào một kẻ bịnh hoạn lâu ngày. Nhưng điều mà Tiêu Lân phải chú tâm chính là người này chẳng có tứ
chi. Lão chỉ có thân mình và cái đầu hói ngay giữa đỉnh. Ngoài chỗ đó ra, thì tóc của lão bện cứng với nhau như thể lâu ngày không ai gội nên biến thành đất.
Tiêu Lân ôm quyền xá :
- Vãn bối Tiêu Lân tham kiến tiền bối.
Lão trừng mắt nhìn chàng :
- Đừng khách sáo. Lão phu không thích nghe những lời khách sáo đó.
Lão nhìn ra cửa :
- Bảo nha đầu kia vào đây luôn đi.
Yến Yến bước vào.
Lão quái nhìn Yến Yến. Lão lấy một luồng chân ngươi phồng ngực rồi nói :
- Hai ngươi thật là may mắn mới đến được Tử Địa Vô Luân.
Tiêu Lân nhìn lão từ tốn nói :
- Vãn bối không biết sao mình đến được đây. Vãn bối và xá muội Yến Yến bị buộc phải bước vào Tử Địa Vô Luân. Thật tâm vãn bối và xá muội không dám làm kinh động đến tiền bối.
- Không muốn làm kinh động đến lão phu thì cũng đã làm kinh động rồi. Nhưng xét cho cùng hai người cũng có may mắn lắm mới bước vào đúng thời khắc sinh môn mở ra. Thời khắc chỉ xảy ra trong một lần duy nhất trong năm. Nếu không đúng thời khắc đó thì đã tan xác bởi tử khí sinh môn rồi.
Tiêu Lân giả lả nói :
- Do có duyên với tiền bối nên vãn bối và xá muội mới còn sống mà đến được đây để bái kiến lão tiền bối.
Lão nhìn Tiêu Lân :
- Tiểu tử nói tiểu tử biết Hấp Tinh Đại Tà Công ư ?
Tiêu Lân lúng túng. Chàng gượng nói :
- Vãn bối không biết, nhưng vãn bối biết có người luyện Hấp Tinh Đại Tà Công.
- Ai ?
- Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc.
Lão quái nhìn Tiêu Lân, gằn giọng nói :
- Hấp Tinh Đại Tà Công của ả Chu Tuyết Ngọc kia có giống với lão phu không ?

Tiêu Lân chưng hững :
- Ơ vãn bối chưa thấy Hấp Tinh Đại Tà Công của tiền bối như thế nào, sao biết được có giống với Hấp Tinh Đại Tà Công của Chu Tuyết Ngọc cung chủ hay không.
- Tiểu tử xem nhé.
Lão nói rồi chỉ khẽ lắc mình. Tiêu Lân lại phải sững sờ khi thấy lão sử dụng đầu như chân, nhảy trên mặt đất thoát ra khỏi thảo xá. Vừa thoát ra khỏi thảo xá, thân pháp của lão nhân quay tít như chiếc bông vụ trong không trung.
Một luồng bạo phong khởi phát từ thân ảnh lão lan tỏa nhanh ra thành một con trốt khổng lồ. Những hàng tùng bị con trốt khí kéo quẳng hẳn xuống những tưởng bật cả gốc lên khỏi mặt đất.
Con trốt khí vụt thoát lên cao những hai mươi trượng, trông thật kỳ vĩ.
Thấy lão quái tạo được con trốt khí đó, Tiêu Lân phải ngơ ngẩn cả người. Chàng nghĩ thầm :
- Lão tiền bối này đúng là có một nội lực siêu phàm. Không thể nào đo được.
Con trốt khí từ từ tan biến, và lão quái lại hiện thân ra. Lão dùng đầu trong tư thế trồng chuối, nhảy những bước dài quay trở vào thảo xá, rồi lật người ngồi lại chiếc ghế cây.
Lão nhìn Tiêu Lân :
- Ngươi làm như thế được không ?
- Vãn bối không thể nào làm được như tiền bối.
- Thế sao ngươi nói ngươi biết Hấp Tinh Đại Tà Công.
- Tiền bối hiểu lầm vãn bối à. Vãn bối chỉ nói biết người luyện Hấp Tinh Đại Pháp. Hấp Tinh Đại Pháp khác với Hấp Tinh Đại Tà Công.
Lão nheo mày :
- Khác chỗ nào ?
- Chỉ nghe thôi chúng ta đã phân biệt được hai công phu này hoàn toàn khác nhau à. Hấp Tinh Đại Pháp là Hấp Tinh Đại Pháp, còn Hấp Tinh Đại Tà Công là Hấp Tinh Đại Tà Công. Cả hai môn công này chỉ giống nhau có ba chữ đầu, còn hai chữ cuối khác nhau, nên nhất định nó không giống nhau.
- Cách phân giải của ngươi nghe lạ quá Vậy ngươi có muốn học Hấp Tinh Đại Tà Công của lão phu không ?
Tiêu Lân gãi đầu :
- Muốn học Hấp Tinh Đại Tà Công của tiền bối. Vãn bối cũng chặt tứ chi ư ?
Lão quái gật đầu :

- Đúng như vậy. Nếu như tiểu tử sợ không dám chặt tứ chi, thì lão phu chặt giùm ngươi.
Yến Yến nhìn Tiêu Lân lắc đầu.
Tiêu Lân nhìn lão quái ôn nhu nói :
- Tiền bối. Nếu như vãn bối không thụ học tuyệt đại công phu của tiền bối thì sao ?
- Tiểu tử không học công phu của lão ư. Ngươi sợ mất tứ chi chứ gì ?
Tiêu Lân gượng cười, gật đầu :
- Vãn bối rất sợ mất tứ chi.
Lão quái khẽ gật đầu :
- Nếu như tiểu tử không thụ học Hấp Tinh Đại Tà Công của lão phu thì ngươi và nha đầu đây mãi mãi sẽ ở lại trong Tử Địa Vô Luân này.
Lão gằn giọng :
- Mãi mãi ở lại trong Tử Địa Vô Luân này.
- Tiền bối nhất định bắt vãn bối và xá muội ở lại đây mãi mãi sao ?
- Ta đâu có bắt hai ngươi, nhưng không thụ học Hấp Tinh Đại Tà Công thì hai ngươi đâu ra khỏi tử môn. Không ra khỏi tử môn được tất phải chịu sống ở đây mãi mãi rồi.
Tiêu Lân gãi đầu nói :
- Tiền bối. Có thể cho vãn bối thời gian suy nghĩ không.
- Chuyện nhỏ như thế mà ngươi cũng phải suy nghĩ à.
- Sau ba ngày, Tiêu Lân sẽ trả lời cho lão tiền bối.
Lão quái phá lên cười. Lão vừa cười vừa nói :
- Tiểu tử. Ta biết ý ngươi mà. Ngươi chỉ cần nhận lời đi, lão sẽ truyền ngay Hấp Tinh Đại Tà Công cho ngươi.
Tiêu Lân nheo mày nhìn qua Yến Yến :
- Nếu như vãn bối nhận lời tiền bối, thì sau ba ngày tiền bối mới chặt tứ chi vãn bối chứ.
Chàng vừa dứt lời, lão quái gật đầu ngay.
- Lão phu đồng ý.
- Nếu như vãn bối không học Hấp Tinh Đại Tà Công của tiền bối thì tiền bối sẽ truyền thụ công phu đó cho xá muội mà không buộc xá muội phải chặt tứ chi như vãn bối.
Lão nhìn Tiêu Lân mỉm cười rồi gật đầu :
- Ta đồng ý.
Tiêu Lân nghĩ thầm :
- Ba ngày nữa ta đã bị Hủy nhục cốt biến thành vũng nước lầy nhầy rồi. Đây cũng là cơ hội để giúp Yến Yến rời khỏi Tử Địa Vô Luân.
Ý nghĩ đó lướt qua, Tiêu Lân nhìn lão trượng cương quyết nói :

- Vãn bối đồng ý.
Lão trượng phá lên cười. Lão vừa cười vừa nói :
- Tiểu tử ! Ngươi thua lão phu rồi. Ngươi gian trá nhưng không qua được mắt lão phu đâu. Lão phu biết ngươi đã bị trúng độc công trầm trọng nên mới nhận lời lão phu.
Ngươi tìm cơ hội sinh tồn cho xá muội của ngươi.
Lão tỏ ý hoan hỉ tột cùng, nói :
- Tiểu tử. Ngươi sẽ phải đau đớn vô cùng.
Lão vừa nói dứt câu, phùng hai má, hướng miệng vào bắp đùi trái của Tiêu Lân.
Một luồng khí với hấp lực mãnh liệt rút ngay ám tiễn ra khỏi chân chàng. Chiếc ám tiễn vừa bị hấp lực rút ra, thì theo sau là những tia máu đen kịt bốc mùi hôi hám nồng nặc.
Tiêu Lân như ngây ra trong khi lão quỷ chủ nhân Tử Địa Vô Luân trục độc cho chàng. Lão quỷ chờ cho tia máu chuyển sang màu đỏ tươi mới không dụng hấp lực trục độc nữa.
Sắc mặt Tiêu Lân tái nhờn tái nhợt. Toàn thân chàng run lên bần bật.
Lão trục độc cho Tiêu Lân xong, rồi nói :
- Tiểu tử và nha đầu có thể ra ngoài được rồi. Muốn ăn gì thì ăn, sau ba ngay lão sẽ chặt tứ chi ngươi.
Yến Yến lên tiếng :
- Tiền bối.
Lão lắc đầu :
- Không nói gì nữa. Đã đến lúc lão đi ăn rồi đây.
Nói rồi lão lại lắc mình trở đầu xuống đất. Mặc dù dùng đầu thế cho chân nhưng thuật pháp khinh thân của lão lại cực kỳ nhanh, thân pháp lão xoay tròn như chiếc bông vụ lướt đi băng băng, thỉnh thoảng đầu mới chạm xuống đất.
Tiêu Lân nhìn theo lão mà nghĩ đến ngày mai của mình cũng chẳng khác gì lão trượng này mà bất giác rùng mình.
Chàng buông tiếng thở dài.
- Tội cho lão quá.

Giang Hồ Đoạt Kiếp

Hồi 23
Lạc Hồn Cốc

Con trốt khí Hấp Tinh Đại Tà Công do lão quỷ chủ nhân Tử Địa Vô Luân tạo ra, hút lấy lũ chim trời lao xuống. Khi lão thôi không dụng đến Hấp Tinh Đại Tà Công thì xung quanh lổn ngổn xác chim trời. Lão chọn ngay lấy một con, dùng Hấp Tinh Đại Tà Công nhổ lông, rồi ngoạm lấy để ăn sống.
Răng của lão quỷ vừa cắn vào da con chim thì Tiêu Lân thét lên :
- Tiền bối đừng làm vậy.
Lão tròn mắt nhìn chàng, miệng vẫn cắn xác con chim vừa mới chết. Lão nhả xác chim ra khỏi miệng mình, nhìn Tiêu Lân nói :
- Tiểu tử. Ngươi muốn gì ?
Tiêu Lân từ tốn đáp lời lão :
- Vãn bối có thể hầu phục tiền bối mà.
- Lão phu không muốn thọ ân ai cả.
Lão cúi xuống ngoạm vào xác chim rồi lại trở đầu thi triển thứ khinh thuật quái gở bỏ đi, chẳng màng đến lời đề nghị của Tiêu Lân.
Tiêu Lân gom tất cả số chim bị lão quỷ chủ nhân Tử Địa Vô Luân dùng Hấp Tinh Đại Tà Công giết chết, xỏ xâu đem về thảo xá. Chàng và Yến Yến nhóm một bếp củi bên ngoài thảo xá để nướng chim.
Tiêu Lân thuật lại tất cả những gì mình thấy cho Yến Yến nghe. Nàng buông tiếng thở dài :
- Tội nghiệp lão quá.
- Nay mai sẽ tới lượt huynh phải tập sống như lão tiền bối đó.
Yến Yến nhìn chàng nói :
- Huynh không thể như vậy được.
- Huynh chẳng có sự lựa chọn nào. Dù sao thì tiền bối kia đã cứu mạng huynh thoát chết khỏi Hủy nhục cốt và huynh cũng đã hứa với lão rồi. Với lại huynh cũng tìm cho Yến Yến một lối ra khỏi Tử Địa Vô Luân này.
Mùi thịt chim nướng tỏa ra khắp không gian quanh thảo xá.
Tiêu Lân và Yến Yến nghe tiếng động trong thảo xá. Chàng nhìn vào thảo xá, thấy lão dị nhân ngồi trên chiếc ghế gỗ dõi mắt nhìn về đống lửa đang nướng chim.
Tiêu Lân bước đến trước thảo xá :
- Vãn bối mời tiền bối đến dự món thịt chim nướng của vãn bối.
Lão lắc đầu nạt ngang :
- Lão phu nói rồi. Lão không cần thọ ân của ngươi.
Tiêu Lân ôm quyền, mỉm cười nói :
- Chẳng có gì để tiền bối gọi là thọ ân vãn bối cả.
- Lão cũng không cần sự thương hại của ngươi.

- Vãn bối có nói thương hại tiền bối đâu. Đây là có công sức của tiền bối mà. Tiền bối có công bắt chim thì vãn bối có công chế tác thức ăn cho người. Không ai thọ ân ai cả, và cũng chẳng có người nào tội nghiệp cho người nào.
Lão lưỡng lự rồi nói :
- Tiểu tử nói nghe có lý.
- Có lý thì tiền bối cần gì ngần ngại chứ. Vãn bối mời tiền bối.
Chàng mỉm cười nói tiếp :
- Tiền bối ăn bữa chim nướng này, vãn bối sẽ cho tiền bối thấy món binh khí đặc dị của vãn bối.
- Binh khí gì ?
- Sau bữa ăn, vãn bối sẽ cho tiền bối thấy mà.
- Tiểu tử không được dựa vào bữa ăn hôm nay mà phủ nhận giao ước với lão đó chứ.
- Ăn thì ăn, thỏa ước thì thỏa ước. Lấy chuyện này gắn qua chuyện kia đâu có được.
- Tiểu tử nói vậy, lão mới đồng ý dùng bữa với ngươi.
Lão nói rồi lại thi triển bộ pháp đi bằng đầu lướt đến bên bếp lửa. Lão ngồi đối diện với Yến Yến.
Yến Yến nói :
- Tiểu nữ xin được mạn phép hầu hạ tiền bối.
Nàng không chờ lão có đồng ý hay không mà xé một con chim nướng đút vào miệng lão. Có lẽ đã quá lâu lâu chưa từng được ăn một miếng thịt chín nào nên khi nàng vừa đút miếng thịt vào miệng lão thì nước bọt đã trào ra hai bên mép. Lão ăn một cách ngon lành thậm chí ngấu nghiến miếng thịt trong miệng mình.
Lão xuýt xoa nói :
- Ngon quá. Ngon quá. Quả thật là ngon.
Tiêu Lân nói :
- Rất tiếc ở đây không có rượu. Nếu có vãn bối và tiền bối sẽ đối ẩm với nhau.
Lão nhìn sang chàng :
- Ai nói không có rượu. Lão phu còn một vò rượu Bách hoa tửu chôn sau thảo xá, từ lúc lão còn trẻ kìa. Nếu ngươi muốn cứ lấy ra mà uống. Xem như lão đáp lễ hai ngươi.
Tiêu Lân phấn khích nói :
- Thế thì tốt quá, vãn bối đi lấy rượu đây.
Chàng đi lấy rượu, còn lại Yến Yến và lão dị nhân. Lão hất mặt nói :
- Nha đầu. Ngươi có đau lòng không khi hai hôm nữa, lão sẽ chặt tứ chi của đại ca ngươi ?

Yến Yến gật đầu :
- Tiểu nữ rất đau lòng nếu huynh ấy trở thành kẻ tàn phế.
- Ngươi biết đau lòng à !
Nàng gật đầu.
Lão dị nhân hỏi :
- Ngươi đau lòng vậy ngươi có chịu ở lại Tử Địa Vô Luân này hầu phục đại ca ngươi không ?
Nàng gượng cười nói :
- Ngoài Tử Địa Vô Luân không có chỗ dành cho tiểu nữ. Trong này còn có chỗ.
- Ngươi ở lại đây, ngươi không sợ tuổi xuân sắc của ngươi phải chôn vùi trong vùng đất của phế nhân sao ?
Yến Yến lắc đầu :
- Không.
Nàng nhìn lão dị nhân, ôn nhu nói :
- Tiền bối. Có gì mà tiền bối phải chặt tứ chi của Tiêu huynh ?
Lão chưa trả lời nàng thì Tiêu Lân ôm vò rượu ra. Chàng vừa bước đi vừa nói :
- Rượu đến. Rượu đến. Tiểu quán chủ xin được hầu hạ nhị vị khách quan.
Nghe chàng nói lảo phá lên cười. Lão nhìn chàng :
- Tiểu tử ! Xem ngươi giống tiểu nhị đó.
Tiêu Lân bày vò rượu, rồi lấy ba chiếc vỏ cây làm chén. Chàng trịnh trọng mở nắp vò rượu. Mùi hảo tửu lâu năm tỏa ra xông vào khứu giác chàng. Chàng buột miệng nói :
- Đúng là hảo tửu . Đúng là hảo tửu.
Tiêu Lân trịnh trọng rót rượu ra ba chiếc vỏ cây.
Chàng bưng chén vỏ cây đầy rượu nói :
- Tiên chủ hậu khách. Kính lão tiên sinh.
Tiêu Lân vừa nói vừa áp vỏ cây vào miệng lão.
Ngoạm lấy cái vỏ cây đầy rượu, lão ngữa mắt ra sau uống cạn số rượu Tiêu Lân rót ra. Lão nhả chiếc vỏ cây nhìn chàng :
- Rượu lâu năm ngon thật. Lão phu những tưởng sẽ chẳng bao giờ có cơ hội dùng vò rượu này.
Tiêu Lân mỉm cười :
- Đến lượt vãn bối.
Chàng uống cạn số rượu trong vỏ cây của mình.
Nhìn sang Yến Yến :
- Tửu phùng tri kỷ. Đến lượt Yến Yến.
Nàng mỉm cười rồi uống cạn số rượu trong vỏ cây.

Lão nhìn Tiêu Lân và Yến Yến :
- Hai ngươi làm lão thích thú vô cùng đó.
Tiêu Lân rót tiếp rượu ra vỏ cây.
Yến Yến nhìn lão :
- Tiền bối chưa trả lời câu hỏi của Yến Yến.
Lão nhìn nàng :
- Nha đầu hỏi gì nhỉ ?
- Tiểu nữ hỏi vì sao tiền bối muốn chặt tứ chi của Tiêu huynh.
Tiêu Lân nhìn nàng :
- Có vậy mà nàng cũng hỏi.
Yến Yến tròn mắt nhìn chàng.
- Huynh biết à ?
Tiêu Lân giả lả cười nhìn lại lão. Chàng nói :
- Tiền bối... Vãn bối có thể thay tiền bối trả lời cho xá muội được chứ ạ.
- Tiểu tử thay ta trả lời. Lạ thật đó. Ngươi biết gì mà trả lời.
- Vãn bối có thể trả lời trúng, và cũng có thể trả lời sai.
- Tiểu tử nói thử nghe coi có đúng không ?
Tiêu Lân nhìn lại Yến Yến, từ tốn nói :
- Nàng biết vì sao tiền bối đây chặt tứ chi của huynh không ?
Nàng nghiêm mặt lắc đầu.
Tiêu Lân phướn mày nói :
- Phàm ai muốn tụ thành tuyết công Hấp Tinh Đại Tà Công thì cũng đều phải chặt tứ chi mới có thể luyện thành. Tiền bối đây vì không muốn môn thần công tuyệt thế của mình mai một, nên muốn truyền nó cho huynh. Muốn Tiêu Lân tựu thành môn võ công đó nên mới buộc lòng chặt tứ chi của huynh.
Chàng chắt lưỡi :
- Sau khi tụ thành môn công phu đó rồi huynh sẽ trở thành sát tử chim muông.
Lão dị nhân nheo mày :
- Tiểu tử. Ngươi phán giải vậy mà nghe được à. Có môn công phu nào luyện mà phải chặt tay chặt chân đâu.
Tiêu Lân nhìn sang lão :
- Vậy là luyện Hấp Tinh Đại Tà Công không cần chặt tứ chi à ?
Lão buông một câu cộc lốc.
- Không cần.
- Vậy tiền bối chặt tứ chi của vãn bối để cho giống với tiền bối ?
- Đúng.
Tiêu Lân gật đầu :

- Thì ra tiền bối thấy vãn bối vừa có duyên vừa có phận với người nên muốn vãn bối phải thật giống với người.
Chàng ve cằm :
- Tính như tiền bối cũng được nhỉ. Có như thế ta mới là tri nhãn tri kỷ chứ. Phàm tri nhân tri kỷ thì cảnh ngộ giống nhau.
Chàng nói rồi với tay thộp lấy cả con chim nướng ăn ngon lành.
Lão nhìn Tiêu Lân ăn chim mỉm cười.
Ăn hết con chim đó, Tiêu Lân lại với tay thộp con chim thứ hai. Loáng cái chàng ăn hết con chim thứ hai. Ăn hết con chim thứ hai, Tiêu Lân bê cả vò rượu uống.
Lão dị nhân nheo mày :
- Tiểu tử ! Ngươi làm cái gì thế này. Tự dưng ngươi ăn và uống như thể bữa ăn cuối cùng của ngươi vậy.
Tiêu Lân nhìn lại lão, nói :
- Thì đây là bữa ăn chín và cũng là bữa uống cuối cùng của vãn bối.
Lão nheo mày :
- Sao ngươi lại nói vậy ?
- Thì không phải vậy sao. Khi vãn bối tàn phế như tiền bối thì cũng phải tập cách sống như tiền bối chứ. Cũng phải ăn sống nuốt tươi mới giữ được cái mạng mình.
Lão gật đầu .
Tiêu Lân nói tiếp :
- Chính vì nghĩ đến cái ngày mai đó nên vãn bối phải tranh thủ ăn chín uống chín trước à. Sau này không còn cơ hội dùng một bữa ăn chín như thế này đâu.
Chàng nói rồi với tay chộp con chim nướng thứ ba.
Lão dị nhân lắc đầu :
- Tiểu tử. Ngươi không cần phải vội vã như vậy. Con người có tàn phế thì cũng ăn chín được mà.
Tiêu Lân tròn mặt nhìn lão :
- Cái gì. Vãn bối không còn tay không còn chân, không biết có bắt chim được không nữa, chứ đừng nói là nhóm lửa nấu ăn cho vãn bối và tiền bối. Nếu có thể làm được chuyện đó thì tiền bối đã không ăn sống uống tươi bao nhiêu năm qua.
Lão nhìn qua Yến Yến :
- Tiểu nữ đây tình nguyện ở lại đây hầu hạ cho ta và ngươi.
Tiêu Lân khoát tay :
- Không không. Vãn bối không chịu cho xá muội Yến Yến ở lại đâu.
Lão nheo mày nói :
- Tại sao tiểu tử không muốn Yến Yến nha đầu lưu lại ?

- Tử Địa Vô Luân chỉ dành cho những người như Tiêu Lân và tiền bối. Những người không còn tay không còn chân, mới lưu lại đây. Còn Yến Yến xá muội thì phải rời Tử Địa Vô Luân.
- Nha đầu đã muốn lưu lại đây.
- Vãn bối không cho.
Chàng nhìn Yến Yến :
- Yến Yến. Tử Địa Vô Luân chỉ dành cho những phế nhân không còn tứ chi, Tiêu Lân không muốn nàng lưu lại đây. Nàng còn phải lập gia thất sinh con sinh cái. Nếu như muội thích lưu lại Tử Địa Vô Luân thì cứ chặt tứ chi mình.
Chàng chồm tới nàng :
- Yến Yến muốn ở lại không. Nếu như muội muốn ở lại thì Tiêu Lân tình nguyện chặt tứ chi của Yến Yến trước.
Lão dị nhân nheo mày :
- Sao tiểu tử lại muốn chặt tứ chi của Yến Yến nha đầu chứ ?
Chàng nhìn lại lão dị nhân :
- Còn tiền bối sao cứ gì chỉ muốn chặt tứ chi của vãn bối ?
- Lão có lý do phải làm vậy.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Vãn bối cung thỉnh nghe nguyên nhân của tiền bối.
Chàng rót rượu trong vò ra vỏ cây rồi đút cho lão. Vừa đút chàng vừa nói :
- Tiền bối uống một chén để lấy tinh thần nói cho vãn bối biết. Nếu hợp vãn bối sẽ bỏ ý niệm kia mà sang chặt tứ chi mình.
Lão uống cạn số rượu trong vỏ cây rồi trầm giọng nói :
- Trước đây trên giang hồ có một đôi hiệp khách, mà giới võ lâm ban tặng cho mỹ danh là Hiền Khang Lệ. Họ như bóng với hình, như cây liền cành, như chim liền cánh, nên mới có mỹ danh Uyên Ương Song Hiệp. Dương Hiệp Mạc Cư, Âm Hiệp Dị Thi Âm.
Tiêu Lân nhìn lão nói :
- Mạc Cư chính là tiền bối.
- Không sai. Mạc Cư chính là lão phu. Thế rồi đôi Uyên Ương Song Hiệp tiếp nhận được một quyển bí kíp võ công Hấp Tinh Đại Tà Công. Cả hai cùng nhau luyện môn công phu đó trong tử cốc. Tử cốc chính là nơi này.
Lão nhìn qua Yến Yến :
- Nha đầu... Hấp Tinh Đại Tà Công muốn đạt đến cảnh giới tối thượng cần rất nhiều chân nguyên thuần dương. Bởi môn công phu đó chuyên dụng cho nam nhân hơn là nữ nhân. Mặc dù vậy lão vẫn giúp Thi Âm có thể luyện thành đến cảnh giới trung đẳng.

Lão buông tiếng thở dài :
- Thi Âm luyện mãi Hấp Tinh Đại Tà Công nhưng không đạt được tới cảnh giới tối thượng trong bí kíp đâm ra hoài nghi lão. Nàng nghĩ hẳn còn có những chương trong bí kíp mà ta âm thầm dấu nàng. Sự hoài nghi đó càng lúc càng âm ỉ trong nàng. Cho đến ngày kia, Thi Âm đã dùng thuốc mê khống chế ta. Nàng buộc ta phải giao những chương kia ra, nhưng lão làm gì có.
Tiêu Lân nheo mày nói :
- Tiền bối không giải thích với Thi Âm ?
- Lão đã phân giải nhưng Thi Âm không tin. Cuối cùng thì nàng dụng đến cực hình đoạn tứ chi của ta. Từ đó nơi này mới có cái tên Tử Địa Vô Luân.
Yến Yến nói :
- Tử Địa Vô Luân do tiền bối đặt ra ?
Lão gật đầu.
Tiêu Lân nói :
- Đúng rồi ! Phải đặt cái tên đó thôi. Còn ai vô luân hơn Dị Thi Âm chứ.
Chàng lắc đầu :
- Tối độc phụ nhân tâm. Tối độc phụ nhân tâm.
Lão dị nhân nhìn Tiêu Lân :
- Tối độc phụ nhân tâm là gì ?
- Tối độc phụ nhân tâm có ý nữ nhân là người có độc tâm nhất đấy mà.
Chàng nói rồi nhìn lại Yến Yến.
Nhận thấy ánh mắt của Tiêu Lân, sắc diện Yến Yến đỏ bừng thẹn thùng.
Tiêu Lân giả lả cười :
- Tiêu Lân không có y nói xá muội là tối độc phụ nhân tâm. Huynh nói Dị Thi Âm kìa. Dị Thi Âm đúng là tối độc phụ nhân tâm.
Chàng nhìn lại Mạc Cư :
- Tiền bối nói hết rồi chứ ?
- Chính vì thế ta thề ai muốn học Hấp Tinh Đại Tà Công thì phải chặt tứ chi của mình.
- Nếu như vãn bối không học.
Lão cười khẩy :
- Lão biết khi đặt điều kiện này, nhất định tiểu tử sẽ không bao giờ thụ học công phu đó. Ai lại chặt tứ chi mình để học võ công chứ, nên lão phu buộc ngươi phải tuyên thệ trước phải thụ học Hấp Tinh Đại Tà Công.

Tiêu Lân gật đầu :
- Nếu vãn bối không thực hiện lời giao ước với tiền bối thì ngang nhiên trở thành kẻ bội ước tiểu nhân. Nên phải giữ lời giao ước của mình.
- Dù sao ngươi vẫn còn may mắn hơn lão là có được nha đầu ở lại đây hầu hạ ngươi.
- Vãn bối không cho Yến Yến ở lại.
Lão nheo mày :
- Tại sao ?
Tiêu Lân nghiêm giọng nói :
- Bởi vì nơi này là Tử Địa Vô Luân. Tại hạ tự chặt tứ chi mình để thụ học tuyệt công của tiền bối đã là sự vô luân cực kỳ. Song đường sinh ra Tiêu Lân với một nhân dạng đầy đủ, thế mà hủy hoại nhân dạng mình chỉ vì một môn công phu Hấp Tinh Đại Tà Công, dùng để bắt chim muông ăn tươi nuốt sống. Đó là một sự vô luân cực kỳ rồi.
Chàng nhìn lại Yến Yến :
- Muội hiểu huynh chứ. Đã là vô luân thì phải đạt đến cảnh giới quái gỡ nhất của những con người đang sống trong tử địa này. Do đó muội không thể lưu lại đây được.
Chàng nghiêm giọng nói tiếp :
- Trong Tử Địa Vô Luân chỉ có những kẻ vô luân thôi. Muội phải ra khỏi đây.
Lão Mạc nói :
- Tiểu tử. Ngươi đuổi nha đầu đi, thì ngươi tự làm khó cho ngươi đó.
- Vãn bối đuổi Yến Yến còn hơn để Yến Yến lưu lại.
Lão buông tiếng thở dài, rồi nói :
- Tiểu tử. Khi lão trở thành phế nhân không có tứ chi, ngay cả vò rượu ta cũng không uống được. Đến một bữa ăn chín cũng không được. Ngươi biết lão đã thèm như thế nào không ?
- Nếu tiền bối thèm thì hôm nay vãn bối sẽ bồi tiếp tiền bối. Trước khi trở thành phế nhân như tiền bối.
Chàng nói rồi rót rượu ra vỏ cây, bưng cho Mạc Cự uống. Rồi xé chim đút cho lão ăn.
Lão nhìn Tiêu Lân, ôn nhu nói :
- Yến Yến đi rồi. Lão và tiểu tử phải quay lại kiếp sống như trước đây.
- Sống như thế mới đúng là người của Tử Địa Vô Luân chứ.
Lão bặm môi nhỏ nhẹ nói :
- Ngươi tự chuốc cái khó cho bản thân ngươi ư ?
Tiêu Lân suy nghĩ rồi nói :

- Tiền bối. Chỉ có một cách duy nhất mà Yến Yến có thể lưu lại đây.
- Cách gì ?
Tiêu Lân trầm giọng nói :
- Đổi tên Tử Địa Vô Luân thành Lạc Hồn cốc.
Lão nhìn Tiêu Lân :
- Chỉ như thế thôi à.
Tiêu Lân gật đầu :
- Có như thế Yến Yến mới lưu lại đây được.
- Vậy lão đồng ý.
Tiêu Lân nhìn Mạc Cự :
- Tiền bối đồng ý rồi à ?
Lão gật đầu.
Tiêu Lân nói :
- Nếu đồng ý, tiền bối tuyên thệ với trời đất. Trời đất sẽ minh chứng cho thành ý của tiền bối.
Mạc Cự gật đầu. Lão trịnh trọng nói :
- Trên có trời, dưới có đất, trước mặt là hậu bối, lão Mạc này tuyên ngôn kể từ hôm nay Tử Địa Vô Luân này trở thành Lạc Hồn cốc.
Tiêu Lân chờ lão tuyên thệ xong mới trịnh trọng rót rượu ra ba chiếc vỏ cây.
Chàng bưng một chiếc vỏ cây mớm rượu cho lão.
- Vãn bối kính tiền bối số rượu tâm phục khẩu phục này.
Lão uống xong số rượu, nhìn Tiêu Lân :
- Tiểu tử đồng ý cho Yến Yến lưu lại chứ ?
- Yến Yến lưu lại đây tùy theo ý của nàng. Còn chuyện chặt tứ chi vãn bối hẳn cũng phải gác lại.
- Vậy là sao ?
- Lạc Hồn cốc là nơi người ta vui hoan hỉ. Chàng lẽ lại chặt tứ chi của vãn bối thì nơi này đâu còn là Lạc Hồn cốc nữa. Chẳng lẽ vừa mới đổi tên Tử Địa Vô Luân thành Lạc Hồn cốc thì ngày sau là những tiếng rú thảm đau đớn sao, trời đất có thể chấp nhận được sự việc đó.
Chàng ôm quyền :
- Tiền bối đồng ý với vãn bối không.
Chàng vừa thốt dứt câu thì một tiếng sấm nổi lên trên bầu trời. Tiêu Lân nhìn lên trời nói :
- Tiền bối. Trời đất nghe Tiêu Lân nói quá ư chí lý nên cũng phải lên tiếng với vãn bối.
Lão Mạc nhìn Tiêu Lân :
- Tiểu tử. Lão phu không ngờ bị ngươi dẫn dụ, cuối cùng cũng phải

chấp nhận.
Tiêu Lân mừng như mở cờ trong bụng. Chàng ôm quyền xá lão Mạc.
- Đa tạ tiền bối. Đa tạ tiền bối.
Tiêu Lân đứng lên :
- Vãn bối có thứ này định tặng cho tiền bối.
Lão nhìn chàng :
- Tiểu tử. Phải ngươi định tặng cho lão phu đôi chân bằng cây do ngươi đẽo không ?
Chàng tròn mắt nhìn lão :
- Sao tiền bối biết ?
- Ta biết tấm lòng của ngươi mà.
Lão nhìn sang Yến Yến :
- Nha đầu ! Tử Địa Vô Luân giờ đã là Lạc Hồn cốc, ngươi và Tiêu huynh của ngươi đã có thể rời khỏi đây lão phu không cản.
Yến Yến nhìn lão. Nàng ôn nhu nói :
- Mạc tiền bối ! Yến Yến đã nói rồi, ngoài kia không có chỗ cho Yến Yến. Yên Yến tự nguyện lưu lại Lạc Hồn cốc, còn Tiêu huynh, Yến Yến không có quyền níu chân người.
Lão nhìn sang Tiêu Lân.
Tiêu Lân nói :
- Khi nào rời khỏi đây vãn bối sẽ thỉnh thị tiền bối.
- Ta không cản tiểu tử.
Lão nhìn lại Yến Yến :
- Nha đầu . Nếu ngươi không chê lão phu là kẻ phế nhân tàn tật. Lão phu sẽ nhận ngươi làm nghĩa nữ.
Yến Yến quì ngay lên đối mặt với Mạc Cự :
- Yến Yến từ nhỏ đã mồ côi. Nay được nghĩa phụ nhận làm con. Yến Yến cảm kích vô cùng. Ba lạy này xin được ra mắt nghĩa phụ.
Nàng nói rồi sụp lạy lão Mạc. Nhận ba lạy của nàng, đôi mắt lão Mạc rưng rưng rướm lệ. Vẽ hoan hỷ lộ hắn trên mặt lão. Lão xúc động nói :
- Nghĩa nữ.
Tiêu Lân nhìn hai người. Vẽ xúc động của lão Mạc cũng khiến chàng chao lòng, ngây ngất một niềm hoan hỷ không tả được.
Tiêu Lân nghĩ thầm :
- Tử Địa Vô Luân cuối cùng trở thành Lạc Hồn cốc và sinh lộ của mình và Yến Yến.
Ba người quây quần với nhau thật vui. Họ vừa uống vừa cất những tràng tiếu ngạo vô cùng khấn khích cho đến khi vò rượu vơi dần và cạn sạch thì lão Mạc cũng chếnh choáng. Lão nói :

- Ta say rồi. Phải vào trong đây.
Tiêu Lân liền xốc lão lên lưng :
- Vãn bối đưa tiền bối vào.
- Tốt.
Tiêu Lân cõng lão trên lưng bước vào thảo xá.
Lão ghé miệng vào tai chàng :
- Tiểu tử ngươi lém lỉnh lắm. Sự lém lỉnh của ngươi khiến lão thích ngươi trở thành hiền tế của lão. Bây giờ lão đã có ái nữ rồi, thì ngươi phải là hiền tế của lão phu. Một khi ngươi là hiền tế thì không bao giờ rời khỏi Lạc Hồn cốc này đâu. Ba người chúng ta sẽ sống ở đây đến suốt đời.

Hồi 24
Nghiệp Tình Lụy Thân

Yến Yến và Tiêu Lân ngồi dưới gốc một cây tùng nhìn lão Mạc tập đi trên đôi chân gỗ.
Tiêu Lân nhỏ nhẹ nói :
- Yến Yến. Nghĩa phụ của nàng buộc Tiêu huynh phải trở thành hiền tế mới cho huynh rời khỏi Lạc Hồn cốc. Yến Yến nghĩ sao ?
Nàng đỏ mặt thẹn thùng. Nàng từ từ nhìn lại Tiêu Lân.
- Nghĩa phụ đã muốn vậy. Tiêu huynh nghĩ sao ?
Tiêu Lân nhìn sang nàng :
- Nàng hẳn biết Tiêu huynh của nàng còn mang mối nhục Dương Châu, còn bao nhiêu chuyện ngoài Lạc Hồn cốc này nữa. Một ngày Tiêu huynh chưa rữa được mối nhục Dương Châu thì sao có thể yên lòng được.
Tiêu Lân bỏ lửng câu nói giữa chừng với Yến Yến :
- Tiêu Lân đã hàm ân nàng rất nhiều . Nhưng ân không phải là tình. Tiêu Lân đành để nàng quyết định. Nếu trở thành hiền tế. Tiêu Lân mãi mãi ở trong Lạc Hồn cốc này.
- Điều đó Tiêu huynh không muốn ?
Buông tiếng thở dài, Tiêu Lân nói :
- Huynh còn rất nhiều việc bên ngoài Lạc Hồn cốc.
Nàng cúi đầu nhìn xuống mũi hài, lí nhí nói :
- Yến Yến sẽ nói với nghĩa phụ. Yến Yến không yêu huynh.

Nàng thốt dứt câu thì lệ rịn ra khóe mắt. Nàng nấc nghẹn một tiếng.
Tiêu Lân nhận ra ngay điều đó. Chàng nói :
- Yến Yến sao nàng khóc ?
- Muội nghĩ đến lúc phải xa huynh. Không biết xa huynh rồi muội có chịu được không ?
- Nói vậy thì Yến Yến đã tự thú nàng yêu ta ư ?
Tiêu Lân vừa nói vừa nâng cằm Yến Yến.
Nàng nhìn Tiêu Lân.
- Yến Yến. Muội đã yêu huynh ư ?
Đôi lưỡng quyền của Yến Yến ửng hồng. Nàng thẹn thùng gật đầu.
Nàng gật đầu rồi lại cúi nhìn xuống đất.
Tiêu Lân buông tiếng thở dài nói :
- Yến Yến đợi Tiêu huynh được chứ. Ta sẽ quay lại Lạc Hồn cốc.
Nàng nhìn lên Tiêu Lân :
- Yến Yến sẽ đợi huynh quay về. Nhưng trước khi huynh rời khỏi đây, muội chỉ xin huynh một điều.
- Nàng nói đi.
- Huynh phải tụ thành Hấp Tinh Đại Tà Công của nghĩa phụ. Và Huyết Chỉ của Tiêu thúc thúc.
Tiêu Lân mỉm cười gật đầu :
- Nếu đó là ý của nàng, nhưng sao nàng lại muốn ta tụ thành hai công phu đó.
Nàng thẹn thùng nói :
- Yến Yến lo cho huynh.
Tiêu Lân bật cười thành tiếng :
- Huynh hiểu Yến Yến rồi.
- Huynh hiểu gì ?
- Phải muội sợ Tiêu huynh một lần nữa lại rơi vào tay Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc. Yến Yến yên tâm đi, cho dù huynh có rơi vào tay Huyền Cung cung chủ một lần nữa thì cũng không để cho mụ biến huynh thành một nô nhân giống như Tiêu thúc thúc đâu.
Nàng gượng cười nói :
- Tiêu huynh. Ngoài Lạc Hồn cốc không phải chỉ có một Huyền Cung cung chủ đâu, còn biết bao nhiêu cạm bẫy đang chực chờ huynh. Nếu huynh có được Hấp Tinh Đại Tà
Công của nghĩa phụ và Huyết Chỉ của Tiêu thúc thúc. Muội an lòng hơn.
- Tiêu huynh sẽ thụ học tuyệt công của Mạc lão tiền bối.
Nàng phấn khích nhìn chàng :
- Vậy là muội mãn nguyện rồi. Muội chỉ sợ Tiêu huynh không thụ học

môn công phu đại tà công đó mà thôi.
- Ý của Yến Yến Tiêu Lân phải lĩnh thị, nếu không thì muội buồn ta sao.
Nàng đứng lên nhìn Tiêu Lân nói :
- Huynh đi với muội.
Tiêu Lân đứng lên theo nàng, khẽ gật đầu.
Hai người rời gốc cây tùng. Nàng dẫn Tiêu Lân đi sâu vào trong Lạc Hồn cốc cho đến khi đến một ngôi cổ động có thạch môn chặn ngang.
Tiêu Lân hỏi :
- Yến Yến. Sao muội biết cổ động này ?
- Nghĩa phụ đã đưa muội đến đây.
Yến Yến dẫn Tiêu Lân đứng trên một phiến đá. Nàng nghiêm giọng nói :
- Huynh đừng ngạc nhiên khi vào trong động. Trong ngôi cổ động này là tâm pháp luyện Hấp Tinh Đại Tà Công. Lần đầu tiên muội vào trong cổ động, chứng nghiệm tâm pháp Hấp Tinh Đại Tà Công mà không sao chấp nhận được một lối luyện công như vậy.
Nàng vừa nói xong thì phiến đá tự động dịch chuyển từ từ hướng về thạch môn. Thạch môn từ từ dịch ra để phiến đá trôi thụt vào bên trong.
Sau thạch môn là một gian phòng hình hàm ếch rộng trên mười trượng vuông. Trên gian phòng hình hàm ếch đó là chiếc lỗ trống với bên ngoài để lấy ánh sáng mặt trời. Từ chiếc lỗ ánh sáng mặt trời chiếu xuyên qua, hắt lên vách đá. Trên vách đá là những bức khảm họa khắc hình đôi nam nữ, với tất cả những tư thế hòa quyện thể xác lẫn tâm linh. Dưới mỗi bức khảm là một bồ đoàn bằng đá phẳng lì.
Tiêu Lân nheo mày khi thấy những bức khảm đó.
Khi những bức khảm tạc trên vách đá đập vào mắt, Tiêu Lân còn cảm thấy thẹn thùng.
Chàng liếc trộm qua nàng.
Yến Yến cũng đỏ mặt và né tránh nhìn những bức khảm tạc trên vách đá thạch thất.
Tiêu Lân nói :
- Yến Yến. Trên vách thất này là những bức khảm chỉ cách luyện Hấp Tinh Đại Tà Công ?
Nàng gật đầu. Tiêu Lân bước đến một bức khảm.
Chàng nhìn đôi nam nữ lược khắc trong tư thế lõa lồ, ngồi đối mặt với nhau . Hai tay họ áp vào nhau. Bức khảm trông thật sống động và như thật.

Tiêu Lân chỉ mới nhìn vào bức khảm khắc họa trên vách đá thôi mà đã cảm thấy một cái gì nao nao trong bụng mình.
Chàng nghĩ thầm :
- Mình đâu phải là hạng người như vậy. Nếu những bức khảm này đến được tay Huyền Cung cung chủ, chắc mụ ta hoan hỷ lắm đây.
Chàng bước qua bức thứ hai. Bức khảm này khắc đôi nam nữ đứng đối diện như thân thể dán sát vào nhau.
Tiêu Lân cau mày :
- Tâm pháp Đại Tà Công đấy ư. Đúng là đại tà công thật mà.
Chàng quay bước đến bên Yến Yến :
- Yến Yến. Nghĩa phụ của muội nói những bức khảm này là tâm pháp luyện Hấp Tinh Đại Tà Công ?
Yến Yến gật đầu.
Tiêu Lân gãi đầu :
- Đúng là Hấp Tinh Đại Tà Công.
Nghe chàng nói sắc diện Yến Yến ửng hồng.
Tiêu Lân nói tiếp :
- Cứ phải theo những bức khảm trên vách thạch thất này mới luyện thành Hấp Tinh Đại Tà Công ư ?
Yến Yến gật đầu :
- Đúng như vậy.
Tiên Lân gật đầu :
- Ái chà ! Khó dử à. Muội hẳn đã nhìn qua những bức khảm trên vách thạch thất này rồi ?
Nàng gật đầu :
- Muội đã xem qua. Nghĩa phụ nói, luyện Hấp Tinh Đại Tà Công nhất định không để cho dục tính khởi phát. Một khi bị dục tính khởi phát thì phải ngưng ngay. Nếu như không kịp ngưng lại thì sẽ tẩu hỏa nhập ma mãi mãi biến thành phế nhân.
- Vậy huynh luyện để làm gì ?
- Nghĩa phụ muốn huynh luyện Hấp Tinh Đại Tà Công. Chỉ có luyện Hấp Tinh Đại Tà Công, Tiêu huynh mới có thể rời khỏi Lạc Hồn cốc. Vào trong Tử Địa Vô Luân do duyên phận, rời khỏi Tử Địa Vô Luân phải rời bằng ngã khác. Ngã này phải tụ thành Hấp Tinh Đại Tà Công mới có thể ra khỏi đây được.
- Nói như vậy, huynh phải luyện Hấp Tinh Đại Tà Công ?
Yến Yến gật đầu :
- Nếu Tiêu huynh muốn rời khỏi Lạc Hồn Cốc thì phải luyện Hấp Tinh Đại Tà Công. Chính vì thế mà Yến Yến mới thỉnh cầu Tiêu huynh luyện tâm pháp này.

Tiêu Lân bối rối nói :
- Nhưng. Nhưng để luyện Hấp Tinh Đại Tà Công. Phải... Phải cần một nữ nhân.
Chàng nhìn Yến Yến.
Hai người đối diện với nhau. Yến yến nói :
- Muội chính là nữ nhân đó.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Yến Yến. Thiệt thòi cho muội lắm.
Nàng gượng cười :
- Yến Yến không có gì thiệt đâu để huynh phải lo lắng nghĩ ngợi. Muội chỉ cần huynh làm một việc, nếu ra khỏi Lạc Hồn cốc này.
- Muội nói đi.
Yến Yến nghiêm giọng nói :
- Tại Hàm Đan có một tiêu cục gọi tên là Trương Phong tiêu cục.
Tiêu Lân nhìn vào mắt nàng.
Yến Yến buông tiếng thở dài nói tiếp :
- Trương Phong tiêu cục trước đây của thân phụ. Nhưng nay nó đã thuộc về người khác. Người đó chính là phó tổng tiêu đầu Mạch Phú Thành. Huynh đến Hàm Đan lấy lại Trương Phong tiêu cục. Việc thứ hai huynh phải làm là đưa Dị Thi Âm về đây.
Nàng nhìn chàng :
- Muội biết nghĩa phụ còn rất yêu Dị Thi Âm, nên muốn người đó phải tạ tội với nghĩa phụ.
Tiêu Lân buông tiếng thở dài.
- Còn Yến Yến ?
Yên Yến mỉm cười :
- Có duyên có phận thì muội và huynh sẽ gặp lại nhau. Còn không duyên không phận. Đó là ý trời.
Nàng chủ động nắm tay chàng :
- Tiêu Lân. Yến Yến biết huynh là người tốt. Và huynh cũng không muốn chôn mình trong Lạc Hồn cốc, nên chấp nhận tất cả. Công phu này có uy lực tối hậu, và tàn bạo. Nhưng đối độc hay không là do người sử dụng nó. Một khi huynh đã tụ thành Hấp Tinh Đại Tà Công thì chính tay muội sẽ hủy đi tất cả bức khảm trong thạch thất này không để Hấp Tinh Đại Tà Công lọt vào tay kẻ xấu. Huynh đồng ý với muội chứ.
Tiêu Lân nắm tay nàng.
- Tiêu huynh chỉ lo cho Yến Yến thôi. Nàng nhận tất cả sự thiệt thòi về mình.
- Huynh làm xong hai việc của muội xem như đã trả lại sự hy sinh

cho muội rồi. Đúng ra huynh và muội chẳng còn sự lựa chọn nào. Nếu như huynh muốn rời khỏi Lạc Hồn cốc.
Tiêu Lân nhìn thẳng vào mắt nàng :
- Nếu vậy đây là ý trời.
Yến Yến gật đầu :
- Tiêu huynh hãy xem đây là ý trời.
Hai người bước đến bức khảm đầu tiên. Đối mặt nhìn nhau, sắc diện của Tiêu Lân lẫn Yến Yến đều đỏ bừng. Cả hai cảm giác như mặt đang bị nung đỏ bởi một bếp than hồng.
Yến Yến nói :
- Tiêu huynh. Đây là ý trời.
Nàng vừa nói vừa từ từ trút bỏ trang phục mình. Tiêu Lân cảm thấy cổ họng như có khối than hồng chận ngang, thậm chí tưởng chừng mình đang ngộp thở, chẳng thể nào lấy
được chân khí như lúc bình thường.
Cơ thể với những đường cong cân đối và tỏa mùi xạ hương của một trinh nữ của Yến Yến đập vào mắt, xông vào mũi tạo ra trong chàng một thứ cảm xúc lâng lâng thật khó tả.
Tiêu Lân nhủ thầm :
- Tiêu Lân. Ngươi có thể bị tẩu hỏa nhập ma biến thành phế nhân mãi mãi bởi sự xúc cảm trong nội thể ngươi.
Chàng tự nhủ như vậy và cũng bắt chước Yến Yến lột bỏ y trang mình.
Hai người không còn thứ gì để che thân. Họ đối nhãn với nhau.
Yến Yến nghiêm giọng nói :
- Tiêu huynh nhớ lời của muội chứ ?
Tiêu Lân gật đầu :
- Huynh nhớ. Huynh và muội có thể bị tẩu hoả nhập ma biến thành phế nhân mãi mãi. Huynh không muốn biến thành phế nhân đâu.
- Yến Yến thì muốn huynh tụ thành Hấp Tinh Đại Tà Công.
Nàng nói rồi từ từ đưa ngọc thủ đến trước. Chàng áp tay mình vào ngọc thủ của nàng.
Tiêu Lân từ từ rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực.
Hai người từ từ ngồi xuống bồ đoàn bằng đá. Họ đối mặt với nhau, tay áp chặt vào nhau. Cả hai bắt đầu vận công điều tức.
Ngay lập tức cảm giác nao nao xuất hiện trong nội thể của hai người. Một thứ cảm giác lạ kỳ mà không dễ gì đè nén được.
Tiêu Lân nhìn Yến Yến. Họ đối mặt nhau. Nhãn quang lộ ra những nét cháy bỏng khát tình.
Tiêu Lân nhủ thầm :

- Tiêu Lân. Ngươi phải rời khỏi Lạc Hồn cốc. Phải rời khỏi Lạc Hồn cốc.
Yến Yến từ từ nhắm mắt lại. Nàng cố giữ tịnh tâm nhưng cuối cùng phải bật ra lời.
- Tiêu huynh... Muội yêu huynh.
0o0
Lão Mạc ngồi trên phiến đá trước thạch môn. Lão chờ đợi thời khắc thạch môn mở ra với vẻ nôn nóng. Mặt lão chợt sa sầm hẳn lại. Nhìn về phía trước.
Mạc Cự lão dị nhân chưa kịp lên tiếng hai thì có hai người một nam một nữ song hành thẳng đến trước mặt lão.
Hai người đó ngang nhiên tiến thẳng đến trước mặt lão Mạc.
Lão Mạc sững sờ nhìn trung phụ tuổi đã ngoài lục tuần. Lão thảng thốt nói :
- Tối độc phụ nhân tâm Dị Thi Âm.
Mặc dù đã ngoài sáu mươi, nhưng Dị Thi Âm vẫn tô son trát phấn trông thật diêm dúa.
Còn bên cạnh Dị Thi Âm là một trung niên tuổi chỉ vừa quá tam tuần, để ria mép, nước da trắng hồng.
Dị Thi Âm nhìn Lão Mạc, ôn nhu nói :
- Ta tưởng đâu lão chết rồi chứ. Không ngờ lão lại sống dai như vậy.
Lão Mạc đanh giọng nói :
- Tối độc phụ nhân Dị Thi Âm. Nàng còn quay lại đây làm gì ?
Dị Thi Âm chấp tay sau lưng nhìn lão Mạc nói :
- Tử Địa Vô Luân là của ta và lão tìm ra. Tất nhiên Thi Âm cũng có quyền quay lại chứ.
Thi Âm chỉ gã trung niên đứng bên.
- Ta nói cho lão biết, ta không chỉ quay lại một mình mà còn đem theo cả ý trung nhân của mình.
Mụ nắm tay gã trung niên, từ tốn nói :
- Chàng ấy là Bạch Diện Thư Sinh Đổng Tuân. Lão biết vì sao ta đem ý trung nhân của mình về đây không ?
Lão Mạc gằn giọng nói :
- Nói đi.
- Ta đã hứa với chàng sẽ cho chàng môn thần công cái thế độc nhất vô nhị để độc bá võ lâm. Nên mới đưa chàng về Tử Địa Vô Luân. Ta những tưởng đâu với thời gian ba mươi năm thì lão đã là nấm đất xanh cỏ, không ngờ lão vẫn còn sống lại còn ngồi canh cửa Thạch động u linh.
Lão Mạc nhìn Thi Âm :

- Ta biết nàng sẽ quay về nên ở đây đợi nàng. Ta ráng sống một cuộc sống của một phế nhân, còn man rợ hơn loài cầm thú để chờ nàng quay về đó.
- Và hôm nay ta quay về nhưng quay về không phải một mình mà với tình lang của ta. Ta phải đợi đúng thời khắc sinh môn mở ra mới vào được. Ta phải cho Chu Tuyết Ngọc canh chừng Tử môn để không ai đến quấy rầy lão. Chỉ chờ thời khắc ta đến mà thôi.
Lão Mạc buông tiếng thở dài rồi nói :
- Thi Âm. Nàng còn nhớ đến những gì trước đây của ta và nàng ?
Thi Âm lắc đầu :
- Ta chẳng còn nhớ gì cả.
Vừa nói Thi Âm vừa nắm tay Đổng Tuân.
- Đã có Đổng Tuân rồi. Ta sao còn nhớ gì đến lão.
Lão Mạc định nhãn nhìn Đổng Tuân.
Đổng Tuân cười giả lả nói :
- Tiền bối đã quá già rồi, hãy nhường Tử Địa Vô Luân cho Đổng mỗ. Đổng mỗ sẽ cho tiền bối được cái ăn, cái uống. Nếu như chiếm được ngôi vị võ lâm Minh chủ.
Lão Mạc giận đến tái mặt. Lão hừ nhạt một tiếng rồi nói :
- Tiểu tử đừng nằm mơ. Ngươi không thể nào lấy được Tử Địa Vô Luân đâu. Bởi giờ nó đã là Lạc Hồn cốc.
Thi Âm nói :
- Lão đổi tên Tử Địa Vô Luân tự bao giờ vậy. Lạc Hồn cốc nghe cũng hay đó.
Thi Âm nhìn lại Đổng Tuân. Mụ nũng nịu nói :
- Tướng công. Chàng có thích cái tên Lạc Hồn cốc đó không ?
Đổng Tuân vòng tay ôm lấy vòng lưng mà thời gian đã phủ lên một lớp mỡ của Dị Thi Âm.
- Huynh thích lắm.
Nghe hai người đó đối đáp với nhau mà chân diện của lão Mạc sa sầm.
Lão Mạc rít giọng nói :
- Nơi đây chỉ là mồ chôn của hai ngươi thôi.
Thi Âm tròn mắt nhìn lão Mạc.
- Mồ chôn của lão thì có. Thi Âm không biết với tấm thân tàn phế kia thì lão quỷ làm gì được Dị Thi Âm và Đổng tướng công chứ !
Thi Âm nhìn lại Đổng Tuân :
- Tướng công. Tâm pháp Hấp Tinh Đại Tà Công sau thạch môn kia. Chàng để thiếp lấy mạng lão quỷ không tay chân này rồi. Sẽ đưa chàng vào luyện công nha.

Nghe Thi Âm thốt ra câu này, chân diện của lão Mạc giần giật. Mặt lão đỏ bừng như than hồng, rồi chuyển qua màu tím bầm.
Lão Mạc gằn giọng nói :
- Thi Âm. Hãy đến lấy mạng ta. Có lấy được mạng của Mạc Cự này thì nàng mới có thể dùng Lạc Hồn cốc cho tình nhân của nàng.
Thi Âm nhìn lão Mạc :
- Ta có ý đó mà. Ta những tưởng đến đây thì mồ lão đã xanh cỏ rồi. Ta chỉ còn mỗi một việc duy nhất tróc nã lão lên để mãi mãi lão không còn tồn tại trong này nữa.
Thi Âm cười khẩy rồi nói :
- Nhưng không ngờ lão còn sống, nên buộc ta phải động tay động chân. Chẳng biết với tấm thân tàn phế kia, lão sẽ làm gì được ta nhỉ.
- Lão phu dù tàn phế nhưng vẫn trừng trị nàng được mà.
Nói dứt lời Mạc Cự lắc vai. Lão gồng người yên vị trên đôi chân gỗ.
Thi Âm nhìn lão buột miệng thốt :
- Ý !
Lão Mạc rít giọng nói :
- Thi Âm. Nàng sẽ được thấy Hấp Tinh Đại Tà Công của ta.
Lời còn đọng trên miệng, Mạc Cự thi triển thân pháp quái dị. Lão xoay tròn như bông vụ tạo ra một luồng lốc khí dử dội lan tỏa nhanh đến Thi Âm và Đổng Tuân.
Thi Âm nói :
- Đổng tướng công cẩn thận.
Đổng Tuân nghe Thi Âm cảnh báo lùi ra sau hai trượng.
Thi Âm hét lớn :
- Lão quỷ dụng Hấp Tinh Đại Tà Công thì ta cũng dụng Hấp Tinh Đại Tà Công đối phó với lão.
Vừa nói, Dị Thi Âm vừa vận công đẩy song thủ về phía con trốt của lão Mạch. Từ tâm trung bản thủ của mụ, hai đạo xoáy khí cuồn cuộn cuốn về phía con trốt khí.
Ầm !
Mặc dù có nội lực cao thâm hơn Dị Thi Âm nhưng lão Mạc phải đối đầu với ngay chính tuyệt công Hấp Tinh Đại Tà Công bằng sự thụ động bởi lão đâu còn tứ chi để phát huy được hết uy lực của tuyệt công.
Sau tiếng sấm chưởng dữ dội. Dị Thi Âm trượt dài về sau những hai trượng trong khi lão Mạc rơi huỵch xuống đất.
Đôi chân gỗ văng ra khỏi thân pháp lão lăn lông lốc. Lão lắc vai chúc đầu xuống đất.
Dị Thi Âm phá lên cười :

- Lão Mạc, lão hay lắm đó, tự chế tác cho mình một cách đi có một không hai trên đời.
- Tại vì ai mà ta mới có cách đi này.
Lão Mạc vừa nói vừa xoay tròn thân ảnh, lướt về phía Dị Thi Âm.
Dị Thi Âm nghiến răng :
- Lão quỷ muốn chết. Bổn nương cho lão chết.
Mụ vừa nói vừa đẩy ngọc thủ về phía thân pháp của lão Mạc. Hai đạo xoáy khí Hấp Tinh Đại Tà Công quyện lấy nhau làm một, rồi bổ thẳng đến lão Mạc.
Ầm !
Mặc dù có Hấp Tinh Đại Tà Công hộ thể nhưng lão vẫn bị hai đạo khí kình của Dị Thi Âm đánh bật ngược trở lại, va thẳng lưng vào thạch môn rồi bật trở ra.
Lão nghiến răng ngồi lên. Sắc diện lão tái nhờn tái nhợt.
Đổng Tuân thét lên :
- Nương nương. Lão đã bị nội thương trầm trọng rồi. Chúng ta hợp công lấy mạng lão.
Dị Thi Âm gật đầu :
- Lão quỷ. Phu phụ Thi Âm đưa lão đi đây.
Vừa nói Thi Âm lẫn Đổng Tuân đồng loạt nhắm Mạc Cự, vận dụng tất cả mười hai thành công lực, tạo ra một vùng chưởng khí di sơn đảo hải bổ thẳng đến Mạc Cự.
Ngồi thụ động dưới đất trong tình trạng chẳng còn tứ chi, ví như cục thịt chờ đợi những đạo khí chưởng cắt ra thành nhiều mảnh. Lão Mạc buông tiếng thở dài từ từ nhắm mắt, miệng thì nói.
- Tối độc phụ nhân tâm.
Tiếng sấm trỗi lên do chưởng khí chạm vào nhau làm rung chuyển cả không gian Lạc Hồn cốc. Cát đá tỏa rợm cả một góc, trong khi Mạc Cự vẫn yên vị một chỗ.
Tiêu Lân và Yến Yến như đôi tiên đồng ngọc nữ phiêu bồng lướt đến bên lão dị nhân Mạc Cự. Hai người nhìn Dị Thi Âm và Đổng Tuân.
Dị Thi Âm rõi mắt nhìn Tiêu Lân và Yến Yến với vẻ tò mò. Mụ nói :
- Tiểu tử và nha đầu ở đâu ra vậy chứ ?
Tiêu Lân ôm quyền nho nhã đáp lời Dị Thi Âm :
- Vãn bối là Tiêu Lân còn đây là Yến Yến xá muội.
Thi Âm cau mày :
- Hóa ra tên tiểu tử thúi họ Tiêu và ả nha đầu phản chủ.
Câu nói của Dị Thi Âm khiến đôi chân mày của Tiêu Lân nhíu lại. Chàng nhìn lại lão Mạc.
- Mạc tiền bối. Sao hai người này có thể lạc vào Lạc Hồn cốc được

vậy. Chẳng lẽ tử môn mất hiệu nghiệm.
Mạc Cự lắc đầu.
- Tử môn vẫn hiệu nghiệm nhưng họ vào được là bởi vì thị là Dị Thi Âm.
Tiêu Lân nhìn sững lại Dị Thi Âm :
- Bà là Dị Thi Âm.
- Không sai.
Tiêu Lân ve cằm :
- Khi nãy bà nói vãn bối và Yến Yến xá muội là hạng người gì nhỉ.
- Tiểu tử thúi họ Tiêu và ả nha đầu phản chủ .
Tiêu Lân ôm quyền từ tốn nói tiếp :
- Lão bà bà nói người ta là hạng người phản chủ . Vậy xin hỏi lão bà bà có nhìn lại mình chưa. Không chừng lão bà bà còn là hạng người cực kỳ kỳ cục hơn nữa. Tiêu Lân mạo phạm hỏi, cái gã mặt hoa da phấn đứng cạnh lão nương là ai vậy ?
Hai cánh môi của Dị Thi Âm mím lại. Suy nghĩ một lúc rồi mụ nói :
- Tình lang của ta đó.
Tiêu Lân thét lên :
- Cái gì ! Tình lang của mụ à ? Gã chỉ ngoài tam tuần còn mụ thì đã ngoài lục tuần.
Tiêu Lân hất mặt về phía Đổng Tuân :
- Cái tên ôn dịch. Ngươi có mục đích gì mà lại tự nguyện trở thành tình lang của một lão bà ngoài sáu mươi vậy ?
- Tiểu tử. Ngươi muốn biết mục đích của ta à ? Ta cũng đâu cần dấu ngươi làm gì. Mục đích của Đổng mỗ là thụ học Hấp Tinh Đại Tà Công của Tử Địa Vô Luân đó.
- Tiêu Lân hiểu rồi. Mụ ôn dịch kia dẫn tình lang về để giết chồng cũ của mình. Phải không ?
Chàng hất mặt về phía Dị Thi Âm :
- Hê. Bổn thiếu gia nói đúng chứ ?
- Rất đúng. Ta tưởng đâu lão phế nhân đó đáng ra phải chết từ lâu rồi không ngờ nay lão vẫn còn sống.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Lão nương biết vì sao Mạc tiền bối vẫn còn sống không. Người chấp nhận sống với kiếp phế nhân, cốt để chờ lão nương đưa gã tình lang mặt hoa da phấn về để xem mặt đó. Trước đây lão nương và Mạc tiền bối được thiên hạ gắn cho mỹ danh Uyên Ương Song Hiệp, hiền khang lệ, nay thì có kẻ khác thế vào chỗ của Mạc tiền bối. Do đó tiền bối muốn xem mặt người thay thế mình.
Tiêu Lân chắp tay sau lưng dấn đến hai bộ. Chàng nhìn Đổng Tuân,

chắt lưỡi :
- Ái chà ! Da trắng hồng hào chứng tỏ được lão nương vỗ béo rất tốt.
Chàng gật gù chắt lưỡi nói tiếp :
- Bộ tạng rất tốt. Thứ giống này chắc là giống tốt. Phàm giống tốt mới được người ta chăm chút chu đáo như vậy.
Chàng hất mặt :
- Hê. Túc hạ thuộc giống gì vậy ?
Đổng Tuân nheo mày lộ vẻ đanh ác. Y rít giọng nói :
- Tiểu tử ! Ngươi nói giống gì chứ. Ngươi nói gì cứ nói ra đi.
- Tiêu Lân muốn hỏi túc hạ thuộc giống gì. Phàm heo thì phải có giống tốt giống xấu. Nhất là loại heo như túc hạ đó. Nếu tại hạ đoán không lầm các hạ đây thuộc giống heo nọc. Đúng không ?
Chân diện Đổng Tuân đỏ bừng. Y vừa giận vừa thẹn. Y sao có thể chịu được lời phỉ báng, nhục mạ của Tiêu Lân.
Đổng Tuân rít giọng nói :
- Tiểu tử. Ngươi nói Đổng mỗ là giống heo thế ngươi là giống gì ?
- Bổn thiếu gia là giống người rồi. Lại là giống người chuyên chăn heo. Không tin các hạ cứ làm heo xem. Tại hạ chăn giỏi lắm đó.
Chàng ngoắc Đổng Tuân :
- Đến đây. Đến đây.
Đổng Tuân nghiến răng :
- Đổng mỗ đến đây.
Đổng Tuân vừa nói vừa lắc người lướt thẳng đến Tiêu Lân.
Dị Thi Âm giật mình thét lên :
- Đổng lang. Coi chừng.
Nhưng mụ đã cảnh báo Đổng Tuân quá trễ. Khi Đổng Tuân lướt tới Tiêu Lân chưa kịp phát động chiêu công thì một đạo xoáy kình như con trốt từ đôi bản thủ của chàng phát ra, bổ thẳng đến gã nhanh không thể tưởng.
Đôi khí công đó chụp xuống Đổng Tuân, rồi vặn gã như vặn một sợi dây thừng. Những âm thanh răng rắc phát ra, khi hai đạo khí tan biến vào hư vô thì thể pháp họ Đổng chẳng còn ra hình người nữa mà đã biến thành một đống thịt lầy nhầy.
Thi Âm biến sắc nói :
- Hấp Tinh Đại Tà Công.
- Lão nương biết rồi đó. Tiêu Lân dùng đến Hấp Tinh Đại Tà Công để vặn tình nương của lão nương. Bây giờ đến lượt lão nương.
Chàng nheo mắt với Yến Yến. Nàng khẻ gật đầu .
Tiêu Lân nói :
- Sao. Lão nương có muốn trả thù cho tình lang mình không ?

- Không chỉ trả thù cho Đổng lang mà còn buộc tiểu tử phải trả giá nữa.
Tiêu Lân khoát tay :
- Hê ! Bổn thiếu gia không muốn thế vào chỗ của Đổng lang của lão nương đâu đấy nhé... Tiêu thiếu gia không muốn biến thành Tiêu ôn dịch đâu nhé.
Dị Thi Âm rít giọng nói :
- Tiểu tử ! Ngươi phải chết.
Dị Thi Âm vừa nói vừa vận chuyển Hấp Tinh Đại Tà Công. Một luồng khí đen xịt xuất hiện trên đôi bản thủ của mụ. Mụ đẩy song thủ về phía Tiêu Lân.
Tiêu Lân không thèm né tránh mà vươn tay ra phía trước, trong khi tả thủ lại áp vào hữu thủ của Yến Yến. Đạo khí đen kịt kia chạm vào hữu thủ của chàng nhưng chẳng hề phát ra tiếng sấm chưởng nào.
Sự biến đặc dị xảy ra khiến cho Dị Thi Âm gần như không thể nào tin được, luồng khí công Hấp Tinh Đại Tà Công của mụ như thể rút vào tâm trung bản thủ của Tiêu Lân. Mụ cố giữ tấn nhưng không thể giữ lại được, như có một hấp lực uy mãnh rút mụ về phía Tiêu Lân. Đã không trụ tấn được, nội lực của Dị Thi Âm lại càng lúc càng cạn kiệt nhanh chóng không sao thu hồi được chân nguyên.
Hai chân Dị Thi Âm cứ trượt dài trên mặt đất trôi dần về phía Tiêu Lân, chân diện càng lúc càng tái nhờn, tái nhợt.
Mạc Cư thét lớn :
- Tiêu Lân dừng tay.
Lời còn đọng trên miệng lão thì Tiêu Lân hóa giải Hấp Tinh Đại Tà Công đồng thời thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ lướt đến điểm vào tịnh huyệt của Dị Thi Âm.
Dị Thi Âm đứng thừ ra như pho tượng.
Tiêu Lân ôm quyền hướng về Mạc Cự :
- Tiền bối. Định liệu thế nào.
Buông tiếng thở dài, Mạc Cự nói :
- Nhất dạ phu thê bách nhật ân. Tha cho mụ đi.
Yến Yến nói :
- Nghĩa phụ. Yến Yến biết nghĩa phụ còn rất yêu thương lão nương. Hay là để lão nương lưu lại Lạc Hồn cốc cùng với Yến Yến chăm sóc cho nghĩa phụ.
Mạc Cự buông tiếng thở dài nói :
- Yến Yến. Để mụ ta lại rất nguy hiểm cho con.
Tiêu Lân nói :
- Tiền bối yên tâm. Vãn bối có cách này. Lão nương đã chặt tứ chi

của tiền bối thì cứ để vãn bối chặt tứ chi người. Xem như Uyên Ương Song Hiệp vẫn như ngày nào.
Thi Âm biến sắc :
- Ngươi...
Tiêu Lân nhìn lại Thi Âm thản nhiên nói :
- Hê. Lão nương làm được điều đó với Mạc Cự tiên sinh, sao bây giờ sợ hãi như vậy.
Thi Âm khẩn thiết nói với Mạc Cự :
- Lão Mạc. Ngươi hận ta thì cứ ra tay giết ta. Đừng để tên tiểu tử này chặt tứ chi ta.
Mạc Cự nhìn Thi Âm. Lão buông tiếng thở dài nói :
- Tiêu Lân. Tha cho mụ đó đi.
Tiêu Lân nhìn lão Mạc. Chàng nghĩ thầm :
- Lão nặng tình nên quá ư yếu đuối. Với một người bất nhân bất nghĩa bất đạo như mụ này mà còn nặng tình. Không biết lão nặng tình cái chỗ nào nhỉ ?
Ý niệm đó khiến Tiêu Lân buông tiếng thở dài ngao ngán. Chàng suy nghĩ rồi nhìn lại Thi Âm.
- Bổn thiếu gia đồng ý nghe lời Mạc tiền bối tha cho lão nương, nhưng đổi lại lão nương phải làm một cái gì đó khiến cho thiếu gia đây yên tâm rời Lạc Hồn cốc.
- Ngươi muốn ta làm gì ?
Tiêu Lân gằn giọng nói :
- Phế bỏ võ công.
- Nội lực của ta đã bị ngươi hút cạn kiệt rồi còn võ công đâu mà phế.
- Ý... Thật sao ?
Tiêu Lân vừa nói vừa áp song thủ vào đại huyệt Bách Hội của Dị Thi Âm.
Mụ nhăn mặt, từ từ nhắm mắt lại. Mụ rùng mình một cái.
Tiêu Lân rút tay lại.
Thi Âm được chàng giải huyệt cũng là lúc mất toàn bộ công lực. Nước mắt trào ra hai bên khóe mụ. Mụ nhìn Tiêu Lân :
- Ngươi mãn nguyện rồi chứ ?
- Rất mãn nguyện.
Thi Âm bước đến trước mặt Mạc Cự :
- Lão Mạc. Tiểu tử kia đã phế bỏ toàn bộ công phu của ta rồi. Hẳn lão thích thú lắm phải không. Bây giờ thì lão đã có thể giết ta được rồi.
Lão Mạc lắc đầu :
- Ta không như Thi Âm nghĩ đâu. Ta không giết nàng nhưng cũng không bao giờ gặp nàng. Ta nhượng gian thảo xá cho nàng và đừng

bao giờ bước qua đây cho ta gặp nàng.
Lão nhìn lại Yến Yến và Tiêu Lân :
- Yến Yến, Tiêu Lân, chúng ta đi.
Yến Yến nhặt đôi chân ngỗ lắp vào người lão Mạc. Lão gồng người đứng lên đôi chân gỗ đó. Nhìn lại Dị Thi Âm, lão Mạc nói :
- Đừng bao giờ cho ta thấy mặt.
Nói rồi lão khập khểnh bước đi.
Yến Yến và Tiêu Lân nhìn lại Dị Thi Âm rồi mới nối bước theo lão Mạc.
Ba người đi chưa được bao xa thì Dị Thi Âm hối hả bước vào cổ động U Linh. Mụ đứng thừ ra khi tất cả những bức khảm trên vách đá đã bị phá hủy chẳng để lại vết tích gì.
Thi Âm rống lên :
- Mạc Cự ! Ta hận lão. Ta hận lão.
Nghe mụ thét câu nói đó, lão Mạc chỉ hơi dừng bước nhưng không quay lại.
Lão buông tiếng thở dài rồi tiếp tục khập khễnh bước bằng đôi chân gỗ.
Lão vừa bước vừa nói :
- Thi Âm không bao giờ thay đổi được.

Hồi 25
Hư Thực Thực Hư - Vô Minh Kỳ Ảo

Đứng trên vách đá cao chót vót nhìn xuống Lạc Hồn cốc, Yến Yến và Lão Mạc chỉ còn là hai chấm đen trong tầm mắt của Tiêu Lân. Chàng nhìn lại đôi bản thủ của mình. Nếu không có Hấp Tinh Đại Tà Công thì Tiêu Lân chẳng thể nào vượt qua được vách đá dựng đứng cả trên trăm trượng này để rời Lạc Hồn cốc.
Chàng nhẩm nói :
- Yến Yến, Mạc tiền bối ! Tiêu Lân sẽ quay lại Lạc Hồn cốc.
Tiêu Lân đứng như thế một lúc lâu nhìn xuống Lạc Hồn cốc. Phía dưới vẫn còn hai chấm đen mà chàng biết đó là Yến Yến và Lão Mạc.
Buông tiếng thở dài, Tiêu Lân nói :
- Nhất định Tiêu Lân sẽ quay về.

Rít một luồng chân ngươn trút bỏ sự bồi hồi đang dâng tràn tâm tưởng mình. Tiêu Lân mới có thể quay bước. Chàng thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ rời vách đá Lạc Hồn.
Khi vầng nhật quang sắp lặn thì chàng đến Giang Đông. Chẳng mấy khó khăn Tiêu Lân tìm ra tòa Tam Tông Miếu, vẫn là tổng đàn của Cái Bang.
Tiêu Lân bước vào gian tửu điếm đối diện với tòa Tam Tông Miếu. Chẳng một ai màng đến sự xuất hiện của Tiêu Lân.
Chọn một chiếc bàn trong góc tửu điếm, Tiêu Lân gọi điếm chủ bày rượu và thức ăn.
Gã điếm chủ bước ra nặn một nụ cười giả lả.
Tiêu Lân nói :
- Quán chủ, tại hạ có thể hỏi vài câu được không ?
- Công tử hỏi gì ạ ?
- Xin hỏi quán chủ, bên kia có phải là tòa Tam Tông miếu, nơi hội tụ của những vị trưởng lão Cái Bang không ?
Gã quán chủ gật đầu :
- Đúng rồi. Đúng rồi.
- Thế quán chủ có thấy điều gì khác thường không ?
- À công tử hỏi thì lão nhị này mới nói. Ngày mai đúng ngày Đoan Ngọ. Nghe nói Cái Bang có sự việc lớn. Hình như lão Bang chủ Khấu Đà Tử quyết định chọn người kế vị chức vụ Bang chủ.
- Khấu Đà Tử hiện có mặt trong Tam Tông Miếu không ?
Lão quán chủ lắc đầu :
- Không không. Lão Bang chủ vốn là bằng hữu tri tửu với lão nhị, nhưng chẳng bao giờ có mặt lão ở Tam Tông Miếu . Chỉ khi nào cần lắm thì lão mới xuất hiện. Không biết ngày mai lão có đến không.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Đa tạ quán chủ . Hy vọng ngày mai lão sẽ xuất hiện.
- À... Mà sao công tử quan tâm đến lão Bang chủ Khấu Đà Tử ?
- Không có gì đâu quán chủ. Tại hạ có hai vị bằng hữu, một nam một nữ muốn tìm lão Bang chủ. Còn tại hạ thì muốn tìm hai người đó.
- Hóa ra là vậy.
Tiêu Lân rót rượu ra chén. Chàng bưng chén nói :
- Quán chủ uống với tại hạ một chén chứ ?
- Công tử đã mời, lão nhị đâu dám từ chối.
Lão uống cạn chén rượu của Tiêu Lân trao rồi như sực nhớ ra điều gì.
- Mấy hôm nay có hai người đến tửu điếm của lão nhị. Nhưng không phải một nam một nữ mà là hai vị công tử. Trong hai người đó có

một người thật khôi ngô tuấn tú. Không thể tả hết được vẻ đẹp khôi ngô của y. Họ cũng hỏi đến Bang chủ Khấu Đà Tử.
Tiêu Lân sực nhớ lại là chàng đã bảo Tu Di cải dạng nam trang. Tiêu Lân mỉm cười nói với lão :
- Một người là Thường Tam Lĩnh, còn một người họ Ngạc đúng không à.
- Công tử biết hai người đó à ?
- Tại hạ là bằng hữu của họ.
Lão quán chủ buông tiếng thở dài. Lão nhìn Tiêu Lân từ tốn nói :
- Công tử có quen với Ngạc công tử không ?
- Không chỉ quen mà còn rất thân nữa.
Nghe chàng nói câu này, lão nhị liền kéo ghế ngồi xuống đối mặt với Tiêu Lân. Lão ngập ngừng nói :
- Công tử quen với Ngạc công tử à ?
Tiêu Lân gật đầu :
- Y là bằng hữu tri giao của tại hạ.
Lão nhị xoa tay :
- Tốt quá. Tốt quá.
Tiêu Lân nhìn lão :
- Quán chủ có chuyện gì muốn nhờ tại hạ ?
Lão ngượng ngùng nói :
- Nói ra hổ thẹn, công tử đừng cười lão nhị.
- Tại hạ đâu dám cười. Quán chủ cứ nói, nếu giúp được tại hạ sẵn sàng giúp đỡ.
Lão nhị ôm quyền :
- Đa tạ công tử... Đa tạ công tử.
Tiêu Lân khoát tay :
- Quán chủ xin đừng khách sáo. Không biết tại hạ có giúp được cho quán chủ hay không, nên không dám nhận sự đa tạ của quán chủ trước.
- Nếu công tử là bằng hữu tri giao với Ngạc công tử, nhất định công tử sẽ giúp được lão nhị. Nếu công tử giúp được, lão phu xin hậu tạ.
- Vậy quán chủ nói đi. Cần gì nơi tại hạ nào.
Lão nhị lưỡng lự rồi nói :
- Không dấu gì công tử. Lão nhị chỉ có một ái nữ duy nhất. Ái nữ của lão phu khi gặp Ngạc công tử, bỗng dưng thất thần, chẳng buồn ăn với uống. Thị chỉ muốn gặp Ngạc công tử thôi.
Tiêu Lân phá lên cười :
- Tại hạ hiểu rồi. Hiểu rồi. Ngạc đệ của tại hạ vốn là một mỹ nam tử hào hoa phong nhã nhưng lại rất nghiêm trong chuyện yêu đương. Ái

nữ của quán chủ chắc đã thất thần vì phong thái hào hoa của y, nên sinh bịnh phải không ?
- Công tử nói đúng. Chính vì vậy lão nhị nói ra hổ thẹn vô cùng, nhưng khốn nổi lão nhị chỉ có một đứa con gái duy nhất.
Lão buông tiếng thở dài nhìn Tiêu Lân :
- Nếu công tử có thể mời được Ngạc công tử đến tệ gia một lần.
Lão xoa tay nhìn chàng nhỏ giọng nói :
- Lão nhị sẵn sàng đền ân cho công tử.
- Được. Nhất định tại hạ sẽ giúp quán chủ. Nhưng rất tiếc bây giờ tại hạ không biết Thường Tam Lĩnh và Ngạc đệ đang ở đâu. Chắc quán chủ biết ?
Lão phấn khích hẳn lên :
- Lão nhị biết. Lão nhị biết.
- Nếu vậy quán chủ chỉ cho tại hạ được không ?
- Lão nhị biết Ngạc công tử và Thường Tam Lĩnh công tử hiện đang ở tại Ngọc Huê lầu.
- Tại hạ sẽ đến đó.
Tiêu Lân đứng lên.
Lão nhị nói :
- Công tử ! Thức ăn vừa mới dọn ra, công tử chưa dùng.
- Tại hạ sẽ dùng sau. Xin gởi lại quán chủ.
- Lão nhị sẽ chờ công tử quay về.
Tiêu Lân gật đầu.
Chàng vừa dợm bước thì thấy một người gầy còm chống gậy đội mũ rộng vành bước vào tửu điếm. Người đội mũ rộng vành như thể nhận ra Tiêu Lân liền chống gậy bước đến bên bàn chàng.
Tiêu Lân nhìn xuống chân người đó. Đôi giày còn mới tinh khác hẳn với bộ trang phục cáu bẩn.
Tiêu Lân nhìn lão Nhị.
- Điếm chủ. Tại hạ có khách mời rồi.
Lão nhị cáo lui.
Tiêu Lân gật đầu.
Chờ lão nhị đi rồi, Tiêu Lân mới ngồi trở lại.
Người đội mũ rộng vành vẫn đứng nhìn chàng.
Tiêu Lân rót rượu ra chén. Vừa rót rượu chàng vừa nói :
- Ở đây không phải là Dương Châu Lạc tửu lâu, nên đừng có khóc lóc đấy nhé.
Người đội mũ rộng vành ngồi xuống đối diện với chàng. Y nhỏ giọng nói :
- Nho sinh thúi. Ngươi nhận ra lão huynh của ngươi à ?

- Ai không nhận ra lão ôn dịch chứ Tiêu Lân nhất định nhận ra lão rồi. Chỉ nhìn qua đôi giày thúi của lão thôi thì biết ngay.
- Lão huynh chẳng chăm chút cái gì cả ngoại trừ đôi giày của mình.
Tiêu Lân bưng chén :
- Mời.
- Xem chừng xa nhau chưa bao lâu, ngươi sắp biến thành con sâu rượu rồi đó.
- Thì cũng ráng theo kịp lão huynh mà.
Lão Đà Tử bưng chén dốc vào miệng.
Lão chép lưỡi :
- Lão nhị này lúc nào cũng cất rượu như thế cả, không có gì thay đổi.
Lão đặt chén xuống bàn, nhìn Tiêu Lân nói :
- Nho sinh thúi. Ở đây nói chuyện bất tiện, ngươi theo ta được chứ.
- Tiêu Lân cũng định đi đây.
Chàng nói rồi đứng lên. Lão Đà Tử thuận tay lấy thức ăn cho vào túi, ôm cả vò rượu. Hai người rời tửu điếm. Tiêu Lân hỏi :
- Đường đường là một bang chủ Cái bang, một bang phái được giới võ lâm ban cho danh Thiên Hạ Đệ Nhất Bang. Sao lão huynh lại lấp lấp ló ló chi vậy.
- Ậy... Cái gì cũng có nguyên cớ của nó. Rồi ta sẽ nói cho ngươi biết mà.
Lão Đà Tử đưa Tiêu Lân đến một ngôi miếu hoang. Bước vào miếu lão liền bày thức ăn và rượu ra sàn gạch, ngồi bệch ngay xuống. Giở chiếc nón rộng vành để xuống bên cạnh, lão Khấu Đà Tử :
- Nho sinh thúi, lâu quá ta không có dịp uống rượu với ngươi.
Tiêu Lân ngồi xuống đối diện với lão. Chàng bưng vò rượu rót ra chén.
- Lâu quá không uống, hôm nay uống bù chứ ?
Khấu Đà Tử gật đầu. Lão và Tiêu Lân uống cạn một lúc ba chén. Đặt chén xuống bàn lão nhìn Tiêu Lân vuốt râu :
- Hê nho sinh thúi. Ngươi nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra với ngươi ở Dương Châu vậy ?
Tiêu Lân buông tiếng thở dài, nhìn Khấu Đà Tử :
- Lão huynh. Thế huynh có tin chuyện Dương Châu là thật không ?
- Tất nhiên là không rồi. Ta biết tính của nho sinh thúi mà. Nhưng tại sao ngươi lại bị người ta gắn cho cái tội biến thái. Bình thời ngươi đâu phải là con người như vậy.
- Thế mới có chuyện chứ. Lão huynh biết chuyện đó, đệ bị oan sao không đến cứu tiểu đệ.
- Con khỉ. Khi ngươi ở Dương Châu thì ta đến Linh Sơn. Từ Linh

Sơn đến Dương Châu gần lắm hay sao vậy. Với lại ta đâu phải lúc nào cũng tò tò theo bảo hộ cho ngươi.
Lão bưng chén rượu :
- Lạ thật. Ngươi bị như thế mà không chết nghĩ cũng lạ.
Tiêu Lân tròn mắt nhìn lão :
- Lão huynh muốn đệ chết lắm à. Nếu chết thì Tiêu Lân chết oan, chết ức khó mà đầu thai lắm đó.
Nâng chén uống cạn. Tiêu Lân thuật lại tất cả mọi sự việc xảy ra với mình. Chàng thuật rồi mới nói :
- Tiêu Lân không có mạng số lớn, mà chờ lão huynh đến cứu hẳn bây giờ đã thành oan hồn vất vưởng.
Khấu Đà Tử nheo mày :
- Xem chừng Tiêu lão đệ cũng có may mắn quá nhỉ.
Tiêu Lân nhìn lão :
- Nếu không may mắn thì Tiêu Lân làm sao ngồi đây đối ẩm với lão huynh.
Tiêu Lân đứng lên nhìn Khấu Đà Tử nói :
- Lão huynh. Nếu Tiêu Lân gặp may thì lão đang gặp vận xui rồi đó.
Lão nheo mày :
- Vận xui gì ?
- Lão huynh không biết à.
- Ngươi nói đi.
- Thì tình nương Ngạc Tu Di của lão giờ đang ở trong tay Thường Tam Lĩnh. Xem chừng lão chẳng còn cơ hội có đặng tình nương nữa rồi. Nếu như lão huynh muốn đoạt lại Ngạc Tu Di thì phải giúp Tiêu Lân rửa mối nhục Dương Châu.
Khấu Đà Tử bật đứng lên. Lão chỉ tay vào mặt Tiêu Lân :
- Nho sinh thúi. Ngươi nói cái con khỉ gì thế. Ngươi ở cùng với Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc rồi nói năng chẳng ra thể thống gì cả. Muốn nói là nói, muốn nghĩ gì thì nghĩ sao. Coi chừng Khấu Đà Tử này cắt cái lưỡi giảo hoạt của ngươi đó.
Tiêu Lân tròn mắt nhìn lão :
- Hê... Bộ Tiêu Lân nói không đúng sao mà lão huynh giận dữ như vậy. Hiện tại bên Ngạc Tu Di là Thường Tam Lĩnh. Lão huynh không lo cho tình nương của mình ư ? Đến khi Thường Tam Lĩnh...
Khấu Đà Tử nạt ngang :
- Im. Đáng ra ngươi phải lo mới đúng. Hê tiểu tử thúi, bộ ngươi có mắt mà không có tròng hay sao mà không thấy Tu Di là một trang giai nhân tuyệt sắc chứ.
- Đương nhiên là thấy rồi nhưng rất tiếc hoa đã có chủ.

Chàng khoát tay :
- Không dám mạo phạm kẻ bề trên.
- Mạo phạm cái con khỉ. Nếu như ngươi không cứu Tu Di khỏi tay Thường Tam Lĩnh. Ta sẽ cho tất cả bang chúng Cái Bang đi rao khắp giang hồ ngươi đúng là tên biến thái, bỉ ổi và đê tiện.
Tiêu Lân tròn mắt nhìn lão :
- Sao lão không đi cứu tình nương của lão mà lại bắt Tiêu Lân đi chứ ?
Khấu Đà Tử nạt ngang :
- Tình nương cái con khỉ. Ta cắt lưỡi ngươi bây giờ. Nếu ngươi còn nói Tu Di là tình nương của ta, nhất định ta cắt cái lưỡi của ngươi đó.
Lão hừ nhạt một tiếng rồi nói :
- Nói nhăng, nói cuội mà cứ nói mãi. Nhất thời ta không thể xuất đầu lộ diện được nên phải cần tới ngươi.
Lão nhìn lại Tiêu Lân :
- Nho sinh thúi. Võ công của ngươi giờ đã có Hấp Tinh Đại Tà Công à ?
- Nếu không luyện công phu đó, Tiêu Lân không thể rời khỏi Lạc Hồn cốc được.
- Vậy ta muốn thử ngươi.
Lão vừa nói không để Tiêu Lân có phản bác hay không mà vận chuyển tuyệt công Giáng Long Thập Bát chưởng vỗ tới chàng.
Tiêu Lân hốt hoảng dựng chưởng đón thẳng đỡ thẳng. Đôi bản thủ của chàng liền hít chặt lấy bản thủ Khấu Đà Tử.
Ngay lập tức sự biến phát sinh.
Khấu Đà Tử, nheo mày khi cảm nhận rõ mồn một có hấp lực kỳ dị rút lấy chân nguyên của lão. Lão muốn rút tay lại nhưng không thể nào rút được.
Khấu Đà Tử hốt hoảng nói :
- Không được rồi. Hóa giải ngay.
Tiêu Lân cũng hốt hoảng khi thấy chân ngươn từ Khấu Đà Tử rào rào trút sang mình như thác đổ. Chàng biến sắc, muốn rút tay lại nhưng song thủ cứ hít chặt lấy bản thủ của Khấu Đà Tử.
Chân diện của Khấu Đà Tử càng lúc càng nhăn nhúm lại.
Tiêu Lân nghiến răng từ từ thả lỏng mạch môn.
Bình !
Chàng bị hất về sau, lưng văng vào vách cổ miếu, rồi rơi huỵch xuống đất. Mặt Tiêu Lân nhăn nhó, chõi tay vào xương sống từ từ gượng đứng lên. Chàng nhìn Khấu Đà Tử :
- Lão huynh sao nặng tay với đệ ?

Khấu Đà Tử nhìn sững Tiêu Lân :
- Nho sinh thúi. Nếu ta không làm vậy thì ta sẽ trở thành cái xác khô mất. Ngươi biết đã hút của ta hết phân nửa chân ngươn chưa. Còn đòi gì chứ.
- Tại lão huynh muốn thử.
Lão lắc đầu :
- Được rồi. Bao nhiêu đó đủ rồi, ta không thử nữa. Nhưng ta nói cho Tiêu lão đệ biết trước nhé. Hấp Tinh Đại Tà Công của ngươi là công phu cực kỳ tàn độc. Ngươi phải cẩn thận đó. Một khi ngươi dụng đến, nếu không biết hóa giải thì người kia sẽ bị hao tổn chân ngươn, mà biến thành cái xác rỗng. Tội lỗi đó ngươi khó mà chuộc lại đó.
- Nếu vậy tiểu đệ sẽ không dụng đến thứ tà công đó nữa.
Khấu Đà Tử bưng vò rượu tu luôn một hơi dài, rồi nhìn Tiêu Lân nói :
- Tiêu lão đệ, đúng giờ Ngọ ngày mai ngươi phải có mặt ở Tam Tông Miếu.
Tiêu Lân nhìn lão :
- Đệ đến đó làm gì ?
- Ngươi có đến không thì bảo.
- Nhưng lão huynh phải cho lão đệ biết đến đó làm gì chứ.
Khấu Đà Tử gãi đầu. Lão nhìn Tiêu Lân như thể muốn đọc những ẩn ý trong tâm tưởng chàng. Lão suy nghĩ rồi giả lả cười :
- Ngươi đến đi, ta sẽ có cách giải oan cho ngươi. Ôm cái nhục Dương Châu ngươi khó mà ngóc đầu lên nổi đó. Ngươi chịu không ?
- Nếu vậy Tiêu Lân sẽ đến.
- Lão huynh chờ tiểu đệ.
- Ta nói trước nếu ngươi không đến thì mãi mãi ôm cái nhục đời đời chẳng gội rữa được đâu.
- Tiểu đệ nhất định đến.
- Giờ thì Tiêu lão đệ đi đến gặp Ngạc Tu Di đi.
- Sao lão huynh không đi mà sai tiểu đệ đi.
- Hê. Ngươi đừng nói Tu Di là tình nương của ta đấy nhé. Còn thốt ra câu đó nữa, ta sẽ cắt lưỡi ngươi không thương tiếc đâu.
Tiêu Lân giả lả cười, khoát tay :
- Không nói. Không nói.
Tiêu Lân chỉ xuống số thức ăn trên sàn gạch. Lão huynh và đệ lâu quá không đối ẩm. Chúng ta uống rượu tiếp chứ.
Lão lắc đầu .
- Không. Tiêu lão đệ đi lo cho Ngạc Tu Di còn ta ở lại đây uống rượu một mình.
Tiêu Lân chìa mặt tới :

- Huynh nói thế mà nghe được hả.
Lão nhìn chàng vuốt râu nói :
- Ngươi muốn ta giải oan cho ngươi không ?
- Tất nhiên là muốn rồi.
- Muốn thì cứ làm theo ý của ta đi.
Tiêu Lân buông tiếng thở dài.
- Thôi được. Tiểu đệ chịu theo ý lão huynh vậy.
0o0
Ngọc Huê lầu.
Tòa lầu nguy nga, tráng lệ tọa lạc trên một ngọn đồi, với khu hoa viên bao bọc bốn chung quanh. Từ ngôi tam quan dẫn đến cửa tiền sãnh Ngọc Huê lầu là con đường rải sỏi, với hai hàng dương hai bên, cất tiếng reo vi vu khắc tạo nên không gian thơ mộng.
Tiêu Lân chắp tay sau lưng, thả bước chậm rãi về phía cửa Ngọc Huê lầu. Chàng vừa đi vừa nghĩ thầm :
- Không biết Ngạc Tu Di có tin lời nói của mình không, nếu như Tu Di tin mình bị hàm oan thì đã xuất hiện ở Dương Châu cứu mình rồi. Chắc chắn Tu Di cho mình là kẻ bại hoại, nên mặc nhiên để mình ôm nhục ở Dương Châu .
Tiêu Lân buông tiếng thở dài nghĩ tiếp :
- Nếu như Tu Di nghi mình là kẻ bại hoại thì cứ mặc kệ cho ả sánh vai cùng với Thường Tam Lĩnh. Đến lúc đó thế nào nàng cũng nhận ra đâu là thực, đâu là hư. Đâu là kẻ bại hoại còn ai phải chịu hàm oan.
Tiêu Lân mang những ý niệm vơ vẫn trong đầu bước vào gian tiền sãnh.
Chàng vừa bước qua ngưỡng cửa gian tiền sãnh thì chạm mặt ngay với Thường Tam Lĩnh đang chén thù chén tạc với bốn gã đại hán vận hồng bào có thêm hình giao long trước ngực.
Vừa thấy Tiêu Lân, Thường Tam Lĩnh đứng lên. Y nhìn thẳng Tiêu Lân :
- Ngươi đó à.
Tiêu Lân khoanh tay trước ngực nhìn gã :
- Vừa thấy bổn thiếu gia sao Thường Tam Lĩnh công tử sững sờ vậy. Lạ lắm ư ? Oan gia thì hay gặp oan gia đấy mà.
Thường Tam Lĩnh hừ nhạt rồi nói :
- Đúng vậy. Oan gia thì phải gặp oan gia.
Y chỉ Tiêu Lân :
- Các vị bằng hữu còn nhận ra gã bại hoại này không ?
Bốn gã Thiên Long Giáo rọi mắt nhìn Tiêu Lân.

Tiêu Lân nhìn họ nheo mày :
- Bốn vị đại ca. Kẻ bại hoại đang đứng trước bốn vị đại ca đó. Đừng có nghe gã nói nhăng nói cuội nghe.
Chàng bước đến trước mặt Thường Tam Lĩnh :
- Thường Tam Lĩnh công tử. Dù ta có nói ra những lời như thế nào thì mọi người ở đây cũng không tin. Duy có bổn thiếu gia và công tử thì biết rành những gì xảy ra tại Dương Châu. Ta nói công tử là kẻ bại hoại không ai tin. Còn khi công tử nói Tiêu thiếu gia là kẻ bại hoại tất cả mọi người đều tin.
Thường Tam Lĩnh gằn giọng nói.
- Ngươi là kẻ bại hoại, thì ngươi phải chịu mình là kẻ bại hoại. Mình làm mình chịu .
Tiêu Lân cướp lời gã :
- Hê... Thường Tam Lĩnh huynh nói câu này rất đúng. Kẻ nào làm thì người đó chịu. Không nên gắn tội của mình làm cho người khác. Có như thế mới là anh hùng mã thượng.
Thường Tam Lĩnh hất mặt nói :
- Thế người nhận mình là kẻ bại hoại à.
- Ồ không ! Tiêu thiếu gia đâu có làm gì để đáng bị chê trách là kẻ bại hoại. Thậm chí còn bị dẫn đi biêu riêu giữa thanh thiên bạch nhật, rồi còn nhận một hòn đá vào trán nữa.
Tiêu Lân vén tóc.
- Trên đầu Tiêu Lân vốn còn vết thẹo đó. Tự dưng bị tội có khổ không chứ ?
- Ngươi là kẻ bại hoại nên phải chịu hình phạt còn trách ai bây giờ. Mình làm thì mình nhận đi. Hay ngươi nói bổn công tử là kẻ bại hoại như ngươi.
- Giờ thì thiếu gia có nói đến rả họng cũng không ai tin.
Chàng vừa thốt dứt câu thì có giọng nói vo ve như muỗi kêu rót vào tai chàng.
- Sao không dùng đến tà công bắt gã khai sự thật.
Giọng nói đó rõ ràng của Khấu Đà Tử, Tiêu Lân nhận ra ngay.
Tiêu Lân như được mách bảo vụt nảy ý niệm dùng đến Hấp Tinh Đại Tà Công buộc Thường Tam Lĩnh nói ra sự thật.
Chàng mỉm cười nhìn Thường Tam Lĩnh :
- Thường công tử, Tiêu Lân có ý thế này.
- Ngươi nói đi.
- Hôm đó trong thư phòng của A Chí cô nương chỉ có tại hạ và công tử. Nói ra ở đây chẳng ai biết. Nhưng tại hạ biết có người thứ ba biết chuyện xảy ra như thế nào. Người đó chính là A Chí cô nương.

Tiêu Lân ve cằm nhìn Thường Tam Lĩnh nói tiếp :
- A Chí cô nương chết oan ức như vậy hẳn đau đớn lắm. Phàm kẻ oan ức thì chẳng bao giờ đầu thai mà cứ phải làm oan hồn lẻo đẻo theo kẻ hại mình. Tại hạ nói đúng không nào.
- Đúng thì đã sao nào.
Tiêu Lân nghiêm giọng nói :
- Tại hạ và Thường Tam Lĩnh công tử lập bàn hương án. Hai chúng ta sẽ đứng trước bàn hương án cùng thề. Nếu ai là kẻ bại hoại tất sẽ bị trời đất trừng phạt mà để cho oan hồn của A Chí cô nương đến lấy hồn đi. Có như thế mới lấy lại sự công bằng cho A Chí cô nương. Thường Tam Lĩnh công tử đồng ý không ?
Thường Tam Lĩnh mỉm cười :
- Tiểu tử. Ngươi tưởng làm vậy có thể giải oan được cho ngươi à.
- Tại hạ tin vào trời đất. Ở đây có bốn vị đại ca làm chứng. Ai là kẻ bại hoại sẽ bị trời đất trừng phạt, và A Chí cô nương đến bắt hồn.
Chàng ôm quyền :
- Bốn vị đồng ý không nào ?
Bốn gã cao thủ Thiên Long giáo nhìn Thường Tam Lĩnh.
Thường Tam Lĩnh gằn giọng nói :
- Nếu không có ai trừng phạt thì sao nào ?
- Lưới trời thưa nhưng kẻ gieo ác khó thoát lắm.
Tiêu Lân bất ngờ nghiêm mặt, như lắng nghe cái gì đó. Vẽ mặt trang trọng của chàng khiến Thường Tam Lĩnh lộ nét căng thẳng.
Tiêu Lân nheo mày nói :
- A Chí cô nương đó à. Cô nương đã có mặt ở đây rồi ư. Nếu như A Chí cô nương có mặt ở đây xin hãy chứng giám cho tại hạ lập lại sự công bằng cho cô nương.
Thường Tam Lĩnh gắt giọng nói :
- Tiểu tử thúi ngươi hù ma nhát quỷ ai vậy.
Nhìn lại Thường Tam Lĩnh. Tiêu Lân gượng cười nói :
- Chẳng biết ai là tiểu tử thúi đây. Nhưng ở đây chắc chắn có người. Thường Tam Lĩnh công tử đồng ý với thiếu gia chứ ?
Thường Tam Lĩnh hừ nhạt rồi nói :
- Được. Để xem A Chí cô nương có xuất hiện không nào.
Tiêu Lân lập ngay bàn hương án ra trước mái hiên tòa Ngọc Huê lầu. Những khách quan đang có mặt tại Ngọc Huê lầu thấy chuyện lạ bèn đến đứng hai bên thị nhãn.
Tiêu Lân thắp hai ngọn bạch lạp, rót rượu ra chén. Những thao tác của chàng thật trịnh trọng và thành kính cứ như trước mắt có oan hồn đang chờ đợi thời khắc được giải oan.

Đổ chén rượu xuống phía dưới bàn hương án, Tiêu Lân nói :
- Thiên linh linh, Địa linh linh... A Chí cô nương hiển linh quay về đây chứng giám cho Tiêu Lân lấy lại sự công bằng bằng cho cô nương và cho cả tại hạ.
Chàng rót chén rượu thứ hai, rồi nói tiếp :
- Diêm Vương lão gia, Phán quan đại ca, Hắc bạch vô thường, mọi người nhận chén rượu này để phán quyết cho Tiêu Lân, vạch mặt kẻ bại hoại giết người dấu tay.
Thường Tam Lĩnh nghe chàng nói mà lườm Tiêu Lân.
Bưng chén rượu thứ ba, Tiêu Lân đổ xuống bàn hương án.
- Các vị bằng hữu khuất mày khuất mặt xin hãy tránh đường cho A Chí cô nương đến bắt hồn kẻ bại hoại giết người.
Đổ xong ba chén rượu, Tiêu Lân nhìn lại Thường Tam Lĩnh.
- Đến lượt Thường Tam Lĩnh huynh và Tiêu Lân.
Chàng mỉm cười nhìn y :
- Trong hai chúng ta nhất định phải có kẻ bại hoại sát hại A Chí cô nương. Tiêu Lân và Thường Tam Lĩnh huynh sẽ nắm tay nhau bước ra trước bàn hương án để những vị khuất mày khuất mặt phán định ai là kẻ bại hoại. Huynh đồng ý chứ ?
Tam Lĩnh nói :
- Ngươi là kẻ bại hoại biến thái mà còn hù ma nhát quỷ.
- Ai là kẻ bại hoại thì sẽ biết ngay thôi mà.
Thường Tam Lĩnh ngập ngừng đứng chôn chân tại chỗ.
Tiêu Lân tròn mắt :
- Sao... Huynh không dám bước ra.
Không gian do Tiêu Lân tạo ra khiến Thường Tam Lĩnh bồn chồn. Y vừa lộ vẻ lúng túng vừa ngập ngừng.
Tiêu Lân hối thúc gã :
- Huynh có bước ra không thì nói.
Chàng nói dứt câu chợt thét lên :
- Diêm Vương lão gia...
Tiếng thét của Tiêu Lân khiến Thường Tam Lĩnh giật mình.
Tiêu Lân nhìn gã cười giả lả :
- Thường Tam Lĩnh huynh sợ hay sao mà giật mình vậy. Không có tội, không là kẻ bại hoại thì có gì huynh phải sợ chứ ?
Tam Lĩnh rít giọng nói :
- Nam tử hán đại trượng phu thì có gì sợ ma với quỷ chứ.
Gã nói rồi bước ra đứng bên cạnh Tiêu Lân.
Tiêu Lân nói :
- Thường huynh đưa tay cho Tiêu Lân.

Không cần Thường Tam Lĩnh có lý lẻ gì, Tiêu Lân thộp lấy tay gã rồi nói :
- Nếu như ai có tội thì người đó sẽ bị Diêm Vương lão gia bắt hồn. Dương khí trong người sẽ bị âm khí xâm nhập, hồn xiêu phách lạc. Nếu không tự thú tội lỗi của mình thì A Chí cô nương sẽ tước đi phần dương khí sau cùng của người đó. Thường huynh đồng ý chớ.
- Trên đời này làm gì có ma có quỷ mà ngươi hù dọa bổn công tử được.
- Thường Tam Lĩnh huynh không tin nhưng Tiêu Lân thì tin.
Chàng nói rồi nắm tay Thường Tam Lĩnh đưa qua khỏi đầu mình cho mọi người thấy.
Tiêu Lân trịnh trọng nói :
- Diêm Vương lão nhân gia, Phán quan đại ca, Hắc bạch vô thường nhị vị và A Chí cô nương. Hôm nay Tiêu Lân và Thường Tam Lĩnh đang đứng trước bàn hương án cầu siêu khai độ cho oan hồn A Chí cô nương. Trong hai chúng tôi, ai là kẻ bại hoại, A Chí cô nương bắt hồn người đó. Nếu người đó sám hối ăn năn nói ra tội lỗi của mình, Diêm Vương lão gia lãy tha mà bắt kẻ đó phải dập đầu ba cái máu đổ mới thôi.
Tiêu Lân vừa thốt dứt lời thì có một ngọn gió từ phía ngôi tam quan thổi lùa đến làm tắt hai ngọn bạch lạp.
Bóng tối bao trùm tất cả, thì một chiếc bóng áo trắng dật dờ xuất hiện ngoài ngôi tam quan từ từ lướt vào.
Hiện tượng này đến ngay cả Tiêu Lân cũng không ngờ tới. Chàng xuất hạn mồ hôi, giật thót ruột mà nghĩ thầm :
- Có ma thật sao trời.
Tiêu Lân chăm chăm nhìn về phía ngôi tam quan có bóng áo trắng đang từ từ tiến vào mà quên cả dùng Hấp Tinh Đại Tà Công. Chàng cứ ngây mặt ra nhìn về phía trước. Tiêu Lân liếc trộm qua Thường Tam Lĩnh.
Bản thân gã cũng tái mặt, xuất mồ hôi trán.
Tiêu Lân rít một luồng chân khí thầm nghĩ :
- Cứ để cho A Chí cô nương phán quyết. Thường Tam Lĩnh ơi, bây giờ thì ngươi hẳn đã tin có ma rồi phải không ?

Giang Hồ Đoạt Kiếp

Hồi 26
Thiếu Hiệp Hành

Ý niệm kia vừa lướt qua đầu Tiêu Lân thì cũng là lúc chàng phát hiện ra những khóm hoa hai bên đang từ từ rủ xuống.
Tiêu Lân nghĩ thầm :
- Hoa nhường nguyệt thẹn, chẳng lẽ oan hồn A Chí là Ngạc Tu Di.
Ý niệm đó còn đọng trong đầu chàng, thì sực nhớ đến lời cảnh báo của Khấu Đà Tử, Tiêu Lân thi triển Hấp Tinh Đại Tà Công.
Ngay lập tức chân diện của Thường Tam Lĩnh nhăn nhó một cách lạ thường. Những thớ thịt trên mặt gã chảy xệ xuống trông thật khổ não.
Mọi người thị nhãn ồ lên :
- Xem khuôn mặt của Thường Tam Lĩnh công tử kìa.
Thường Tam Lĩnh xuất hạn mồ hôi hột, cột sống gã gai buốt khi cảm nhận chân ngươn của mình đang dần dần cạn kiệt một cách kỳ lạ. Ngay cả hơi thở cũng trở nên khó khăn đến độ tưởng như có cái gì chẹn ngang họng.
Tam Lĩnh biến sắc thét lên :
- A Chí cô nương tha mạng... A Chí cô nương tha mạng.
Tiêu Lân nhìn sang gã :
- Hê... Thường Tam Lĩnh công tử không có tội với A Chí cô nương sao lại hốt hoảng như vậy. Xem chừng chính Thường Tam Lĩnh công tử mới là kẻ biến thái bại hoại. Nếu đúng là kẻ hại A Chí cô nương, Thường Tam Lĩnh công tử hãy thành thật nói ra những gì mình đã làm tại Dương Châu đi.
Tiêu Lân rít một luồng chân khí, trang trọng nói tiếp :
- Nếu Thường Tam Lĩnh công tử không thành thật, không cần A Chí cô nương bắt hồn công tử, mà chính Diêm Vương lão gia sẽ bắt hồn công tử đó. Còn nếu công tử thành thật, Tiêu Lân có thể xin với Diêm Vương lão nhân gia tha cho một lần để ăn năn sám hối.
Thường Tam Lĩnh dùng ống tay áo quệt mồ hôi. Y ngập ngừng nói :
- Ta nói... Ta nói.
Y cúi gằm mặt xuống, lí nhí nói lại tất cả những gì mình đã làm tại Dương Châu, trong khi Tiêu Lân thì chăm chăm nhìn về phía oan hồn A Chí. Chẳng lẽ oan hồn A Chí là do Tu Di giả dạng. Nếu nàng giả dạng thì hẳn đã biết hành động của Thường Tam Lĩnh. Biết hành động của Thường Tam Lĩnh sao không cứu Tiêu Lân lúc ở Dương Châu nhỉ. Bây giờ Tu Di mới xuất đầu lộ diện.
Tam Lĩnh vanh vách kể lại tất cả những gì mình làm, rồi nói với oan hồn A Chí :
- A Chí ! Tại hạ có lý do mới làm như vậy. Nay tại hạ đã biết lỗi của

mình, mong cô nương siêu thoát, đừng hại đến Thường Tam Lĩnh.
Tiêu Lân buông tay Thường Tam Lĩnh :
- Chỉ có nói thôi chưa đủ. Ngươi còn phải dập đầu tạ tội trước oan hồn của A Chí cô nương.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Vãn sinh phán như vậy, Diêm Vương lão nhân gia thấy có đúng không ?
Một giọng nói rền rền vang lên :
- Tên súc sinh nghiệt chủng kia hãy làm đi.
Nghe giọng nói rền rền như từ cõi hư vô vọng về, Thường Tam Lĩnh càng hồn xiêu phách lạc hơn nữa. Tứ chi bủn rủn rã rời. Y từ từ quì xuống hành đại lễ.
Tiêu Lân nói :
- Mạnh lên mới được.
Thường Tam Lĩnh đập đầu xuống sàn gạch.
Mọi người thấy gã sụp lạy oan hồn mà xầm xì bàn tán.
Nghe mọi người bàn tán về mình, Thường Tam Lĩnh vừa thẹn vừa sợ nhưng không dám ngẫng mặt nhìn lên.
Khi y hành đại lễ rồi, oan hồn A Chí mới thả bước chầm chậm đến trước mặt y.
Tam Lĩnh lí nhí nói :
- A Chí cô nương. Thường mỗ có lý do buộc phải làm vậy. Ta thật không có ý hại nàng đâu.
- Thường Tam Lĩnh ! Ngươi ngẫng lên xem coi ta là ai.
Giọng nói thanh tao của Ngạc Tu Di, buộc Tam Lĩnh phải ngẫng mặt nhìn lên. Khi chân diện của Tu Di với tất cả những nét thanh tú hoa nhường nguyệt thẹn đập vào mắt Thường Tam Lĩnh, gã mới sờ sững thốt :
- Thế này là thế nào. Tại sao lại là nàng ?
Tiêu Lân nói :
- Ngươi đã tự thú rồi không được ngậm máu phun người nữa nhé. Ngươi đã nói rành rọt tất cả mọi người nghe rồi đó. Kẻ bại hoại là ngươi chứ không phải Tiêu thiếu gia nhé.
Tiêu Lân nhìn lại Ngạc Tu Di :
- Tiêu Lân đa tạ cô nương đã giúp Tiêu Lân giải oan nhục cho mình.
Tu Di nhìn Tiêu Lân từ tốn nối :
- Tu Di phải mang ân Tiêu huynh mới đúng. Nếu không có Tiêu huynh, Tu Di còn bị ràng buộc hôn ước với Thường Tam Lĩnh. Người mà Tu Di ngay từ đầu đã biết là kẻ bại hoại.
Thường Tam Lĩnh biến sắc. Y rít giọng nói :

- Tu Di ! Nàng định hủy hôn ước ư.
Tu Di nhìn Thường Tam Lĩnh :
- Trong hôn ước nói rõ, nếu Thường Tam Lĩnh huynh là kẻ bất đạo thì Tu Di được quyền hủy hôn ước. Nay Thường Tam Lĩnh đã là kẻ bất đạo. Tất cả mọi người ở đây ai cũng biết, nên Tu Di được quyền hủy hôn ước với Thường Tam Lĩnh một cách quang minh chính đại.
Tu Di vừa nói vừa lấy trong ống tay áo ra một tờ hồng điều.
Tam Lĩnh gằn giọng nói :
- Tu Di ! Ta cấm nàng. Chỉ cần gặp Bang chủ Cái Bang Khấu Đà Tử ta và nàng sẽ chính thức thành hôn.
Gã vừa thốt dứt câu, lão Đà Tử Bang chủ Cái Bang với khinh công Hành Tẩu Di Hình Bộ lướt đến.
- Có lão phu đây... Có lão ăn mày đây.
Tam Lĩnh lúng túng nhìn Khấu Đà Tử :
- Lão Đà Tử ! Phải lão Đà Tử lập hôn phối cho ta và Tu Di không ?
Lão Đà Tử nhận lấy tấm giấy hồng điều từ tay Tu Di. Lão nhìn qua tấm giấy hồng điều :
- Đúng rồi ! Tờ hôn phối này do chính tay lão phu thảo ra. Trong đó có những điều khoản rất rõ ràng. Khi nào Tu Di đến tuổi cập kê sẽ chính thức thành hôn với Thường Tam Lĩnh đại thiếu gia. Nhưng kèm theo đó có những điều kiện ràng buộc khác. Ngươi đã phạm vào những điều ràng buộc trong tờ hôn phối như bất đạo, bất nghĩa, và bất chung, nên Tu Di được quyền hủy hôn sự.
Lão chìa tờ hôn phối đến trước mặt Thường Tam Lĩnh :
- Tam Lĩnh ngươi không còn gì để nói chứ ?
Khấu Đà Tử nói xong, đánh đá lửa châm vào hai ngọn nến. Sau khi thắp hai ngọn nến xong. Khấu Đà Tử trịnh trọng nói :
- Thường Tam Lĩnh... Giờ thì lão Cái Bang tuyên thệ hủy hôn phối với ngươi.
Khấu Đà Tử vừa nói vừa toan đốt tờ hôn phối thì Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc cùng với Tảo Tảo và sáu ả cung nữ phiêu bồng lướt đến. Chân chưa chạm đất, Huyền Cung cung chủ đã phất ống tay áo trang y, một đạo khí kình ôn nhu thổi đến dập tắt hai ngọn nến.
Vừa dụng chưởng khí thổi tắt hai ngọn nến, Chu Tuyết Ngọc vừa nói :
- Lão ăn mày thúi. Bổn cung không cho lão hủy hôn phối.
khấu Đà Tử trao tờ hôn phối vào tay Tiêu Lân :
- Ngươi cầm nó dùm ta.
Khấu Đà Tử trao tờ hôn phối cho Tiêu Lân rồi nhìn lại Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc.

Lão chấp tay sau lưng nhìn Huyền Cung cung chủ :
- Tại sao bổn Bang chủ không được hủy hôn phối giữa Tu Di và Thường Tam Lĩnh chứ ?
- Bởi bổn cung không muốn hủy.
- Hê... Nếu không hủy tờ hôn phối kia thì Thường Tam Lĩnh phải chứng minh mình là người không bất đạo, đúng không nào. Còn bây giờ y đã tự thú mình là người bất đạo, sao giữ được tờ hôn phối đó.
Huyền Cung cung chủ phá lên cười khanh khách. Thị vừa cười vừa nói :
- Lão ăn mày chúa, trước đây lão lập hôn ước với bổn cung gá nghĩa Thường Tam Lĩnh với Tu Di ái nữ của lão. Lão và bổn cung từng tuyên thệ ai bội hôn, bội ước, thì kẻ đó bị trời tru đất diệt.
- Khấu Đà Tử này đồng ý. Nhưng nay chính Thường Tam Lĩnh bội hôn bội ước trước chứ đâu phải lão phu nào.
Huyền Cung cung chủ hừ nhạt một tiếng rồi nói :
- Lão quỷ có thể qua mặt được ai, nhưng không qua mặt được bổn cung đâu. Lão né tránh bổn cung ? Né tránh cả Tu Di và Thường Tam Lĩnh, cốt để kéo dài hôn sự, chờ sai lầm của Tam Lĩnh. Nói gì thì nói, cho dù Tam Lĩnh có bất đạo bất nghĩa thì vẫn cứ thực thi hôn ước của lão với bổn cung.
- Chu Tuyết Ngọc, bà nói sao khó nghe quá. Cứ như bà ép được lão ăn mày này vậy.
- Nếu như lão hủy hôn phối thì bổn cung sẽ thay trời tế độ lão.
- Lão ăn mày này cũng đâu có sợ gì ngươi chứ.
Hai người toan động thủ.
Tiêu Lân liền lên tiếng :
- Dừng tay.
Chàng vừa nói vừa ôm quyền bước đến bên Khấu Đà Tử. Chàng ôm quyền nói :
- Bang chủ, vì sao Bang chủ lại lập tờ hôn phối này với Chu Tuyết Ngọc cung chủ ?
Lão Khấu Đà Tử bối rối. Lão ngập ngừng nói :
- Ơ... Ơ...
Tiêu Lân lườm lão :
- Lão huynh nói thật đi.
- Ơ... Vì lúc đó ta còn trẻ trung, và thấy cung chủ ... Cung chủ đẹp nên không dằn lòng mới lập hôn phối với thị. Nhưng sau đó ta biết thị... Thị là một dâm nữ... Tất cả đã muộn rồi.
Chu Tuyết Ngọc phá lên cười :
- Lão định nuốt lời đó à ?

Tiêu Lân lườm Khấu Đà Tử :
- Lão đúng là đồ ôn dịch mà. Đem cả Tu Di ra gả bán để thỏa tật háo sắc, thảo nào Di Hoa Tiên Tử không muốn gặp lão. Và lão cũng chẳng dám nhìn Tu Di là ái nữ của mình.
Khấu Đà Tử nhăn mặt nói.
- Nho sinh thúi ! Ngươi đừng có mắng nhiếc ta như vậy. Lúc trẻ ai chẳng có một lần sai quấy, mà chỉ cần ta hủy được tờ hôn phối nầy thì xem như đã chuộc lỗi với Di Hoa Tiên Tử rồi.
Tiêu Lân gật đầu :
- Xét cho cùng Khấu Đà Tử Bang chủ cung tội. Biết việc mình làm sai nên không dám chường mặt ra với võ lâm giang hồ mặc dù đường đường là một trong Tứ đỉnh thiên can.
Chàng nhìn lại Huyền Cung cung chủ ôm quyền nói :
- Cung chủ lập tờ hôn phối với Bang chủ Cái Bang Khấu Đà Tử, ép người phải gả ái nữ Ngạc Tu Di cho Thường Tam Lĩnh. Chắc hẳn cung chủ và Thường Tam Lĩnh có quan hệ rất khắn khít với nhau. Có thể nói cho tại hạ biết mối quan hệ đó không ?
Chu Tuyết Ngọc nhìn Tiêu Lân :
- Tiêu công tử, bổn cung những tưởng ngươi bỏ mạng trong Tử Địa Vô Luân rồi.
- Khoan nhắc đến chuyện đó. Nếu như tại hạ mạng yểu thì hẳn cũng đã mất mạng trong Tử Địa Vô Luân rồi. Nhưng trời không cho Tiêu Lân chết.
Chàng nhìn Chu Tuyết Ngọc tằng hắng lấy giọng nói tiếp :
- Cung chủ có thể cho Tiêu Lân biết mối quan hệ của người với Thường Tam Lĩnh được không ?
- Bổn cung nghĩ Tiêu công tử có may mắn sống sót, thì không nên xen vào chuyện này.
- Dù muốn hay không muốn thì Tiêu Lân cũng xen vào rồi. Phải chi Thường Tam Lĩnh không tạo ra cái nhục cho Tiêu Lân tại Dương Châu thì Tiêu Lân không xen vào. Khổ nỗi y đã buộc Tiêu Lân nhúng tay vào.
Tam Lĩnh thét lên :
- Ngươi nhúng tay vào bổn đại gia giết ngươi.
Y vừa nói vừa toan xông đến Tiêu Lân nhưng Chu Tuyết Ngọc đanh giọng quát :
- Dừng lại !
Tam Lĩnh miễn cưỡng dừng bộ, thối lại sau lưng Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc.
Tuyết Ngọc lườm Tam Lĩnh rồi quay lại đối mặt với Tiêu Lân. Nụ

cười mỉm hiện trên hai cánh môi của thị.
Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc nhã nhặn nói :
- Thôi được, Tiêu công tử muốn biết thì bổn cung sẽ cho Tiêu công tử biết.
Chắp tay sau lưng Huyền Cung cung chủ ôn nhu nói :
- Thường Tam Lĩnh là trưởng nam của bổn cung.
- Trưởng nam ? Hóa ra y là con của cung chủ ?
- Không sai.
Tiêu Lân buông luôn một câu bằng chất giọng thật nhạt nhẽo :
- Thảo nào y lại có hành động giống cung chủ như vậy. Cổ nhân có câu nói không sai, rau nào sâu nấy, mẹ gà sinh con gà, mẹ quạ sinh con quạ mà.
Đôi chân mày Huyền Cung cung chủ chau lại. Thị gằn giọng nói :
- Tiêu Lân, ngươi nói gì thế !
Tiêu Lân khoát tay :
- Cung chủ đừng giận, Tiêu Lân mạn phép hỏi cung chủ. Chẳng hay cung chủ đã nói mối quan hệ của Tiêu Lân cho Thường Tam Lĩnh công tử biết chưa ?
- Tiêu Lân, ngươi muốn nói mối quan hệ gì ?
- Thì mối quan hệ giữa Tiêu Lân với Cung chủ đó. Cung chủ không nhớ chuyện xảy ra ở biệt cung của cung chủ à. Trong gian tiền sãnh có hồ nước, cung chủ khỏa thân đỏng đảnh để khuyến dụ Tiêu Lân làm tướng công cho cung chủ đó.
Chàng chắt lưỡi :
- Ai chà. Nếu chuyện đó xảy ra, thì bây giờ Thường Tam Lĩnh phải gọi Tiêu Lân là lão nhân gia mới đúng.
Chàng nhìn lại Thường Tam Lĩnh :
- Tam Lĩnh, ngươi may mắn lắm đó. Nếu như hôm đó, Tiêu Lân chịu theo ý của mẫu thân ngươi thì bây giờ ngươi phải khấu đầu hành đại lễ bái Tiêu Lân, và còn dập đầu gọi ta là lão nhân gia đó. Ngươi may mắn lắm ! Ngươi may mắn lắm.
Tuyết Ngọc đỏ mặt, gằn giọng nói :
- Im !
- Cung chủ, chuyện như thế nào Tiêu Lân nói thế nấy, có thêm bớt đâu mà cung chủ buộc Tiêu Lân phải ngậm miệng chứ.
Chàng xoa trán :
- Thôi được rồi, trước đây cung chủ đã phải lòng Tiêu Lân. Xem chừng ta và cung chủ cũng có duyên có nợ. Tạm thời cứ lấy mối quan hệ đó giải quyết chuyện này.
Chàng tằng hắng nhìn Thường Tam Lĩnh nói :

- Hê. Tên súc sinh nghiệp chủng ôn dịch, nghe lão nhân gia phán đây.
Tam Lĩnh trừng mắt :
- Ngươi...
Tiêu Lân tròn mắt nhìn lại gã :
- Ngươi dám hỗn với lão nhân gia của ngươi à. Nếu ngươi hổng tin, hỏi mẫu thân của ngươi coi có phải mẫu thân của ngươi đã từng chọn ta làm ý trung nhân của người không ?
Sắc diện Chu Tuyết Ngọc đỏ rần.
Tiêu Lân nhướng mày tủm tỉm cười nói tiếp :
- Lấy cương vị là lão nhân gia của Thường Tam Lĩnh, bổn thiếu gia tuyên cáo hủy hôn ước này. Tờ hôn ước này đốt không được thì xé nó đi chứ để làm cái gì bây giờ.
Thường Tam Lĩnh gầm lên :
- Tên nho sinh cẩu trệ này muốn chết.
Thường Tam Lĩnh vừa nói vừa lắc người tràn tới ba bộ, đồng thời vung chưởng bỗ vào Tiêu Lân.
Gã vừa phát chưởng công vừa nói :
- Thường mỗ đưa ngươi xuống a tỳ.
Tiêu Lân không hề né tránh mà dựng hữu thủ đón thẳng đỡ thẳng lấy chưởng công của đối phương.
Chát !
Sau âm thanh khô khốc đó, chưởng ảnh của Thường Tam Lĩnh dính chặt vào chưởng ảnh của chàng. Gã cố rút tay lại nhưng chẳng thể nào rút được. Đã không rút được chưởng lại mà ngược lại còn cảm nhận chân khí đang bị đối phương hút lấy.
Mồ hôi vã ra trán, Thường Tam Lĩnh thét lên :
- Ngươi... Mẫu thân cứu Lĩnh nhi.
Gã vừa thốt dứt lời thì Tiêu Lân nói :
- Không cần kêu cứu như vậy, bổn thiếu gia trả ngươi về cho mẫu thân của ngươi đó.
Chàng chỉ khẽ phẩy tay một cái.
Chẳng có uy kình nào phát ra nhưng thân ảnh của Thường Tam Lĩnh chẳng khác nào cánh diều bị cuốn phăng ngược trở lại Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc.
Chu Tuyết Ngọc vươn tay chộp lấy Thường Tam Lĩnh. Thị đặt y xuống đất, rồi định nhãn nhìn lại Tiêu Lân.
Tam Lĩnh nói :
- Quái lạ thật. Không thể nào tin được !
Làm sao Tam Lĩnh thấu đáo được sự kiện mà y vừa trải qua, nên cứ

giương mắt nhìn Tiêu Lân gần như không chớp.
Tiêu Lân nhìn lại Huyền Cung cung chủ :
- Cung chủ có Hấp Tinh Đại Pháp, còn Tiêu thiếu gia thì có Hấp Tinh Đại Tà Công. Hai công phu đó đều khởi đầu bằng hai chữ Hấp Tinh. Chẳng biết cái nào hơn cái nào, Đại pháp hay Đại tà. Không chừng Đại tà là cha đẻ của Đại pháp lắm.
Tiêu Lân nói rồi cười mỉm với Chu Tuyết Ngọc.
Đôi chân mày Huyền Cung cung chủ nheo lại :
- Tiêu Lân. Ngươi không ngoa ngôn đấy chứ ?
Tiêu Lân giả lả nói :
- Cung chủ muốn biết Tiêu Lân này có ngoa ngôn hay không thì cứ thử một lần sẽ biết ngay mà.
- Được ! Dù ngươi có giảo hoạt miệng lưỡi đến mấy, cuối cùng cũng phải lòi cái đuôi của ngươi thôi.
Vừa nói Chu Tuyết Ngọc vừa toan phát động chưởng công, nhưng Tiêu Lân khoát tay :
- Khoan.
- Ngươi còn muốn nói gì nữa.
Tiêu Lân thò tay ra sau lưng rồi từ từ quay lưng lại với Chu Tuyết Ngọc :
- Cung chủ nhìn Tiêu Lân xem.
- Ngươi muốn ta nhìn gì ?
- Cung chủ có thấy gì không ?
- Bổn cung chẳng thấy gì cả.
- Thế thì tốt rồi.
Tiêu Lân từ từ quay mặt lại đối diện với Tuyết Ngọc. Chàng ôn nhu nói :
- Đến lượt cung chủ cho Tiêu Lân xem.
Đôi chân mày Chu Tuyết Ngọc nhíu
- Tiêu Lân, ngươi muốn xem gì ?
Tiêu Lân chắt lưỡi nói :
- Có vậy mà cũng hỏi nữa. Cứ quay lại đi. Tại hạ sợ...
Chàng bỏ lửng câu nói giữa chừng.
Tiêu Lân nói :
- Nếu cung chủ không quay lại, Tiêu Lân không giao thủ với Cung chủ.
- Được.
Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc từ từ quay lưng lại chàng.
Tiêu Lân vỗ tay nói :
- Thấy rồi.

Chu Tuyết Ngọc chau mày :
- Tiêu Lân. Ngươi thấy gì ?
Tiêu Lân reo lên :
- Tại hạ thấy cung chủ có chiếc đuôi. Chiếc đuôi dài lắm, quấn quanh hong người. Thảo nào cung chủ có đuôi nên mới tưởng tượng ai cũng có đuôi như cung chủ.
Câu nói này của Tiêu Lân khiến chân diện của Huyền cung cung chủ đỏ tợ than hồng. Chu Tuyết Ngọc vừa tức vừa giận đến đỏ cả mặt.
Tức giận quá, Chu Tuyết Ngọc gằn giọng nói :
- Bổn cung sẽ gắn đuôi vào ngươi.
Nghe hai người đối đáp lão Bang chủ Cái Bang không sao dằn được phá lên cười khanh khách.
Tràng cười còn rộ trên miệng Khấu Đà Tử thì Chu Tuyết Ngọc thét lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng thét đó thị thi triển Hấp Tinh Đại Pháp.
Hai luồng khí công xoáy tròn với nhau cuốn đến Tiêu Lân.
Chàng không né tránh, mà thản nhiên xoay tròn đôi bản thủ tiếp nhận lấy hai đạo xoáy khí của Huyền Cung cung chủ. Trên giang hồ ai cũng biết xoáy khí Hấp Tinh Đại Pháp của Chu Tuyết Ngọc lợi hại như thế nào, đã có không biết bao nhiêu cao thủ táng mạng bởi hai đạo xoáy khí Hấp Tinh Đại Pháp đó, thế nhưng Tiêu Lân chẳng màng tới sự lợi hại đó.
Đôi bản thủ của chàng tiếp tục xoay tròn và từ tâm trung bản thủ có một hấp lực vô biên phát ra hút lấy hai lực khí kình của đối phương.
Hai đạo xoáy khí của Huyền Cung cung chủ như bị hút vào tâm trung bản thủ của Tiêu Lân.
Chu Tuyết Ngọc lộ vẻ căng thẳng ra mặt. Làm sao Chu Tuyết Ngọc không lộ vẻ căng thẳng cho được khi nhận ra nội lực phát tán ra chưởng khí như thể bị hút vào cõi hư vô, vô thanh, vô sắc.
Thậm chí Tuyết Ngọc gia tăng công lực cũng chẳng có tác dụng gì.
Nội lực của Huyền Cung cung chủ nhanh chóng cạn kiệt.
Đến lúc này Huyền Cung cung chủ mới giật mình kịp nhận ra kỳ biến nơi Tiêu Lân. Nhưng khi nhận ra thì đã muộn rồi, Chu Tuyết Ngọc cảm nhận rõ mồn một có hấp lực uy mãnh rút cả mình về phía Tiêu Lân.
Huyền Cung cung chủ nghiến răng trụ thân nhưng đôi cước pháp cứ trượt trên mặt đất, mà không sao gượng lại được. Khoảng cách càng lúc càng rút ngắn dần. Chân diện của Huyền Cung cung chủ giờ đây trông thật thảm não.
Hai hàm răng của Huyền Cung cung chủ nghiến vào nhau phát ra

những âm thanh ken két.
Bất thình lình, hấp lực vụt tan biến, Huyền Cung cung chủ mất đà, ngã nhào ngay xuống trước mũi giày của Tiêu Lân.
Tiêu Lân nhìn Chu Tuyết Ngọc. Chàng rít giọng nói :
- Thiếu gia có thể lấy mạng mụ bất cứ lúc nào.
Tuyết Ngọc nhìn lên Tiêu Lân. Nội lực trong người Chu Tuyết Ngọc giờ đây cạn kiệt đến độ không sao giở được tứ chi.
Tuyết Ngọc nghẹn lời nói :
- Lấy mạng bổn cung đi.
Tiêu Lân buông tiếng thở dài, Chàng chỉ muốn nện xuống thân ảnh của Huyền Cung cung chủ một chưởng kết liễu cuộc sống của mụ nhưng rồi lại lắc đầu xua đi ý tưởng đó.
Chàng thở hắt ra một tiếng bước đến bên Khấu Đà Tử, rồi quay lại nói với Huyền Cung cung chủ :
- Đừng bao giờ cho bổn thiếu gia gặp lại mụ nữa.

Hồi 27
Hóa Huyết Ma Công

Tiêu Lân đặt chiếc chìa khóa lên bàn nhìn Khấu Đà Tử nói :
- Huynh biết chiếc chìa khóa này chứ ?
Lão Đà Tử nhìn chiếc chìa khóa lắc đầu :
- Hê... Ngươi tưởng cái gì ta cũng biết hết à.
Lão đứng lên thuận tay bưng bầu rượu, tu luôn một ngụm dài. Nhìn lại Tiêu Lân, Khấu Đà Tử nói.
- Nho sinh thúi... Kể từ hôm nay ta không muốn ngươi gọi ta là lão huynh nữa.
Tiêu Lân tròn mắt nhìn lão :
- Ơ... Sao lão huynh bất ngờ đổi ý vậy chứ. Có việc gì thay đổi trong lão huynh à ?
lão gãi đầu :
- Trước đây ta gọi ngươi là lão đệ nhưng nay ta sẽ không gọi như vậy nữa.
- Có nguyên cớ gì bỗng dưng lão lại đổi ý vậy ?
Khấu Đà Tử ngập ngừng rồi nói :
- Trước đây ta với ngươi là lão huynh, lão đệ chẳng qua ta còn

vướng tờ hôn ước với Chu Tuyết Ngọc. Nhưng nay tờ hôn ước đó đã được hủy bỏ rồi, nên ta không muốn ngươi gọi ta là lão huynh nữa.
Tiêu Lân nheo mày :
- Thế này là thế nào. Bộ hủy tờ hôn ước đó rồi lão ôn dịch...
Tiêu Lân nhăn mặt trong khi Khấu Đà Tử trừng mắt nhìn chàng :
- Cũng không được gọi ta là lão ôn dịch.
- Tiêu Lân quen miệng lỡ lời, lão huynh miễn thứ. Miễn thứ.
Chàng giả lả cười nói :
- Sao bỗng dưng Bang chủ đổi tính tình vậy. Hẳn có điều gì đó bất thường xảy ra cho lão Bang chủ ư ?
Khấu Đà Tử vuốt râu nhìn Tiêu Lân nói :
- Chẳng có gì bất thường cả.
Lão tu nốt ngụm rượu, rồi nhìn Tiêu Lân nói :
- Hê... Nho sinh thúi.
Tiêu Lân khoát tay :
- Đừng nói nữa.
Khấu Đà Tử tròn mắt nhìn chàng.
Tiêu Lân nói :
- Kể từ hôm nay lão Bang chủ cũng không được gọi Tiêu Lân là nho sinh thúi.
Chàng đưa cánh tay lên mũi ngửi rồi nói tiếp :
- Phàm những trang nho sinh như Tiêu Lân thì chẳng bao giờ thúi cả. Chỉ có Bang chủ Cái Bang mới bốc mùi. Nếu không bốc mùi thì đâu có ai chịu bố thí cho.
Khấu Đà Tử nheo mày :
- Ta không nói đến ba cái chuyện vớ vẩn đó. Nói với ngươi ta nói không lại được đâu. Được rồi. Ta sẽ không gọi ngươi là nho sinh thúi. Ngươi trả lời ta mấy câu hỏi này nhé.
Lão đổi bộ mặt trang trọng lạ thường.
Tiêu Lân giả lả ôm quyền nói :
- Vãn bối thỉnh thị kim ngôn của lão Bang chủ Cái Bang.
Lão lườm chàng, trang trọng nói :
- Tiêu Lân, ta hỏi thật ngươi nhe, ngươi thấy Tu Di thế nào ?
Tiêu Lân chõi tay chồm lên :
- Sao Bang chủ hỏi Tiêu Lân câu hỏi đó. Bang chủ có ý gì ?
Khấu Đà Tử vuốt râu :
- Ngươi chưa trả lời ta.
Chàng nhìn Khấu Đà Tử từ tốn nói :
- Hoa nhường nguyệt thẹn.

Tiêu Lân nghiêng đầu ngắm nhìn lão Đà Tử, rồi vuốt mũi nói :
- Nghĩ cũng lạ thật !
Lão chau mày hỏi :
- Ngươi nói lạ, là lạ cái gì ?
- Đến lượt Tiêu Lân hỏi Bang chủ nhé.
- Cứ hỏi.
- Ngạc Tu Di có thật là ái nữ của lão Bang chủ không ?
Đến lượt Khấu Đà Tử tròn mắt nhìn Tiêu Lân :
- Tiểu tử, sao lại hỏi lão phu câu hỏi đó.
Tiêu Lân ôm quyền nói :
- Nói ra điều này lão Bang chủ miễn thứ à.
- Ngươi cứ nói.
Điểm một nụ cười mỉm, Tiêu Lân Tiêu Lân thắc mắc sao lão Bang chủ lại có một ái nữ đẹp như tiên nữ thế.
Khấu Đà Tử hất mặt :
- Ngươi nói vậy có ý gì ?
- Ơ... Ý của Tiêu Lân, lão Bang chủ là quạ sao lại sinh con phụng, có phải là điều lạ trên đời này không ?
Những tưởng đâu nghe câu nói này của Tiêu Lân, Bang chủ Cái Bang Khấu Đà Tử sẽ tức giận, nhưng không, lão lại phá lên cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói :
- Tiểu tử, nhìn kỹ lại xem, lão phu có phải là gà không nào.
Lão vuốt râu :
- Lão nói thật cho ngươi biết, chẳng ai giữ được tuổi thanh sắc của mình. Trước đây, khi bằng tuổi ngươi. Khấu Đà Tử đã từng là một trang mỹ nam tử nổi tiếng khắp Giang Nam đó.
Lão cao hứng bưng bầu rượu tu luôn một ngụm dài, rồi nhìn Tiêu Lân nói tiếp :
- Tiểu tử, ngươi biết vùng đất Giang Nam thế nào không ? Đó là vùng đất hữu tình thơ mộng, với những con người nam thanh nữ tú. Ai ai cũng có dung mạo thanh tú khác thường, thế mà lão phu lại là người đứng đầu trong những trang nam tử của đất Giang Nam. Ngươi còn thắc mắc gì nữa không ?
Tiêu Lân gật đầu :
- Tất nhiên là còn rồi.
Lão tròn mắt nhìn Tiêu Lân :
- Lão đã nói vậy rồi, tiểu tử còn thắc mắc gì nữa ?
- Tiêu Lân lúc nào cũng có thắc mắc cả.
Chàng mỉm cười nói :
- Lão huynh... À quên... Lão Bang chủ là trang mỹ nam tử nổi tiếng

Giang Nam, thế sao bỗng dưng trở nên ăn mày, lại là ăn mày chúa.
Lão khoát tay, cướp lời chàng :
- Ngươi chẳng biết gì cả. Chẳng biết cóc gì cả. Đúng là con mọt sách, chẳng biết gì chuyện đời thường. Trong võ lâm thì ai cũng có duyên có phận. Cả lão có duyên phận với Cái Bang nên đương nhiên trở thành người của Cái Bang. Không chỉ trở thành người của Cái Bang còn là Bang chủ Cái Bang. Ngươi tưởng được làm Bang chủ Cái Bang là dễ lắm sao. Ta còn là một trong Tứ đỉnh thiên can.
Lão chưa kịp nói hết ý thì Tiêu Lân bất ngờ buông luôn một câu :
- Ăn mày thì vẫn là ăn mày chứ có gì khác thường đâu.
Lão trợn mắt to hết cỡ nhìn chàng :
- Con mọt sách này nói thế mà nghe được. Hê. Hẳn ngươi biết chuyện Hàn Tín lòn trôn giữa chợ chứ ?
- Tất nhiên là biết rồi.
- Ngươi biết lão tổ Hồng Thất Công chứ gì ?
Tiêu Lân lắc đầu :
- Hổng biết.
Khấu Đà Tử hừ nhạt một tiếng rồi nói :
- Lão không bàn với ngươi chuyện này nữa. Lão chỉ nói cho ngươi biết, vì sao lão thái tránh né Ngạc Tu Di. Bởi vì lão biết Chu Tuyết Ngọc muốn Tam Lĩnh lấy Tu Di chẳng qua muốn y trở thành Bang chủ Cái Bang mà thôi.
Tiêu Lân ve cằm :
- Hóa ra là vậy. Xem chừng làm ăn mày chúa mà ai cũng thích nhỉ ?
Khấu Đà Tử lườm chàng rồi dốc bầu rượu tu ừng ực.
Lão thả bầu rượu xuống rồi nói :
- Lão biết cá tính của Thường Tam Lĩnh là hạng người như thế nào nên mới lẫn tránh Tu Di, không để hôn sự tiến được. Sau khi ta gặp con mọt sách ngươi. Ta mới có ý khác.
Tiêu Lân nhìn lão, giả lả cười :
- Lão Bang chỗ có ý gì ?
Khấu Đà Tử nhìn Tiêu Lân :
- Tiêu Lân, ta muốn trao chức vị Bang chủ Cái Bang lại cho ngươi đó.
Tiêu Lân nhăn mặt :
- Lại là chuyện cũ... Chuyện cũ... Tiêu Lân đã nói với...
Lão khoa tay cướp lời chàng :
- Im...
Hai cánh môi của Tiêu Lân ngậm chặt lại với nhau.
Khất Đà Tử nhìn chàng bằng ánh mắt khe khắc.
- Ta hỏi ngươi thấy Tu Di thế nào ? Ngươi nói Tu Di là giai nhân hoa

nhường nguyệt thẹn. Chứng tỏ ngươi cũng để mắt đến.
Lão hất mặt :
- Con mọt sách. Ngươi có thể gọi ta bằng nhạc phụ lão gia được không ?
Tiêu Lân há hốc miệng nhìn lão. Chàng ngập ngừng hỏi :
- Ý của Bang chủ...
Khấu Đà Tử giả lả cười :
- Ta chọn con mọt sách làm hiền tế, ngươi chịu không ?
Tiêu Lân trố mắt nhìn lão :
- Chọn Tiêu Lân ?
Lão gật đầu :
- Chính vì có ý chọn ngươi làm hiền tế, nên ta mới gợi ý truyền y bát Bang chủ Cái Bang cho ngươi.
Tiêu Lân gãi đầu nhìn ra cửa sổ. Chàng bâng quơ nói :
- Hết người chọn rồi à.
Vô tình câu nói của chàng lọt vào tai Khấu Đà Tử. Lão thộp trảo vào vai Tiêu Lân :
- Con mọt sách, ngươi vừa nói gì ?
- Ơ... Tiêu Lân nói lão Bang chủ chọn rất đúng ạ.
- Ta vừa nghe ngươi nói khác.
- Tiêu Lân nói chẳng lẽ mình được may mắn như vậy sao.
Tiêu Lân bất ngờ đổi giọng trang trọng nói :
- Nhạc phụ lão gia không biết Tiêu Lân họ Tiêu .
- Họ Tiêu thì đã sao nào ?
- Còn đã sao gì nữa. Hiện thời Tiêu Lân lúc nào cũng có thể gặp kiếp họa diệt vong. Bởi luôn có những cao thủ rình rập để lấy mạng Tiêu Lân. Bang chủ hổng sợ Ngạc Tu Di sớm trở thành góa bụa ư ?
- Hê. Ta đã tính rồi. Con mọt sách trở thành Bang chủ . Tiếp nhận y bát chân truyền của Cái Bang, thì chẳng ai dám đụng đến ngươi.
Tiêu Lân nhướng mày nhìn lão :
- Thật sao ?
Lão khẳng khái gật đầu :
- Tất nhiên rồi. Con mọt sách trở thành Bang chủ Cái Bang thì chẳng ai dám quấy nhiễu ngươi nữa. Ngày trước có Tứ đỉnh thiên can, nhưng nay thêm ngươi nữa thành Ngũ đỉnh thiên can. Vô hình trung Cái Bang có hai cái Đỉnh. Chẳng khác nào rồng mọc thêm cánh, còn ai dám đụng đến Cái Bang.
- Nghe Bang chủ nói mà phất ham nhưng không biết Ngạc Tu Di có đồng ý với sự kết hợp của lão Bang chủ không ?
- Hê chuyện này thì ngươi không phải lo. Nếu ngươi muốn biết Ngạc

Tu Di có đồng ý với hôn sự do ta sắp xếp hay không thì cứ ra ngoài gian phong xá sẽ biết ngay.
Gian phong xá sẽ trả lời thay cho Ngạc Tu Di ?
- Cái con khỉ, ngươi lại bắt đầu nói nhăng nói cuội rồi. Gian phong xá làm sao mà trả lời ngươi được. Ngạc Tu Di đang chờ ngươi ngoài đó. Hãy ra mà gặp Tu Di. Nếu như Tu Di đồng ý thì ngươi đồng ý với ta chứ ?
Tiêu Lân giả lả cười nói :
- Nếu Tu Di không đồng ý ?
Khấu Đà Tử lắc đầu :
- Chưa gì ngươi đã nói vậy rồi. Tu Di không phải không kiếm được ý trung nhân, nhưng vì ta chọn ngươi là hiền tế. Nếu ngươi không đồng ý với sự lựa chọn của ta, ta chọn Thường Tam Lĩnh vậy.
Tiêu Lân trố mắt nhìn lão. Chàng khoát tay :
- Không không.
- Sao lại không không.
- Bang chủ biết Thường Tam Lĩnh là hạng người như thế nào mà.
Chính Tiêu Lân tận mắt thấy sự biến thái của Thường Tam Lĩnh.
- Ta không cần biết y biến thái thế nào, nhưng nếu ngươi không nhận sự lựa chọn của ta thì ta sẽ gả Ngạc Tu Di cho Thường Tam Lĩnh.
Tiêu Lân giả lả cười, ôm quyền vừa xá vừa nói :
- Nhạc phụ lão gia, Tiêu Lân xin nghe theo lời của nhạc phụ lão gia. Mong rằng sau này nhạc phụ lão gia không hối hận.
- Ta đã chọn rồi chẳng biết hối hận đâu .
- Vậy Tiêu Lân cáo từ nhạc phụ lão gia để ra ngoài gian phong xá. Thỉnh thị ý kiến của nương tử.
Khấu Đà Tử lườm chàng nhưng toét miệng cười. Lão tụm một ngụm rượu rồi nói :
- Ngươi gặp Ngạc Tu Di, khéo ăn khéo nói một chút nhé.
- Nhạc phụ lão gia yên tâm. Tiêu Lân đi đây.
Nói dứt lời Tiêu Lân với tay bưng bầu rượu. Lão giựt tay chàng :
- Ngươi mang rượu đi đâu ?
- Thì đi nói chuyện với nương tử Ngạc Tu Di.
- Nói chuyện với Ngạc Tu Di mà phải uống rượu à.
Lão hừ nhạt một tiếng, giằng lại bầu rượu :
- Uống rượu nói không ai nghe đâu. Ngươi cứ thẳng thắn mà hỏi.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Nhạc phụ lão gia dạy sao, Tiêu Lân sẽ làm vậy.
Tiêu Lân đi rồi, Khấu Đà Tử mới ngồi xuống bàn. Lão dốc bầu rượu tu luôn một ngụm dài rồi điểm nụ cười mỉm nói :

- Con mọt sách, ta không chọn lầm người đâu. Nếu ta chọn lầm người thì đâu còn là Khấu Đà Tử nữa.
Khấu Đà Tử trầm ngâm ngồi một mình suy nghĩ mông lung. Lão nghĩ đến ngày mai sẽ tiến hành đại lễ bầu chọn tìm người kế vị chức vụ Bang chủ Cái Bang. Tất nhiên người mà lão định đến chẳng ai khác mà chính là Tiêu Lân.
Lão rót rượu ra chén rồi bưng uống liên tiếp ba chén. Đặt chén xuống bàn, Khấu Đà Tử nhẩm nói :
- Dù sao thì ta cũng làm tròn trọng trách của mình với Cái Bang và với Tu Di.
Khấu Đà Tử còn đang trầm ngâm suy tưởng thì chợt nghe có tiếng bước chân thật đều vọng đến tai mình. Nghe tiếng bước chân đó, đôi chân mày của Khấu Đà Tử nhíu lại. Lão đã nhận ra tiếng bước chân này không có vẻ gì bình thường cả, bởi nó rất đều nhau vọng đến thính nhĩ lão. Tiếng bước chân im bặt.
Khấu Đà Tử từ từ quay mặt nhìn ra cửa ngôi đại đường Tam Tông Miếu.
Đứng ngay bên ngoài cửa đại đường Tam Tông Miếu là một người vận trường bào với sắc màu đen kịt. Trông qua những tưởng người đó là con quạ đen, hay bóng dáng của lão thần chết dưới a tỳ mới trồi đầu lên chốn nhân sinh.
Điểm mà Khấu Đà Tử để mắt đến là ngọn bạch lạp với ngọn lửa thẳng tắp trên tay Hắc y nhân.
Khấu Đà Tử nhíu mày nhìn Hắc y nhân. Lão lầu bầu nói :
- Ngươi nhát ma, nhát quỷ gì thế nhỉ.
Miệng nói, Khấu Đà Tử từ từ đứng lên, thuận tay lão bưng luôn cả bầu rượu, tu luôn một ngụm dài.
Hắc y nhân với chiếc rèm lụa che mặt, cầm ngọn bạch lạp chậm rãi bước vào đại đường Tam Tông Miếu.
Khấu Đà Tử nhíu mày hỏi :
- Ngươi là ai ?
Hắc y nhân từ từ lột chiếc rèm che mặt xuống.
Khấu Đà Tử cau mày nói :
- Giang Hàn.
Giang Hàn ghim ngọn bạch lạp xuống ngay giữa tòa đại đường Tam Tông Miếu.
Chờ cho Giang Hàn gắn xong ngọn bạch lạp xuống sàn gạch, Khấu Đà Tử mới nói :
- Minh chủ làm cái trò gì lạ quá. Tự dưng Minh chủ đến Tổng đàn Cái Bang Tam Tông Miếu trong cái bộ dạng như tử thần, cùng với ngọn

bạch lạp trên tay, chẳng hay Minh chủ có ý gì ?
Giang Hàn nhìn Khấu Đà Tử nghiêm giọng nói :
- Lão Bang chủ, đã đến thời khắc Tứ đỉnh thiên can phải rời khỏi cõi đời này để bổn tọa khởi nghiệp võ lâm.
Khấu Đà Tử tu một ngụm rượu, rồi ôn nhu nói :
- Nói như thế ý của Giang Hàn, Minh chủ là gì ?
- Bao lâu nay, trên Tổng đàn võ lâm có Tứ đỉnh thiên can. Nay bổn tòa thấy không cần Tứ đỉnh thiên can nữa, nên phải nhổ cái gai Tứ đỉnh thiên can đi.
Khấu Đà Tử tròn mắt nhìn Giang Hàn :
- Hóa ra Minh chủ võ lâm muốn nhổ Tứ đỉnh thiên can ra khỏi võ lâm.
Khấu Đà Tử nói rồi dốc bầu rượu tu luôn một ngụm dài. Lão đặt bầu rượu cạn lên bàn rồi nhìn Giang Hàn :
- Lão phu không biết Giang tôn giá có làm được ý của mình không. Hay lại khiến cho lão phu cười vào mũi Minh chủ.
- Bổn Minh chủ đến đây để tiễn Khấu Đà Tử bang chủ Cái Bang đi trước.
- Lão phu nghe mà không tin vào thính nhĩ của mình đó. Chẳng lẽ Minh chủ đã luyện thành thứ thần công cái thế để có thể tiễn được Khấu Đà Tử này chứ.
Giang Hàn nghiêm giọng nói :
- Bang chủ hãy chọn cho mình một cái chết.
- Sao ? Lão phải chọn cho lão một cái chết à !
Khấu Đà Tử nhăn mặt nói :
- Khó nghe quá... Khó nghe quá. Thế theo ý của Minh chủ, Khấu Đà Tử sẽ chọn cái chết nào.
- Nếu như Khấu Đà Tử bang chủ không chọn cho mình một cái chết thì bổn tọa buộc Khấu Đà Tử phải chết bằng Hóa Huyết Âm Ma Công.
Lời nói này của Giang Hàn chẳng biết tác động thế nào đến Khấu Đà Tử mà chân diện lão bất giác đanh hẳn lại.
Lão trầm giọng nói :
- Hóa Huyết Âm Ma Công.
- Không sai.
Khấu Đà Tử vuốt râu :
- Giang Minh chủ đã luyện Hóa Huyết Âm Ma Công ư ?
Không nói một tiếng, Giang Hàn chỉ đưa tay vuốt qua mặt mình. Chân diện bình thường của y đổi qua màu đỏ ửng, bóng ngời như huyết ngọc. Thậm chí có thể nhìn thấy được cả chiếc sọ bên trong.
Khấu Đà Tử trang trọng nói :

- Thì ra bấy lâu nay Giang Minh chủ đã âm thầm luyện Hóa Huyết Âm Ma công.
- Khấu Đà Tử bang chủ đã biết. Biết thì Khấu Đà Tử bang chủ chỉ có một con đường duy nhất để tồn tại, đó là xuống cõi a tỳ.
Giang Hàn vừa nói vừa dấn bộ đến Khấu Đà Tử.
Khấu Đà Tử khoát tay :
- Khoan ! Lão phu muốn hỏi một vài điều đối với Minh chủ.
- Bang chủ muốn hỏi gì ?
- Cuộc thảm sát ở Thái A Bảo.
- Bảo chủ Thái A Bảo đã làm xong chức phận của mình đối với bổn tọa nên phải chết.
- Thái A Bảo chủ biết Minh chủ luyện tà công Hóa Huyết Âm Ma Công ?
Giang Hàn lắc đầu :
- Không ! Những kẻ biết bổn tọa luyện Hóa Huyết Âm Ma Công đều đã chết.
Khấu Đà Tử vuốt râu nói :
- Minh chủ, lão phu nghe nói luyện Hóa Huyết Âm Ma Công, thì phải bất kể thủ đoạn tàn nhẫn và đê tiện. Có đúng như vậy không ?
- Còn hơn cả tàn nhẫn và đê tiện nữa.
- Lão phu hỏi một câu nữa.
- Cứ hỏi.
- Chiếc chìa khóa vàng trong tay Tiêu Lân có quan hệ đến võ công của Minh chủ ?
- Bổn tọa nghĩ có quan hệ.
- Chính vì thế Minh chủ đã từng đội lốt Hắc y nhân thích khách tìm Tiêu Lân buộc y phải trao chiếc chìa khóa đó ?
- Bổn tọa không phủ nhận. Bang chủ đã hỏi hết rồi chứ ?
Khấu Đà Tử vuốt râu nhìn võ lâm minh chủ khẽ gật đầu :
- Hỏi hết rồi.
- Đã hỏi hết thì Bang chủ đi được rồi.
- Nói thì dễ nhưng buộc Khấu Đà Tử bang chủ Cái Bang, một trong Tứ đỉnh thiên can đi khó lắm. Khấu Đà Tử lão phu còn muốn biết Hóa Huyết Âm Ma Công lợi hại như thế nào nữa.
Khấu Đà Tử nói dứt câu liền vận hóa chân nguyên phát động Giáng Long Thập Bát Chưởng.
Một luồng khí công vàng rực xuất hiện giữa đôi bản thủ của Lão Bang chủ Cái Bang.
Giảng Hàn mặc dù biết Khấu Đà Tử bang chủ Cái Bang là một trong Tứ đỉnh thiên can, nhưng xem ra y rất dửng dưng.

Y trầm giọng nói :
- Mời Khấu Bang chủ.
Khấu Đà Tử quát lớn một tiếng đẩy đạo khí kình vàng nghiệt về phía Minh chủ võ lâm Giang Hàn.
Đạo khí chưởng Giáng Long của Khấu Đà Tử tợ con giao long uy mãnh lao vụt đến thân ảnh của Giang Hàn.
Mặc dù thấy đạo khí chưởng Giáng Long bỗ đến mình nhưng Giang Hàn tuyệt nhiên không né tránh cũng không hề phản ứng đỡ chiêu công của đối phương. Y ngang nhiên hứng lấy đạo khí chưởng uy mãnh đó.
Ầm !
Tiếng sấm trỗi lên ngay trên thể pháp của Giang Hàn. Một luồng huyết quang đỏ rực như quả cầu máu xuất hiện chung quanh thể pháp của Giang Hàn.
Khấu Đà Tử buột miệng nói :
- Hay thật.
Lão Khấu Đà Tử phải thốt ra câu nói đó bởi nhận ra Giáng Long Thập Bát Chưởng tuyệt kỹ võ công của lão chẳng hề làm gì được đối phương. Mặc dù Giang Hàn thản nhiên đứng yên một chỗ tiếp nhận chưởng công của lão.
Giang Hàn nói :
- Đến lượt bổn tọa.
Y lắc vai, thân ảnh như thể biến hóa thành vạn vạn bóng huyết nhân lao đến Khấu Đà Tử.
Biết Giang Hàn đã luyện được thần công cái thế, Khấu Đà Tử chẳng dám xem thường đối phương, thậm chí còn khẩn trương tột độ. Lão nghĩ thầm trong đầu :
- Mình đã không còn là đối thủ của Giang Hàn rồi phải lo thoát để báo với võ lâm quần hùng.
Y niệm đó lướt qua, Khấu Đà Tử liền thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ nhằm đào thoát. Lão lắc vai thi triển tuyệt kỹ khinh công Hành Tẩu Di Hình Bộ, nhưng khắp mọi nơi, đều có bóng huyết nhân như thể chờ sẵn lão Bang chủ Khấu Đà Tử, không cho lão một con đường đào thoát.
Khấu Đà Tử nhận ra sự đặc dị đó thì nhận ngay một bóng chưởng vào ngay vùng thượng đẳng.
Bình !
Khấu Đà Tử bị nhấc lên khỏi mặt đất, bắn đi va lưng vào vách tường miệng trào ra một vòi máu tươi rưới đỏ Tam Tông miếu đại đường.
Lão cố chõi tay ngồi lên thì Giang Hàn đã đến trước mặt.

Y chắp tay sau lưng, nghiêm giọng hỏi :
- Tiêu Lân đâu ?
Khấu Đà Tử ôm ngực, rít giọng nói :
- Tiêu Lân và Tu Di đã đi rồi.
- Đi đâu ?
- Đến chỗ cần đến.
Khấu Đà Tử gượng cười nhìn Giang Hàn :
- Minh chủ, giờ lão phu đã biết sự lợi hại của Hóa Huyết Âm Ma Công. Lão còn biết mình sẽ chết. Hãy để cho lão phu tự tìm cái chết.
Giang Hàn gật đầu.
Khấu Đà Tử gượng đứng lên, lê từng bước đến chiếc ghế Bang chủ. Lão yên vị trên ghế Bang chủ, tréo hai chân vào với nhau, hai tay đặt trên thành tựa, rồi nhìn Giang Hàn :
- Tâm địa Minh chủ thật là khó lường. Mới hôm nào còn là Giang đại hiệp nay đã là Giang đại ma đầu. Nhưng đại ma đầu thì khó mà thoát khỏi lưới trời. Lão phu về bẩm báo với Ngọc hoàng thượng đế phái người đến nhân sinh tróc nã Giang tặc đây.
Khấu Đà Tử nói dứt câu vận công. Người lão dựa hẳn ra sau thành chiếc ngai, thân pháp cứng hẳn lại.
Giang Hàn đưa tay lên mũi Khấu Đà Tử. Đoan chắc Khấu Đà Tử đã chết, Giang Hàn mới đến 1ấy ngọn nến đặt vào lòng bàn tay của lão Bang chủ Cái Bang Khấu Đà Tử.
Y nhìn lại xác Khấu Đà Tử một lần nữa rồi mới quay bước rời đại đường Tam Tông Miếu. Sau mỗi bước chân của y đều để lại dấu giày trên sàn gạch.
0o0
Trở lại với Tiêu Lân.
Sau khi rời đại đường Tam Tông Miếu chàng đi ra ngoài hoa viên hướng về phía gian phong xá. Gian phong xá được dựng cách tòa Tam Tông Miếu những mươi dặm, dưới một tán cây đại thụ khổng lồ. Trong gian phong xá, Ngạc Tu Di đã đứng đó tự bao giờ.
Xung quanh gian phong xá, những khóm hoa đều rủ xuống bởi nhan sắc siêu phàm thoát tục của nàng.
Tiêu Lân lưỡng lự đứng ngoài mái hiên. Chàng nhìn nàng từ phía sau lưng nhưng cảm thấy tim mình vẫn đập rộn rã những nhịp đập khó tả.
Ngạc Tu Di từ từ quay lại nhìn Tiêu Lân.
Hai người đối mặt nhìn nhau, Tiêu Lân càng cảm nhận trái tim mình đập rộn hơn. Chàng có cảm tưởng tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hai người nhìn nhau trong sự im lặng.
Hít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Tiêu Lân nhủ thầm :
- Mình đến gặp ý trung nhân chứ có phải bước vào một cuộc đấu sinh tử đâu mà run như vậy chứ.
Tự động viên mình bằng suy nghỉ đó. Tiêu Lân mới bước vào gian phong xá.
Tu Di nhìn chàng. Chân diện thanh tú, thoát tục của nàng khiến Tiêu Lân cứ ngây người ra ngắm nhìn. Chàng chẳng biết phải khởi đầu bằng lời nói gì.
Tiêu Lân nhìn ra ngoài gian phong xá lia mắt nhìn qua cảnh vật chung quanh rồi từ tốn nói :
- Tu Di đi đến đâu là hoa tàn đến đó.
Đôi lưỡng quyền của Tu Di ửng hồng e thẹn. Lời nói khởi đầu của Tiêu Lân khiến nàng thẹn chín cả mặt. Nàng lí nhí nói :
- Tu Di đâu có muốn.
Tiêu Lân nhìn lại nàng.
- Nữ nhân thì ai cũng muốn có nhan sắc tuyệt thế giai nhân, nhưng đẹp như Tu Di cũng có điều bất lợi của nhan sắc. Hẳn Tu Di chưa bao giờ thấy được cảnh trăm hoa đua nở.
Nàng gật đầu :
- Chưa... Muội cũng chẳng biết phải làm gì để có thể ngắm được cảnh trăm hoa đua nở.
- Thế Tu Di có muốn thấy cảnh trăm hoa đua nở không ?
Tu Di gật đầu :
- Muốn. Nhưng Tu Di bất lực.
Tiêu Lân mỉm cười :
- Tiêu Lân sẽ giúp Tu Di.
- Huynh giúp muội được à.
- Tiêu Lân có trăm ngàn cách để giúp muội thấy cảnh trăm hoa đua nhau khoe sắc khoe hương. Người ta tìm cái đẹp thì khó chứ, tìm cái xấu thì chuyện đó dễ như trở bàn tay.
Tiêu Lân nói rồi nhướng mày nhìn Tu Di. Chàng nói tiếp :
- Chỉ cần Tu Di đồng ý là được rồi.
Nàng gật đầu :
- Tu Di đồng ý với huynh. Nhi nữ mang vóc dáng và chân diện như Tu Di cũng gặp rất nhiều phiền trắc.
- Ví như gã Thường Tam Lĩnh đã mang phiền trắc đến cho Tu Di.
Nàng gật đầu.
Tiêu Lân nói :
- Tu Di đợi huynh một chút.

Nói rồi Tiêu Lân bước ra ngoài gian phong xá, ngắt lấy những chiếc lá xanh vò nát. Chàng quay vào, nhìn Tu Di nói :
- Tu Di không nệ hà chứ ?
- Không.
- Huynh sẽ giúp muội.
Miệng nói, Tiêu Lân dùng tay chà lên mặt nàng.
Chân diện Tu Di bị chàm lá qua đôi tay Tiêu Lân vẽ nguệch ngoạc trông thật nực cười.
Tiêu Lân vừa xát mặt nàng vừa nói :
- Thế nào cũng có hiệu nghiệm mà.
Dung diện thanh tú thoát tục của Tu Di giờ đây bị chàm lá phủ một lớp quần quện trông thật quái gở, nhưng nàng lại reo lên.
- Huynh xem kìa.
Nàng chỉ ra ngoài hoa viên. Những khóm hoa bắt đầu nhích động và có được sức sống mới, mà vươn mình tỏa ra những đóa hoa đủ màu sắc. Cùng với sự khoe sắc đó là mùi hương hoa tỏa ngợp khắp không gian hoa viên.
Tu Di vỗ tay thích thú :
- Hay quá. Lần đầu tiên Tu Di mới được ngắm cảnh này.
Tiêu Lân nhìn nàng.
- Hậy... Cái gì có bàn tay của huynh là mọi sự đều thành công mà.
Tiêu Lân vừa nói vừa nghĩ thầm :
- Không biết Tu Di khi nhìn mặt mình trong gương đồng, sẽ nghĩ thế nào nhỉ.
Ý niệm đó trôi qua, Tiêu Lân điểm nụ cười mỉm nhìn nàng. Tiêu Lân hỏi :
- Tu Di thích không ?
Nàng nhìn lại Tiêu Lân. Dung diện khả ái của nàng giờ đây chỉ chực làm cho Tiêu Lân phì cười nhưng chàng cố nén lại.
Tu Di nói :
- Tu Di thích lắm.
- Hóa ra giai nhân tuyệt sắc cũng có phần thiệt thòi, còn những xú nữ lại có phần hơn.
Nàng gật đầu :
- Đến hôm nay Tu Di mới cảm nhận được khung cảnh này.
Tiêu Lân xoa tay nói :
- Khi cái gì không có trong tầm tay, mà bắt được nó thì ai cũng thích cả. Nhưng một khi có rồi, chỉ sợ xem thường. Tiêu Lân hi vọng Tu Di sẽ không xem thường những gì mình vừa mới bắt được mà trước đây nó nằm ngoài tầm tay của Tu Di.

- Nhất định Tu Di sẽ không xem thường đâu.
Chàng nhìn Tu Di ôn nhu nói :
- Nếu Tu Di không xem thường những cánh hoa kia thì chúng sẽ điểm tô cho Tu Di đã đẹp càng đẹp hơn.
- Tu Di sẽ nghe lời Tiêu huynh mà.
Tiêu Lân lưỡng lự rồi nhỏ giọng nói :
- Tu Di... Hẳn nàng đã biết những ý định của Khấu Đà Tử lão nhân gia ?
Chân diện Tu Di đỏ bừng, ánh mắt tròn và đen của nàng ánh lên cái nhìn thẹn thùng, ngây thơ.
Nàng nhỏ giọng nói :
- Lão nhân gia của Tu Di đã nói gì với huynh ?
Tiêu Lân gãi đầu :
- Khó nói... Rất ư là khó nói.
- Tại sao khó nói. Tiêu huynh không nói được à ?
- Tất nhiên là nói được rồi, nhưng Tiêu Lân sợ... Sợ khiến cho Tu Di không được vui thôi.
- Lão nhân gia đã nói gì với huynh nào ?
- Ơ ... Khấu Đà Tử lão nhân gia muốn Tiêu huynh ra gặp muội.
- Lão nhân gia chỉ nói thế thôi à ? Còn nói gì nữa không ?
Tiêu Lân bối rối nói :
- Có chứ. Nói nhiều lắm. Nói đủ thứ chuyện trên đời hết.
- Thế lão nhân gia nói gì với Tiêu huynh ?
- Ơ... Khấu Đà Tử lão nhân gia nói với huynh. Huynh ra gặp Tu Di. Còn tất cả đều do Tu Di quyết định.
Nàng quay mặt nhìn chàng từ tốn hỏi :
- Sao Tu Di lại quyết định. Mà Tu Di quyết định cái gì ?
- Thì quyết định ý của Khấu Đà Tử Bang chủ đó.
Nàng lắc đầu :
- Tu Di không hiểu huynh nói gì.
Tiêu Lân nhìn nàng. Chàng nghĩ thầm :
- Hay là mình nói huỵch toẹt hết cho nàng ta biết vậy. Không chừng mình nói ra Tu Di sẽ bỏ chay mà chẳng dám ngoái đầu nhìn lại.
Ý niệm đó trôi qua, Tiêu Lân gượng nặn nụ cười. Chàng toan mở miệng nói thì nghe tiếng sấm chưởng từ hướng tòa đại đường Tam Tông Miếu vọng lại.
Nghe tiếng sấm chưởng đó, Tiêu Lân chau mày nhìn lại tòa đại đường Tam Tông Miếu. Chàng nghĩ thầm :
- Chuyện khỉ gì đang xảy ra thế. Bộ Khấu Đà Tử bang chủ đổi ý khi mình sắp tỏ bày với ái nữ của lão sao. Rắc rối thật.

Tiêu Lân nhìn lại Tu Di :
- Tu Di ! Huynh và nàng quay lại đại đường Tam Tông Miếu xem đã xảy ra chuyện gì.
Tu Di gật đầu.
Nàng và Tiêu Lân cùng giở thuật khinh công Hành Tẩu Di Hình Bộ quay lại tòa đại đường Tam Tông Miếu. Hai người lướt vào cửa tòa đại đường thì thấy Khấu Đà Tử ngồi trên chiếc ngai Bang chủ, trên tay là ngọn bạch lạp, chân gác chéo như người đang vận công điều tức.
Tiêu Lân nheo nghĩ thầm :
- Khấu Đà Tử bang chủ làm cái trò khỉ gì thế nhỉ ?
Chàng và Tu Di bước đến trước mặt Khấu Đà Tử. Tiêu Lân nói :
- Khấu Đà Tử Lão nhân gia. Sao lão nhân gia cao hứng giả vờ chết vậy chứ ? Trò trẻ nít này thì lão nhân gia đã từng bỡn cợt với Tiêu Lân hồi ở Đào Viên thôn mà.
Tiêu Lân gỡ ngọn bạch lạp ra khỏi tay lão Đà Tử, rồi nhìn lại Tu Di :
- Tu Di... Nàng đừng nghĩ Tiêu huynh hỗn láo với lão nhân gia nhé. Tiêu huynh biết cái trò này của lão nhân gia mà.
Tu Di lắc đầu :
- Tiêu huynh... Không đâu ... Phụ thân đã bị trọng thương đến ói máu kìa.
Tiêu Lân nhìn lại trang y của Khấu Đà Tử, nhận ra những đốm máu trên người lão. Chàng buột miệng nói :
- Ý...
Vừa thốt ra câu nói đó, Tiêu Lân vừa vỗ vào đại huyệt Thiên Linh Cái của lão.
Bộp !
Tu Di nói :
- Tiêu huynh...
Khấu Đà Tử đang bất động nhưng khi nhận một chưởng của Tiêu Lân vào đại huyệt Thiên Linh Cái, liền ói tiếp một bụm máu nữa, rồi rùng mình mở mắt.
Tiêu Lân nói :
- Khấu Đà Tử Bang chủ ! Chuyện gì đã xảy ra ?
Khấu Đà Tử nhìn Tiêu Lân, gắng hết sức mới nói được :
- Đến Thiếu Lâm... Pháp Chủ Tuệ Thiện đại sư... Trong thắt lưng của ta có tín vật, trao cho Pháp Chủ Tuệ Thiện đại sư.
Lão nhìn Tu Di, nhếch môi nói tiếp :
- Đưa cha về Linh Sơn. May ra có thể sống được.
Nói đến đây, Khấu Đà Tử Bang chủ lại gục đầu, chìm vào hôn mê.

Chẳng còn biết gì nữa.
Tiêu Lân vận công truyền chân ngươi qua đại huyệt Bách Hội của Khấu Đà Tử nhưng chẳng có tác dụng gì.
Chàng lật áo của người. Đập vào mắt Tiêu Lân là dấu huyết thủ ngay giữa ngực lão.
Tu Di bật khóc khẩn trương nói :
- Tu Di làm sao bây giờ ?
- Huynh và Tu Di sẽ đưa Khấu Đà Tử lão nhân gia về Linh Sơn.
Vẻ mặt Tu Di lộ vẻ trang trọng :
- Tu Di... Sợ.
- Tu Di sợ gì ?
- Mẫu thân sẽ không nhận phụ thân vào Linh Sơn.
Tiêu Lân khoát tay :
- Tu Di ! Đừng đặt nặng tiểu tiết nữa. Cứ đưa lão nhân gia đến Linh Sơn. Bất cứ chuyện gì Tiểu huynh đều có thể giải quyết được mà.
Nàng gật đầu :
- Tiêu huynh ! Muội chỉ còn chờ vào huynh.
Nhìn lại lão Bang chủ Khấu Đà Tử. Tiêu Lân nói :
- Không có thời gian cho ta và Tu Di lưỡng lự đâu.

Hồi 28
Xảo Ngôn Giải Nghiệp Tình

Tiêu Lân ngồi trên cỗ xe độc mã, dõi mắt nhìn vào con đường duy nhất dẫn đến Linh Sơn. Lòng dạ chàng như có lửa đốt chỉ mong Tu Di sớm quay lại.
Tu Di đã vào Linh Sơn được bốn canh giờ nhưng vẫn chưa quay lại. Bóng nhật quang đang chìm dần xuống đường chân trời, màn giáng chiều sắp lụi tàn, khiến cho Tiêu Lân càng bồn chồn hơn.
Chàng buông tiếng thở dài nhẩm nói :
- Tu Di vào Linh Sơn sao lâu quá vậy ? Chẳng biết nàng đã gặp chuyện gì ?
Tiêu Lân với tay lấy bầu rượu tom một ngụm để khỏa lấp đi sự bồn chồn trong mình. Chàng nhẩm nói :
- Chẳng biết bao giờ nàng mới ra ? Hay là ta cứ đưa Khấu Đà Tử lão nhân gia vào đại Linh Sơn ?

Tiêu Lân lắc đầu :
- Mình tự động đưa lão vào thì trái với lời căn dặn của Tu Di. Không được. Phải chờ Tu Di quay về.
Tiêu Lân vén rèm nhìn vào trong khoang. Khấu Đà Tử vẫn nằm im thiêm thiếp như một xác chết với hơi thở thoi thóp. Sắc diện của lão nhợt nhạt trông thật tội nghiệp và đau khổ.
Tiêu Lân bất giác buông tiếng thở dài. Chàng nheo mày nghĩ thầm :
- Ai có thể đả thương được Khấu Đà Tử một trong Tứ đỉnh thiên can ?
Chàng hình dung lại đấu huyết thủ trên ngực Khấu Đà Tử :
- Chẳng lẽ là Hắc y nhân ? Có thể đây là chứng tích võ công của gã. Tại sao Khấu Đà Tử lão tiền bối lại muốn mình đến Thiếu Lâm gặp pháp Chủ Tuệ Thiên đại sư ! Khấu tiền bối muốn mình làm gì nhỉ ?
Hàng loạt những câu hỏi đặt ra, Tiêu Lân chẳng có câu trả lời nào.
Chàng buông tiếng thở dài nhìn Khấu Đà Tử.
- Phải chi Khấu Đà Tử lão tiền bối nói rõ hơn để mình biết phải làm gì trong tình cảnh này ? Giờ thì mình chẳng khác nào người đi trong đêm mà chẳng có lấy một vì sao dẫn đường chỉ lối.
Tiêu Lân lắc đầu, nhìn về phía con đường độc đạo dẫn lên Linh Sơn.
Từ trong Linh Sơn một trung phụ chậm rãi tiến về phía chàng.
Tiêu Lân nghĩ thầm trong đầu :
- Hẳn đây là Di Hoa Tiên Tử, mẫu thân của Tu Di, đồng thời cũng là nương tử của Khấu Đà Tử lão tiền bối.
Chàng vừa nghĩ vừa bước xuống đất.
Trung phụ tiến thẳng đến trước mặt Tiêu Lân. Người có nhan sắc chẳng thua kém gì Ngạc Tu Di, mặc dù tuổi đã ngoài tứ tuần.
Tiêu Lân ôm quyền xá :
- Vãn bối Tiêu Lân bái kiến Di Hoa Tiên Tử bá mẫu.
Di Hoa Tiên Tử nhìn chàng từ đầu đến chân từ tốn nói :
- Công tử là Tiêu Lân ?
- Vãn bối chính là Tiêu Lân.
- Công tử đưa Khấu Đà Tử lão quỷ đến Linh Sơn ?
Tiêu Lân gật đầu :
- Khấu Đà Tử lão tiền bối bị trọng thương rất nặng. Trước khi hôn mê người muốn vãn bối đưa người về Linh Sơn. Đây là tâm nguyện của người, vãn bối mong bá mẫu thu nạp.
Di Hoa Tiên Tử nghiêm mặt lại. Suy nghĩ một lúc, Di Hoa Tiên Tử mới nói :
- Bổn nương chỉ cho công tử một nơi, đưa Khấu Đà Tử lão quỷ đến nơi đó chắc phù hợp với Khấu Đà Tử lão quỷ hơn.

Tiêu Lân ôm quyền :
- Bá mẫu chỉ giáo.
Di Hoa Tiên Tử nghiêm giọng nói
- Công tử cứ đưa Khấu Đà Tử đến Huyền Cung của Chu Tuyết Ngọc.
Tiêu Lân trố mắt nhìn Di Hoa Tiên Tử.
- Bá mẫu...
Di Hoa Tiên Tử gằn giọng nói :
- Công tử hãy làm theo lời của bổn nương.
Nói rồi Di Hoa Tiên Tử quay bước.
Tiêu Lân gọi lại :
- Bá mẫu !
Di Hoa Tiên Tử nhìn lại chàng.
- Công tử có điều gì muốn nói ?
Buông một tiếng thở dài, Tiêu Lân cố lấy giọng ôn nhu nói :
- Bá mẫu ! Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết ngọc giờ xem Khấu Đà Tử tiền bối như kẻ thù bất đội trời chung. Đưa Khấu Đà Tử đến Huyền Cung, chẳng khác nào giao thịt vào miệng cọp cái, làm sao được à ?
Di Hoa Tiên Tử nhìn chàng từ tốn nói :
- Công tử nói thế tất biết một mà không biết hai. Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc vốn dĩ trước đây là người tình của Khấu Đà Tử lão quỷ. Tất thị sẽ cứu lão quỷ. Còn bổn nương và Khấu Đà Tử lão quỷ vốn chẳng có quan hệ gì với nhau cả. Công tử hãy đi đi.
Tiêu Lân nhăn nhó nói :
- Bá mẫu ! Cổ nhân có câu "nhất dạ phu thê bách nhật ân" ! Biết rằng trước đây Khấu Đà Tử lão tiến bối vì một chút nông nổi mà khiến người căm phẫn, uất tình. Nay thì người đã chuộc lỗi rồi ! Bá mẫu cũng nên mở lượng hải hà mà bỏ qua chuyện cũ.
Di Hoa Tiên Tử chau mày, đanh giọng nói :
- Im !
Hai cánh môi Tiêu Lân ngậm lại.
Di Hoa Tiên Tử gằn giọng nói :
- Nếu như công tư còn thốt ra những lời như vậy, bổn nương không giữ kẻ, xem ngươi là...
Di Hoa Tiên Tử bỏ lửng câu nói giữa chừng đổi giọng gay gắt nói tiếp :
- Tiêu Lân công tử ! Bổn nương và Khấu Đà Tử lão quỷ chẳng có một mối quan hệ gì cả. Linh Sơn rộng cửa với bất cứ ai. Bổn nương sẵn sàng mời công tử quá vãng Linh Sơn thết đãi đại yến ngũ qua,

nhưng không nhận Khấu Đà Tử lão quỷ.
- Bá mẫu ! Chẳng lẽ...
Di Hoa Tiên Tử khoát tay :
- Công tử đi đi Đừng làm phiền đến bốn nương.
Tiêu Lân buông tiếng thở dài nói :
- Bá mẫu ! Tiêu Lân hỏi một câu có được không ?
- Công tử cứ hỏi.
- Vãn bối xin hỏi. Ở đây có phải là địa giới thuộc Linh Sơn không ?
Đôi chân mày lá liễu vừa mỏng vừa sắc của Di Hoa Tiên Tử nhíu lại. Nhìn Tiêu Lân như thể muốn đọc những ý tưởng trong mắt chàng, Di Hoa Tiên Tử nói :
- Đây là ranh giới phân định Linh Sơn với bên ngoài.
Chỉ cột mốc bằng đá, Di Hoa Tiên Tử nói tiếp :
- Bước vào cột mốc này là vào Linh Sơn, bên ngoài cột mốc thì không phải địa phận Linh Sơn.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Đa tạ bá mẫu đã chỉ giáo.
Buông tiếng thở dài, Di Hoa Tiên Tử quay bước chậm rãi đi vào con đường độc đạo. Người vừa đi được vài bước thì nghe Tiêu Lân cất giọng than vãn :
- Khấu Đà Tử bang chủ ơi ! À Khấu Đà Tử bang chủ ! Lúc sinh thời lão là một trang mỹ nam tử, bước ra thì có giai nhân đeo bám ! Nay bị ra nông nỗi này mới biết lòng dạ nữ nhân.
Di Hoa Tiên Tử dừng bước, nheo mày nhưng không nhìn lại.
Tiêu Lân thấy Di Hoa Tiên Tử dừng bước liền lớn tiếng than tiếp :
- Khấu Đà Tử lão tiền bối ! Bây giờ hẳn là người đã sáng mắt ra rồi. Sáng mắt ra thì đã muộn đã màng. Sáng mắt ra thì đã biến thành một cái xác biết thở thôi. Mong tìm lại chút tình cũng không được, số phận của lão đúng là bi đát, bi thảm vô cùng ôi !
Mặt Di Hoa Tiên Tử đanh lại.
Tiêu Lân lớn tiếng tiếp :
- Mới hôm nào thốt lời yêu đương nồng thắm, tướng công, nương tử thề non hẹn biển, nào là đồng sinh đồng tử, đồng tình đồng cảm, đồng nào cũng đồng được cả nhưng khi Khấu Đà Tử tiền bối ra nông nỗi này thì chẳng ai thèm nhìn đến. Một người thì khăng khăng đòi lấy mạng, còn một người thì mặt lạnh như tiền xa lạ, như người chẳng quen chẳng biết. Thân phận của Khấu Đà Tử lão tiền bối sao mà nghiệt ngã thế này !
Tiêu Lân liếc mắt nhìn về Di Hoa Tiên Tử.
Bất thình lình Di Hoa Tiên Tử quay bước lại. Nhìn Tiêu Lân, Di Hoa

Tiên Tử nói :
- Công tử nói những lời vừa rồi cốt ám chỉ ai vậy ?
Tiêu Lân gượng nói :
- Bá mẫu ! Vãn bối là phận hậu sinh không dám ám chỉ ai ? Mà chỉ than vãn dùm cho Khấu Đà Tử lão tiền bối thôi. Lão tiền bối đã rơi vào bi cảnh này sao không than cho được. Vãn bối biết Khấu Đà Tử tiền bối sắp chết nhưng chết chẳng nhắm mắt được. Nên nói chút lời tiễn đưa lão đi đấy mà.
Di Hoa Tiên Tử nhìn Tiêu Lân thở hắt ra rồi quay bước thi triển khinh công lướt vào độc đạo.
Tiêu Lân nhìn theo lắc đầu lầu bầu nói :
- Thế mới biết lòng dạ nữ nhân hẹp hòi như thế nào. Khi yêu thì yêu quên cả bản thân mình. Khi thù thì thù tận xương tủy.
Chàng lắc đầu thở dài. Chàng ngồi lên khoang xe nghĩ thầm :
- Bây giờ ta phải làm gì nhỉ ?
Chàng suy nghĩ lung tung rồi dốc cả bầu rượu tu luôn một ngụm dài.
Tiêu Lân nhìn về phía con đường độc đạo. Chàng lại buông tiếp một tiếng thở dài nữa, vò đầu nghĩ ngợi. Chàng nhìn lại Khấu Đà Tử, nói :
- Cũng tại Khấu Đà Tử tiền bối cả mà thôi. Tự mình chuốc khổ cho mình còn trách ai được.
Thốt dứt câu Tiêu Lân sực nghĩ đến mình. Chàng lắc đầu nhủ thầm :
- Không được ! Không khéo mình cũng lại đi đúng vết xe đổ của Khấu tiền bối.
Tiêu Lân lắc đầu thở ra. Chàng lẩm nhẩm nói :
- Nhất dạ phu thê bách nhật ân ! Không biết câu này có đúng không nhỉ ? Nếu đúng thì Di Hoa Tiên Tử không để Khấu Đà Tử tiền bối trong tình cảnh này.
Tiêu Lân bước xuống đất. Chàng tháo dây cương khỏi cỗ xe độc mã, rồi gom củi khô chất quanh cỗ xe. Chàng nhìn về phía vầng nhật quang đã chìm hẳn xuống. Giờ chỉ còn bóng toại đang lan dần. Tiêu Lân nhận ra trên lưng chừng Linh Sơn những dãy đèn lồng lung linh như những ánh mắt đêm đang rõi xuống chàng.
Tiêu Lân gom một đóng cỏ khô rồi đốt lên. Lửa bùng cháy soi sáng cả một khoảng không gian bên ngoài lãnh địa Linh Sơn.
Đứng bên đống lửa, Tiêu Lân nhìn vào khoang xe, lớn tiếng nói :
- Khấu Đà Tử tiền bối ! Lúc sinh thời thì người người đều muốn đón tiền bối, nhất là những người tiền bối giao tình. Nay lúc sắp ra đi chẳng ai nhìn tới tiền bối ! Thân phận của người bi cảnh quá ! Tiêu Lân đành thất lễ hỏa thiêu người luôn để người ở lại không còn vướng bận đến tiền bối nữa.

Tiêu Lân nói rồi quỳ xuống trước cỗ xe hành đại lễ. Chàng vừa hành đại lễ vừa nói :
- Vãn bối biết đưa tiền bối đi bằng cách này, người sẽ đau đớn lắm. Phàm ai chết cũng đau đớn cả ! Người sẽ cháy thành than, dẫy dụa trong bếp lửa nhưng thà vậy còn hơn để tiền bối thoi thóp mà chẳng người nào nhìn đến.
Tiêu Lân rít chân ngươn căng phồng lồng ngực rồi lớn tiếng nói tiếp :
- Ba lạy này, Tiêu Lân cung thỉnh tiền bối sớm chu du cõi cực lạc hư vô.
Tiêu Lân hành đại lễ xong, bước đến đống lửa. Gom lấy cỏ khô bó thành đuốc. Chàng châm ngòi đuốc vào đống lửa quầy lại bên cỗ xe.
Tiêu Lân nhìn cỗ xe nói tiếp :
- Khấu Đà Tử tiền bối ! Vãn bối tiễn người đi.
Tiêu Lân nói rồi từ từ châm bó đuốc vào số củi chất quanh cỗ xe.
Chàng vừa đưa bó đuốc đến gần cỗ xe thì Di Hoa Tiên Tử lại xuất hiện.
- Tiêu công tử ! Công tử làm gì thế ?
Tiêu Lân nhìn lại Di Hoa Tiên Tử :
- Vãn bối định hỏa thiêu Khấu Đà Tử tiền bối.
- Y vẫn còn sống mà ?
Tiêu Lân gật đầu :
- Vâng ! Khấu Đà Tử tiền bối vẫn còn sống nhưng cũng chẳng khác gì người đã chết. Sống như Khấu Đà Tử tiền bối thì sống làm gì, chẳng có ai nhìn tới và vãn bối thì không thể lúc nào cũng đem cái xác biết thở kè kè theo bên cạnh. Do đó chỉ còn mỗi một cách là hỏa thiêu Khấu Đà Tử cho người giải thoát kiếp hồng trần đầy bi cảnh này.
Di Hoa Tiên Tử nheo mày :
- Công tử nỡ thiêu sống người ta sao ?
Tiêu Lân gật đầu :
- Thiêu cho rồi chứ để làm gì ? Vãn bối không còn sự lựa chọn nào khác khi biết bá mẫu không tiếp nhận Khấu Đà Tử tiền bối.
Di Hoa Tiên Tử buông một tiếng thở dài.
Tiêu Lân ôm quyền nói :
- Bá mẫu ! Vãn bối thiêu sống Khấu Đà Tử tiền bối ngoài cột mốc lãnh địa Linh Sơn, hẳn không làm phiền đến bá mẫu ?
Tiêu Lân thấy vẻ lúng túng hiện ra trong ánh mắt của Di Hoa Tiên Tử.
Di Hoa Tiên Tử nói :
- Tất nhiên không ảnh hưởng gì đến Linh Sơn.
Tiêu Lân ôm quyền xá :

- Không ảnh hưởng đến Linh Sơn thế thì tốt rồi. Chỉ sợ ảnh hưởng đến Linh Sơn của bá mẫu thôi.
Chàng nói rồi quay lại châm mồi đuốc vào củi khô chất quanh cỗ xe.
Di Hoa Tiên Tử bặm môi, lướt đến. Trảo pháp của người vươn ra thộp lấy tay Tiêu Lân.
Tiêu Lân nhìn Di Hoa Tiên Tử :
- Ơ... Sao bá mẫu cản tay Tiêu Lân ?
Vẻ lúng túng và bối rối hiện lên chân diện của Di Hoa Tiên Tử. Buông một tiếng thở dài, Di Hoa Tiên Tử nói :
- Bổn nương không muốn công tử thiêu sống lão quỷ ở đây.
Tiêu Lân nhăn nhó :
- Bá mẫu ! Trước khi Tiêu Lân làm chuyện này thì đã hỏi bá mẫu rồi ! Đây có phải là lãnh địa Linh Sơn không ? Bá mẫu nói không phải, vãn bối mới quyết định thiêu Khấu Đà Tử tiến bối. Giờ biết đưa đi đâu thiêu bây giờ ?
Di Hoa Tiên Tử bối rối nói :
- Công tử...
Tiêu Lân gãi đầu nhìn Di Hoa Tiên Tử từ tốn nói :
- Vãn bối biết khi hỏa thiêu Khấu Đà Tử tiền bối chắc chắn người phải chết đau đớn lắm. Da thịt phồng lên, quằn quại kinh khủng.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Một cái chết đau đớn và khủng khiếp !
Di Hoa Tiên Tử cướp lời chàng :
- Bổn nương không cho công tử thiêu Khấu Đà Tử lão quỷ đâu.
- Sao bá mẫu lại không cho vãn bối thiêu Khấu Đà Tử lão tiền bối chứ ? Nếu như bá mẫu không cho vãn bối thiêu thì vãn bối buộc phải gởi Khấu Đà Tử lão tiền bối cho bá mẫu. Khi nào vãn bối rảnh sẽ đến nhận lại Khấu Đà Tử lão tiền bối đem đi thiêu chỗ khác vậy.
Di Hoa Tiên Tử thở hắt ra rồi nói :
- Công tử chỉ có độc một ý niệm thiêu sống Khấu Đà Tử lão quỷ sao ?
- Ngoài cách đó ra vãn bối biết làm gì bây giờ. Nếu bá mẫu có cách gì khác xin bá mẫu chỉ cho vãn bối.
Di Hoa Tiên Tử lưỡng lự.
Không để cho Di Hoa Tiên Tử nói, Tiêu Lân nói tiếp lời mình :
- Bá mẫu ! Tiêu Lân cũng đã nghĩ đến cách chôn sống Khấu Đà Tử tiền bối rồi ! Nhưng cách đó mất công sức nhiều lắm ! Vãn bối không làm được.
Di Hoa Tiên Tử thở ra :
- Bổn nương không nghĩ đến chuyện chôn sống lão.

- Thế bá mẫu có cách gì à ?
Di Hoa Tiên Tử lưỡng lự một lúc rồi nói :
- Bổn nương sẽ giữ lão quỷ dùm cho công tử. Khi nào công tử rảnh việc quay về, bổn nương sẽ giao trả.
Lời còn đọng trên môi Di Hoa Tiên Tử thì Tiêu Lân quỳ xuống xụp lạy :
- Vãn bối đa tạ tiên tử ! Đa tạ bá mẫu.
Chàng hành lễ xong, bước lại bên cỗ xe nhìn Khấu Đà Tử.
- Vãn bối cáo từ, mong gặp lại tiền bối.
Tiêu Lân nhìn lại Di Hoa Tiên Tử, ôm quyền xá, như thể sợ Di Hoa Tiên Tử đổi ý. Tiêu Lân hối hả xá người rồi nói :
- Bá mẫu ! Tiêu Lân có chuyện phải đi gấp không tiễn đưa Khấu Đà Tử tiền bối vào Linh Sơn. Rất mong sau này gặp lại bá mẫu để bồi tạ thịnh ân hôm nay.
Nói rồi Tiêu Lân điểm mũi giày thi triển khinh công lướt lên yên ngựa. Chàng nhìn lại Di Hoa Tiên Tử, điểm nụ cười mỉm từ tốn nói :
- Bá mẫu bảo trọng.
Di Hoa Tiên Tử nhìn chàng :
- Công tử làm gì hối hả vậy ?
- Vãn bối có chuyện đi gấp ! Nhờ bá mẫu nói lại với Tu Di, Tiêu Lân đã làm được tất cả như lời nói của mình.
Nói rồi Tiêu Lân giật gót vào hông con tuấn mã. Nó lồng lên lao nhanh về phía trước.
Di Hoa Tiên Tử nhìn theo Tiêu Lân. Bóng ngựa lẫn Tiêu Lân từ từ mất hút ngay trong tầm mắt người.
Di Hoa Tiên Tử quay lại bên khoang xe.
Nhìn Khấu Đà Tử nằm thiêm thiếp chẳng biết gì. Di Hoa Tiên Tử nói :
- Lão quỷ ! Ngươi chọn đúng là không lầm người.
Nói rồi Di Hoa Tiên Tử cắp lấy thể pháp của Khấu Đà Tử, thi triển khinh công băng vào độc đạo để lên Linh Sơn.
Di Hoa Tiên Tử cấp Khấu Đà Tử đi rồi thì Ngạc Tu Di xuất hiện. Nàng dõi đôi mắt nhìn theo hướng Tiêu Lân vừa bỏ đi khẽ nói :
- Tiêu huynh ! Biết bao giờ muội mới trả được ân này cho huynh ?

Hồi 29
Hoạt náo võ lâm

Vừa bưng chén rượu, Tiêu Lân nghe tiếng ngựa rống lên, buộc chàng phải dời mắt nhìn ra cửa tửu điếm. Tiêu Lân phải bỏ chén rượu xuống bởi không thể nào tin được.
Một gã đại hán vận võ phục bó chẽn, tay cầm khoái đao, tay xách đầu tuấn mã bước vào.
Tiêu Lân bỏ chén rượu nhìn gã đao thủ bởi trên tay y là đầu con tuấn mã của chàng.
Tiêu Lân buột miệng nói :
- Cái gì thế nhỉ ?
Tiêu Lân thừ mặt ra nhìn gã đại hán đao thủ. Y bước đến trước đặt đầu con ngựa lên bàn Tiêu Lân. Vẻ mặt lạnh lùng vô cảm của gã đập vào mắt chàng.
Tiêu Lân cứ trơ mặt ra nhìn gã khi gã rọi đôi hung nhãn vô hồn vào chàng, lúc đó Tiêu Lân mới nói :
- Các hạ làm cái trò khỉ gì thế ? Tự dưng lại chém đầu con ngựa của ta ?
Gã cao thủ nhìn chàng :
- Ngươi là Tiêu Lân ?
- Tiêu Lân thì đã sao nào ? Bộ tại hạ là Tiêu Lân rồi các hạ tự nhiên chặt đầu con ngựa của tại hạ à.
Tiêu Lân nheo mày :
- Thần trí của các hạ có bình ổn không ? Nếu các hạ thèm ăn thịt ngựa thì có chỗ bán thịt, cớ đâu tự dưng chặt thủ cấp ngựa của tại hạ ?
Gã đao thủ nhìn chàng, nhạt nhẽo nói :
- Không chỉ chặt thủ cấp ngựa của ngươi mà ta còn muốn chặt cả thủ cấp của ngươi nữa.
Nghe gã thốt câu này, Tiêu Lân buột miệng thốt :
- Quái lạ thật ! Tại hạ và các hạ chưa từng quen biết nhau, cớ gì các hạ lại muốn chặt đầu tại hạ ? Bộ có người phái các hạ đến lấy mạng tại hạ à ! Hay còn nguyên nhân gì khác ?
- Ngươi xuống a tỳ mà hỏi Diêm chúa.
Gã vừa nói vừa đặt tay vào đốc ngọn khoái đao sáng ngời.
Tiêu Lân khoát tay :
- Khoan !
Gã đao thủ nhìn chàng :
- Ngươi còn muốn nói gì nữa ?
- Sự thật các hạ muốn giết tại hạ lắm à ?
- Ta chỉ muốn chặt đầu ngươi.

Tiêu Lân gật đầu :
- Cứ cho các hạ có lý do để chặt đầu Tiêu Lân đi, nhưng ít ra các hạ cũng cho tại hạ biết nguyên cớ nào các hạ định giết tại hạ chứ ? Một là Tiêu Lân đã làm gì đó mạo phạm đến các hạ. Hai là có người thuê các hạ đến chặt đầu tại hạ. Tiêu Lân cần phải biết để có chết còn nhắm mắt chứ.
Gã đao thủ rọi đôi mắt đầy sắc na tàn nhẫn vào mặt Tiêu Lân. Y nhạt nhẽo nói :
- Thiên chức của ta là phải lấy thủ cấp của ngươi.
- Thiên chức ! Có cái thiên chức quái gở đó ư ? Thôi được rồi, cứ cho các hạ có thiên chức đó đi, nhưng chí ít các hạ cũng nên cho Tiêu Lân biết danh tính của mình.
- Ngươi biết để làm gì ?
- Phải biết chứ. Tại hạ có biết thì mới có thể bẩm với Diêm vương lão gia mình chết bởi người nào. Chẳng lẽ tự dưng mà chết, Diêm dương lão gia hẳn không cho tại hạ đầu thai đâu.
- Ngươi muốn biết ?
Tiêu Lân gật đầu.
Gã cao thủ gằn giọng nói :
- Tào Phi.
Tiêu Lân nhìn gã :
- Các hạ họ Tào, tục danh là Phi nên gọi là Tào Phi.
Gã đao thủ nheo mày :
- Ngươi nói gì dài dòng vậy ?
- Tại hạ có cái tật hay nói nhiều và cũng thường thắc mắc. Phàm những người như tại hạ thì nói nhiều và thắc mắc nên phải hỏi cho cặn kẻ, có thế mới nhắm mắt được.
Tiêu Lân ve cằm :
- Thế các hạ họ Tào vậy tại hạ mạo phạm hỏi các hạ có quan hệ thế nào với Tào Tháo không ?
- Ta không hiểu ngươi nói gì ?
- Tại các hạ không hiểu chứ, chuyện này dễ hiểu lắm. Tào Tháo là đại vương của nước Ngụy, nhưng y lại có tật đa nghi. Chính vì vậy người ta mới nói đa nghi như Tào Tháo. Tào huynh đây họ Tào ! Hổng biết huynh có bịnh đa nghi như Tào vương không ?
- Tiêu Lân ! Ngươi nói hết chưa ?
Tiêu Lân nhướng mày :
- Bộ Tào huynh định chặt đầu Tiêu Lân thật à ?
- Chẳng lẽ Tào mỗ chỉ biết nói chứ không biết làm.
Tiêu Lân thở ra một tiếng :

- Xem ra hôm nay Tiêu Lân sẽ biến thành con ma không đầu. Nhưng chẳng lẽ huynh lại định chặt thủ cấp của Tiêu Lân ở đây.
- Ngay tại đây !
Tiêu Lân rời chỗ mình rồi nhỏ nhẹ
nói :
- Thế Tào huynh có thể cho Tiêu Lân nhìn qua ngọn khoái đao của huynh được không ?
- Ngươi muốn nhìn để làm gì ?
- Tiêu Lân muốn thăm chừng coi lưỡi đao của huynh có bén không đấy mà. Nếu như lưỡi đao bén thì Tiêu Lân đứt đầu và chết ngon lành. Bằng như không bén, thì chết đau đớn lắm. Nhát chém của Tào huynh sẽ lầy nhầy khiến người ta chê cười nữa.
Chàng liếm môi rồi nói tiếp :
- Tào huynh phải đánh một nhát đao duy nhất, gọi là đoạn hồn đao ! Có thể như thế Tiêu Lân mới chết được. Do đó Tiêu Lân mới muốn nhìn qua lưỡi đao của huynh. Hay huynh lại đa nghi như Tào vương ?
Chàng nhướng mày :
- Tào huynh đi tìm lấy đầu Tiêu Lân thì hẳn biết bản lĩnh của huynh hơn Tiêu Lân rồi.
- Ngươi muốn xem đao ! Ta cho ngươi xem.
Tào Phi vừa nói vừa chìa lưỡi đao đến trước mặt Tiêu Lân.
Tiêu Lân nhìn lưỡi đao rồi từ từ nắm lấy mũi đao. Chàng nói :
- Đao huynh bén thật đó nhưng bén thôi cũng chưa đủ lấy được thủ cấp của Tiêu Lân mà còn phải có cái đầu mới lấy được thủ cấp của tại hạ.
Chàng vừa nói vừa vận chuyển Hấp Tinh Đại Tà Công. Một hấp lực vô hình khởi phát từ tay Tiêu Lân lan đến khoái đao rồi hút lấy chân nguyên của Tào Phi.
Lúc đầu Tào Phi chỉ cảm nhận tay đao mình tê rần, và rồi toàn thân bải hoải một cách lạ thường. Y những tưởng nội lực sung mãn của mình tan biến mà không sao lý giải được.
Sắc diện Tào Phi đang cương quyết, hung hãn bất giác chuyển qua màu tái nhờn tái nhợt, thậm chí mồ hôi rịn ra trán gã. Chân diện gã nhanh chóng xuất hiện những nếp nhăn khốn khổ. Gã muốn buông tay khỏi đốc đao nhưng không sao thực hiện được ý đồ đó.
Tiêu Lân mỉm cười từ từ buông ngọn khoái đao của họ Tào.
Tào Phi những tưởng không còn sức giữ được ngọn khoái đao, nên lưỡi đao của gã rơi ngay xuống trước mũi giày của Tiêu Lân.
Tiêu Lân nhìn gã :

- Ý ! Tự dưng Tào huynh buông đao à ! Buông đao chắc Tào huynh đổi ý ?
Tào Phi nghiến răng. Y cố vận chuyển công lực nhưng cơ thể những tưởng rã ra thành bùn, thậm chí hai chân run lập cập.
Tiêu Lân dùng chân hất lưỡi khoái đao lên. Chàng cầm lấy thanh khoái đao trịnh trọng đưa đến trước mặt Tào Phi :
- Đao của huynh đây ! Mời huynh thực hiện thiên chức của mình. Tào huynh không thực hiện được thì phải bồi hoàn ngân lượng cho con ngựa của Tiêu Lân đó.
Tào Phi nhăn mặt một cách khổ sở.
Hai cánh mũi của y phập phồng thở như thể đang phải làm một công việc cực kỳ nặng nhọc. Y miễn cưỡng đưa tay đến cầm lấy đốc đao. Tiêu Lân chờ gã nắm vào đốc đao mới rút tay về. Chàng vừa rút tay về thì lưỡi khoái đao lại rơi xuống đất.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Xem ra Tào huynh chẳng có được dũng khí để thực hiện thiên chức của mình rồi.
Tào Phi gượng nói :
- Tự dưng Tào mỗ chẳng còn chút nội lực nào cả.
- Có gì khó hiểu đâu, bởi vì Tào huynh gặp đúng Tiêu Lân. Mà tại hạ thì lại là khắc tinh của huynh, nên chỉ cần huynh có ý niệm giết tại hạ thôi thì hồn tiêu phách lạc rồi, đâu còn sức mà thực hiện cái thiên chức quái gở kia nữa.
Tiêu Lân vừa nói vừa đặt tay lên Tào Phi. Tay chàng vừa chạm vào vai gã thì vai của họ Tào như trĩu nặng xuống. Thậm chí gã không đứng nổi mà phải ngồi xuống ghế đối diện với Tiêu Lân.
Chàng bưng chén rượu đặt vào tay họ Tào :
- Tào huynh hãy uống một chén rượu để lấy lại dũng khí của một đao thủ.
Tào Phi hất chén rượu xuống đất nhìn Tiêu Lân :
- Ngươi lấy mạng Tào mỗ đi.
- Xét cho cùng Tiêu Lân chẳng có lý do gì để giết Tào huynh cả. Chúng ta không có lý do giết nhau thì hãy trở thành bằng hữu của nhau vậy.
Nói rồi chàng lại bưng bầu rượu rót ra chén đặt vào tay Tào Phi :
- Mời Tào huynh.
- Tào mỗ không uống ! Ra tay giết Tào mỗ đi.
Tiêu Lân chắt lưỡi :
- Xem ra huynh không có chí khí của nam tử hán nên cứ khư khư đòi chết mãi ? Bộ huynh thích chết lắm à.

Chàng rót rượu ra chén rồi tự uống một mình. Đặt chén xuống bàn, Tiêu Lân nói :
- Tào huynh muốn chết, Tiêu Lân lại không thể giúp Tào huynh toại nguyện được. Thôi thì Tào huynh cứ để lại đủ số ngân lượng bồi hoàn con ngựa cho Tiêu Lân rồi cứ tự nhiên đi.
Tào Phi nhìn Tiêu Lân :
- Tiêu Lân ! Ngươi đừng tưởng lần này không lấy mạng Tào mỗ thì có thể thoát chết bởi đao của Tào mỗ.
- Hê... Chuyện đó tính sau ? Khi nào Tiêu Lân thiếu gia chết hẵng hay còn bây giờ thì huynh cảm phiền chi ngân lượng bồi hoàn con ngựa của tại hạ.
Tào Phi nghiến răng. Y nhìn Tiêu Lân bằng ánh mắt vừa xét nét vừa tò mò. Y chẳng thể nào hiểu được vì sao mình lại rơi vào tình cảnh bỗng dưng tản mát nội lực như một kẻ tầm thường chưa từng luyện qua võ công. Tào Phi chõi tay lên mặt bàn từ từ đứng lên.
Tiêu Lân thộp tay vào thắt lưng gã. Chàng lấy túi ngân lượng đổ ra bàn đếm.
- Hê... Trong bao của Tào huynh có tới hai mươi lạng kim lượng. Tại hạ chỉ xin nhận mười chín lạng thôi. Còn một lạng dành cho huynh làm lộ phí về quê đó.
Nói rồi chàng lại giắt túi kim lượng vào thắt lưng của Tào Phi. Cất số kim lượng vào ngực áo mình. Tiêu Lân bưng chén rượu.
- Giờ Tào huynh đã có thể dùng rượu với Tiêu thiếu gia được rồi chứ ?
Tiêu Lân chìa chén rượu đến trước mặt Tào Phi.
Gã gằn giọng nói :
- Tào mỗ không uống rượu ! Lần sau sẽ gặp lại ngươi.
Tiêu Lân mỉm cười nói :
- Lần sau nếu Tào huynh muốn gặp Tiêu Lân nhớ mang theo nhiều kim lượng một chút, còn Tiêu thiếu gia sẽ đem theo cả một bầy ngựa để huynh tha hồ luyện đao pháp sát nhân.
Tào Phi lườm Tiêu Lân. Nét sát nhân vẫn còn đằng đằng trên bộ mặt vô hồn vô cảm của gã.
Tiêu Lân nói :
- Tào huynh không uống rượu với Tiêu Lân, tại hạ không ép cũng không tiễn. Huynh cứ tự nhiên đi.
Tào Phi thở hắt ra một tiếng rồi quay bước toan bỏ đi, nhưng Tiêu Lân gọi lại :
- Tào huynh !
Y dừng bước, gằn giọng nói :

- Ngươi đổi ý ?
- Tiêu Lân nói ra một lời thì không bao giờ rút lại.
Chàng cúi xuống nhặt lưỡi khoái đao bước đến đặt vào tay gã.
- Huynh là một đao thủ lại bỏ quên đao thì đâu còn binh khí sau này chặt đầu ngựa của Tiêu Lân ?
Tào Phi nắm lấy đốc đao. Y nhìn Tiêu Lân gần như không chớp :
- Tào mỗ không hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra.
Y thở hắt ra một tiếng rồi quay lưng bước thẳng ra khỏi tửu điếm.
Tiêu Lân ngồi lại bàn bưng chén thản nhiên uống. Chàng uống cạn vò rượu một cân rồi đặt một nén bạc lên bàn mới rời khỏi tửu điếm.
Khách quan ở tửu điếm nhìn theo chàng, nhưng ai nấy đều im lặng không dám thở mạnh.
Những gì xảy ra giữa Tiêu Lân và Tào Phi khiến khách quan trong tửu quán cảm nhận có cái gì đó rất kỳ dị.
0o0
Phân đàn Thiên Long Giáo.
Tào Phi sải bước đi thẳng vào tòa phân đàn Thiên Long Giáo. Y khoác vẻ mặt sa sầm trông thật khó coi. Y đi thẳng đến trước chiếc ngai sơn son thiếp vàng trên có một lão nhân vận huỳnh y thêu con giao long trước ngực. Người ngồi trên chiếc ngai chính là Hoạt Thần Sát Gia Hầu .
Tào Phi quì xuống ôm quyền nói :
- Án Sát Đoạn Hồn Đao Tào Phi đã thất bại. Mong đàn chủ gia hình.
Hoạt Thần Sát Gia Hầu chau mày nhìn Tào Phi :
- Một gã tiểu tử vô danh tiểu tốt như thế mà ngươi cũng thất bại à ?
- Tào Phi bất tài ! Khấu đầu mong đàn chủ miễn tội.
Hoạt Thần Sát Gia Hầu gắt giọng nói :
- Bổn đàn chủ không chấp nhận bất cứ một sự thất bại nào. Ngươi đã làm nhục bổn đàn chủ.
Hoạt Thần Sát Gia Hầu vừa nói vừa đứng lên khỏi chiếc ngai. Ánh mắt giảo hoạt của y rọi xuống Tào Phi.
- Chỉ có cái chết mới chuộc lại sự thất bại của ngươi.
Gã nói rồi vỗ tay một tiếng.
Hai gã thuộc hạ Huỳnh Long Giáo đứng sau lưng Hoạt Thần Sát Gia Hầu xăm xăm tiến ra trước mặt Tào Phi. Một gã rút ngay thanh khoái đao của họ Tào, đưa thẳng qua khỏi vai rồi chém xuống.
Keng !
Lưỡi khoái đao bật ra khỏi tay gã thuộc hạ Huỳnh Long Giáo.
Tiêu Lân chấp tay sau lưng ung dung bước vào.
Mọi con mắt, từ Hoạt Sát Thần đến những tên thuộc hạ dưới trướng

đều đổ dồn vào chàng.
Tiêu Lân bước đến bên Tào Phi :
- Xem như Tào các hạ mắc nợ tại hạ một cái mạng đó.
Tiêu Lân nói rồi nhìn lên Hoạt Thần Sát Gia Hầu :
- Trước khi tôn gía xử Tào các hạ đây thì phải xử mình trước.
Gia Hầu đanh giọng nói :
- Tiêu Lân ! Ngươi nói ta xử gì nào.
- Xử tôn gía đó. Ngay cả tôn gía chưa hẳn đã thực thi được thiên chức lấy mạng Tiêu Lân chứ đừng nói đến Tào các hạ. Nếu tôn gía không tin thì cứ thử ở tại hạ coi ?
Hoạt Thần Sát Gia Hầu gằn giọng nói :
- Tiểu tử vô danh như ngươi mà đòi thách thức bổn đàn chủ à ?
- Nói thì phải làm được, hay tôn gía chỉ biết nói mà không biết làm ? Nếu như tôn gía chặt được thủ cấp của Tiêu thiếu gia thì thôi chẳng nói làm gì, ngược lại tôn gía không chặt được thủ cấp cửa tại hạ thì phải khai ra ! Tại sao lại muốn giết Tiêu thiếu gia ? Phải chăng đã có người lệnh cho tôn gía ?
- Tiêu Lân ! Ngươi chết đến nơi rồi mà vẫn còn cao ngạo vậy à ?
- Tôn gía muốn biết vì sao Tiêu Lân cao ngạo, thì phải thử rồi mới biết đúng không ? Không thử thì khó mà biết lắm.
Gia Hầu cười khẩy rồi nói :
- Tiểu nhân vô danh như ngươi đâu cần bổn đàn chủ ra tay ! Tiêu Lân tiểu tử ! Ngươi đã tự dẫn mạng đến thì bổn đàn chủ sẵn sàng tống tiễn ngươi.
Hoạt Thần Sát Gia Hầu đanh giọng quát :
- Các ngươi còn chờ gì nữa ?
Tiêu Lân khoát tay :
- Hê... Sao đàn chủ không tự mình ra tay mà lại phán cho những người khác ?
- Với tiểu tử vô danh như ngươi cần gì đến tay bổn đàn chủ. Hành động đi.
Hai mươi gã thuộc hạ Thiên Long Giáo dưới trướng Hoạt Thần Sát Gia Hầu đồng loạt rút binh khí lao vào Tiêu Lân như bầy sói đói mồi. Trước sự hung hãn của bọn giáo đồ Thiên Long Giáo, Tiêu Lân thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ, phối hợp cùng Chỉ pháp. Chàng không muốn dụng đến Hấp Tinh Đại Tà Công bởi sợ tạo ra một cuộc thảm sát, mà khiến quỷ thần cũng phải kinh hoàng.
Chỉ với hai môn công Hành Tẩu Di Hình Bộ và Chỉ pháp, thân ảnh Tiêu Lân chẳng khác nào bóng ma hư vô, kỳ ảo, chỉ loáng qua một cái đã điểm vào tịnh huyệt của những gã giáo đồ hung hãn đó.

Thủ pháp của chàng khiến Hoạt Thần Sát Gia Hầu giật mình.
Lão buột miếng thốt :
- Ý...
Tiếng thốt còn đọng trên miệng gã thì Tiêu Lân đã giải quyết xong cuộc đấu với bọn giáo đồ dưới trướng Hoạt Thần Sát. Chàng khoanh tay trước ngực đứng đối mặt với gã đàn chủ Thiên Long Giáo.
- Tôn gía không phải ngạc nhiên như vậy ! Đến lượt tôn gía đây. Giờ thì tôn gía hẳn không còn nghĩ bổn thiếu gia là kẻ vô danh tiểu tốt rồi chứ ?
- Tiểu tử ! Ngươi tưởng bấy nhiêu đó đã có thể nghênh ngang tự tại với bổn đàn chủ ư ? Thế thì ngươi lầm to rồi.
Tiêu Lân chỉ vào mình :
- Thiếu gia lầm hay tôn gía lầm ?
Gia Hầu sa sầm mặt khi phải nghe câu nói này thốt ra từ cửa miệng của Tiêu Lân.
Y miễn cưỡng nói :
- Tất nhiên là ngươi rồi.
- Nếu thiếu gia lầm thì tôn gía có dám đỡ thẳng một chưởng của thiếu gia không ?
- Tiểu tử ! Người có bản lãnh gì cứ thi thố hết đi, bổn đàn chủ sẵn sàng tiếp nhận lần lượt sở học của ngươi.
- Nói thì giữ lời đấy nhé.
Nói dứt lời Tiêu Lân phát động ngay Hấp Tinh Đại Tà Công. Hai luồng xoáy khí khởi phát từ tâm trung bản thủ của chàng, cuộn đến Hoạt Thần Sát Gia Hầu.
Vốn là kẻ tự cao tự đại, Hoạt Thần Sát Gia Hầu đâu xem đối phương là kẻ ngang tài ngang sức với mình. Y trụ tấn dụng chưởng đón thẳng đỡ thẳng. Khi chưởng ảnh của lão vừa chạm vào hai vùng xoáy khí thì phát hiện ra hai bóng ảnh thủ đen kịt với hấp lực nặng tợ thái sơn hút lấy.
Sự biến quái dị đó khiến Hoạt Thần Sát Gia Hầu giật mình, thốt :
- Ối...
Nhưng khi y phát hiện được sự biến thì quá muộn rồi. Bao nhiêu kình lực do gã phát ra đón xoáy kình đều bị hút vào cõi hư vô chẳng để lại dấu tích gì. Thậm chí ngay cả Hoạt Thần Sát Gia Hầu cũng bị kéo về phía trước chẳng làm sao cưỡng lại được.
Hoạt Thần Sát Gia Hầu hốt hoảng, thi triển Thiên Cân Trụy để trụ bộ nhưng chân vẫn cứ trượt trên sàn gạch rồi đôi song thủ của gã hít chặt vào hữu thủ của Tiêu Lân như người bị trói tay, trói chân chẳng thể làm gì được. Đã bị trói tay trói chân, nội lực gã cũng nhanh chóng

cạn kiệt, mồ hôi vã ra đầy cả mặt và lưng.
Tiêu Lân điểm chỉ vào trán Hoạt Thần Sát Gia Hầu, trong khi hữu thủ vẫn khống chế gã bằng Hấp Tinh Đại Tà Công. Tả chỉ của chàng chạm nhẹ vào đúng tam tinh của Hoạt Thần Sát Gia Hầu thì dừng lại, nhưng hai mắt của gã đàn chủ vẫn mở thao láo nhìn như thể không tin vào sự biến này.
Tiêu Lân nói :
- Tôn gía có tin Tiêu Lân thọc lủng đầu tôn gía không ?
- Ngươi...
- Còn ngươi với không ngươi. Giờ thì mạng của tôn gía đã nằm trong tay bổn thiếu gia, nói năng cẩn thận đó. Bổn thiếu gia mà không nghe lọt lỗ tai là mạng của tôn gía đi đong ngay lập tức.
Hai cánh môi của Hoạt Thần Sát Gia Hầu mím chặt lại như thể cố nuốt lời nói vừa chực phát ra trở vào trong bụng.
Tiêu Lân điểm vào tịnh huyệt Hoạt Thần Sát rồi mới hóa giải Hấp Tinh Đại Tà Công. Chàng nhìn vị đàn chủ Thiên Long Giáo nói :
- Nghe bổn thiếu gia hỏi đây.
- Giết bổn đàn chủ đi, đừng hy vọng bổn đàn chủ nói gì với ngươi.
Tiêu Lân vỗ tay :
- Hay ! Rất khí khái, rất trung liệt. Không phải là kẻ tham sống sợ chết. Đáng mặt anh hùng mã thượng.
Chàng nói dứt câu bất thình lình khẻ vào trán Hoạt Thần Sát Gia Hầu :
- Nhưng lại là người ngu.
Bị Tiêu Lân khẻ vào trán. Chân diện của Gia Hầu đỏ bừng. Lão vừa thẹn vừa giận đến độ tức run cả người.
Tiêu Lân chấp tay sau lưng nhìn Hoạt Thần Sát Gia Hầu nói :
- Tôn gía nghe bổn thiểu gia nói đây. Một khi đã rơi vào tay Tiêu Lân không một người nào là không ngoan ngoãn chìu theo ý của bổn thiếu gia. Kể cả tôn giá. Bởi Tiêu Lân có rất nhiều phương cách bắt kẻ cứng đầu cứng cổ nhất phải phục tùng.
Gia Hầu rít giọng nói.
- Ngươi muốn làm gì bổn đàn chủ thì cứ làm đi.
- Tốt ! Nói rất hay, và rất cương liệt. Nói cho tôn gía biết, Tiêu thiếu gia là con mọt sách, đọc tất tần tất tật tất cả mọi kinh văn để lại trên đời này. Trong các quyển kinh văn mà Tiêu thiếu gia đọc, thiếu gia thích nhất là quyển kinh văn chỉ những phương pháp khảo hình của thời Tần Vương. Trong tất cả những cực hình như lóc thịt, lột da, bỏ vào chảo dầu sôi, tứ mã phanh thây... Rất nhiều và rất nhiều, bổn thiếu gia vẫn chưa ưng ý với cực hình nào. Ngoại trừ phương pháp

khảo tra của bổn thiếu gia.
Tiêu Lân nhìn thẳng vào mắt Hoạt Thân Sát Gia Hầu. Chàng điểm nụ cười mỉm.
Tiếp nhận ánh mắt và nụ cười mỉm của Tiêu Lân, bất giác Gia Hầu biến sắc rùng mình :
- Ngươi định làm gì bổn đàn chủ ?
- Có cách ! Có cách ! Từ từ rồi tôn gía cũng biết mà. Tiêu Lân hỏi lại một lần nữa, vì sao tôn gía lại phái Tào Phi đến lấy mạng bổn thiếu gia ?
Gia Hầu gằn giọng nói :
- Bổn đàn chủ không nói.
- Không nói tất tôn gía đã buộc bổn thiếu gia phải bắt tôn gía nói rồi.
Chàng vừa nói vừa giật thắt lưng của Gia Hầu. Quần hắn tuột xuống gót chân.
Gia Hầu tròn mắt nhìn chàng :
- Ngươi định làm gì ?
- Từ từ rồi tôn gía biết, cần gì phải gấp gáp chứ ? Bổn thiếu gia hỏi lại một lần nữa ? Sao tôn gía phái Tào Phi đến lấy mạng bổn thiếu gia ?
Gia Hầu ngập ngừng rồi lắc đầu.
Tiêu Lân mỉm cười :
- Rất hay.
Chàng vừa nói vừa giật tiếp chiếc khố che phần hạ đẳng của Gia Hầu.
Gia Hầu biến sắc :
- Ngươi...
Tiêu Lân cười khảy.
Gia Hầu đổ mồ hôi ướt đẫm cả mặt. Lão lắp bắp nói :
- Ngươi định cung hình Gia mỗ ư ?
- Từ từ rồi biết ! Còn hơn thế nữa. Phương pháp này của Tiêu Lân thì người cái đầu bằng đá cũng nhũn ra mà.
Gia Hầu nhăn mặt :
- Ngươi...
Tiêu Lân chỉ vào trán gã :
- Sao ? Tiêu Lân hỏi lại một lần nữa ? Có nói không ?
Mồ hôi vã ra ướt đẫm mặt Gia Hầu.
Lão thở hắt ra một tiếng. Lão lắp bắp hỏi :
- Ngươi muốn hỏi gì ?
- Tại sao Thiên Long Giáo đàn chủ lại phái người đến lấy mạng Tiêu Lân ?

Chàng nhướng mày :
- Chắc chắn Đàn chủ không chịu nổi cực hình của bổn thiếu gia bày ra đâu.
Gia Hầu buông tiếng thở dài :
- Ta nói.
- Tốt ! Thế có ngoan không nào ! Hãy nói đi.
- Tiêu Viên thúc thúc của ngươi đã tàn sát toàn gia Bảo chủ Thái A Bảo. Mà Bảo chủ Thái A Bảo lại là bằng hữu tri giao với Thiên Long Giáo. Nên giáo chủ Thiên Long Giáo đã phái lệnh phái tróc nã họ Tiêu đến người cuối cùng.
Tiêu Lân cau mày. Chàng sực nhớ lại lời nói của Hắc y nhân.
Tiêu Lân nghĩ thầm :
- Hắc y nhân hành thích mình, đòi chiếc khóa vàng là Thiên Long Giáo chủ ư ?
Tiêu Lân nhìn lại Hoạt Thần Sát Gia Hầu :
- Tôn gía nghe tại hạ hỏi điều thứ hai.
Gia Hầu nhìn chàng.
Tiêu Lân trang trọng nói :
- Có phải Thiên Long Giáo cũng đã tàn sát tất cả bá tính ở Đào Viên thôn ?
- Bổn đàn chủ không nhúng tay vào làm chuyện này.
Tiêu Lân nhìn vào mắt Gia Hầu.
Chàng nhận ra sự thành thật ngay trong ánh mắt y. Tiêu Lân gằn giọng nói :
- Tiêu Lân không có ý hỏi tôn gía có nhúng ta vào hay không mà hỏi chuyện thảm sát bá tính tại Đào Viên thôn có phải do Thiên Long Giáo làm hay không ?
Gia Hầu lắc đầu :
- Chắc chắn không.
Tiêu Lân thở ra nhè nhẹ.
- Không phải do Thiên Long Giáo làm thì ai làm ?
- Bổn đàn chủ không biết.
Tiêu Lân nhìn Hoạt Thần Sát Gia Hầu :
- Được rồi ! Bổn thiếu gia tạm thời tin vào tôn giá. Sự ngoan ngoãn của tôn gía khiến cho Tiêu Lân không dụng tới cực hình. Nếu như tôn gía không ngoan ngoãn thì Tiêu Lân sẽ bắt con kiến thả vào ngọc hành của tôn giá.
Tiêu Lân đổi giọng trang trọng nói :
- Tiêu Viên thúc thúc đã chết rồi. Mong rằng thiên Long Giáo không lấy chuyện của Thái A Bảo gắn cho họ Tiêu. Mong rằng oan nghiệt

giữa Tiêu gia và Thiên Long Giáo không còn hiềm khích nữa.
Chàng nhìn lại Hoạt Thần Sát Gia Hầu ôn nhu nói tiếp :
- Mong rằng sau này Tiêu Lân và Thiên Long Giáo cũng sẽ là bằng hữu.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Mong đàn chủ nói lại với Giáo chủ Thiên Long Giáo. Nếu có cơ hội nhất định tại hạ sẽ đến vấn an Thiên Long Giáo và sau đó sẽ đích thân đến Thái A Bảo gì đó cúng tế, tạ tội dùm cho Tiêu thúc thúc. Cáo từ.
Tiêu Lân ôm quyền xá, rồi rời ngay khỏi tòa đại đường Đàn chủ của Hoạt Thần Sát Gia Hầu.
Chàng vừa đi vừa nghĩ thầm :
- Tiêu thúc thúc đã làm gì Thái A Bảo gì đó khiến cho Thiên Long Giáo oán ghét họ Tiêu ? Mình phải làm cho ra mọi chuyện, để có sự minh bạch.
Tiêu Lân dừng bước. Chàng cúi xuống nhặt một hòn đá. Nắm hòn đá trên tay, Tiêu Lân nói :
- Thế còn môn phái, bang phái nào đã tàn sát sinh linh bá tính ở Đào Viên thôn ? Nếu không phải Thiên Long Giáo thì là ai ?
Tiêu Lân còn đang suy nghĩ mông lung thì nghe tiếng vó ngựa rầm rập dội đến thính nhĩ mình. Chàng vội nép vào ven đường thì ba thớt nhân mã phi nước đại tung cát bụi mù mịt lao qua. Trong ba thớt nhân mã đó có một thiếu nữ chỉ chạc mười bảy mười tám, vận hồng y võ phục.
Tiêu Lân che mặt né bụi. Chàng lầu bầu nói :
- Có gì mà chạy giữ vậy ?
Ba thớt nhân mã thoáng chốc mất hút trong tầm mắt chàng. Tiêu Lân chờ cho bụi cát tan hết mới sải bước đi tiếp. Chàng nghĩ thầm :
- Giờ ta đến Thiếu Lâm gặp Pháp Chủ hình đường Tuệ Thiện đại sư gì đó. Không biết gặp lão đại sư Thiếu Lâm này có thu nhặt điều gì không, hay lại thêm phiền phức.
Chàng gãi đầu :
- Hết phiền rồi tới phức. Chán thật.
Tiêu Lân toan thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ để đi cho nhanh thì lại nghe tiếng vó ngựa dội đến, nhưng lần này đến từ trước mặt chàng. Tiêu Lân lại nép vào ven đường.
Ba thớt nhân mã quay trở lại. Ba người kỵ sĩ dừng ngựa ngay trước mặt Tiêu Lân. Chàng nhìn lên nặn nụ cười gỉa lả với Hồng y thiếu nữ. Cầm ngọn roi da trong tay, Hồng y thiếu nữ lên tiếng nói :
- Ngươi cho bổn cô nương biết đường nào đến Thiếu Lâm ?

Tiêu Lân tròn mắt nhìn thiếu nữ. Chàng hỏi lại nàng :
- Cô nương hỏi ai vậy ?
- Ngoài ngươi ra, bổn cô nương còn hỏi ai.
Tiêu Lân chỉ vào ngực mình :
- Cô nương hỏi tại hạ ? Vậy tại hạ tên ngươi ? Cô nương đoán hay thật. Mới gặp nhau mà cô nương đã biết tên tại hạ rồi.
Chàng nhìn nàng :
- Tung Sơn Thiếu Lâm Tự nổi tiếng khắp thập phương, thế mà cô nương không biết đường ! Cô nương đúng là người của cung cấm rồi.
Thiếu nữ nói :
- Đừng nhiều lời ! Mau chỉ đường cho bổn cô nương.
Tiêu Lân ôm quyền nói :
- Tại hạ chỉ ngay ! Chỉ ngay !
Chàng chỉ về phía sau, nói :
- Cô nương đi ba năm dặm, đến một ngã ba, rẽ trái, rồi cứ đi tiếp khi nào đến Tung Sơn thì trên Tung Sơn là ngôi cổ tự Thiếu Lâm danh bất hư truyền.
Thiếu nữ khẽ gật đầu rồi chẳng nói một lời thúc ngựa lao đi. Hai gã đại hán liền thúc ngựa theo nàng.
Tiêu Lân nhìn theo mỉm cười :
- Cách hỏi đường của quí tiểu thư thì chẳng ma nào chịu trả lời đâu.
hỏi 30
Pháp sự Thiếu Lâm
Cách Tung Sơn năm dặm là một thị trấn, khi Tiêu Lân đến đó thì trời cũng sụp tối. Chàng rảo bước đi quanh thị trấn. Thị trấn này có lẽ gần ngôi danh tự Thiếu Lâm, nên đâu đâu cũng có đền miếu thờ đủ các vị Bồ Tát. Tiêu Lân cảm nhận thị trấn này khá là tỉnh lặng và yên bình.
Chàng tìm đến một khách điếm dành cho khách thập phương đến tá túc để viếng cảnh chùa. Chọn một chỗ ngồi xong.
Như thường lệ, gã tiểu nhị bước ra.
- Khách nhân dùng chi ?
- Một con gà thật to và hai cân rượu thật ngon.
Gã tiểu nhị nhìn chàng điểm nụ cười gỉa lả.
Tiêu Lân thấy gã cười, chau mày :
- Sao ! Điếm chủ không nghe tại hạ nói à ?
- Dạ tiểu nhân nghe chứ, nhưng ở đây tiểu nhân chỉ bán đồ chay !
- Đồ chay là sao ?
- Những thức ăn chay thôi ? Những thức ăn như đậu tương, như các

vị cao tăng trên Thiếu Lâm tự thường dùng.
Tiêu Lân nhướng mày :
- Cũng được ! Gần danh tự thì phải bán thức ăn chay chứ bán thịt thì chắc khiến các vị cao tăng phá giới mất. Cho tại hạ đậu tương gì đó và hai cân rượu.
- Tiểu nhân mang ra ngay.
Gã quay vào trong, Tiêu Lân chỏi tay tựa cằm nhìn ra ngoài. Chàng nghĩ vẩn vơ :
- Ả nha đầu khi nãy hẳn là đến Thiếu Lâm viếng cảnh chùa. Cá tính cao ngạo đó hổng biết ai chỉ đường cho ả nhỉ.
Gã tiểu nhị bưng thức ăn ra. Đĩa
thức ăn chỉ có đậu hũ còn nóng hổi cùng với vò rượu hai cân.
- Mời khách gia.
- Tốt tốt ! Để cho tại hạ.
Gã tiểu nhị quay vào trong.
Tiêu Lân bưng dĩa đậu hũ lên mũi ngửi. Mùi đậu tương thơm nồng xông vào mũi chàng. Tiêu Lân khẻ gật đầu.
Chàng nhủ thầm :
- Lâu lắm mình chưa ăn chay lần nào. Hôm nay làm hòa thượng xem có gì khác với chúng sinh ở cõi dương gian ô trọc không.
Rót rượu ra chén, Tiêu Lân bưng uống một ngụm. Chàng chép lưỡi :
- Ái chà ! Rượu cũng thơm mùi đậu ? Ngon đấy. Ngon đấy.
Gắp một miếng đậu hũ vừa cho vào miệng thì thiếu nữ vận Hồng y và hai gã đại hạn xồng xộc bước vào. Cả ba người đứng sõng ra ngay ngưỡng cửa nhìn vào khách điếm. Thấy ba người, Tiêu Lân toan quay mặt né tránh nhưng thiếu nữ đã sớm phát hiện ra chàng. Nàng chau mày, tỏ vẻ hậm hực, bước ngay đến bàn Tiêu Lân.
Tiêu Lân vẫn còn ngậm miệng đậu hũ trong miệng tròn mắt nhìn nàng.
Thiếu nữ nói :
- Nho sinh ! Ngươi đúng là tên súc sinh, chỉ đường bậy bạ cho bổn cô nương.
Nàng vừa nói dứt lời, Tiêu Lân nhăn mặt rồi phùng má ho khan một tiếng, số đậu hũ đang ngậm trong miệng chàng phun thẳng vào mặt thiếu nữ.
Thiếu nữ hét lên :
- Ngươi... Ngươi dám làm bẩn mặt bổn cô nương ?
Tiêu Lân ôm quyền :
- Tiểu thư ! Tại hạ lỡ miệng. Để tại hạ lau mặt cho cô nương.
Miệng nói, tay Trêu Lân đã thộp vào chiếc khăn dùng để lau bàn, chà

lên mặt thiếu nữ. Nàng giãy nảy :
- Ngươi...
Tiêu Lân nhìn lại tay mình.
- Chết thật ! Tại hạ luống cuống thế nào mà lại dùng ngay nùi giẻ lau mặt cho cô nương. Miễn thứ ! Miễn thứ.
Thiếu nữ thét lên :
- Nho sinh súc sinh ! Ngươi dám làm nhục Triệu Hỷ tiểu thư ! Ngươi đáng chết thật mà. Bổn cô nương phải trừng trị ngươi.
Nàng vừa nói vừa vung roi da quật thẳng đến mặt Tiêu Lân.
Nhanh như chớp mắt, Tiêu Lân vươn trảo thộp ngay đầu ngọn roi da của nàng. Chàng giật mạnh một cái, Triệu Hỷ chúi về phía mình, tả thủ của Tiêu Lân đã chớp nhoáng điểm vào tịnh huyệt nàng.
Hai gã đại hán toan xông đến, nhưng Tiêu Lân quát :
- Đứng lại !
Hai gã đứng sững ra.
Tiêu Lân nhìn hai gã đó trầm giọng nói :
- Hai ngươi có muốn tiểu thư của hai ngươi biến thành cái xác không hồn không ? Có muốn biến tiểu thư của hai ngươi thành xú nữ không ?
Hai gã kia nhìn chàng gần như không chớp mắt.
Tiêu Lân nhìn lại Triệu Hỷ.
- Triệu cô nương ! Mau lệnh cho hai gã đó buông binh khí xuống.
Triệu Hỷ gắt giọng nói :
- Bổn cô nương không lệnh ! Không lệnh !
- Hay ! Được ! Nếu cô nương không lệnh thì bổn thiếu gia sẽ trét đậu hũ vào mặt cô nương, sau đó bắt cô nương bỏ vào tổ kiến lửa. Bọn kiến lửa mà đánh hơi thấy được mùi đậu ủ sẽ bám vào mặt cô nương. Chúng ăn hết đậu hũ rồi sẽ ăn tới lớp da mặt trắng mịn của quí tiểu thư.
Tiêu Lân chắt lưỡi :
- Ái chà ! Khuôn mặt khả ái của quí tiểu thư sẽ bị bọn kiến biến thành một cái rổ ! Đầy lỗ chích, xấu ơi là xấu ! Chẳng ma nào dám nhìn đến. Phàm những xú nữ như thế thì chẳng bao giờ có một đấng phu quân để nâng khăn sửa túi. Ai gặp cũng đã co giò bỏ chạy rồi còn đâu mà để mắt đến trang tiểu thư lá ngọc cành vàng.
Tiêu Lân hất mặt :
- Tiểu thư chịu như thế không ?
Sắc diện Triệu Hỷ tái nhợt. Nàng miễn cưỡng nói :
- Ngươi dám làm như vậy với bổn cô nương !
- Có gì mà không dám nào.

Tiêu Lân vừa nói vừa toan lấy đậu hũ trét lên mặt nàng. Triệu Hỷ biến sắc :
- Khoan ! Đừng làm vậy với ta.
- Nếu không muốn tại hạ làm như vậy thì cô nương phải nghe lời tại hạ.
- Ngươi... Sẽ hối hận.
- Hây... Chuyện đó sẽ tính sau, còn bây giờ cô nương phải nghe lời Tiêu
thiếu gia.
Nàng nhìn sững chàng.
- Ngươi họ Tiêu ?
- Họ Tiêu thì có gì mà nhìn dữ vậy ?
Có nghe bổn thiếu gia không thì bảo ?
Nàng bặm môi rồi nói :
- Buông binh khí xuống !
Hai gã đó vội vã buông trường kiếm không chờ nàng nói lần thứ hai.
Tiêu Lân mỉm cười với Triệu Hỷ rồi nói :
- Bảo họ ngồi xổm xuống đất.
Triệu Hỷ thở hắt ra một tiếng rồi nói :
- Hai ngươi làm theo lời của gã đi.
Hai gã kia ngồi xổm xuống đất.
Tiêu Lân nói tiếp :
- Hai ngươi chống nạnh, nhãy ra ngoài khách điếm ! Nghe chưa ?
Hai gã lưỡng lự.
Tiêu Lân đanh giọng nói :
- Hai ngươi không nghe ta nói à ?
Hai gã miễn cưỡng nhảy chồm hổm ra cửa khách điếm.
Hai gã đó nhảy hẳn ra cửa rồi, Tiêu Lân mới nhìn lại nàng :
- Triệu cô nương hẳn đến Thiếu Lâm để viếng cảnh chùa ?
- Việc của bổn cô nương không liên can đến ngươi.
- Tất nhiên là không liên can rồi.
Nhưng tại hạ tò mò muốn biết vậy thôi.
Chàng nâng cằm Triệu Hỷ.
Mặt nàng đỏ bừng :
- Ngươi buông tay ra.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Xem dung diện của tiểu thư cũng
xinh xắn, đoan thục lắm, cớ sao lại xấu tính, xấu nết như vậy chứ ?
Chắc là tiểu thư được chiều chuộng quá nên như vậy. Tại hạ muốn dạy quí tiểu thư một bài học.

Tiêu Lân nói rồi ấn Triệu Hỷ ngồi xuống ghế.
Chàng bước qua chấp tay đứng trước mặt nàng, khẻ ngón trỏ vào trán Triệu Hỷ.
Hành động của Tiêu Lân khiến Triệu Hỷ vừa thẹn vừa giận đến biến sắc. Nàng gay gắt nói :
- Ngươi định làm gì bổn cô nương ?
- Chỉ dạy cho tiểu thư thôi. Trước nhất bổn thiếu gia dạy cho tiểu thư bài học về công dung ngôn hạnh. Phải học thuộc bài học đó mới có thể lên Thiếu Lâm bái Phật cầu duyên. Chưa học thuộc bài vỡ lòng thì chưa thể lên Thiếu Lâm làm lễ Bồ Tát cầu duyên được.
Chàng đặt tay lên đầu nàng :
- Nghe bổn sư gia nói không ?
Triệu Hỷ ngậm miệng không nói tiếng nào. Nhưng lệ thì đã trào ra khóe mắt.
Thấy nàng khóc, Tiêu Lân nói :
- Mới có học bài vỡ lòng đã khóc rồi. Nhớ lời bổn sư gia căn dặn, nhi nữ phải biết câu công dung ngôn hạnh để tu sửa thân mình. Còn kiểu cách như cô nương chẳng giống nhi nữ chút nào. Không chừng lại là một ả biến thái cũng nên.
Nàng nhìn Tiêu Lân lệ lưng tròng.
Triệu Hỷ gằn giọng nói :
Ngươi có phải là Tiêu Lân không ?
- Tiêu Lân chính là Tại hạ.
- Vậy ngươi mới là kẻ biến thái chứ đâu phải ta.
Tiêu Lân tròn mắt nhìn nàng.
- Sao bổn thiếu gia là kẻ biến thái ?
- Ở Dương Châu ai cũng biết điều đó mà. Gã biến thái ! Mau tránh xa bổn cô nương.
Tiêu Lân gõ vào trán nàng.
- Hồ đồ ! Nghe cho rõ đây. Bổn thiếu gia phải chịu nhục ở Dương Châu là do Thường Tam Lĩnh làm ra. Bổn thiếu gia đã minh chứng cho mọi người biết rồi. Chỉ có nàng là chẳng biết gì. Đừng có gắn cho bổn thiếu gia những chuyện đó nữa nhé.
Triệu Hỷ cương cường nói :
- Bổn cô nương không tin.
- Không tin thì bổn thiếu gia khẻ vào đầu nàng cho nàng tin.
- Ngươi...
- Thế nàng có tin không. Hay đợi bổn thiếu gia trét đậu hũ vào mặt rồi mới tin.
Triệu Hỷ cúi mặt nhìn xuống.

Tiêu Lân nói :
- Nếu như nàng không tin thì phải tìm cho ra sự minh bạch, cớ đâu cứ không tin thì cho mình là đúng. Bỏ chuyện đó qua một bên ! Thiếu gia muốn nàng từ nay phải biết lễ công dung ngôn hạnh ! Có được không ?
- Ngươi không phái là sư gia của ta.
- Thì bổn thiếu gia là gia sư của nàng đây.
- Triệu Hỷ chưa khấu đầu nhận ngươi.
- Thì khấu đầu đây.
Vừa nói Tiêu Lân vừa ấn đầu Triệu Hỷ xuống ba cái. Nàng thét lên :
- Tiêu Lân ngươi sẽ hối hận ! Ngươi sẽ hối hận.
- Còn những câu đó nữa, bổn sư gia lại trét đậu hũ vào mặt nàng bây giờ đó.
Triệu Hỷ im bặt. Nàng nhìn Tiêu Lân bằng ánh mắt hằn học.
Tiêu Lân nạt ngang :
- Nhìn gì dử vậy ?
Triệu Hỷ bặm môi cúi gằm mặt xuống.
Tiêu Lân gắp đậu hũ bỏ vào miệng mình ăn ngon lành. Chàng bưng cả vò rượu tu luôn một hơi dài rồi nhìn lại Triệu Hỷ.
- Lần sau nàng có đến cửa Phật môn thì nhớ bài học vỡ lòng hôm nay của bổn sư gia đó. Còn không nhớ thì chẳng có ai chứng cho nàng đâu. Nghe lời ta nói chứ ?
Triệu Hỷ bặm môi cúi gằm mặt xuống.
Tiêu Lân mỉm cười :
- Hôm nay bổn sư gia dạy như thế đủ rồi ? Ta đi đây.
Triệu Hỷ ngẫng lên.
- Ngươi không giải huyệt cho ta à ?
Tiêu Lân cau mày :
- Hê... Học trò mà dám gọi sư gia là ngươi ! Đúng là phải tát một cái để chừa thói vọng ngôn mới được.
Vừa nói Tiêu Lân vừa vung tay, Triệu Hỷ nhăn mặt :
- Sư gia...
Tiêu Lân hạ tay xuống mỉm cười :
- Bắt đầu ngoan ngoãn rồi đó. Có ngoan ngoãn, có là thục nữ may ra mới có thể tìm được một vị phu tướng mà nâng khăn sửa túi ! Còn cứ khư khư giữ thái độ kẻ cả tiểu thư thì chỉ nhận được có mỗi một cái mặt rỗ chằng rỗ chịt thôi.
Tiêu Lân hừ lạt rồi nói :
- Ngồi đây. Hai gã kia sẽ vào giải huyệt cho nàng.
Tiêu Lân đặt một nén bạc lên bàn rồi ôm vò rượu. Chàng vừa quay

bước thì chạm mặt ngay với Đoạn Hồn Chưởng Đoàn Chủng và Thiết Chưởng Chu Sa. Hai gã vận trường y xám xịt bước vào.
Đoạn Hồn Chưởng Đoàn Chủng nhìn Tiêu Lân.
Thiết Chưởng Chu Sa nói :
- Tiêu Lân tiểu tử ! Mau quỳ xuống theo chân chúng ta về tổng đàn võ lâm.
Tiêu Lân chau mày :
- Nhị vị tôn gía bắt tại hạ quỳ. Quỳ thì làm sao mà đi được ? Đi không được thì sao cùng với nhị vị tôn gía đến tổng đàn võ lâm ? Thú thật với nhị vị tôn giá, bổn thiếu gia chỉ chạm mặt với nhị vị tôn gía thôi đủ biết điềm dữ nhiều hơn điềm lành rồi. Cổ nhân có câu Tứ hải giai huynh đệ ! Những người không quen, không biết khi gặp nhau cũng ráng nặn một nụ cười cầu tình. Đàng này nhị vị tôn gía vừa chạm mặt Tiêu Lân đã khoác bộ mặt chẳng khác đưa đám. Nếu không đưa đám thì cũng giống bộ mặt của bọn đạo tỳ.
Đoạn Hồn Chưởng Đoàn Chủng nói :
- Tiêu Lân ! Ngươi có quì xuống không !
- Bổn thiếu gia chỉ biết quì trước hai vị song đường. Còn với nhị vị tôn giá, Tiêu Lân sẽ bồi tiếp bằng Huyết Điểm Chỉ của Tiêu thúc thúc.
Chàng thốt ra câu này bởi biết mình có nói gì thì Đoạn Hồn Chưởng Đoàn Chủng lẫn Thiết Chưởng Chu Sa cũng không thể để cho không được yên. Nên miệng vừa thốt ra câu nói đó, Tiêu Lân dụng cả tả chưởng lẫn hữu chưởng. Hai đạo huyết chỉ do Tiêu Lân phát tác công trực diện Đoạn Hồn Chưởng Đoàn Chủng và Thiết Chưởng Chu Sa.
Chớp thấy Tiêu Lân phát động chỉ công, Đoạn Hồn Chưởng Đoàn Chủng lẫn Thiết Chưởng Chu Sa cũng không chút e dè, cả hai chớp động chưởng pháp đón thẳng lấy hai đạo huyết chỉ của Tiêu Lân.
Sấm chưởng trổi lên làm rung chuyển cả tòa khách điếm.
Ầm !
Thiết Chưởng Chu Sa, lẫn Đoàn Chủng đồng thối về sau một bộ, trong khi Tiêu Lân vẫn trụ yên một chỗ.
Thiết Chưởng Chu Sa lẫn Đoạn Hồn Chưởng Đoàn Chủng ngây mắt ra nhìn Tiêu Lân, cả hai những tưởng mình hoa mắt. Họ đâu thể nào tin được một nho sinh chỉ vừa đôi mươi lại có nội lực siêu phàm xuất chúng như vậy.
Tiêu Lân biết mình hơn hẳn đối phương liền nói :
- Nhị vị tôn gía còn muốn bổn thiếu gia quì nữa không ? Nói cho nhị vị biết, vừa rồi bổn thiếu gia chỉ mới có dụng đến năm thành công lực thôi mà nhị vị tôn gía đã phải thối bộ. Nếu như nơi này không phải là

đất phật môn thì nhị vị tôn gía đã phái hứng chịu hậu quả như thế nào không ? Nếu bổn thiêu gia dụng đến Hấp Tinh Đại Tà Công, chắc nhị vị khó mà đứng nổi.
Đoàn Chủng nhìn sang Thiết Chưởng Chu Sa.
Y nhìn lại Tiêu Lân :
- Tiêu công tử. Dù công tử có võ công cao cường đến mấy cũng phải đến tổng đàn võ lâm để diện kiến Minh chủ. Nếu công tử không đến võ lâm Minh chủ không để cho công tử có chỗ đứng trên giang hồ đâu.
Tiêu Lân chau mày. Chàng hỏi :
- Nhị vi tôn gía ! Tại hạ không can dự đến những chuyện xảy ra trên võ lâm, nếu như Minh chủ buộc Tiêu Lân phải gánh chịu những chuyện mà Tiêu thúc thúc đã làm, hóa ra làm chuyện giận cá chém thớt. Nói như thế nhưng Tiêu Lân sẽ đến võ lâm tổng đàn gặp Giang minh chủ.
Thiết Chưởng Chu Sa nói :
- Công tử biết Giang minh chủ ?
- Giang minh chủ không biết tại hạ nhưng tại hạ thì biết Giang minh chủ bởi Tiêu Lân đã gặp người một lần ở biệt cung của Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc.
Đoạn Hồn Chưởng Đoàn Chủng nói :
- Công tử đã nói vậy ! Ta và Thiết Chưởng Chu Sa huynh sẽ báo lại với
Minh chủ.
- Nhất định Tiêu Lân sẽ đến võ lâm tổng đàn. Nhờ nhị vị tôn gía nói lại với Minh chủ.
Đoàn Chủng nhìn sang Thiết Chưởng Chu Sa.
- Thiết Chưởng Chu Sa ! Chúng ta đi.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Hẹn gặp lại nhị vị tôn gía.
Thiết Chưởng Chu Sa và Đoạn Hồn Chưởng Đoàn Chủng đi rồi, Tiêu Lân mới cầm lấy vò rượu. Chàng nhìn lại Triệu Hỷ.
Tiêu Lân lưỡng lự rồi nói :
- Triệu cô nương giờ đã biết võ lâm như thế nào rồi chứ ? Đừng chen chân vào mà vấy bẩn chân của cô nương đó.
Nói rồi, Tiêu Lân thả bước ra cửa.
Chàng bất ngờ cách không điểm chỉ giải huyệt cho Triệu Hỷ rồi thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ nhắm thẳng núi Tung Sơn lao đi.
Vừa giải huyệt, Triệu Hỷ bật đứng lên. Nàng gọi :
- Nho sinh !

Triệu Hỷ vừa đứng lên thì Tiêu Lân đã thoát đi mất hút rồi.
Triệu Hỷ vội chạy ra cửa khách điếm nhưng không còn thấy bóng dáng của Tiêu Lân đâu nữa.
0o0
Đại Hồng Bảo Điện.
Hai bên Đại Hồng Bảo Điện là những bức chạm khắc những vị Bồ Tát với đủ tất cả những tư thế, kéo dài đến
phần chính điện là Kim Thân Phật Tổ Như Lai. Vẻ uy nghiêm và trang trọng của tòa Đại Hồng Bảo Điện khiến bất cứ ai bước vào cũng phải xóa bỏ tạp niệm, lẫn những dục vọng thấp hèn nơi chốn dương thế.
Tiêu Lân những tưởng khi bước vào Đại Hồng Bảo điện, chàng sẽ đối mặt với hai hàng cao tăng của Thiếu Lâm Tự ? Nhưng lại không như Tiêu Lân tưởng tượng, mà trong tòa đại điện chỉ duy nhất có một vị lão tăng tướng mạo phương phi, vẻ mặt thâm trầm ngồi dưới đài Kim Thân Phật Tó trên một chiếc bồ đoàn hoa sen.
Vừa thấy Tiêu Lân, vị cao tăng liền niệm phật hiệu :
- A Di Đà Phật.
Tiêu Lân bước đến trước mặt vị cao tăng ôm quyền hành đại lễ rồi nói :
- Vãn bối Tiêu Lân tham kiến đại sư.
Vị cao tăng nhìn chàng. Đôi mắt của người sáng ngời, toát ra vẻ uy nghi vốn có ở những vị tăng nhân đạt tới cảnh giới siêu thoát.
- A Di Đà Phật ! Lão nạp đã chờ thí
chủ ở đây lâu lắm rồi.
Nghe vị cao tăng thốt ra câu nói này, Tiêu Lân không khỏi sửng sờ. Chàng nghĩ thầm :
- Mình có nói với vị cao tăng nào ở Thiếu Lâm biết mình đến đâu mà vị đại đức tăng này biết mình đến mà chờ !
Tiêu Lân vừa nghĩ vừa tò mò nhìn vị cao tăng Thiếu Lâm.
Tay lần chuỗi bồ đề, Pháp Chủ Tuệ Thiện đại sư niệm Phật hiệu :
- Cõi vô minh, chúng sinh luôn chìm ngập trong vòng sinh tử luân hồi đâu thấu đáo được căn cơ của tạo hóa. Hỷ, nộ, ái, ố, sinh, tử, bệnh, lão là bản chất của con người. Nếu thoát ra khỏi vòng cương tỏa của những phiền toái đó tất sẽ thấu đáo được chân quả vô vi huyền diệu của cõi vô sinh.
Tiêu Lân lắng nghe Tuệ Thiện nói. Chàng chờ cho Tuệ Thiện đại sư nói xong rồi mới nói :
- Đại sư ! Vãn bối không đạt được đạo hạnh thoát tục như đại sư, nên phải chìm đắm trong cõi nhân sinh. Chính vì sự chìm đắm đó,

vãn bối mới thỉnh cầu đại sư...
- A Di Đà phật ! Thí chủ, không phải ở trong cõi nhân sinh cũng đều chìm đắm trong cương tỏa của hỷ, nộ, ái, ố và sinh, tử, bệnh, lão. Cũng có những cư sĩ sinh ra lấy đạo đời làm hướng đi của mình. Tất cả đều do sự tuần hoàn của tạo vật. Mà họ phải nhận sứ mạng lẫn trọng trách của mình đối với chúng sinh.
Tiêu Lân ôm quyền xá :
- Đa tạ đại sư đã chỉ giáo.
- A Di Đà phật ! Thiện tai, Tiêu thiếu hiệp hãy trao bất cứ thứ gì mà người muốn trao cho lão nạp.
Lại một lần nữa Tiêu Lân phải sửng sờ. Chàng nghĩ thầm :
- Thật là vô biên. Lão đại sư cũng biết cả việc mình đến đây.
Tiêu Lân nghĩ rồi lấy tín vật của Khấu Đà Tử dâng lên Tuệ Thiện đại sư.
Tiếp nhận miếng tín vật của Khấu Đà Tử, pháp chủ Tuệ Thiện đại sư nhìn Tiêu Lân nói :
- A Di Đà phật ! Tiêu thiếu hiệp, phải chăng Khấu Đà Tử lão bang chủ Cái Bang đã gặp nạn ?
- Đại sư biết tất cả khiến vãn bối ngạc nhiên vô cùng.
Chàng thuật lại dấu tích ấn thủ đỏ ối trên ngực Khấu Đà Tử, và lão bang chủ đã vận dụng đến Ngọa Long Thiếp mới có thể tránh khỏi cái chết đặng giao tín vật cho chàng đến gặp Tuệ Thiện đại sư.
Sau khi nghe Tiêu Lân nói xong, pháp chủ Tuệ Thiện đại sư niệm Phật hiệu rồi nói :
- Xem ra Khấu Đà Tử lão bang chủ không dứt được kiếp trần. Âu đây cũng là nghiệp của lão Đà Tử.
Nhìn lại Tiêu Lân :
- Tiêu thiếu hiệp ! Lão nạp có điều này muốn nói với thiếu hiệp.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Vãn bối thỉnh cầu sự chỉ giáo của đại sư.
- A Di Đà Phật ! Trong sự chuyển quán của càn khôn khi thì dương thịnh, lúc thì âm thịnh. Dương thịnh hay âm thịnh cũng tạo ra sóng gió cho bá tính. Đã đến lúc Tứ đỉnh thiên can rời bỏ chức trách hòa nguyện âm dương tạo ra thế cân bằng. Để lập lại sự công bằng âm dương phải có một người khác thay thế. Theo chuyển dịch càn khôn, kẻ thay thế chính là Tiêu thiếu hiệp.
Tiêu Lân nheo mày lắc đầu :
- Lão đại sư nói thế là thế nào nhỉ ?
Ta chẳng hiểu gì cả.
Ý niệm đó trôi qua, Tiêu Lân ôm quyền nói :

- Đại sư vãn bối không hiểu gì cả.
- Có những chuyện thuộc về tuần hoàn của tạo vật, không thể nói ra được, nên mới có câu thiên cơ bất khả lậu. Lão nạp nhận được tín vật của lão Khấu Đà Tử, tất biết thời điểm hoán chuyển càn khôn đã đến, Thiếu hiệp phải tiếp nhận sự hoán chuyển càn khôn trong thời điểm này.
Mặt Tuệ Thiện đại sư trang trọng hẳn lại. Người niệm Phật hiệu rồi tiếp :
- Lão nạp sẽ dụng Dịch Cân kinh chuyển hóa công phu tu vi của mình qua thiếu hiệp. Việc làm này của lão nạp có mục đích. Thiếu hiệp đừng ngại mà hãy tiếp nhận.
Tiêu Lân bối rối :
- Đại sư ! Bỗng dưng vãn bối lại...
Tuệ Thiện đại sư lần chuỗi bồ đề niệm phật hiệu :
- A Di Đà Phật ! Tất cả mọi sự vât dịch chuyển trong cõi nhân sinh đều có nguyên nhân sâu xa của nó. Sự chuyển dịch vô vi kia, Tiêu thiếu hiệp sẽ nhận ra và tiếp nhận nó. Còn hiện tại lão nạp chỉ làm đúng chức phận của mình đối với chúng sinh. A Di Đà Phật.
Nói rồi Tuệ Thiện đại sư chấp tay giữa ngực cách không truyền nội lực sang Tiêu Lân mà không cần chàng có thắc mắc hay tiếp nhận không.
Từ đôi bản thủ của vị cao tăng Thiếu Lâm một đạo hào quang ngũ sắc
thoát ra trùm lấy Tiêu Lân. Ngay lập tức toàn thân chàng như có một màn ngũ quang bao bọc.
Tiếp nhận huyền công tiên khí của Tuệ Thiện đại sư, Tiêu Lân cảm nhận một sự thư thái hoan hỷ và thanh thản đến tột cùng. Chàng như thể quên hẳn tất cả thực tại mà chìm vào một lạc cảnh ngay cả nằm mơ cũng không sao tưởng tượng được.
Tiếng đại hồn chung cất lên.
Boong !
Tiếng đại hồng chung đưa Tiêu Lân từ lạc cảnh quay về với thực tại. Mặc dù đã trở lại với thực tại nhưng chàng vẫn còn ngỡ ngàng với sự kiện đột ngột này.
Pháp Chủ đại sư Tuệ Thiện nhìn chàng :
- A Di Đà Phật ! Thiện tai ! Thiện tai ! Lão Đà Tử bang chủ quả không chọn lầm người ! Thiện tai ! Thiện tai !
Tiếng đại hồng chung lại vang lên một lần nữa.
Tuệ Thiện đại sư nói :
- A Di Đà Phật ! Tiêu thí chủ hãy bước qua bên.

Tiêu Lân hành đại lễ rồi bước qua một bên. Chàng vừa yên vị vào chỗ của mình thì hai hàng cao tăng Thiêu Lâm từ ngoài cửa Đại Hồng Bảo Điện chấp tay trước ngực, thả bước tiến vào đứng hai bên Pháp Chủ Tuệ Thiện đại sư.
Tiếng đại hồng chung thứ ba lại cất lên.
Boong !
Tiếng đại hồng chung xa dần rồi chìm vào cõi hư vô.
Khi tiếng đại hồng chung tan vào cõi hư vô thì võ lâm Minh chủ Giang Hàn từ ngoài thả bước tiến vào.
Giang Hàn bước đến trước mặt Tuệ Thiện đại sư.
Đôi chân mày của Giang Hàn hơi nhíu lại khi nhận ra Tiêu Lân. Lão liếc nhanh về phía Tiêu Lân rồi nhìn lại Tuệ Thiện đại sư.
Giang Hàn ôm quyền xá :
- Bổn tọa đến tham vấn đại sư.
Tay lần chuỗi bồ đề, Tuệ Thiện đại sư niệm phật hiệu :
- A di dà phật ! Minh chủ đến tham
Vấn lão nạp về đại hội Long Chuẩn võ lâm ?
Giang Hàn ôm quyền :
- Đại sư đoán không sai, bổn tọa đến Thiếu Lâm tự này cốt thỉnh ý Pháp Chủ đại sư về chuyện đại sự Long Chuẩn võ lâm.
- A Di Đà Phật ! Vậy theo thiên ý của Mình chủ thì như thế nào ?
Giang Hàn vuốt râu nói :
- Bổn tọa chỉ là võ lâm minh chủ, trên bổn tọa còn có Tứ đỉnh thiên can. Lần này bổn tọa đến thỉnh ý đại sư, nên muốn nghe chỉ ngôn của người trước.
- A Di Đà Phật ! Thiện tai ! Thiện tai ! Nếu như thí chủ đã có lòng kính lão nạp, thỉnh ý lão nạp thì lão nạp chỉ có một ý duy nhất nói với thí chủ. Nên lấy chúng sinh làm đầu. Đó mới là chánh đạo.
Giang Hàn nheo mày :
- Đại sư ? Bổn tọa muốn đại sư chủ
trì Long Chuẩn đại hội.
- A Di Đà Phật ! Thịnh ý của thí chú lão nạp đã hiểu. Nhưng chuyện này lão nạp không thể nhận lời được. Phận của lão nạp đã đến thời khắc phải viên tịch qui nạp niết bàn hầu phục Phật Tổ Như Lai. Tất cả mọi sự còn lại hẳn phải do minh chủ chu toàn.
Tuệ Thiện đại sư nói rồi chấp tay niệm Phật hiệu.
- A Di Đà Phật ! Phận sự của võ lâm đã xong, đến phận sự Thiếu Lâm.
Tuệ Thiện đại sư định giọng nhìn về phía Pháp Lạc đại sư đứng gần đó.

- Pháp Lạc sư đệ.
Pháp Lạc đại sư bước ra, quì xuống ngay trước mặt Tuệ Thiện đại sư :
- Pháp Chủ sư huynh ! Pháp Lạc đang khấu đầu chờ nghe huấn thị của Pháp Chủ.
- A Di Đà Phật ! Trước Di Thân Như Lai Phật Tổ, và có mặt của võ lâm Minh chủ Giang tôn gía, bần tăng trao chức vị Pháp Trượng Thiếu Lâm cho Pháp Lạc sư đệ.
Pháp Lạc đại sư hành lễ.
- A Di Đà Phật.
Tuệ Thiện đại sư chấp tay trước ngực :
- Nam mô bổn sư Thích Ca mâu ni phật. Truyền đem y bát tăng trượng.
Thiền trượng bằng cây lên nước bóng ngời của Đạt Ma sư tổ cùng chiếc bình bát được hai vị cao tăng cung thỉnh ra Đại Hồng Bảo Điện.
Hai vị cao tăng đặt mộc trượng và bình bát xuống trước mặt Tuệ Thiện đại sư.
Chấp tay trước ngực, Tuệ Thiện đại sư niệm phật hiệu :
- A Di Đà Phật. Bần tăng cung thỉnh Pháp Lạc sư đệ tiếp nhận y bát tăng trượng.
Pháp Lạc đại sư hành đại lễ rồi tiếp nhận mộc trượng và bình bát từ chính tay của đại sư Tuệ Thiện.
Sau khi Pháp Lạc đại sư tiếp nhận mộc trượng và bình bát tăng trượng, Tuệ Thiện đại sư mới cất lời kệ bài kinh Khổng Tước kinh.
Tất cả chư tăng có mặt tại Đại Hồng Bảo Điện đồng loạt chấp tay kệ theo Tuệ Thiện đại sư.
Giang Hàn nghe tiếng tụng kinh của các vị cao tăng, từ từ thối bộ rời Đại Hồng Bảo Điện.
Tiêu Lân chấp tay lắng nghe tiếng kinh Khổng Tước.
Thời khắc chầm chậm trôi qua, khi kinh Khổng Tước được các vị cao tăng kệ xong, thì ba hồi đại hồng chung được gióng lên. Các vị cao tăng đồng hướng về Kim Thân Phật Tổ Như Lai hành lễ, duy có Tuệ Thiện đại sư thì không.
Vị Pháp Chủ Thiếu Lâm đã viên tịch ngay khi tiếng kệ Khổng Tước kinh vừa dứt.
Sự viên tịch của Tuệ Thiện đại sư càng làm cho Tiêu Lân ngạc nhiên hơn nữa. Chàng có cảm tưởng vị cao tăng Thiếu Lâm đã chuẩn bị tất cả mọi sự việc trước khi người viên tịch.
178
179

hoi 131
Đối ẩm tri nhân
Tiêu Lân vừa định rời bước khỏi Thiếu Lâm tự thì nghe có người gọi tên mình :
- Tiêu công tử.
Chàng nhìn lại nhận ra Triệu Hỷ.
Đôi chân mày Tiêu Lân nhíu lại. Chàng nghĩ thầm :
- Ả nha đầu đỏng đảnh này định quấy nhiễu gì mình nữa đây.
Triệu Hỷ bước đến trước mặt Tiêu Lân.
Tiêu Lân nhìn Triệu Hỷ :
- Triệu cô nương muốn tại hạ dạy cho bài học gì nữa đây ?
Nàng lườm Tiêu Lân :
- Bổn cô nương chẳng muốn học bài học nào cả mà chỉ muốn Tiêu công tử...
- Hê... Nếu nàng muốn hỏi gì thì phải gọi Tiêu Lân bằng sư gia. Nếu không gọi ta bằng hai tiếng sư gia thì đừng có hỏi gì cả.
- Có gì phải gọi ngươi bằng hai tiếng sư gia chứ ? Ngươi đâu có lớn hơn Triệu cô nương bao nhiêu đâu.
- Thầy thì là thầy, đâu cần tuổi với tác. Ta đã dạy cho nàng học tất đã là gia sư của nàng rồi. Nhưng thôi được rồi, bổn gia sư không câu nệ tiểu tiết, nàng có gì cứ hỏi.
Triệu Hỷ lưỡng lự rồi nói :
- Công tử biết vì sao Pháp Chủ Tuệ
Thiện đại sư viên tịch đột ngột như vậy không ?
Tiêu Lân nhíu mày nhìn nàng :
- Hỏi như vậy tất nàng đã có hoài nghi về cái chết của đại sư Tuệ Thiện ? Vậy thì đừng có hoài nghi đoán già đoán non nữa nhé. Đại sư Tuệ Thiện viên tịch có mặt bổn thiếu gia tại Đại Hồng Bảo Điện. Còn như nàng thắc mắc thì bổn sư gia giải thích cho nàng biết.
- Công tử giải thích coi.
Tiêu Lân nhíu mày, nhăn mặt nói :
- Có ai mà sống đời được đâu, ai mà chẳng đến thời khắc từ bỏ cõi dương
trần vô minh này. Huống chi đại sư phải quy nạp niết bàn về chầu Phật Tổ Như Lai chứ. Đại sư viên tịch là điều phúc cho đại sư. Ở lại cõi hồng trần vô minh này chỉ có phiền phức thôi. Nếu đại sư không viên tịch sớm, gặp nàng, không chừng còn gặp thêm nhiều phiền phức vô cùng.
- Ngươi lại nói thế nữa.
Triệu Hỷ buông tiếng thở dài, lắc đầu nói :

- Chuyến đi đến Thiếu Lâm này của
Triệu Hỷ thật là vô nghĩa, chẳng thu nhận được gì.
- Nàng đến Thiếu Lâm lần này cốt để gặp Pháp Chủ Tuệ Thiện đại sư ?
Triệu Hỷ gật đầu, buông tiếng thở dài :
- Nhưng xem ra lần này đến Thiếu Lâm, Triệu Hỷ chẳng thu lượm được gì.
- Nàng yên tâm đi. Tuệ Thiện đại sư viên tịch, nhưng đã giao y bát Pháp
Chủ lại cho Pháp Lạc đại sư. Nàng có cần gì cứ đến thỉnh ý Pháp Lạc đại sư là được thôi.
Triệu Hỷ nhìn Tiêu Lân gượng cười :
- Công tử không biết nên cho là
bình thường nhưng thật ra chuyện của Triệu Hỷ rất hệ trọng.
- Tự mình làm ra vẻ quan trọng chứ có gì là việc hệ trọng hay không hệ
trọng. Hay Triệu cô nương không tin tưởng đại sư Pháp Lạc ?
Chàng mỉm cười :
- Nếu không tin tưởng thì Triệu cô nương sai rồi đó. Pháp Chủ đại sư Tuệ Thiện đã chọn Pháp Lạc đại sư truyền y bát tăng trượng, chứng tỏ đạo hạnh của Pháp Lạc đại sư rất cao minh, nên mới được chọn.
- Triệu Hỷ không tìm người đạo hạnh cao minh, mà tìm Tuệ Thiện đại sư bởi có việc cần nhờ đến người.
Tiêu Lân cau mày :
- Hê... Triệu cô nương cứ đến diện kiến đại sư Pháp Lạc. Nếu cần Pháp Lạc đại sư sẽ mở cửa Phật môn tiếp cô nương mà.
Nàng tròn mắt nhìn chàng :
- Công tử nghĩ Triệu Hỷ tìm đại sư Tuệ Thiện để xuống tóc xuất gia đầu Phật ư ?
Tiêu Lân giả lả cười nói :
- Bổn thiếu gia không nghĩ như thế đâu ! Người như Triệu tiểu thư đây nếu xuống tóc qui y chắc cũng khó đắc đạo.
Mặt nàng đỏ bừng. Triệu Hỷ miễn cưỡng nói :
- Làm gì mà công tử có ác cảm với Triệu Hỷ như vậy ?
Nàng buông tiếng thở dài, nhìn Tiêu Lân nói :
- Triệu Hỷ đến Thiếu Lâm lần này
theo chỉ ngôn của phụ thân là khâm sai Triệu Uẩn mời cho được Tuệ Thiện đại sư xuống Thang Sơn cứu độ chúng sinh.
- Khâm sai đại nhân mà cũng phải nhờ đến đại sư Tuệ Thiện sao ? Hẳn là chuyện hệ trọng ?

Nàng gật đầu :
- Đúng vậy ! Nhưng rất tiếc khi đến
Thiếu Lâm thì Tuệ Thiện đại sư lại viên tịch. Xem ra Triệu Hỷ chẳng làm được gì.
Tiêu Lân chấp tay sau lưng nói :
- Triệu cô nương có thể cho bổn thiếu gia biết chuyện hệ trọng đó là chuyện gì không ?
Nàng lưỡng lự nhìn chàng rồi nói :
- Cho công tử biết cũng chẳng giúp được gì !
Tiêu Lân tròn mắt nhìn nàng :
- Sao lại nói như thế ?
- Bởi Triệu Hỷ chỉ thấy công tử chỉ
giỏi bức hiếp những nhi nữ chân yếu tay mềm thôi.
- Hê... Vậy nàng không thấy bổn
thiếu gia thi triển võ công tại khách điếm là gì. Bổn thiếu gia nói cho nàng biết, bây giờ ta đã có thể tự ví mình như một trong Tứ đỉnh thiên can đó.
Nàng nhướng mày nhìn Tiêu Lân :
- Thật không ?
- Tất nhiên là thật rồi đâu thể nào giả được.
- Cho dù công tử có võ công cao siêu thì chưa hẳn giúp được cho bá tính.
- Giúp cho Triệu cô nương thì bổn thiếu gia còn phải suy nghĩ lại, nhưng giúp cho bá tính thì bổn thiếu gia rất sẵn lòng.
Triệu Hỷ nhìn vào mắt Tiêu Lân. Nàng nhìn chàng như thể thăm dò lời nói vừa rồi của Tiêu Lân có phải là vọng ngôn không.
Tiêu Lân mỉm cười với nàng rồi nói :
- Muốn bổn thiếu gia giúp thì cứ nói, còn không muốn thì thôi chứ đừng
nhìn bổn thiếu gia bằng ánh mắt thao láo đó. Nàng nghe ta nói chứ ?
- Triệu Hỷ chỉ muốn biết Tiêu công tử có thành ý.
- Tất nhiên bổn thiếu gia có thành ý rồi. Nhưng muốn gì thì ta cũng phải biết cô nương và Khâm sai đại nhân đang gặp chuyện gì. Tại sao phải cần tới Tuệ Thiện đại sư xuất sơn xuống núi ?
Nàng buông tiếng thở dài.
- Được rồi, Triệu Hỷ sẽ nói với công tử. Nhưng đây là chuyện dài dòng không thể nói một sớm một chiều được.
Tiêu Lân khoát tay :
- Bổn thiếu gia là người dài dòng nên rất ghét người nào dài dòng. Cứ vắn tắt mà nói. Tiêu Lân có đủ thông minh để kiểm chứng lời nói

của Triệu cô nương.
Chàng vừa nói dứt câu thì một ả a hoàn bước đến. Ả a hoàn nhún nhường xá Tiêu Lân :
- Công tử là Tiêu Lân, Tiêu thiếu hiệp ?
Tiêu Lân nhìn ả a hoàn nghĩ thầm :
- Hôm nay là cái ngày khỉ gì nhỉ. Đùng một cái ta gặp một lúc hai tiên nữ. Chẳng lẽ mình đã tới số đào hoa rồi.
Tiêu Lân nhìn ả a hoàn nói :
- Tại hạ chính là Tiêu Lân.
- Tiện nữ là Tịnh Nô.
Tiêu Lân ôm quyền nói :
- Tịnh Nô cô nương cần gì nơi tại hạ ?
Tịnh Nô nhún người nói :
- Minh chủ sai tiểu nữ mời Tiêu công tử đến Bách Hoa Trang đàm đạo.
- Giang Minh chủ phái cô nương đến đây mời tại hạ à ?
Tịnh Nô nhún nhường gật đầu :
- Vâng ! Giang Minh chủ hy vọng Tiêu công tử không từ chối lời thỉnh cầu của người.
Tiêu Lân nhìn Triệu Hỷ :
- Đúng. Triệu cô nương không gặp may. Chắc chuyện của cô nương đành gác lại một bên.
Mặt Triệu Hỷ sầm lộ vẽ bất nhẫn.
Nàng miễn cưỡng nói :
- Tiêu công tử ! Tại sao lại gác lại chuyện của Triệu Hỷ.
- Bởi tại hạ không thể từ chối lời mời của Giang Minh chủ. Huống chi tại hạ còn có chuyện muốn thương thảo với người.
Triệu Hỷ hừ nhạt một tiếng. Nàng thở hắt ra rồi nói :
- Triệu Hỷ này chọn lầm người.
Tiêu Lân gượng cười nói :
- Triệu cô nương ! Tại hạ chỉ gác lại, làm gì mà giận dử vậy ?
Triệu Hỷ lườm chàng. Nàng hừ nhạt rồi nói :
- Triệu Hỷ và Tịnh Nô cô nương đây... Tiêu huynh xem ai hơn ai chứ ?
Tiêu Lân nhướng mày :
- Tất nhiên là bằng nhau rồi.
Triệu Hỷ giãy nảy :
- Sao lại bằng nhau được ?
Tịnh Nô nhỏ nhẹ nói vớ Triệu Hỷ :
- Triệu tiểu thư ! Tịnh Nô không thể nào bì với tiểu thư được. Tịnh Nô

chỉ
là nô nữ tầm thường không dám sánh Với một trang tiểu thư lá ngọc cành vàng. Mong tiểu thư đừng vì lời nói của Tiêu công tử mà quở trách nô nữ.
Triệu Hỷ lườm Tịnh Nô :
- Không quở trách thì cũng quở trách thôi. Bổn cô nương đang đàm đạo với Tiêu huynh bỗng dưng nàng chen vào. Hỏi sao ta không quở trách chứ.
Tiêu Lân khoát tay :
- Thôi Thôi ! Đủ rồi ! Đủ rồi ! Nhức cả lỗ tai, chóng cả mặt.
Tiêu Lân nhìn lại Triệu Hỷ :
- Này ! Triệu tiểu thư nghe đây. Chỉ cần một lời nói của Tịnh Nô thôi, vừa nhã nhặn, vừa nhu hòa. Mặc dù Tịnh Nô là nô nữ, hay a hoàn thì bổn thiếu gia vẫn xem trọng Tinh Nô hơn nàng. Nếu như triệu tiểu thư muốn ta xem trọng thì phải tập theo Tịnh Nô cô nương. Nhưng trước tiên phải học thuộc bài vỡ lòng công dung ngôn hạnh.
Mặt Triệu Hỷ đỏ bừng. Nàng vừa thẹn vừa giận nhưng không thể nào thốt ra lời, vì trong cổ họng như có khối than hồng chẹn ngang. Nàng cứ nhìn Tiêu Lân mà không nói nổi một lời nào.
Tiêu Lân mỉm cười gỉa lả nói :
- Hậy ! Ta nói không sai ! Triệu tiểu thư phải về học lại bài vở mà ta đã dạy cho nàng.
Triệu Hỷ dậm chân, vừa mếu máo
vừa nói :
- Tiêu công tử làm nhục Trệu Hỷ ! Ngươi làm nhục ta. Ngươi bức hiếp ta.
Nàng vừa nói vừa giẩy nảy quay bước bỏ đi.
Tịnh Nô và Tiêu Lân không cản nàng lại. Tiêu Lân nói :
- Tịnh Nô cô nương ! Thường những
trang ái nữ cành vàng lá ngọc đều có cá tính đỏng đảnh như vậy đó. Bởi họ sinh ra được sống trong nhung lụa, chăn ấm gối êm rồi.
- Tịnh Nô rất áy náy.
Tiêu Lân khoát tay :
- Tự Triệu cô nương chuốc lấy điều cô ta không muốn. Hỷ, nộ, ái, ố, là bản chất của con người mà ! Tịnh cô nương không cần phải áy náy làm gì.
Chàng nhìn nàng :
- Tịnh Nô ! Mời cô nương dẫn đường cho tại hạ.
- Tịnh Nô mời công tử.
Hai người rời Thiếu Lâm tự. Tịnh Nô dẫn Tiêu Lân đến Bách Hoa

Trang.
Bách Hoa Trang nằm cách Thiếu Lâm không bao xa, nên Tịnh Nô và Tiêu Lân chỉ mất độ gần hai canh giờ đã đến.
Tọa lạc trên một ngọn đồi, tòa Bách Hoa Trang trông như một đài hoa khổng lồ mà bốn chung quanh là một thảm hoa mênh mông, hết tầm mắt. Ở đây, đâu đâu cũng thấy hoa. Một tòa biệt trang vừa lộng lẫy vừa tráng lệ như một bức tranh sơn thủy kỳ tuyệt.
Cảnh vật chẳng khác gì tranh vẽ, thậm chí tranh cũng chưa hẳn có thể sánh với cảnh.
Cảnh vật trong Bách Hoa Trang khiến cho Tiêu Lân cảm nhận một sự thanh thản lạ thường. Từ ngôi tam quan dẫn vào tòa đại điện, Tiêu Lân những tưởng như mình đang lạc bước vào một cảnh giới khác. Một ý tưởng miên man len vào tâm tưởng chàng, khiến Tiêu Lân sực nhớ đến Ngạc Tu Di.
Chàng buột miệng ngâm :
- Hoa đẹp ở trên cành, hoa tàn rơi xuống đất.
Tịnh Nô nghe Tiêu Lân ngâm, bất giác nhìn sang chàng. Một nụ cười hiện trên hai cánh môi nàng. Mặc dù nhan sắc nàng không phải là một giai nhân tuyệt sắc cũng không thể gọi là mỹ nhân nhưng khi nụ cười kia hiện ra thì tất cả đều đảo lộn. Ngay cả một trang giai nhân tuyệt sắc như Tu Di, nếu chứng nghiệm nụ cười đó, hẳn cũng phải nghiêng mình mà ao ước mình có được nụ cười như hoa nở kia.
Tiêu Lân bước đến cửa tòa đại đường, với nét kiến tạo thật tao nhã thanh thoát. Trong đại đường võ lâm, Giang Hàn Minh chủ ngồi trên một chiếc bệ đặt ngay chính diện. Đại yến đã bày ra sẵn.
Tịnh Nô và Tiêu Lân cùng bước vào đại đường. Tịnh Nô bước đến trước Minh chủ Giang Hàn :
- Minh chủ ! Tiêu công tử đã đến.
Giang Hàn khoát tay.
Tịnh Nô lui bước đến bên chiếc bàn đã bày sẵn những món sơn hào hải vị.
Tiêu Lân bước đến.
- Vãn bối tham kiến Giang Minh chủ.
- Bổn tọa cứ áy náy sợ công tử không nhận lời bổn tọa.
- Tôn gía là võ lâm Minh chủ, vãn bối là kẻ hậu sinh, sao dám thất lễ với người.
Giang Hàn khẽ gật đầu :
- Đại yến đã dọn sẵn, mời Tiêu công tử.
Chàng dời bước đến ngồi vào chiếc bàn có Tịch Nô đứng hầu phía sau.

Tịnh Nô rót rượu ra chén của Giang Hàn bưng chén rượu của lão.
- Chén rượu sơ giao, mời công tử.
Tiêu Lân bưng chén rượu của mình.
Vãn bối kính tôn giá.
Sau khi cạn chén, chàng mới hỏi :
- Tôn gía cho mời vãn bối đến, chẳng hay có điều chi chỉ giáo ?
Giang Hàn nhìn Tiêu Lân mỉm cười.
ả nô nữ đứng phía sau rót rượu vào chén Giang Hàn. Lão chậm rãi nói :
- Bổn tòa nghe giới võ lâm khẩn với nhau về Tiêu công tử. Một nho sinh văn võ song toàn. Tuổi chưa thể gọi là trưởng tôn nhưng võ công đã đạt đến cảnh giới xuất quỷ nhập thần, bổn tọa rất ngưỡng mộ. Nay gặp Tiêu công tử tại Thiếu Lâm, lại thấy Pháp Chủ Tuệ Thiện đại sư một trong Tứ đỉnh thiên can trọng vọng, càng ngưỡng mộ hơn, do đó mới phái Tịnh Nô mời công tử đến Bách Hoa Trang này để đối ẩm sơ giao.
Tiêu Lân ôm quyền từ tốn đáp lời :
- Tôn gía đừng tin vào lời đồn đãi của thiên hạ. Vãn bối thật ra cũng chỉ là một người rất tầm thường, nhưng gặp may mắn thôi.
Giang Hàn cười khảy nói :
- Tiêu công tử khiêm tốn và khách sáo quá. Một mình công tử mà bẻ gãy kiếm của Vu Thiệu Lung, bức chế Huyền Cung cung chủ trong Tứ đỉnh thiên can. Giao nhau một chưởng với Đoạn Hồn Chưởng Đoàn Chủng và Thiết Chưởng Chu Sa trên giang hồ khó có người sánh bằng. Huống chi bổn tọa còn nghe nói Tiêu công tử lại còn đả bại Lương Tống, một cao thủ Tây Vực với tuyệt nghệ Hàm Mô Công. Chỉ bấy nhiêu đó thôi bổn tọa cũng có thể khẳng định lời của giới võ lâm chẳng ngoa chút nào.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Tất cả những gì tôn gía nói đều đúng, nhưng vãn bối làm ra chuyện đó chỉ vì bắt buộc chứ chẳng phải muốn lập danh trên chốn võ lâm giang hồ.
- Rất khí khái. Phàm một người hám danh thì mới dụng đến võ công để lập danh. Nhưng công tử thì không.
Phàm những kẻ không hám danh mới là nam tử hán đại trượng phu. Công tứ đúng là một người hiếm có trên cõi nhân sinh này.
Nói rồi Giang Hàn bưng chén hướng về Tiêu Lân :
- Bổn tọa ngưỡng mộ công tử ! Mời một chén.
- Cung kính không bằng phụng mệnh.
Chàng bưng chén nói tiếp :

- Vãn bối Tiêu Lân kính Minh chủ.
Hai người cùng cạn chén.
Sau những lời nói đầu có vẻ chào mời, Giang Hàn Minh chủ mới đứng lên. Y dời bước đến trước mặt Tiêu Lân.
Giang Hành nói :
- Pháp chủ Tuệ Thiện đại sư giờ đã viên tịch, Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc thì đã bị công tử phế bỏ võ công. Tứ đỉnh thiên can chỉ còn lại hai người. Một là Võ Đang Chân Tử Trương Quảng, và Khấu Đà Tử bang chủ Cái Bang.

Hồi 30
Pháp sự Thiếu Lâm

Cách Tung Sơn năm dặm là một thị trấn, khi Tiêu Lân đến đó thì trời cũng sụp tối. Chàng rảo bước đi quanh thị trấn. Thị trấn này có lẽ gần ngôi danh tự Thiếu Lâm, nên đâu đâu cũng có đền miếu thờ đủ các vị Bồ Tát. Tiêu Lân cảm nhận thị trấn này khá là tỉnh lặng và yên bình.
Chàng tìm đến một khách điếm dành cho khách thập phương đến tá túc để viếng cảnh chùa. Chọn một chỗ ngồi xong.
Như thường lệ, gã tiểu nhị bước ra.
- Khách nhân dùng chi ?
- Một con gà thật to và hai cân rượu thật ngon.
Gã tiểu nhị nhìn chàng điểm nụ cười gỉa lả.
Tiêu Lân thấy gã cười, chau mày :
- Sao ! Điếm chủ không nghe tại hạ nói à ?
- Dạ tiểu nhân nghe chứ, nhưng ở đây tiểu nhân chỉ bán đồ chay !
- Đồ chay là sao ?
- Những thức ăn chay thôi ? Những thức ăn như đậu tương, như các vị cao tăng trên Thiếu Lâm tự thường dùng.
Tiêu Lân nhướng mày :
- Cũng được ! Gần danh tự thì phải bán thức ăn chay chứ bán thịt thì chắc khiến các vị cao tăng phá giới mất. Cho tại hạ đậu tương gì đó và hai cân rượu.
- Tiểu nhân mang ra ngay.
Gã quay vào trong, Tiêu Lân chỏi tay tựa cằm nhìn ra ngoài. Chàng

nghĩ vẩn vơ :
- Á nha đầu khi nãy hẳn là đến Thiếu Lâm viếng cảnh chùa. Cá tính cao ngạo đó hổng biết ai chỉ đường cho ả nhỉ.
Gã tiểu nhị bưng thức ăn ra. Đĩa thức ăn chỉ có đậu hũ còn nóng hổi cùng với vò rượu hai cân.
- Mời khách gia.
- Tốt tốt ! Để cho tại hạ.
Gã tiểu nhị quay vào trong.
Tiêu Lân bưng dĩa đậu hũ lên mũi ngửi. Mùi đậu tương thơm nồng xông vào mũi chàng. Tiêu Lân khẻ gật đầu.
Chàng nhủ thầm :
- Lâu lắm mình chưa ăn chay lần nào. Hôm nay làm hòa thượng xem có gì khác với chúng sinh ở cõi dương gian ô trọc không.
Rót rượu ra chén, Tiêu Lân bưng uống một ngụm. Chàng chép lưỡi :
- Ái chà ! Rượu cũng thơm mùi đậu . Ngon đấy. Ngon đấy.
Gắp một miếng đậu hũ vừa cho vào miệng thì thiếu nữ vận Hồng y và hai gã đại hạn xồng xộc bước vào. Cả ba người đứng sõng ra ngay ngưỡng cửa nhìn vào khách điếm. Thấy ba người, Tiêu Lân toan quay mặt né tránh nhưng thiếu nữ đã sớm phát hiện ra chàng. Nàng chau mày, tỏ vẻ hậm hực, bước ngay đến bàn Tiêu Lân.
Tiêu Lân vẫn còn ngậm miệng đậu hũ trong miệng tròn mắt nhìn nàng.
Thiếu nữ nói :
- Nho sinh ! Ngươi đúng là tên súc sinh, chỉ đường bậy bạ cho bổn cô nương.
Nàng vừa nói dứt lời, Tiêu Lân nhăn mặt rồi phùng má ho khan một tiếng, số đậu hũ đang ngậm trong miệng chàng phun thẳng vào mặt thiếu nữ.
Thiếu nữ hét lên :
- Ngươi... Ngươi dám làm bẩn mặt bổn cô nương ?
Tiêu Lân ôm quyền :
- Tiểu thư ! Tại hạ lỡ miệng. Để tại hạ lau mặt cho cô nương.
Miệng nói, tay Tiêu Lân đã thộp vào chiếc khăn dùng để lau bàn, chà lên mặt thiếu nữ.
Nàng giãy nảy :
- Ngươi...
Tiêu Lân nhìn lại tay mình :
- Chết thật ! Tại hạ luống cuống thế nào mà lại dùng ngay nùi giẻ lau mặt cho cô nương. Miễn thứ ! Miễn thứ.
Thiếu nữ thét lên :

- Nho sinh súc sinh ! Ngươi dám làm nhục Triệu Hỷ tiểu thư ! Ngươi đáng chết thật mà. Bổn cô nương phải trừng trị ngươi.
Nàng vừa nói vừa vung roi da quật thẳng đến mặt Tiêu Lân.
Nhanh như chớp mắt, Tiêu Lân vươn trảo thộp ngay đầu ngọn roi da của nàng. Chàng giật mạnh một cái, Triệu Hỷ chúi về phía mình, tả thủ của Tiêu Lân đã chớp nhoáng điểm vào tịnh huyệt nàng.
Hai gã đại hán toan xông đến, nhưng Tiêu Lân quát :
- Đứng lại !
Hai gã đứng sững ra.
Tiêu Lân nhìn hai gã đó trầm giọng nói :
- Hai ngươi có muốn tiểu thư của hai ngươi biến thành cái xác không hồn không ? Có muốn biến tiểu thư của hai ngươi thành xú nữ không ?
Hai gã kia nhìn chàng gần như không chớp mắt.
Tiêu Lân nhìn lại Triệu Hỷ.
- Triệu cô nương ! Mau lệnh cho hai gã đó buông binh khí xuống.
Triệu Hỷ gắt giọng nói :
- Bổn cô nương không lệnh ! Không lệnh !
- Hay ! Được ! Nếu cô nương không lệnh thì bổn thiếu gia sẽ trét đậu hũ vào mặt cô nương, sau đó bắt cô nương bỏ vào tổ kiến lửa. Bọn kiến lửa mà đánh hơi thấy được mùi đậu ủ sẽ bám vào mặt cô nương. Chúng ăn hết đậu hũ rồi sẽ ăn tới lớp da mặt trắng mịn của quí tiểu thư.
Tiêu Lân chắt lưỡi :
- Ái chà ! Khuôn mặt khả ái của quí tiểu thư sẽ bị bọn kiến biến thành một cái rổ ! Đầy lỗ chích, xấu ơi là xấu ! Chẳng ma nào dám nhìn đến. Phàm những xú nữ như thế thì chẳng bao giờ có một đấng phu quân để nâng khăn sửa túi. Ai gặp cũng đã co giò bỏ chạy rồi còn đâu mà để mắt đến trang tiểu thư lá ngọc cành vàng.
Tiêu Lân hất mặt :
- Tiểu thư chịu như thế không ?
Sắc diện Triệu Hỷ tái nhợt. Nàng miễn cưỡng nói :
- Ngươi dám làm như vậy với bổn cô nương !
- Có gì mà không dám nào.
Tiêu Lân vừa nói vừa toan lấy đậu hũ trét lên mặt nàng. Triệu Hỷ biến sắc :
- Khoan ! Đừng làm vậy với ta.
- Nếu không muốn tại hạ làm như vậy thì cô nương phải nghe lời tại hạ.
- Ngươi... Sẽ hối hận.

- Hây... Chuyện đó sẽ tính sau, còn bây giờ cô nương phải nghe lời Tiêu thiếu gia.
Nàng nhìn sững chàng.
- Ngươi họ Tiêu ?
- Họ Tiêu thì có gì mà nhìn dữ vậy ?
Có nghe bổn thiếu gia không thì bảo ?
Nàng bặm môi rồi nói :
- Buông binh khí xuống !
Hai gã đó vội vã buông trường kiếm không chờ nàng nói lần thứ hai.
Tiêu Lân mỉm cười với Triệu Hỷ rồi nói :
- Bảo họ ngồi xổm xuống đất.
Triệu Hỷ thở hắt ra một tiếng rồi nói :
- Hai ngươi làm theo lời của gã đi.
Hai gã kia ngồi xổm xuống đất.
Tiêu Lân nói tiếp :
- Hai ngươi chống nạnh, nhãy ra ngoài khách điếm ! Nghe chưa ?
Hai gã lưỡng lự.
Tiêu Lân đanh giọng nói :
- Hai ngươi không nghe ta nói à ?
Hai gã miễn cưỡng nhảy chồm hổm ra cửa khách điếm.
Hai gã đó nhảy hẳn ra cửa rồi, Tiêu Lân mới nhìn lại nàng :
- Triệu cô nương hẳn đến Thiếu Lâm để viếng cảnh chùa ?
- Việc của bổn cô nương không liên can đến ngươi.
- Tất nhiên là không liên can rồi. Nhưng tại hạ tò mò muốn biết vậy thôi.
Chàng nâng cằm Triệu Hỷ.
Mặt nàng đỏ bừng :
- Ngươi buông tay ra.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Xem dung diện của tiểu thư cũng xinh xắn, đoan thục lắm, cớ sao lại xấu tính, xấu nết như vậy chứ ? Chắc là tiểu thư được chiều chuộng quá nên như vậy. Tại hạ muốn dạy quí tiểu thư một bài học.
Tiêu Lân nói rồi ấn Triệu Hỷ ngồi xuống ghế. Chàng bước qua chấp tay đứng trước mặt nàng, khẻ ngón trỏ vào trán Triệu Hỷ.
Hành động của Tiêu Lân khiến Triệu Hỷ vừa thẹn vừa giận đến biến sắc. Nàng gay gắt nói :
- Ngươi định làm gì bổn cô nương ?
- Chỉ dạy cho tiểu thư thôi. Trước nhất bổn thiếu gia dạy cho tiểu thư bài học về công dung ngôn hạnh. Phải học thuộc bài học đó mới có thể lên Thiếu Lâm bái Phật cầu duyên. Chưa học thuộc bài vỡ lòng

thì chưa thể lên Thiếu Lâm làm lễ Bồ Tát cầu duyên được.
Chàng đặt tay lên đầu nàng :
- Nghe bổn sư gia nói không ?
Triệu Hỷ ngậm miệng không nói tiếng nào. Nhưng lệ thì đã trào ra khóe mắt.
Thấy nàng khóc, Tiêu Lân nói :
- Mới có học bài vỡ lòng đã khóc rồi. Nhớ lời bổn sư gia căn dặn, nhi nữ phải biết câu công dung ngôn hạnh để tu sửa thân mình. Còn kiểu cách như cô nương chẳng giống nhi nữ chút nào. Không chừng lại là một ả biến thái cũng nên.
Nàng nhìn Tiêu Lân lệ lưng tròng.
Triệu Hỷ gằn giọng nói :
Ngươi có phải là Tiêu Lân không ?
- Tiêu Lân chính là Tại hạ.
- Vậy ngươi mới là kẻ biến thái chứ đâu phải ta.
Tiêu Lân tròn mắt nhìn nàng.
- Sao bổn thiếu gia là kẻ biến thái ?
- Ở Dương Châu ai cũng biết điều đó mà. Gã biến thái ! Mau tránh xa bổn cô nương.
Tiêu Lân gõ vào trán nàng.
- Hồ đồ ! Nghe cho rõ đây. Bổn thiếu gia phải chịu nhục ở Dương Châu là do Thường Tam Lĩnh làm ra. Bổn thiếu gia đã minh chứng cho mọi người biết rồi. Chỉ có nàng là chẳng biết gì. Đừng có gắn cho bổn thiếu gia những chuyện đó nữa nhé.
Triệu Hỷ cương cường nói :
- Bổn cô nương không tin.
- Không tin thì bổn thiếu gia khẻ vào đầu nàng cho nàng tin.
- Ngươi...
- Thế nàng có tin không. Hay đợi bổn thiếu gia trét đậu hũ vào mặt rồi mới tin.
Triệu Hỷ cúi mặt nhìn xuống.
Tiêu Lân nói :
- Nếu như nàng không tin thì phải tìm cho ra sự minh bạch, cớ đâu cứ không tin thì cho mình là đúng. Bỏ chuyện đó qua một bên ! Thiếu gia muốn nàng từ nay phải biết lễ công dung ngôn hạnh ! Có được không ?
- Ngươi không phái là sư gia của ta.
- Thì bổn thiếu gia là gia sư của nàng đây.
- Triệu Hỷ chưa khấu đầu nhận ngươi.
- Thì khấu đầu đây.

Vừa nói Tiêu Lân vừa ấn đầu Triệu Hỷ xuống ba cái.
Nàng thét lên :
- Tiêu Lân ngươi sẽ hối hận ! Ngươi sẽ hối hận.
- Còn những câu đó nữa, bổn sư gia lại trét đậu hũ vào mặt nàng bây giờ đó.
Triệu Hỷ im bặt. Nàng nhìn Tiêu Lân bằng ánh mắt hằn học.
Tiêu Lân nạt ngang :
- Nhìn gì dử vậy ?
Triệu Hỷ bặm môi cúi gằm mặt xuống.
Tiêu Lân gắp đậu hũ bỏ vào miệng mình ăn ngon lành. Chàng bưng cả vò rượu tu luôn một hơi dài rồi nhìn lại Triệu Hỷ.
- Lần sau nàng có đến cửa Phật môn thì nhớ bài học vỡ lòng hôm nay của bổn sư gia đó. Còn không nhớ thì chẳng có ai chứng cho nàng đâu. Nghe lời ta nói chứ ?
Triệu Hỷ bặm môi cúi gằm mặt xuống.
Tiêu Lân mỉm cười :
- Hôm nay bổn sư gia dạy như thế đủ rồi ? Ta đi đây.
Triệu Hỷ ngẫng lên.
- Ngươi không giải huyệt cho ta à ?
Tiêu Lân cau mày :
- Hê... Học trò mà dám gọi sư gia là ngươi ! Đúng là phải tát một cái để chừa thói vọng ngôn mới được.
Vừa nói Tiêu Lân vừa vung tay, Triệu Hỷ nhăn mặt :
- Sư gia...
Tiêu Lân hạ tay xuống mỉm cười :
- Bắt đầu ngoan ngoãn rồi đó. Có ngoan ngoãn, có là thục nữ may ra mới có thể tìm được một vị phu tướng mà nâng khăn sửa túi ! Còn cứ khư khư giữ thái độ kẻ cả tiểu thư thì chỉ nhận được có mỗi một cái mặt rỗ chằng rỗ chịt thôi.
Tiêu Lân hừ lạt rồi nói :
- Ngồi đây. Hai gã kia sẽ vào giải huyệt cho nàng.
Tiêu Lân đặt một nén bạc lên bàn rồi ôm vò rượu. Chàng vừa quay bước thì chạm mặt ngay với Đoạn Hồn Chưởng Đoàn Chủng và Thiết Chưởng Chu Sa. Hai gã vận trường y xám xịt bước vào.
Đoạn Hồn Chưởng Đoàn Chủng nhìn Tiêu Lân.
Thiết Chưởng Chu Sa nói :
- Tiêu Lân tiểu tử ! Mau quỳ xuống theo chân chúng ta về tổng đàn võ lâm.
Tiêu Lân chau mày :
- Nhị vị tôn gía bắt tại hạ quỳ. Quỳ thì làm sao mà đi được ? Đi không

được thì sao cùng với nhị vị tôn gía đến tổng đàn võ lâm ? Thú thật với nhị vị tôn giá, bổn thiếu gia chỉ chạm mặt với nhị vị tôn gía thôi đủ biết điềm dữ nhiều hơn điềm lành rồi. Cổ nhân có câu Tứ hải giai huynh đệ ! Những người không quen, không biết khi gặp nhau cũng ráng nặn một nụ cười cầu tình. Đàng này nhị vị tôn gía vừa chạm mặt Tiêu Lân đã khoác bộ mặt chẳng khác đưa đám. Nếu không đưa đám thì cũng giống bộ mặt của bọn đạo tỳ.
Đoạn Hồn Chưởng Đoàn Chủng nói :
- Tiêu Lân ! Ngươi có quì xuống không !
- Bổn thiếu gia chỉ biết quì trước hai vị song đường. Còn với nhị vị tôn giá, Tiêu Lân sẽ bồi tiếp bằng Huyết Điểm Chỉ của Tiêu thúc thúc.
Chàng thốt ra câu này bởi biết mình có nói gì thì Đoạn Hồn Chưởng Đoàn Chủng lẫn Thiết Chưởng Chu Sa cũng không thể để cho không được yên. Nên miệng vừa thốt ra câu nói đó, Tiêu Lân dụng cả tả chưởng lẫn hữu chưởng. Hai đạo huyết chỉ do Tiêu Lân phát tác công trực diện Đoạn Hồn Chưởng Đoàn Chủng và Thiết Chưởng Chu Sa.
Chớp thấy Tiêu Lân phát động chỉ công, Đoạn Hồn Chưởng Đoàn Chủng lẫn Thiết Chưởng Chu Sa cũng không chút e dè, cả hai chớp động chưởng pháp đón thẳng lấy hai đạo huyết chỉ của Tiêu Lân. Sấm chưởng trỗi lên làm rung chuyển cả tòa khách điếm.
Ầm !
Thiết Chưởng Chu Sa, lẫn Đoàn Chủng đồng thối về sau một bộ, trong khi Tiêu Lân vẫn trụ yên một chỗ.
Thiết Chưởng Chu Sa lẫn Đoạn Hồn Chưởng Đoàn Chủng ngây mắt ra nhìn Tiêu Lân, cả hai những tưởng mình hoa mắt. Họ đâu thể nào tin được một nho sinh chỉ vừa đôi mươi lại có nội lực siêu phàm xuất chúng như vậy.
Tiêu Lân biết mình hơn hắn đối phương liền nói :
- Nhị vị tôn gía còn muốn bổn thiếu gia quì nữa không ? Nói cho nhị vị biết, vừa rồi bổn thiếu gia chỉ mới có dụng đến năm thành công lực thôi mà nhị vị tôn gía đã phải thối bộ. Nếu như nơi này không phải là đất phật môn thì nhị vị tôn gía đã phái hứng chịu hậu quả như thế nào không ? Nếu bổn thiêu gia dụng đến Hấp Tinh Đại Tà Công, chắc nhị vị khó mà đứng nổi.
Đoàn Chủng nhìn sang Thiết Chưởng Chu Sa.
Y nhìn lại Tiêu Lân :
- Tiêu công tử. Dù công tử có võ công cao cường đến mấy cũng phải đến tổng đàn võ lâm để diện kiến Minh chủ. Nếu công tử không đến võ lâm Minh chủ không để cho công tử có chỗ đứng trên giang hồ

đâu.
Tiêu Lân chau mày. Chàng hỏi :
- Nhị vị tôn gía ! Tại hạ không can dự đến những chuyện xảy ra trên võ lâm, nếu như Minh chủ buộc Tiêu Lân phải gánh chịu những chuyện mà Tiêu thúc thúc đã làm, hóa ra làm chuyện giận cá chém thớt. Nói như thế nhưng Tiêu Lân sẽ đến võ lâm tổng đàn gặp Giang minh chủ.
Thiết Chưởng Chu Sa nói :
- Công tử biết Giang minh chủ ?
- Giang minh chủ không biết tại hạ nhưng tại hạ thì biết Giang minh chủ bởi Tiêu Lân đã gặp người một lần ở biệt cung của Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc.
Đoạn Hồn Chưởng Đoàn Chủng nói :
- Công tử đã nói vậy ! Ta và Thiết Chưởng Chu Sa huynh sẽ báo lại với Minh chủ.
- Nhất định Tiêu Lân sẽ đến võ lâm tổng đàn. Nhờ nhị vị tôn gía nói lại với Minh chủ.
Đoàn Chủng nhìn sang Thiết Chưởng Chu Sa.
- Thiết Chưởng Chu Sa ! Chúng ta đi.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Hẹn gặp lại nhị vị tôn gía.
Thiết Chưởng Chu Sa và Đoạn Hồn Chưởng Đoàn Chủng đi rồi, Tiêu Lân mới cầm lấy vò rượu. Chàng nhìn lại Triệu Hỷ.
Tiêu Lân lưỡng lự rồi nói :
- Triệu cô nương giờ đã biết võ lâm như thế nào rồi chứ ? Đừng chen chân vào mà vấy bẩn chân của cô nương đó.
Nói rồi, Tiêu Lân thả bước ra cửa.
Chàng bất ngờ cách không điểm chỉ giải huyệt cho Triệu Hỷ rồi thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ nhắm thẳng núi Tung Sơn lao đi.
Vừa giải huyệt, Triệu Hỷ bật đứng lên. Nàng gọi :
- Nho sinh !
Triệu Hỷ vừa đứng lên thì Tiêu Lân đã thoát đi mất hút rồi. Triệu Hỷ vội chạy ra cửa khách điếm nhưng không còn thấy bóng dáng của Tiêu Lân đâu nữa.
0o0
Đại Hồng Bảo Điện.
Hai bên Đại Hồng Bảo Điện là những bức chạm khắc những vị Bồ Tát với đủ tất cả những tư thế, kéo dài đến phần chính điện là Kim Thân Phật Tổ Như Lai. Vẻ uy nghiêm và trang trọng của tòa Đại Hồng Bảo Điện khiến bất cứ ai bước vào cũng phải xóa bỏ tạp niệm,

lẫn những dục vọng thấp hèn nơi chốn dương thế.
Tiêu Lân những tưởng khi bước vào Đại Hồng Bảo điện, chàng sẽ đối mặt với hai hàng cao tăng của Thiếu Lâm Tự ? Nhưng lại không như Tiêu Lân tưởng tượng, mà trong tòa đại điện chỉ duy nhất có một vị lão tăng tướng mạo phương phi, vẻ mặt thâm trầm ngồi dưới đài Kim Thân Phật Tổ trên một chiếc bồ đoàn hoa sen.
Vừa thấy Tiêu Lân, vị cao tăng liền niệm phật hiệu :
- A Di Đà Phật.
Tiêu Lân bước đến trước mặt vị cao tăng ôm quyền hành đại lễ rồi nói :
- Vãn bối Tiêu Lân tham kiến đại sư.
Vị cao tăng nhìn chàng. Đôi mắt của người sáng ngời, toát ra vẻ uy nghi vốn có ở những vị tăng nhân đạt tới cảnh giới siêu thoát.
- A Di Đà Phật ! Lão nạp đã chờ thí chủ ở đây lâu lắm rồi.
Nghe vị cao tăng thốt ra câu nói này, Tiêu Lân không khỏi sửng sờ. Chàng nghĩ thầm :
- Mình có nói với vị cao tăng nào ở Thiếu Lâm biết mình đến đâu mà vị đại đức tăng này biết mình đến mà chờ !
Tiêu Lân vừa nghĩ vừa tò mò nhìn vị cao tăng Thiếu Lâm.
Tay lần chuỗi bồ đề, Pháp Chủ Tuệ Thiện đại sư niệm Phật hiệu :
- Cõi vô minh, chúng sinh luôn chìm ngập trong vòng sinh tử luân hồi đâu thấu đáo được căn cơ của tạo hóa. Hỷ, nộ, ái, ố, sinh, tử, bệnh, lão là bản chất của con người. Nếu thoát ra khỏi vòng cương tỏa của những phiền toái đó tất sẽ thấu đáo được chân quả vô vi huyền diệu của cõi vô sinh.
Tiêu Lân lắng nghe Tuệ Thiện nói. Chàng chờ cho Tuệ Thiện đại sư nói xong rồi mới nói :
- Đại sư ! Vãn bối không đạt được đạo hạnh thoát tục như đại sư, nên phải chìm đắm trong cõi nhân sinh. Chính vì sự chìm đắm đó, vãn bối mới thỉnh cầu đại sư...
- A Di Đà phật ! Thí chủ, không phải ở trong cõi nhân sinh cũng đều chìm đắm trong cương tỏa của hỷ, nộ, ái, ố và sinh, tử, bệnh, lão. Cũng có những cư sĩ sinh ra lấy đạo đời làm hướng đi của mình. Tất cả đều do sự tuần hoàn của tạo vật. Mà họ phải nhận sứ mạng lẫn trọng trách của mình đối với chúng sinh.
Tiêu Lân ôm quyền xá :
- Đa tạ đại sư đã chỉ giáo.
- A Di Đà phật ! Thiện tai, Tiêu thiếu hiệp hãy trao bất cứ thứ gì mà người muốn trao cho lão nạp.
Lại một lần nữa Tiêu Lân phải sửng sờ. Chàng nghĩ thầm :

- Thật là vô biên. Lão đại sư cũng biết cả việc mình đến đây.
Tiêu Lân nghĩ rồi lấy tín vật của Khấu Đà Tử dâng lên Tuệ Thiện đại sư.
Tiếp nhận miếng tín vật của Khấu Đà Tử, pháp chủ Tuệ Thiện đại sư nhìn Tiêu Lân nói :
- A Di Đà phật ! Tiêu thiếu hiệp, phải chăng Khấu Đà Tử lão bang chủ Cái Bang đã gặp nạn ?
- Đại sư biết tất cả khiến vãn bối ngạc nhiên vô cùng.
Chàng thuật lại dấu tích ấn thủ đỏ ối trên ngực Khấu Đà Tử, và lão bang chủ đã vận dụng đến Ngọa Long Thiếp mới có thể tránh khỏi cái chết đặng giao tín vật cho chàng đến gặp Tuệ Thiện đại sư.
Sau khi nghe Tiêu Lân nói xong, pháp chủ Tuệ Thiện đại sư niệm Phật hiệu rồi nói :
- Xem ra Khấu Đà Tử lão bang chủ không dứt được kiếp trần. Âu đây cũng là nghiệp của lão Đà Tử.
Nhìn lại Tiêu Lân :
- Tiêu thiếu hiệp ! Lão nạp có điều này muốn nói với thiếu hiệp.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Vãn bối thỉnh cầu sự chỉ giáo của đại sư.
- A Di Đà Phật ! Trong sự chuyển quán của càn khôn khi thì dương thịnh, lúc thì âm thịnh. Dương thịnh hay âm thịnh cũng tạo ra sóng gió cho bá tính. Đã đến lúc Tứ đỉnh thiên can rời bỏ chức trách hòa nguyện âm dương tạo ra thế cân bằng. Để lập lại sự công bằng âm dương phải có một người khác thay thế. Theo chuyển dịch càn khôn, kẻ thay thế chính là Tiêu thiếu hiệp.
Tiêu Lân nheo mày lắc đầu :
- Lão đại sư nói thế là thế nào nhỉ ? Ta chẳng hiểu gì cả.
Ý niệm đó trôi qua, Tiêu Lân ôm quyền nói :
- Đại sư vãn bối không hiểu gì cả.
- Có những chuyện thuộc về tuần hoàn của tạo vật, không thể nói ra được, nên mới có câu thiên cơ bất khả lậu. Lão nạp nhận được tín vật của lão Khấu Đà Tử, tất biết thời điểm hoán chuyển càn khôn đã đến, Thiếu hiệp phải tiếp nhận sự hoán chuyển càn khôn trong thời điểm này.
Mặt Tuệ Thiện đại sư trang trọng hẳn lại. Người niệm Phật hiệu rồi tiếp :
- Lão nạp sẽ dụng Dịch Cân kinh chuyển hóa công phu tu vi của mình qua thiếu hiệp. Việc làm này của lão nạp có mục đích. Thiếu hiệp đừng ngại mà hãy tiếp nhận.
Tiêu Lân bối rối :

- Đại sư ! Bổng dưng vãn bối lại...
Tuệ Thiện đại sư lần chuỗi bồ đề niệm phật hiệu :
- A Di Đà Phật ! Tất cả mọi sự vât dịch chuyển trong cõi nhân sinh đều có nguyên nhân sâu xa của nó. Sự chuyển dịch vô vi kia, Tiêu thiếu hiệp sẽ nhận ra và tiếp nhận nó. Còn hiện tại lão nạp chỉ làm đúng chức phận của mình đối với chúng sinh. A Di Đà Phật.
Nói rồi Tuệ Thiện đại sư chấp tay giữa ngực cách không truyền nội lực sang Tiêu Lân mà không cần chàng có thắc mắc hay tiếp nhận không.
Từ đôi bản thủ của vị cao tăng Thiếu Lâm một đạo hào quang ngũ sắc thoát ra trùm lấy Tiêu Lân. Ngay lập tức toàn thân chàng như có một màn ngũ quang bao bọc.
Tiếp nhận huyền công tiên khí của Tuệ Thiện đại sư, Tiêu Lân cảm nhận một sự thư thái hoan hỷ và thanh thản đến tột cùng. Chàng như thể quên hẳn tất cả thực tại mà chìm vào một lạc cảnh ngay cả nằm mơ cũng không sao tưởng tượng được.
Tiếng đại hồn chung cất lên.
Boong !
Tiếng đại hồng chung đưa Tiêu Lân từ lạc cảnh quay về với thực tại. Mặc dù đã trở lại với thực tại nhưng chàng vẫn còn ngỡ ngàng với sự kiện đột ngột này.
Pháp Chủ đại sư Tuệ Thiện nhìn chàng :
- A Di Đà Phật ! Thiện tai ! Thiện tai ! Lão Đà Tử bang chủ quả không chọn lầm người ! Thiện tai ! Thiện tai !
Tiếng đại hồng chung lại vang lên một lần nữa.
Tuệ Thiện đại sư nói :
- A Di Đà Phật ! Tiêu thí chủ hãy bước qua bên.
Tiêu Lân hành đại lễ rồi bước qua một bên. Chàng vừa yên vị vào chỗ của mình thì hai hàng cao tăng Thiêu Lâm từ ngoài cửa Đại Hồng Bảo Điện chấp tay trước ngực, thả bước tiến vào đứng hai bên Pháp Chủ Tuệ Thiện đại sư.
Tiếng đại hồng chung thứ ba lại cất lên.
Boong !
Tiếng đại hồng chung xa dần rồi chìm vào cõi hư vô.
Khi tiếng đại hồng chung tan vào cõi hư vô thì võ lâm Minh chủ Giang Hàn từ ngoài thả bước tiến vào.
Giang Hàn bước đến trước mặt Tuệ Thiện đại sư.
Đôi chân mày của Giang Hàn hơi nhíu lại khi nhận ra Tiêu Lân. Lão liếc nhanh về phía Tiêu Lân rồi nhìn lại Tuệ Thiện đại sư.
Giang Hàn ôm quyền xá :

- Bổn tọa đến tham vấn đại sư.
Tay lần chuỗi bồ đề, Tuệ Thiện đại sư niệm phật hiệu :
- A di dà phật ! Minh chủ đến tham vấn lão nạp về đại hội Long Chuẩn võ lâm ?
Giang Hàn ôm quyền :
- Đại sư đoán không sai, bổn tọa đến Thiếu Lâm tự này cốt thỉnh ý Pháp Chủ đại sư về chuyện đại sự Long Chuẩn võ lâm.
- A Di Đà Phật ! Vậy theo thiên ý của Minh chủ thì như thế nào ?
Giang Hàn vuốt râu nói :
- Bổn tọa chỉ là võ lâm minh chủ, trên bổn tọa còn có Tứ đỉnh thiên can. Lần này bổn tọa đến thỉnh ý đại sư, nên muốn nghe chỉ ngôn của người trước.
- A Di Đà Phật ! Thiện tai ! Thiện tai ! Nếu như thí chủ đã có lòng kính lão nạp, thỉnh ý lão nạp thì lão nạp chỉ có một ý duy nhất nói với thí chủ. Nên lấy chúng sinh làm đầu. Đó mới là chánh đạo.
Giang Hàn nheo mày :
- Đại sư ? Bổn tọa muốn đại sư chủ trì Long Chuẩn đại hội.
- A Di Đà Phật ! Thịnh ý của thí chủ lão nạp đã hiểu. Nhưng chuyện này lão nạp không thể nhận lời được. Phận của lão nạp đã đến thời khắc phải viên tịch qui nạp niết bàn hầu phục Phật Tổ Như Lai. Tất cả mọi sự còn lại hẳn phải do minh chủ chu toàn.
Tuệ Thiện đại sư nói rồi chấp tay niệm Phật hiệu.
- A Di Đà Phật ! Phận sự của võ lâm đã xong, đến phận sự Thiếu Lâm.
Tuệ Thiện đại sư định giọng nhìn về phía Pháp Lạc đại sư đứng gần đó.
- Pháp Lạc sư đệ.
Pháp Lạc đại sư bước ra, quì xuống ngay trước mặt Tuệ Thiện đại sư :
- Pháp Chủ sư huynh ! Pháp Lạc đang khấu đầu chờ nghe huấn thị của Pháp Chủ.
- A Di Đà Phật ! Trước Di Thân Như Lai Phật Tổ, và có mặt của võ lâm Minh chủ Giang tôn gía, bần tăng trao chức vị Pháp Trượng Thiếu Lâm cho Pháp Lạc sư đệ.
Pháp Lạc đại sư hành lễ.
- A Di Đà Phật.
Tuệ Thiện đại sư chấp tay trước ngực :
- Nam mô bổn sư Thích Ca mâu ni phật. Truyền đem y bát tăng trượng.
Thiền trượng bằng cây lên nước bóng ngời của Đạt Ma sư tổ cùng

chiếc bình bát được hai vị cao tăng cung thỉnh ra Đại Hồng Bảo Điện. Hai vị cao tăng đặt mộc trượng và bình bát xuống trước mặt Tuệ Thiện đại sư.
Chấp tay trước ngực, Tuệ Thiện đại sư niệm phật hiệu :
- A Di Đà Phật. Bần tăng cung thỉnh Pháp Lạc sư đệ tiếp nhận y bát tăng trượng.
Pháp Lạc đại sư hành đại lễ rồi tiếp nhận mộc trượng và bình bát từ chính tay của đại sư Tuệ Thiện.
Sau khi Pháp Lạc đại sư tiếp nhận mộc trượng và bình bát tăng trượng, Tuệ Thiện đại sư mới cất lời kệ bài kinh Khổng Tước kinh.
Tất cả chư tăng có mặt tại Đại Hồng Bảo Điện đồng loạt chấp tay kệ theo Tuệ Thiện đại sư.
Giang Hàn nghe tiếng tụng kinh của các vị cao tăng, từ từ thối bộ rời Đại Hồng Bảo Điện.
Tiêu Lân chấp tay lắng nghe tiếng kinh Khổng Tước.
Thời khắc chầm chậm trôi qua, khi kinh Khổng Tước được các vị cao tăng kệ xong, thì ba hồi đại hồng chung được gióng lên. Các vị cao tăng đồng hướng về Kim Thân Phật Tổ Như Lai hành lễ, duy có Tuệ Thiện đại sư thì không.
Vị Pháp Chủ Thiếu Lâm đã viên tịch ngay khi tiếng kệ Khổng Tước kinh vừa dứt.
Sự viên tịch của Tuệ Thiện đại sư càng làm cho Tiêu Lân ngạc nhiên hơn nữa. Chàng có cảm tưởng vị cao tăng Thiếu Lâm đã chuẩn bị tất cả mọi sự việc trước khi người viên tịch.

Hồi 31
Đối ẩm tri nhân

Tiêu Lân vừa định rời bước khỏi Thiếu Lâm tự thì nghe có người gọi tên mình :
- Tiêu công tử.
Chàng nhìn lại nhận ra Triệu Hỷ. Đôi chân mày Tiêu Lân nhíu lại.
Chàng nghĩ thầm :
- Ả nha đầu đỏng đảnh này định quấy nhiễu gì mình nữa đây.
Triệu Hỷ bước đến trước mặt Tiêu Lân.
Tiêu Lân nhìn Triệu Hỷ :

- Triệu cô nương muốn tại hạ dạy cho bài học gì nữa đây ?
Nàng lườm Tiêu Lân :
- Bổn cô nương chẳng muốn học bài học nào cả mà chỉ muốn Tiêu công tử...
- Hê... Nếu nàng muốn hỏi gì thì phải gọi Tiêu Lân bằng sư gia. Nếu không gọi ta bằng hai tiếng sư gia thì đừng có hỏi gì cả.
- Có gì phải gọi ngươi bằng hai tiếng sư gia chứ ? Ngươi đâu có lớn hơn Triệu cô nương bao nhiêu đâu.
- Thầy thì là thầy, đâu cần tuổi với tác. Ta đã dạy cho nàng học tất đã là gia sư của nàng rồi. Nhưng thôi được rồi, bổn gia sư không câu nệ tiểu tiết, nàng có gì cứ hỏi.
Triệu Hỷ lưỡng lự rồi nói :
- Công tử biết vì sao Pháp Chủ Tuệ Thiện đại sư viên tịch đột ngột như vậy không ?
Tiêu Lân nhíu mày nhìn nàng :
- Hỏi như vậy tất nàng đã có hoài nghi về cái chết của đại sư Tuệ Thiện ? Vậy thì đừng có hoài nghi đoán già đoán non nữa nhé. Đại sư Tuệ Thiện viên tịch có mặt bổn thiếu gia tại Đại Hồng Bảo Điện. Còn như nàng thắc mắc thì bổn sư gia giải thích cho nàng biết.
- Công tử giải thích coi.
Tiêu Lân nhíu mày, nhăn mặt nói :
- Có ai mà sống đời được đâu, ai mà chẳng đến thời khắc từ bỏ cõi dương trần vô minh này. Huống chi đại sư phải quy nạp niết bàn về chầu Phật Tổ Như Lai chứ. Đại sư viên tịch là điều phúc cho đại sư. Ở lại cõi hồng trần vô minh này chỉ có phiền phức thôi. Nếu đại sư không viên tịch sớm, gặp nàng, không chừng còn gặp thêm nhiều phiền phức vô cùng.
- Ngươi lại nói thế nữa.
Triệu Hỷ buông tiếng thở dài, lắc đầu nói :
- Chuyến đi đến Thiếu Lâm này của Triệu Hỷ thật là vô nghĩa, chẳng thu nhận được gì.
- Nàng đến Thiếu Lâm lần này cốt để gặp Pháp Chủ Tuệ Thiện đại sư ?
Triệu Hỷ gật đầu, buông tiếng thở dài :
- Nhưng xem ra lần này đến Thiếu Lâm, Triệu Hỷ chẳng thu lượm được gì.
- Nàng yên tâm đi. Tuệ Thiện đại sư viên tịch, nhưng đã giao y bát Pháp Chủ lại cho Pháp Lạc đại sư. Nàng có cần gì cứ đến thỉnh ý Pháp Lạc đại sư là được thôi.
Triệu Hỷ nhìn Tiêu Lân gượng cười :

- Công tử không biết nên cho là bình thường nhưng thật ra chuyện của Triệu Hỷ rất hệ trọng.
- Tự mình làm ra vẻ quan trọng chứ có gì là việc hệ trọng hay không hệ trọng. Hay Triệu cô nương không tin tưởng đại sư Pháp Lạc ?
Chàng mỉm cười :
- Nếu không tin tưởng thì Triệu cô nương sai rồi đó. Pháp Chủ đại sư Tuệ Thiện đã chọn Pháp Lạc đại sư truyền y bát tăng trượng, chứng tỏ đạo hạnh của Pháp Lạc đại sư rất cao minh, nên mới được chọn.
- Triệu Hỷ không tìm người đạo hạnh cao minh, mà tìm Tuệ Thiện đại sư bởi có việc cần nhờ đến người.
Tiêu Lân cau mày :
- Hê... Triệu cô nương cứ đến diện kiến đại sư Pháp Lạc. Nếu cần Pháp Lạc đại sư sẽ mở cửa Phật môn tiếp cô nương mà.
Nàng tròn mắt nhìn chàng :
- Công tử nghĩ Triệu Hỷ tìm đại sư Tuệ Thiện để xuống tóc xuất gia đầu Phật ư ?
Tiêu Lân giả lả cười nói :
- Bổn thiếu gia không nghĩ như thế đâu ! Người như Triệu tiểu thư đây nếu xuống tóc qui y chắc cũng khó đắc đạo.
Mặt nàng đỏ bừng. Triệu Hỷ miễn cưỡng nói :
- Làm gì mà công tử có ác cảm với Triệu Hỷ như vậy ?
Nàng buông tiếng thở dài, nhìn Tiêu Lân nói :
- Triệu Hỷ đến Thiếu Lâm lần này theo chỉ ngôn của phụ thân là khâm sai Triệu Uẩn mời cho được Tuệ Thiện đại sư xuống Thang Sơn cứu độ chúng sinh.
- Khâm sai đại nhân mà cũng phải nhờ đến đại sư Tuệ Thiện sao ? Hẳn là chuyện hệ trọng ?
Nàng gật đầu :
- Đúng vậy ! Nhưng rất tiếc khi đến Thiếu Lâm thì Tuệ Thiện đại sư lại viên tịch. Xem ra Triệu Hỷ chẳng làm được gì.
Tiêu Lân chấp tay sau lưng nói :
- Triệu cô nương có thể cho bổn thiếu gia biết chuyện hệ trọng đó là chuyện gì không ?
Nàng lưỡng lự nhìn chàng rồi nói :
- Cho công tử biết cũng chẳng giúp được gì !
Tiêu Lân tròn mắt nhìn nàng :
- Sao lại nói như thế ?
- Bởi Triệu Hỷ chỉ thấy công tử chỉ giỏi bức hiếp những nhi nữ chân yếu tay mềm thôi.
- Hê... Vậy nàng không thấy bổn thiếu gia thi triển võ công tại khách

điếm là gì. Bổn thiếu gia nói cho nàng biết, bây giờ ta đã có thể tự ví mình như một trong Tứ đỉnh thiên can đó.
Nàng nhướng mày nhìn Tiêu Lân :
- Thật không ?
- Tất nhiên là thật rồi đâu thể nào giả được.
- Cho dù công tử có võ công cao siêu thì chưa hẳn giúp được cho bá tính.
- Giúp cho Triệu cô nương thì bổn thiếu gia còn phải suy nghĩ lại, nhưng giúp cho bá tính thì bổn thiếu gia rất sẵn lòng.
Triệu Hỷ nhìn vào mắt Tiêu Lân. Nàng nhìn chàng như thể thăm dò lời nói vừa rồi của Tiêu Lân có phải là vọng ngôn không.
Tiêu Lân mỉm cười với nàng rồi nói :
- Muốn bổn thiếu gia giúp thì cứ nói, còn không muốn thì thôi chứ đừng nhìn bổn thiếu gia bằng ánh mắt thao láo đó. Nàng nghe ta nói chứ ?
- Triệu Hỷ chỉ muốn biết Tiêu công tử có thành ý.
- Tất nhiên bổn thiếu gia có thành ý rồi. Nhưng muốn gì thì ta cũng phải biết cô nương và Khâm sai đại nhân đang gặp chuyện gì. Tại sao phải cần tới Tuệ Thiện đại sư xuất sơn xuống núi ?
Nàng buông tiếng thở dài.
- Được rồi, Triệu Hỷ sẽ nói với công tử. Nhưng đây là chuyện dài dòng không thể nói một sớm một chiều được.
Tiêu Lân khoát tay :
- Bổn thiếu gia là người dài dòng nên rất ghét người nào dài dòng. Cứ vắn tắt mà nói. Tiêu Lân có đủ thông minh để kiểm chứng lời nói của Triệu cô nương.
Chàng vừa nói dứt câu thì một ả a hoàn bước đến. Ả a hoàn nhún nhường xá Tiêu Lân :
- Công tử là Tiêu Lân, Tiêu thiếu hiệp ?
Tiêu Lân nhìn ả a hoàn nghĩ thầm :
- Hôm nay là cái ngày khỉ gì nhỉ. Đùng một cái ta gặp một lúc hai tiên nữ. Chẳng lẽ mình đã tới số đào hoa rồi.
Tiêu Lân nhìn ả a hoàn nói :
- Tại hạ chính là Tiêu Lân.
- Tiện nữ là Tịnh Nô.
Tiêu Lân ôm quyền nói :
- Tịnh Nô cô nương cần gì nơi tại hạ ?
Tịnh Nô nhún người nói :
- Minh chủ sai tiểu nữ mời Tiêu công tử đến Bách Hoa Trang đàm đạo.

- Giang Minh chủ phái cô nương đến đây mời tại hạ à ?
Tịnh Nô nhún nhường gật đầu :
- Vâng ! Giang Minh chủ hy vọng Tiêu công tử không từ chối lời thỉnh cầu của người.
Tiêu Lân nhìn Triệu Hỷ :
- Đúng. Triệu cô nương không gặp may. Chắc chuyện của cô nương đành gác lại một bên.
Mặt Triệu Hỷ sầm lộ vẽ bất nhẫn.
Nàng miễn cưỡng nói :
- Tiêu công tử ! Tại sao lại gác lại chuyện của Triệu Hỷ.
- Bởi tại hạ không thể từ chối lời mời của Giang Minh chủ. Huống chi tại hạ còn có chuyện muốn thương thảo với người.
Triệu Hỷ hừ nhạt một tiếng. Nàng thở hắt ra rồi nói :
- Triệu Hỷ này chọn lầm người.
Tiêu Lân gượng cười nói :
- Triệu cô nương ! Tại hạ chỉ gác lại, làm gì mà giận dử vậy ?
Triệu Hỷ lườm chàng. Nàng hừ nhạt rồi nói :
- Triệu Hỷ và Tịnh Nô cô nương đây... Tiêu huynh xem ai hơn ai chứ ?
Tiêu Lân nhướng mày :
- Tất nhiên là bằng nhau rồi.
Triệu Hỷ giãy nảy :
- Sao lại bằng nhau được ?
Tịnh Nô nhỏ nhẹ nói với Triệu Hỷ :
- Triệu tiểu thư ! Tịnh Nô không thể nào bì với tiểu thư được. Tịnh Nô chỉ là nô nữ tầm thường không dám sánh với một trang tiểu thư lá ngọc cành vàng. Mong tiểu thư đừng vì lời nói của Tiêu công tử mà quở trách nô nữ.
Triệu Hỷ lườm Tịnh Nô :
- Không quở trách thì cũng quở trách thôi. Bổn cô nương đang đàm đạo với Tiêu huynh bỗng dưng nàng chen vào. Hỏi sao ta không quở trách chứ.
Tiêu Lân khoát tay :
- Thôi Thôi ! Đủ rồi ! Đủ rồi ! Nhức cả lỗ tai, chóng cả mặt.
Tiêu Lân nhìn lại Triệu Hỷ :
- Này ! Triệu tiểu thư nghe đây. Chỉ cần một lời nói của Tịnh Nô thôi, vừa nhã nhặn, vừa nhu hòa. Mặc dù Tịnh Nô là nô nữ, hay a hoàn thì bổn thiếu gia vẫn xem trọng Tịnh Nô hơn nàng. Nếu như triệu tiểu thư muốn ta xem trọng thì phải tập theo Tịnh Nô cô nương. Nhưng trước tiên phải học thuộc bài vỡ lòng công dung ngôn hạnh.

Mặt Triệu Hỷ đỏ bừng. Nàng vừa thẹn vừa giận nhưng không thể nào thốt ra lời, vì trong cổ họng như có khối than hồng chẹn ngang. Nàng cứ nhìn Tiêu Lân mà không nói nổi một lời nào.
Tiêu Lân mỉm cười gỉa lả nói :
- Hậy ! Ta nói không sai ! Triệu tiểu thư phải về học lại bài vở mà ta đã dạy cho nàng.
Triệu Hỷ dậm chân, vừa mếu máo vừa nói :
- Tiêu công tử làm nhục Trệu Hỷ ! Ngươi làm nhục ta. Ngươi bức hiếp ta.
Nàng vừa nói vừa giẩy nảy quay bước bỏ đi.
Tịnh Nô và Tiêu Lân không cản nàng lại. Tiêu Lân nói :
- Tịnh Nô cô nương ! Thường những trang ái nữ cành vàng lá ngọc đều có cá tính đỏng đảnh như vậy đó. Bởi họ sinh ra được sống trong nhung lụa, chăn ấm gối êm rồi.
- Tịnh Nô rất áy náy.
Tiêu Lân khoát tay :
- Tự Triệu cô nương chuốc lấy điều cô ta không muốn. Hỷ, nộ, ái, ố, là bản chất của con người mà ! Tịnh cô nương không cần phải áy náy làm gì.
Chàng nhìn nàng :
- Tịnh Nô ! Mời cô nương dẫn đường cho tại hạ.
- Tịnh Nô mời công tử.
Hai người rời Thiếu Lâm tự. Tịnh Nô dẫn Tiêu Lân đến Bách Hoa Trang.
Bách Hoa Trang nằm cách Thiếu Lâm không bao xa, nên Tịnh Nô và Tiêu Lân chỉ mất độ gần hai canh giờ đã đến.
Tọa lạc trên một ngọn đồi, tòa Bách Hoa Trang trông như một đài hoa khổng lồ mà bốn chung quanh là một thảm hoa mênh mông, hết tầm mắt. Ở đây, đâu đâu cũng thấy hoa. Một tòa biệt trang vừa lộng lẫy vừa tráng lệ như một bức tranh sơn thủy kỳ tuyệt.
Cảnh vật chẳng khác gì tranh vẽ, thậm chí tranh cũng chưa hẳn có thể sánh với cảnh.
Cảnh vật trong Bách Hoa Trang khiến cho Tiêu Lân cảm nhận một sự thanh thản lạ thường. Từ ngôi tam quan dẫn vào tòa đại điện, Tiêu Lân những tưởng như mình đang lạc bước vào một cảnh giới khác. Một ý tưởng miên man len vào tâm tưởng chàng, khiến Tiêu Lân sực nhớ đến Ngạc Tu Di.
Chàng buột miệng ngâm :
- Hoa đẹp ở trên cành, hoa tàn rơi xuống đất.
Tịnh Nô nghe Tiêu Lân ngâm, bất giác nhìn sang chàng. Một nụ cười

hiện trên hai cánh môi nàng. Mặc dù nhan sắc nàng không phải là một giai nhân tuyệt sắc cũng không thể gọi là mỹ nhân nhưng khi nụ cười kia hiện ra thì tất cả đều đảo lộn. Ngay cả một trang giai nhân tuyệt sắc như Tu Di, nếu chứng nghiệm nụ cười đó, hẳn cũng phải nghiêng mình mà ao ước mình có được nụ cười như hoa nở kia.
Tiêu Lân bước đến cửa tòa đại đường, với nét kiến tạo thật tao nhã thanh thoát. Trong đại đường võ lâm, Giang Hàn minh chủ ngồi trên một chiếc bệ đặt ngay chính diện. Đại yến đã bày ra sẵn.
Tịnh Nô và Tiêu Lân cùng bước vào đại đường. Tịnh Nô bước đến trước Minh chủ Giang Hàn :
- Minh chủ ! Tiêu công tử đã đến.
Giang Hàn khoát tay.
Tịnh Nô lui bước đến bên chiếc bàn đã bày sẵn những món sơn hào hải vị.
Tiêu Lân bước đến.
- Vãn bối tham kiến Giang minh chủ.
- Bổn tọa cứ áy náy sợ công tử không nhận lời bổn tọa.
- Tôn gía là võ lâm Minh chủ, vãn bối là kẻ hậu sinh, sao dám thất lễ với người.
Giang Hàn khẽ gật đầu :
- Đại yến đã dọn sẵn, mời Tiêu công tử.
Chàng dời bước đến ngồi vào chiếc bàn có Tịch Nô đứng hầu phía sau.
Tịnh Nô rót rượu ra chén của Giang Hàn bưng chén rượu của lão.
- Chén rượu sơ giao, mời công tử.
Tiêu Lân bưng chén rượu của mình.
-Vãn bối kính tôn giá.
Sau khi cạn chén, chàng mới hỏi :
- Tôn gía cho mời vãn bối đến, chẳng hay có điều chi chỉ giáo ?
Giang Hàn nhìn Tiêu Lân mỉm cười.
Ả nô nữ đứng phía sau rót rượu vào chén Giang Hàn. Lão chậm rãi nói :
- Bổn tòa nghe giới võ lâm khẩn với nhau về Tiêu công tử. Một nho sinh văn võ song toàn. Tuổi chưa thể gọi là trưởng tôn nhưng võ công đã đạt đến cảnh giới xuất quỷ nhập thần, bổn tọa rất ngưỡng mộ. Nay gặp Tiêu công tử tại Thiếu Lâm, lại thấy Pháp Chủ Tuệ Thiện đại sư một trong Tứ đỉnh thiên can trọng vọng, càng ngưỡng mộ hơn, do đó mới phái Tịnh Nô mời công tử đến Bách Hoa Trang này để đối ẩm sơ giao.
Tiêu Lân ôm quyền từ tốn đáp lời :

- Tôn gía đừng tin vào lời đồn đãi của thiên hạ. Vãn bối thật ra cũng chỉ là một người rất tầm thường, nhưng gặp may mắn thôi.
Giang Hàn cười khảy nói :
- Tiêu công tử khiêm tốn và khách sáo quá. Một mình công tử mà bẻ gãy kiếm của Vu Thiệu Lung, bức chế Huyền Cung cung chủ trong Tứ đỉnh thiên can. Giao nhau một chưởng với Đoạn Hồn Chưởng Đoàn Chủng và Thiết Chưởng Chu Sa trên giang hồ khó có người sánh bằng. Huống chi bổn tọa còn nghe nói Tiêu công tử lại còn đả bại Lương Tống, một cao thủ Tây Vực với tuyệt nghệ Hàm Mô Công. Chỉ bấy nhiêu đó thôi bổn tọa cũng có thể khẳng định lời của giới võ lâm chẳng ngoa chút nào.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Tất cả những gì tôn gía nói đều đúng, nhưng vãn bối làm ra chuyện đó chỉ vì bắt buộc chứ chẳng phải muốn lập danh trên chốn võ lâm giang hồ.
- Rất khí khái. Phàm một người hám danh thì mới dụng đến võ công để lập danh. Nhưng công tử thì không. Phàm những kẻ không hám danh mới là nam tử hán đại trượng phu. Công tứ đúng là một người hiếm có trên cõi nhân sinh này.
Nói rồi Giang Hàn bưng chén hướng về Tiêu Lân :
- Bổn tọa ngưỡng mộ công tử ! Mời một chén.
- Cung kính không bằng phụng mệnh.
Chàng bưng chén nói tiếp :
- Vãn bối Tiêu Lân kính Minh chủ.
Hai người cùng cạn chén.
Sau những lời nói đầu có vẻ chào mời, Giang Hàn minh chủ mới đứng lên. Y dời bước đến trước mặt Tiêu Lân.
Giang Hàn nói :
- Pháp chủ Tuệ Thiện đại sư giờ đã viên tịch, Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc thì đã bị công tử phế bỏ võ công. Tứ đỉnh thiên can chỉ còn lại hai người. Một là Võ Đang Chân Tử Trương Quảng, và Khấu Đà Tử bang chủ Cái Bang.
Tiêu Lân ôm quyền nói :
- Minh chủ ! Tứ đỉnh thiên can chỉ còn lại mỗi một người duy nhất thôi à. Đó là Võ Đang Chân Tử Trương Quảng đạo trưởng, còn Khấu Đà Tử bang chủ thì e rằng đã vĩnh viễn rời bỏ võ lâm giống như Tuệ Thiện đại sư.
Giang Hàn chau mày :
- Có chuyện đó sao ?
- Minh chủ ! Bang chủ đã bị một người vận hắc y dụng huyết chưởng

đánh trọng thương dở sống dở chết !
- Dở sống, dở chết ! Quái lạ thật.
Y nhìn lại Tiêu Lân.
- Thế nào là dở sống dở chết ?
- Dở sống dở chết là sống không ra người sống, chết thì lại không tắt thở.
- Khấu Đà Tử bang chủ đâu, Tiêu công tử biết không ?
- Đã có người đến đưa Khấu Đà Tử lão tiền bối đi, nhưng đi đâu thì vãn bối không thể nói được.
- Sao lại không nói được ?
Tiêu Lân ôm quyền :
- Vãn bối có biết đi đâu đâu mà nói.
Giang Hàn cười khẩy rồi nói :
- Bổn tọa quên điều này.
Lão quay lại bàn ngồi trở vào chỗ cũ nhìn Tiêu Lân ôn nhu nói :
- Nếu đúng như công tử nói thì Tứ đỉnh thiên can chỉ còn lại một người duy nhất đó là Võ Đang Chân Tử Trương Quảng.
Tiêu Lân nói :
- Tôn gía ! Những việc xảy đến với Tứ đỉnh thiên can có liên quan gì đến cuộc hội kiến hôm nay ?
Giang Hàn rót rượu ra chén rồi nói :
- Rất có quan hệ ! Tiêu công tử hẳn mới bước chân vào chốn võ lâm nên không biết Tứ đỉnh thiên can vốn là những người được giới võ lâm ngưỡng mộ và tin cẩn giao cho chức trách nắm cương lĩnh võ lâm.
Tiêu Lân cướp lời Giang Hàn.
- Nắm cương lĩnh võ lâm không phải là tôn gía sao ?
- Bổn tọa là võ lâm Minh chủ, chức phận hóa giải những sự vụ trong giới võ lâm giang hồ. Còn cương lĩnh thì do Tứ đỉnh thiên can chi phối toàn bộ. Nay Tứ đỉnh thiên can đã mất mát quá nhiều chỉ còn lại mỗi một Võ Đang Chân Tử Trương Quảng ! Bổn tọa mời công tử đến đây để hỏi công tử có muốn trở thành một trong Tứ đỉnh thiên can không ?
Tiêu Lân tròn mắt :
- Ý của tôn gía là muốn Tiêu Lân thế vào chỗ của một trong ba người kia ?
- Đúng ! Tiêu công tử đã chứng minh bản lĩnh võ công của mình ! Mọi người giờ đây đều biết, nên bổn tọa muốn tiến cử công tử vào chỗ khuyết trong Tứ đỉnh thiên can.
Tiêu Lân ôm quyền xá :

- Vãn bối vô cùng cảm kích, vô cùng ngưỡng mộ tôn gía nhưng chuyện này xin cho vãn bối được khất lại ạ.
- Công tử không nhận hảo ý của bổn tọa ?
- Minh chủ ! Tứ đỉnh thiên can đều là những bậc trưởng bối đã thành danh trên giang hồ. Còn Tiêu Lân chỉ là kẻ hậu sinh tầm thường khả ố, nếu đảm đương chức vị Tứ đỉnh thiên can chắc chắc giới võ lâm không phục.
Chàng rít một luồng chân khí rồi nói tiếp :
- Kẻ cầm cương mà chẳng giữ được dây cương, e rằng chỉ đem họa cho mọi người thôi. Vãn bối không dám nhận.
Giang Hàn nhìn vào mắt Tiêu Lân, lão khẽ gật đầu :
- Công tử nói cũng đúng.
Tiêu Lân đứng lên bước ra ôm quyền hướng về Giang Hàn từ tốn nói :
- Tôn gía ! Buổi sơ giao hôm nay với tôn giá, trước vãn bối muốn diện kiến người để tỏ bày sự ngưỡng mộ của mình.
Giang Hàn khoát tay :
- Công tử đừng khách sáo.
- Vãn bối không khách sáo, tất cả lời của vãn bối đều khởi phát từ lòng thành thật của mình.
Chàng hạ tay xuống, nói tiếp :
- Vãn bối trước là tỏ lòng ngưỡng mộ, sau có chuyên thỉnh nhờ đến tôn gía.
- Công tử có chuyện gì ?
- Không biết Tiêu Thúc thúc của vãn bối trước đây đã làm ra những chuyện gì nhưng vô tình đã gieo mối hiềm khích giữa Tiêu gia với võ lâm. Minh chủ là người hòa giải mọi sự bất hòa trong võ lâm, nên vãn bối cầu thỉnh Minh chủ hóa giải hiềm khích này.
Giang Hàn ngữa mặt cười rồi khoát tay nói :
- Công tử không nói, bổn tòa cũng có ý đó. Tiêu Viên, Huyết Điểm Tử thúc thúc của công tử trước đây đã nhúng tay vào cuộc thảm sát toàn bộ Thái A Bảo, không chừa một người nào. Việc y làm tất nhiên khiến cho bằng hữu của Thái A Bảo phẫn nộ nhất định trả thù. Nhưng nay công tử đã nói, bổn tọa nhất định sẽ hóa giải hiềm khích này.
Tiêu Lân ôm quyền xá :
- Đa tạ Minh chủ. Việc thứ hai vãn bối thỉnh cầu Minh chủ truy cứu.
- Còn việc gì nữa ?
- Vụ thảm sát bá tính tại Đào Viên thôn. Vãn bối cho rằng bá tính Đào Viên thôn chết là do giới võ lâm tạo ra. Bá tính Đào Viên thôn không

can dự gì đến những chuyện xảy ra trong võ lâm, thế mà hung thủ đã xuống tay tàn sát. Việc làm này của hung thủ, khiến cho giới võ làm bị thiên hạ xem như lũ quỷ chỉ chực hút máu người. Nếu không sớm tìm ra hung thủ thì tiếng nhơ của giới võ lâm mãi mãi lưu truyền hậu thế.
Giang Hàn gật đầu .
- Được, Bổn tọa sẽ cho truy xét chuyện này. Công tử còn điều gì để nói không ?
Tiêu Lân lắc đầu :
- Vãn bối chỉ có hai chuyện thỉnh cầu Minh chủ thôi.
Chàng quay lại chỗ ngồi.
Giang Hàn bưng chén rượu :
- Việc của công tử thỉnh giáo bổn tọa sẽ làm hết sức mình. Còn bổn tọa có một việc thỉnh đến công tử.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Minh chủ chỉ huấn.
- Đại hội Long Chuẩn gần đến, bổn tọa thỉnh mời Tiêu Lân công tử đến thời điểm đại hội Long Chuẩn, có mặt tại Long Vân Sơn.
- Vãn bối nhất định đến Vân Sơn.
- Tốt ! Bổn tọa mời công tử một chén.
Tiêu Lân bưng chén rượu của mình.
- Mời tôn giá.
Hai người cùng cạn chén. Đặt chén xuống bàn, Giang Hàn nhìn Tiêu Lân nói :
- Tiêu công tử ! Bổn tọa nghe thiên hạ nói nhiều về võ công của công tử nên bổn tọa rất có ý muốn xem qua một lần. Nếu công tử không nề hà, có thể thi thố một chút bản lĩnh cho bổn tọa thị chứng được chứ ?
Tiêu Lân ôm quyền :
- Minh chủ ! Vãn bối đã nói lời thiên hạ chỉ là đồn đãi, còn những gì tại hạ làm chỉ là bắt chước, không dám phô diễn trước mặt cao nhân.
Đôi chân mày của Giang Hàn nhíu lại :
- Công tử đừng khách sáo như vậy. Nếu không thật có bản lĩnh thì công tử không thể nào làm được những chuyện kinh thiên động địa đó. Chẳng qua công tử không muốn cho bổn tọa thị chứng thưởng lãm tận mắt tuyệt nghệ võ công của công tử thôi.
Giang Hàn buông tiếng thở dài, lắc đầu :
- Tiếc thật ! Tiếc thật ! Thường Rồng thì hay ẩn mình không dễ gì thấy được. Tiếc thật.
Tiêu Lân ôm quyền nói :

- Minh chủ đã vì Tiêu gia mà sẵn sàng hóa giải tất cả những hiềm khích giới võ lâm. Lại còn chuẩn y những lời thỉnh cầu của vãn bối...
Minh chủ cười Tiêu Lân thôi.
... Mất hai dòng...
Tiêu Lân bước ra ôm quyền nói :
- Minh chủ đã lệnh ? Vãn bối xin tuân theo ý của người.
Giang Hàn gật đầu :
- Tốt lắm ! Tốt lắm !
Lão vỗ tay một tiếng.
Ngay lập tức từ ngoài cửa đại đường chính sãnh một đại hán vận võ phục lừng lững bước vào, chân diện của y thật lạnh lùng vô cảm, tay cầm trường kiếm sáng ngời.
Vừa thấy mặt gã kiếm thủ thôi, Tiêu Lân đã chau mày. Chàng nghĩ thầm :
- Nhìn thấy chân diện của các hạ, những tưởng như toàn gia các hạ đang gặp đại tang không bằng.
Gã kiếm thủ bước đến ôm quyền dõng dạc nói :
- Cuồng Kiếm Dư Hóa bái kiến Minh chủ.
Trong khi Cuồng Kiếm Dư Hóa ôm quyền xá Giang Hàn thì Tiêu Lân quan sát y. Chàng nhủ thầm :
- Cuồng kiếm ! Nghĩa là kiếm điên. Gã không chọn cái ngoại danh nào để dễ tạo thiện cảm hơn cái tên Cuồng Kiếm sao ?
Giang Hàn đứng lên nói :
- Dư Hóa các hạ ! Đây là Tiêu công tử. Hôm nay các hạ hãy cho Tiêu công tử thấy uy lực của kiếm pháp của các hạ như thế nào.
Dư Hóa ôm quyền nói :
- Tuân lệnh Minh chủ.
Cuồng Kiếm Dư Hóa quay lại đối mặt với Tiêu Lân. Đôi thần nhãn cá chết của y đờ đẫn. Chỉ nhìn qua thôi xương sống đã gai lạnh rồi chứ đừng nói đợi đến lúc y rút kiếm xuất chiêu.
Tiêu Lân nhìn Cuồng Kiếm Dư Hóa rồi quay lại Giang Hàn :
- Minh chủ ! Vãn bối có thể không cần đến Dư tôn gía vẫn có thể biểu thị võ công của mình. Đao kiếm vô nhãn, vãn bối ngại lắm.
Dư Hóa nói :
- Không có đối thủ làm sao biết được bản lĩnh của mình. Hay công tử muốn mình là Độc Cô Cầu Bại ?
Tiêu Lân lắc đầu :
- Tại hạ có biết Độc Cô Cầu Bại là ai đâu mà muốn làm Độc Cô Cầu Bại.
- Nếu không biết, công tử hãy giao thủ với Dư mỗ sẽ biết.

Tiêu Lân nhăn mặt.
Cuồng Kiếm Dư Hóa từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ. Y trụ bộ ghim vỏ kiếm xuống sàn gạch.
Cạch !
Chỉ là cái vỏ kiếm thôi, nhưng vẫn ghim sâu xuống sàn gạch đại sãnh Bách Hoa Trang. Sự thị uy nội lực của Cuồng Kiếm Dư Hóa khiến Tiêu Lân chột dạ.
Chàng nghĩ thầm :
- Y tự cho mình là Độc Cô Cầu Bại, Xem chừng y dám là Độc Cô Cầu Bại lắm.
Tiêu Lân bặm môi suy nghĩ rồi nói :
- Dư tôn gía có thể cho tại hạ hỏi một câu rồi xuất thủ được không ?
- Cứ hỏi.
- Tại sao tôn gía lại nhận ngoại danh Cuồng Kiếm ? Bộ không còn ngoại danh nào khác cho tôn gía chọn à. Tôn gía biết cuồng kiếm là gì không ?
- Cuồng kiếm là cuồng kiếm.
Tiêu Lân khoát tay :
- Không phải như vậy đâu ! Cuồng kiếm là kiếm điên. Phàm những người điên thì hành động không làm chủ mình. Nếu tôn gía xuất thủ kiếm chiêu, Tiêu Lân sợ tôn gía thành người điên cầm kiếm đó. Người điên cầm kiếm thì rất nguy hiểm, Dư tôn gía biết điều đó chứ ?
Đôi chân mày Dư Hóa nhíu lại. Nét mặt y đờ đẫn suy tư nhưng rồi lắc đầu :
- Dư mỗ không hiểu lời của công tử ? Hãy chuẩn bị tiếp nhận kiếm chiêu của Dư mỗ.
- Tiêu Lân hy vọng tôn gía không là người điên khi xuất kiếm.
Tiêu Lân vừa nói vừa vận công chuẩn bị tiếp nhận kiếm chiêu của Cuồng Kiếm Dư Hóa. Chàng nghĩ thầm trong đầu :
- Cuồng Kiếm ! Hắn điên khi dụng kiếm, hay khi dụng kiếm rồi mới trở thành người điên ? Ái chà ! Bỗng dưng Giang Hàn minh chủ buộc mình phải giao thủ với một gã điên.
Ý niệm kia còn đọng trong đầu chàng thì nghe Dư Hóa thét lên một tiếng thật lớn :
Sát !
Tiếng thét của gã nghe cứ như y đã gặp phải kẻ thù bất đội trời chung nhất quyết sát tử cho bằng được. Cùng với tiếng thét đó chớp kiếm thoát ra hướng vào Tiêu Lân nhanh hơn chớp.
Tiêu Lân phát động Huyết Chỉ, phóng ra một đạo chỉ khí điểm vào lưỡi kiếm của đối phương. Âm thanh chát chúa phát ra khi đạo huyết

chỉ của chàng chạm vào lưỡi kiếm của Dư Hóa.
Keng !
Kiếm của gã hơi dừng lại.
Chớp ngay thời cơ đó, Tiêu Lân phát động chỉ khí bằng tả thủ điểm vào tịnh huyệt đối phương. Chàng xuất thủ liên hoàn lấy cái nhanh khắc chế cái nhanh, nhưng Cuồng Kiếm Dư Hóa không màng đến đạo chỉ của Tiêu Lân mà vẫn phát động chiêu công chém xả vào thượng đẳng chàng. Thế kiếm của Y quả là hung hiểm và tàn nhẫn.
Tiêu Lân không còn sự lựa chọn nào mà buộc phải thu hồi chỉ, né tránh chiêu kiếm của đối phương bằng bộ pháp khinh công Hành Tẩu Di Hình Bộ.
Tiêu Lân có cảm tưởng Cuồng Kiếm Dư Hóa chẳng màng đến sự sống chết của bản thân mình mà nhất nhất dồn tất cả nội lực bản thân vào kiếm chiêu để lấy mạng chàng cho kỳ được.
Những chiêu kiếm sát nhân của gã không ngừng thi triển ra buộc đối phương vào chỗ chết, cho dù y có thể phải nhận một kết cục cùng chết với Tiêu Lân.
Không đầy một hơi thở, Cuồng Kiếm Dư Hóa đã phát ra ba chiêu kiếm mà chiêu nào cũng đều là sát chiêu chí mạng.
Tiêu Lân vừa né tránh kiếm chiêu vừa nghĩ thầm :
- Mình với gã không thù không oán, chỉ giao kiếm thôi mà gã lại dùng toàn là sát chiêu cứ như mình là kẻ thù bất đội trời chung với y vậy.
Nhát kiếm thứ ba bổ thẳng từ trên xuống như thể muốn chẻ đôi Tiêu Lân làm hai mảnh. Mặc dù dùng đến thức kiếm này, toàn bộ ba mươi sáu đại huyệt của Dư Hóa đều để hở ra tất cả, nhưng nếu Tiêu Lân công vào tử huyệt gã thì cũng chịu chung cảnh ngộ như gã, cùng nhau bước xuống cõi a tỳ, bởi nhát kiếm tàn nhẫn vô tâm của y.
Tiêu Lân mím môi, thộp vội bàn yến tiệc của mình đưa ra đở lấy kiếm của họ Dư.
Chát !
Chiếc bàn bị chẻ làm hai mảnh như người ta chẻ củi.
Tiêu Lân tháo bộ về sau hai bộ.
Cuồng Kiếm Dư Hóa thét lên một tiếng nữa.
Sát !
Lần này y lao thẳng đến, đâm mũi kiếm vào yết hầu Tiêu Lân.
Chàng chỉ kịp lách đầu qua bên để lưỡi kiếm của đối phương đâm xước qua vai mình. Phàm trong tình huống như thế, Dư Hóa phải thu hồi kiếm lại để phòng bị đối phương phản kích nhưng hắn đã không làm như vậy mà thản nhiên, ghìm tấn trở kiếm ngang qua cổ chàng, bất kể đối phương có dụng sát chiêu phản kích hay không.

Một lần nữa Tiêu Lân phải nhờ đến Hành Tẩu Di Hình Bộ né tránh. Chàng lùi nhanh về phía Giang Hàn.
Cuồng Kiếm Dư Hóa công một lúc mười chiêu kiếm chí mạng nhưng tuyệt nhiên chẳng có chiêu kiếm nào khả dĩ chạm đến người Tiêu Lân, đôi thần nhãn của y bất giác đỏ bừng.
Y rống lên một tiếng thật lớn.
Cùng với tiếng rống đó là cả một màn ảnh kiếm trùng trùng điệp điệp chụp đến người chàng.
Tiêu Lân đảo bộ, điểm mũi giày thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ, lòn ra sau Giang Hàn.
Vô hình trung lối phản ứng của chàng khiến cho Minh chủ Giang Hàn trở thành cái mộc che chắn cho Tiêu Lân khi màn ảnh kiếm chợp tới.
Giang Hàn chẳng còn một sự lựa chọn nào, mà phải xuất thủ để cản phá kiếm chiêu của cuồng Kiếm Dư Hóa thay cho Tiêu Lân.
Hữu thủ của Giang Hàn vươn ra trông thật bình thường nhưng lại cực kỳ chính xác, chính xác đến độ Tiêu Lân thị nhãn cũng không tin vào mắt mình.
Lão dùng hai ngón chỉ kẹp lấy lưỡi trường kiếm của Cuồng Kiếm Dư Hóa.
Một âm thanh khô khốc khi màn kiếm vụt tắt.
Cắc !
Lưỡi trường kiếm của Cuồng Kiếm Dư Hóa đã bị gãy làm đôi. Phần mũi kiếm nằm gọn trong hai ngón chỉ của võ lâm Minh chủ Giang Hàn, trong khi Cuồng Kiếm Dư Hóa thì cứ ngây mặt ra nhìn trông thật ngơ ngơ ngáo ngáo đến nực cười.
Giang Hàn lắc cổ tay.
Mũi kiếm trong hai ngón tay Giang Hàn cắt một đường thẳng tắp, ghim vào hỗ khẩu tay kiếm của Dư Hóa.
Phập !
Kiếm trong tay họ dư rơi xuống đất.
Xoảng !
Cuồng Kiếm Dư Hóa sửng sờ. Y như kẻ ngơ ngơ ngáo ngáo nhìn xuống thanh kiếm gãy của mình rồi cười một mình, y vừa cười vừa nói :
- Ngươi chết rồi ư ! Ngươi chết rồi ư ! Ta sẽ chôn nguoi ! Nguoi đừng bỏ ta mà đi ! Ta sẽ đi theo cùng với ngươi.
Y mặc nhiên để máu tuôn ra, mà cúi xuống ôm lấy thanh kiếm gãy vào lòng, rồi lầm lủi bước ra cửa.
Tiêu Lân cau mày hỏi Giang Hàn :
- Minh chủ ! Dư tôn gía sao vậy ?

- Y là kẻ điên vì kiếm.
Chờ cho Cuồng Kiếm Dư Hóa rời hẳn khỏi đại sảnh, Minh chủ võ lâm Giang Hàn mới nhìn lại Tiêu Lân.
- Tiêu công tử quả là lợi hại.
Tiêu Lân ôm quyện xá :
- Tôn gía ! Vãn bối có lợi hại gì đâu nếu không có tôn gía ra tay trợ giúp thì Tiêu Lân chắc đã táng mạng bởi kiếm chiếu của Dư tôn gía rồi.
Giang Hàn vuốt râu nói :
- Công tử buộc bổn tọa phải ra tay mà không có sự lựa chọn nào.
- Vãn bối chỉ biết tránh né thôi ! May mắn có tôn giá.
Giang Hàn cười khẩy :
- Bộ pháp Tiêu công tử dụng để thi triển, né tránh những kiếm chiêu của Cuồng Kiếm Dư Hóa là bộ pháp gì vậy ?
Tiêu Lân ôm quyền :
- Không dấu gì tôn gía. Đó là bộ pháp Hành Tẩu Di Hình bộ do chính thân Khấu Đà Tử bang chủ Cái Bang truyền thụ cho vãn bối.
- Thảo nào bộ pháp của công tử vừa linh hoạt vừa biến hóa hay như vậy. Công tử đúng là kỳ tài của võ lâm.
Lão bưng chén rượu nói tiếp :
- Có tận mắt mới nghiệm ra lời nói của giới võ lâm không sai chút nào. Bổn tọa phải uống với công tử một chén.
Tiêu Lân không khỏi lúng túng vì chiếc bàn đại yến của chàng chẳng còn nữa.
Giang Hàn nói :
- Bổn tọa và công tử cùng uống chung một chén vậy.
- Đa tạ Minh chủ.
Uống rượu xong, Giang Hàn nói :
- Bàn đại yến của Tiêu thiêu hiệp đã không còn. Ta và công tử ngồi chung một bàn vậy.
- Vãn bối chỉ sợ thất lễ với trưởng tôn.
- Bổn tọa có nhã ý mời công tử mà.
Tiêu Lân khẽ gật đầu. Chàng ngồi xuống chung một bàn với Giang Hàn.
Giang Hàn nhìn Tịnh Nô từ tốn nói :
- Tịnh Nô ! Hẳn Tiêu công tử rất căng thẳng sau cuộc giảo chứng với Cuồng Kiếm Dư Hóa ! Ngươi hãy làm gì giúp công tử thư giãn.
Tịnh Nô ôm quyền nhũn nhặn nói :
- Tịnh Nô tuân lệnh.
Nàng bước ra giữa gian đại đường chính sảnh, nhìn qua Tiêu Lân và

Giang Hàn, Tịnh Nô bắt đầu múa. Những động tác của nàng thật uyển chuyển với những nét quyến rũ lạ thường. Mặc dù không có nhạc, không có hát nhưng Tịnh Nô vẫn múa được mà lại múa cực kỳ đẹp.
Mỗi một động tác uốn lượn của nàng vừa chính xác vừa tao nhã một cách lạ thường. Nó tạo nên một sức hút mà chẳng một người nào có thể lẫn tránh khi chiêm ngưỡng nàng múa.

Hồi 32
Hắc Y Quỷ Diện

- Tiêu Lân không ngờ Giang Hàn Minh chủ lại cho Tịnh Nô cô nương theo tại hạ.
Nàng nhỏ nhẹ đáp lời chàng :
- Tịnh Nô chỉ là hạng nô nữ. Minh chủ bảo làm gì thì Tịnh Nô làm như vậy. Tịnh Nô chỉ sợ Tiêu công tử không chuẩn y sự phán truyền của Minh chủ thì Tịnh Nô sẽ đắc tội với người.
Tiêu Lân nhướng mày :
- Nếu tại ha không nhận cô nương theo tại hạ thì do tại hạ chứ cô nương đâu có gì đắc tội với Minh chủ ?
Tịnh Nô nhìn chàng, nhún người :
- Công tử không nhận Tịnh Nô, xem như Tịnh Nô đã đắc tội với Minh chủ rồi. Bởi Tịnh Nô không được công tử nhận tất có điều gì đó thất trách khinh người mới từ chối.
Tiêu Lân mỉm cười :
- May mắn tại hạ lại nhận Tịnh Nô đi cùng.
Tiêu Lân dừng bước. Chàng nhìn sang Tịnh Nô :
- Tịnh Nô cô nương ! Kể từ bây giờ Tịnh Nô cô nương không còn là nô nữ của Tiêu Lân đâu nhé ? Hãy gọi tại hạ là Tiêu huynh hay Tiêu đại ca được rồi.
Nàng nhỏ nhẹ nói :
- Tịnh Nô không dám.
- Sao lại không dám ?
- Phận nô nữ phải giữ phận nô nữ.
Tiêu Lân khoát tay :
- Tại hạ đâu muốn làm chủ nhân của Tịnh Nô ! Mà chỉ muốn xem

Tịnh Nô như người trong nhà mà thôi. Nếu Tịnh Nô không dám tiếp nhận ý của Tiêu Lân, sợ rằng giữa tại hạ và cô nương sẽ có khoảng cách. Chúng ta khó đi chung trên một con đường.
Tịnh Nô nhăn mặt nói :
- Công tử đã cho phép, Tịnh Nô không dám cãi lời.
- Nàng không dám cãi lời mà còn gọi Tiêu Lân là công tử với chẳng công tử. Hãy gọi ta là Tiêu huynh hay Tiêu đại ca được rồi.
Đóa hoa hàm tiếu xinh xắn hiện trên hai cánh môi nàng. Tịnh Nô nhu mì nói :
- Tiêu đại ca.
Tiêu Lân phá lên cười :
- Có thế chứ. Nàng biết vì sao ta nhận nàng đi cùng không ?
- Vì sao ?
- Bởi vì Tiêu huynh thấy muội rất lịch lãm và đoan thục đấy.
- Tiêu đại ca quá khen Tịnh Nô khiến Tịnh Nô hổ thẹn.
Nàng bẽn lẽn nhìn xuống mũi hài mình.
Hai người đến Hàm Đan thì trời cũng xế bóng. Tiêu Lân dừng chân trước một khách điếm. Chàng quay sang nói vối nàng :
- Tịnh Nô ! Ta và muội vào khách điếm này nghỉ ngơi ! Mai chúng ta hãy đến Truong Phong tiêu cục.
- Dạ.
Vẻ nhu mì của nàng khiến Tiêu Lân cũng thấy hoan hỉ vô cùng.
Chàng và Tịnh Nô vừa dợm bước vào khách điếm thì bất thình lình Triệu Hỷ xuất hiện. Nàng bước tới trước mặt Tiêu Lân.
- Hay thật !
Tiêu Lân nhìn Triệu Hỷ :
- Muốn gì nữa đây ?
Triệu Hỷ lườm Tịnh Nô.
Chạm vào ánh mắt của Triệu Hỷ, Tịnh Nô cúi mặt nhìn xuống mũi hài như không dám nhìn thẳng vào mắt Triệu Hỷ.
Hành động nhún nhường của Tịnh Nô khiến cho Tiêu Lân không khỏi thương cảm.
Triệu Hỷ nhìn lại Tiêu Lân :
- Tiêu công tử đúng là gã bại hoại nhất trên đời này.
Vừa gặp đã bị Triệu Hỷ phán cho một câu là kẻ bại hoại, Tiêu Lân tròn mắt nhìn nàng.
- Ơ kìa ! Triệu tiểu thư sao lại nói ra câu đó được nhỉ. Tiêu Lân có bại hoại với tiểu thư hồi nào đâu mà cứ khăng khăng hễ gặp là gắn cho bổn thiếu gia hai tiếng bại hoại.
Triệu Hỷ gắt gỏng nói :

- Ngươi không bại hoại là gì.
- Bại hoại chỗ nào đâu ?
Tiêu Lân hừ nhạt một tiếng :
- Nếu nàng đã nói bổn thiếu gia là kẻ bại hoại thì nói cho ra nhẽ nhé. Nếu không nói rõ, bổn sư gia lại trét đậu hũ vào mặt nàng đó.
Sắc diện Triệu Hỷ đỏ bừng. Nàng chỉ tay vào khách điếm :
- Phải ngươi và ả nô nữ này định vào khách điếm kia phải không ?
Tiêu Lân gật đầu :
- Đúng rồi. Vào khách điếm có gì lạ không mà Triệu tiểu thư lại nói người ta là kẻ bại hoại. Nói năng phải giữ lời, kẻo thụt lưỡi vào trong đó.
Triệu Hỷ hừ nhạt rồi nói :
- Thế mà không tự nhận mình là kẻ bại hoại nữa. Ngươi và ả nha đầu Tịnh Nô này vào khách điếm làm gì ?
Tiêu Lân tròn mắt nhìn nàng :
- Ơ Làm gì thì bổn thiếu gia biết. Có gì phải trình tấu với Triệu tiểu thư ? Bộ Triệu tiểu thư nghĩ mình là ái nữ khâm sai Triệu Uẩn rồi thì buộc ai làm gì cũng phải báo sao. Với bổn thiếu gia chuyện đó không có đâu.
Tiêu Lân nhìn lại Tịnh Nô.
- Muội ! Chúng ta đi thôi.
Triệu Hỷ thét lên :
- Ta cấm ngươi đi.
Tiêu Lân nheo mày nhìn nàng :
- Hê... Triệu tiểu thư lấy quyền gì mà cấm nhỉ ! Nếu bổn thiếu gia không cấm thì thôi chứ Triệu Hỷ thì sao cấm được Tiêu Lân. Dù sao thì bổn thiếu gia cũng là bổn sư gia của Triệu Hỷ mà.
Chúng nhìn lại Tịnh Nô.
- Chúng ta đi.
Triệu Hỷ bước ngang chặn đường :
- Tiêu Lân. Trước khi ngươi đi hãy nghe ta nói nè.
- Nói đi !
- Ngươi vừa mới gặp Tịnh Nô chưa được bao nhiêu lâu, lại dẫn Tịnh Nô đến Hàm Đan vào khách điếm ! Ngươi không là kẻ bại hoại thì là gì.
- Có thế mà cũng nói bổn thiếu gia là kẻ bại hoại. Nhưng mà coi bộ Triệu tiểu thư theo dõi bổn thiếu gia dữ ha. Chắc nàng sợ bổn thiếu gia hại đời Tịnh Nô chứ gì ?
Triệu Hỷ lắc đầu :
- Ừ ! Triệu cô nương sợ đó.

Tiêu Lân mỉm cười nhìn lại Tịnh Nô :
- Chẳng biết muội gieo tình cảm cho Triệu cô nương từ lúc nào mà xem ra Triệu cô nương lo lắng cho muội ghê. Nghe Triệu cô nương nói, Tịnh Nô có sợ Tiêu huynh là kẻ bại hoại làm hại đời muội không ?
Tinh Nô lắc đầu :
- Không.
Tiêu Lân nhìn lại Triệu Hỷ :
- Triệu tiểu thư nghe Tịnh Nô nói chưa ? Tịnh Nô đi chung với Tiêu Lân thế mà không sợ. Tiểu thư sợ cái gì chứ.
Tiêu Lân vỗ vai Triệu Hỷ.
- Đừng sợ nữa nhé.
Chàng nói rồi nhìn lại Tịnh Nô.
- Tịnh Nô ! Chúng ta đi thôi :
Triệu Hỷ giang tay chặn đường.
- Bổn cô nương không cho hai người vào khách điếm.
Tiêu Lân tròn mắt nhìn Triệu Hỷ.
- Ơ kìa...
Sắc diện Triệu Hỷ đỏ bừng. Nàng miễn cưỡng :
- Bổn cô nương biết hai người sẽ làm gì trong khách điếm mà.
Tiêu Lân cau mày.
- Hê... Chuyện gì thì cũng là chuyện của người ta có liên can gì đến nàng đâu mà cứ giang tay chặn đường ?
Triệu Hỷ nhìn chàng, gắt gỏng nói :
- Triệu Hỷ. Triệu Hỷ muốn giữ danh tiết cho...
- Cho Tịnh Nô ! Thế thì bổn thiếu gia làm gì đâu mà nàng phải giữ chứ ?
Triệu Hỷ lắc đầu :
- Không phải cho Tịnh Nô, mà cho huynh đó.
Tiêu Lân chỉ vào ngực mình :
- Cho ta à. Nghĩa là sao ?
Triệu Hỷ gắt giọng nói :
- Tiêu huynh dù sao cũng là sư gia của Triệu Hỷ ! Nếu người đi cùng với Tịnh Nô vào trong khách điếm, hóa ra Triệu Hỷ có một gã sư gia như vậy sao ! Thiên hạ sẽ đàm tiếu ! Triệu Hỷ còn mặt mũi nào nữa.
Tiêu Lân mỉm cười :
- À ! Hóa ra là vậy. Nếu thiên hạ đàm tiếu thì nàng cứ đính chính với thiên hạ, sư gia của nàng là kẻ quang minh chính đại chứ không phải là kẻ bại hoại.
Tiêu Lân ve cằm nhìn Triệu Hỷ nói tiếp :

- Không chừng thiên hạ chưa đàm tiếu mà sư gia của tiểu thư đã mất danh tiết bởi ngôn phong của tiểu thư rồi. Gặp người ta ở đâu cũng nói người ta là kẻ bại hoại. Thế mà nói giữ danh tiết cho người ta.
Chân diện Triệu Hỷ đỏ bừng như than hồng.
Tiêu Lân khoát tay :
- Đừng có đỏ mặt nữa, khó nhìn lắm. Nếu như muốn biết Trịnh Nô và Tiêu Lân vào khách điếm làm gì cứ theo ta và Tịnh Nô, nhưng trước khi đi cùng. Ta nói cho nàng biết, Tịnh Nô bây giờ đã là xá muội của bổn thiếu gia ! Chứ không còn là nô nữ như nàng tưởng tượng đâu nhé. Do đó, muốn nói gì thì cũng lựa lời mà nói.
Triệu Hỷ nhìn Tiêu Lân rồi liếc trộm Tịnh Nô.
Tịnh Nô vẫn cứ cúi mặt nhìn xuống mũi hài trông thật thu hòa và ẩn nhẫn chấp nhận tất cả mọi sự việc đổ lên đầu mình.
Tiêu Lân hỏi Triệu Hỷ.
- Nàng nghe ta nói chứ ?
Triệu Hỷ miễn cưỡng gật đầu :
- Nghe !
- Thế thì được. Đừng có đỏng đảnh nữa.
Nói rồi Tiêu Lân cùng với Tịnh Nô và Triệu Hỷ bước vào khách điếm.
Gã điếm chủ hối hả bước ra :
- Khách quan cần chi à ?
- Không cần thì bước vào đây làm gì.
Tiêu Lân vừa nói vừa gỉa lả cười. Chàng nhìn gã điếm chủ nói tiếp :
- Hai phòng, cùng một bữa ăn ngon với vò rượu bốn cân.
Gã quán chủ bối rối nói :
- Công tử ! Ở đây chỉ còn có một phòng duy nhất. Tất cả những phòng khác đều đã có người thuê cả rồi.
Tiêu Lân nhìn lại Triệu Hỷ :
- Chỉ còn một phòng duy nhất thôi. Nếu như Triệu Hỷ tiểu thư thấy bất tiện thì cứ tìm khách điếm khác cho mình. Còn như không thấy bất tiện thì vào ngủ cùng với bổn thiếu gia và Tịnh Nô.
Triệu Hỷ lúng túng nói với gã điếm chủ :
- Điếm chủ ! Khách điếm này không còn phòng nữa à ?
Gã điếm chủ ôm quyền xá, nói :
- Thưa tiểu thư, ở đây chỉ còn một phòng duy nhất khô ng có phòng thứ hai ạ.
Tiêu Lân chen vào :
- Được rồi ! Hãy dẫn thiếu gia lên phòng. Ai muốn ở trong phòng thì cứ ở. Còn như ai ngại thì cứ ra ngoài mà ngủ. Chẳng có gì là lớn lao hết.

Gã điếm chủ khẽ gật đầu nói.
- Mời thiếu gia.
Gã dẫn ba người theo lối hành lang đến một gian biệt phòng nằm tận cuối hành lang. Trong gian biệt phòng chỉ có một chiếc tràng kỷ chỉ đủ hai người nằm. Vật dụng trong biệt phòng cũng chẳng có gì cả.
Dẫn ba người vào biệt phòng rồi, gã điếm chủ quay bước thì Triệu Hỷ gọi lại :
- Điếm chủ . Thế này mà gọi là phòng hả ! Lão nhìn xem, chẳng có gì cả. Phòng như thế này làm sao mà ngủ được.
Gã điếm chủ toan mở miệng đáp lời nàng thì Tiêu Lân khoát tay :
- Điếm chủ ! Được rồi, được rồi !
- Ngủ đâu cũng được mà tại hạ còn ngủ trong miếu hoang nữa. Thậm chí trước đây còn ngủ trong thảo xá chẳng có lấy một tấm chăn. Thế này là tốt lắm rồi. Điếm chủ hãy đem thức ăn và rượu cho tại hạ. Nhớ thức ăn phải còn nóng đó
- Dạ ! Tiểu nhân làm ngay.
Gã điếm chủ bước trở ra khỏi thư phòng, Tiêu Lân bước đến tràng kỷ nằm duỗi dài, gác tay lên trán.
Triệu Hỷ đứng nhìn chàng.
Tịnh Nô thì cúi mặt nhìn xuống mũi hài trông thật ẩn nhẫn như một nô nữ chờ nghe sai khiến của chủ nhân.
Triệu Hỷ nói :
- Tiêu Lân. Huynh không thấy trong biệt phòng này chỉ có mỗi một cái tràng kỷ để nằm ư ! Huynh lại dành hết.
Tiêu Lân nhìn lại nàng mỉm cười nói :
- Biết rồi. Trong biệt phòng này chỉ có mỗi một tràng kỷ, những không thiếu chỗ nằm.
Chàng chỉ xuống sàn gạch.
- Ai không muốn nằm trên tràng kỷ thì cứ nằm dưới sàn gạch. Còn ai muốn nằm trên tràng kỷ thì đến đây nằm chung với bổn thiếu gia. Còn đủ chỗ mà, chỉ hơi chật một chút nếu ba người nằm chung.
- Ngươi...
Triệu Hỷ tròn mắt.
- Hê... Tiểu thư đừng nói bổn thiếu gia là kẻ bại hoại đó. Bổn thiếu gia đâu ép tiểu thư phải nằm chung đâu ! Cứ nằm dưới sàn gạch.
Triệu Hỷ gắt giọng nói :
- Tiêu huynh ác lắm.
- Đúng là miệng con nhà quan có gang có thép. Nói ra những lời độc địa không ai sánh bằng. Hết là kẻ bại hoại thì là kẻ ác. Thế mà cứ lẽo đẽo theo người ta.

Chàng nhìn Tịnh Nô nói :
- Tịnh Nô muội có muốn nằm nghỉ ngơi một chút không ?
Tịnh Nô nhìn chàng lắc đầu nhìn nhẹ nói :
- Tiêu huynh ! Tịnh Nô đứng hầu được rồi.
- Ai. Mà để cho muội đứng. Thôi được rồi, ta nhường lại chỗ nằm cho Triệu tiểu thư và muội đó.
Tiêu Lân ngồi lên bước đến bàn.
Cùng lúc gã điếm chủ bưng mâm thức ăn vào biệt phòng. Y dọn mâm thức ăn và vò rượu bốn cân lên bàn rồi nói :
- Thiếu gia có cần gì xin cứ sai tiểu nhân.
- Bấy nhiêu đây đủ rồi, tại hạ không cần gì đâu.
Vừa nói Tiêu Lân vừa lấy một nén vàng nhét vào tay gã.
- Điếm chủ cứ giữ lấy ?
- Đa tạ thiếu gia ! Đa tạ thiếu gia.
Gã điếm chủ rời khỏi biệt phòng, Tiêu Lân mới nhìn Tịnh Nô và Triệu Hỷ :
- Sao ! Hai muội không thấy đói à ?
Triệu Hỷ nhìn sang Tịnh Nô.
Tịnh Nô nhỏ nhẹ nói :
- Tiêu huynh và Triệu tiểu thư dùng trước. Tịnh Nô sẽ dùng sau.
Tiêu Lân cau mày.
- Có chuyện đó nữa à ? Ăn thì ăn chung, uống thì uống chung, thậm chí ngủ cũng có thể ngủ chung. Chẳng ai hơn ai hết, ai cảm thấy mình lá ngọc cành vàng, trâm anh thế phiệt thì cứ tìm chỗ ăn riêng, ngủ riêng. Còn với huynh thì ai cũng ngang hàng với nhau tất tần tật. Chẳng ai là chủ, cũng chẳng ai là nô tỳ, nô nữ cái con khỉ gì cả.
Triệu Hỷ lườm Tiêu Lân rồi bước đến bàn.
Tiêu Lân nói với Tịnh Nô :
- Muội nghe ta nói không ?
Đến lúc này Tịnh Nô mới dám ngồi xuống bàn chung với Tiêu Lân và Triệu Hỷ.
Tiêu Lân rót rượu ra chén rồi hỏi Tịnh Nô và Triệu Hỷ :
- Hai người biết uống rượu không ?
Triệu Hỷ lắc đầu.
Tịnh Nô nhìn chàng. Nàng nhỏ nhẹ nói :
- Nếu Tiêu đại ca muốn muội uống thì muội sẽ uống.
Tiêu Lân nhướng mày nhìn nàng :
- Hê... Tịnh Nô sao lại nói vậy. Uống rượu thì thích uống cứ uống, cớ gì phải lệ thuộc vào huynh.
Chàng nói rồi dốc chén rượu uống

cạn.
Triệu Hỷ chỉ ăn vỏn vẹn một chén canh rồi nói :
- Triệu Hỷ không ăn nữa.
Tiêu Lân chỉ tràng kỷ.
- Cứ đi mà nghỉ.
Nàng lườm Tiêu Lân rồi đứng lên bước đến tràng kỷ.
Tịnh Nô bưng bầu rượu rót ra chén của Tiêu Lân, nhưng chàng cản lại.
- Tịnh Nô ! Không cần muội phải rót rượu cho huynh đâu ! Cứ tự nhiên ! Huynh tự rót rượu và tự uống được mà.
Chàng mỉm cười :
- Tịnh Nô nghỉ đi ! Ngày mai chúng ta đến Trương Phong tiêu cục.
Tịnh Nô đứng lên bước đến bên tràng kỷ đứng như một người hầu.
Triệu Hỷ nhìn nàng :
- Cô định nằm chung với ta à ?
Nghe Triệu Hỷ nói, Tiêu Lân bưng chén rượu nhìn lại Triệu Hỷ với ánh mắt bất nhẫn. Chàng cau mày nói :
- Triệu tiểu thư định chiếm cả cái tràng kỷ cho riêng mình ?
Triệu Hỷ nghe chàng nói không khỏi lúng túng.
Tịnh Nô vội lên tiếng đỡ lời cho Triệu Hỷ :
- Tiêu huynh ! Muội đứng đây chờ huynh dùng xong bửa, thu dọn rồi mới nghỉ.
- Tiêu Lân đâu cần muội phải hầu hạ. Ta tự lo được cho mình. Muội đi nghỉ đi.
- Muội chưa nghỉ.
- Nếu vậy đến đây ngồi đối ẩm với huynh.
Chàng vừa nói dứt lời thì Triệu Hỷ đứng lên :
- Bổn cô nương nhường tràng kỷ cho nàng đó.
Tiêu Lân mỉm cười.
Triệu Hỷ lườm Tiêu Lân rồi đi thẳng đến mở cửa ước ra ngoài. Nụ cười mỉm của Tiêu Lân vẫn còn đọng trong tâm tưởng nàng, nhưng nó không tạo ra cảm xúc nào ngoại trừ một nỗi buồn vu vơ xâm chiếm nàng.
Áng theo nỗi buồn vu vơ mà Triệu Hỷ không lý giải được, ra sau khách điếm bước vào hoa viên. Khuôn viên phía sau khách điếm không rộng lắm, nhưng lại được trang hoàng bằng những hòn giả sơn, kết tạo thành một khung cảnh như người ta bước vào trận pháp kỳ ảo.
Triệu Hỷ đứng trước một hòn giả sơn có dòng chữ, Uyên Ương Sơn.
Nàng nhẩm đọc dòng chữ đó mà suy ngẫm rồi quan sát hòn giả sơn.

Hòn giả sơn này nếu nhìn kỹ nó có dáng dấp như một đôi nam nữ đang thầm thì tỏ tình với nhau.
Càng ngắm nhìn hòn giả sơn, Uyên Ương, Triệu Hỷ càng thấy nó toát ra ẩn ý vốn đã được khắc chạm thành chữ ngay dưới chân đế.
Bất giác nàng liên tưởng đến Tiêu Lân. Một sự liên tưởng mà nàng không thể nào làm chủ được.
Sự liên tưởng mơ hồ đó khiến nàng bâng quơ hình dung Tiêu Lân chính là hình dáng của nam nhân trên hòn đá gía sơn, còn nữ nhân thì lại là Tịnh Nô.
Triệu Hỷ bặm môi nhẩm nói.
- Họ không thể như vậy được.
Nàng thốt ra câu nói đó rồi nhìn phiến đá mang dáng dấp nữ nhân nói tiếp :
- Nếu không phải Tịnh Nô thì là ai ?
Triệu Hỷ thốt ra câu nói đó thì cảm nhận đôi lưỡng quyền của mình ửng hồng và hầm hập nóng. Cảm giác đó đúng là cảm giác thẹn thùng của nhi nữ mà Triệu Hỷ không làm chủ được. Cũng chính cảm giác đó khiến nàng chăm chăm nhìn vào hòn giả sơn như bị nó cuốn lấy tất cả thần lẫn thức.
Triệu Hỷ lầm bầm nói :
- Y có đáng như vậy không ? Không ! Y không đáng như mình tưởng tượng ra. Y đã làm nhục mình, còn trét đậu hũ lên mặt mình nữa. Lại còn xem thường mình hơn Tịnh Nô.
Nàng lắc đầu nói tiếp :
- Tiêu Lân không đáng để cho mình nghĩ đến. Và nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng mà định nhãn nhìn vào phiến đá hình nam nhân.
Triệu Hỷ lườm mắt. Nàng chỉ tay vào phiến đá :
- Tiêu Lân ! Ngươi đáng chết lắm nè. Ngươi là một kẻ bại hoại và bỉ ổi nhất trên thế gian này. Ngươi chẳng đáng để cho Triệu tiểu thư nghĩ đến ngươi đâu. Triệu Hỷ tiểu thư ghét ngươi lắm. Ngươi biết không.
Nàng hít một luồng chân khí thật sâu rồi nói tiếp :
- Ta cấm ngươi không được để mắt đến Tịnh Nô. Nếu ngươi để mắt đến Tịnh Nô, Triệu Hỷ tiểu thư sẽ hận ngươi.
Nàng dậm chân, thở hắt ra rồi nói :
- Tiêu Lân ! Triệu Hỷ tiểu thư không muốn nhắc đến ngươi, sao ngươi cứ buộc ta phải nghĩ đến ngươi hoài vậy.
Nàng lắc đầu :
- Triệu Hỷ không muốn nghĩ tới ngươi đâu. Ta ghét ngươi mà ? Ta thù ngươi mà.

Một tiếng động nhỏ sau lưng nàng.
Triệu Hỷ không quay lại mà gắt :
- Tiêu Lân ! Ngươi ra đây tìm Triệu tiểu thư làm gì ? Ngươi biết ta hận ngươi chứ. Ta ghét ngươi lắm nhưng sao ta cứ phải nghĩ đến ngươi hoài. Con người của ngươi ta không thèm nghĩ tới đâu.
Triệu Hỷ nói rồi nhưng không nghe tiếng Tiêu Lân đáp lời mình. Nàng gắt giọng nói :
- Tiêu Lân, sao ngươi không trả lời Triệu tiểu thư của ngươi ? Ngươi nói đi chứ. Ngươi câm à ?
Mặc dù nàng đã thốt ra những lời đay nghiến đó nhưng vẫn không nghe tiếng của Tiêu Lân. Triệu Hỷ cau mày gằn giọng nói :
- Ngươi không nói chuyện với Triệu Hỷ, Triệu Hỷ cũng không thèm nói chuyện với ngươi.
Mặc dù nói như thế nhưng Triệu Hỷ vẫn quay mặt nhìn lại. Nàng sững sờ, trố mắt nhìn.
Lọt vào đôi thu nhãn của nàng, không phải là Tiêu Lân mà là một người vận hắc y, có lớp kim tuyến lấp lánh trên người, còn chân diện thì được che bằng một chiếc mặt nạ vàng với hình tượng của quỷ dạ xoa.
Sắc diện Triệu Hỷ nhợt nhạt cùng với sự hoảng sợ xâm chiếm toàn bộ tâm tưởng nàng. Triệu Hỷ lắp bắp nói :
- Ngươi là ai ? Ngươi định hù dọa Triệu tiểu thư à ?
Hắc y nhân đội mặt quỷ dạ xoa cất tiếng eo éo :
- Bổn sứ đến giết nàng.
Triệu Hỷ nghe giọng nói eo éo này mà giật thót ruột, tim đập như trống trận. Nàng nghe rõ tiếng tim đập thình thịch trong ngực mình.
Quỷ nhân chỉ mới thốt mỗi một câu giết nàng thôi, nhưng chất giọng của y đã khiến cho Triệu Hỷ hồn siêu phách lạc.
Triệu Hỷ ngập ngừng nói :
- Triệu tiểu thư và ngươi đâu có thù oán gì, sao ngươi lại muốn giết ta ?
- Hãy chấp nhận cái chết khi tự nàng tìm đến cái chết.
Giọng nói eo éo của quỷ nhân càng khiến cho Triệu Hỷ hốt hoảng hơn.
Nàng chưa kịp suy nghĩ ra cách ứng phó thế nào thì quỷ nhân lắc vai, bằng một thứ bộ pháp cực kỳ hư ảo lướt đến Triệu Hỷ. Triệu Hỷ lúng túng miễn cưỡng vung ngọc chưởng đánh quỷ nhân.
Quỷ nhân chẳng một chút e dè ngọc chưởng của Triệu Hỷ, mà chỉ giũ tay một cái. Hai đạo khí chưởng ôn nhu của Triệu Hỷ tan biến ngay vào hư vô.

Quỷ nhân hơi đảo bộ, vô tình đạp vào hòn giả sơn, Uyên ương, ngã ngữa vào giữa cái hồ hình bán nguyệt.
Quỷ nhân cũng lắc tay. Ngọn liễu đao tợ ánh tinh sa cắt một đường thẳng tắp đến yết hầu Triệu Hỷ khi nàng còn đang lóp ngóp chực ngồi lên. Thấy ánh chớp bạc lướt đến mình nhanh không thể tưởng, Triệu Hỷ chỉ còn nghĩ đến bóng sắc tử thần.
Nàng thét lên :
- Tiêu huynh.
Cạch !
Sau âm thanh khô khốc đó, chiếc ám tiễn chuyển hướng bổ vào hòn giả sơn. Ngọn liễu đao mặc dù rất mỏng manh nhưng vẫn ghim vào đá như ghim vào đất sét.
Tiêu Lân lướt đến đứng án ngữ trước mặt Triệu Hỷ. Chàng nhìn Hắc y quỷ diện.
- Các hạ sao lại muốn giết một vị tiểu thư chân yếu tay mềm vậy ? Cho dù Triệu Hỷ có đỏng đảnh, khiến cho các hạ không vừa ý cũng không nên lấy mạng người ta. Giết người đâu phải là chuyện nhỏ.
Hắc y quỷ diện không nói tiếng nào. Y hơi xoay người. Ngay lập tức ba ngọn liễu đao kết thành hình chữ phẩm công thẳng đến Tiêu Lân. Những ngọn liễu đao xé gió tạo ra những âm thanh nghe buốt cả cột sống.
Tiêu Lân buộc phải dụng đến tuyệt học Hấp Tinh Đại Tà Công. Hai luồng ảo khí cắt ra cuốn lấy ba ngọn liễu đao. Hai đạo ảo khí Hấp Tinh Đại Tà Công làm dịch chuyển ba ngọn liễu đao ghim xuống đất.
Tiêu Lân toan phát động chiêu công tập kích đối phương thì bất thình lình ba tiếng nổ phát ra từ ba ngọn liễu đao.
Ầm ! Ầm ! Ầm !
Chẳng có lực kình nào kèm theo ba tiếng đó nhưng lại là khói mù mịt chẳng còn nhìn thấy gì cả. Mặc dù không có lực kình uy hiếp nhưng Tiêu Lân cũng không dám xem thường. Chàng trụ thân vận khí phòng bị chờ sự biến. Khi làn khói tan thì Tiêu Lân chẳng còn thấy Hắc y nhân quỷ diện đâu nữa.
Chàng thở phào một tiếng nghĩ thầm :
- Thì ra ba ngọn liễu đao kia là cách y dụng để thoát, gã này cũng nhanh chân thật.
Quay lại Triệu Hỷ, Tiêu Lân nói :
- Triệu tiểu thư có sao không ?
Triệu Hỷ làu bàu nói :
- Thấy người ta vậy rồi còn hỏi có sao không ?
Tiêu Lân chấp tay sau lưng nhìn nàng :

- Trời nóng nực tiểu thư tắm một chút cùng không sao.
Tiêu Lân nói rồi quay bước.
Triệu Hỷ nói :
- Tiêu Lân ! Ngươi bỏ đi à ?
- Tiểu thư muốn Tiêu Lân đứng lại đây làm gì. Đừng quên trong mắt tiểu thư bốn thiếu gia là kẻ bại hoại, bỉ ổi nhé. Đứng lại đây thấy tiểu thư trong tình trạng ướt như chuột, trang phục dán vào người, không chừng cái thói bại hoại của bổn thiếu gia lại trỗi lên.
Nói rồi Tiêu Lân thả bước đi.
Triệu Hỷ nói theo :
- Tiêu Lân chờ Triệu Hỷ với.
- Tại hạ không biết chờ trang lá ngọc cánh vàng nào đâu. Có chân thì ráng mà đi. Bước ra đây được thì quay trở vào được.
- Ngươi không sợ Hắc y quỷ diện đến giết Triệu Hỷ sao ?
- Hắc y quỷ diện đã đào thoát rồi, không đến nữa đâu. Nếu y mò đến cũng phải chờ một thời gian nữa. Triệu tiểu thư tắm nhanh lên rồi vào trong kẻo Hắc y quỉ diện đến lần thứ hai, lần này Tiêu Lân mặc kệ y muốn làm gì thì làm đó.
Chàng vừa thốt dứt câu thì nghe Triệu Hỷ thét lên :
- Ối !
Triệu Hỷ ngã nhào xuống đất.
Tiêu Lân quay lại nhìn nàng :
- Sao vậy ?
Triệu Hỷ bặm môi nhăn mặt rồi nói :
- Tiêu sư gia ! Triệu Hỷ bị trật chân rồi nè.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Đúng là lá ngọc cành vàng lúc nào cũng đóng đa, đỏng đảnh. Cổ nhân nói không sai, kẻ hàn vi đổ ruột cũng chẳng thấy gì, còn đại tiểu thư chỉ trật chân một chút đã la oai oái rồi.
Mặc dù nói vậy, Tiêu Lân vẫn quay lại bên Triệu Hỷ.
Triệu Hỷ nhìn chàng :
- Sao Tiêu huynh ác với Triệu Hỷ vậy ?
- Lại nói sàm nói bậy ! Nếu như bổn thiếu gia ác với nàng thì đã không ra tay giữ lấy cái mạng của nàng. Đừng nói càn nữa.
Triệu Hỷ chớp mắt, lệ rịn ra khóe :
- Huynh đỡ muội lên ! Muội đứng không được.
- Câu nói này nghe được, biết ngoan ngoãn là tốt. Đưa tay đây.
Tiêu Lân vừa nói vừa chìa tay tới.
Triệu Hỷ nhăn mặt :
- Tiêu huynh ! Muội đứng lên không được.

- Thế nàng muốn ta phải ẵm nàng lên à ?
Triệu Hỷ gật đầu.
Tiêu Lân cười khảy :
- Bổn thiếu gia đến khổ vì nàng. Đừng nghĩ ta ẵm nàng thì biến thành kẻ bại hoài đấy nhé.
Nói rồi Tiêu Lân cúi xuống bế xốc Triệu Hỷ lên.
Nàng vòng tay ôm qua cổ chàng.
Sắc diện Triệu Hỷ đỏ bừng với những nét thẹn thùng của nhi nữ.
Nàng lí nhí nói :
- Sao Tiêu huynh lại cứu Triệu Hỷ ?
Tiêu Lân vừa sải bước quay vào khách điếm vừa nói :
- Hê... Đừng có nghĩ bổn thiếu gia giỡ thói anh hùng cứu mỹ nhân nhé. Triệu Hỷ không thể gọi là mỹ nhân đâu.
Nàng đỏ mặt.
- Vậy sao huynh cứu muội ?
- Ta không muốn nàng chết rồi khiến Khâm sai đại nhân lại hiểu nhầm bổn thiểu gia, hiểu chưa ? Còn thắc mắc gì nữa không ?
Chân diện Triệu Hỷ sa sầm xuống Nàng ngượng ngùng nói :
- Lần sau có xảy ra chuyện gì thì huynh đừng cứu muội.
Nói rồi nàng quay mặt chỗ khác không nhìn Tiêu Lân.
Tiêu Lân mỉm cười nghĩ thầm :
- Tiểu thư con nhà đại gia thế phiệt đúng là đỏng đảnh thật.
Ẵm Triệu Hỷ quay vào thư phòng.
Tịnh Nô đang đứng bên cửa số vội vã chạy tới.
- Tiêu huynh ! Tiểu thư ?
Tiêu Lân nói :
- Bị người ta hành thích nhưng chỉ bị trật chân thôi, không sao cả đâu. Phải chi Triệu tiểu thư bị trật cái lưỡi thì hay hơn trật cái chân.
Chàng ẵm Triệu Hỷ đến tràng kỷ rồi thảy nàng xuống.
Tiêu Hỷ thốt lên :
- Úi da ! Huynh đối xử với Triệu Hỷ như vậy đó.
- Đừng nói nữa, kẻo Hắc y quỷ diện quay vào cắt lưỡi nàng đó.
Tinh Nô bước lại bên tràng kỷ :
- Tiểu thư đau ở đâu ? Để Tịnh Nô xoa nắn cho tiểu thư ! Sẽ êm lại ngay thôi.
Tịnh Nô nhìn trang phục của Triệu Hỷ :
- Xiêm y của tiểu thư ướt hết rồi ! Để Tịnh Nô thay cho tiểu thư.
Triệu Hỷ bối rối.
Tịnh Nô nhìn lại Tiêu Lân.
- Tiêu huynh biết rồi ! Huynh đi ra ngoài đây.

Chàng bước trở ra ngoài. Dựa lưng vào vách thư phòng, Tiêu Lân nghĩ thầm :
- Hắc quỷ diện kia là ai ? Tại sao y lại muốn giết Triệu Hỷ, phải chăng chuyện Triệu Hỷ săp nói với mình có liên can đến y ? Và y muốn giết người diệt khẩu, hay còn những khuất tất đằng sau nữa ?
Chàng vừa nghĩ vừa hình dung lại những sự việc xảy ra. Tiêu Lân chau mày khi hình dung lại đôi mắt của Hắc y quỷ diện. Gã sát thủ này có ánh mắt thật tàn nhẫn và vô hồn. Một thứ ánh mắt giết người không một chút chùn tay.
Tiêu Lân chỉ mới hình dung lại ánh mắt của Hắc y quỷ diện thôi mà toàn thân bất giác nổi đầy gai ốc cùng với sư gai lạnh trong cột sống mình.
Chàng nhẩm nói :
- Dù sao thì gã cũng không phải là đối thủ của mình.

Hồi 33
Ảo Dục Tu La

Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc ngồi kiết dà một phiến băng thạch. Chung quanh Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc là tám phiến băng thạch trong suốt. Tám phiến băng thạch đó chẳng khác nào tám vị hộ pháp cùng hướng hàn khí vào thể ảnh của Tuyết Ngọc. Mặc dù ngồi trên phiến băng thạch gía buốt, chịu khí lạnh băng hàn từ tám phiến băng thạch vây chung quanh, nhưng trên người của Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc chẳng hề có lấy một mảnh lụa nào. Nước da trắng như bông bưởi của Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc nay càng trắng hơn, thậm chí nó như muốn chuyển qua màu trắng nhợt nhạt bởi hàn khí.
Trên đỉnh đầu của Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc bất ngờ xuất hiện một làn khói băng. Làn khói băng đó lúc đầu còn mỏng, sau thì càng lúc càng dầy ra. Hàn khí trong băng thật vốn đã lạnh buốt nay càng lạnh hơn. Cùng với luồng khí hàn băng thoát ra từ đỉnh đầu của Chu Tuyết Ngọc thì trên thân thể lõa lồ của vị cung chủ xuất hiện những hạt nước óng ánh, trông chẳng khác gì ngọc lưu ly dính khắp người thị.
Khi làn khí trên đỉnh đầu lan tỏa khắp gian băng thất thì có những âm

thanh quái lạ phát ra. Những âm thanh như tiếng đá nứt phát ra. không khí những tưởng cũng đang chuyển hóa thành băng đá.
Chẳng bao lâu sau khắp người Huyền Cung cung chủ xuất hiện một lớp băng trong suốt như pha lê. Hiện tượng này xảy ra trông Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc thật huyền ảo, chẳng khác nào một pho tượng lưu ly huyền diệu.
Rắc !
Lớp băng bao phủ thể pháp của Huyền Cung cung chủ vỡ tan thành từng mảnh vụn. Như một pho tượng ngọc lưu ly bất ngờ được thổi sinh khí, Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc mở mắt.
Thân ảnh của Tuyết Ngọc bốc dần lên khỏi phiến băng thạch rồi xoay vùn vút như chiếc bông vụ.
Hàn khí tỏa ra với khí lạnh không thể nào tưởng tượng được. Khí băng hàn từ thể pháp của Tuyết Ngọc khiến cho tám phiến thạch băng đồng loạt vỡ vụn. Cùng với những âm thanh ầm ầm.
Tuyết Ngọc quay lại tư thế cũ. Băng thất giờ chẳng khác nào một khối băng khổng lồ, bao bọc lấy thân ảnh của Huyền Cung cung chủ.
Thời gian chầm chậm trôi qua, Huyền Cung cung chủ cuối cùng cũng giải tán băng công.
Tuyết Ngọc cung chủ vừa hóa giải hàn băng công, thì cửa băng thất cũng dịch mở. Võ lâm Minh chủ Giang Hàn chấp tay sau lưng bước vào. Đôi uy nhãn sáng ngời của Giang Hàn lia qua khắp gian băng thất. Lão khẽ gật đầu.
Mặc dù thấy Giang Hàn bước vào những Tuyết Ngọc vẫn không hề ngại với sự lõa lồ của mình. Mà vẫn yên vị ngồi trên phiến băng thạch.
Giang Hàn bước đến đặt xuống trước mặt Tuyết Ngọc một bộ xiêm y trắng toát rồi nói :
- Bổn tọa chúc mừng cung chủ đã luyện thành Hàn Băng thần công.
Tuyết Ngọc khoác hờ ngoại y lên người. Chiếc ngoại y bằng lụa Hàng Châu mỏng tang chỉ dùng khoác bên ngoài không đủ che những đường nét của có thể người. Thậm chí khoác chiếc ngoại y đó nó chỉ làm tôn tạo thêm cho những đường cong của vị Huyền Cung cung chủ.
Tuyết Ngọc nhìn Giang Hàn :
- Nếu không có Giang minh Chủ thì giờ đây Chu Tuyết Ngọc đã là phế nhân.
Giang Hàn nhìn Tuyết Ngọc mỉm cười. Y từ tốn nói :
- Bổn tọa đâu thể để cho một vị Tứ đỉnh thiên can như Chu nương nương trở thành phế nhân.

Tuyết Ngọc nhìn Giang Hàn :
- Minh chủ ! Xem như bổn nương đã thọ ân sâu của Minh chủ. Vậy theo Minh chủ, Minh chủ muốn bổn nương đền đáp gì ?
Giang Hàn vuốt râu cười khảy rồi nói :
- Thi ân bất cầu đáp. Đó là châm ngôn của bổn tọa đối với cung chủ.
- Không bồi đáp bổn nương rất áy náy.
- Cung chủ đừng nghĩ đến câu chuyện ân và nghĩa. Điều bổn tọa làm với cung chủ vì bổn tọa nghĩ cung chủ và bổn tọa có chung một kẻ thù .
Huyền Cung cung chủ nhìn Giang Hàn, ôn nhu nói :
- Tiêu Lân.
- Bổn tọa nghĩ như vậy.
- Bổn cung không ngờ khi Tiêu Lân bước vào Tử Địa Vô Luân lại luyện thành Hấp Tinh Đại Tà Công. Thứ thần công cái thế mà lâu nay bổn nương đeo đuổi.
- Nhưng nay cung chủ đã có Hàn Băng công thế vào chỗ khiếm khuyết của Hấp Tinh Đại Pháp.
Chân diện Huyền Cung cung chủ đanh lại. Tuyết Ngọc đứng lên. Tất cả những đường nét của cơ thể ẩn hiện qua màn lụa của chiếc ngoại y, kết thành một nét quyến rũ lạ thường.
Giang Hàn nhìn Huyền Cung cung chủ, điểm nụ cười mỉm. Chẳng biết nụ cười mỉm hiện trên hai cánh môi của y có ẩn ý gì, nhưng rõ ràng trong ánh mắt toát ra nét tình lơi lả.
Tuyết Ngọc như thể nhận ra ánh mắt của Giang Hàn mà hơi quay người về phía hắn.
Tuyết Ngọc nói :
- Minh chủ . Hàn Băng Thần Công của Minh chủ có thể sánh bằng với Hấp Tinh Đại Tà Công của Tiêu Lân không ?
- Điều cung chủ nói, bổn tọa đây không thể trả lời hơn hay không hơn. Đã biết Hàn Băng của cung chủ có sánh với Hấp Tinh Đại Tà Công của Tiêu Lân hay không, chắc phải đợi đến kỳ Long Chuẩn đại hội trên Long Vân Sơn.
- Giới võ lâm đã biết bổn cung đã là phế nhân bởi Hấp Tinh Đại Tà Công của Tiêu Lân ! Không biết còn xem bổn cung như một trong Tứ đỉnh thiên can không.
- Điều cung chủ vừa nói ra bổn tọa rất thú vị. Họ càng ngạc nhiên chừng nào thì cung chủ càng khiến cho quần hùng khiếp hãi chừng nấy. Cung chủ ! Đến ngày Long Chuẩn, thì nàng vẫn là Tứ đỉnh thiên can.
Lão vuốt râu, ngắm Huyền Cung cung chủ :

- Một sự quay lại võ lâm của cung chủ như tằm thoát ra khỏi kén. Biến hình cánh bướm với muôn màu sắc của Hàn Băng công.
Tuyết Ngọc phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của thị trong như ngọc lưu ly va vào nhau nhưng vẫn không mất đi tính hám dục vốn có từ trong tận cùng mọi ngóc ngách của thị.
Cắt tràng tiếu ngạo, Tuyết Ngọc nhìn lại Giang Hàn :
- Bổn cung không thể nào tưởng tượng được, người giúp bổn cung lấy lại phong độ như thuở nào lại chính là Giang Hàn Minh chủ. Bổn cung quá ngạc nhiên và lạ lùng.
Giang Hàn chấp tay sau lưng như người thưởng nguyệt ngắm hoa, rọi thần nhãn vào thể pháp của Huyền Cung cung chủ.
- Trên thế gian luôn có những điều lạ lùng. Nếu không có những điều lạ thường đáng ngạc nhiên đó thì chẳng còn là thế gian.
Tuyết Ngọc quay Người nhìn lại Giang Hàn :
- Giang minh chủ . Hãy cho bổn cung biết cái gì đã khiến Minh chủ giúp Tuyết Ngọc ? Minh chủ thay đổi tự bao giờ ?
- Từ trước đến nay bổn tọa vẫn thế nhưng chỉ có điều cung chủ không nhận ra mà thôi.
Y bước đến đứng sát vào người Tuyết Ngọc.
Giang Hàn nhìn sâu vào mắt Huyền Cung cung chủ :
- Cung chủ muốn biết vì sao không ?
Tuyết Ngọc hơi ngẫng mặt lên khoảng cách giữa Giang Hàn và Chu Tuyết Ngọc chỉ cách nhau không đầy nửa gang tay. Tuyết Ngọc nhỏ nhẹ nói :
- Giang minh chủ có thể nói cho bổn cung biết được không ? Tuyết Ngọc có đáng để Minh Chủ e dè không ?
Giang Hàn lắc đầu :
- Không.
- Thế thì hãy nói cho bổn cung biết. Cái gì đã khiến Giang minh chủ cứu mạng bổn cung ?
Giang Hàn điểm nụ cười mỉm. Y từ tốn nói :
- Cung chủ và bổn tọa xét cho cùng, chúng ta là một hạng người.
Đôi chân mày lá liễu của Tuyết Ngọc nhíu lại. Tuyết Ngọc lập lại lời nói của Giang Hàn.
- Cùng một hạng người ?
Giang Hàn gật đầu.
Tuyết Ngọc hỏi :
- Có chổ nào khác biệt giữa bổn cung với Giang minh chủ không ?
Giang Hàn lại gật đầu nhưng mặt thì không rời đôi thu nhãn long lanh của vị Huyền Cung cung chủ nỗi tiếng đảm đang trên chốn võ lâm

mặc dù là một trong Tứ đỉnh thiên can.
- Giang mỗ là nam nhân còn cung chủ là nữ nhân.
Đôi thu nhãn của Huyền Cung cung chủ ánh lên nét lả lơi vồn vã. Nhìn ánh mắt của Huyền Cung cung chủ, người ta có thể cảm nhận ngay sự vồn vã ngay trong tâm tưởng người. Một sự nôn nao khiến cho Huyền Cung cung chủ không tự làm chủ mình được nữa.
Tuyết Ngọc nhỏ nhẹ nói :
- Thế mà từ trước đến nay, bổn cung không nhận ra điều đó.
Giang Hàn điểm nụ cười mỉm.
- Cung chủ có biết vì sao mình không nhận ra mình không ?
- Nói cho bổn cung biết đi.
- Bởi vì cung chủ đã đánh mất mình trong chức vị Tứ đỉnh thiên can.
Cáu nói này khiến cho Tuyết Ngọc sửng sờ. Nhìn Giang Hàn, Huyền Cung cung chủ ôn nhu nói :
- Đánh mất mình trong cương vị Tứ đỉnh thiên can ? Cũng vì chức vị Tứ đỉnh thiên can, bổn cung không muốn nó rơi vào tay ai và thậm chí còn muốn đứng cao trong Tứ đỉnh thiên can nên bất kể sự băng hoại nào mà quyết tâm luyện cảnh giới tối thượng Hấp Tinh Đại Pháp. Nhưng rồi...
Giàng Hàn nắm lấy tay Tuyết Ngọc :
- Cung chủ đừng nhắc đến chuyện đó. Tất cả đều đã qua rồi.
- Bổn cung làm lại từ đầu.
Giang Hàn lắc đầu nói :
- Không phải làm lại từ đầu mà phải nói là khởi nghiệp võ lâm độc bá quần hùng.
- Ý của Giang minh chủ là gì ?
Giang Hàn buông tay Tuyết Ngọc. Y chấp tay sau lưng qua mặt nhìn ra cửa băng thất.
- Trong thời gian cung chủ luyện Hàn Băng công thì Tuệ Thiện đại sư đã viên tịch, Khấu Đà Tử giờ chẳng khác nào một xác chết biết thở, chỉ còn lại Võ Đang Chân Tử Trương Quảng. Long Chuẩn đại hội đã sắp đến, Võ Đang Chân Tử Trương Quảng đương nhiên ngồi ngai vị thiên can cùng với cung chủ . Đây là cơ hội để cung chủ độc bá Tứ đỉnh thiên can.
- Còn Tiêu Lân ?
Giang Hàn nhìn lại Tuyết Ngọc :
- Tiêu Lân thuộc về bổn tọa.
Giang Hàn nhìn Tuyết Ngọc chằm chằm. Chiếc ngoài y vận bằng lụa quá mỏng không thể che được những đường nét trên cơ thể của vị cung chủ Huyền Cung.

Giang Hàn nói :
- Giờ thì cung chủ đã nhận lại chính mình và đã hiểu vì sao bổn tọa và cung chủ là một hạng người ?
Tuyết Ngọc điểm một nụ cười mỉm. Hai cánh môi đỏ như son của thị hé nở một nụ cười thỏa mãn và hoan hỉ. Tuyết Ngọc nhỏ nhẹ nói :
- Bổn cung còn muốn biết một điều nữa.
Vừa nói Huyền Cung cung chủ vừa xoay lưng lại Giang Hàn. Đôi tay Tuyết Ngọc cong lên đặt hờ vào bờ vai mình.
Những ngón tay nhích động ngay lập tức chiếc ngoại y trôi tuột khỏi bờ vai, rớt ngay xuống gót chân.
Tuyết Ngọc không cần phải cởi chiếc ngoại y vẫn có thể phô những đường nét của cơ thể, nhưng hiện tại chiếc ngoại y vẫn rời khỏi thân thể Tuyết Ngọc để thay cho lời nói của thị.
Chiếc lưng cùng vòng tiếu yêu thon thả, phối hợp với đôi gò vú tròn đầy sức quyến rũ đập vào mắt Giang Hàn. Y từ từ đặt tay lên bờ vai Tuyết Ngọc.
Giang Hàn ghé miệng vào thính nhĩ Huyền Cung cung chủ nhỏ nhẹ nói :
- Chúng ta cùng một hạng người giống như nhau.
Cùng với lời nói đó, đôi song thủ của họ Giang trượt từ bờ vai của Tuyết Ngọc đến tận tiếu yêu. Hai bàn tay của gã trượt đến đâu thì mang đến cho Huyền Cung cung chủ một cảm giác thật huyền dịu.
Cảm giác đó những tưởng đâu đã bị đánh mất từ lâu sau cuộc giao thủ với Tiêu Lân nhưng nay Giang Hàn đã khơi lại ngọn lửa tình vốn dĩ đã biến thành băng trong tâm tưởng Tuyết Ngọc.
Huyền Cung cung chủ cảm nhận tất cả sự rạo rực trong mình. Sự rạo rực kia nhanh chóng tạo ra một sức mạnh âm ỷ cuộn cháy trong kinh mạch của Tuyết Ngọc.
Khi đôi tay của Giang Hàn dừng lại ở vùng tiếu yêu nhỏ nhắn thì Tuyết Ngọc cũng từ từ quay lại. Tấm thân lõa lồ của thị từ từ dán sát vào người Giang Hàn như thể muốn lấy hơi nóng từ trong con người họ Giang khỏa lấp đi cái lạnh của băng thạch đang phá ra bao bọc hai người.
Tuyết Ngọc nhìn Giang Hàn bằng ánh mắt ướt đẩm tình. Ánh mắt mơ hồ như có lửa dục phát ra từ hai con ngươi.
Tuyết Ngọc nhỏ nhẹ nói :
- Tuyết Ngọc đã thuộc về Giang huynh ! Chúng ta đã là một hạng người.
Câu nói đó đã nói lên tất cả những gì đang xảy ra trong tâm tưởng của Huyền Cung cung chủ và sau câu nói đó, chẳng lời nói nào được

thốt ra từ hai cánh môi đỏ ửng son của Tuyết Ngọc, thay cho những lời nói là những hành động trao tình. Những hành động mà từ trước đến nay Tuyết Ngọc chưa từng trao cho ai, nay được trao và tận hưởng những cảm giác mà đã từ lâu thị đi tìm trong những tiếng rên rỉ đầy hoan lạc nhục dục.
Tất cả những gì Tuyết Ngọc làm, ngay cả trong từng hơi thở lẫn tiếng rên rỉ yêu đương cũng chỉ muốn nói cho Giang Hàn biết thị đã thuộc về y.
Giang Hàn sánh bước cùng với Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc đi rảo qua những hàng cao thủ vận hắc y võ phục. Hai người tiến vào ngôi Hắc lầu. Họ vừa bước qua ngưỡng cửa thì bọn hắc y nhân đồng loạt ôm quyền xướng :
- Minh chủ quang lâm. Minh chủ phúc thọ vô cương, đức như Đông Hải.
Giang Hàn cùng với Tuyết Ngọc cung chủ tiến thẳng đến hai chiếc ngai sơn son thiếp vàng. Giang Hàn chọn chiếc ngai đặt trên bệ cao nhất. Phía dưới một chút là chiếc ngai của Huyền Cung cung chủ.
Bọn Hắc y nhân đồng loạt quỳ xuống, ôm quyền hướng về Giang Hàn :
- Tham kiến Minh chủ.
- Các ngươi hãy đứng lên.
Bọn Hắc y nhân đồng loạt đứng lên.
Giang Hàn chõi tay chống lên hai bắp chân nhìn xuống bọn Hắc y nhân, ôn nhu nói :
- Hôm nay bổn tọa đưa Huyền Cung cung chủ đến Quyền Chưởng môn để cung chủ tận mục sở thị võ công của các ngươi. Bổn tọa không muốn các ngươi làm cho Huyền Cung cung chủ thất vọng.
Bọn Hắc y nhân ôm quyền nói :
- Tuân lệnh chưởng giáo võ lâm.
Một chiếc lồng sắt được tám gã Hắc y nhân lực lưỡng khiêng ra. Hai gã hắc y nhân bước vào lồng sắt.
Giang Hàn nhìn sang Huyền Cung cung chủ, ôn nhu nói :
- Tuyết Ngọc biết vì sao nọ phải bước, vào lồng sắt không ?
Huyền Cung cung chủ lắc đầu, mỉm cười nói :
- Họ là thuộc hạ của Minh chủ, tất Minh chủ biết họ. Bổn cung làm sao biết được họ sẽ làm gì trong chiếc lồng kia.
Giang Hàn vuốt râu :
- Nơi này bổn tọa lập ra để luyện những sát thủ. Những sát thủ có một không hai trên võ lâm. Để trở thành một sát thủ, trước tiên phải chối bỏ bản thân mình. Để chối bỏ bản thân mình trước tiên phải biết

xua đi nỗi sợ hãi.
Giang Hàn nhìn Cung chủ Chu Tuyết Ngọc :
- Tại sao phải xua đuổi nỗi sợ hãi. Hẳn cung chủ đã biết. Mà bổn tọa không cần phải nói đến.
- Ý của Giang Hàn minh chủ muốn nói sợ hãi là bản chất thật của con người.
Giang Hàn gật đầu. Lão ôn nhu nói :
- Mọi sự vật trên đời này đều có thể thay đổi, duy có bản chất của con người là mãi mãi không thay đổi. Tình yêu, sự vị tha, tham vọng, sợ hãi, và ham muốn. Phải biết thay đổi bản chất đó thì mới có thể làm chủ được con người.
- Nói như vậy, những kẻ đang có mặt tại đây đã hoàn toàn bị thay đổi ?
Giang Hàn gật đầu :
- Đúng ! Nói cho cùng, đây là những tử thần mang lốt người.
Nói rồi Giang Hàn vuốt râu mỉm cười :
- Cung chủ sẽ được chứng nghiệm điều đó.
Giang Hàn chỉ tay về phía lồng sắt. Hai gã sát thủ trong lồng đã tuốt kiếm đối mặt với nhau. Cả hai đồng loạtrống lên một tiếng như hổ gầm rồi lao thẳng vào nhau. Kiếm chạm kiếm với tất cả nội lực của họ mặc dù cả hai cùng ở dưới trướng của Giang Hàn.
Keng !
Hai thanh kiếm gãy đôi, bật ra khỏi tay hai gã Hắc y nhân.
Kiếm gãy nhưng họ vẫn không ngừng cuộc đấu, mà dụng đến chưởng và quyền.
Hai gã Hắc y nhân vỗ thẳng chưởng vào nhau. Chưởng chạm chưởng.
Ầm !
Cả hai gã bật ra, ngã nhào xuống đất nhưng rồi lại lồm cồm đứng lên.
Cung chủ Tuyết Ngọc nói :
- Đến lúc nào thì phân biệt kẻ thắng người bại ?
- Chỉ có cái chết mới phân biệt được ai là người sống.
Lời nói của Giang Hàn vừa dứt thì hai gã hắc y nhân lại lao vào nhau.
Lần này họ không dụng chưởng mà dụng đến trảo công. Gã này thộp vào yết hầu gã kia và ngược lại. Họ đứng đối mặt với nhau cùng dồn công lực trảo công của mình để bóp chặt yết hầu đối phương.
Hai gã Hắc y nhân cùng trợn trừng hai con ngươi những tưởng mắt của họ sẽ rơi xuống sàn đài. Cả hai cùng há hốc miệng, rồi cùng

rống lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng rống đó, hai gã Hắc y nhân đồng loạt rút trảo công lại. Cả hai cùng bị bứt đứt yết hầu kéo theo một vòi máu phun ra xối xả. Hai gã hắc y nhân lảo đảo. Những tưởng đâu với thương thế trí mạng đó thì hai gã sẽ ngưng cuộc đấu, nhưng không họ lại lao vào nhau như hai con mãnh thú bất kể đến sự sống chết của mình. Trong chiếc lồng sắt giờ đây không còn là hai con người nữa, mà là hai con mãnh thú bất kể đến sự sống chết. Để đi tìm sự cuồng nộ không bút mực nào tả hết được. Hai gã hắc y nhân quấu chặt vào nhau cho đến khi cả hai cùng ngã lăn ra đất. Cả hai cùng chết bằng chính sự cuồng nộ của mình.
Giang Hàn nhìn lại Tuyết Ngọc mỉm cười.
Tuyết Ngọc nói :
- Minh chủ đã làm gì khiến cho những gã này quên cả bản thân mình ?
- Bổn tọa có thể làm được tất cả mọi thứ. Nhưng điều bổn tọa thú vị nhất vẫn là làm chủ được con người.
- Làm chủ con người.
Giang Hàn gật đầu :
- Làm chủ con người là làm chủ tất cả.
Tuyết Ngọc khẻ gật đầu :
- Bổn cung muốn hỏi, đào luyện ra những con người này, Minh chủ dùng để làm gì ?
Giang Hàn vuốt râu :
- Theo ý Cung chủ thì bổn tọa làm gì nào ?
- Làm sao Tuyết Ngọc biết được.
Giang Hàn mỉm cười nói :
- Cung chủ nghĩ coi ? Nếu như sau này cung chủ vì một lý do gì đó phản bội lại bổn tọa.
Giang Hàn chấp tay sau lưng định nhãn nhìn về phía bọn Hắc y nhân, nhíu mày nói tiếp :
- Với những sát thủ tử thần, thử hỏi cung chủ có chỗ đứng trong Trung Nguyên không.
Chẳng biết câu nói này của Giang Hàn tác động thế nào đến tâm tưởng của Chu Tuyết Ngọc mà khiến cho thị bất giác rùng mình.
Giang Hàn nhìn lại Tuyết Ngọc :
- Một ngày cung chủ giết được bao nhiêu người ? Hết người này rồi đến người khác ư ! Cứ cho là như thế, nhưng cuối cùng có giết được tất cả những sát thủ tử thần của bổn tọa thì cung chủ cũng biến thành một con người khác. Con người của tử thần.
Giang Hàn đặt tay lên vai Tuyết Ngọc :

- Bổn tọa tin cung chủ sẽ không bao giờ phản bội lại bổn tọa.
- Bổn cung và Minh chủ là một hạng người. Phản bội lại Minh chủ, bổn cung đã phản bội lại mình. Chính vì vậy không có chuyện đó xảy ra đâu.
Nói rồi Tuyết Ngọc nặn nụ cười gỉa lả trên hai cánh môi của mình.
Điểm nụ cười cầu tình nơi Giang Hàn, Tuyết Ngọc nói tiếp :
- Thế bọn Hắc y nhân này có phản bội lại Minh chủ không ?
Giang Hàn buông một câu bằng chất giọng chắc nịch :
- Không bao giờ. Họ chỉ có thể rời xa bổn tọa bằng cái chết mà thôi.
Tuyết Ngọc ngập ngừng nói :
- Ngay cả Chu Tuyết Ngọc.
Giang Hàn vuốt râu nhìn vào mắt Tuyết Ngọc. Y khẽ gật đầu.
Chỉ mỗi cái gật đầu của Giang Hàn thôi mà xương sống Chu Tuyết Ngọc bất giác lạnh buốt.
Lưỡng lự một lúc, Tuyết Ngọc nói tiếp :
- Giang Minh chủ biến Tuyết Ngọc hành sát thủ tử thần từ bao giờ ?
- Sao lại nói thế ! Tuyết Ngọc tự nguyện chứ không phải bổn tọa gắn cho cung chủ chức phận đó.
Giang Hàn mỉm cười.
Tuyết Ngọc nói :
- Vậy bây giờ Tuyết Ngọc không còn sự tự do ?
- Chỉ được tự do trong sự cho phép của bổn tọa. Không có sự tự do tuyệt đối nào khi đã là người của Giang Hàn.
Giang Hàn mỉm cười nói tiếp :
- Và cũng không có một ngoại lệ nào dành cho ai cả.
Lão chấp tay sau lưng bước đi.
Tuyết Ngọc theo chân Giang Hàn. Nhân dạng của y đập vào mắt Tuyết ngọc.
Mặc dù chỉ nhìn từ sau lưng Giang Hàn thôi, nhưng Tuyết Ngọc đã nhận ra quyền uy tối thượng ẩn tàng ngay trong con người này.
Giang Hàn đưa Tuyết Ngọc đến một tòa biệt cung, với những tàng đại thụ vây quanh.
Hai gã đồng nam, với dung diện chẳng khác nào tiên đồng.
Vừa thấy Giang Hàn, liền quỳ xuống với tất cả vẻ thần phục.
Giang Hàn buông một câu lạnh lùng :
- Mở cửa.
Hai gã đồng tử mở cửa. Giang Hàn và Tuyết Ngọc bước vào gian chính sãnh.
Trong gian chính sãnh đã có tám gã đồng nam, người nào cũng có chân diện chẳng khác gì tiên đồng.

Cả tám gã đó đều phủ phục, quì xuống đất với vẻ thành bái đối với Giang Hàn.
Y vuốt râu nhìn lại Tuyết Ngọc :
- Nơi đây là của cung chủ. Tuyết Ngọc được tất cả những gì nàng muốn.
Đôi lưỡng quyền của Tuyết Ngọc ửng hồng. Một sự thẹn thùng chẳng biết từ đâu len vào tâm tưởng thị.
- Minh chủ ban cho ta tòa lầu này ?
Giang Hàn gật đầu :
- Và cả những gì có trong tòa lầu này nữa.
Tuyết Ngọc những tưởng như có lửa trước mặt mình. Thị nói :
- Ngay cả những gã đồng nam này cũng thuộc về bổn cung ?
- Không sai.
Giang Hàn chỉ một gã đồng nam khôi ngôi tuấn tú nhất :
- Ngươi !
Gã đồng nam sụp đầu lạy vừa nói :
- Có nô tài.
- Hầu phục Chu Tuyết Ngọc cung chủ.
- Dạ !
Gã bước đến quỳ xuống chân Tuyết Ngọc rồi nói :
- Nương nương muốn nô tài làm gì ?
Tuyết Ngọc nhìn Giang Hàn.
- Y thuộc về bổn cung ?
Giang Hàn gật đầu.
Tuyết Ngọc hỏi tiếp :
- Bổn cung là chủ nhân của y, tất có quyền định đoạn số phận y ?
Giang Hàn lại gật đầu :
- Bất cứ thứ gì thuộc về mình thì cung chủ được quyền định đoạt nó.
Tuyết Ngọc mỉm cười nói tiếp :
- Sự định đoạt của bổn cung nếu trái với ý của tôn gía ?
Giang Hàn lắc đầu :
- Đừng nói vậy ! Mà hãy hỏi, những thứ ở đây có đúng với ý của mình không ?
Tuyết Ngọc khẽ gật đầu :
- Rất hay.
Tuyết Ngọc nhìn lại gã đồng nam.
Nàng từ từ áp ngọc thủ vào đại huyệt Bách Hội của gã đồng nam, rồi nhìn lại Giang Hàn :
- Minh chủ . Nếu như bổn cung dụng Hàn Băng công thì minh chủ nghĩ sao ?

Giang Hàn nhướng mày.
- Đã là có sở hữu của cung chủ . Cung chủ cứ định đoạt.
Tuyết Ngọc từ từ thở ra rồi bất thình lình phát tác Hàn Băng vào đại huyệt Bách Hội của gã đồng nam. Gã rùng mình rút người lại.
Một âm thanh khô khốc phát ra.
Rắc !
Tuyết Ngọc rút tay lại thì gã đồng nam ngã nhào xuống trước mũi hài thị. Y cứng ngắc như một khối băng, gía lạnh, hai mắt lồi hẳn ra ngoài.
Tuyết Ngọc nói.
- Bổn cung làm như vậy được chứ ?
Giang Hàn gật đầu. Giang Hàn bước đến trước nàng, từ tốn nói :
- Để có được tất cả bổn tọa phải là người không có gì cả.
Gã đặt tay lên vai Tuyết Ngọc :
- Kẻ cả Chu Tuyết Ngọc cũng không thuộc về Giang Hàn. Nhưng nàng phải luôn tâm niệm, mình là vật sở hữu của Giang Hàn.
Giang Hàn mỉm cười, bỏ tay xuống khỏi vai Tuyết Ngọc, thả bước chậm rãi tiến ra cửa.
Tuyết Ngọc nói theo :
- Minh chủ không lưu lại đây à ?
Giang Hàn vừa đi vừa nói :
- Bổn tọa không muốn quấy rối sự tự do của nàng trong tòa biệt cung này. Hãy tận hưởng những gì thuộc về mình để rồi sẽ mãi mãi thuộc về người khác.
Y dừng bước ngay ngưỡng cửa, từ từ quay lại đối mặt với cung chủ Chu Tuyết Ngọc. Tuyết Ngọc nhìn Giang Hàn. Mặc dù không nói ra nhưng Tuyết Ngọc đã cảm nhận được một điều, mình giờ không còn là mình nữa, không còn là Huyền Cung cung chủ nữa mà là một vật sỡ hữu trong tay Giang Hàn.
Giang Hàn nói.
- Khi cần, bổn tọa sẽ cho gọi Ảo Dục Tu La.
Gã nói dứt lời quay lưng bỏ đi thẳng.
Tuyết Ngọc đứng thừ ra. Thị suy nghĩ mông lung về lời nói của Giang Hàn rồi nhẩm nói :
- Ta không còn là Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc một trong Tứ đỉnh thiên can mà Ảo Dục Tu La... Ảo Dục Tu La.
Tuyết Ngọc cứ nhẩm nói cái tục danh mà Giang Hàn vừa gắn cho mình.

Hồi 34
Ẩn Tình

Khoanh tay trước ngực, Tiêu Lân lắng nghe Triệu Hỷ nói tất cả những gì nàng cần nói với chàng. Nghe Triệu Hỷ thuật xong, Tiêu Lân nheo mày hỏi nàng :
- Triệu tiểu thư ! Có thật như vậy không ?
Triệu Hỷ nhìn Tiêu Lân bằng ánh mắt trang trọng. Nàng gật đầu :
- Nếu không đúng như Triệu Hỷ nói thì lão nhân gia đâu cần sai Triệu Hỷ đến Thiếu Lâm thỉnh cầu Tuệ Thiện đại sư.
Tiêu Lân buông tiếng thở dài :
- Dưới trướng của Khâm sai đại nhân có biết bao nhiêu là anh hùng hào kiệt, thế mà chẳng làm được gì để phá vụ án này à.
- Nếu được thì Triệu Hỷ đâu phải cất công đến thỉnh nhờ Tuệ Thiện đại sư !
Nàng hất mặt nói :
- Như Tiêu huynh cũng là một trang hảo hán trong võ lâm. Nhưng huynh có giúp gì được cho lão nhân gia đâu ?
Tiêu Lân cau mày nói :
- Hê... Triệu Hỷ tiểu thư đừng khích tướng bổn thiếu gia chứ. Cái trò khích tướng này chẳng ai qua được mắt Tiêu Lân đâu .
Tiêu Lân mím môi :
- Có những chuyện kinh thiên động địa như vậy xảy ra tại Hàm Dương, quá thật là không tin được.
- Nhưng đó là sự thật.
Tiêu Lân nghiêm giọng nói :
- Bổn thiếu gia hỏi Triệu cô nương ?
- Huynh hỏi đi.
- Khâm sai đại nhân phụ thân của nàng đã tìm ra manh mối gì không ?
Triệu Hỷ lắc đầu :
- Không ! Những huyết án xảy ra ngay trước mắt lão nhân gia nhưng tuyệt nhiên chẳng để lại dấu tích gì. Những đứa bé sơ sinh liên tục bị bắt đi và sản phụ thì bị giết rất thê thảm.
Nàng nhìn Tiêu Lân :
- Tuệ Thiện Đai sư viên tịch rồi, Triệu Hỷ chẳng biết phải thỉnh nhờ ai.
Lão nhân gia nói những sự việc xảy ra nhất định có liên quan đến

người võ lâm. Chính vì vậy mà lão nhân gia mới phái Triệu Hỷ đến thỉnh nhờ Tuệ Thiện đại sư. Nhưng...
Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng.
Tiêu Lân khoát tay :
- Thôi được rồi, nàng hãy quay về báo với Khâm sai đại nhân Triệu Uyển, Tiêu Lân sẽ đến gặp người.
Triệu Hỷ phấn khích hắn lên :
- Tiêu huynh. Huynh quyết định nhúng tay vào việc này.
Nghe nàng nói chẳng lẻ Tiêu Lân lại khoanh tay tọa thị sao. Coi kìa, vừa mới nói sẽ nhúng tay vào thì mặt nàng hớn hở hẳn ra. Cứ như bổn thiếu gia thiếu nợ, nay phải trả nợ cho nàng vậy.
Tiêu Lân nghiêm mặt nói tiếp :
- Triệu Hỷ, nàng hãy sớm lên đường quay lại Hàm Dương báo với Khâm sai đại nhân.
Tiêu Lân nhìn ra cửa. Chàng bước đến ghé miệng vào tai Triệu Hỷ thầm thì.
Triệu Hỷ nhướng mày rồi phá lên cười. Nàng vừa cười vừa nhìn Tiêu Lân :
- Tiêu huynh trở thành ông mụ à.
Tiêu Lân nhăn mặt chỉ Triệu Hỷ :
- Đến lúc đó không chừng bổn thiếu gia sẽ bắt Triệu tiểu thư thành sản phụ đó.
Triệu Hỷ đỏ mặt nói :
- Triệu Hỷ chưa lập gia thất mà.
- Thế thì về Hàm Dương bảo với lão Khâm sai Triệu Uẩn chọn ngay cho Triệu tiểu thư một đấng lang quân để nàng nâng khăn sửa túi và sớm trở thành sản phụ đặng thiếu gia có dịp phải làm.
Triệu Hỷ đỏ chín cả mặt. Nàng ngượng ngùng nói :
- Triệu Hỷ không chọn ai đâu.
- Tiêu Lân không quan tâm đến chuyện đó. Nàng mau sớm lên đường, rồi bổn thiếu gia sẽ đến.
Triệu Hỷ nhìn Tiêu Lân :
- Huynh đừng bội ngôn để Triệu Hỷ này chờ huynh đó.
Tiêu Lân nhíu mày nhăn mặt. Chàng lẩm nhẩm nói :
- Ả trâm anh lá ngọc cành vàng này, đúng là phải học lại bài học đầu tiên rồi. Kẻ có ngôn phòng thì phải biết lựa lời mà nói. Hết nói Tiêu Lân là kẻ bại hoại, bỉ ổi thì giờ là kẻ bội ngôn. Bộ nàng hổng còn gì để nói hả ?
Sắc diện Triệu Hỷ đỏ bừng. Nàng miễn cưỡng nói :
- Chứ huynh cũng đâu có ngôn phong nho nhã đâu.

Tiêu Lân nhăn mặt :
- Ý... Còn nói như vậy nữa. Thôi được rồi, đã đến lúc nàng phải lên đường. Đừng nói nhiều nữa.
- Thế chừng nào Tiêu huynh đến.
- Làm xong mọi chuyện ở Hàm Đan, nhất định Tiêu Lân sẽ đến Hàm Dương mà.
- Huynh chắc chứ.
Tiêu Lân nhìn sững Triệu Hỷ :
- Đừng có hỏi nhiều, về nói với Khâm sai đại nhân chuẩn bị tất cả những gì bổn thiếu gia căn dặn.
Triệu Hỷ gật đầu :
- Triệu Hỷ sẽ nói. Huynh phải bảo trọng đó.
Tiêu Lân tròn mắt nhìn nàng.
- Nàng lo cho ta đó à. Nghe lạ lỗ tai đó.
Triệu Hỷ cúi mặt nhìn xuống :
- Người ta lo cũng không cho nữa à.
- Thôi thôi ! Mau sớm lên đường kẻo muộn.
Tiêu Lân đưa Triệu Hỷ ra đến cổng thành Hàm Đan. Chàng nói :
- Sau khi lấy lại Trương Phong tiêu cục cho Yến Yến, ta sẽ đến Hàm Dương ngay.
Triệu Hỷ nhìn chàng.
- Tiêu huynh. Còn Yến Yến nào nữa ?
- Yến Yến là Yến Yến, cớ gì nàng phải hỏi. Có nói ra thì nàng cũng không biết Yến Yến là ai ! Hỏi cũng chỉ bằng thừa thôi.
- Triệu Hỷ hỏi thật huynh nhé.
- Hỏi đi.
Triệu Hỷ ngập ngừng rồi nói :
- Yến Yến cô nương là gì của Tiêu huynh ?
- Là gì là là gì ? Ngay cả câu hỏi cũng hỏi không rõ, biết sau này làm cái gì để kiếm sống đây.
Tiêu Lân thốt ra câu nầy khiến chân diện của Triệu Hỷ méo xệch trông thật tội nghiệp. Nàng nhỏ giọng nói :
- Triệu Hỷ muốn hỏi về mối quan hệ của Tiêu huynh với Yến Yến đó
- Hỏi để làm gì ?
Mặt nàng đã sượng sùng càng đỏ chín hơn nữa.
- Không trả lời thì thôi, còn nạt người ta nữa.
Tiêu Lân mỉm cười nói.
- Muốn biết ư ? Sao muốn biết ? Bộ Triệu Hỷ tiểu thư để mắt đến Tiêu Lân rồi à.
Nàng dậm chân :

- Huynh... Huynh làm muội hổ thẹn.
- Đừng có giãy nảy lên như vậy, người ta cười. Nàng muốn biết thì ta cho biết. Có gì mà giãy nảy như trẻ con thế. Mối quan hệ giữa tiểu huynh và Yến Yến cũng chẳng khác gì Triệu Hỷ và Tiêu Lân. Chịu chưa.
Nàng lắc đầu :
- Phải khác chứ. Hổng thể nào giống Triệu Hỷ và Tiêu huynh được. Phải khác thôi.
- Biết là khác sao còn hỏi ?
- Triệu Hỷ không muốn ai giống như Triệu Hỷ hết.
- Thế thì về biệt phủ Khâm sai mà ở một mình.
- Huynh... Huynh nói mà không nghĩ gì đến Triệu Hỷ.
- Nói thế là nghĩ đến nhiều lắm rồi đó.
Triệu Hỷ nhìn chàng :
- Sao huynh lại có nhiều nữ nhân bên cạnh vậy ?
- Ai mà biết được. Nữ nhân ở bên cạnh chỉ lắm chuyện thôi chứ được gì nào. Ví dụ như gặp Triệu Hỷ vậy đó.
Vừa nói Tiêu Lân vừa đỡ Triệu Hỷ lên yên ngựa. Chờ nàng đã yên vị hẳn trên yên ngựa rồi, Tiêu Lân mới nói :
- Phàm gặp nhiều nữ nhân gây phiền phức thì bổn thiếu gia chỉ có một cách duy nhất. Đó Là đánh vào mông tuấn mã.
Tiêu Lân nói rồi vỗ mạnh một cái vào mông tuấn mã.
Con tuấn mã bị vỗ bất ngờ liền khởi ngay nước đại phi về phía trước.
Tiêu Lân nói với theo :
- Bảo trọng nhé.
Tiêu Lân chờ cho bóng tuấn mã cùng với Triệu Hỷ mất hút rồi mới quay bước trở lại khách điếm. Chàng vừa đi vừa nghĩ thầm :
- Không biết Triệu Hỷ có nói thêm, nói bớt gì không, và chuyện này có thật không ? Nếu đúng là sự thật thì đây là tội ác không thể nào tha thứ được. Không thể nào chấp nhận được.
Chàng bước vào thư phòng thì gặp Tịnh Nô.
Tịnh Nô nhún nhường xá Tiêu Lân :
- Tiêu huynh ! Muội đã chuẩn bị sẵn trang phục cho huynh.
Tiêu Lân chắt lưỡi :
- Muội chu đáo quá. Nhưng sau này nhưng chuyện như thế này, Tịnh Nô đừng có làm nhé. Ngay từ nhỏ, Tiêu huynh đã tự mình lo cho mình rồi. Với lại Tịnh Nô không phải là nô nữ của Tiêu huynh đâu .
- Mặc dù Tiêu huynh không coi Tịnh Nô là nô nữ, nhưng phận của muội dù là nghĩa muội cũng có bổn phận chăm sóc cho huynh.
Tiêu Lân nhìn sửng nàng.

- Tịnh Nô tốt với ta quá.
Chàng cầm lấy mớ trang phục được gấp ngay ngắn để trên tràng kỷ. Ngắm xấp trang phục màu lam nho nhã, Tiêu Lân nói :
- Tịnh Nô mua cho huynh đó à ?
Nàng gật đầu.
Tiêu Lân mỉm cười nói :
- Tịnh Nô lo lắng cho Tiêu huynh như thế này chỉ làm khổ cho nữ nhân thôi. Bình thường huynh đã có nhiều nữ nhân để mắt đến rồi, nay được Tịnh Nô chăm sóc. Úi cha. Không chừng Tiêu Lân biến thành đào hoa tặc mất.
Mặc dù nói vậy, nhưng Tiêu Lân vẫn ướm thử bộ lam y nho sinh vào người mình.
Tịnh Nô nhìn chàng nói :
- Tiêu huynh. Để muội thay đồ cho huynh.
Tiêu Lân tròn mắt nhìn nàng :
- Sao muội nói vậy. Tiêu huynh tự thay y trang cho mình được mà. Tiêu huynh không bắt muội nhọc nhằn với huynh quá như vậy đâu.
Tiêu Lân nói rồi lẩn ra sau bức bình phong.
Tịnh Nô cúi đầu nhìn xuống. Nàng buông tiếng thở dài.
Bất ngờ Tịnh Nô ngẫng mặt lên :
- Tiêu huynh.
Tiêu Lân nói :
- Tịnh Nô đừng nói với huynh vào thay trang phục cho huynh đó.
- Tịnh Nô không nói như vậy đâu mà Tịnh Nô chợt có ý khác.
- Tịnh Nô không thích bộ lam y nho sinh đó đâu. Muội thích huynh mặc bộ trang phục bạch y nho sinh hơn.
- Muội... Muội còn bộ bạch y nho sinh nè.
- Muội mua những hai bộ à ?
Tinh Nô gật đầu, miễn cưỡng nói :
- Huynh chiều muội được chứ.
- Tất nhiên là được rồi.
Tiêu Lân ôm bộ lam y nho sinh trở ra. Tịnh Nô hối hả lấy bộ bạch y nho sinh cho chàng.
- Huynh mặc bộ trang phục này sẽ lịch lãm hơn.
- Tịnh Nô đã chọn tất nhiên huynh phải lịch lãm hơn người rồi.
Ôm xấp trang phục bạch y nho sinh, Tiêu Lân quay vào bức bình phong. Trong khi Tịnh Nô vội ôm xấp lam y quăng xuống tràng kỷ.
Một lúc sau Tiêu Lân ra. Quả nhiên trong bộ trang phục bạch y nho sinh, trông chàng vừa nho nhã vừa lịch lãm khác thường.
Tiêu Lân nói :

- Tịnh Nô thấy huynh thế nào ?
Nàng nhìn Tiêu Lân mỉm cười gật đầu :
- Tiêu huynh đúng là một mỹ nam tử hiếm có trên đời này.
- Cũng nhờ có Tịnh Nô mà Tiêu huynh mới là mỹ nam tử hiếm có trên đời. Nếu không có muội, dám Tiêu huynh trở thành tiểu Cái Bang lắm. Với bộ trang phục này, Tiêu huynh đã có thể đến Trương Phong tiêu cục rồi chứ.
Tịnh Nô gật đầu. Nàng nhỏ giọng nói :
- Huynh cần muội đi cùng không ?
- Tất nhiên rồi. Chúng ta đi chứ.
Nàng khẽ gật đầu với tất cả vẻ đoan thục, nhẫn nhục.
Hai người rời khách điếm đi thẳng đến đại bản doanh của Trương Phong tiêu cục. Khi đi ngang qua một khu chợ.
Tiêu Lân nắm tay Tịnh Nô.
- Đi với huynh.
Tịnh Nô để yên tay mình trong tay Tiêu Lân. Nàng cũng không hỏi chàng đi đâu .
Tiêu Lân dẫn Tịnh Nô đến một gian hàng bán trâm.
Gã bán hàng rối rít nói :
- Công tử cần gì à.
Tiêu Lân chỉ mặt mình nói :
- Ông nhìn lại coi tại hạ là nam nhân hay nữ nhân mà hỏi tại hạ chứ ?
Gã bán hàng giả lả nói :
- Công tử miễn thứ... Miễn thứ.
Gã nhìn lại Tịnh Nô :
- Tiểu thư cần gì xin cứ chọn à.
Tịnh Nô đỏ mặt nhìn gã. Nàng nhìn lại Tiêu Lân.
Đôi chân mày của Tiêu Lân nhướng lên, chàng nói :
- Tiểu thư... Xin cứ chọn à... Tiểu thư chọn rồi cứ để cho tiểu nhân trả ngân lượng.
Nàng càng thẹn thùng hơn nữa khi nghe câu nói này của Tiêu Lân, nhưng trong thâm tâm thì tiếp nhận một sự hoan hỷ lạ thường.
Tịnh Nô nói :
- Tịnh Nô không biết chọn cái nào. Huynh chọn cho muội đi.
- Hậy... Cái này thì huynh dở lắm chẳng biết chọn đâu.
Gã bán hàng cười giả lả rồi nói :
- Để tôi chọn cho tiểu thư.
Tiêu Lân tằng hắng :
- Không được. Tiểu thư thích gì thì cứ chọn cái nấy. Tiểu thư biết chọn cho mình mà.

Chàng chỉ vào ngực mình :
- Ông không thấy bộ trang phục của bổn thiếu gia à, do tiểu thư chọn đấy.
Chàng nhìn Tịnh Nô :
- Muội chọn đi.
Tịnh Nô bối rối. Nàng nhìn vào bàn để trâm.
- Đẹp quá.
Tiêu Lân nói :
- Đẹp quá. Vậy là tất cả những cây trâm này đều đẹp. Được... Thế thì huynh mua tất tần tật để muội mỗi ngày dùng một cái vậy .
Tiêu Lân nói rồi lấy hai nén vàng đặt lên bàn, nói với gã bán hàng :
- Tại hạ mua hết, ông chủ gói lại cho tại hạ.
Tịnh Nô nhìn sững Tiêu Lân :
- Tiêu huynh.
- Hê... Cái gì muội thích tất là huynh thích à.
Gã bán chàng rối rít nói :
- Công tử nói đúng... Công tử nói đúng. Cái gì tiểu thư thích thì công tử thích à.
Tiêu Lân lại tằng hắng :
- Ông nhớ rằng, Tịnh Nô tiểu thư thích chứ bổn thiếu gia thì không đâu. Nếu như bổn thiếu gia cài trâm không chừng Tịnh Nô bỏ chạy đó.
- Tiểu nhân biết à.
Gã gom tất cả số trâm bán cẩn thận gói lại rồi trao cho Tịnh Nô :
- Tiểu thư.
Tịnh Nô nhìn Tiêu Lân. Nàng mỉm cười. Nụ cười hé nở trên hai cánh môi Tịnh Nô khiến gã bán hàng ngây mặt nhìn.
Tiêu Lân hỏi.
- Ông chủ nhìn Tịnh Nô tiểu thư dử vậy.
Gã bán hàng bẽn lẽn nói :
- Tiểu thư có nụ cười đẹp quá.
Tiêu Lân cười khẩy rồi nói :
- Hai con ngươi của ông chủ đáng bị móc ra đó nhưng hôm nay may cho ông chủ. Ông đã không nói ngoa mà lại nói rất đúng sự thật. Bổn thiếu gia còn phải thừa nhận, nụ cười của tiểu thư Tịnh Nô là độc nhất vô nhị mà.
Chàng vỗ vai gã bán hàng :
- Ông chủ biết nhìn người. Hèn chi chẳng làm cái nghề bán trâm để nữ nhân trang điểm.
Chàng chồm tới, nói nhỏ với gã bán hàng :

- Chắc hẳn nương tử của ông chủ ở nhà đẹp lắm phải không ?
Gã bán hàng nhăn mặt :
- Dạ xấu lắm. Chính vì nương tử của tiểu nhân quá xấu nên tiểu nhân mới chọn cái nghề bán trâm này.
Tiêu Lân nhăn mặt :
- Đừng biến thành một kẻ bất chung nhé. Trong con mắt của ông chủ thì bà chủ phải là người đẹp nhất. Nghe bổn thiếu gia nói chứ. Nếu như ông chủ không kịp nhận ra điều đó có ngày nương tử của ông sẽ móc mắt ông đó.
Chàng nói rồi nhìn lại Tịnh Nô :
- Muội. Chúng ta đi.
Hai người rảo bước đi tiếp. Đi bên cạnh Tiêu Lân thỉnh thoảng Tịnh Nô lại liếc trộm chàng. Nàng cảm nhận ở Tiêu Lân có cái gì đó khiến trong nàng nảy sinh một niềm hoan hỉ lạ thường mà Tịnh Nô không sao lý giải được.
Nàng nhỏ nhẹ nói :
- Tiêu huynh. Sao huynh mua nhiều trâm như vậy ?
Tiêu Lân nhìn sang nàng.
- Vì muội đó.
- Tịnh Nô có đáng để cho huynh tốn nhiều ngân lượng như vậy không ?
- Rất đáng chứ. Dễ gì Tiêu huynh tìm được một xá muội như Tịnh Nô.
Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng, Nàng từ tốn nói :
- Có bao giờ huynh nghĩ đến lúc phải xa Tịnh Nô không ?
- Sinh ly tử biệt... Điều đó luôn xảy ra trong cõi nhân sinh này. Nhưng huynh thì chẳng bao giờ nghĩ đến điều đó. Cứ để thời gian đưa chúng ta đi và đừng bao giờ nghĩ đến những điều phiền muộn.
- Huynh không nghĩ đến những điều phiền muộn, tất huynh chẳng bao giờ có phiền muộn.
- Tịnh Nô nói sai rồi. Trong huynh cũng có nhiều điều phiền muộn lắm chứ, nhưng không vì thế mà biến mình thành một kẻ ủ rủ.
Chàng mỉm cười :
- Tịnh Nô hiểu huynh chứ. Nếu như có điều phiền muộn thì huynh luôn nghĩ đến một người khác. Người đó thay huynh gánh vác những điều phiền muộn cho mình.
- Ai sẽ thay thế huynh ?
Tiêu Lân nhướng mày, ve cằm nhìn nàng nói :
- Cái bóng của huynh.
Nàng nheo mày :

- Muội không hiểu ý huynh.
- Thế thì huynh phải chỉ cho Tịnh Nô mới được.
Tịnh Nô vồn vã hỏi :
- Huynh nói đi.
Tiêu Lân dừng bước chỉ xuống đất.
- Chúng ta sẽ có một người thứ hai trong chúng ta. Hắn đó.
- Cái bóng của huynh ?
Tiêu Lân gật đầu :
- Sau này muội có điều gì không được vui, điều gì chỉ mang đến cho muội sự phiền nảo thì cứ trút cả lên chiếc bóng của mình. Y sẵn sàng tiếp nhận tất cả mà không có lời than vãn. Nên Tiêu huynh thường xem y là vị thần hộ mạng của huynh đó.
Tịnh Nô mỉm cười nhìn chàng :
- Hay quá. Nhất định Tịnh Nô sẽ học điều này ở huynh.
Chàng mỉm cười nhìn nàng :
- Tịnh Nô thông minh lắm.
- Nhưng không bằng huynh.
- Hê... Nhìn huynh nè.
Chàng vừa nói vừa chỉ tay vào mặt mình.
Tịnh Nô nhìn chàng.
Tiêu Lân nói :
- Muội có thấy huynh hổ thẹn đỏ mặt không ?
Tịnh Nô lắc đầu :
- Tịnh Nô đâu có thấy đâu.
Tiêu Lân phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nói :
- Có lẻ bổn thân hộ mạng của huynh hổ thẹn dùm huynh rồi.

Hồi 35
Hoạt Náo Trương Phong Tiêu Cục

Tổng tiêu đầu Trương Phong tiêu cục Mạnh Phú dáng người đẩy đà, ngồi bệ vệ trên chiếc ngai sơn son thếp vàng. Đứng hầu quạt cho lão là bốn ả cung nữ. Người nào cũng chỉ vừa ngoài
đôi mươi. Ngồi dưới chiếc ngai sơn son thếp vàng một chút là hai gã đại lực sĩ, trên lưng là một gía đao. Vẻ mặt của họ trông thật lạnh lùng, toát ra vẽ tàn nhẫn vô nhân.

Tiêu Lân ôm quyền nói :
- Trước tiên Tiêu Lân phải ôm quyền xá Mạnh tiêu đầu. Và rất cảm kích vì được Tổng tiêu đầu tiếp kiến.
Mệnh Phú rọi đôi mắt ti hí vào Tiêu Lân :
- Tiêu nho sinh đến Trương Phong tiêu cục, khăng khăng đòi gặp bổn tiêu đầu, hẳn có chuyện gì muốn thỉnh giáo bổn tiêu đầu.
Tiêu Lân ôm quyền nói :
- Mạnh tôn gía ! Nếu như không chuyện hệ trọng thì tại hạ cũng chẳng đến đây đòi gặp tôn gía cho bằng được. Tại hạ đến diện kiến tôn gía lần này, nói thật tâm tại hạ chỉ vì sự sinh tồn của tôn giá.
Nghe Tiêu Lân thốt ra câu này, mặt của Mạnh Phú sa sầm hẳn lại với những nét bất nhẫn lộ trên ánh mắt hừng hực.
Mạnh Phú trang trọng nói :
- Thịnh tình của Tiêu nho sinh đến
Trương Phong tiêu cục vì sự sinh tồn của bổn tiêu đầu ?
Tiêu Lân gật đầu.
Mạnh Phú khoanh tay trước ngực dựa vào thành tựa, nhíu mày nhìn Tiêu Lân :
- Nghe Tiêu nho sinh nói, bổn tiêu đầu lấy làm lạ đó.
Tiêu Lân gỉa lả cười :
- Mạnh tiêu đầu lạ nhưng Tiêu Lân thì chẳng thấy có gì lạ cả. Chỉ cần tiêu
đầu suy nghĩ một chút thì hẳn nghiệm ra ngay.
Mạnh Phú cau mày :
- Tiêu nho sinh ! Bổn tiêu đầu và Tiêu nho sinh không quen biết nhau. Cớ gì Tiêu nho sinh lại đến Trương Phong tiêu cục buông những lời hù dọa thế.
Mạnh Phú chỏi tay chồm đến trước, gằn giọng nói :
- Cần gì cứ nói. Bổn tiêu đầu sẵn lòng ban phát cho ngươi vài nén bạc vụn làm lộ phí mà đèn sách. Còn nhận ngươi làm sư gia...
Mạnh Phú lắc đầu :
- Bổn tiêu đầu không nhận ngươi đâu.
Tiêu Lân lắc đầu khoát tay :
- Không không ! Tại hạ đến đây thỉnh kiến tiêu đầu không phải để xin chút bạc vụn, hay xin làm sư gia cho Trương Phong tiêu cục. Nếu có ý đó thì tại hạ đã nhận làm Bang chủ Cái Bang còn sướng hơn à.
Tiêu Lân thả tay xuống, nhìn Mạnh Phú nói :
- Tại hạ đến đây vì việc khác. Việc này nhất định có quan hệ đến sự tồn sinh của Mạnh tiêu đầu đó.
Manh Phú cau mày đanh mặt. Y gằn giọng nói :

- Thế Tiêu nho sinh có thể cho bổn tiêu đầu biết chuyện không ?
- Đến đây tất nhiên tại hạ phải nói chứ không nói, Tổng tiêu đầu lại nghĩ khác cho tại hạ. Khổ thân tại hạ lắm
Tiêu Lân rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi nói :
- Trước tiên, tại hạ nhắc lại cho Mạnh tiêu đầu biết chuyện trong quá khứ. Câu chuyện xảy ra mười lăm năm trước. Lúc đó Mạnh tiêu đầu chỉ là
phó tiêu cục của Trương Phong tiêu cục.
Chàng nhướng mày nhìn Mạnh Phú, quan sát chân diện lão.
Bộ mặt tròn nũng của Mạnh Phú
chảy xệ xuống. Sắc diện của y đỏ bừng như quả chín.
Mạnh Phú nói :
- Chuyện quá khứ là chuyện gì ?
- Mạnh tiêu đầu cũng không nhớ ra à. Nếu Mạnh tiêu đầu không nhớ thì Tiêu Lân đành phải kể rõ tất cả cho người nhớ.
Tiêu Lân chắt lưỡi nói :
- Phàm thời gian cũng khiến cho người ta quên, nhưng có những chuyện không bao giờ quên. Nếu Mạnh tiêu đầu quên thì buộc Tiêu Lân phải nhắc lại. Nhưng trước khi Tiêu Lân nhắc lại, mong Tổng tiêu đầu suy xét mà đừng nổi cơn thịnh nộ.
Mạnh Phú cau mày, gằn giọng nói :
- Cứ nói.
Tiêu Lân ôm quyền xá :
- Tiêu Lân cảm kích đa tạ Mạnh tiêu đầu.
Chàng chắp tay sau lưng, bước đến một bộ nhìn Mạnh Phú, từ tốn nói :
- Mười lăm năm trước, Mạnh tôn gía chỉ là Phó tổng tiêu đầu của Trương Phong tiêu cục.
Mạnh Phú cướp lời chàng :
- Điều đó ai cũng biết. Tổng tiêu đầu Trương Phong tiêu cục là Trương Tính.
nho sinh không nói sai. Trương đại ca của Mạnh mỗ là tổng tiêu đầu Trương Phong tiêu cục.
- Hê... Xem ra Mạnh tôn gía còn nhớ tất cả đấy chứ. Thế mà nói với tại hạ Mạnh tôn gía chẳng nhớ gì.
- Tên nho sinh thúi nói đến đâu, Mạnh mỗ nhớ đến đó.
- Thế thì tốt quá. Mười lăm năm trước trong một lần áp tiêu, Mạnh tôn gía đã phản bội lại Trương Tính tổng tiêu đầu, cấu kết với trại chủ lục lâm Tăng Thừa và Mạnh Vĩnh để cướp tiêu. Mạnh tiêu đầu còn dụng mưu rót rượu độc cho Trương Tính uống để đoạt cả Trương

Phong tiêu cục.
Tiêu Lân buông tiếng thở dài :
- Huynh đệ với nhau mà làm vậy thật ác nhân ác đức quá.
Mặt của Mạnh Phú chảy xệ xuống trông thật là khó coi. Y nghiêm giọng nói :
- Tiêu nho sinh còn biết gì nữa không ?
- Còn biết nhiều lắm chứ... Nếu như tại hạ không biết nhiều thì đến đây làm cái con khỉ gì.
Câu nói này khiến cho Mạnh Phú đã bất nhẫn càng bất nhẫn hơn.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Mạnh tiêu đầu đã nhớ ra chưa nhỉ.
- Tiêu nho sinh nói tiếp đi :
- Nói tiếp nhe... Sau khi Trương
Tính tiêu đầu uống rượu độc thì Mạnh tôn gía mới ra mặt. Nếu không có rượu độc thì Mạnh tôn gía chẳng làm gì được Trương tiêu đầu. Nhưng nhờ có rượu độc mà Tôn gía đã bức tử Trương tiêu đầu.
Trương tiêu đầu ẵm theo đứa bé gái thương yêu nhất của mình, lúc đó chỉ vừa lên năm bỏ chạy. Nhưng Mạnh tôn gía nhất định truy sát, nhổ cỏ tận gốc vì sợ Trương tiêu đầu có thể còn sống mà sau này gieo kiếp họa.
Hai cánh môi dày của Mạnh Phú mím lại.
Tiêu Lân nhìn lão nói tiếp :
- Khi Mạnh tôn gía cùng nhị vị trại
chủ Tăng Thừa và Mạnh Vĩnh truy sát
Trương tiêu đầu đến Đoạn Hồn Nhai.
Trong bước đường cùng, Trương tiêu đầu đã nhảy xuống Đoạn Hồn Nhai ôm theo đứa bé.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Tại hạ nói có đúng không nhỉ ?
- Nho sinh kể tiếp cho bổn tiêu đầu nghe.
- Mạnh tiêu đầu tưởng đâu rơi xuống Đoạn Hồn Nhai thì Trương Tính tôn gía chết.
Chàng lắc đầu :
- Không như tôn gía tưởng đâu. Trương tổng tiêu đầu và đứa bé gái kia không chết.
Chàng cười khẩy rồi nói tiếp :
- Hai người đó không chết mà lại gặp kỳ duyên. Võ công của họ giờ đây đã đạt đến cảnh giới tối thượng. Mạnh tôn gía có nghe nói đến Tử Địa Vô Luân chứ ?
- Mạnh mỗ có nghe nói đến.

- Đứa bé gái năm nào mà tôn gía tưởng đã chết khi buộc phải nhãy xuống Đoạn Hồn Nhai, chính là chủ nhân của Tử Địa Vô Luân. Tại hạ may mắn có gặp được vị cô nương đó. Yến
Yến vì từ tâm mới cho tại ha đến đây nói với tôn giá.
Chàng xoay tay ve cằm, chắc lưỡi nói :
- Yến Yến nói gì nhỉ.
Nhìn lại Mạnh Phú, Tiêu Lân nghiêm giọng nói :
- Tại hạ không nhớ lời của Yến Yến, nhưng nàng nói cho tôn gía một cơ hội để sinh tồn là trao lại Trương Phong tiêu cục cho họ Trương. Rồi mau mau rời khỏi giang hồ võ lâm, mà tìm ngôi chùa nào đó xuất gia đầu Phật, sám hối những việc mình đã làm. Chỉ như vậy Mạnh tôn gía mới giữ được mạng để tồn vong.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Tại hạ nói lời hay ý đẹp chắc chắn Mạnh tôn gía nghe theo lời của tại hạ chứ.
Mạnh Phú ngữa mặt trời khanh khách. Y vừa cười vừa nói :
- Tiêu nho sinh nói hay lắm. Thảo nào bọn hủ nho các ngươi luôn được thiên hạ gắn cho là những hạng người môi mép. Ngồi vắt óc suy tưởng thảo ra những chuyện thị phi trên giang hồ.
Mạnh Phú hừ nhạt một tiếng rồi nói :
- Tiêu nho sinh ! Nghe Mạnh mỗ nói đây. Mạnh mỗ chẳng biết chuyện mười lăm năm trước do ngươi thêu dệt. Những gì ngươi nói bổn tiêu đầu nghe chát lỗ tai quá.
Y từ từ đứng lên định nhãn nhìn Tiêu Lân :
- Mạnh mỗ chỉ biết một điều duy nhất, chỉ một điều này thôi. Sau khi Trương Tính tổng tiêu đầu đại ca bị chết trong một lần áp tiêu, chỉ còn lại một mình Mạnh mỗ sống sót đã quay về Hàm Đan với trọng trách gây dựng lại Trương Phong tiêu cục. Để làm được điều đó...
Mạnh Phú cười khảy rồi nói :
- Mạnh mỗ đã thay Trương Tính đại ca chăm sóc Trương phu nhân bằng tình nghĩa, nên Trương tẩu tẩu đã trở thành Mạnh phu nhân...
Tiêu Lân cướp lời Mạnh Phú :
- Và tôn gía đã trở thành Tổng tiêu đầu.
- Điều đó chắc chắn phải xảy ra như vậy thôi. Không thể nào khác hơn được
Tiêu Lân ôm quyền :
- Bái phục... Bái phục...
- Tiêu nho sinh bái phục ta cái gì ?
- Tôn gía xắp xếp rất hay. Vậy tôn gía có thể cho tại hạ gặp Mạnh phu nhân không ?

Mạnh Phú bật cười sằng sặc rồi nói :
- Tiêu nho sinh gặp bổn tiêu đầu đủ rồi, cần gì phải gặp phu nhân của Mạnh mỗ.
- Mạnh tôn gía không cho Tiêu Lân gặp Mạnh phu nhân thì sao chứng nhận được lời nói của tôn gía chứ.
Mạnh Phú hừ nhạt một tiếng rồi :
- Tiêu Lân ? Bổn Tiêu đầu chỉ có thể cho người gặp một người.
Tiêu Lân ôn nhu nói :
- Tiêu đầu định cho Tiêu Lân gặp ai à.
Mạnh Phú gằn giọng nói :
- Diêm Vương.
Tiêu Lân nhướng mày :
- Diêm Vương ? Lý do gì tại hạ phải gặp Diêm Vương ?
- Lý do gì ư. Ngươi đã thêu dệt ra một câu chuyện làm tổn hại thanh danh của bổn tiêu đầu. Một câu chuyện bỉ ổi, và đê tiện do bọn hủ nho các ngươi nặn óc chế tác ra. Một câu chuyện khiến cho Mạnh mỗ phẫn nộ, muốn đưa ngay ngươi xuống a tỳ địa ngục gặp Diêm Vương để chuộc lại tội lỗi của mình.
Tiêu Lân khoát tay :
- Mạnh tiêu đầu . Tại hạ đây vì tình ý tốt đẹp chứ không hề có ý gì khác. Mạnh tiêu đầu không có làm chuyện bậy bạ thì thôi, cớ gì lại kéo Diêm Vương lão nhân gia vào chuyện này. Nếu Mạnh tiêu đầu đúng là người làm bậy, hóa ra biến cả Diêm Vương lão nhân gia thành đồng lõa của mình ư.
Chàng lắc đầu :
- Không nên ! Không nên ! Nếu Diêm Vương lão nhân gia nổi giận, Mạnh tiêu đầu không gánh vác nổi đâu . Tiêu Lân đã từng gặp Hắc y quỷ diện. Người đó là tử thần của Diêm Vương lão gia đó. Nhỡ y mà nghe được thì Mạnh tiêu đầu khó mà bảo toàn được mạng sống của mình.
Chàng thở dài nói tiếp :
- Thực hư thế nào thì Mạnh tôn gía cứ cho tại hạ gặp Mạnh phu nhân là được rồi. Để tại hạ còn ra về mà có chuyện nó lại với Yến Yến cô nương.
Mạnh Phú gằn giọng nói tiếp :
- Chẳng có Mạnh phu nhân nào cả mà chỉ có Diêm Vương chờ ngươi thôi.
Vừa nói Mạnh phú vừa từ từ đứng lên.
Tiêu Lân nói :
- Hê... Bộ Tổng tiêu đầu định làm thiệt hả. Định giết tại hạ thật sao.

Nếu Tổng tiêu đầu làm vậy hóa ra là hành động giết người diệt khẩu, đương nhiên thú nhận việc làm bại hoại của mình rồi.
Mạnh Phú cười khẩy rồi nói :
- Bổn tiêu đầu làm gì tự bổn tiêu đầu biết nhưng ngươi ngang nhiên đến Trương Phong tiêu cục buông những lời khiếm nhã phỉ báng Tổng tiêu đầu, bấy nhiêu đó đủ để cho bổn tiêu đầu tống ngươi xuống cõi a tỳ. Chẳng còn gì để ngươi phản đối nữa.
Tiêu Lân cau mày, nhăn mặt, chàng nói :
- Bứt dây động rừng, có làm chuyện bại hoài thì mới đong đóng như Mạnh tiêu đầu. Còn người quang minh chính đại đâu có sừng cổ, tức giận như tôn gía đâu. Mạnh tiêu đầu hãy thú nhận đi. Sau đó trao lại Trương Phong tiêu cục cho họ Trương. Tại hạ sẽ nói thay lời Yến Yến tha cho tôn giá. Bỏ qua cơ hội này tôn gía chẳng có cơ hội thứ hai đâu .
Mạnh Phú thét lên :
- Nho sinh thúi im miệng ! Bổn tiêu đầu chẳng còn cơ hội cho ngươi đâu .
Chàng ôm quyền nói :
- Tiêu Lân thất vọng về tôn giá... Thất vọng về tôn gía.
- Hãy đem sự thất vọng đó trình bày với Diêm chúa.
Mạnh Phú nhìn hai gã đại hán ngồi bên dưới nói :
- Lấy mạng nho sinh thúi này hẳn không cần đến bảo đao, bổn tiêu đầu phiền đến hai đệ vậy.
Hai gã đại hán đứng lên. Họ cùng định nhãn nhìn Tiêu Lân. Cả hai lòn tay ra sau lưng. Họ chưa kịp rút binh khí thì Tịnh Nô lên tiếng :
- Mạnh Tổng tiêu đầu.
Mặc dù giọng nói của Tịnh Nô nói bằng chất giọng nhu hòa nhưng giọng nói của nàng vẫn buộc Mạnh tổng tiêu đầu phải nhìn đến.
Tịnh Nô rút trong ống tay áo ra một tấm kim bài. Nàng chìa tấm kim bài đến trước Mạnh Phú Tổng tiêu đầu :
- Tiêu đầu nhận ra tấm kim bài này không ?
Mạnh Phú nhìn tấm Kim bài gần như không chớp mắt. Lão ngập ngừng nói :
- Kim bài tử lệnh.
- Đúng. Đây là kim bài tử lệnh của Minh chủ. Người giữ Kim bài tử lệnh thì có quyền phán lệnh như chính Minh chủ. Vậy Mạnh Tổng tiêu đầu đã thấy Kim bài tử lệnh, có kháng lại Tịnh Nô không ?
Mạnh Phú sa sầm mặt. Bộ mặt tròn lẳng của gã những tưởng co rút lại khi tận mắt thấy tấm Kim bài tử lệnh trên tay Tịnh Nô.
Mạnh Phú tổng tiêu đầu Trương Phong tiêu cục nói :

- Bổn tiêu đầu không dám chống lại Kim bài tử lệnh.
Tịnh Nô nhìn Mạnh Phú khẻ gật đầu :
- Vậy thì tốt. Tịnh Nô thay Minh chủ lệnh cho Mạnh tiêu đầu hãy cho Tiêu Lân công tử gặp Mạnh phu nhân.
Mạnh Phú buông tiếng thở dài.
Tịnh Nô nói :
- Tiêu đầu phải thực thi mệnh lệnh của Tịnh Nô. Hay muốn kháng lại mệnh lệnh đó.
Mạch Phú ôm quyền xá :
- Bổn tiêu đầu không dám... Không dám.
Y nhìn lại Tiêu Lân :
- Tiêu công tử sao ngay từ đầu công tử không nói mình là người của võ lâm Minh chủ để Mạnh mỗ bồi tiếp chu đáo.
Tiêu Lân ve cằm cười mỉm rồi nói :
- Tiêu thiếu gia có phải là người của võ lâm Minh chủ đâu mà tự nhận mình là người của võ lâm Minh chủ. Không dám nhận... Không dám nhận.
Nhưng bây giờ Tịnh Nô muội muội đã xen vào Tiêu Lân cũng đành chiều theo ý của Tịnh Nô thôi.
Mạnh Phú đổi giọng thật ôn nhu từ tốn :
- Nếu công tử muốn gặp Mạnh nương, bổn tiêu đầu sẽ dẫn người đi gặp.
- Ngay từ đầu Tổng tiêu đầu nhã nhặn như thế có phải hay hơn không ?
Tiêu Lân nhìn lại hai gã đại lực sĩ. Chàng từ tốn nói :
- Nếu tại hạ đoán không lầm nhị vị đây hẳn là Tăng Thừa và Mạnh Vĩnh
Trại chủ.
Mạnh Phú gượng cười nói :
- Tiêu công tử quả là có con mắt tinh tường. Đúng là Tăng Thừa và Mạnh Vĩnh. Mạnh Vĩnh là bào đệ với bổn tiêu đầu. Còn Tăng Thừa là bằng hữu tri giao.
Tiêu Lân mỉm cười :
- Thảo nào hai vị có mặt ở đây.
Chàng ôm quyền hướng về Mạnh Phú :
- Mạnh tôn gía, mặc dù Tịnh Nô đã
dùng kim bài tử lệnh thay Minh chủ
lệnh cho tôn gía. Tuy nhiên sự vụ hôm nay Tiêu Lân không muốn nhờ đến uy vũ của Giang minh chủ. Tại hạ không muốn làm phiền đến Minh chủ bởi đây là chuyện riêng của tại hạ. Bổn thiếu gia chỉ

muốn đích thân mình truy rõ căn cơ. Để chứng minh cho điều tại hạ vừa nói, Tiêu Lân sẵn sàng thỉnh giáo cao chiêu của nhị vị trại chủ đây.
Mạnh Phú lộ vẽ bối rối. Lão liếc trộm về phía Tịnh Nô.
Tiêu Lân nói :
- Tổng tiêu đầu đừng áy áy. Chỉ cần nhị vị trại chủ lấy được mạng của gã
nho sinh thúi này thì xem như chẳng còn chuyện gì ở đây nữa. Tổng tiêu đầu nên tận dụng cơ hội này.
Lời nói của Tiêu Lân càng khiến cho Mạnh Phú lúng túng hơn. Lão ngập ngừng nói :
- Bổn tiêu đầu không thể chống lại Kim bài tử lệnh.
- Tiêu Lân lại không muốn biến mình thành người theo đóm ăn tàn hay dựa vào người khác mà hành sự.
Chàng nhìn lại Mạnh Vĩnh và Tăng Thừa từ tốn nói :
- Bổn tiêu đầu Mạnh Phú đã lệnh cho nhị vị huynh trưởng. Đừng nghĩ tại hạ là người của võ lâm Minh chủ. Nhị vị hãy xem như không có Kim bài tử lệnh vậy.
Tịnh Nô lên tiếng :
- Tiêu huynh.
Chàng nhìn nàng khẻ lắc đầu, từ tốn nói :
- Tịnh Nô. Việc hôm nay huynh đã có chủ đích. Hãy để cho Tiêu huynh tự giải quyết chuyện này.
Chàng nhìn lại Mạnh Phú :
- Tổng tiêu đầu đồng ý chứ.
Mạnh Phú ôm quyền :
- Cung kính không bằng phụng mạng, nếu có chuyện gì xảy ra cho công tử, xin công tử đừng trách bổn tiêu đầu .
- Đao kiếm vô phãn, chưởng pháp vô tình, Tiêu Lân nào dám oán trách Mạnh tiêu đầu chứ.
Mạnh Phú nhìn Tịnh Nô.
Tiêu Lân nhận ra hai luồng nhãn quang bối rối của họ Mạnh.
Chàng nói với Tịnh Nô :
- Tịnh Nô ! Hãy chuẩn y lời của huynh.
Tịnh Nô buông tiếng thở dài. Nàng cất Kim bài tử lệnh.
Tịnh Nô nói :
- Huynh muốn cho Mạnh tiêu đầu thấy bản lãnh của mình. Tịnh Nô không dám cản.
Tiêu Lân nhìn nàng điểm nụ cười mỉm. Chàng nhìn lại Tăng Thừa và Mạnh Vĩnh :

- Bổn thiếu gia thỉnh mời nhị vị tôn giá.
Mạnh Phú khẻ gật đầu với hai người đó. Nhận được cái gật đầu của Mạnh Phú. Tăng Thừa lẫn Mạnh Vĩnh liền rút binh khí. Trên tay gã là hai ngọn quỷ đao sáng ngời.
Tiêu Lân từ tốn nói :
- Tại hạ ấn chứng võ công của nhị vị bởi vì Mạnh tiêu đầu nói, nhị vị có thể lấy mạng bổn thiếu gia mà không cần đến Mạnh tiêu đầu. Nhưng nếu nhị vị không làm được như ý của Mạnh tiêu đầu thì phải ngoan ngoãn nói ra sự thật đó nhé.
Tăng Thừa vuốt mấy sợi râu dài mọc ngay giữa má rồi nói :
- Tăng mỗ sẽ nói với Tiêu công tử.
Y vừa nói vừa vung quỷ đao dồn tám thành nội lực chém thẳng vào Tiêu Lân.
Thế đao của Tăng Thừa khiến cho Tịnh Nô không khỏi giật mình buột miệng thốt :
- Tiêu huynh.
Lời còn đọng trên môi miệng nàng thì Tiêu Lân đã thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ lách tránh chiêu công của đối phương, chàng vừa phát tác Huyết Chỉ điểm vào lưỡi quỷ đao.
Keng !
Lần phát tác Huyết Chỉ này, Tiêu Lân dụng đến tám thành nội lực. Nội công của chàng giờ đây đã có thêm nội lực của chính Tuệ Thiện đại sư truyền thụ, nên đạo chỉ có uy lực di sơn đảo hải đến độ Tiêu Lân cũng pnải sững sờ.
Sau âm thanh khô khốc đó, ngọn quỷ đao bật ra khỏi tay Tăng Thừa. Nó chưa kịp rơi xuống đất thì Tiêu Lân đã xử dụng Hấp Tinh Đại Tà Công hút lấy. Ngọn khoái đao lọt thỏm vào tay chàng. Tiêu Lân nhích bộ đặt lưỡi đao vào ngay yết hầu họ Tăng.
Mọi sự biến diễn chỉ trong chớp mắt gần như Tăng Thừa không có chút phản ứng gì. Ngay cả Mạnh Phú và Mạnh Vĩnh cũng trố mắt ra nhìn. Cả hai không thể nào tin được sự biến diễn ra ngay trước mắt họ.
Đặt lưỡi đao vào cổ Tăng Thừa, Tiêu Lân nói :
- Tăng tôn gía đã nghiệm ra võ công của tại hạ rồi chứ ?
Tăng Thừa xuất hạn mồ hôi. Y miễn cưỡng nói :
- Tiêu nho sinh cứ lấy mạng Tăng mỗ.
- Hãy cho tại hạ biết chuyện xảy ra tại Đoạn Hồn Nhai có đúng như lời tại hạ nói không ?
- Tăng mỗ không biết gì cả.
- Hay thật.

Chàng quẳng ngọn lưỡi đao xuống sàn gạch :
- Không biết, xem như tôn gía không có can dự vào. Nhưng nếu Tiêu Lân thiếu gia biết Tăng tôn gía nói hai lời thì sẽ thỉnh cầu lão diêm chúa chuyển ngay sứ gỉa đến lấy mạng tôn gia đó.
Tăng Thừa liếc xéo về phía Mạnh Phú rồi cúi gầm mặt xuống.
Tiêu Lân nhìn lại Mạnh Phú :
- Mạnh tiêu đầu... Giờ hẳn không thể giấu Mạnh phu nhân chứ.
Mạnh Phú ôm quyền từ tốn nói :
- Tiêu công tử, bổn tiêu đầu có mắt nhưng không có tròng. Nay đã nghiệm ra cao nhân, đâu dám không tuân lệnh Tiêu công tử.
Mạnh Phú ôm quyền hướng lên trời :
- Bổn tiêu đầu chỉ còn tin vào trời đất chứng giám cho sự thanh bạch của Mạnh mỗ.
Tiêu Lân nhìn Mạnh Phú, chàng nghĩ thầm :
- Ôi cha, giờ thì khác hẳn trước rồi. Mạnh tôn gía giống một con kỳ nhông đổi màu. Có ma mới tin vào lời của tôn gía.
Ý niệm đó trôi qua đầu, Tiêu Lân ôm quyền từ tốn nói :
- Mạnh tôn giá tin vào trời đất còn bổn thiếu gia thì chỉ tin vào Trương phu nhân.

Hồi 36
Hư Thực - Thực Hư

Tổng tiêu đầu Mạnh Phú không còn giữ thái độ cao ngạo như lúc ban đầu gặp Tiêu Lân và Tịnh Nô. Lão như thể biến thành một con người khác, vừa khúm núm vừa hòa nhã và xum xoe. Thái độ đó của lão cũng khiến Tiêu Lân nực cười.
Đại yến được bày ra ngay giữa đại sãnh tiêu cục. Một bàn đại yến làm Tiêu Lân cũng phải sững sờ. Tất cả mọi vật dụng phục vụ cho bàn đại yến đó đều bằng vàng, và thức ăn thì toàn những sơn hào hải vị mà Tiêu Lân nghĩ đến ngay cả những đại lâu nổi tiếng Hàm Đan cũng không thể có.
Ngồi bên cạnh Tịnh Nô, Tiêu Lân quay sang nói với nàng :
- Muội biết vì sao huynh có được buổi yến tiệc thịnh soạn như vậy không ?
Tịnh Nô nhỏ nhẹ nói :

- Vì huynh. Mạnh tổng tiêu đầu muốnl chuộc lỗi với huynh.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Tiêu huynh có gì để cho lão chuộc lỗi đâu. Mạnh tiêu đầu đãi yến tiệc thịnh soạn chỉ vì biết muội là người của Minh chủ võ lâm đó.
Chàng nhìn nàng mỉm cười nói tiếp :
- Xem ra đi cùng với Tịnh Nô, huynh chẳng thiệt thòi gì. Nếu như sau này Tiêu huynh không còn ngân lượng thì mượn tạm chiếc Kim bài tử lệnh của
Tịnh Nô là tìm được cái ăn. Muội đồng ý với không ?
Tịnh Nô thẹn thùng nói :
- Tiêu ca.
Tiêu Lân nhướng mày :
- Sao... Không được à.
- Kim bài tử lệnh là của Minh chủ ban phát cho Tịnh Nô đặng có chuyện bất trắc mới dụng đến. Nó là uy linh của Minh chủ. Chứ đâu phải vật tầm thường để kiếm cái ăn.
Tiêu Lân lắc đầu nói :
- Tịnh Nô khờ quá.
Nàng nhướng mày nhìn chàng :
- Sao Tiêu ca nói muội khờ ?
- Không khờ sao được. Khi Minh chủ đã ban phát xem như Kim bài tử lệnh là của muội rồi, tùy nghi xử dụng.
Con người thì có thiếu gì chuyện bất trắc xảy ra. Chẳng lẽ đói mà không dụng đến uy linh của Minh chủ thì phải ăn Kim bài tử lệnh.
Chàng nhìn bàn đại yến :
- Tịnh Nô, chúng ta ăn và uống no say một bữa đi.
Nói rồi Tiêu Lân bưng chén rượu.
Tịnh Nô nói :
- Tiêu ca không sợ Mạnh tiêu đầu hạ độc à ?
- Cho dù gan của Mạnh Phú có to như gan cóc thì cũng không dám đầu độc đâu .
- Sao huynh biết ?
- Có gì mà không biết chứ. Lão đã biết có Tịnh Nô ở đây thì làm gì dám hạ độc. Rủi huynh không chết mà vô tình hại đến muội. Lão sẽ phải đối phó với Minh chủ sao đây. Do đó huynh không sợ lão hạ độc công.
Chàng bưng chén rượu nói với Mạnh
Phú :
- Mời tiêu đầu .
Mạnh Phú bưng chén.

- Bổn tiêu đầu kính công tử.
Tiêu Lân hướng chén về phía Tăng Thừa và Mạnh Vĩnh :
- Nhị vị huynh trưởng cùng tham gia chứ.
Tăng Thừa và Mạnh Vĩnh khẽ gật đầu .
Tiêu Lân nói :
- Chúng ta cùng cạn chén.
Nói rồi Tiêu Lân trút chén rượu vào miệng uống cạn. Chàng thản nhiên ăn và uống, chẳng thèm màng đến Mạnh Phú và Tăng Thừa lẫn Mạnh Vĩnh. Tiêu Lân cầm cả con gà mái, no tròn bóng lưỡng đưa lên ngắm nghía rồi nói :
- Tại hạ hổng biết Mạnh tổng tiêu đầu tìm đâu ra con gà mái ú thế này đem về đãi tại hạ.
Mạnh Phú gượng cười nói :
- Tiêu công tử ! Đãi công tử bửa yến tiệc này bổn tiêu đầu đã phái toàn bộ gia nhân trong tiêu cục tìm những
món ăn ngon nhất tại Hàm Đan. Bổn tiêu đầu chỉ sợ Tiêu thiếu hiệp ăn không ngon miệng thôi.
Tiêu Lân chắt lưỡi :
- Rượu ngon, thức ăn ngon tất phải ăn ngon rồi. Tại hạ là người sành về ăn uống, nên rất biết thưởng thức những món ăn ngon.
Tiêu Lân lại ngắm nghía con gà mái luộc chín trên tay mình. Chàng lẩm bẩm nói :
- Sao nó giống quá.
Lời nói của Tiêu Lân đã lọt vào tai Mạnh Phú. Mạnh Phú hỏi :
- Tiêu thiếu hiệp nói con gà đó giống gì à.
Tiêu Lân nheo mày ngắm con gà một lúc rồi ngẩng lên nhìn Mạnh Phú :
- Tiêu đầu có để mắt đến cái mặt con gà này không ?
- Bổn tiêu đầu không quan tâm lắm.
- Thảo nào Mạnh tiêu đầu không thấy nó giống. Mặt con gà mái này vừa tròn vừa mập, đúng ra nó phải là con gà đẻ sai mới phải, nhưng khốn nỗi nó chẳng chịu đẻ. Gà mái mà không đẻ tất biến thành gà trống, gà trống thì phải gáy nhưng nó lại không gáy, thì rõ ràng là gà mái. Giống gà này chỉ có một cách để dùng làm đãi khách thôi.
Tiêu Lân chắt lưỡi :
- Cổ nhân có để lại kinh nghiệm, nếu ai có mặt gà mái thì họ là hạng tiểu nhân cần phải tránh xa. Nếu không biết nhìn mà kết thân với những hạng người như vậy ắt sẽ gặp họa thôi.
Chàng nói rồi nhìn lại Mạnh Phú. Đôi chân mày Tiêu Lân nheo lại. Mạnh Phú cau mày nhìn chàng :

- Tiêu thiếu hiệp nhìn gì vậy ?
Tiêu Lân ôm quyền :
- Tại hạ lấy làm lạ quá.
- Lạ gì ?
- Sao... Sao Mạnh tiêu đầu lại không có râu nhỉ ?
Mạnh Phú đỏ mặt. Y mím môi như thể nén cơn cuồng nộ bùng lên trong tâm tưởng.
Y miễn cưỡng bưng chén rượu nói :
- Mạnh mỗ cũng rất hổ thẹn vì không có râu nhưng rồi sự hổ thẹn đó cũng qua mau khi Mạnh mỗ không để tâm đến nó nữa.
Y chìa chén rượu về phía Tiêu Lân :
- Mạnh mỗ xin mời Tiêu thiếu hiệp.
Y nói rồi không chờ Tiêu Lân nói gì liền dốc chén rượu uống cạn.
Uống cạn chén rượu đó, Mạnh Phú quay vào trong, nói :
- Phu nhân hãy ra tham kiến Tiêu thiếu hiệp và Tịnh Nô cô nương.
Tấm rèm cửa hậu từ từ vén lên và một trung phụ bước ra. Tiêu Lân quan sát trung phụ.
Trung phụ có khuôn mặt trái xoan, mắt to, với đôi mày lá liễu vừa mỏng vừa sắc. Khuôn mặt của người này là một sự hoàn chỉnh, duy có chiếc mũi hơi thô, nếu không thì cũng đáng mặt là một trang giai nhân của Hàm Đan.
Trung phụ bước đến xá Mạnh Phú :
- Tiện thiếp tham kiến tướng công.
Vẻ nhu mì, nhã nhặn của trung phụ khiến Tiêu Lân phải cau mày.
Chàng nghĩ thầm :
- Không biết bà ta có xem Mạnh Phú là kẻ thù của mình không ?
Lòng dạ nữ nhân thật là khó lường. Hết Dị Thi Âm giờ lại đến Trang Như Hảo sao.
Mạnh Phú khẻ gật đầu rồi nói :
- Phu nhân ! Tiêu công tử có mấy lời muốn tham kiến phu nhân.
Trung phụ nhìn lại Tiêu Lân. Rồi bước đến trước mặt chàng, ôm quyền nhũn nhặn nói :
- Công tử có điều chi cần hỏi Trang Như Hảo ?
Tiêu Lân đứng lên quan sát Như Hảo. Chàng điểm một nụ cười mỉm.
Chàng nghĩ thầm :
- Ta đâu có biết mặt Trang Như Hảo là ai. Yến Yến lại không nhớ rõ mẹ của mình. Chẳng biết người này có đúng là Trang Như Hảo hay không ?
Tiêu Lân ôm quyền từ tốn nói :
- Phu nhân. Tại hạ là Tiêu Lân, bằng hữu với Yến Yến. Phu nhân còn

nhớ Yến Yến không ?
Như Hảo gật đầu :
- Sao Yến Yến còn sống à.
Lệ trào ra khóe mắt Như Hảo. Như Hảo thổn thức nói :
- Ta tưởng đâu Yến Yến đã chết rồi.
Tiêu Lân buông tiếng thở dài nói :
- Trang phu nhân ! Yến Yến vẫn còn sống nên tại hạ mới đến đây.
Tiêu Lân ve cằm :
- Tại hạ sẽ đưa phu nhân đến gặp Yến Yến, nhưng không phải lúc này. Có một vài chuyện tại hạ muốn hỏi phu nhân.
- Công tử cứ hỏi.
Tiêu Lân thuật lại câu chuyện Trương Phong tiêu cục bị cướp tiêu tại Đoạn Hồn Nhai, Trương Tính thì bị Mạnh Phú và Tăng Thừa, Mạnh Vĩnh dồn đến đường cùng phải ôm Yến Yến nhảy xuống Đoạn Hồn Nhai.
Chàng thuật xong mọi chi tiết mới hỏi :
- Tại hạ mạo phạm hỏi phu nhân, chuyện đó có thật không. Và tại sao phu nhân lại trở thành Mạnh phu nhân.
Trang Như Hảo lắc đầu :
- Tiêu công tử, làm gì có chuyện đó.
- Thế chuyện gì đã xảy ra tại Trương Phong tiêu cục này ?
Như Hảo thở dài :
- Nói ra câu chuyện này hổ thẹn vô cùng.
- Phu nhân có thể nói cho tại hạ và mọi người nghe được không ? Nếu như không đúng như tại hạ nghe thì tại hạ xin khấu đầu tạ tội với Mạnh tiêu đầu .
Trang Như Hảo thở dài rồi nói :
- Đây là câu chuyện mà bổn phu nhân đã giấu kín trong lòng mình bao nhiêu năm nay. Muốn quên nhưng không quên được.
Thở ra một lần nữa, Như Hảo nhìn Tiêu Lân :
- Cơ nghiệp Trương Phong tiêu cục này của họ Trương tạo ra. Trương Tính chỉ là một Tổng tiêu đầu. Lúc đó Trương Tính rất quang minh chính đại nên Như Hảo sinh tình kết nghĩa tào khang. Không ngờ tất cả chỉ là vẻ bề ngoài của y mà thôi. Sau khi có được Yến Yến, Trương Tính âm mưu đoạt Trương Phong tiêu cục, và cấu kết với ngoại nhân. Tệ bạc hơn nữa, y còn ngoại tình, chực bán đứng Trang Như Hảo cho ngoại nhân.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Phu nhân có thể cho tại hạ biết ngoại nhân đó là ai không ?
- Những cao thủ ngoài Tây Vực. Như Hảo không biết những người

đó.
- Trương tiêu đầu không thực hiện âm mưu đó.
Như Hảo nhìn vào mắt chàng :
- Nếu y thực hiện được mưu đồ xấu xa đó thì Như Hảo chẳng còn đứng ở đây nói tất cả sư thật với Tiêu công tử. Y không thực hiện được, bởi Mạnh tướng công đã phát hiện ra. Người đã nhờ nhị vị lão đệ Tăng Thừa và Mạnh Vĩnh giúp đỡ cho họ Trương giữ lại tiêu cục.
Tiêu Lân thở dài :
- Thế sao Trương Tính phải nhãy xuống Đoạn Hồn Nhai ?
- Công tử. Sự việc bại lộ, Trương Tính cướp lấy Yến Yến làm áp lực với Như Hảo. Vì lo cho Yến Yến, lúc đó còn quá nhỏ nên mọi người đuổi theo Trương Tính. Vô hình chung y đã ôm Yến Yến nhãy xuống Đoạn Hồn Nhai. Y thật là người tán tận lương tâm.
Tiêu Lân quyền :
- Phu nhân. Sự thể xảy ra như vậy phu nhân có đau lòng không ?
- Ai mà không đau lòng với cảnh ngộ đó chứ. Lão nhân gia cảm ân của Mạnh huynh nên sau ba năm đã cho Mạnh huynh se duyên cùng Như Hảo, rồi trao toàn bộ cơ nghiệp Trương Phong cho Mạnh huynh.
Tiêu Lân khẽ gật đầu.
Như Hảo nói :
- Công tử. Yến Yến giờ đang ở đâu ? Như Hảo sẽ cho người đến đón Yến Yến về tiêu cục.
- Tất nhiên tại hạ sẽ đưa phu nhân đến gặp Yến Yến.
Chàng ôm quyền hướng về Mạnh Phú :
- Mạnh tôn gía. Giờ Tiêu Lân mới biết được sự thật. Thì ra những gì Tiêu Lân nghe đều là những lời gian trá cả. Nay Mạnh phu nhân nói rõ sự thật mới sáng mắt ra. Tiêu Lân có mạo phạm đến Mạnh tôn giá mong tôn giá xá tội.
Mạnh Phú khoát tay :
- Tiêu thiếu hiệp sao lại nói vậy. Lúc đầu chúng ta không hiểu nhưng đã hiểu thì đương nhiên trở thành người trong một nhà. Mạnh mỗ rất muốn Tiêu thiếu hiệp trở thành người của Trương Phong tiêu cục.
Tiêu Lân ôm quyền xá :
- Đa tạ Mạnh tôn giá. Tôn gía không bắt tội còn trọng vọng Tiêu Lân như vậy. Tiêu Lân hổ thẹn vô cùng.
Tiêu Lân chợt cau mày nhìn lại Trang Như Hảo :
- À... Có chuyện này không biết Mạnh phu nhân có thể cho Tiêu Lân thị chứng được không ?
Như Hảo ôn nhu nói :
- Công tử cứ hỏi.

Tiêu Lân ôm quyền hướng về Mạnh phu nhân :
- Mạnh tiêu đầu, chuyện Tiêu Lân thỉnh giáo rất quan trọng. Tại hạ tuyệt nhiên không có ý xúc phạm đến Trang phu nhân.
Mạnh Phú giả lả nói :
- Tiêu thiếu hiệp có gì cứ hỏi.
Tiêu Lân nhìn lại Trang Như Hảo :
- Phu nhân ! Chẳng dấu gì phu nhân. Trước khi tại hạ đến đây có hỏi Yến Yến về nhân dạng của phu nhân, nhưng tiếc Yến Yến còn nhỏ nên không nhớ gì cả. Nhưng trên người phu nhân có một dấu tích mà Yến Yến không bao giờ quên.
Đôi chân mày lá liễu của Như Hảo nhíu lại :
- Công tử muốn thẩm chứng xem tôi có thật là Trang Như Hảo không chứ gì ?
Tiêu Lân ôm quyền :
- Phu nhân đã hiểu ý Tiêu Lân. Nếu không thẩm chứng dấu tích đó, tại hạ chẳng thể nào yên lòng với sự quyết đoán của mình.
- Công tử cứ nói.
Tiêu Lân lưỡng lự rồi nói :
- Yến Yến nói cho tại hạ biết phía ngực trái của phu nhân, cách đầu nhủ hoa một đốt tay có mụt ruồi son. Đây là dấu tích duy nhất để nhận ra người. Nếu phu nhân không nệ hà, Tiêu Lân sẽ nhờ đến Tịnh Nô xem qua dấu tích đó.
Như Hảo nhìn lại Mạnh Phú. Mạnh Phú khẻ gật đầu.
Như Hảo nhìn lại Tiêu Lân :
- Ở đây bất tiện. Công tử có thể cho ta và Tịnh Nô vào biệt phòng ?
Tiêu Lân gật đầu :
- Tất nhiên rồi.
Chàng nhìn lại Tịnh Nô :
- Tịnh Nô muội muội. Huynh nhờ muội nhé.
Tinh Nô gật đầu.
Như Hảo mỉm cười với Tịnh Nô, rồi dời bước đi vào cửa hậu.
Tịnh Nô đứng lên toan đi theo Như Hảo, nhưng Tiêu Lân đã nắm tay nàng lại :
- Tịnh Nô ! Không nên gấp như vậy. Hãy nghe huynh nói đây.
Tịnh Nô nhìn lại chàng :
- Huynh muốn nói gì ?
- Tiêu Lân nói cho mọi người cùng nghe :
- Đây là một dấu tích rất quan trọng, nhất định muội phải quan sát cẩn thận nhưng tuyệt nhiên không được đụng đến người Mạnh phu nhân để tỏ lòng ngưỡng mộ với Mạnh tiêu đầu đó.

Chàng mỉm cười nói tiếp :
- Hy vọng muội sẽ cho huynh sự quyết định đúng đắn.
- Tịnh Nô sẽ không làm huynh thất vọng.
Tịnh Nô đi rồi, Tiêu Lân quay trở lại bàn tiệc, tiếp tục đối ẩm với Mạnh phú. Chàng uống rượu với Mạnh Phú và Tăng Thừa cùng Mạnh Vĩnh với một Thái độ rất hồ hởi và phấn chấn.
Một lúc sau Tịnh Nô và Trang Như Hảo quay trở ra.
Tịnh Nô nói :
- Tiêu huynh ! Đúng như Tiêu huynh nói. Bên ngực trái của Trang phu nhân có nốt ruồi son.
Tiêu Lân ôm quyền xá Trang Như Hảo :
- Phu nhân bỏ qua sự khiếm nhã của tại hạ.
Như Hảo mỉm cười nói :
- Công tử đừng nói vậy. Bất cứ ai trong tình cảnh của công tử cũng phải làm như vậy thôi.
- Phu nhân đỡ lời, tại hạ cảm thấy bớt hổ thẹn phần nào.
Chàng bước ra trước mặt Mạnh Phú :
- Mạnh tôn gía. Xin hãy nhận một xá của Tiêu Lân. Gọi là tạ tội với tiêu đầu.
Mạnh Phú bật đứng lên, khoát tay như thể có bầy ruồi bâu vào mặt. Y vồn vả nói :
- Công tử ! Xin đừng làm vậy, Mạnh mỗ này mắc nợ công tử mới đúng.
Vì nếu không có công tử, Mạnh mỗ
mãi mang hàm oan này suốt đời mà
không rửa được.
Y giả lả cười :
- Mạnh mỗ phải xá lại công tử mới đúng thôi.
Tiêu Lân ôm quyền nói :
- Mạnh tiêu đầu đã không nhận thì Tiêu Lân xin được rút lại một xá của
mình. Mạnh tiêu đầu có thể cho tại hạ và Tịnh Nô lưu lại đây vài ngày để lo một vài việc nhỏ rồi sẽ lên đường.
Như Hảo nói :
- Công tử. Vậy chừng nào công tử mới đưa tôi và Mạnh tướng công đến gặp Yến Yến.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Tại hạ chẳng dấu gì phu nhân. Yến Yến giờ đang ở trong Tử Địa Vô Luân hay còn gọi là Lạc Hồn cốc. Yến Yến ở trong đó rất thanh nhàn nên chẳng muốn ra ngoài nữa. Với lại không phải ai muốn vào Lạc

Hồn cốc cũng được. Khi nào có cơ hội tại hạ nhất định sẽ đưa phu nhân và Mạnh tiêu đầu đến Lạc Hồn cốc thăm Yến Yến.
Mạnh Phú bước đến bên Tiêu Lân nói :
- Tiêu công tử ! Công tử đã có lòng hóa giải những oan nghiệp của Mạnh mỗ. Nếu công tử không lưu lại đây thì Mạnh mỗ cũng níu chân công tử và Tịnh Nô cô nương ở lại cho thỏa lòng tri giao.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Đa tạ tổng tiêu đầu.
Chàng xá Mạnh Phú :
- Đa tạ tiêu đầu.
Mạnh Phú giả lả nói :
- Khách sáo... Khách sáo. Tiêu công tử và Mạnh mỗ giờ đã là người nhà, thậm chí còn hơn thế nữa.
Tiêu Lân mỉm cười. Nụ cười của chàng có quá nhiều bí ẩn khiến cho Mạnh Phú đang giả lả cũng bất giác ngưng bặt lời nói lại.
0o0
Tiêu Lân chắp tay đứng bên cửa sổ cùng với Tịnh Nô. Chàng ôn nhu hỏi :
- Tịnh Nô ! Muội thấy rõ nốt ruồi bên đầu nhũ hoa trái của Trang phu nhân chứ ?
Tịnh Nô gật đầu :
- Tiêu huynh ! Muội đã quan sát thật kỹ.
Tiêu Lân nhìn lại nàng :
- Muội chắc có nốt ruồi đó không ?
- Chắc.
Tiêu Lân mỉm cười nói :
- Huynh đố muội. Vị Trang phu nhân đó có thật là Trang Như Hảo phu nhân không ?
- Đã có nốt ruồi đó tất đúng là Trang Như Hảo phu nhân rồi.
Tiêu Lân nhướng mày nhìn nàng :
- Thế mà huynh cam đoan với Tịnh Nô, Trang Như Hảo phu nhân không phải là Trang Như Hảo phu nhân.
Tịnh Nô nheo mày :
- Tiêu ca nói vị phu nhân đó là giả.
- Đích thị là giả.
- Là giả sao lại có nốt ruồi đúng như huynh nói.
Tiêu Lân mỉm cười với nàng :
- Tịnh Nô xá muội của Tiêu ca sao mà khờ quá.
- Tịnh Nô không hiểu ý Tiêu ca.
- Chính vì Trang Như Hảo phu nhân có nốt ruồi đó nên Tiêu ca mới

khẳng định đó là vị phụ nhân giả. Còn đích thực... Muội hiểu ý huynh chưa.
Tịnh Nô lắc đầu :
- Tịnh Nô không hiểu.
Tiêu Lân nhướng mày :
- Nào mở rộng tâm thức đi, muội sẽ hiểu ngay.
Tịnh Nô cau mày :
- Huynh nói cho muội biết, tại sao Trang Như Hảo phu nhân là giả ? Có gì mà muội không hiểu chứ ?
Tiêu Lân mỉm cười với nàng, rồi nói :
- Tịnh Nô nè, huynh có bao giờ biết trong cơ thể muội có dấu tích gì đâu. Bỗng dưng huynh nghĩ ra và nói bừa. Bên ngực trái của muội có một nốt ruồi son. Nếu không có nốt ruồi son đó thì không phải Tịnh Nô.
Tịnh Nô nheo mày :
- Vậy là huynh chỉ nói bừa dấu tích trên người Trang Như Hảo ?
Tiêu Lân gật đầu :
- Nói bừa, nhưng rồi dấu tích đó lại xuất hiện. Chứng tỏ dấu tích kia được ngụy tạo ra. Họ ngụy tao tất lòi ngay ra cái đuôi gian trá. Còn hỏi gì nữa không ?
Tịnh Nô nhìn chàng :
- Ai dạy cho huynh cái trò này vậy ?
Tiêu Lân chỉ vào đầu mình :
- Huynh dạy cho huynh đó. Phàm kẻ gian trá thì luôn hành sự bằng sự gian trá của mình.
Chàng buông một tiếng thở dài rồi nói.
- Huynh chỉ lo không biết Trang Như Hảo phu nhân thật bây giờ ra sao đây. Nhất định sự xuất hiện của huynh tại Trương Phong tiêu cục đã bứt dây động rừng. Mạnh Phú sẽ hạ Trang Như Hảo phu nhân nếu như người còn sống.
Thốt ra câu này vẻ mặt Tiêu Lân trang trọng và đanh hẳn lại.
Tịnh Nô nhìn chàng nói :
- Tiêu ca... Tiêu ca cho Tịnh Nô hỏi một điều này nhé.
Tiêu Lân gật đầu.
- Muội hỏi, Tiêu ca sẵn sàng trả lời.
- Tiêu ca phải trả lời bằng sự thành thật không được gian trá với muội.
Tiêu Lân gật đầu .
- Với Tịnh Nô, nếu Tiêu Lân là kẻ gian trá thì chẳng phải là Tiêu Lân và cũng chẳng dám nhìn mặt muội.

- Muội tin huynh.
Muội hỏi đây :
- Yến Yến cô nương là gì mà Tiêu ca lo lắng cho cô nương đó như vậy ?
Tiêu Lân nhăn mày nhìn vào mắt nàng :
- Hê... Tiêu ca biết ngay, thế nào Tịnh Nô cũng hỏi Tiêu ca câu này. Thật ra Tiêu Ca mang ân Yến Yến cô nương rất nhiều. Nếu không có Yến Yến, Tiêu ca đã mất mạng ở biệt cung của Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc. Nếu không có Yến Yến, Tiêu ca không thụ nạp được Hấp Tinh Đại Tà Công. Nếu không có Yến Yến, Tiêu ca không thể rời Tử Địa Vô Luân. Nàng chấp nhận ở lại đó để Tiêu ca ra ngoài. Và Tiêu ca đã hứa với nàng phải lấy lại Trương Phong tiêu cục cho họ Trương. Lời nói của Tiêu ca nặng tợ thái sơn không thể nói rồi không làm.
Chàng buông tiếng thở dài :
- Nay Tiêu ca đã bứt dây động rừng, lo là lo cho Trang Như Hảo phu nhân.
Tịnh Nô nhìn chàng.
- Tịnh Nô phải ngưỡng mộ Tiêu ca.
- Hê... Đừng nói những lời khách sáo đó với huynh chứ.
Nàng mỉm cười.
- Tiêu ca tính sao đây ?
Tiêu Lân nghiêm giọng nói :
- Ý của huynh muốn lưu lại đây để tìm tung tích Trang Như Hảo phu nhân. Muội hiểu ý huynh chứ ?
- Muội hiểu. Tiêu ca có muốn Tịnh Nô dùng Kim bài tử lệnh giúp cho Tiêu ca không ?
Tiêu Lân lắc đầu :
- Không không. Kim bài tử lệnh là của Minh chủ ban cho muội. Không phải chuyện gì cũng đem Kim bài tử lệnh ra dùng cả. Chỉ khi nào đói quá mới dùng đến thôi.
Tiêu Lân nói rồi phá lên cười.
Đang cười Tiêu Lân chợt ngưng bặt lại. Chàng nhìn lên mái ngói, Tiêu Lân nói :
- Biệt phòng của tại hạ có cửa để vào, trên nóc đâu có cửa. Các hạ muốn vào đối ẩm với bổn thiếu gia thì cứ vào bằng cửa chính, cần gì phải lúp ló trên nóc nhà chứ.
Có tiếng động trên mái ngói rồi mọi sự trở lại im lặng.
Tiêu Lân quay lại Tịnh Nô nói :
- Mạnh Phú cho người theo dõi Tiêu ca và muội. Nhất cử nhất động

của huynh và muội hẳn đã được người của Trương Phong tiêu cục chú nhãn đến. Điều này chứng tỏ Trương Như Hảo phu nhân vẫn còn sống và bị giam cầm ở đâu đó.
- Tiêu ca. Phải làm gì để cứu Trang Như Hảo phu nhân ?
Tiêu Lân nhìn Tịnh Nô nheo mày suy nghĩ rồi nói :
- Tịnh Nô giúp huynh... Muội có thể giả dạng huynh đi đứng trong biệt phòng này. Còn huynh sẽ theo dõi Mạnh Phú. Tiêu ca sợ hắn sẽ giết Trang phu nhân để diệt khẩu.
Tịnh Nô gật đầu.
- Muội cũng nghĩ như Tiêu ca.
- Tiêu ca phải hành động trước gã, may ra mới cứu được Trang phu nhân.
Có cứu được Trang phu nhân mới có thể lấy lại được Trương Phong tiêu cục.
Tịnh Nô gật đầu.
Tiêu Lân nói nhỏ vào tai Tịnh Nô, rồi bước đến bàn bày rượu ra.
Chàng nhìn Tịnh Nô mỉm cười.
Nàng khẽ gật đầu với chàng.
Tiêu Lân nhướng mày nói :
- Tịnh Nô muội... Huynh và muội sẽ uống rượu thâu đêm suốt sáng chứ. Hảo tửu của Trương Phong tiêu cục quá ngon, ta không thể nào ngủ được.
Tiêu Lân vừa nói vừa vận chuyển Hấp Tinh Đại Tà Công hướng lên mái ngói tạo thành một cái lỗ vừa đủ một người chui qua. Những viên ngói được rút ra được luồng xoáy kình Hấp Tinh Đại Tà Công đưa xuống nhẹ nhàng như những cánh bướm đậu xuống sàn biệt phòng.
Tiêu Lân nhướng mày :
- Tịnh Nô bảo trọng.
Tịnh Nô nói :
- Tiêu ca cũng phải bảo trọng đó.
Tiêu Lân toan thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ thì bất ngờ Tịnh Nô nắm tay chàng.
- Tiêu ca.
Nhìn lại Tịnh Nô Tiêu Lân nói :
- Muội.
Nàng buông tay Tiêu Lân nhỏ nhẹ nói :
- Huynh hứa với muội là bất cứ chuyện gì huynh cũng phải cẩn trọng.
Tiêu Lân gật đầu :
- Huynh hứa.
Nàng mím môi chớp mắt. Sau cái chớp mắt đó trong đôi thu nhãn

của Tịnh Nô phảng phất một làn nước long lanh. Nàng nấc nghẹn nhưng không khóc mà gượng nói :
- Tịnh Nô lo cho huynh.
Tiêu Lân nắm tay nàng :
- Tiêu ca cũng cho muội. Huynh sẽ quay về.
Nó rồi Tiêu Lân thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ băng qua lỗ hổng trên mái ngói.
Chàng đi rồi chân diện Tịnh Nô chợt thay đổi. Vẽ nhu mì đoan thục chợt biến mất, thay vào đó là những nét lạnh lùng, mà chỉ nhìn thấy thôi đã khiến kẻ đối diện phải rợn người.

Hồi 37
Vạch Mặt

Tăng Thừa đẩy cánh cửa kiên cố chẳng khác gì thiên lao tử tù rồi cùng với Mạnh Vĩnh và Trang Như Hảo bước vào thạch thất.
Trong thạch thất là một trung phụ với mái tóc hoa râm rối bời. Chân diện héo úa trông thật khốn khổ và nhẫn nhục. Ba người đó vừa bước vào, trung phụ ngẩng mặt nhìn lên họ. Đôi mắt đờ đẫn, tợ hồ mất hẳn sinh khí.
Trung phụ nói :
- Cáp Tiêm ! Các ngươi đến đưa Như Hảo đi gặp tướng công và Yến Yến không ?
Mạnh Vĩnh và Tăng Thừa bước ra đứng sau lưng Cáp Tiêm, người vừa giả trang làm Trang Như Hảo.
Cáp Tiêm bước đến trước mặt Trang Như Hảo. Thị chắp tay sau lưng, ôn như nói :
- Trang Phu nhân. Bổn nương đến nói cho phu nhân một tin vui cũng nói cho phu nhân một tin buồn. Mười lăm năm bổn phu nhân bị gã nghĩa đệ đốn mạt Mạnh Phú giết chồng giết con rồi giam vào trong thạch thất này đã quá đủ rồi. Quá đủ để bổn phu nhân tiếp nhận sự đau khổ thì đâu có tin gì khiến cho ta vui, hay có tin gì khiến cho ta buồn.
Như Hảo buông tiếng thở dài lắc đầu nói :
- Thật ra bổn phu nhân chỉ muốn tìm đến cái chết. Nhưng ta níu lại sự sống tù đài chỉ để chờ đến cái ngày Mạnh Phú nhận lảnh quả báo

của trời đất. Nhận lãnh sự trừng phạt của hóa công. Và chờ đợi...
Cáp Tiêm cướp lời Như Hảo.
- Chờ đợi một chút hy vọng Trương Tiêu đầu quay về.
- Ai sống mà không hy vọng. Cho dù hy vọng kia đã thật sự tắt lịm trong ta từ bao nhiêu năm qua.
Cáp Tiêm nhìn Như Hảo quì gối ngồi trên hai gót chân. Thị điểm nụ cười rồi nói :
- Sự chờ đợi của phu nhân đã có kết quả đó.
Như Hảo nhìn lên với đôi mắt sáng ngời.
- Cáp Tiêm. Nàng muốn nói gì ?
- Bổn nương đã nhìn thấy ánh lửa hy vọng lại hiện trong hai con ngươi của phu nhân.
Trang Như Hảo ngập ngừng hỏi :
- Cáp Tiêm. Phải chăng Trương đại ca đã quay về cùng với Yến Yến.
Cáp Tiêm lắc đầu :
- Chẳng ai quay về cả.
Vẻ thất vọng, đau khổ lại hiện lên mặt Như Hảo.
Cáp Tiêm nói :
- Hai người đó không quay về, nhưng Cáp Tiêm có tin này khiến cho phu nhân hoan hỉ vô cùng. Yến Yến của phu nhân vẫn còn sống. Ả đang có mặt tại Tử Địa Vô Luân, sống một cuộc sống thanh nhàn, nên không muốn rời Tử Địa Vô Luân.
Như Hảo chồm lên, tay ôm lấy chân Cáp Tiêm.
- Cáp Tiêm. Có thật như vậy không ?
- Rất thật. Tiêu Lân đã đến Trương Phong tiêu cục theo sự thỉnh cầu của Yến Yến. Thị muốn gã Tiêu nho sinh đó đoạt lại Trương Phong tiêu cục. Chỉ bấy nhiêu đó cũng đủ chứng minh Yến Yến vẫn còn sống.
- Cáp Tiêm. Bổn phu nhân sẵn sàng trao lại tất cả Trương Phong tiêu cục cho các ngươi. Ta chẳng đòi hỏi gì cả. Chẳng màng gì cả. Hãy đưa ta đến gặp vị Tiêu công tử đó, rồi ta sẽ cùng với y đi ngay đến Tử Địa Vô Luân nào đó.
Như Hảo đưa tay qua khỏi đầu :
- Cáp Tiêm. Hãy nói với Mạnh Phú rằng, Trang Như Hảo thề không làm khó gì với y đâu . Và cũng chẳng đòi hỏi gì đâu, thậm chí ta cũng không nhắc đến những chuyện trong dĩ vãng.
Cáp Tiêm gỡ tay Như Hảo ra khỏi chân mình. Thị chắp tay sau lưng trang trọng nói :
- Trang phu nhân. Một khi tên đã buông thì có giữ lại được không ?
Cáp Tiêm lắc đầu :

- Nhất định là không. Cho dù lời của Trang phu nhân rất thành thật, thậm chí là một lời van xin thì tên cũng đã ra khỏi cung rồi chẳng thể nào thu hồi lại được.
Cáp Tiêm nhìn Trang Như Hảo, nghiêm giọng nói :
- Bổn nương hiểu một người trong tình cảnh của phu nhân cũng chẳng muốn sống đâu. Nên Cáp Tiêm mới đến nói cho phu nhân biết tin vui là Yến Yến vẫn còn sống, để phu nhân xuống suối vàng gặp Trương tiêu đầu. Phu nhân hẳn sẽ nhắm mắt yên lòng rồi chứ.
Như Hảo ngoảnh mặt nhìn lên Cáp Tiêm :
- Cáp Tiêm ! Các ngươi muốn ta chết. Ta sẵn sàng chết. Chết mà không một lời oán trách, không một lời than van hay oán hận các ngươi. Như Hảo chỉ xin các ngươi cho Như Hảo gặp Yến Yến một lần thôi. Như Hảo muốn thấy Yến Yến lớn ra sao, như thế nào, rồi ta sẵn sàng chết. Chết bằng bất cứ cái chết nào do các ngươi đặt ra.
Cáp Tiêm lắc đầu :
- Điều phu nhân xin, Cáp Tiêm không thế chuẩn y được. Trang phu nhân có thể gặp Yến Yến bằng oan hồn của mình. Chỉ có đến bằng oan hồn hư vô thì phu nhân mới có thể vào được Tử Địa Vô Luân.
Cáp Tiêm nhìn Như Hảo :
- Phu nhân hãy tiếp nhận tin buồn này.
Như Hảo cúi mặt nhìn xuống :
- Yến Yến vẫn còn sống. Yến Yến vẫn còn sống.
Ngẩng lên nhìn Cáp Tiêm. Nụ cười héo hắt hiện trên hai cánh môi của Như Hảo :
- Cáp Tiêm ! Bổn phu nhân rất cảm kích và đa tạ cô đã cho bổn phu nhân biết cái tin Yến Yến vẫn còn sống. Bổn phu nhân đã có thể ra đi được rồi. Như Hảo rất mãn nguyện. Trước khi Như Hảo đi, bổn phu nhân chỉ cầu xin một điều duy nhất.
Cáp Tiêm nói :
- Phu nhân yên tâm. Chúng ta sẽ lo hậu sự cho phu nhân chu đáo.
Như Hảo lắc đầu :
- Với Như Hảo, chết là hết. Như Hảo không cần các ngươi lo hậu sự chu đáo cho ta đâu, mà chỉ cầu xin các ngươi đừng bao giờ hại đến Yến Yến nữa. Như Hảo đã chịu tất cả mọi đau khổ rồi. Chỉ mong Yến Yến được bình an thôi.
Cáp Tiêm lưỡng lự, rồi nói :
- Lời thỉnh cầu của Trang phu nhân CápTiêm sẽ bảo lại với tướng công.
Như Hảo ôm quyền xá :
- Đa tạ cáp Tiêm cô nương.

Cáp Tiêm nhìn Như Hảo một lần nữa, rồi bước qua bên.
Mạnh Vĩnh lòn tay ra sau lưng rút ngọn quỷ đao bước đến trước mặt Như Hảo.
Như Hảo ngẩng mặt nhìn Mạnh Vĩnh. Trang phu nhân ôn nhu nói :
- Mạnh trại chủ là bào đệ của Mạnh Phú. Như Hảo nhờ Mạnh trại chủ nói với bào huynh của người một lời.
Mạnh Vĩnh buông một câu bằng chất giọng cộc lốc :
- Được. Mạnh mỗ sẽ nói.
Như Hảo ôm quyền :
- Đa tạ Mạnh trại chủ.
- Mạnh mỗ đưa mụ đi.
Y vừa nói vừa giơ ngọn quỷ đao qua khỏi đầu.
Ngọn quỷ đao của Mạnh Vĩnh vừa đưa qua khỏi đầu nhưng chưa kịp hạ xuống tước đi cái mạng của Trang phu nhân thì bất ngờ ngọn quỷ đao tuột khỏi tay gã rơi ngay xuống trước mặt Như Hảo.
Mạnh Vĩnh ôm lấy yết hầu tháo lui liên tục, không sao gượng lại được cho đến khi y dựa vào vách thạch thất, mới từ từ quỵ xuống. Hai mắt mở trừng trừng. Tay Mạnh Vĩnh từ từ thả lỏng.
Cáp Tiêm, Tăng Thừa thấy yết hầu Mạnh Vĩnh bị khoét một lỗ thủng xuyên thấu qua phía sau trông thật khủng khiếp. Mọi sự biến diễn ra ngay trước mắt Tăng Thừa và Cáp Tiêm nhưng tuyệt nhiên hai người này chẳng hề phát hiện được một tiếng động nào trước đó.
Tăng Thừa, Cáp Tiêm quay nhìn ra cửa thạch phòng.
Đứng ngay ngưỡng cửa là Hắc y quỷ diện. Bộ hắc y bó chẽn với lớp kim tuyến óng ánh, cùng với chiếc mặt nạ dạ xoa bằng vàng đập vào mắt Tăng Thừa và Cáp Tiêm. Chỉ mới chứng nghiệm nhân dạng của Hắc y quỷ diện, Tăng Thừa lẫn Cáp Tiêm đã thấy bồn chồn trong bụng, và gai lạnh khắp cả người.
Tăng Thừa nắm cứng đốc ngọn quỷ đao nhưng lại không phát chiêu công, mà cứ như bị chôn chân xuống đất, chỉ còn biết dõi mắt nhìn Hắc y quỷ diện. Tay đao của y thậm chí cũng run nhè nhẹ.
Cáp Tiêm rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi nói :
- Tôn giá. Tôn gía là ai ?
Hắc y quỷ diện cất tiếng the thé thật là khó nghe :
- Sát thủ bóng tối.
Giọng nói của y khiến cho Tăng Thừa lẫn Cáp Tiêm phải rùng mình.
Tăng Thừa miễn cưỡng nói :
- Tăng mỗ và Trương Phong tiêu cục không giao thù kết án với tôn gía.
Hắc y quỷ diện khoát tay :

- Không thù nhưng ngươi đã đến số chết.
Tàng Thừa nhăn mặt. Y chợt rít giọng nói :
- Tăng mỗ không đứng yên chờ chết đâu .
Y vừa nói vừa nhích động thân pháp toan chém xả ngọn quỷ đao vào Hắc y quỷ diện, nhưng ý tưởng của Tăng Thừa cứ như đã được Hắc y quỷ diện biết trước.
Hắc y quỷ diện như đã quá quen thuộc với hành động liều lĩnh của những kẻ biết mình phải chết, nên Tăng Thừa vừa thốt ra câu nói đó, chân vừa nhích động, thì Hắc y quỷ diện đã xuất thủ trước.
Một ánh chớp như tinh sa vụt lóe lên, ngọn tiêu đao đã đâm thủng yết hầu của Tăng Thừa. Thủ pháp phi đao của Hắc y quỷ diện vừa nhanh vừa chính xác cúc kỳ, lại tiềm ẩn nội lực vô song khiếp cho họ Tăng gần như không có phản ứng để chống trả lại chiêu công của đối phương.
Cũng giống như Mạnh Vĩnh, Tăng Thừa lùi hẳn về sau dựa lưng vào vách thạch thất rồi mới buông đao từ từ quỵ xuống. Những âm thanh khèn khẹt không ngừng phát ra từ cổ họng gã cho đến khi hồn lìa khỏi xác.
Lợi dụng ngay tình trạng Hắc y quỷ diện vừa phát động chiêu công lấy mạng Tăng Thừa, Cáp Tiêm lách bò ra sau Trang Như Hảo. Thị chộp lấy tóc Như Hảo kéo giật ra sau rồi bấu trảo vào yết hầu Trang phu nhân.
Hắc y quỷ diện nhìn lại Cáp Tiêm.
Cáp Tiêm nói :
- Tiêu công tử muốn Trang phu nhân sống hay là chết.
Hắc y quỷ diện nói :
- Cáp Tiêm phu nhân định lấy như Hảo bức hiếp ta đó à.
- Nếu Tiêu công tử có ý muốn giết Cáp Tiêm thì ta sẽ lấy mạng Trang Như Hảo ngay lập tức. Chắc chắn công tử chẳng muốn Trang phu nhân chết. Đúng không nào.
Hắc y quỷ diện cười khảy rồi nói :
- Ai chết cũng được. Bất cứ người nào trong thạch thất này chết cũng chẳng can gì đến bổn sứ. Phu nhân đã lầm bổn sứ với Tiêu Lân công tử rồi đó. Bổn sứ không phải là Tiêu Lân đâu.
- Không phải Tiêu Lân, sao các hạ lại định cứu Trang Như Hảo.
- Bổn sứ chẳng có cứu ai cả mà chỉ làm theo cảm hứng của mình. Nếu có thì bổn sứ có một chút thương cảm cho vị Trang phu nhân kia mà thôi.
Cáp Tiêm hồi hộp nói :
- Nếu các hạ cho Cáp Tiêm một sinh lộ. Cáp Tiêm hứa sẽ cho Trang

Như Hảo phu nhân một sinh lộ. Xem như các hạ đã làm một việc đại đức cho cả hai người.
- Một lời đề nghị thông minh và đúng với ý của bổn sứ.
Hắc y quỷ diện rọi hung nhãn vào Trang Như Hảo.
- Trang phu nhân có muốn sống không ?
Như Hảo gật đầu :
- Ta rất muốn sống. Chỉ để gặp Yến Yến một lần rồi chết cũng được.
Hắc y quỷ diện gật đầu :
- Tốt ! Bổn sứ chuẩn y lời nói của Trang phu nhân. Khi bổn sứ rời khỏi đây, Trang phu nhân hãy đến biệt sãnh của Mạnh Phú tổng tiêu đầu gặp Tiêu công tử. Y sẽ cho phu nhân biết Yến Yến cô nương đang ở đâu.
Như Hảo khẻ gật đầu.
Hắc y quỷ diện không hỏi Cáp Tiêm mà từ từ quay lưng.
Cáp Tiêm buông tiếng thở phào khi thấy Hắc y quỷ diện quay lưng. Chiếc lưng với lớp kim tuyến phủ phía sau như có ánh chớp làm loáng mắt Cáp Tiêm.
Cùng với sự cảm nhận có ánh chớp đó thì yết hầu của Cáp Tiêm như thể bị một lưỡi tầm sét giáng thẳng vào.
Cáp Tiêm muốn thét lên một tiếng nhưng âm thanh như bị chẹn trong cuống họng chỉ còn phát ra những thứ tiếng quái gở, những âm thanh khèn khẹt, và bóng dáng Hắc y quỷ diện mờ dần trong tầm mắt Cáp Tiêm.
Nhận một ngọn liễu đao chí mạng, mặc dù không quay mặt lại nhưng Hắc y quỷ diện vẫn phát động phi đao cực kỳ chuẩn xác, khiến cho Cáp Tiêm gần như chẳng có phản ứng gì để thực hiện ý định của mình. Cũng giống như Tăng Thừa, Mạnh Vĩnh, Cáp Tiêm thối bộ không ngừng như người né tránh bóng dáng thần chết, rồi dựa lưng vào vách thạch thất cho đến khi quỵ chân xuống hồn lìa khỏi xác trong sự đau đớn hãi hùng.
Lấy mạng Cáp Tiêm rồi, Hắc y quỷ diện mới nhìn lại Như Hảo một lần nữa mới rời thạch thất.
Như Hảo đứng lên nói với theo :
- An nhân.
Như Hảo bước ra khỏi thạch thất thì chẳng còn nhìn thấy nhân dạng Hắc y quỷ diện đâu . Đảo mắt nhìn quanh, Như Hảo nhỏ giọng nói :
- Ân nhân.
Như Hảo phu nhân ôm tay trước ngực :
- Hóa công... Trang Như Hảo đội ân người đã cho cao nhân đến cứu mạng để Như Hảo còn có dịp gặp lại Yến Yến.

0o0
Tiêu Lân ẩn mình quan sát Mạnh Phú.
Tiêu Lân thỉnh thoảng lại buông tiếng thở dài vì nhận ra Mạnh Phú chẳng có vẻ gì nôn nóng hay sốt ruột cả.
Thậm chí y rất dửng dưng như thể một người nhàn hạ không quan tâm đến nhưng việc vừa xảy ra khi Tiêu Lân xuất hiện đến Trương Phong tiêu cục.
Nếu Mạnh Phú trông nhàn nhã bao nhiêu thì Tiêu Lân cảm thấy nóng ruột bấy nhiêu. Chàng có cảm tưởng gã họ Mạnh này biết chàng đang rình rập gã.
Tiêu Lân bắt đầu sốt ruột thì Mạnh Phú lại bình nhiên uống rượu. Thậm chí còn chưng những bức họa pháp ra ngắm nghía như thể trêu cợt chàng.
Tiêu Lân nghĩ thầm :
- Con khỉ họ Mạnh này đang định giở trở quái quỷ gì đây.
Suy nghĩ một lúc nữa, Tiêu Lân mới rời khỏi nơi ẩn náu, bước đến gõ cửa biệt sãnh của Mạnh Phú.
Mạnh Phú bước ra mở cửa. Vừa thấy Tiêu Lân gã mỉm cười :
- À Tiêu công tử.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Đêm khuya, tại hạ thấy biệt sãnh của Tổng tiêu đầu còn đèn. Biết tổng tiêu đầu chưa ngủ nên qua đây đàm đạo.
Mạnh Phú nói :
- Mời công tử vào trong.
Tiêu Lân bước vào. Chàng đi thẳng đến bức họa pháp ngắm nhìn.
- Mạnh tiêu đầu đúng có cái thú tao nhã, vừa uống rượu vừa ngắm họa tranh. Đúng là tao nhân mặc khách.
Mạnh Phú gỉa lả cười rồi nói :
- Công tử quá khen khiến Mạnh mỗ hổ thẹn. Phàm mọi đêm bổn tiêu đâu rất ngon giấc, nhưng đêm nay khó ngủ nên mới độc ẩm ngắm tranh.
- Chẳng biết bổn tiêu đầu có linh cảm gì mà lại khó ngủ như vậy.
Lão nhìn Tiêu Lân.
- Bổn tiêu đầu có linh cảm như có ai đó đang rình rập bổn tiêu đầu vậy.
- Trương Phong tiêu cục nổi tiếng Hàm Đan thì ai dám rình rập Mạnh tiêu đầu.
Mạnh Phú ngồi xuống ghế, bưng bầu rượu rót ra hai chén. Y vừa rót rượu ra chén vừa nói :
- Tiêu công tử không biết đấy thôi phàm tiêu cục nổi tiếng bao nhiêu

thì Mạnh mỗ càng phải đối phó bây nhiêu.
Tiêu Lân nhướng mày :
- Mạnh tiêu đầu đối phó gì à. Có gì để Mạnh tiêu đầu phải đối phó chứ ?
Mạnh Phú giả lả cười rồi nói :
- Trương Phong tiêu cục nổi tiếng Hàm Đan, nên được rất nhiều người đặt niềm tin mà gởi cho áp tiêu. Những chuyện áp tiêu như vậy, bổn tiêu đầu không thiếu kẻ thù, huống chi còn những người rắp tâm toan hãm hại Mạnh mỗ để đoạt tiêu cục nữa.
Tiêu Lân gật đầu :
- Thì ra vì những chuyện đó mà Tổng tiêu đầu ăn không ngon ngủ không yên được. Nếu tại hạ là Mạnh tiêu đâu thì trao hẳn Trương Phong tiêu cục nay cho ai đó còn mình vui thú nhàn nhã, ngao du sơn thủy, có hay hơn không.
Mạnh Phú giả lả nói :
- Công tử không biết thôi, đã chọn lấy nghiệp rồi thì khó mà bỏ nghiệp được.
Y bưng chén rượu :
- Mời Tiêu thiếu hiệp.
Tiêu Lân bưng chén nói :
- Mời Mạnh tiêu đầu.
Hai ngươi cùng cạn chén.
Tiêu Lân đặt chén xuống bàn rồi nói :
- Mạnh tiêu đầu ! Đêm khuya thế này tiêu đầu không ngủ được, phàm những lúc khó ngủ như thế này thì tại hạ hay hàn huyên tâm sự, nhưng tổng tiêu đầu thì chỉ ngồi độc ngắm họa pháp một mình. Trang phu nhân không đến hàn huyên với Mạnh tôn gía à.
Mạnh Phú gượng cười nói :
- Mạnh mỗ chẳng bao giờ làm phiền đến nương tử của mình. Chỉ những lúc cao hứng lắm, Mạnh mỗ mới hàn huyên tâm sự với nương tử. Còn những lúc như thế này, Mạnh mỗ chỉ thích ngồi thư giãn một mình để suy tư về những công việc sắp tới của Trương Phong tiêu cục.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Tại hạ phải học ở Mạnh tiêu đầu rất nhiều.
Tiêu Lân rót rượu ra chén. Chàng vừa rót rượu vừa nói :
- Tại hạ cứ áy náy khi thấy đèn trong biệt sãnh của tiêu đầu đã quá khuya mà vẫn còn cháy.
Mạnh Phú ôm quyền nói :
- Tiêu công tử có thể cho Mạnh mỗ biết vì sao công tử áy náy à.

Tiêu Lân nhìn Mạnh Phú ôn nhu nói :
- Tại hạ cứ ngại phải chăng vì sự xuất hiện đột ngột của mình khiến cho Mạnh tiêu đầu không ngủ được mà chạnh lòng.
Mạnh Phú mỉm cười ve cằm. Nhìn chàng nói :
- Tiêu công tử đừng áy náy. Những gì công tử đã làm khiến cho Mạnh mỗ hoan hỷ vô cùng. Công tử vừa hóagiải được oan nghiệp cho Mạnh mỗ. Bao nhiêu năm nay, đúng ra đến giờ này Mạnh mỗ phải ngủ ngon mới đúng, nhưng Mạnh mỗ không ngủ được vì nghĩ đến thời điểm công tử rời Trương Phong tiêu cục, chẳng biết lễ tạ thứ gì cho đáng với những gì công tử đã làm.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Tại hạ cảm kích sự hào phóng của tiêu đầu... Cảm kích vô cùng.
Tiêu Lân bưng chén :
- Tiêu Lân mượn chén rượu này bày tỏ lòng cảm kích với Mạnh tiêu đầu .
- Đa tạ Tiêu công tử có lòng nghĩ đến Mạnh mỗ.
Hai người cùng cạn chén.
Đặt chén xuống bàn, Tiêu Lân nhìn Mạnh Phú nghĩ thầm :
- Gã gian trá này hình như đã đoán ra mục đích cửa mình. Gã đã hoài nghi mình và định giở trò gì đây. Tiêu Lân suy nghĩ rồi buông tiếng thở dài.
Nghe chàng thở dài, Mạnh Phú hỏi :
- Tiêu công tử có điều chi thở dài ?
Tiêu Lân nhìn lão. Đôi chân mày chàng nhíu lại. Tiêu Lân nghĩ thầm :
- Mạnh Phú, nếu không nghĩ đến sự an nguy của Trang phu nhân thì bổn thiếu gia đã vạch cái mặt của ngươi rồi, đừng có nhìn bổn thiếu gia bằng ánh mắt đó nhe.
Tiêu Lân gượng cười nói :
- Tại hạ không nghĩ gì cả, mà chỉ nghĩ đến cái ngày rời khỏi đây không biết chừng nào quay về nữa.
Mạnh Phú rót rượu ra chén :
- Tứ hải giai huynh đệ, có duyên tất Mạnh mỗ và Tiêu công tử sẽ lại gặp nhau.
Tiêu Lân khẻ gật đầu. Bất ngờ chàng đứng sổng lên nói :
- Chết rồi !
Manh Phú giật mình. Lão cũng đứng bật lên theo chàng :
- Công tử có gì à ?
- Tại hạ cần phải gặp Trang phu nhân ngay bây giờ.
Đôi chân mày nhợt phếch của Mạnh Phú nhíu lại.
- Bỗng dưng công tử có ý gặp phu nhân của Mạnh mỗ trong đêm

hôm khuya khoắt như thế này. Gặp nương tử của bổn tiêu đầu, công tử có chuyện gì không ?
Tiêu Lân ôm quyền :
- Tất nhiên là có rồi ! Không giấu gì Mạnh tiêu đâu. Yến Yến cô nương có gởi cho tại hạ một lá thư và nói phải đưa đến tận tay Trang phu nhân. Khi gặp Trang phu nhân và Mạnh tiêu đầu, tại hạ chỉ nói nhưng chuyện gì không đâu mà quên hẳn. Thậm chí qua đến biệt sãnh của tiêu đầu, Tiêu Lân cũng còn quên, giờ mới sực nhớ ra.
Nói rồi chàng gỉa lả cười nói :
- Tiêu đầu có thể đưa tại hạ đi gặp Trang phu Nhân.
Mạnh Phú nhìn chàng gỉa lả nói :
- Công tử cứ trao cho Mạnh mỗ. Ngày mai Mạnh mỗ trao lại cho nương tử cũng không được sao. Chúng ta cứ ở đây uống rượu tán ngẫu, ngắm tranh họa.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Không được. Tại hạ phải đích thân trao cho Trang phu nhân. Đây là thỉnh ý của Yến Yến. Phải trao tận tay mẫu thân của nàng.
- Bổn tiêu đầu đường đường là tướng công của Trang Như Hảo. Công tử không tin vào Mạnh mỗ à.
- Tất nhiên tại hạ tin rồi, nhưng trao cho Trang phu nhân vẫn hơn.
Chàng ôm quyền nói :
- Mạnh tiêu đầu hẳn không trách Tiêu Lân. Mạnh tiêu đầu ! Hẳn giờ này Trang Như Hảo phu nhân vẫn còn thức.
Mặt Mạnh Phú sa sầm. Y buông tiếng thở dài rồi nói :
- Tiêu công tử ! Cho dù lúc này nương tử còn thức thì Mạnh mỗ cũng không thể đưa công tử đến gặp nương tử được.
Tiêu Lân tròn mắt nhìn Mạnh Phú :
- Sao không được à ?
- Mạnh mỗ không muốn nương tử của mình bận rộn và suy tư với những gì đã xảy ra trong quá khứ. Đã là quá khứ thì phải cho nó vào quá khứ. Cứ kéo quá khứ về với thực tại, Mạnh mỗ e rằng chẳng được lợi ích gì mà chỉ khiến cho nương tử buồn lòng hơn mà thôi.
Tiêu Lân nhìn Mạnh Phú. Chàng suy nghĩ rồi nói :
- Tôn gía nói chí phải. Có lẻ quá khứ nên cho nó vào quá khứ, chẳng nên níu kéo nó về thực tại làm gì.
Chàng nheo mày nhìn vào mặt Mạnh Phú.
Thấy Tiêu Lân nhìn mình đăm đăm, Mạnh Phú cau mày hỏi :
- Sao công tử nhìn Mạnh mỗ như vậy ?
Tiêu Lân nói :
-

- Công tử thấy gì lạ à ?
- Bỗng dưng mặt của tôn gía nổi đầy mụt ruồi. Mụt ruồi ở đâu mà nổi nhiều thế.
Đôi chân mày của Mạnh Phú nhíu lại. Y ngập ngừng hỏi :
- Công tử nói sao, mặt mạnh mỗ nổi đầy mụt ruồi.
Tiêu Lân gật đầu :
- Chính vì thế mà tại hạ mới nhìn tôn giá. Phạm những người tự dưng nổi đầy mụt ruồi thì số mạng của họ đã tận rồi ! Chẳng biết số mụt ruồi trên mặt tôn gía có tự bao giờ. Nếu nó vừa mới nổi thì coi chừng rất nguy hiểm đến tính mạng.
- Mặt của Mạnh mỗ đâu có mụt ruồi.
- Vậy là nó vừa mới nổi. Theo như kiến văn tướng số của tại hạ thì những ai tự nhiên nổi mụt ruồi như tôn gía nhất định sẽ có kiếp họa đến với người. Không biết kiếp họa đó là kiếp họa gì nhưng sẽ rất khủng khiếp.
Đôi chân mày của Mạnh Phú châu vào với nhau.
- Lạ thật. Để Mạnh mỗ đi xem lại mặt mình.
- Nhân tiện tiêu đầu đến thư phòng của phu nhân để xem mặt. Tiêu Lân xin được đi theo trao vật của Yến Yến cho phu nhân.
Mạnh Phú vùa dợm bước thì dừng lại. Y nhìn lại Tiêu Lân, nói :
- Bổn tiêu đâu không đi lên thư phòng của Trang Như Hảo.
Tiêu Lân nhăn mặt nói :
- Không đến thư phòng của Trang phu nhân vậy Mạnh tiêu đầu xem mặt ở đâu. Tại hạ thiết nghĩ chỉ ở thư phòng của phu nhân mới có gương đồng cho tôn gía xem mặt thôi.
Mạnh Phú nghiêm giọng nói :
- Tiêu công tử ! Bổn tiêu đầu không tên thư phòng của Trang Như Hảo vẫn xem mặt mình được.
- Làm sao không có gương mà tôn gía vẫn xem được.
- Tự Mạnh mỗ xem được cho mình.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Vậy tại hạ phải theo tôn gía xem làm cách nào mà tôn gía xem được mặt mình.
Mạnh Phú sa sầm mặt :
- Tiêu Lân. Thì ra công tử có gì ? Cứ nói thẳng ra đi.
Tiêu Lân chắp tay sau lưng nhìn Mạnh Phú :
- Tông tiêu đầu đã hỏi, tại hạ buột phải nói. Chẳng còn gì để quanh co nữa. Hãy cho Tiêu Lân biết Trang Như Hảo phu nhân đang ở đâu.
Mặt Mạnh Phú đanh lại :
- Bổn tiêu đầu đã nói rồi. Nương tử của bổn tiêu đầu đang ở tại thư

phòng.
Tiêu Lân lắc đầu, nghiêm giọng nói :
- Tại hạ không muốn nói đến vị Trang phu nhân mà tại hạ đã gặp trên đại sãnh Tổng đàn tiêu cục.
- Thế công tử còn muốn Trang phu nhân nào nữa ?
- Tại hạ muốn gặp Trang phu nhân thật kìa.
Manh Phú gắt giọng nói :
- Công tử đừng làm khó cho bổn tiêu đầu nữa. Tịnh Nô cô nương đã thẩm tra rồi. Và đã xác định Trang Như Hảo với công tử.
Tiêu Lân gắt giọng đáp lời Mạnh Phú :
- Con khỉ.
Mạnh Phú há hốc miệng nhìn chàng.
Tiêu Lân nói :
- Tịnh Nô thẩm tra thân phận thật của Trang phu nhân mới biết người tại hạ gặp trên đại đường Tổng đàn tiêu cục là Trang Như Hảo giả. Tiêu đầu biết không, Trang phu nhân thật đâu có nốt ruồi nào bên ngực rại mà chỉ do tại hạ bịa ra thôi. Thế rồi nốt ruồi son bỗng dưng mọc lên bên ngực trái của Trang phu nhân. Cũng như những nốt ruồi mọc trên mặt Mạnh tiêu đầu vậy.
Tiêu Lân nhìn vào mắt Mạnh Phú :
- Đừng giả vờ nữa. Dẫn bổn thiếu gia đến gặp Trang phu nhân đi.
Chân diện Mạnh Phú cau hẳn lại với những nét hung hãn. Y gằn giọng :
- Công tử đừng làm khó cho bổn tiêu đầu. Chẳng còn Trang phu nhân nào cả đâu.
Gã vừa nói dứt câu thì Trang Như Hảo từ ngoài cửa biệt phòng bước vào.
Vừa bước vào biệt sãnh của Mạnh Phu. Như Hảo nói :
- Mạnh Phú. Thế ngươi còn nhận ra Như Hảo này không. Như Hảo đã bị ngươi giam trong thạch thất suốt mười lăm năm.
Tiêu Lân nhìn Trang Như Hảo mái tóc muối tiêu cùng vẻ mặt tiều tụy. Chàng phán đoán đây mới là Trang Như Hảo.
Vừa thấy Trang Như Hảo, mặt Mạnh Phú biến sắc. Y liếc trộm Tiêu Lân rồi nhìn ai Như Hảo nói :
- Mụ là ai ?
Như Hảo buông tiếng thở dài. Từ tốn nói :
- Mạnh Phú. Khi Tiêu công tử xuất hiện thì ngươi đã phái ngay Tăng Thừa, Mạnh Vĩnh và Cáp Tiêm đến thạch thất giết tẩu tẩu của ngươi. Nếu không có cao nhân quỷ diện thì hẳn giờ này Như Hảo đã là cái xác không đầu bởi quỷ đao của lão đệ ngươi là Mạnh Vĩnh.

Nước mắt trào ra, Trang Như Hảo nói tiếp :
- Mạnh Phú. Trước đây ta và phu quân đối đãi với ngươi như thế nào. Khi ngươi còn là một kẻ hàn vi bệnh hoạn. Chính Như Hảo và Trương Tỉnh đã đưa ngươi về Trương Phong tiêu cục, xem ngươi như bào đệ của mình. Tướng công dạy võ công cho ngươi, còn cho ngươi làm phó tiêu đầu, thế mà ngươi vẫn chưa vừa ý. Còn rấp tâm chiếm cả Trương Phong tiêu cục mà cấu kết với Tăng Thừa, Mạnh Vĩnh ám hại đại ca ngươi giết cả Yến Yến và giam ta vào thạch lao. Những việc ngươi làm trời không dung đất không tha đâu.
Tiêu Lân nhìn Mạnh Phú.
Mặt gã đực ra với sắc diện đỏ bừng rồi chuyển qua mà chàm tái ngắc. Y nhìn Trang Như Hảo nói :
- Mụ này... Sao lại ăn nói sàm ngôn như vậy. Bổn tiêu đầu đâu biết mụ.
- Mạnh Phú. Như Hảo không phải đến đây để vạch mặt ngươi đặng đòi lại Trương Phong tiêu cục đâu. Như Hảo đến theo lời của Diện quỷ ân nhân. Đến vạch mặt ngươi trước Tiêu công tử. Nếu ngươi biết quay đầu lại may ra con còn đặng sinh lộ. Nếu không Diện quỷ không tha cho ngươi đâu.
Nghe Trang Như Hảo nói Tiêu Lân chau mày. Chàng nghĩ thầm đến những lời Trang Như Hảo nhắc đến cao nhân quỷ diện.
Tiêu Lân mình Mạnh Phú :
- Mạnh Phú tôn gía còn gì để nói không ?
Mạnh Phú nhìn Tiêu Lân bằng ánh mắt lưỡng lự.
Tiêu Lân buông tiếng thở dài rồi nói :
- Mạnh Phú tôn gía ! Tại hạ biết cao nhân quỷ diện đó là ai. Những ai trái với đạo lý làm người, y thẳng tay trừng trị chẳng một chút thương xót đâu. Tại hạ hy vọng Mạnh tôn gía sớm nghiệm ra nhân quả đó.
Mạnh Phú buông tiếng thở dài rồi nói :
- Trang phu nhân. Nói vậy những người kia đã bị Quỷ diện gì đó giết chết rồi ư ?
Như Hảo gật đầu :
- Tăng Thừa, Mạnh Vĩnh và cả Cáp Tiêm đều chết bởi lưỡi đao của cao nhân quỷ diện.
Mạnh Phú buông tiếng thở dài nói :
- Tất cả đều chết.
Như Hảo gật đầu :
- Mạnh Phú ngươi hãy quay đầu chịu quy án trước công đường. Chắc chắn sẽ giải được kiếp họa do ngươi gây ra.
Mặt Mạnh Phú sa sầm và đanh hẳn lại với những nét cay độc và

nham hiểm. Y thở ra từ từ rồi nói :
- Trang Như Hảo. Mạnh Phú đến nước này thì chẳng còn gì để mất nữa. Những gì Mạnh mỗ làm thì đã làm rồi. Nếu Mạnh mỗ chết, có lẽ...
Y bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn Tiêu Lân. Mạnh Phú thở ra.
- Nếu Mạnh mỗ có chết. Nhất định phải... Phải kéo theo.
Gã hít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, rồi gằn giọng nói tiếp :
- Mạnh mổ phải kéo theo tên nho sinh thúi này.
Y vừa nói vừa lách bộ bước đến, dựng đứng song thủ vỗ một chưởng với tất cả mười hai thành công lực công thẳng vào vùng thượng đẳng của Tiêu Lân.
Tiêu Lân không né tránh mà dùng đến Hấp Tinh Đại Tà Công đón thẳng đạo phách không chưởng của Mạnh Phu. Chàng vừa đở chưởng của họ Mạnh vừa nói :
- Đến chết dã tâm của tôn gía cũng không bỏ.
Hai đạo phạch không chưởng của Mạnh Phú bị Hấp Tinh Đại Tà Công hóa giải vào cõi hư vô đồng thời rút hắn lao thẳng đến đôi bản thủ của Tiêu Lân. Đôi chưởng ảnh của Mạnh Phú vừa chạm vào đôi bản thủ của Tiêu Lân thì ngay lập tức có một tiếng sấm nổ ra.
Ầm !
Thân ảnh của Mạnh Phú bị đẩy ngược về sau lao thẳng vào vách đại sãnh.
Huỵch...
Toàn bộ xương cốt của gã đều bị gãy nhừ, kinh mạch đứt đoạn, không kịp thốt ra tiếng nào đã hồn lìa khỏi xác.
Tiêu Lân nhìn Mạnh Phú :
- Bổn thiếu gia không muốn giết bá nhân. Nhưng tự bá nhân tìm đến cái chết.
Chàng nhìn lại Trang Như Hảo :
- Vãn bối Tiêu Lân tham kiến Trang phu nhân.
Như Hảo bước đến trước mặt Tiêu Lân :
- Tiêu thiếu hiệp. Bổn phu nhân van xin Tiêu thiếu hiệp hãy đưa ta đến gặp mặt Yến Yến. Gặp được Yến Yến ta chết cũng được.
Tiêu Lân từ tốn nói :
- Phu nhân ! Nhất định phu nhân sẽ được trùng phùng với Yến Yến, nhưng không phải lúc này. Đãy là lúc phu nhân phải chỉnh trang lại Trương Phong tiêu cục. Đó là tâm nguyện của Yến Yến.
Tiêu Lân nắm tay Như Hảo :
- Phu nhân ! Khi nào có cơ hội, vãn bối sẽ đưa Yến Yến ra khỏi Lạc

hôn cốc để phu nhân và Yến Yến được trùng phùng.
- Công tử. Yến Yến có sao không ?
- Phu nhân yên tâm. Yến Yến đang ở trong Lạc Hồn cốc rất bình yên. Tại hạ chưa thể đưa Yến Yến ra khỏi Lạc Hồn cốc bởi vì Sinh tử môn chưa đúng thời khắc mở ra. Với lại ngoài này Yến Yến còn có kẻ thù, không tiện xuất hiện.
- Chừng nào tôi mới gặp lại Yến Yến ?
- Phu nhân cứ lo tịnh dưỡng. Ngày trùng phùng không xa đâu. Vãn bối sớm đưa Yến Yến về đoàn tụ với phu nhân.
Như Hảo bất ngờ quỳ xuống.
Tiêu Lân bối rối đở lấy người Trang phu nhân.
- Thiếu hiệp. Xin nhận một lạy của tôi.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Phu nhân đừng làm vậy. Tại hạ nhận trọng trách lấy lại Trương Phong tiêu cục chỉ vì muốn đền ân cho Yến Yến cô nương. Nếu nhận một lạy của phu nhân thì hóa ra mãi mãi Tiêu Lân mắc nợ Yến Yến. Mong phu nhân hiểu cho vãn bối.
Như Hảo xúc động nói :
- Tiêu thiếu hiệp. Hãy nhận Trương Phong tiêu cục của tôi.
Tiêu Lân gượng cười lắc đầu :
- Phu nhân. Vãn bối không thể nhận được, bởi vì vãn bối còn rất nhiều chuyện phải làm.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Phu nhân bảo trọng Chờ ngày sum họp với ái nữ.
Lệ trào ra khóe mắt của Trang Như Hảo.
Tiêu Lân mỉm cười nói :
- Vãn bối chỉ thỉnh thị phu nhân một điều.
- Công tử nói đi.
- Kẻ chết xem như đã trả nợ mình. Phu nhân có lòng hỷ xả hãy lo hậu sự cho những người đã chết.
Như Hảo gật đầu :
- Thiếu hiệp. Tôi sẽ lo hậu sự cho Mạnh Phú, Mạnh Vĩnh, Tăng Thừa và Cáp Tiêm chu đáo.
- Vãn bối ngưỡng mộ lòng từ tâm của phu nhân. Cáo từ.
Tiêu Lân nói rồi thi triển luôn Hành Tẩu Di Hình Bộ, lướt ra cửa đại sãnh. Chàng nghe tiếng Như Hảo gọi theo mình :
- Tiêu thiếu hiệp.
Tiêu Lân không dừng bước mà vẫn lao đi. Chàng vừa thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ vừa nghĩ đến Hắc y quỷ diện.
Tiêu Lân nghĩ thầm :

- Hắc y quỷ diện là ai. Tại sao lại xuất hiện rất đúng lúc để giúp cho Trang phu nhân. Hành tung của con người này quá ư bí ẩn và thần kỳ.
Càng suy nghĩ về Hắc y quỷ diện. Tiêu Lân càng cảm thấy con người này rất thần bí và có hành động không thể nào đoán được. Thậm chí chàng cũng không biết y là bạn hay là thù. Bởi những việc y làm đều lẫn lộn không phân biệt được là bằng hữu hay kẻ thù.

Hồi 38
Vị Nghĩa TìnhThâm

Tiêu Lân và Tịnh Nô đứng trong gian phong xá trên một ghềnh đá ngắm nhìn dòng Trường Giang. Cảnh về đêm, Trường Giang thật mênh mông và tĩnh lặng. Nếu không có những âm thanh chách chách do những lượn sóng va vào ghềnh đá, thì chỉ có sự tĩnh lặn bao quanh hai người.
Tiêu Lân nhìn sang Tịnh Nô mỉm cười nói :
- Tịnh Nô muội. Theo muội trên đời này cái gì quý nhất ?
Tịnh Nô lắc đầu, nhu mì đáp lời Tiêu Lân :
- Trên đời này có rất nhiều cái quý nhưng có lẽ tính mạng con người là quý nhất.
- Tiêu ca lại nghĩ khác.
Nàng tròn mắt nhìn Tiêu Lân. Về đêm đôi thu nhãn của Tịnh Nô vừa trong, vừa sáng như hai vì sao đêm. Nó toát ra ánh mắt thật kỳ ảo và sắc xảo tột cùng.
Nàng nhỏ giọng nói :
- Ý huynh khác muội. Vậy khác chỗ nào ?
- Tịnh Nô nói đúng, tính mạng con người ta là quý nhất nhưng cũng có những hạng người phải giết đi. Những hạng người như Mạnh Phú thì mạng có đáng quý không ? Y đã vì kim lượng, vì cái tiêu cục Trương Phong mà giết đại ca. Giam tẩu tẩu và không chừa cả một đứa bé gái vừa lên bốn. Thử hỏi cái mạng của y đáng quý không ?
Tịnh Nô nhìn ra ngoài dòng Trường Giang :
- Cái mạng của những người như Mạnh Phú không đáng quý.
- Chính vì thế Tiêu ca mới nói tính mạng của con người trên cõi nhân sinh này đôi khi cũng chẳng đáng gía gì.

- Vậy theo Tiêu ca, cái gì mới là quý ?
Tiêu Lân mỉm cười nhìn nàng nói :
- Tịnh Nô đoán xem, ý của Tiêu ca, cái gì quý nào.
Nàng bẽn lẽn, rồi lắc đầu :
- Tịnh Nô đâu đủ trí thông minh để đoán được ý của Tiêu ca.
- Cái gì cũng đoán không được à. Ít ra thì muội cũng đoán ra chút chút gì chớ.
Tịnh Nô lắc đầu :
- Không ! Tịnh Nô không đoán được đâu. Nếu Tịnh Nô có phép thần thông cũng không thể chui vào đầu Tiêu ca. Có chui vào cũng không đoán được ý của Tiêu ca.
Tiêu Lân điểm vào trán Tịnh Nô :
- Muội làm biếng suy nghĩ thôi. Còn Tiêu ca thì cũng chỉ nói bừa chẳng biết đúng hay sai. Nhưng theo Tiêu Lân cái quý nhất trong cõi nhân sinh này chính là tình người. Nếu có tình người, thì cõi nhân sinh này tránh được kiếp họa trùng trùng.
Chàng nhìn nàng nhướng mày nói :
- Tiêu ca đoán đúng không ?
Tịnh Nô gật đầu :
- Tiêu ca. Nếu không có tình người thì con người đối với nhau chắc chỉ là thú với thú thôi ư.
Tiêu Lân gật đầu .
- Tiêu ca nghĩ vậy.
Chàng quay bước đi đến bên bàn, có sẵn vò rượu hai cân. Tiêu lân ngồi xuống nói với Tịnh Nô :
- Tịnh Nô. Tiêu ca có một báu vật này định để dành nhưng xét cho cùng Tiêu ca muốn tặng nó cho muội.
Tịnh Nô nhìn Tiêu Lân :
- Tiêu ca đã tặng cho Tịnh Nô một số trâm rồi. Còn tặng gì nữa.
- Những chiếc trâm đó chỉ để muội làm đẹp, nhưng thứ báu vật này thì Tịnh Nô có thể trở thành một trang tiểu thư trâm anh đài các. Tin vào Tiêu ca đi.
Tiêu Lân vừa nói vừa cúi xuống. Chàng lấy chiếc chìa khóa bằng vàng đặt lên bàn :
- Báu vật Tiêu ca tặng cho Tịnh Nô là báu vật này. Với kho tàng đó, Tịnh Nô trở thành một trang tiểu thư trâm anh đài các. Tịnh Nô có thích như vậy không ?
Nàng nhìn chiếc chìa khóa để trên bàn. Từ tốn nói :
- Tiêu ca biết chiếc chìa khóa này mở kho tàng. Kho tàng đó ở đâu ?
Tiêu Lân chau mày. Chàng ngập ngừng nói :

- Kho tàng đó, Tiêu ca không biết tọa lạc ở đâu nhưng chìa khóa vàng thì tất nhiên phải mở kho vàng rồi. Chìa khóa nào thì trong kho tàng chứa thứ này mà. Với lại chính vì chiếc chìa khóa này mà Tiêu ca đã bị người ta tranh đoạt, quyết dành lại nó
- Ai ?
Tiêu Lân lắc đầu :
- Huynh cũng không biết.
Tịnh Nô ngồi xuống bên Tiêu Lân, nàng bưng vò rượu toan rót ra chén.
Nhưng Tiêu Lân đã cản lại :
- Tịnh Nô... Tiêu ca thích bưng cả vò rượu uống xem nó ngon như thế nào.
Chàng nói rồi bưng cả vò rượu tu một ngụm dài.
Chờ cho Tiêu Lân đặt vò rượu xuống bàn, Tịnh Nô mới nói :
- Tại sao Tiêu ca lại có ý định tặng Tịnh Nô chiếc chìa khóa quý gía đó.
Tiêu Lân nhìn nàng :
- Muội khờ quá.
- Tiêu ca nói Tịnh Nô khờ... Vậy Tịnh Nô khờ gì nào.
- Tịnh Nô xá muội thiếu thông minh... Thiếu thông minh. Muội chỉ cần suy nghĩ một chút sẽ ra ngay thôi.
Tịnh Nô lắc đầu :
- Tịnh Nô không thích suy nghĩ nhiều muốn nghe Tiêu ca nói :
Tiêu Lân tròn mắt nhìn nàng :
- Sao mà lười biếng thế. Chẳng lẽ Tiêu ca lười biếng, rồi cái bịnh đó lây sang Tịnh Nô tự bao giờ vậy.
Chàng cười khẩy rồi nói :
- Thật ra Tiêu ca làm biếng đi tìm kho tàng này. Thôi thì có muội giao quách cho Tịnh Nô luôn. Nếu như sau này Tịnh Nô tìm được kho tàng nhất định sẽ có phần của Tiêu ca.
Tiêu Lân cầm chiếc chìa khóa đặt vào tay Tịnh Nô.
- Nhìn Tịnh Nô. Tiêu ca biết ngay là người mình có thể đặt lòng tin một khi muốn tim thấy kho tàng. Nhớ chia phần cho Tiêu ca đó.
Tiêu Lân nói rồi ôm vò rượu bước ra ngoài mái hiên gian phong xá.
Chàng bâng quơ nói :
- Tịnh Nô xem kìa. Đêm nay dòng Trường Giang thật tĩnh lặng và êm đềm. Phải chi cuộc sống của mọi người cũng được phẳng lặng và êm đềm như hôm nay.
Tiêu Lân nói rồi dốc vò rượu tu ừng ực. Chàng thả vò rượu xuống đất nhìn lại Tịnh Nô. Mỉm cười nói :

- Tiêu ca sẽ đặt cho Tịnh Nô muội một bài thơ nhé. Tịnh Nô thích thơ của Tiêu ca không ?
Tịnh Nô gật đầu :
- Tịnh Nô thích lắm.
Tiêu Lân ôm vò rượu nhìn ra ngoài dòng Trường Giang :
Chủng đậu nam sơn hà.
Tháo thinh đài miếu hỷ.
Thần hưng ly hoang phế.
Đới nguyệt hà sứ quy.
Đạo hiệp thảo mộc trường.
Tịch lộ triêm ngã y.
Y triêm bất túc tích, đản sử nguyện vô tri.
Dịch :
Trồng đậu dưới núi nam.
Đậu thưa có dại tốt.
Tảng sáng cuốc có dại
Trăng lên vác cuốc về
Đường hẹp cây cỏ rậm.
sương đêm ướt áo tôi
Ướt áo không đáng tiếc
mong đừng trái nguyện thôi.
Ngâm xong bài thi đó, Tiêu Lân nhìn lại Tịnh Nô :
- Tịnh Nô nói xem, ẩn ý gì của huynh trong bài thơ đó.
Tịnh Nô nhìn chàng ngập ngừng nói :
- Phải chăng huynh muốn rời bỏ giang hồ.
Tiêu Lân nhìn sững nàng.
- Hay thật... Tịnh Nô của Tiêu ca bắt đầu sáng dạ và thông minh rồi đó.
Chàng buông tiếng thở dài, từ tốn nói :
- Đang là một gã mọt sách tại Đào Viên thôn. Bất ngờ Tiêu ca bị sóng gió võ lâm cuộn đi. Bây giờ Tiêu ca chỉ muốn quay lại sống những quãng ngày yên bình như hôm nào tại Đào Viên thôn. Biết đến bao giờ mới tìm được những ngày đó.
- Tiêu ca có thể rời khỏi giang hò được mà.
Tiêu Lân nhìn lại nàng :
- Tịnh Nô. Đã bước chân vào võ lâm huynh e khó rút ra được. Bởi vì giờ đây Tiêu ca còn quá nhiều chuyện phải làm sáng tỏ. Tại sao Tiêu thúc thúc lại tạo ra huyết sát cho Thái A Bảo.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Tiêu ca biết tính tình của Tiêu thúc thúc. Người không bao giờ giết

người bừa bãi, mặc dù trước đây Tiêu thúc thúc từng là một sát thủ vô tình.
Chàng buông tiếng thở dài :
- Nhưng điều thứ hai quan trọng hơn. Tiêu ca muốn biết ai đã tạo ra huyết cảnh tại Đào Viên thôn. Bá tính Đào Viên thôn chịu kiếp họa, phải chăng có liên can tới huynh.
Chàng nhìn ra ngoài dòng Trường Giang. Tiêu Lân không ngừng uống rượu cho đến khi vò rượu cạn. Chàng quay trở vào gian phong xá, ngồi tựa lưng vào vách, bâng quơ nhìn lên bầu trời.
Tiêu Lân nhìn Tịnh Nô từ tốn nói :
- Tịnh Nô này... Muội hiểu huynh không ?
Tịnh Nô lưỡng lự rồi gật đầu.
Tiêu Lân mỉm cười nói :
- Nếu Tịnh Nô hiểu Tiêu ca thì...
Chàng giơ vò rượu lên cao.
- Rượu trong vò đã cạn rồi, muội hãy tìm cho Tiêu ca một vò rượu khác có được không ?
Tịnh Nô gật đầu. Nàng nhu hòa hỏi :
- Tiêu ca làm gì thích uống rượu vậy ?
- Đôi khi rượu đem đến cho người ta chút thanh thản vốn dĩ chẳng bao giờ đến với huynh.
- Nếu Tiêu ca cần sự thanh thản, Tịnh Nô sẽ tìm rượu cho huynh.
Tiêu Lân gật đầu. Chàng dóc vò rượu uống cạn rồi quẳng mạnh vò rượu không ra ngoài dòng Trường Giang.
Tịnh Nô nhìn Tiêu Lân một lần nữa rồi quay bước rời gian phong xá. Đi được mươi trượng, Tịnh Nô dừng bước nhìn lại, vẫn thấy Tiêu Lân chắp tay sau lưng đứng dõi mắt nhìn ra ngoài khơi. Chàng có vẽ trầm tư suy tưởng điều gì đó.
Tịnh Nô buông tiếng thở dài rồi thả bước đi.
Khi gian phong xá không còn trong tầm mắt của nàng nữa, Tịnh Nô mới lấy chiếc chìa khóa vàng. Nàng nhìn chiếc chìa khóa trong tay mình với tất cả vẽ lưỡng lự.
Lượng lự một lúc Tịnh Nô cúi xuống dưới chân rút ra một viên pháo lệnh. Nàng nhìn viên pháo lệnh, mà mắt lộ tất cả những nét suy tư, như thể đang phải chọn lựa một quyết định rất khó khăn.
Tịnh Nô nhẩm nói :
- Tiêu ca. Nếu Tiêu ca biết được Tịnh Nô là Hắc y quỷ diện chắc đã không giao cho muội chiếc chìa khóa này. Tiêu ca khờ quá.
Tịnh Nô nói rồi đốt hỏa pháo. Một tia lửa đỏ ối bay vút lên bầu trời đêm rồi bung ra một chòm hoa máu đỏ rực. Đóa hoa hỏa pháo nhanh

chóng lụi tàn.
Chờ cho đóa hoa máu kia tan hẵn, Tịnh Nô mới nhìn về phía gian phong xá.
- Tiêu ca. Tịnh Nô thất lễ, đi mà không nói với Tiêu ca lời từ biệt. Mong Tiêu ca hiểu cho Tịnh Nô.
Nàng nói rồi liền thi triển khinh thuật quỷ dị, thoát vào trong bóng tối. chẳng mấy chốc đã mất dạng chẳng để lại dấu tích gì.
0o0
Tịnh Nô đi rồi. Tiêu Lân mới từ từ quay lại nhìn theo nàng cho đến khi nhân dạng Tịnh Nô mất hút vào bóng đêm. Chàng buông tiếng thở dài :
- Tịnh Nô. Hy vọng nàng sẽ hiểu Tiêu Lân. Dù nàng chỉ là xá muội của Tiêu Lân trong thời gian ngắn nhưng Tiêu ca vẫn tặng cho nàng chiếc chìa khóa đó để làm tròn sứ mạng với Minh chủ.
Buông tiếng thở dài, Tiêu Lân nói tiếp :
- Tịnh Nô... Muội phải bảo trọng.
Tiêu Lân lắc đầu.
- Tiêu ca mong Tịnh Nô sớm rời xa chức nghiệp của một sát thủ vô tình.
Chàng dốc vò rượu tu luôn một ngụm dài, định nhãn nhìn ra ngoài dòng Trường Giang. Chàng suy nghĩ mông lung về chiếc chìa khóa bằng vàng mà Tiểu Cúc đã giao cho mình.
Tiêu Lân lắc đầu nói :
- Đã giao cho Tịnh Nô rồi, mình không còn gì để nghĩ đến nó. Cho dù nó có dẫn mình đến một kho tàng vô giá, hay một tàng kinh bí kiếp võ công.
Tiêu Lân còn đang miên man suy nghĩ thì bầu trời vụt sáng bởi một đóa hoa pháo đỏ rực. Đôi chân mày Tiêu nhíu lại nhìn lên bầu trời. Chàng nhủ thầm :
- Hẳn đây là tín hiệu pháo hoa của Tịnh Nô báo với võ lâm Minh chủ nang đã lấy được chiếc chìa khóa.
Chẳng biết Giang Hàn cần chi chiếc chìa khóa này nhỉ. Nếu lão cần thì nói với mình cũng được. Có lẽ Giang Hàn biết gía trị của chiếc chìa khóa đó.
Ý niệm kia còn đọng trong đầu Tiêu Lân thì có bốn gã Hắc y dạ hành tợ những bóng ma đêm lướt tới. Bốn gã đó đều bịt mặt giống như những thích khách. Họ đứng thành hàng ngang trước mặt Tiêu Lân. Tiêu Lân nhìn họ. Chàng nheo mày lia mắt quan sát từng người rồi nói :
- Các ngươi làm cái khỉ gì mà bịt mặt thế. Chẳng lẽ chân diện của

các ngươi xấu như cóc hay sao mà phải bịt mặt vậy.
Chàng vừa nói dứt câu, bốn gã Hắc y nhân bịt mặt chẳng đáp một tiếng. Tất cả đồng loạt rút khoái đao.
Tiêu Lân nhướng mày, khoát tay :
- Hê... Có gì thì nói. Chưa gì đã rút binh khí làm gì chứ, bộ các người muốn hành thích bổn thiếu gia à. Không dễ đâu nhé. Bổn thiếu gia không chọc ghẹo ai thì các người cũng đừng chọc ghẹo đến bổn thiếu gia đó.
Mặc cho chàng nói, bốn gã Hắc y nhân đồng loạt lắc người phi thân vào gian phong xá.
Bốn gã đó lướt vào gian phong xá thì Tiêu Lân thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ lướt ra ngòai. Khinh thuật của chàng như bóng ma quỷ dị, lướt vụt qua bốn gã đó mà tuyệt nhiên chúng chẳng thể nào cản được.
Lướt ra ngoài gian phong xá rồi, Tiêu Lân nghĩ :
- Chẳng cần bận tâm bận trí chi với bọn người này. Mình bỏ đi cho rồi.
Cùng với ý niệm đó, chàng quyết định thi triển Hành Tẩu Dị Hình Bộ để thoát đi nhưng thật bất ngờ và chẳng thể nào tưởng tượng được, mấy chục gã Hắc y nhân đồng loạt xuất hiện vây chặt lấy Tiêu Lân.
Tiêu Lân buột miệng thốt :
- Ý...
Làm sao chàng không ngạc nhiên khi thấy bao nhiêu người như vậy chực chờ lấy mạng mình.
Tiêu Lân cau mày thối lại một bộ :
- Cây muốn lặng mà gió chẳng chịu dừng. Các người muốn bức ép bổn thiếu gia vào tử lộ thì đừng trách Tiêu Lân đó. Bổn thiếu gia nói trước. Với Hấp Tinh Đại Tà Công, bổn thiếu gia lấy mạng các ngươi dễ như trở bàn tay. Nếu muốn giữ lấy mạng thì đừng cắt sinh lộ của bổn thiếu gia.
Vừa nói Tiêu Lân vừa vận chuyển công phu Hấp Tinh Đại Tà Công.
Lời nói của chàng như thể chẳng được bọn Hắc y nhân quan tâm đến. Tất cả đều rọi mắt vào Tiêu Lân như thể một bầy cáo đói ăn chăm chẳm nhìn con mồi cho dù đó là một vị chúa tể sơn lâm.
Hai gã Hắc y nhân rống lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng rống đó cả hai cùng vung khoái đao lao thẳng đến Tiêu Lân, chẳng khác nào muốn xé xác chàng ra.
Tiêu Lân hơi xoay người phát động Huyết điểm chỉ. Hai đạo chỉ khí đỏ ối, tiềm ẩn nội lực vô vi phối hợp với Hấp Tinh Đại Tà Công bắn đánh thẳng vào hai lưỡi khoái đao của hai gã Hắc y nhân đó.

Hai đạo chỉ kình của chàng cực kỳ chính xác, đập thẳng vào hai lưỡi khoái đao của hai gã Hắc y nhân.
Chát...
Hai ngọn khoái đao bật ra khỏi tay hai gã Hắc y nhân. Mặc dù bị rớt binh khí nhưng hai gã đó chẳng hề biết đến sự sống chết của mình mà vẫn lao tới Tiêu Lân. Cả hai đồng loạt phát chưởng công vỗ tới chàng.
Tiêu Lân không tiên đoán được tình huống này. Chàng những tưởng đâu khi binh khí rơi khỏi tay thì hai gã Hắc y nhân buộc phải thối lại, nhưng không ngờ hai gã đó chẳng biết đến sự an nguy, sống chết của bản thân mình mà vẫn cứ lao đến chàng như hai con sói cực kỳ đói mồi.
Tiêu Lân gằn giọng nói :
- Nhị vị đã buộc Tiêu Lân phải nặng tay rồi.
Vừa nói Tiêu Lân vừa dụng chưởng phát động Hấp Tinh Đại Tà Công đón thẳng đở thẳng vào chưởng ảnh của hai gã Hắc y nhân. Hai đạo xoáy kình vụt thoát ra giữa tâm trung bản thủ của chàng, hứng lấy chưởng công của đối phương.
Ầm...
Hai gã kinh như hai cánh diều bị bắn tung trở lại, ngã xuống đất, nằm bất động. Những tưởng đâu bao nhiêu đó đủ là lời cảnh báo đối với bọn Hắc y nhân, nhưng Tiêu Lân lại càng ngạc nhiên hơn. Chàng có cảm tưởng cái chết của hai gã kia khiến cho bọn người Hắc y nhân nấy càng thêm kích động muốn băm vầm chàng ra làm trăm mảnh. Thêm ba gã nữa đồng loạt lướt vào.
Tiêu Lân thét lên :
- Dừng lại !
Mặc cho chàng nói, ba ngọn khoái đao vẫn bỗ vào chàng. Tiêu Lân buộc phải dụng Hành Tẩu Di Hình Bộ né tránh. Chàng vừa né tránh những ngọn khoái đao vừa nói :
- Các ngươi không thấy bằng hữu của các ngươi thảm hại dưới tay bổn thiếu gia ư ?
Mặc cho chàng nói, ba gã Hắc y nhân vẫn cứ vây chặt lấy Tiêu Lân tung ra những chiêu đao chỉ chực chém đứt chàng thành trăm mảnh. Sư hung hãn của ba gã Hắc y nhân khiến Tiêu Lân cùng phải tức giận và không khỏi sững sờ.
Chàng lạng người tránh né ba ngọn đao đồng thời phát động Huyết điểm chỉ. Ba đạo huyết chỉ cắt ra, điểm thẳng vào hổ khẩu của ba gã đó.
Chát Chát Chát...

Ba ngọn khoái đao bật ra khỏi tay. Ba gã Hắc y nhân cũng như hai gã trước, ba gã này chẳng hề biết đến sự sống chết của mình, mặc dù đã bị rơi binh khí. Ba gã đồng loạt trụ bộ toan phát chưởng khí.
Tiêu Lân thét lên :
- Các người thật là quá đáng mà. Cứ tưởng Tiêu Lân là miếng mồi ngon muốn ăn tươi nuốt sống hả. Để bổn thiếu gia cho các ngươi thấy bản lãnh của mình.
Tiêu Lân vừa nói vừa thi triển tuyệt công Hấp Tinh Đại Tà Công ở cảnh giới cao thâm nhất. Thân ảnh Tiêu Lân quay vùn vụt như một con bông vụ rồi một luồng hộ khí xuất hiện, chẳng khác nào một con trốt, từ từ vây kín lấy chàng.
Con trốt Tiêu Lân xuất hiện ngay giữa vòng tròn bọn Hắc y nhân, nhưng ngay cả hiện tượng đó cũng chẳng làm cho bọn Hắc y nhân e dè.
Ba gã Hắc y nhân vừa rơi binh khí, lắc vai vươn trảo lao thẳng vào con trốt khí đó. Ba đạo Huyền Chưởng Khí Công từ trong con trốt vỗ thẳng ra đón lấy ba gã hắc y đang lao vào.
Ầm...
Ba gã Hắc y nhân bị quẳng ra như người ta quẳng ba viên cuội rồi rơi thẳng xuống đất chẳng khác nào những quả chín rụng khỏi cành.
Ba gã kia vừa rơi xuống đất thì lại tiếp bốn gã khác, chẳng biết đến sự sống chết của mình, đồng loạt rút khoái đao, lướt thẳng vào con trốt khí Hấp Tinh Đại Tà Công. Bốn gã đó cũng lại rơi vào tình trạng như ba gã trước. Nhưng bốn gã này vừa nằm bẹp dưới đất thì năm gã nữa rút binh khí lao vào.
Trong vùng hộ khí Hấp Tinh Đại Tà Công, Tiêu Lân không tin được lại có những người chẳng sợ chết như những gã Hắc y nhân này. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi thế mà Tiêu Lân đã đưa chín gã Hắc y nhân vào cõi hư vô, nhưng cũng chẳng làm cho mọi người kia khiếp sợ. Chính điều đó khiến chàng phải bối rối.
Tiêu Lân nghĩ thầm :
- Các người định biến Tiêu Lân thành một ma đầu khát máu ư.
Ý niệm kia còn đọng trong đầu chàng thì một tiếng nói lanh lảnh thét lên :
- Dừng tay !
Tiếng thét lanh lảnh vừa cất lên ngay lập tức năm gã Hắc y nhân đồng loạt tháo bộ về chỗ cũ.
Tịnh Nô như cánh chim đêm lướt đến. Vừa thấy Tịnh Nô, Tiêu Lân hóa giải ngay Hấp Tinh Đại Tà công.
Tịnh Nô rút Kim bài tử lệnh đưa lên qua khỏi đầu trang trọng nói :

- Tất cả rút lui.
Lời nói của nàng như một mệnh lệnh tối thượng đối với bọn Hắc y nhân.
Tất cả đồng loạt quay bước thi triển khinh công bỏ đi. Thậm chí cũng chẳng quan tâm đến xác của những gã hắc y đang năm dài trên đất.
Tịnh Nô chờ bọn Hắc y nhân rút đi hẳn rồi mới nhìn lại Tiêu Lân :
- Tiêu ca đừng hỏi gì Tịnh Nô.
Tiêu Lân nhìn nàng mỉm cười cầu tình nói :
- Nếu không có Tịnh Nô, Tiêu ca không biết phải hóa giải tình huống này như thế nào.
- Tịnh Nô không ngờ tình huống này lại xảy ra. Nó xảy ra không theo ý của muội.
- Vô lâm là như vậy đó, luôn có sự biến đổi với mình.
Tịnh Nô bước đến trước mặt Tiêu Lân. Nàng nghiêm giọng nói :
- Tiêu ca. Huynh hãy thành thật trả lời những câu hỏi của Tịnh Nô.
- Với muội lúc nào Tiêu ca cũng thành thật.
- Tiêu ca không bất ngờ khi Tịnh Nô có thể ra lệnh cho bọn người vận Hắc y phục tùng mình ư ?
Tiêu Lân lắc đầu :
- Không. Trong tay Tịnh Nô có Kim bài tử lệnh của Minh chủ, tất có thể lệnh cho bọn người này.
- Tiêu ca biết Tịnh Nô là ai chứ ?
Tiêu Lân gật đầu :
- Biết.
Tịnh Nô là ai :
- Hắc y quỷ diện.
- Sao Tiêu ca biết Tịnh Nô là Hắc y quỷ diện.
- Trong bộ lốt Hắc y quỷ diện, Tịnh Nô xuất hiện quá đúng lúc, đúng thời khắc phải xuất hiện. Lần đầu xuất hiện Tịnh Nô muốn lấy mạng Triệu Hỷ, chỉ vì sự xuất hiện không đúng lúc của Triệu Hỷ bên cạnh Tiêu ca và Tịnh Nô, khiến cho Tịnh Nô không thể hành động được.
Tịnh Nô gật đầu :
- Tiêu ca nói đúng. Tịnh Nô muốn lấy chiếc chìa khóa vàng nhưng vì sự xuất hiện của Triệu Hỷ mà Tịnh Nô không hành động được. Triệu Hỷ trở thành cái gai cần phải nhổ đi.
Tịnh Nô buông tiếng thở dài :
- May mắn cho Triệu Hỷ, Tiêu ca đã cứu cô ta.
- Ai cũng có số mạng. Số của Triệu tiểu thư chưa đến, nếu Tiêu ca không cứu thì cũng có người khác đến cứu.
- Cứ cho là như vậy. Nhưng chỉ một lần đó thôi Tiêu ca hẳn chưa

đoán được Hắc y quỷ diện là ai ?
Tiêu Lân gật đầu :
- Chỉ lần đó thôi, Tiêu ca quả là chưa biết Hắc y quỷ diện là ai nhưng có một điều Hắc y quỷ diện không biết.
- Đó là điều gì ?
- Ánh mắt của Hắc y quỷ diện đã để lại trong tâm thức Tiêu ca. Ngay trong giấc ngủ, Tiêu ca cũng mơ thấy ánh mắt đó. Tịnh Nô không biết đó thôi, mỗi người có một ánh mắt khác nhau. Người ta những tưởng đâu ánh mắt chẳng để lại gì.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Nghĩ như thế sai rồi. Mỗi người có một ánh mắt riêng, và có những người khi nhìn kẻ khác để lại dấu ấn bằng ánh mắt. Hắc y quỷ diện có một ánh mắt khiến kẻ đối diện không bao giờ quên.
- Cho dù Tịnh Nô có để lại ánh mắt đi nữa, Tiêu ca cũng không thể nào đoan chắc Hắc y quỷ diện là Tịnh Nô.
- Tịnh Nô nói đúng. Nhưng khi nghe Trang phu nhân nói có cao nhân đến cứu bà ấy tại biệt thất giam cầm nơi Trương Phong tiêu cục thì Tiêu ca nghĩ ngay đến Tịnh Nô. Chỉ có Tịnh Nô mới là Hắc y quỷ diện. Có một điều Tiêu ca phải nhức đầu, lý giải.
- Điều gì khiến Tiêu ca suy nghĩ.
Tiêu Lân nhìn thẳng vào mắt nàng. Buông một tiếng thở ra chàng từ tốn nói :
- Tại sao có hai con người trong muội. Một Tịnh Nô đoan thục nhu mì và hòa nhã. Con người thứ hai là Hắc y quỷ diện, vừa tàn nhẫn vừa vô tâm, hay đúng ra đó là một sát thủ vô tình. Và cuối cùng là mục đích của Tịnh Nô.
Nàng nhìn Tiêu Lân nhỏ nhẹ nói :
- Cuối cùng Tiêu ca đoán ra mục đích của Tịnh Nô.
Tiêu Lân gật đầu :
- Huynh đoán ra mục đích của Tịnh Nô chính là chiếc chìa khóa vàng đang ở trong tay Tiêu ca. Tịnh Nô có chức nghiệp phải đoạt chiếc chìa khóa vàng đó.
- Tiêu ca không cần Tịnh Nô phải ra tay. Mà vẫn trao nó cho Tịnh Nô.
Tiêu Lân mỉm cười :
- Tiêu ca không muốn Tịnh Nô khó xử. Nếu như Tịnh Nô cần thì Tiêu ca trao. Tịnh Nô đáng được hưởng điều đó.
Nàng buông tiếng thở dài, lấy chiếc chìa khóa vàng.
- Tịnh Nô trả lại cho Tiêu ca chiếc chìa khóa này.
Tiêu Lân tròn mắt nhìn nàng :
- Tịnh Nô ! Sao vậy ? Muội không tiếp nhận thành ý của Tiêu ca sao

?
- Tịnh Nô không phải không muốn tiếp nhận thành ý của Tiêu ca. Nhưng Tịnh Nô phát hiện ra rằng, trong tay Tiêu ca còn chiếc chìa khóa thì Tiêu ca tránh được cuộc truy sát của Hắc y tử nhân. Nếu như không còn chiếc chìa khóa này, Tiêu ca nhất định sẽ phải bôn ba. Hôm nay Tiêu ca vượt qua được Hắc y tử Nhân nhưng ngày mai, và những ngày sau nữa, lưỡi hái của tử thần luôn rình rập Tiêu ca.
Tiêu Lân cười khẩy rồi nói :
- Tịnh Nô lo cho Tiêu ca.
Nàng lưỡng lự rồi gật đầu :
- Tịnh Nô lo cho Tiêu ca. Còn Tiêu ca cũng lo cho muội.
Tiêu Lân ve cằm nói :
- Tiêu ca có một cái cố tật. Một khi đã tặng cho ai vật gì thì không bao giờ lấy lại. Nếu Tịnh Nô không tiếp nhận chiếc chìa khóa để chu toàn phận nghiệp, Tiêu ca sao có thể yên tâm được.
Tiêu Lân nắm lấy tay nàng :
- Tịnh Nô lo cho Tiêu ca thì cũng phải cho Tiêu ca một cơ hội lo cho Tịnh Nô chức. Dù sao Tịnh Nô đã quay lại.
Tiêu ca mãn nguyện rồi. Tiêu ca chỉ có một điều duy nhất, muốn muội chuẩn y lời của huynh.
- Tiêu ca nói đi.
- Từ bỏ nhân dạng Hắc y quỷ diện. Nhân dạng đó không phù hợp với Tịnh Nô.
Nàng gỉa lả cười rồi khẻ gật đầu :
- Tịnh Nô sẽ suy nghĩ về lời nói này của Tiêu ca.
Tiêu Lân nhìn nàng.
- Tịnh Nô đi được rồi.
Tịnh Nô lắc đầu :
- Trước khi Tịnh Nô đi. Tịnh Nô muốn uống rượu với Tiêu ca. Uống khi nào say thì thôi.
Tiêu Lân phấn khích nói :
- Tốt ! Huynh và Tịnh Nô sẽ uống thật say. Say đến quên cả trời, cả đất.
Hai người rời phong xá bên dòng Trường Giang tìm đến ngôi tửu điếm đơn sơ nằm ở bên ngoài Hàm Đan. Đêm khuya trong thảo điếm chẳng có ai, nhưng Tiêu Lân vẫn gọi gã điếm chủ thức dậy. Chàng bỏ ra năm nén vàng ròng để bắt gã phải phục vụ rượu cho mình và Tịnh Nô.
Hai người ngồi đối diện với nhau. Họ im lặng nhưng lại nói với nhau rất nhiều.

Gã điếm chủ gần như nằm mộng cũng không thể tưởng tượng được có một đôi nam thanh nữ tú nửa đêm tìm đến thảo điếm của mình đối ẩm. Nếu chỉ đối ẩm thì chẳng nói làm gì, mà hai người, là lại uống rượu nhiều đến độ gã không tin được. Hết vò rượu này đến vò rượu khác được gã bưng ra mà xem chừng chẳng ai chịu ngừng.
Tiêu Lân uống rượu với Tịnh Nô. Chàng những tưởng đâu tửu lượng cửa nàng chỉ độ một hai chén, nhưng khi vào cuộc rồi mới biết Tịnh Nô có tửu lượng mà chẳng một người nào có thể sánh bằng.
Tiêu Lân uống đến vò rượu thứ năm thì mắt đã mờ hẳn, đầu óc choáng váng.
Chàng bưng chén ngất ngưởng nói với Tịnh Nô :
- Không ngờ... Không ngờ... Tửu lượng của muội... Huynh không phải là kẻ đối ẩm sánh ngang với Tịnh Nô.
Tịnh Nô mỉm cười :
- Tiêu ca chịu thua Tịnh Nô chưa.
- Uống một chén nữa Tiêu ca mới thua.
- Được.
Hai người chạm chén rồi uống cạn.
Tiêu Lân đặt chén rượu xuống bàn thì gục luôn chẳng còn biết gì nữa.
Tịnh Nô lay vai chàng :
- Tiêu ca.
Sau khi đoan chắc Tiêu Lân đã say mèm chẳng còn biết trời biết đất, Tịnh Nô mới lấy chiếc chìa khóa trả lại vào ống giày Tiêu Lân, rồi cởi áo khoác đắp lên cho chàng. Nàng lấy trong miệng ra một viên ngọc, đặt vào tay Tiêu Lân.
- Khi thức dậy Tiêu ca sẽ hiểu vì sao muội chẳng bao giờ say.
Tịnh Nô đứng lên bước đến nói với gã điếm chủ rồi nhét vào tay gã hai nén vàng ròng. Nàng từ tốn nói :
- Quán chủ chăm sóc dùm cho Tiêu ca của bổn cô nương. Tiêu ca có mệnh hệ gì, bổn cô nương sẽ tróc nã quán chủ đến cùng trời cuối đất.
Gã quán chủ rối rít nói :
- Tiểu thư yên tâm. Nhất định tiểu nhân sẽ chăm sóc chu đáo cho công tử.
- Tốt. Khi Tiêu ca dậy thì nói với người. Bổn cô nương đã đi rồi. Tiêu ca đừng tìm bổn cô nương.
- Tiểu nhân sẽ nói... Tiểu nhân sẽ nói.
Tịnh Nô bước lại bên Tiêu Lân :
- Tiêu ca... Có một điều Tịnh Nô không bao giờ nói với Tiêu ca... Nếu

xa Tiêu ca Tịnh Nô nhớ huynh nhiều lắm... Và chỉ mong gặp lại Tiêu ca... Rất mong gặp lại Tiêu ca.
Nàng sửa lại chiếc áo choàng đắp lên người Tiêu Lân với vẻ bịn rịn lo lắng :
- Tiêu ca... Chẳng biết đến bao giờ Tịnh Nô mới gặp lại Tiêu ca... Tiêu ca bảo trọng. Nếu có thể hãy rời bỏ võ lâm... Rời bỏ võ lâm.
Tịnh Nô vừa nói vừa trào lệ ra khóe mắt. Vẻ mặt của nàng vừa nhu mì vừa phảng phất một nét buồn vời vợi. Một nét buồn mà bất cứ ai chứng nghiệm thấy cũng phải chao lòng.
Buông tiếng thở dài, Tịnh Nô nhìn Tiêu Lân như thể muốn thu tóm lấy toàn bộ nhân dạng của chàng vào đôi thu nhãn mình lần cuối cùng.
Nàng nhỏ nhẹ nói :
- Tịnh Nô... Tịnh Nô yêu Tiêu ca... Yêu nhiều lắm.
Nói rồi nàng hơi cúi xuống hôn vào búi tóc của Tiêu Lân. Lệ tràn ra nhỏ xuống tóc chàng. Tịnh Nô cảm nhận tất cả mọi nỗi đau trong khoảnh khắc ly biệt này. Nàng muốn nói rất nhiều nhưng lại chẳng biết nói gì nữa. Chỉ có nỗi nghẹn ngào đang dâng ngập tâm thức nàng.
Buông tiếng thở dài. Tịnh Nô nấc nghẹn một tiếng rồi quay bước đi thẳng ra khỏi thảo điếm.

Hồi 39
Thâm Tình, Bất Lụy Thân

Giang Hàn khoanh tay trước ngực, đứng quay lưng về phía Tịnh Nô.
Tịnh Nô quỳ dưới đất với vẻ thành bái hướng về phía Giang Hàn.
Giang Hàn thở hắt ra một tiếng rồi nói :
- Tịnh Nô... Ngươi đã biết người phạm một sai lầm mà bổn tọa không thể dung tha không ?
Tịnh Nô cúi đầu nhỏ nhẹ đáp lời Giang Hàn :
- Chủ nhân Tịnh Nô biết tội của mình rất lớn. Xin chủ nhân trừng phạt.
- Trừng phạt ! Ngươi làm cho bổn tọa quá ư thất vọng.
Giang Hàn từ từ quay lại.
- Trong tất cả những thiên sứ do bổn tọa đích thân trui rèn, truyền thụ võ công thì ngươi là ngươi bổn tọa ưu ái nhất, và đặt nhiều kỳ vọng

nhất, thế mà ngươi lại bị tình cảm chi phối, lại yếu mềm đến độ bổn tọa cũng không ngờ.
Giang Hàn vừa nói vừa bước đến trước mặt Tịnh Nô.
Tịnh Nô từ từ ngẩng mặt lên nhìn Giang Hàn.
- Chủ nhân.
Giang Hàn khoát tay không cho nàng nói hết lời. Y trang trọng nói :
- Trước khi bổn tọa giao chức nghiệp cho ngươi đi cùng với Tiêu Lân để đoạt chiếc chìa khóa vàng, và giết hắn. Bổn tọa đã nói gì ?
- Hạ thủ vô tình.
Giang Hàn gật đầu :
- Hạ thủ vô tình. Bổn tọa hỏi ngươi. Bổn tọa căm ghét nhất điều gì trên đời.
Tịnh Nô cúi mặt nhìn xuống :
- Họ Tiêu.
- Biết bổn tọa căm ghét họ Tiêu. Huống chi gã tiểu tử đó vừa mang họ Tiêu lại còn có mối quan hệ với Huyết Điểm Tử Tiêu Viên. Thế sao ngươi còn sinh tình, mà không thực hiện chức phận thiên sứ mà bổn tọa đã trao cho ngươi.
Tịnh Nô im lặng. Nàng chẳng biết dùng lời gì để đáp lại câu hỏi của Giang Hàn. Nàng đã biết kết cục của mình như thế nào, và vì chữ tình chấp nhận kết cục đó.
Không nghe Tịnh Nô đáp lời mình, lửa giận trong Giang Hàn bất ngờ bùng cháy. Y rít giọng gằn từng tiếng :
- Ngươi không nói được à.
Tịnh Nô cúi mặt miễn cưỡng nói :
- Tịnh Nô chỉ còn biết nhận sự trừng phạt của chủ nhân.
Hừ nhạt một tiếng Giang Hàn gằn từng tiếng nói :
- Trừng phạt... Bổn tọa không ngờ một gã tiểu tử nho sinh vô danh tiểu tốt như Tiêu Lân lại có thể khuyến dụ được một Thiên sứ tử nhân mà bổn tọa trui rèn ra.
Đôi chân mày Giang Hàn nhíu lại :
- Tịnh Nô.
- Có nô nữ.
- Ngẩng mặt lên.
Tịnh Nô từ từ ngẩng mặt lên.
Giang Hàn nhìn thẳng vào mặt Tịnh Nô. Tiếp nhận hai luồng uy nhãn của Giang Hàn bất giác toàn thân Tịnh Nô nổi đầy gai ốc, cùng với cảm giác xương sống gay buốt, lạnh ngắt. Nàng cúi mặt xuống để tránh hai luồng uy nhãn của vị võ lâm Minh chủ nhưng lại không dám mà nhẫn nhục nhìn Giang Hàn.

Giang Hàn cướp tinh thần Tịnh Nô bằng uy quang của mình rồi nói.
- Nói cho bổn tọa biết. Tiêu tiểu tử có cái gì mà nàng lại không thực hiện được thiên chức mà bổn tọa đã trao cho nàng ?
Tịnh Nô chần chừ rồi ngập ngừng nói :
- Chủ nhân... Tiêu ca có tình người.
Giang Hàn chau mày, đanh mặt nói :
- Tình người. Hắn đã biểu lộ lời nói đó như thế nào ?
Tịnh Nô cắn răng trên vào môi.
Giang Hàn rít giọng nói :
- Ngươi không nói được ư ?
- Tất cả những gì Tiêu ca làm đều xuất phát từ tình người.
Giang Hàn hừ nhạt một tiếng rồi đanh giọng nói :
- Khi ngươi còn là một đứa bé, một cành non yếu ớt, bổn tọa đã đưa ngươi đào luyện thành Thiên sứ tử nhân. Đó không phải là tình người của bổn tọa hay sao ?
Tịnh Nô cúi mặt nhìn xuống.
Giang Hàn hừ nhạt một tiếng rồi nói :
- Tịnh Nô ! Nghe bổn tọa nói đây.
- Có nô nữ.
- Ngươi còn kháng lại lệnh dụ của bổn tọa không ?
- Tịnh Nô không dám.
Giang Hàn chắp tay sau lưng.
- Ngươi là một trong những người bổn tọa ưu ái nhất. Nếu không muốn nói bổn tọa xem ngươi như người thân của mình. Chính vì lẻ đó, bổn tọa cho ngươi một cơ hội chuộc lại lỗi lầm của mình. Ngươi chịu không ?
Tịnh Nô sụp lạy :
- Tịnh Nô khấu đầu đội ơn sự rộng lượng của chủ nhân.
- Tốt ! Nếu ngươi biết khấu đầu nghe di lệnh của bổn tọa. Bổn tọa lệnh cho ngươi một lần nữa phải tìm Tiêu Lân giết hắn và lấy chiếc chìa khóa kia về đây.
Lời của Giang Hàn vừa dứt thì Tịnh Nô cũng rùng mình. Chẳng biết cái rùng mình đó của nàng biểu hiện cảm xúc gì.
Khi Tịnh Nô ngẩng mặt nhìn lên. Sắc diện nàng xanh mét như người bịnh lâu ngày, cùng với lệ trào ra khóe mắt.
Giang Hàn nhìn xuống Tịnh Nô :
- Bổn tọa không muốn nàng thất bại lần thứ hai đâu. Với Thiên sứ sát nhân thì không có việc gì là không làm được và không có việc gì để thất bại cả. Nàng đã một lần thất bại nhưng bổn tọa đồng ý gia ân cho ngươi lần thứ hai. Vì không muốn ngươi lại đem về sự thất bại

như lần này bởi sự mềm yếu ngu ngốc. Hiểu bổn tọa nói chứ.
Giang Hàn gắt giọng.
- Tiếp nhận lệnh dụ rồi đứng lên đi.
Giang Hàn những tưởng đâu Tịnh Nô sẽ đứng lên nhưng nàng vẫn quỳ dưới chân lão.
Thấy Tịnh Nô vẫn cứ quỳ, đôi chân mày Giang Hàn nhíu lại. Lão gắt giọng nói :
- Ngươi sao vậy ?
Tịnh Nô từ từ cúi mặt xúống :
- Chủ nhân... Tịnh Nô nữ không thể tiếp nhận được lệnh dụ này.
Câu nói nầy của Tịnh Nô khiến mặt Giang Hàn những tưởng đóng băng với những nét cay độc và bất nhẫn. Đôi uy nhãn long lên hai luồng uy quang hừng hực sát nhân.
Lão vô tình lập lại câu nói của Tịnh Nô :
- Ngươi không tiếp nhận lệnh dụ này... Tại sao ?
- Nô nữ có tiếp nhận lệnh dụ của chủ nhân chắc chắn sẽ đem lại lần thất bại thứ hai cho người.
- Tại sao ngươi biết mình sẽ thất bại ?
Tịnh Nô lí nhí nói :
- Tịnh Nô yêu Tiêu Lân rồi.
- Bổn tọa không tin ngươi lại có thể thốt ra lời nói này.
Giọng nói của Giang Hàn lạc hẳn đi khi nói ra lời đó. Lão nhìn Tịnh Nô gần như không chớp mắt. Ánh mắt của Giang Hàn biểu lộ tất cả sự căm phẫn cùng cực rọi vào Tịnh Nô.
Gã buông tiếng thở dài, rồi nói tiếp :
- Ngươi đã phản bội bổn tọa.
Tịnh Nô im lặng.
Sự im lặng của nàng càng khiến cho Giang Hàn cảm phẫn hơn nữa. Giờ đây trong Giang Hàn như có một trận bão lửa khủng khiếp đốt cháy tâm thức lão. Giang Hàn gằn giọng nói :
- Tịnh Nô. Ngươi biết sự phản bội sẽ chịu hậu quả như thế nào không.
Tịnh Nô vẫn im lặng. Mãi một lúc sau nàng mới lí nhí nói :
- Chủ nhân ! Xin người ban cho Tịnh Nô cái chết.
Lời nói của Tịnh,Nô còn đọng trên hai cánh môi thì Giang Hàn ngữa mặt cười khánh khách. Tiếng cười của lão càng tạo ra không khí khủng bố đối với Tịnh Nô.
Lão nhìn lại Tịnh Nô trang trọng nói :
- Chỉ một cái chết thôi ư ?
- Dù bất cứ sự trừng trị nào của chủ nhân cũng chỉ đưa Tịnh Nô đến

cái chết.
- Ngươi...
Giang Hàn vừa thốt ra câu nói đó, vừa cách không điểm chỉ vào ba mươi sáu đại huyệt của Tịnh Nô để phế bỏ võ công nàng. Toàn thân nàng ướt đẫm mồ hôi với sắc diện nhăn nhúm trông vừa đau đớn tội nghiệp. Mặc dù tiếp nhận những đạo chỉ phế bỏ võ công của Giang Hàn nhưng tuyệt nhiên Tịnh Nô không hề thốt một tiếng rên rỉ hay van xin nào.
Khi Giang Hàn thu hồi chỉ pháp, Tịnh Nô chẳng khác nào một cành hoa tơi bời bởi cơn giông dữ dập vùi. Thể pháp nàng rã rời, với sắc diện tái nhờn tái nhợt, ủ rũ .
Giang Hàn hừ nhạt rồi nói :
- Những gì bổn tọa ban cho ngươi, bổn tọa buộc phải lấy lại.
Tịnh Nô nhu hòa nói :
- Tịnh Nô vô cùng mãn nguyện vì trả lại võ công cho chủ nhân.
Giang Hàn lắc đầu, gằn từng tiếng :
- Tịnh Nô. Lấy lại võ công chưa phải là hết đâu. Ngươi còn phải tiếp nhận sự trừng phạt của bổn tọa trong Nhục lầu .
Chẳng biết Nhục lầu là tòa lầu như thế nào nhưng khi hai tiếng Nhục lầu đập vào thính nhĩ Tịnh Nô, nàng rùng mình. Tịnh Nô đập đầu xuống trước mũi giày của Giang Hàn. Nàng vừa đập đầu vừa nói :
- Chủ nhân. Hãy tha cho nô nữ... Hãy ban cho nô nữ cái chết. Nô nữ cầu xin chủ nhân ban cho nô nữ cái chết.
Giang Hàn lắc đầu :
- Tất cả những kẻ phản bội lại bổn tọa đều bị giam mình trong Nhục lầu đến khi nào chết mới thôi.
Giang Hàn quay mặt bước lại cửa sổ. Lão chắp tay sau lưng ngó ra ngoài hoa viên.
Tịnh Nô lê đến sau gót chân Giang Hàn. Nàng thổn thức nói :
- Chủ nhân ! Kiếp này Tịnh Nô không làm tròn chức phận nô nữ với chủ nhân, xin chủ nhân ban cho nô nữ một cái chết. Đừng đẩy nô nữ vào nhục lầu. Kiếp sau nô nữ sẽ trọn tâm thành ý hầu hạ chủ nhân.
- Đã biết sự phản bội phải chịu hình phạt trong Nhục lầu. Đừng van xin bổn tọa vô ích.
Giang Hàn nhìn lại Tịnh Nô.
Nhận ánh mắt của Giang Hàn. Tịnh Nô biết ngay lời van xin của mình thật là vô nghĩa. Chẳng tác dụng gì đến con người có trái tim băng gía này.
Tịnh Nô bất ngờ lao đầu vào vách biệt sãnh. Nhưng hành động của nàng vẫn chậm hơn Giang Hàn. Lão đã kịp cách không điểm vào tịnh

huyệt Tịnh Nô.
Vừa điểm huyệt Tịnh Nô, Giang Hàn vừa nói :
- Không một ai chạy thoát khỏi sự rừng phạt của bổn tọa.
0o0
Nhục Lầu.
Một tòa lầu u ám, tọa lạc trên một ngọn đồi trọc, chung quanh là một vòng tường đá bao bọc. Chẳng có một bóng cây xanh nào. Phủ kín tòa Nhục lầu là một màu đen u ám mà bất cứ người nào thấy cũng đều có cảm giác rờn rợn, cho dù chưa bước chân vào.
Trong gian Nhục thất với tất cả những dụng cụ khảo hình, chỉ mới nhìn qua đã cảm thấy khiếp hồn chứ đừng nói đến lúc phải chịu đựng.
Giang Hàn ngồi chễm chệ trên một cái ngai sơn son thếp vàng đặt trên cao.
Hai bên có bốn gã đại lực vận mỗi chiếc khố phơi tấm thân u nần đầy những bắp thịt cuồn cuộn. Tất cả bốn gã đều khoác vẽ mặt lạnh như tiền trông không khác nào những pho tượng đồng bóng ngời vô tâm vô tính.
Đối diện với Giang Hàn là một chiếc cũi sắt. Trong cũi sắt chẳng ai khác hơn chính là Bạch Mẫu Đơn Di Tiểu Phụng.
Tiểu Phụng giờ đây dung mạo chẳng còn như xưa nữa mà đã hoàn toàn biến đổi. Mái tóc dài óng mượt hôm nào được thay bằng những lọn tóc rối bời, bệt vào nhau. Khuôn mặt khả ái của Bạch Mẫu Đơn cũng được thay bằng một khuôn mặt khác vừa khắc khổ và tội nghiệp với những vết thẹo chằng chịt. Hơn thế nữa, là thân pháp của Di Tiểu Phụng gầy trơ ra. Với những vết cắt phỏng rợm. Bị nhốt trong cũi sắt nhưng thân thể Tiểu Phụng chẳng có lấy một mảnh lụa che thân. Tiểu Phụng co rúm người như một con thú non chỉ muốn rút lại trước những ánh mắt sói lang.
Giang Hàn nhìn Tiểu Phụng nói :
- Hoa Mẫu Đơn. Hôm nay bổn tọa sẽ cho người chứng nghiệm cảnh giới cuối cùng của sự đau khổ. Để ngươi suy nghĩ lại, nói cho bổn tọa biết mật thất của ngươi tọa lạc ở đâu.
Nói rồi Giang Hàn vỗ tay một tiếng.
Tịnh Nô bị trói trên một cây thập tự với tình trạng lõa lồ chẳng mảnh vải nào. Tấm thân với làn da bánh mật, đầy sức sống của nàng phơi ra trước mặt Giang Hàn và bốn gã đại lực.
Hai gã Hắc y nhân khiêng Tịnh Nô vào, dựng nàng đối mặt với Tiểu Phụng.
Vừa thấy Tịnh Nô, Tiểu Phụng buột miệng thốt :

- Tịnh Nô.
Lệ trào ra khóe, Tịnh Nô từ tốn nói :
- Di nương nương. Trước đây Tịnh Nô hành hạ Di Nương Nương thì nay phải tiếp nhận hậu quả do mình tạo ra.
- Tịnh Nô ! Sao ngươi lại rơi vào tình cảnh giống như ta ?
- Bởi vì Tịnh Nô nghiệm ra điều quý nhất trong cuộc đời này chính là tình người và tin một ngay nào đó tòa Nhục lầu này sẽ biến mất trong cõi nhân sinh.
Tiểu Phụng cắn răng trên vào môi dưới :
- Tịnh Nô. Ngươi sẽ không chịu nổi đâu.
Tịnh Nô nghiêm giọng nói :
- Nương nương ! Bất cứ cực hình nào cũng đưa Tịnh Nô đến cái chết. Cái chết sẽ tiễn Tịnh Nô đi, và cũng xóa bỏ những gì mà Tịnh Nô đã tạo nghiệp trong thế gian này. Tịnh Nô sẽ chịu đựng đến cảnh giới cuối cùng của sự chết để nương nương thấy để người có thêm sinh lực đối mặt với kẻ vô tâm.
Giang Hàn nheo mày khi nghe những lời nói này của Tịnh Nô. Y gắt giọng nói :
- Nói như thế đủ rồi.
Gã nói dứt câu vỗ tay một tiếng.
Hai gã đại lực vũ sĩ bước ngay xuống dưới. Một gã dùng chiếc lưới sắt trùm lên người Tịnh Nô. Rồi gồng người kéo mạnh mành lưới sắt. Tấm lưới xít chặt lấy thân hình Tịnh Nô, làm nổi u những khối thịt lồi ra.
Tịnh Nô nhăn mặt, lệ trào ra khóe. Nàng nói :
- Chủ nhân ! Hãy cho Tịnh Nô nhìn mặt người.
Giang Hàn phán lệnh :
- Quay ả lại.
Cây thập tự liền được hai gã đại hán hắc y quay lại để Tịnh Nô đối mặt với Giang Hàn.
Nàng nhìn thẳng vào mặt Giang Hàn. Khác hẳn với ánh mắt trước đây, ánh mắt của sự khuất phục và thần bái mà thay vào đó là ánh mắt cương cường lạnh lùng.
Tịnh Nô nói :
- Giang tôn gía. Một kẻ có tình và một kẻ vô tình đến giờ Tịnh Nô mới nhìn ra. Kẻ vô tình chính là Giang tôn gía. Những kẻ vô tình chẳng bao giờ đạt được tham vọng của mình. Nếu có đạt được thì cũng chỉ nhận được nỗi cô độc cực kỳ. Sự cô độc sẽ đốt cháy Giang tôn gía thành một con người bại hoại và không có nhân tính. Tịnh Nô sẽ không rên, không khóc lóc van xin, cho đến khi mình trở thành bóng

ma hư vô quay về với Tiêu Lân.
Nàng nói rồi bặm chặt hai cánh môi, nhìn thẳng vào Giang Hàn.
Giang Hàn chau mày rít giọng nói :
- Nha đầu... Ngươi nói được nhưng có làm được không ? Bổn tọa sẽ bắt ngươi rú lên, thét lên và thậm chí van xin bổn tọa tha cho ngươi. Hoặc cho ngươi một cái chết một cái chết để thoát khỏi đau đớn.
Tịnh Nô vẫn mím chặt hai cánh môi không đáp lời Giang Hàn.
Giang Hàn trừng mắt nhìn nàng :
- Hành xử đi. Ả phải rên, thét, và phải van xin.
Mặc cho Giang Hàn nói, hai cánh môi của Tịnh Nô vẫn mím chặt không đáp lời gã.
Gã đại hán thứ hai rút ngọn trủy thủ sáng ngời, bước đến bên Tịnh Nô.
Bằng một động tác thật chậm chạp y dùng ngọn trủy thủ lóc lấy từng khối thịt lòi ra bởi tấm lưới sắt bó chặt lấy người Tịnh Nô.
Những tưởng đâu khi lóc từng khối thịt, Tịnh Nô sẽ phải gào lên bởi sự đau đớn tột cùng. Nhưng không, Tịnh Nô vẫn đăm đăm nhìn về phía Giang Hàn bằng ánh mắt ráo hoảnh, mặc dù mồ hôi tuôn ra ướt đẫm cả thân thể.
Hai cánh môi của Tịnh Nô vẫn mím chặt không thốt ra tiếng rên nào.
Nàng nhắm mắt nghĩ đến Tiêu Lân. Nàng hình dung ra chàng trong tâm thức mình. Tịnh Nô nhớ đến lời của Tiêu Lân.
Nàng nhủ thầm :
- Hừ ! Nỗi đau đớn cùng cực nhất hôm nay của Tịnh Nô, chiếc bóng của Tịnh Nô sẽ gánh lấy... Gánh tất cả. Còn ta sẽ chứng minh cho Giang Minh chủ thấy sự thay đổi của Tịnh Nô. Sự thay đổi mà lão không bao giờ ngờ được.
Với ý niệm đó nàng chấp nhận tiếp nhận tất cả những cực hình mà Giang Hàn phủ lên người nàng mà không hề thốt ra một tiếng rên hay tiếng khóc nào.
Giang Hàn chau mày khi thấy Tịnh Nô chịu đựng tất cả những cực hình mà tuyệt nhiên không phát ra một tiếng rên la, một tiếng van xin cầu khẩn để được chết nhanh. Sự chịu đựng của nàng càng làm y trở nên phẫn nộ và bực bội.
Sau khi lóc thịt, rồi đến nhận cực hình đóng dấu xăm bằng hai thanh sắt nung đỏ lên đôi nhũ hoa. Tất cả những cực hình trong Nhục lầu, Tịnh Nô đều trải qua. Nàng hết ngất đi rồi lại tỉnh.
Giang Hàn muốn nghe một tiếng rên của nàng, một lời van xin nhưng chỉ có sự chịu đựng của nàng đáp lại sự chờ đợi của gã.
Tịnh Nô ngất đi một lần nữa.

Giang Hàn buông tiếng thở dài. Y rời khỏi chiếc ngai bước xuống trước mặt Tịnh Nô. Gã đại lực dùng nước lay tỉnh nàng.
Giang Hàn nhìn Tịnh Nô :
- Nha đầu... Sao ngươi có thể chịu đựng được chứ ?
Tịnh Nô nhìn Giang Hàn bằng ánh mắt thất thần.
Nàng gượng nói bằng tất cả sự cố gắng của mình.
- Tịnh Nô đã có được trái tim mà Tiêu ca trao cho Tịnh Nô.
Giang Hàn nghiến răng rít giọng :
- Trái tim !
Y vừa nói vừa vươn trảo thộp thẳng và đại huyệt chân tâm của nàng. Mặt Tịnh Nô nhăn lại. Hai cánh môi nàng mím chặt để không thốt ra tiếng rên đau đớn khi Giang Hàn rút tay về thì trái tim của Tịnh Nô nằm gọn trong tay lão. Trái tim nàng còn nhảy thoi thóp như thể nói chuyện với lão.
Giang Hàn hừ nhạt một tiếng :
- Ta sẽ bóp nát trái tim nàng.
Giang Hàn vừa nói vừa toan bóp nát trái tim của Tịnh Nô nhưng Tiểu Phụng thét lên :
- Đừng.
Giang Hàn cầm trái tim của Tịnh Nô bước đến bên Tiểu Phụng.
- Tiểu Phụng. Nàng cần gì ở trái tim này.
Tiểu Phụng nhìn Giang Hàn từ tốn nói :
- Tịnh Nô đã đi rồi. Tiểu Phụng muốn ngươi để lại trái tim của Tịnh Nô tại tòa Nhục lầu này. Nếu ngươi chuẩn y lời của bổn Tiên Tử. Ngươi có cơ hội biết được mật thất đang ở đâu .
Giang Hàn cười khẩy :
- Tiên Tử quý trái tim của ả phản bội như thế à.
- Ngươi chỉ nên biết một điều, nếu con người không có trái tim chỉ là một cái xác biết thở mà thôi. Ta quý trái tim đó hơn mạng sống của mình đó.
Giang Hàn nheo mày :
- Các ngươi đúng là những kẻ hồ đồ mà bổn tọa phải suy nghĩ và bận trí. Được bổn tọa sẽ chuẩn y lời thỉnh cầu của ngươi. Nói cho bổn nhân biết đi.
Tiểu Phụng nghiêm giọng nói :
- Sau đại hội Long Chuẩn, bổn Tiên Tử sẽ nói với ngươi. Còn bây giờ ngươi hãy cho người lập bệ thờ trái tim của Tịnh Nô ngay trong biệt sãnh hình cung này.
- Được Bổn tọa chuẩn y lời thỉnh cầu của Tiên Tử. Không chừng nay mai có một trái tim thứ hai nằm bên cạnh trái tim của ả nha đầu phản

bội.
Giang Hàn nói rồi trao trái tim cho Tiểu Phụng, sải bước bỏ đi thẳng ra ngoài. Lão vừa đi vừa nghĩ thầm :
- Sao Tịnh Nô lại có thể thực hiện được lời nói của mình trước những cực hình khủng khiếp nhất trong Nhục lầu. Những cực hình mà bất cứ ai cũng phải mềm nhũn ra, và đánh mất cả dũng khí trong mình, cho dù kẻ đó là người có dũng tâm can trường nhất ?
Lão dừng bước, nheo mày nhẩm nói :
- Tiêu Lân. Người đã cho Tịnh Nô cái gì để ả trở nên con người như vậy.

Hồi 40
Hàm Dương Dị Kế

Khâm sai đại nhân Triệu Uẩn nhìn Tiêu Lân với ánh mắt e dè :
- Tiêu công tử... Chuyện này...
Tiêu Lân ôm quyền xá :
- Khâm sai đại nhân. Vãn bối đã được nghe Triệu tiểu thư nói về những chuyện kỳ bí xảy ra tại Dương Châu này. Vãn bối quyết định nhúng tay vào.
Triệu Uẩn lưỡng lự, rồi nói :
- Thiếu hiệp. Lão phu biết thịnh tâm của thiếu hiệp. Nhưng việc này không phải là chuyện nhỏ. Thiếu hiệp có thể bị mất mạng bởi những sát thủ đó.
Buông một tiếng thở dài, Khâm sai đại nhân Triệu Uẩn nói :
- Lão phu đã điều những cao thủ thị nội đến Dương Châu nhưng tất cả chưa làm được gì thì đều chết hết cả.
- Đại nhân cứ giao chuyện cho vãn bối xem. Biết đâu chừng vãn bối sẽ tìm ra manh mối giúp đại nhân.
- Công tử còn trẻ quá.
- Nhưng đầu của vãn bối không trẻ chút nào.
Triệu Hỷ xen vào :
- Cha... Triệu Hỷ thân hành đến Thiếu Lâm thỉnh mời Tuệ Thiện đại sư nhưng rất tiếc Tuệ Thiện đại sư đã viên tịch. Triệu nhi đi cùng với Tiêu đại ca nên con biết bản lãnh của đại ca.
Triệu Uẩn nhìn sang Triệu Hỷ :

- Cha biết Tiêu thiếu hiệp đây có lòng cứu nhân độ thế... Nhưng chỉ sợ...
Tiêu Lân nói :
- Vãn bối biết đại nhân lo cho vãn bối.
Khâm sai Triệu Uẩn đứng lên :
- Không chỉ lo cho Tiêu công tử, mà thậm chí còn sợ sẽ liên lụy đến bổn phủ.
Tiêu Lân cau mày nhìn sang Triệu Hỷ.
Nhận được ánh mắt của chàng, Triệu Hỷ nói :
- Cha... Những gì Tiêu đại ca đã bàn bạc với con. Con đã nói với cha rồi. Cha cứ làm theo kế sách của Tiêu đại ca đi.
Khâm sai Triệu Uẩn buông tiếng thở dài :
- Hỷ nhi. Con không biết gì cả đâu. Làm theo kế sách của con và Tiêu công tử đây nếu như xuôi sẽ chẳng nói làm gì. Bằng như không xuôi sẽ...
Triệu Uẩn lưỡng lự.
Triệu Hỷ nói :
- Phụ thân sẽ mất con chứ gì ? Vậy là phụ thân không tin vào Tiêu đại ca rồi.
- Không phải cha không tin, nhưng phải chi có Tuệ Thiện đại sư thì cha sẵn sàng làm theo kế sách của con ngay.
Khâm sai Triệu Uẩn vừa nói dứt câu thì một gã nha sai từ ngoài bước vào. Y tiến đến quỳ ngay trước mặt Triệu Uẩn :
- Tiểu nhân khấu báo với đại nhân. Có một vị công tử muốn vào bái kiến đại nhân và Tiêu công tử.
Khâm sai Triệu Uẩn cau mày :
- Ai vậy ?
- Dạ. Người đó xưng là Ngạc Tu Di, nghĩa đệ của Tiêu công tử.
Đang ngồi Tiêu Lân bật đứng bật dậy :
- Tốt quá. Không ngờ Tu Di lão đệ đến thật đúng lúc.
Chàng nhìn sang Triệu Uẩn :
- Triệu đại nhân. Có lão đệ của vãn bối đến hiệp lực, vãn bối đoan chắc sẽ phá được vụ án kinh thiên động địa này.
Triệu Uẩn nhìn chàng rồi nói với gã nha sai :
- Mời Tu Di công tử vào đi.
Gã nha sai lui bước trở ra. Một lúc sau Ngạc Tu Di xuất hiện trong bộ bạch y nho sinh, tay cầm quạt. Tu Di đúng là một tiên đồng nơi thượng giới giáng phàm.
Tu Di vừa bước vào vừa nhịp quạt trông rất ra vẻ.
Tiêu Lân mỉm cười với Tu Di rồi liếc trộm Triệu Hỷ. Chàng nhận ra

ánh mắt của Triệu Hỷ chăm chăm nhìn Tu Di gần như không chớp.
Tiêu Lân nghĩ thầm :
- Thiên hạ chỉ nói nam nhân là những kẻ háo sắc chứ đâu có ai nói nữ nhân háo sắc. Xem chừng lần này mình phải cải chính lại lời nói đó rồi. Nữ nhân cũng háo sắc chẳng kém gì nam nhân ?
Tu Di bước đến ôm quyền xá Triệu Uẩn, từ tốn nói :
- Vãn sinh Ngạc Tu Di bái kiến Triệu đại nhân.
- Khách sáo... Khách sáo. Công tử miễn lễ. Bổn nhân miễn lễ cho công tử.
Triệu Hỷ không nói mà chỉ nhìn Tu Di như là muốn thâu tóm lấy nhân diện Tu Di vào mắt mình.
Tu Di nhìn Tiêu Lân :
- Tiêu Lân hẳn rất ngạc nhiên khi thấy đệ xuất hiện ở đây ?
- Tất nhiên Tiêu ca rất ngạc nhiên nhưng cũng rất phấn khích. Không ngờ đệ đến kịp lúc quá. Tiêu ca đang cần đệ thì đệ xuất hiện rất đúng lúc. Không phải chờ Tiêu ca đi tìm đệ. Thú thật với Tu Di đệ. Đi đến đâu Tiêu ca cũng nhớ đến đệ cả. Trời đất mênh mông Tiêu ca chẳng biết đến bao giờ tao phùng với đệ nữa.
Nói rồi Tiêu Lân quệt mũi mỉm cười nói tiếp :
- Ai nói cho Tu Di đệ biết, Tiêu ca ở đây mà đến vậy.
- Muội... À không phải... Đệ nghe nói ở Hàm Dương có những vụ án ly kỳ, nên biết thế nào Tiêu ca cũng mò đến mà chờ đệ ở đây. Không ngờ sự suy đoán của đệ lại đúng. Tiêu ca quả là mò đến Hàm Dương.
Tiêu Lân mỉm cười nhìn Tu Di ôn nhu nói :
- Suốt đêm hôm qua, Tiêu huynh không ngủ được cứ nằm mơ thấy cớ quý nhân giúp mình. Không ngờ vị quý nhân đó lại là Ngạc Tu Di đệ.
Tiêu Lân nhìn lại Khâm sai đại nhân Triệu Uẩn :
- Đại nhân. Có Tu Di đệ của vãn sinh ở đây, xem như kế sách của vãn sinh đã chu toàn. Giờ chỉ cần thực hiện kế sách đó thôi.
Chàng gỉa lả cười rồi nói :
- Đại nhân nhìn xem, Tu Di đệ đệ của vãn sinh là người như thế nào ?
Triệu Uẩn ngắm nhìn Tu Di. Lão khẻ gật đầu :
- Rất phong thái, lại khôi ngô tuấn tú hơn người. Nhưng không biết võ công của công tử đây thế nào ?
Tiêu Lân nhìn lại Tu Di :
- Tu Di đệ thử phô bày một chút sở học của mình cho Khâm sai đại nhân xem.

Tu Di ôm quyền :
- Tu Di không dám múa rìu qua mắt thợ, nhưng đại ca đã có ý, Tu Di buộc phải làm theo ý người.
Tu Di bước ra ngoài. Nàng thi triển một bài quyền, rồi bất ngờ đẩy chưởng về phía con sư tử đá ngoài cửa. Một đạo kình phát ra đẩy con sư tử đá nặng trên trăm cân trượt dài đến năm trượng.
Tu Di thu hồi chưởng ảnh ôm quyền hướng về Khâm sai triệu Uẩn.
- Khâm sai đại nhân chỉ giáo.
Triệu Uẩn phấn khích vỗ tay :
- Hơn người... Hơn người. Đúng là kỳ tài của thiên hạ. Nếu như vụ án này khai thông. Bổn nhân nhất định sẽ tấu trình với Hoàng thượng và Tể tướng tiến cử Tu Di công tử vào Cơ Mật Viện.
Tu Di toan mở miệng nói thì Tiêu Lân cướp lời :
- Vãn sinh thay mặt Tu Di đệ đa tạ đại nhân.
Tu Di nói :
- Tiêu ca...
Nhìn lại Tu Di, Tiêu Lân nói :
- Hây... Đệ đừng khách sáo. Nhã ý của Triệu đại nhân không phải ai cũng được nhận đâu.
Triệu Uẩn gật đầu :
- Tiêu công tử nói rất phải.
Tiêu Lân nhìn lại Triệu Hỷ :
- Triệu tiểu thư thấy Tu Di đệ đệ của ta như thế nào ?
Triệu Hỷ đỏ mặt bẽn lẽn. Vẽ thẹn thùng của nàng suýt nữa khiến cho Tiêu Lân bật cười thành tiếng. Chàng dấu nụ cười đó, giả lả nói :
- Tiểu thư có đồng ý. Với kế sách của ta không. Tất cả những gì cứ theo đó mà làm.
Triệu Hỷ nói :
- Ý của Tiêu ca là muốn muội cùng Tu Di huynh rảo khắp nơi trong Hàm Dương.
Tiêu Lân gật đầu :
- Đúng như vậy. Nhưng không phải đi dạo bình thường mà Triệu Hỷ tiểu thư còn phải bụng mang dạ chửa nữa kìa.
Tu Di trố mắt nhìn Tiêu Lân :
- Tiêu ca.
Tiêu Lân khoát tay :
- Đừng bối rối như vậy. Ở đây tai vách mạch rừng. Cứ làm như lời Tiêu ca mọi sự sẽ thành công thôi.
Tu Di nắm tay Tiêu Lân kéo ra xa. Nàng nói nhỏ vào tai Tiêu Lân :
- Tiêu huynh định giở trò gì đây. Trời đất ơi... Bộ huynh định trêu

chọc Triệu Hỷ tiểu thư và Khâm sai đại nhân sao ?
Tiêu Lân vỗ vai nàng :
- Hậy... Tu Di không để ý à. Vừa thấy Tu Di là Triệu Hỷ đã thẹn thùng làm duyên rồi. Xem chừng huynh thấy Tu Di có số đào hoa đó.
Tu Di nhăn mặt :
- Tiêu ca nói gì kỳ lạ vậy ? Huynh quên muội là gì hả.
- Yên tâm... Tiêu huynh biết... Tiêu huynh biết. Nhưng khi Tiêu huynh muốn thì cứ xem như là ý trời đi. Huynh muốn Triệu Hỷ tiểu thư bụng mang dạ chửa là bụng mang dạ chửa.
- Huynh... Làm sao được... Làm sao được.
Tiêu Lân nheo mày :
- Thiên cơ bất khả lậu. Giờ nói cho Tiêu huynh biết phụ thân của Tu Di lão Đà Tử như thế nào rồi.
- Mẫu thân đã dùng Tuyết Chi ngàn năm cứu mạng lão nhân gia. Nhưng bây giơ lão nhân gia sống mà chẳng khác gì một người ngây ngô chẳng biết gì cả.
Tiêu Lân gật đầu :
- Thế cũng được. Lão Bang chủ Cái Bang làm lại từ đầu cũng chẳng sao ?
Tiêu Lân bước lại bên Triệu Hỷ :
- Triệu tiểu thư ! Ngày mai chúng ta bắt đầu được rồi chứ ?
Nàng gật đầu .
Khâm sai Triệu Uẩn nói :
- Tiêu công tử định cho Triệu Hỷ ái nữ của bổn phủ làm gì ?
- Chuyện này chỉ có Triệu Hỷ tiểu thư biết thôi à. Khi nào thành công nhất định vãn sinh sẽ báo cho đại nhân biết. Còn giờ, vãn sinh chỉ thỉnh cầu đại nhân cho Triệu Hỷ tiểu thư đi cùng với Tu Di đệ đệ của vãn sinh.
Triệu Uẩn nhìn lại Tu Di. Vẻ bối rối hiện lên mặt Tu Di. Nàng nhìn Tiêu Lân.
Chàng mỉm cười, rồi quay mặt chỗ khác.
Triệu Hỷ thẹn thùng nhìn sang Triệu Khâm sai :
- Phụ thân. Vì đại cuộc, Triệu nhi sẽ đi cùng với Tu Di huynh.
Triệu Uẩn lườm nàng :
- Triệu Hỷ. Cha chỉ có mình con thôi, nên làm gì thì làm cũng phải bảo trọng lấy mình.
Tiêu Lân nói :
- Khâm sai đại nhân yên tâm. Vãn sinh đem tính mạng bảo chứng cho Tu Di đệ đệ. Và đảm bảo với đại nhân võ công của Tu Di đệ đệ là danh bất hư truyền, nhất định sẽ bảo vệ được cho tiểu thư mà.

Triệu Uẩn buông tiếng thở dài :
- Bổn phủ giao chuyện này cho công tử.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Đa tạ đại nhân.
Chàng bước đến nắm tay Tu Di dẫn đến bên Triệu Hỷ.
Tu Di bối rối nhìn chàng.
Tiêu Lân nói :
- Kể từ bây giờ, Tiểu ca giao Triệu tiểu thư lại cho Tu Di đệ đệ bảo vệ và chăm sóc cho Triệu tiểu thư chu đáo đó.
Nói rồi Tiêu Lân ôm quyền xá Khâm sai đại nhân. Chàng nhìn lại Tu Di và Triệu Hỷ mỉm cười nói :
- Đúng là tiên đồng ngọc nữ. Đẹp lắm... Đẹp lắm. Tu Di nhớ phải bảo vệ cho Triệu tiểu thư đó. Huynh đi đây.
Không để cho Tu Di nói được lời nào, Tiêu Lân thi triển ngay Hành Tẩu Di Hình Bộ băng thẳng ra cửa bỏ đi.
Tu Di bối rối quay sang hỏi Triệu Hỷ :
- Triệu cô nương. Tiêu huynh đi đâu vậy ?
- Tu Di huynh không biết sao Triệu Hỷ biết được.
Triệu Hỷ vừa nói vừa liếc nhìn Tu Di. Cái liếc mắt của nàng vô tình bị Tu Di phát hiện. Nàng than thầm :
- Tiêu huynh giở ra cái trò này với mục đích gì. Chẳng lẽ huynh ấy muốn đem cả mình ra đùa cợt.

0o0

Trong nhân dạng một thai phụ, Triệu Hỷ đi bên cạnh Tu Di. Hai người rảo bộ qua tất cả những con đường Hàm Dương cứ như muốn phô trương bào thai giả của Triệu Hỷ.
Đi bên cạnh Triệu Hỷ, nhưng Tu Di lúc nào cũng giữ khoảng cách với nàng.
Gần đến cửa hiệu thuốc, Triệu Hỷ dừng bước.
Tu Di bước lẹ nói :
- Sao nàng không đi tiếp ?
Triệu Hỷ lườm Tu Di :
- Tu Di huynh. Tiêu ca nói Tu Di huynh và muội là gì nào ?
Tu Di ngượng ngùng nói :
- Chúng ta là một đôi hiền khang lệ.
- Đúng rồi ! Thế sao huynh cứ giữ kẽ với muội hoài vậy ?
Nàng chỉ vào bụng mình :
- Thấy người ta bụng mang dạ chửa mà không dìu, lại còn giữ

khoảng cách với người ta. Vậy có phải là đôi hiền khang lệ không ?
Tu Di miễn cưỡng nói :
- Triệu tiểu thư.
Triệu Hỷ khoát tay :
- Nếu huynh còn nói hai chữ tiểu thư nữa, thì Triệu Hỷ sẽ xổ tung cái bào thai gỉa này cho mọi người cùng thấy đó. Tiêu Lân huynh nói, mặc dù là gỉa nhưng Triệu Hỷ và Tu Di phải làm giống như thật. Nếu không thật thì sao thực hiện được kế sách của Tiêu đại ca. Đúng không nào ?
Nàng lườm Tu Di :
- Tu Di huynh phải gọi Triệu Hỷ bằng nương tử nghe chưa ? Người ta đã nói vậy rồi mà vẫn còn e dè. Tu Di huynh chê Triệu Hỷ không xứng đáng là hiền thê của huynh.
Tu Di gượng cười nói :
- Tu Di nào dám có ý đó. Tu Di chỉ sợ mình không xứng đáng đóng trong vai tuồng này với tiểu thư thôi.
Nàng nguýt Tu Di :
- Tu Di huynh khách sáo rồi ? Nếu như huynh không xứng đáng thì Tiêu đai ca đã không chọn huynh đóng vai tướng công của Triệu Hỷ đâu.
- Ơ ! Tu Di cũng không hiểu ý của Tiêu huynh nữa. Huynh ấy muốn làm gì thì làm chẳng ai ngờ tới được. Nhưng có sự đồng cảm của Tiêu Lân huynh là được rồi.
Triệu Hỷ phụng phịu nói :
- Muội đang mang bụng. Thế mà Tu Di huynh không dìu muội. Cứ bắt muội đi một mình. Vậy có đúng là hiền khang lệ không ?
Triệu Hỷ nắm tay Tu Di :
- Tiểu huynh dìu muội đi.
Tu Di bối rối toan rút tay lại nhưng rồi miễn cưỡng gật đầu.
Triệu Hỷ lộ rõ vẻ hứng khởi ra mặt.
Nàng tủm tỉm cười nói :
- Tu Di huynh ! Bộ từ trước tới giờ huynh chưa bao giờ chạm tay vào nữ nhân sao mà Triệu Hỷ vừa nắm tay huynh. Mặt huynh lại thẹn thùng vậy ?
- Ơ... Ơ... Quả thật từ trước đến giờ Tu Di chưa từng đụng chạm nữ nhân.
Tu Di vừa nói vừa miễn cưỡng dìu Triệu Hỷ vào cửa hiệu thuốc.
Lão bốc lang nhìn hai người.
Triệu Hỷ nói :
- Đại phu có thể cho tiểu nữ hốt vài thang thuốc dưỡng thai.

Lão đại phu nhìn nàng, rồi khẻ gật đầu nói :
- Cô nương hãy đưa tay cho lão bắt mạch.
Triệu Hỷ lắc đầu :
- Không cần đâu.
Lão đại phu chau mày :
- Lão phu có bắt mạch cho tiểu thư mới bốc thuốc được chứ. Tiểu thư đừng ngại. Lão phu bắt mạch chẳng đau đớn gì đâu .
Triệu Hỷ bối rối nghĩ thầm :
- Lão mà bắt mạch thì biết ngay mình mang bào thai giả.
Ý niệm đó khiến nàng phải phân giải :
- Không dấu gì đại phu. Tướng công của tiểu nữ không muốn ai chạm đến người tiểu nữ cả. Chính vì thế tiểu nữ không thể đưa tay cho lão đại phu bắt mạch. Đại phu cứ hốt thuốc cho tiểu nữ.
Lão đại phu nhìn sang Tu Di.
- Công tử sao khó vậy ?
- Ờ... Vì đây là ý của nương tử chứ không phải của vãn sinh.
Triệu Hỷ tròn mắt nhìn Tu Di.
Nhận được ánh mắt của nàng, Tu Di gỉa lả nói :
- Lão đại phu. Nương tử của vãn sinh không thích ai đụng chạm đến mình.
Lão đại phu lắc đầu :
- Lão phu chưa từng thấy đôi phu phụ nào như hai người đây.
Lão nói rồi quờ đại mấy thang thuốc đặt lên bàn.
Lão đại phu khoát tay :
- Không xem mạch, lão phu không lấy ngân lượng. Đi đi.
Tu Di miễn cưỡng ôm quyền xá.
- Vãn sinh đa tạ. Cáo từ.
Lấy số thuốc lão để trên bàn, Tu Di dìu Triệu Hỷ bước ra khỏi cửa.
Lão đại phu nhìn theo hai người khẻ lắc đầu, lầu bầu nói :
- Một đôi quái gở.
Dời cửa hiệu thuốc Tu Di nói :
- Sao nàng không để cho lão đại phu đó bắt mạch chứ ?
- Nếu để cho lão bắt mạch tất sẽ nhận ra nuội đang mang bào thai gỉa. Thế là mọi chuyện lộ hết. Tu Di huynh muốn như vậy lắm hả ?
Tu Di lắc đầu :
- Tất nhiên Tu Di không muốn rồi.
- Thế sao Tu Di huynh còn càu nhàu muội nữa. Triệu Hỷ bắt đền huynh đó.
- Ơ ... Tu Di biết lấy gì đền cho Triệu Hỷ.
Thốt ra lời đó mà vẻ mặt Tu Di sượng sùng, ửng hồng.

Triệu Hỷ phá lên cười.
- Xem mặt Tu Di huynh kìa. Sao Tu Di huynh với Tiêu đại ca khác nhau quá. Hai người khác nhau như vậy mà trở thành bằng hữu tri âm tri kỷ cũng lạ thật.
Tu Di nghe Triệu Hỷ nói câu này, buột miệng hỏi :
- Triệu Hỷ tiểu thư thấy Tu Di và Tiêu Lân huynh khác nhau chỗ nào, có thể cho Tu Di biết được không ?
- Chỉ cần giao tiếp một lần sẽ nhận ra ngay chỗ khác biệt của hai người mà không cần phải suy nghĩ.
- Triệu Hỷ có thể cho Tu Di biết không ?
- Huynh cũng không nhận ra chỗ khác biệt giữa huynh và Tiêu Lân đại ca ư ?
Tu Di ngập ngừng nói :
- Tu Di không thông minh như Tiêu đại ca chứ gì ?
- Triệu Hỷ không nói đến điều đó. Triệu Hỷ thấy Tiêu huynh khác Tu Di huynh rất nhiều.
Nàng nhìn Tu Di nheo mắt nói :
- Nếu so sánh giữa Tiêu đại ca với Tu Di, quả thật Tu Di huynh khôi ngô anh tuấn. Thậm chí phải gọi là tuyệt thế nam tử đó. Nhưng ở huynh có cái gì giống như con gái, còn Tiêu đại ca rất cá tính nam nhân.
Tu Di cau mày.
- Tu Di như vậy mà giống nữ nhân.
Nàng hừ nhạt nói tiếp :
- Triệu Hỷ nhìn huynh ra sao mà lại nói ta giống nữ nhân được chứ ? Đừng có trông gà hóa cuốc nhé.
Tu Di nói rồi xoay bước đi.
- Huynh giận muội à !
- Sao không giận ! Bỗng dưng muội cho ta là nữ nhân. Hóa ra ta là kẻ biến thái sao ?
- Triệu Hỷ sẽ không nói như vậy nữa.
- Không nghĩ vậy thì tốt. Giờ chúng ta đi đâu ?
- Triệu Hỷ cũng không biết.
- Không biết sao được ? Triệu tiểu thư là người Hàm Dương tất biết nơi nào đến để trưng cái bụng gỉa của tiểu thư chứ ?
- Ơ ! Thế Tu Di huynh muốn đi đâu nè ?
Tu Di lưỡng lự suy nghĩ rồi lắc đầu :
- Ta cũng chẳng biết đi đâu bây giờ. Ta nghĩ đi rảo như hôm nay đã đủ rồi. Chúng ta quay về thôi.
Triệu Hỷ nói :

- Muội biết một chỗ rất đẹp. Chỉ sợ Tu Di huynh không muốn đến thôi.
- Nơi nào ?
- Miếu bà Nữ Oa.
- Miếu bà Nữ Oa à ?
Triệu Hỷ gật đầu, nàng ôn nhu nói :
- Muội nghe nói miếu bà Nữ Oa thiêng lắm ! Nếu ai có thành tâm thì được bà Nữ Oa chứng. Nhất định điều ước đó sẽ trở thành hiện thực.
Tu Di nhìn Triệu Hỷ với hai mắt lộ nét vồn vã háo hức :
- Triệu tiểu thư ! Điều đó có thật Không ?
- Mình có lòng thành thì tất nhiên sẽ được bề trên chứng thôi. Chỉ sợ chúng ta không có lòng thành thì sao mẹ Nữ Oa chứng được.
- Chúng ta đến đó đi.
Tu Di và Triệu Hỷ cùng sánh bước đi thẳng đến cổ miếu bà Nữ Oa. Ngôi cổ miếu tọa lạc trên một diện tích rộng trên mười mẫu. Bốn xung quanh là những hàng dương liễu xanh rì, đang reo với gió, tạo ra những âm thanh du dương, lạ tai. Trước cổ miếu là khoảng sân rộng được lát bằng đá phẳng lì. Hai bên cửa cổ miếu là hai vị thần. Một người có khuôn mặt thật hung tợn, tay cầm búa như muốn hăm dọa ai dám xông vào cửa.
Phía đối diện ngược lại là một vị thần với vẻ mặt rất hỉ xả từ bi.
Tu Di và Triệu Hỷ bước tới cổ miếu.
Triệu Hỷ hỏi :
- Huynh ước gì nào ?
Tu Di cười, nụ cười hiện trên hai cánh môi Tu Di những tưởng có áp lực hút lấy nhãn quang của Triệu Hỷ. Nàng chưa từng thấy một trang nam nhi nào có đặng một nụ cười khả ái như Tu Di.
Tu Di từ tốn nói :
- Đã ước thì không ai nói ra điều ước của mình. Nếu nói ra thì đâu còn linh thiêng nữa. Tu Di nói đúng không nào ?
- Huynh nói đúng đó.
Hai ngươi bước vào cổ miếu, quỳ xuống trước bệ thờ linh vị bà Nữ Oa. Hai người đứng chắp tay khấn thầm, rồi hành đại lễ. Triệu Hỷ liếc trộm qua Tu Di. Nàng phát hiện ra chân diện của Tu Di với những nét thành bái, trang trọng đến không ngờ được.
Sau khi khấn xong, Triệu Hỷ nói :
- Khi nãy muội thấy huynh trang trọng quá. Chắc hẳn ước nguyện của huynh rất lớn phải không ?
- Không lớn cũng không nhỏ, nhưng Tu Di cho điều ước này là sự

thành tâm của mình. Và cầu xin bà Nữ Oa chứng giám cho nó trở thành hiện thực.
- Thế huynh ước gì ?
- Tu Di đã nói rồi ! Đã ước thì không nên nói ra. Nói ra thì đâu còn sự linh thiêng nữa. Đúng không nào ?
Mặt Triệu Hỷ xịu lại :
- Cái gì Tu Di huynh cũng dấu muội.
- Tu Di đâu có dấu Triệu Hỷ gì nào, mà giữ lệ thôi.
Nàng lườm Tu Di :
- Tu Di huynh đoán xem Triệu Hỷ ước gì nào ?
Tu Di nheo mày suy nghĩ rồi lắc đầu :
- Tu Di không thể đoán được.
Triệu Hỷ lườm Tu Di, rồi nói :
- Người ta hỏi không trả lời, bây giờ đoán ý của người ta cũng không nói.
Nàng lắc đầu buông tiếng thở dài :
- Vậy là Tiêu ca vẫn cứ nói mãi Triệu Hỷ và Tu Di huynh rất xứng đôi, đáng là cặp uyên ương trăm năm mới có, là một đôi hiền khang lệ, bất cứ ai nhìn vào cũng phải mơ tưởng giống như muội và huynh.
Tu Di lắc đầu :
- Muội đừng nghe những gì Tiêu đại ca nói.
- Sao lại không nghe ! Bộ Tiêu Lân đại ca là người vọng ngôn gian trá ư ?
Tu Di lắc đầu :
- Tu Di không nói Tiêu Lân đại ca là người vọng ngôn gian trá đâu.
Triệu Hỷ cướp lời Tu Di :
- Thế sao Tu Di huynh nói muội đừng nên nghe những gì Tiêu Lân đại ca nói chứ ?
Tu Di bối rối, nhìn Triệu Hỷ. Nàng lắc đầu gỉa lả đáp :
- Triệu Hỷ không biết đấy thôi ? Còn Tu Di và đại ca Tiêu Lân thì đã biết nhau lâu rồi ! Huynh ấy là người tốt nhưng...
Triệu Hỷ hỏi dồn Tu Di :
- Nhưng sao ?
Tu Di lúng túng mãi một lúc mới đáp lời Triệu Hỷ :
- Tu Di chỉ có thể nói việc làm và hành tung của Tiêu ca khó hiểu lắm. Cứ như Tiêu ca nghĩ sao thì làm vậy. Muốn làm gì thì làm.
Nàng lườm Tu Di khi nghe câu nói này :
- Lúc nào huynh cũng nghĩ xấu về Tiêu Lân đại ca.
Triệu Hỷ mím cánh môi nhìn Tu Di :
- Triệu Hỷ hỏi thật Tu Di huynh nhé ! Huynh có muốn biết muội ước

gì không ?
Tu Di gật đầu :
- Muội ước gì ?
- Triệu Hỷ ước những lời của Tiêu ca là sự thật, và sự gỉa tạo hôm nay sẽ là sự thật của ngày mai.
Nàng nói rồi bẽn lẽn nhìn Tu Di.
Vẻ bẽn lẽn của Triệu Hỷ càng làm cho Tu Di bối rối hơn. Tu Di gượng cười nhưng nghĩ thầm :
- Không biết Tiêu huynh có nghĩ đến tình huống này không nhỉ. Huynh ấy bày ra trò cải trang này sao không là huynh ấy đóng vai phu tướng của Triệu Hỷ mà lại là ta ?
Ý niệm kia còn vơ vẩn trong đầu Tu Di thì một thiếu nữ từ ngoài cổ miếu hối hả chạy vào. Nàng vừa chạy vừa nói :
- Cứu tôi với ! Cứu tôi với !
Thiếu nữ chạy vội đến nấp sau lưng Tu Di. Nàng hổn hển nói :
- Công tử cứu Trình Trình với.
Tu Di nói :
- Trình Trình cô nương !
Tu Di chưa kịp hỏi thì Lương Tống với bộ dạngục ịch xuất hiện, lưng lững tiến vào cổ miếu.
Thấy Lương Tống, chân diện của Tu Di cau hẳn lại. Nàng nghĩ thầm :
- Sao gã này lại có mặt ở đây.
Sự xuất hiện đột ngột của Lương Tống càng khiến Tu Di bối rối hơn. Nàng không biết phải xử lý thế nào.
Trình Trình run rẩy nói :
- Công tử cứu Trình Trình. Hắn là đào hoa tặc.
Lương Tống dừng bước dõi đôi mắt tìm kiếm vào mặt Tu Di. Đôi chân mày của y nhíu lại, đầu niễng qua bên như thể ngắm Tu Di.
Thấy Lương Tống nhìn mình, Tu Di nghĩ đến Tiêu Lân :
- Nhất định Tiêu huynh đang ở đâu đây. Huynh ấy sẽ xuất hiện hóa giải tình huống này.
Ngắm nghía Tu Di một lúc, Lương Tống mới nói :
- Tên nho sinh kia ? Ngươi có muốn giao thủ với Lương Tống này không ?
Tu Di miễn cưỡng đáp lời gã :
- Giữa thanh thiên bạch nhật, ngay tại miếu bà Nữ Oa linh thiêng, Lương tôn gía vẫn không từ bỏ cố tật ghẹo nguyệt trêu hoa sao. Đáng ra một người có võ công cao cao cường như Lương tôn gía đây phải biết giữ đạo, và còn hơn thế nữa là phải biết cứu nhân độ thế, cớ đâu lợi dụng võ công cao cường của mình chỉ đi bức hiếp nữ

nhi yếu đuối.
Nghe Tu Di nói, Lương Tống tròn mắt nhìn :
- Hê ! Nho sinh ! Sao ngươi lại biết tục danh của ta chứ ?
- Lương Tống với tuyệt công Hàm Mô Công, nổi tiếng khắp võ lâm giang hồ, ai lại không biết tôn giá.
Tu Di ôm quyền :
- Tại hạ mong tôn gía suy nghĩ lại mà bỏ qua cho vị cô nương này.
Lương Tống cau mày, vuốt mũi rồi nói :
- Hê ! Nho sinh. Nếu như Lương mỗ bỏ qua cho vị cô nương này thì ngươi có chịu giao nương tử đang mang bào thai của ngươi cho ta không ?
Nghe Lương Tống thốt ra câu này, Tu Di giật mình, nhìn Lương Tống bằng ánh mắt dò xét. Tu Di nói :
- Lương tôn gía sao lại định bắt nương tử của tại hạ trong khi bụng mang dạ chửa chứ ?
Lương Tống cười khảy rồi nói :
- Lương mỗ có việc của Lương mỗ ngươi không cần phải hỏi. Ngươi chỉ có quyền lựa chọn. Một là vị tiểu thư xinh đẹp kia, hai là nương tử của ngươi.
Tu Di lắc đầu :
- Tại hạ không để cho Lương tôn gía chạm tay đến bất kỳ người nào.
- Nói như vậy thì nho sinh đã muốn thử tuyệt công Hàm Mô Công của Lương mỗ rồi.
Tu Di nghĩ thầm :
- Có lẽ ta khó tránh được một cuộc giao thủ với Lương Tống.
Ý niệm kia còn đọng trong đầu nàng thì Lương Tống khom người xuống phình to bụng, phát ra những âm thanh như cóc kêu.
Thấy gã thi triển Hàm Mô Công, Tu Di cũng vận công chờ đợi. Nàng chau mày khi không thấy nhân dạng của Tiêu Lân đâu.
Chợt Tu Di nghe tiếng truyền âm nhập mật rót vào tai mình.
- Tu Di còn chờ gì nữa mà không chạy đi.
Nghe giọng nói truyền âm nhập mật của Tiêu Lân, chân diện Tu Di sa sầm. Nàng nghĩ thầm.
- Trong tình huống này mà y chỉ bảo mình chạy ! Đúng là không sao hiểu được huynh ấy.
Ý niệm kia lướt qua, thì Lương Tống cất một tiếng cóc kêu, rồi nhảy xổ đến nàng.
Tu Di không né tránh mà dụng ngọc thủ vỗ thẳng vào Lương Tống.
Bình...
Tu Di liên tục thối hẳn về sau những năm bộ, mắt nổ đom đóm bởi

đón thẳng, đở thẳng một chiêu công của đối phương. Khí huyết của nàng còn đang nhộn nhạo chưa thể kịp phục hồi lại nguyên trạng thì bất thình lình, Trình Trình điểm vào tịnh huyệt của Triệu Hỷ.
Vừa điểm vào tịnh huyệt, Trình Trình xốc ngay vào nách Triệu Hỷ bốc bổng nàng lên thi triển khinh công thần kỳ lao thẳng ra cửa cổ miếu bà Nữ Oa.
Lương Tống vội vã quay bước nói với theo :
- Hê... Phải chờ Lương công tử chứ.
Y toan rượt theo Trình Trình thì một đạo cô bất ngờ lướt vào. Đạo cô dùng ngọn phất trần liên tục công vào Lương Tống, với những chiêu thức liên hoàn, buộc gã phải thối bộ.
Lương Tống lách người thoát về sau, khom hẳn người xuống vận chuyển Hàm Mô Công.
Đạo cô phất ngọn phất trần qua tay trái rồi nói :
- Tu Di công tử ! Tiêu Lân nhờ bổn nương đến hỗ trợ Tu Di công tử khắc chế Lương tặc.
Tu Di thở phào một tiếng.
- Đạo cô. Thế còn huynh ấy đâu ?
- Tiêu công tử có chuyện phải làm, không tiện xuất hiện giúp Tu Di công tử.
Tu Di nheo mày. Nàng nghĩ thầm :
- Tiêu huynh hắn đã theo chân Trình Trình rồi. Thì ra huynh ấy dùng mình và Triệu Hỷ như một con mồi nhử đối phương.
Tu Di khẻ gật đầu với vị đạo cô :
- Đạo cô ! Chúng ta sẽ hợp sức để đối phó với gã họ Lương này.
Hai người cùng nhìn lại Lương Tống.
Lương Tống rít giọng nói :
- Hai ngươi có thể cản bước chân của Lương công tử được sao ?
Nói rồi gồng mình rống lên một tiếng như tiếng cóc gầm. Cùng với tiếng, rống đó, Lương Tống nhảy xổ đến Tu Di và vị đạo cô.
Cả Tu Di lẫn vị đạo cô cùng dồn tất cả công lực, phát tác Phách Không Chưởng đón lấy thế chộp của Lương Tống.
Ầm...
Cả Tu Di lẫn vị đạo cô cùng trượt dài về sau khi hai đạo Phách Không Chưởng của hai người chạm thẳng vào Lương Tống.
Lương Tống cất tiếng cóc kêu rồi nói :
- Bản lĩnh chỉ có bấy nhiêu mà đòi khắc chế bổn công tử.
Y vừa nói vừa toan thi triển tiếp Hàm Mô Công, nhảy xổ đến Tu Di và vị đạo cô kia, thì một người như tiên nữ trên thượng giới phiêu bồng lướt vào. Mỹ phụ chẳng phải ai xa lạ mà chính là Di Hoa Tiên Tử.

Đôi ngọc thủ giang rộng như một tiên nương, thân pháp thật kỳ tuyệt lướt vào. Theo sau người là cả một vòng hoa tuyệt đẹp kéo theo. Khi người trụ thân thì hoa rải khắp chân người.
Lương Tống sững sờ trước sự có mặt của Di Hoa Tiên Tử.
Tu Di vô cùng phấn khích, buột miệng thốt.
- Mẫu thân !
Di Hoa Tiên Tử nhìn nàng nói :
- Tu Di ! Thái Thái đạo cô, hãy để con cóc thúi nầy cho bổn Tiên Tử trừng phạt.
Lương Tống nghe Di Hoa Tiên Tử nói nhưng vẫn cứ giương mắt nhìn Di Hoa Tiên Tử như thể muốn thâu tóm nhân diện người vào đôi mắt tim híp của hắn.
Di Hoa Tiên Tử nhìn lại Lương Tống.
Gã toét miệng cười gỉa lả rồi nói :
- Người đâu mà đẹp thế ? Nhất định Lương công tử không để vuột nữa đâu.
Y nói rồi phùng miệng phình bụng tợ một con cóc khổng lồ tròn ủng nhảy xổ đến Di Hoa Tiên Tử.
Tu Di lo lắng nói :
- Mẹ cẩn thận.
Lời nói còn đọng trên miệng nàng thì Di Hoa Tiên Tử bằng một động tác thật uyển chuyển. Như tiên cô rải hoa. Theo động tác của Di Hoa Tiên Tử, lớp hoa dưới chân chẳng khác nào bầy bướm cuốn tròn lấy nhân dạng người Lương Tống lao vào, thì vụt bắn thẳng đi theo đà lao đến của hắn.
Hắn lao vào với tám thành công Hàm Mô Công thì cũng vụt lao đi với mười hai thành công lực của chính thứ tuyệt công lợi hại đó. Gã như thể không làm chủ được mình, mà lao thẳng, vào vách tường đá bao bọc chung quanh miếu bà Nữ Oa.
Ầm...
Cả một bức vách tường đá đổ sập xuống. Khi nhân dạng của Lương Tống lao thẳng vào. Gã lồm cồm đứng lên với sắc diện tái nhợt.
Di Hoa Tiên Tử mỉm cười nói :
- Lương Tống ! Ngươi còn muốn giao thủ với bổn Tiên Tử không.
Lương Tống lắc đầu.
Di Hoa Tiên Tử nói tiếp :
- Lần này bổn nương cảnh cáo ngươi. Lần sau thì đừng trách bổn nương nặng tay với ngươi đó. Nếu như bổn nương nghe ngươi sàm sỡ bất cứ ở đâu, bổn nương cũng sẽ tìm đến.
Di Hoa Tiên Tử khoát tay :

- Đi đi, đừng để bổn nương thấy mặt.
Không chờ Di Hoa Tiên Tử nói lời thứ hai, Lương Tống lao nhanh qua chỗ tường vừa đổ, đào thoát.
Tu Di nói :
- Mẫu thân sao để cho hắn đi.
- Tu Di ! Trước khi lấy mạng ai phải cho người ta một cơ hội sinh tồn. Nếu Lương Tống tiếp tục gieo gió nhất định y sẽ gặp bảo. Gieo nhân nào thì sẽ gặp quả đó.
- Tu Di đã hiểu ý mẫu thân. Sao mẫu thân biết con ở đây mà đến ?
- Tiêu công tử mách cho mẹ.
- Tiêu huynh đi đâu rồi ?
- Ta cũng không biết.
Di Hoa Tiên Tử nhìn lại Thái Thái đạo cô :
- Đa tạ đạo cô đã tiếp sức cho Tu Di.
- Bần ni phải đa tạ Tiên Tử. Nếu không có Tiên Tử bần ni cũng chẳng làm gì được để trợ giúp Tu Di công tử. Nếu không muốn nói còn làm công tử bận chân, bận tay.
Di Hoa Tiên Tử nói :
- Dù sao thì đạo cô cũng hết lòng với Tu Di.
Thái Thái đạo cô nói :
- Tiên Tử. Phải chăng Tiên Tử đến Hàm Dương cũng vì những huyết án ly kỳ đang xảy ra ở đây ?
Di Hoa Tiên Tử gật đầu :
- Những vụ án ly kỳ tại Hàm Dương này khiến cho bổn nương nghĩ đến một môn công phu đã thất truyền cách nay hơn trăm năm.
Thái Thái đạo cô nheo mày.
Di Hoa Tiên Tử nói tiếp :
- Sư nương và nhị vị thánh tăng Thiếu Lâm Tự trước đây đã từng giao đấu với một đại ma đầu mà giới võ lâm thời đó gắn cho tục danh là Huyết Ma Tôn Giả. Võ công của Huyết Ma Tôn Giả vô cùng lợi hại và tàn khốc. Sư nương của bổn Tiên Tử thuật lại, đại ma đầu này đã dùng thai nhi trong thai phụ để hấp thụ chân khí thuần dương và thuần âm, đặng trui rèn võ công. Chính vì thế, bổn Tiên Tử nghi ngờ những huyết án ở đây có liên quan đến môn công phu kia mà đến đây.
Tu Di nói :
- Mẫu thân ! Người này còn bắt thai phụ thì chứng tỏ nó chưa tụ thành ma công.
Di Hoa Tiên Tử gật đầu :
- Tu Di nói đúng. Xem ra kẻ bắt cóc thai phụ có ý luyện ma công

Huyết Ma nhưng chưa tụ thành. Nên mẹ muốn diệt hắn ngay từ trong trứng nước. Bằng như để cho y luyện thành Huyết Ma. Thì đây đúng là một kiếp họa trăm năm trước tái lập lại. Mà những tiền nhân như sư nương và nhị vị thánh tăng thì đã viên tịch từ lâu rồi.
Tu Di nói :
- Tu Di tin Tiêu Lân huynh sẽ tìm ra người đó.
- Mẹ cũng tin vậy.
Thái Thái đạo cô nói :
- Tiên Tử ! Bây giờ chúng ta phải làm gì để giúp Tiêu thiếu hiệp.
Di Hoa Tiên Tử thở dài :
- Bổn nương không biết phải làm gì, ngoại trừ chờ đợi Tiêu thiếu hiệp. Một khi Tiêu thiếu hiệp phát hiện ra kẻ luyện ma công Huyết Ma sẽ báo cho chúng ta cùng hiệp lực diệt ma đạo.
Tu Di nói :
- Tu Di lo cho Tiêu đại ca.
- Tu Di ! Mẹ tin Tiêu thiếu hiệp có đủ bản lĩnh để đối phó với người này. Tạm thời chúng ta quay về biệt phủ của Khâm sai đại nhân chờ tin của Tiêu Lân. Đồng thời cũng động viên Khâm sai đại nhân đừng quá lo lắng cho Triệu cô nương.
Tu Di nhìn Di Hoa Tiên Tử :
- Tu Di lo Khâm sai đại nhân quở trách con.
- Nếu có trách thì trách Tiêu thiếu hiệp đã bày ra kế sách này. Chứ không ai trách con đâu. Nhưng ta tin Tiêu thiếu hiệp sẽ sớm đem Triệu tiểu thư về an toàn.

Hồi 41
Vô Tâm Nhân

Triệu Hỷ không khỏi lo âu, bồn chồn khi không thấy Tiêu Lân xuất hiện cứu mình. Nàng nhủ thầm :
- Tại sao Tiêu ca không cứu mình chứ. Mình phải làm sao đây ?
Với khinh thuật siêu phàm xuất chúng, Trình Trình cắp Triệu Hỷ đưa nàng đến một tòa biệt lầu, nằm sâu trong một cánh rừng. Tòa biệt lầu vắng tanh như thể bỏ hoang lâu ngày, thậm chí cỏ dại đã lan đến tận bậc tam cấp.
Trình Trình gõ cửa ba tiếng. Cánh cửa dịch chuyển phát ra những

âm thanh ken két.
Một bộ mặt già nua nhăn nhúm xuất hiện sau cánh cửa, đập vào mắt Triệu Hỷ. Chỉ mới nhìn bộ mặt đó thôi, Triệu Hỷ đã hồn siêu phách lạc chỉ chực thét lên nhưng không nổi, vì huyệt đã bị điểm.
Trình Trình nói :
- Trình Trình đưa thai phụ cuối cùng cho Lão Cuồng Y đây.
Cuồng Y nhìn Triệu Hỷ cất tiếng nói lơ lớ :
- Đưa ả vào.
Trình Trình lách qua cửa, cắp theo Triệu Hỷ đưa vào trong tòa biệt lầu. Nàng đặt Triệu Hỷ lên một phiến đá đặt giữa tòa đại sãnh trống hoắc chỉ có hai chiếc chân đèn được dựng ở hai đầu phiến đá.
Lão cuồng Y nói :
- Không ai theo ngươi chứ ?
Trình Trình gật đầu đáp lời lão :
- Bổn sứ hành động chưa một lần sai sót.
- Thế thì tốt. Giải á huyệt của ả đi.
Trình Trình cách không giải á huyệt Cho Triệu Hỷ.
Vừa được giải huyệt, Triệu Hỷ liền hỏi :
- Các người đưa bổn cô nương đến đây làm gì ? Đây là đâu ?
Lão Cuồng Y chắp tay sau lưng ngắm nhìn Triệu Hỷ. Lão từ tốn nói :
- Cô nương yên tâm ! Nơi này là Dị Cung. Một tòa biệt cung không có dấu chân người ngoại trừ lão phu là Cuồng Y Độc Thủ Tiên Sinh và Trình Trình.
Cuồng Y bước đến bên phiến đá. Lão từ tốn nói với nàng :
- Cô nương cho lão phu biết mấy điều nhé ?
- Lão muốn hỏi gì ?
Vuốt hàm râu lởm chởm, trông thật nham nhở. Cuồng Y tiên sinh mỉm cười nói :
- Cô nương tên gì ?
- Bổn cô nương tên là Triệu Hỷ.
Lão Cuồng khẻ gật đầu :
- Tên nghe đẹp quá. Lão phu đoán không lầm cô nương hẳn rất muốn có con.
- Đã lập gia đình bất kỳ nữ nhân nào cũng muốn có con. Sao lão hỏi Triệu Hỷ những câu hỏi lạ vậy ?
- À ... Lão phu quen hỏi như thế đấy. Mà chắc đây là lần đầu tiên cô nương có mang ?
Triệu Hỷ gật đầu :
- Lần đầu tiên.
- Cô nương có mang được bao nhiêu lâu rồi.

Triệu Hỷ nheo mày :
- Lão tiên sinh hỏi điều đó để làm gì ?
- Lão phu hỏi điều đó vì muốn lo cho bào thai của quý cô nương. Có thể lão phu phải dưỡng bào thai này. Bởi đây là một bào thai rất quý có sự thuần khiết mà chủ nhân đang rất cần.
Triệu Hỷ miễn cưỡng nói :
- Được gần tám con trăng rồi.
Lão Cuồng chặc lưỡi nói :
- Thế thì tốt quá ! Ông trời ban cho chủ nhân một lần này thôi chủ nhân đã viên mãn tâm nguyện của mình.
Triệu Hỷ nói :
- Lão định làm gì Triệu Hỷ ?
- Lão chỉ nuốn chăm sóc bào thai cho Triệu cô nương thôi. Để lão phu xem mạch cho Triệu cô nương nhé !
Triệu Hỷ lắc đầu :
- Mạch của Triệu Hỷ nhảy lung tung lắm. Lão đừng có xem mạch.
- Mạch nhảy như thế nào lão Cuồng Y này cũng xem được mà.
Lão vừa nói vừa nắm lấy cổ tay nàng bắt mạch. Đôi chân mày bạc trắng của Cuồng Y Độc Thủ Tiên Sinh nhíu hắn lại. Lão lầu bầu nói :
- Quái gở thật.
Triệu Hỷ hỏi :
- Triệu Hỷ đã nói rồi ! Mạch của Triệu Hỷ quái gở lắm ! Lão tiền bối không bắt mạch được đâu.
Lão lắc đầu :
- Sao có chuyện lạ lùng vậy nhỉ. Mạch của Triệu cô nương không phải nhịp đập của một thai phụ. Mà là biểu hiện mạch đập của một trinh nữ. Chẳng lẻ lão Cuồng Y này lầm sao ?
Lão vừa nói vừa bắt mạch một lần nữa. Mặt lão sa sầm :
- Làm gì có chuyện quái gở như vậy nhỉ.
Lão nói rồi đứng thẳng lên dời mắt nhìn xuống bụng Triệu Hỷ. Lão toan để tay lên bụng nàng.
Triệu Hỷ hét lên :
- Lão tiền bối không được đụng đến bào thai của Triệu Hỷ.
Lão Cuồng Y chỉ muốn kiểm chứng thôi mà.
Lão vừa nói vừa ấn tay vào bụng Triệu Hỷ. Lão rút ngay tay lại nhìn Trình Trình.
- Thế này là thế nào ?
Trình Trình ngơ ngẩn bởi câu nói của lão Cuồng Y.
Lão Cuồng Y chỉ vào bụng Triệu Hỷ :
- Không có bào thai nào trong bụng Triệu cô nương này cả.

Lão vừa nói vừa giật sợi dây thắt ngang bụng Triệu Hỷ. Một chiếc gối tròn rơi ra.
Lão Cuồng Y cầm lấy chiếc gối :
- Cái này mà là thai nhi à ?
Lão Cuồng nhìn lại Triệu Hỷ :
- Tại sao cô nương lại gỉa làm thai phụ . Cô nương muốn lão Cuồng Y này mổ bụng cô nương ?
Lão Cuồng Y vừa nói vừa rút một ngọn liễu đao nhỏ xíu dài độ hai đốt tay toan đâm vào bụng Triệu Hỷ.
Triệu Hỷ thấy lão chực mổ bụng mình, sợ đến biến sắc hét lên :
- Lão tiền bối... Đừng... Đừng.
Lão Cuồng Y cầm ngọn liễu đao đứng trơ ra như tượng, y cứ lăm lăm chực đâm xuống bụng Triệu Hỷ. Nhưng lão cứ đứng như thế mà không đâm ngọn liễu đao xuống.
Triệu Hỷ bật khóc :
- Tiền bối tha cho Triệu Hỷ đi ! Triệu Hỷ đường đường là ái nữ của Khâm sai đại nhân. Tiền bối giết Triệu Hỷ là vô tình phạm đến trọng tội. Lão nhân gia không tha thứ cho tiền bối đâu.
Nàng nấc nghẹn rồi thét lên :
- Tiêu Lân đại ca ! Sao lại để cho muội rơi vào cảnh ngộ này mà không cứu muội chứ ?
Nàng vừa thét dứt lời thì Tiêu Lân bước đến :
- Tiêu Lân để cho Triệu tiểu thư chết hồi nào mà sợ dữ vậy ?
- Tiêu ca ! Triệu Hỷ biết huynh không bao giờ bỏ Triệu Hỷ mà.
- Đến lúc này mới nghĩ đến Tiêu ca, còn như bình thường thì cứ liếc mắt đưa tình với Tu Di đệ đệ.
Chàng khẻ vào vai Triệu Hỷ :
- Đồ nữ nhân háo sắc.
Tiêu Lân giải tịnh huyệt cho Triệu Hỷ. Nàng bật ngồi lên ôm lấy ngực nhìn lão Cuồng Y và Trình Trình, lúc này đã bị Tiêu Lân đánh lén điểm vào tịnh huyệt.
Triệu Hỷ chỉ lão Cuồng Y nói :
- Tiêu ca ! Lão định mổ bụng Triệu Hỷ đó.
- Tiêu ca nghe rồi và còn thấy nữa. Nếu như Tiêu ca không ra tay thì cho dù muội có là công chúa đương triều lão cũng mổ bụng chứ đừng nói là Khâm sai đại nhân.
Chàng nhìn lại lão Cuồng Y. Chắp tay sau lưng Tiêu Lân nói :
- Tiền bối là đại phu hẳn phải biết y đạo, sao lại hành động như một tên đê tiện giết người chẳng gớm tay vậy ?
Lão Cuồng Y nhìn chàng chăm chăm.

Tiêu Lân gõ vào trán lão :
- Lão không nói à ?
Lão Cuồng Y trố mắt mở to hết cỡ nhìn chàng.
Tiêu Lân nheo mày nhìn lão rồi như quyết định phải làm cái gì đó.
Chàng xốc lão Cuồng Y đặt lên phiến đá.
Triệu Hỷ nói :
- Tiêu ca định làm gì vậy ?
Tiêu Lân nhìn Triệu Hỷ, nói :
- Còn làm gì bây giờ ? Lão đã mổ bụng thai phụ giờ thì đến lượt Tiêu huynh mổ bụng lão.
Chàng nói rồi xé toang trang phục của lão Cuồng Y.
Triệu Hỷ quay mặt chỗ khác.
- Ghê quá ! Tiêu ca đừng làm vậy. Hãy đưa lão về công đường cho lão nhân gia phán xứ.
- Triệu Hỷ muội không dám nhìn thì quay mặt chỗ khác. Còn huynh làm điều này không phải chỉ để đưa lão cho Khâm sai đại nhân trị tội. Mà còn muốn biết đằng sau vụ này còn những gì nữa.
Tiêu Lân nhìn xuống lão Cuồng Y.
Chàng đoạt lấy ngọn liễu đao chích vào rốn lão Cuồng.
- Lão đại phu chết tiệt. Lão đại phu đồ tể. Nghe bổn thiếu gia hỏi và thành thật trả lời bổn thiếu gia nhé.
Tiêu Lân gằn giọng nói :
- Ai sai lão mổ bụng thai phụ ? Vì lý do gì lão mổ bụng thai phụ, nói ra mau ? Nói ra cho hết.
Lão Cuồng im lặng không trả lời chàng.
Tiêu Lân chau mày gắt gỏng nói :
- Lão đại phu thúi. Lão câm à ?
Lão Cuồng cũng không trả lời Tiêu Lân.
Tiêu Lân gật đầu :
- Lão đại phu thúi này đúng là cứng đầu cứng cổ. Muốn bổn thiếu gia nặng tay với lão đây.
Chàng vừa nói vừa chích mũi đao vào rốn lão Cuồng.
Mặc cho Tiêu Lân muốn hành hạ mình như thế nào cũng được, lão Cuồng vẫn im như thóc.
Tiêu Lân gắt giọng nói :
- Lão không biết đau à.
Thấy lão cũng không trả lời mình, Tiêu Lân nhìn lại lão. Đôi mắt của lão cũng mở to toang hoác chẳng có gì thay đổi cả.
Tiêu Lân chưng chửng nhận ra lão Cuồng Y đã tự kết liễu mình rồi.
Chàng buột miệng nói :

- Quái.
Tiêu Lân vỗ vào má lão Cuồng.
- Hê... Lão định giở trò với bổn thiếu gia à ? Cái trò giả chết này bổn thiếu gia đã từng kinh qua rồi nhé. Không qua mặt được bổn thiếu gia đâu.
Tiêu Lân vừa nói vừa chích mủi lưỡi đao vào giữa lòng bàn chân lão Cuồng. Chàng vừa chích vừa nói :
- Lão có luyện thánh thuật Ngọa Long miên như Khấu Đà Tử thì cũng phải tỉnh dậy thôi.
Y nghĩ kia còn đọng trong đầu chàng thì máu từ lòng bàn chân lão Cuồng rỉ ra làm cho lưỡi ngọn liễu đao đang sáng, thì đen kịt lại. Hiện tượng càng làm cho Tiêu Lân sờ sững. Bởi sự biến màu của lưỡi liễu đao chứng tỏ máu của lão là máu độc. Không chỉ độc mà còn là kịch độc.
Tiêu Lân chau mày nói :
- Máu của lão biến thành độc huyết. Lão đại phu thúi này đến chết vẫn còn độc.
Chàng quẳng lưỡi đao lên phiến đá.
Lưỡi đao gảy đôi. Tiêu Lân giật mình thối lùi.
Chàng chau mày nhìn xác lão Cuồng Y .
- Lão Cuồng Y này đúng là vừa độc, vừa hiểm, vừa gian trá tột cùng. Nếu như bổn thiếu gia là kẻ hiếu sát thì đã theo lão rồi. Chỉ cần để máu của lão vướng vào người, chẳng còn gì cứu được nữa.
Chàng lùi ra xa xác lão Cuồng. Vừa lùi Tiêu Lân vừa nói :
- Đúng là Cuồng Y thúi.
Chàng nhìn lại Trình Trình.
- Còn vô nương. Chưa chết như Cuồng Y kia chứ ?
Trình Trình nhìn chàng :
- Ngươi cứ xuống tay giết bổn sứ như lão Cuồng kia.
- Tốt tốt ! Cô nương nói chuyện được là tốt rồi. Tại hạ những tưởng đâu quý cô nương câm như lão kia chứ. Cô nương biết vì sao lão Cuồng Y câm không.
- Lão đã tự hủy mình bằng hủy nhục cốt.
- Huỷ nhục cốt là cái con khỉ gì ?
Chàng vừa thốt dứt câu thì xác lão Cuồng bốc khói, rồi nhanh chóng phân giải chẳng mấy chốc chỉ còn lại vũng nước lầy nhầy. Tiêu Lân nhìn vũng nước lầy nhầy mà nhăn mặt.
Chàng buột miệng nói :
- Ghê quá !
Quay lại Trình Trình. Tiêu Lân ôn nhu nói :

- Lão đại phu thúi chẳng xem trọng y đức toi mạng rồi. Tại hạ mạo phạm hỏi quý tiểu thư có muốn toi mạng như lão không. Nếu muốn thì nói cho tai hạ biết hủy nhục cốt ở đâu, đặng tại hạ cho quý tiểu thư uống luôn đặng theo lão.
Trình Trình trang trọng nói :
- Trong túi phấn thơm của bổn cô nương.
- Độc công mà để trong túi phấn thơm. Chắc là có bao nhiêu kẻ tiêu mạng vì cái túi phấn thơm của quý tiểu thư ?
Tiêu Lân vừa nói vừa cẩn thận cởi túi phấn hương đeo bên hông nàng.
Chàng đưa túi hủy nhục cốt đến trước mặt Trình Trình.
- Quý cô nương muốn uống hay muốn thoa ?
- Hãy trút vào miệng bổn cô nương.
Tiêu Lân đặt túi hủy nhục cốt lên phiến đá rồi quay lại nói với Trình Trình :
- Lão Cuồng Y kia là gì của cô nương vậy ?
- Ngươi biết rồi còn hỏi.
- Tại hạ muốn hỏi mối quan hệ giữa cô nương với lão Cuồng.
- Chẳng có quan hệ gì cả. Bổn nương chỉ giúp cho lão thôi.
- Thế mà bổn thiếu gia lại tưởng lão Cuồng kia là tướng công quý cô nương. Chỉ có mối quan hệ phu thê mới khiến cho quý cô nương muốn chết theo lão Cuồng.
Nghe chàng nói câu này, sắc diện Trình Trình ửng hồng. Ngươi đừng nói càn.
- Bổn thiếu gia không nói càn mà nói đúng chứ ?
- Tiêu Lân ! Ngươi đã đến Dị Cung. Ngươi không thoát khỏi bóng sắc tử thần đâu.
- Ai cũg hăm dọa tại hạ như vậy cả. Bổn thiếu gia sẽ không làm hại đến quý cô nương. Thậm chí không động đến sợi tóc cùa cô nương nữa nhưng đổi lại cô nương phải trả lời những câu hỏi của bổn thiếu gia.
- Bổn cô nương không trả lời câu hỏi nào đâu, ngươi đừng hoài công vô ích.
Giọng nói chắc nịch và cứng rắn của Trình Trình khiến Tiêu Lân phải cau mày nhăn mặt. Bất giác chàng vỗ tay vừa nói :
- Rất là anh thư. Rất là khí khái. Rất là cao ngạo nữa nhưng chỉ tiếc...
Tiêu Lân bất ngờ chỉ vào trán Trình Trình :
- Tiếc cái đầu này ngu quá. Nếu khôn hơn một chút thì đã nhận ra cái hay cái đúng và cái đẹp, không chừng bổn thiếu gia còn thỉnh về

nâng khăn sửa túi cho bổn thiếu gia nữa.
Tiêu Lân hừ nhạt rồi đi quanh Trình Trình. Chàng vừa đi vừa nói :
- Nàng thấy đó ! Lão Cuồng đã làm những việc gì ? Những việc lão làm trời đất, thánh thần và không một ai chấp nhận được. Một đại phu mà lại mổ bụng thai phụ. Thế mà nàng lại giúp lão. Chẳng lẽ lão mổ bụng thai phụ để chơi ư ? Hay để thỏa mãn tính tò mò ư ?
Tiêu Lân lắc đầu :
- Tại hạ không tin vì tò mò mà Cuồng Y hành động trái luân thường đạo lý mà phải vì một cái gì đó. Nếu tại hạ đoán không lầm việc làm của cô nương và lão Cuồng Y thúi tha kia có liên quan đến một môn công phu nào đó có đúng không ?
Tiêu Lân dừng lại ngay trước mặt Trình Trình.
- Hãy nói cho Tiêu Lân biết tại hạ đoán có đúng không ?
Trình Trình nhìn thẳng vào mặt chàng :
- Ngươi đi tìm lão Cuồng Y mà hỏi. Bổn cô nương chẳng biết gì cả.
Tiêu Lân vỗ tay.
- Một câu trả lời chí lý.
Chàng ve cằm trang trọng hỏi tiếp :
- Cô nương và lão Cuồng Y luyện môn công tà ma ngoại đạo này hay người là nào khác sai khiến hai người ?
- Đi xuống a tỳ mà hỏi lão Cuồng. Lão sẽ trả lời cho Tiêu công tử những câu hỏi đó.
Tiêu Lân nheo mày xoa trán. Chàng gật đầu :
- Quý cô nương dạy rất phải. Lão Cuồng Y thúi tha đó chủ mưu, phải đi tìm lão Cuồng hỏi mới đúng.
Chàng nói rồi bất ngờ quay lại Triệu Hỷ.
- Triệu tiểu thư.
Triệu Hỷ bước đến bên Tiêu Lân.
Nhìn Triệu Hỷ Tiêu Lân hỏi bằng giọng trang trọng :
- Nàng trả lời cho ta biết. Trên đời này nàng sợ nhất cái gì nào ?
Nghe Tiêu Lân hỏi, Triệu Hỷ chưng hửng nhìn chàng :
- Tự dưng Tiêu ca hỏi muội sợ cái gì nhất. Tiêu ca có...
Tiêu ca khoát tay.
- Hê ! Nàng đừng nói Tiêu ca của nàng loạn thần đấy nhé. Trá lời cho Tiêu ca biết đ ! Nàng sợ cái gì nào ?
- Thì Triệu Hỷ sợ chết.
Tiêu Lân nạt ngang :
- Cái con khỉ. Ai mà chẳng sợ chết, ngay như Tiêu ca đây còn sợ chết hơn cả nàng nữa đó.
Nghe Tiêu Lân thốt ra câu đó chân diện Trình Trình đang sa sầm

cũng phải bật ra tiếng cười.
Tiêu Lân nhìn lại nàng :
- Cười được à ? Cười được tất không sợ chết. Vậy nàng sợ cái gì nào ?
- Cái chết đối với ta nhẹ tựa lông hồng thì ta đâu còn cái gì để sợ.
Tiêu Lân lắc đầu.
- Nói thế đâu có được. Ai cũng có một cái để sợ cả, nếu không sợ thì cũng kinh hãi. Ví như bổn thiếu gia. Ta sợ nhất là những con thạch sùng.
Chàng chìa tay đến cho Trình Trình thấy.
- Chỉ mới nhắc đến những con thạch sùng thôi, da ốc đã nổi đầy người bổn thiếu gia rồi.
Nhìn lại Trình Trình, Tiêu Lân từ từ nói :
- Quú cô nương sợ gì nào ?
- Bổn cô nương chẳng sợ gì đâu . Ngươi đừng giỡ trò với bổn cô nương.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Tại hạ không tin trên thế gian này quý cô nương chẳng có cái gì để sợ.
Chàng quay lại Triệu Hỷ :
- Triệu muội sợ gì nào ? Nói cho Tiêu ca nghe xem. Nữ nhân thường sợ cái gì nhất nào ?
- Ơ ! Thì muội cũng sợ thạch sùng như Tiêu ca.
Tiêu Lân lườm nàng :
- Xem ra cái gì Triệu tiểu thư cũng giống Tiêu Lân. Chẳng có cái gì khác ư ?
- Ơ ! Muội sợ sâu nữa.
Tiêu Lân quay lại Trình Trình :
- Nàng sợ sâu không ?
- Chẳng có gì đáng sợ cả.
Tiêu Lân vỗ tay một tiếng rồi nói :
- Thôi rồi ! Ta biết cái nàng sợ rồi.
Trình Trình nghiêm trọng nói :
- Cho ta nghe thử xem.
Tiêu Lân nhạt nhẽo nói :
- Nàng dám bắt cóc thai phụ về cho lão Cuồng mổ bụng lấy thai nhi. Bấy nhiêu đó đủ biết nàng là hạng người như thế nào rồi. Vừa vô tâm vừa vô tình và lại thêm tàn nhẫn nữa. Bổn thiếu gia sẽ bắt chuột con còn trong bụng chuột mẹ, thả vào người nàng. Lũ chuột con kia sẽ khiến nàng nghĩ đến những thai nhi tội nghiệp, chưa mở mắt đã bị

các người hại.
Tiêu Lân nhìn lại Triệu Hỷ :
- Triệu muội ! Trong tòa lầu quỷ này bỏ hoang chắc chắn có chuột con. Muội đi bắt dùm huynh ít con chuột con để huynh cho quý cô nương đây thưởng lảm nào.
Triệu Hỷ lắc đầu :
- Muội không bắt chuột con đâu . Muội sợ lắm.
- Muội sợ !
Nhìn lại Trình Trình :
- Quý cô nương sợ không ?
Trình Trình ngậm miệng chẳng trả lời Tiêu Lân.
Tiêu Lân nói :
- Im lặng ! Tất là không muốn trả lời tại hạ. Không muốn trả lời tất là sợ. Sợ thì phải nói cho tại hạ biết những gì tại hạ muốn biết, nếu không bổn thiếu gia sẽ bỏ một ổ chuột con vào ngực nàng. Thậm chí còn bỏ vào miệng nàng nữa.
Tiêu Lân nhìn thẳng vào mắt Trình Trình.
- Quý cô nương. Có nói không ?
Trình Trình mím chặt hai cánh môi.
Tiêu Lân gằn giọng :
- Nhất định không nói.
Trình Trình vẫn im lặng.
Tiêu Lân buông tiếng thở dài :
- Quý cô nương hẳn nghĩ bổn thiếu gia chỉ biết nói chứ không biết làm ư. Để cho quý cô nương thấy bổn thiếu gia có dám làm hay không ?
Nói rồi Tiêu Lân bỏ đi một mạch.
Một lúc sau quay lại. Chàng vừa bước đến bên Trình Trình vừa nói :
- Ở đây đúng là một ổ chuột khổng lồ. Đâu cũng có chuột. Có cả một lũ chuột con lúc nhúc đủ để cho quý cô nương đây dùng đến hết đời.
Trình Trình biến sắc :
- Ngươi định làm gì bổn cô nương ?
Tiêu Lân vừa nói vừa bất ngờ bóp chặt lấy miệng Trình Trình, buộc nàng phải há to ra. Chàng nhạt nhẽo gằn từng tiếng :
- Cho quý cô nương ăn thịt chuột con. Để cô nương biết tội lỗi của mình. Nếu không thành khẩn nói ra nhưng gì bổn thiếu gia muốn cô nương nói.
Vừa nói Tiêu Lân vừa nắm bàn tay đặt lên miệng Trình Trình.
Trình Trình nhắm mắt lại. Tiêu Lân nghe rõ tiếng tim đập loạn nhịp trong ngực nàng.

Chàng gằn giọng hỏi.
- Một lần nữa, ta hỏi cô nương có nói không ? Ai phái cô nương làm cái trò này ? Và đây có phải là một phương pháp luyện công không.
Trình Trình nhắm mắt rồi gật đầu.
Tiêu Lân thả tay khỏi miệng nàng :
- Quý cô nương đừng tự biến mình thành một hạng quái nhân ghê tởm ăn cả thịt chuột con đó.
Nhìn thẳng vào mắt Trình Trình :
- Ai sai bảo cô nương ?
Mồ hôi vã ra mặt Trình Trình :
- Chủ nhân !
- Một câu trả lời nghe chói thính nhĩ. Ai mà chả biết là chủ nhân của quý cô nương. Nhưng gã chủ nhân đó là ai. Nam hay nữ nhân ? Thuộc môn phái nào ?
- Ta chỉ biết đó là chủ nhân thôi ! Nếu như ngươi muốn biết người là ai nam nhân hay nữ nhân thì cứ đến U Hồn Quỷ Cốc.
- U Hồn Quỷ Cốc .
Trình Trình gật đầu.
Tiêu Lân gằn giọng nói :
- U Hồn Quỷ Cốc ở đâu ?
Trình Trình lưỡng lự.
Tiêu Lân cau mày :
- Đừng quá trung thành mù quáng như vậy. Hành động của quý cô nương và lão Cuồng Y khiến quỷ thần cũng phải phẫn nộ chứ không riêng bổn thiếu gia đâu .
Trình Trình buông tiếng thở dài :
- Trong Khu rừng Vô Minh.
Tiêu Lân thả bàn tay ra trước mặt Trình Trình. Chẳng có con chuột con nào trong tay chàng. Cười khảy một tiếng, chàng nói :
- Quý cô nương ngoan ngoãn lắm. Nên tại hạ không bắt chuột con cho cô nương dùng. Thú thật bổn thiếu gia cũng chẳng đá đụng đến chuột con như mình nói đâu. Nhưng tại hạ nói trước, nếu lời nói của quý cô nương không đúng sự thật thì bọn giám ngục ở phủ Khâm sai sẵn sàng cho cô nương thưởng thức món thịt chuột đó.
Tiêu Lân nhìn lại Triệu Hỷ :
- Chúng ta về được rồi.
Chàng vừa nói vừa cắp ngang hông Trình Trình, đồng thời nắm lấy tay Triệu Hỷ thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ trở về biệt phủ của Khâm sai Triệu Uẩn.
Vừa thi triển Hành Tẩu Dị Hình Bộ, Tiêu Lân vừa nói với Trình Trình :

- Nhưng gì quý cô nương làm, quý cô nương phải chịu sự phán xét của vương pháp. Bổn thiếu gia không muốn chen vào chuyện này.

Hồi 42
U Hồn Quỷ Cốc

Tiêu Lân, Di Hoa Tiên Tử dừng bước trước khu rừng Vô Minh. Chàng rọi mắt quan sát nhìn vào cánh rừng rậm rạp rồi quay sang Tiên Tử.
- Nương nương nghĩ sao về con người này ?
Di Hoa Tiên Tử Ngạc Kỹ Hằng buông tiếng thở dài, rồi nói :
- Luyện võ công của Huyết Ma, chứng tỏ con người này là kẻ vô tâm vô tính mất cả lương tâm của một con người.
Tiêu Lân cướp lời Di Hoa Tiên Tử :
- Tại hạ biết y là kẻ vô tâm, vô tính rồi. Dùng thai nhi để luyện công thì đâu con phải là con người nữa... Nhưng ý của vãn bối muốn hỏi là võ công của gã đấy đó.
- Bổn nương không biết y đã luyện tà công Huyết Ma đến cảnh giới nào. Nhưng chúng ta phải giết y trước khi y tụ thành môn tà công tà đạo đó.
Tiêu Lân gãi đầu :
- Vãn bối hỏi thật Tiên Tử nhé. Nếu lỡ như vãn bối và Tiên Tử chạm mặt với gã. Mà võ công của gã lại cao minh hơn vãn bối và nương nương, chúng ta phải làm sao ?
Di Hoa Tiên Tử nghiêm giọng nói.
- Tiêu thiếu hiệp. Dù trả bằng bất cứ gía nào, bổn Tiên Tử và thiếu hiệp cũng phải triệt diệt ác nhân này.
- Mục đích của vãn bối và nương nương đến U Hồn Quỷ Cốc trong rừng Vô Minh là như vậy. Nhưng có tiến cũng phải có lùi. Tiêu Lân hỏi nương nương chúng ta không đánh lại đối phương thì làm sao giết hắn. Phải có đường lui chứ ?
Di Hoa Tiên Tử nheo mày :
- Sao Tiêu thiếu hiệp bi quan vậy ?
- Không phải vãn bối bi quan mà phòng bị thôi. Nương nương... Vãn bối có một đề nghị này.
- Bổn nương đang nghe thiếu hiệp nói.

- Nếu như đánh không lại quỷ nhân... Vãn bối và nương nương bỏ chạy nhé !
- Chạy là sao ?
- Vĩ đào vi thượng, tẩu vi là thượng sách... Tiên Tử là tri kỷ lâu năm với Khấu Đà Tử tiền bối, mà hổng biết bài học đó à ? Bài học đó Khấu Đà Tử tiền bối dạy cho vãn bối trước khi thụ học võ công đó. Lúc nào vãn bối cũng học nằm lòng.
- Bổn nương không tin ác nhân trong Vô Minh lâm đã luyện thành Huyết ma công. Nếu như y luyện thành thì đã không phái Trình Trình và lão cuồng Y tiếp tục tìm thai phụ để lấy hài nhi. Diệt ác nhân còn trong trứng nước vẫn dễ hơn nó đã hóa tành quỷ nhân.
Tiêu Lân gãi đầu :
- Biết là như vậy rồi... Nhưng sao vãn bối thấy hồi hộp như thế nào đó.
- Không vào hang hùm sao bắt được hùm con. Tiêu công tử. Việc làm của bổn nương và công tử là làm trượng nghĩa. Cho dù có phải...
Tiêu lân khoát tay.
- Nương nương xin đừng nói gở à.
- Đứng đây cũng chẳng được ích gì.
Chúng ta vào.
Hai người nhìn nhau khẻ gật đầu, rồi cùng song hành tiến rào rừng Vô Minh. Mặc dù giữa ban ngày, nhưng khi họ bước vào rừng Vô Minh thì không gian tối sẫm lại bởi sự rậm rạp khu rừng.
Tiêu Lân vừa đi vừa vận công phòng bị. Chàng cảm nhận rõ mồn một thần chết đáng lởn vởn đâu đó chung quanh mình.
Tiêu Lân liếc trộm Di Hoa Tiên Tử. Chàng nhận ra vẻ mặt trang trọng uy nghiêm của người.
Tiêu Lân nói :
- Nương nương có hồi hộp không ?
Di Hoa Tiên Tử khẻ gật đầu :
- Ai cũng vậy thôi.
- Nếu như nương bị ác nhân kia bắt, chẳng biết y sẽ làm gì nương nương nhỉ ?
- Tại sao Tiêu thiếu hiệp lại hỏi bổn nương câu đó.
- Vãn bối lo cho nương nương.
- Tiêu thiếu hiệp đừng lo vớ vẩn như vậy. Bổn nương không để cho ác nhân có cơ hội bắt được bổn nương đâu, mà ngược lại y phải trả những oan nghiệp do chính y tạo ra.
- Nghe nương nương nói, vãn bối có cảm tưởng như mình sắp thành

công. Nếu bắt được gã ác nhân đó, nương nương định làm gì nào ?
- Theo ý Tiêu thiếu hiệp ?
Tiêu Lân chỉ vào ngực mình.
- Nương nương hỏi vãn bối à ?
- Trong Vô Minh lâm ngoài Tiêu thiếu hiệp ra, bổn nương hỏi ai đây. Chẳng lẽ lại hỏi những tàng cây vô tri vô giác đây ở đây.
- Nếu bắt được gã ác nhân đó Tiêu Lân sẽ... Sẽ...
Chàng gãi đầu rồi nói tiếp :
- Sẽ làm gì nhỉ. À vãn bối sẽ cởi đồ hắn, cho vào ổ kiến lửa mới đáng tội hắn. Nghĩ cho cùng trên thế gian này chẳng có cực hình nào đủ để hắn đền tội cả.
Di Hoa Tiên Tử mỉm cười nhìn chàng lắc đầu .
Tiêu Lân mỉm cười lại với Di Hoa Tiên Tử. Chàng giả lả nói :
- Nương nương... Mình nói chuyện khác đi.
- Chuyện gì ?
- Vãn bối hỏi thật nương nương nhé.
- Thiếu hiệp cứ hỏi.
- Nương nương và lão Đà Tử Bang chủ Cái Bang ra sao rồi ?
- Đừng hỏi bổn nương chuyện đó.
- Sao lại không à ?
- Trong mắt bổn nương không còn lão Đà Tử.
- Nương nương đã cứu lão Đà Tử mà ?
- Chẳng lẽ thấy người sắp chết lại khoanh tay sao ?
- Cổ nhân có câu Nhất dạ phu thê bách nhật ân... Huống chi nương nương và lão Đà Tử còn có một ái nữ nhan sắc tuyệt trần.
- Thiếu hiệp cũng biết lão đã làm gì với Ngạc Tu Di.
- Hậy... Chỉ nhất thời thôi. Đã là nam nhân thì ai ai chẳng vậy. Thấy nữ nhân là...
Chàng giả lả cười.
Di Hoa tiên Tử chau mày nhìn Tiêu Lân nói :
- Thiếu hiệp cũng là hạng người như lão Đà Tử à ?
Tiêu Lân khoát tay :
- Không không... Vãn bối đâu dám có ý đó. Làm sao vãn bối có thể sánh bằng Bang chủ Khấu Đà Tử chứ. Vãn bối khác.
- Khác chỗ nào ?
Nặn nụ cười giả lả, Tiêu Lân nói :
- Cổ nhân ví nữ nhân như hoa, còn nam nhân như người ngắm hoa. Nên mới có câu, thà hái hoa nở trên cành chứ đừng để hoa tàn rồi mới hái.
Di Hoa Tiên Tử gắt gỏng đáp lời chàng :

- Đó là hành động của đào hoa tặc.
- Nhưng không hái khi hoa tàn thì còn gì để hái. Có lẽ khi Khấu Đà Tử lão huynh phạm sai lầm, lúc đó Huyền Cung cung chủ là đóa hoa đẹp lắm... Mà nghĩ cho cùng Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc chẳng thể nào sánh được với Tiên Tử nương nương.
Di Hoa Tiên Tử lắc đầu :
- Đừng nói đến chuyện đó nữa được không ?
- Vãn bối sẽ không nói đến chuyện đó nhưng nương nương chắc cũng cho Đà Tử tiền bối một cơ hội.
Di Hoa tiên tử cau mày :
- Lão quỷ ăn mày đó có gì mà Tiêu thiếu hiệp xin cho lão.
- Hợp rời tan, gương vỡ lại lành đấy mà !
Di Hoa Tiên Tử hừ nhạt :
- Trên đời này có nhiều người như lão chỉ đem đến những oan tình mà thôi.
- Nương nương có nghe lời nói này chưa ?
- Lời nói gì ?
- Lá rụng cũng về cội, cóc chết ba năm vẫn quay đầu về núi.
- Lão Đà Tử bằng hữu của Tiêu thiếu hiệp không phải là lá rụng, không phải là cóc.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Vãn sinh biết nếu như lão là lá hay là cóc thì chắc chắn vãn bối đã hỏa thiêu lão rồi. May là Khấu Đà Tử tiền bối là con người, một con người đúng nghĩa nên mới được...
Chàng bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn Di Hoa Tiên Tử.
Ngạc Kỹ Hằng lườm Tiêu Lân :
- Đừng nói những chuyện vớ vẩn đó nữa. Đến lượt bổn nương hỏi thiếu hiệp.
- Vãn bối rất sẵn lòng trả lời những câu hỏi của nương nương.
- Tiêu thiếu hiệp nghĩ ra sao về Ngạc Tu Di ?
- Ngạc Tu Di ! Theo y nương nương thì vãn bối phải nghĩ sao về Ngạc muội này.
- Thiếu hiệp nghĩ như thế nào là ý nghĩ của thiếu hiệp, sao lại hỏi bổn Tiên Tử.
- Chỉ cần nương nương bảo vãn bối nghĩ như thế nào vãn bối sẽ nghĩ như thế đó.
Di Hoa Tiên Tử cau mày :
- Bổn nương muốn nghe thiếu hiệp nói.
- Thế thì vãn bối xin được nói à ! Ngạc Tu Di là một trang giai nhân tuyệt sắc mà trăm năm chưa hẳn đã có một Một mỹ nữ đúng với câu

nói hoa nhường nguyệt thẹn, nên chẳng có gã nam nhân nào khi gặp rồi lại hời hợt bỏ cả.
Hừ nhạt mở tiếng, Di Hoa Tiên Tử nói :
- Đúng là một lũ háo sắc.
Nói dứt lời Di Hoa Tiên Tử gia tăng cước pháp lướt về phía trước. Tiêu Lân vội bám theo sau người. Vừa dõi bước theo sau Di Hoa Tiên Tử, Tiêu Lân vừa nghĩ thầm :
- Tiêu Lân nghĩ sao nói vậy, chưa gì đã mắng Tiêu Lân là kẻ hiếu sắc. Mà cũng đúng thôi. Nam nhân nào mà chẳng háo sắc, đó là những kẻ ngụy ngôn gian trá nhất trên đời này. Nói như Tiên Tử chỉ có nam nhân là háo sắc thôi sao ? Nữ nhân không háo sắc à. Tu Di mới cải trang làm nam nhân thì đã có bao nhiêu nữ nhân tơ tưởng đến Tu Di rồi.
Hai người đi được nửa dặm thì gặp ngôi cổ mộ khổng lồ. Ngôi cổ mộ mới chỉ đập vào mắt Tiêu Lân và Di Hoa Tiên Tử thôi. Cả hai người đã cảm nhận được không khí khủng bố lẫn cảm giác rờn rợn tự dưng bộc phát ra từ trong tâm thức họ.
Quanh ngôi mộ khổng lồ đó là những vạc hoa huệ trắng toát. Phàm hoa huệ thì biểu tượng cho sự thuần khiết tinh anh đối với người chết, nhưng những vạc hoa huệ quanh ngôi cổ mộ này lại trông ngờ ngợ như một vành khăn tang trắng bao bọc lấy nó.
Di Hoa Tiên Tử rít một luồng chân khí, cùng với Tiêu Lân chậm bước cẩn thận tiến đến ngồi cổ mộ. Ngôi cổ mộ to như một tòa nhà ba gian sừng sững, mà hai người đứng trước nó tự nhận ra mình thật bé nhỏ với vẻ hùng vĩ của ngôi mộ.
Tiêu Lân nhìn lên tấm bia khổng lồ dựng trước ngôi mộ. Một tấm bia đá chẳng có khắc chữ nào.
Nhìn lại Di Hoa Tiên Tử, Tiêu Lân nói :
- Nương nương... Đây hẳn là U Hồn Quỷ Cốc.
Di Hoa Tiên Tử gật đầu :
- Có lẽ vậy. Chắc chắn phải có mật đạo vào trong ngôi mộ đá này.
- To như thế này phải có mật đạo chứ ? Chẳng biết người nào nằm trong ngôi mộ này ?
Lời nói đó còn đọng trên miệng Tiêu Lân thì một âm thanh khô khốc phát ra từ tấm bia đá.
Cạch !
Liền theo âm thanh sau đó một vòm cửa từ từ dịch chuyển mở ra. Vòm cửa tự động mở ra như thể mời gọi Tiêu Lân và Di Hoa Tiên Tử bước vào
Tiêu Lân nhìn sang Di Hoa Tiên Tử :

- Nương nương. Chúng ta khỏi đi tìm mật đạo... Nó tự mở ra như thể mời Tiêu Lân và nương nương bước vào.
Tiêu Lân ve cằm nói :
- Thà để cho vãn bối tìm ra vào còn hơn là nó tự động mở ra thế này.
- Sao mà ghê quá !
- Tiêu thiếu hiệp ngại.
- Tất nhiên phải ngại rồi. Nương nương không ngại ư ? Toàn thân vãn bối nỗi đầy gai ốc đây nầy. Cố tật tham sinh úy tử của vãn bối, vãn bối không bao giờ bỏ quên cả.
Chàng gãi đầu :
- Nương nương vào trước hay là vãn bối ?
- Bổn nương đâu muốn thí mạng một kỳ tài võ lâm như Tiêu thiếu hiệp.
Di Hoa tiên Tử nói rồi, vận hóa chân ngươn phong bế ba mươi sáu đại huyệt cẩn thận bước qua vòm cửa mật đạo.
Tiêu Lân cũng chuyển hoá nội công bước theo người. Kẻ trước người sau, chậm chậm bước vào mật đạo vào U Hồn Quỷ Cốc.
Khí lạnh từ hai bên vách mật đạo tỏa ra ra khiến cho Tiêu Lân và Di Hoa Tiên Tử có cùng một cảm giác đang bước vào một địa ngục a tỳ. Họ theo mật đạo với những bậc tam cấp đi lần xuống bên dưới. Cuối cùng họ đến một gian mật thất khá rộng vơi chu vi non mười trượng vuông. Ngay giữa gian địa thất đó là một cỗ quan tài đá, kiến tạo nên một sắc thái âm u rờn rợn, nhưng có lẽ càng rợn người hơn, là nhân dạng của một người vận xám y thùng thình đang quay lưng lại với Tiêu Lân và Di Hoa Tiên Tử. Người đó không búi tóc mà để tóc xõa đen ngang vai, một mái tóc được chải chuốt cẩn thận, bóng mượt mà dưới ánh sáng của bốn chiếc chân đèn phản chiếu cả nhân dạng của Tiêu Lân và Di Hoa Tiên Tử.
Tiêu Lân và Di Hoa Tiên Tử cùng im lặng quan sát người đó.
Tiêu Lân tằng hắng rồi nói :
- Tôn giá là chủ nhân U Hồn Quỷ Cốc.
Xám y nhân từ từ quay lại đối mặt với Tiêu Lân và Di Hoa Tiên Tử. Nhân diện của Xám y nhân được che bằng một chiếc mặt nạ dát vàng óng ánh. Một chiếc mặt nạ vàng được trạm khắc bằng nhưng đường nét thật tinh xảo nhưng lại là mặt của một ác quỷ, vừa sinh động vừa gớm giếc khiến cho người đối diện phải rùn mình sờn gai ốc, nếu phải trực diện tiếp cận bộ mặt đó.
Xám y nhân cất giọng the thé :
- Tiêu Lân... Bổn nhân đã chờ ngươi ở đây lâu lắm rồi. Bổn nhân chờ ngươi không chỉ trong một ngày, mà trong một đời làm kiếp người.

Nghe Xám y nhân thốt ra câu nói này, Tiêu Lân phải cau mày. Chàng buột miệng hỏi :
- Tại sao tôn gía chờ tại hạ.
- Trong tất cả cái thú ở trên đời này, bổn nhân ôm ấp một cái thú duy nhất, đó là hành hạ họ Tiêu Mà kẻ bổn nhân nằm mơ cũng tưởng đến đó chính là Tiêu Lân.
Giọng nói của Xám y nhân mặc dù nghe the thé nhưng lại rất ung dung tự tại, nếu không muốn nói là rất ôn hòa. Nhưng chính vẽ ôn hòa và ung dung đó lại khiến Tiêu Lân bồn chồn rờn rợn.
Chàng nghiêm giọng hỏi :
- Tôn gía thích hành hạ Tiêu Lân ?
- Đúng !
- Hình như giữa tôn gía với Tiêu Lân có một mối thù bất đội trời chung.
- Không sai !
Tiêu Lân lắc đầu :
- Tại hạ chưa từng thù oán gì với tôn gía.
- Ngươi không có thù với bổn nhân nhưng người phải gánh những gì mà trưởng tôn của người đã gieo. Bổn nhân đã thề tất cả ho Tiêu đều phải chết dưới tay bổn nhân.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Tại hạ có thể hỏi tôn gía một câu có được không ?
- Được
- Chính vì oán hận Tiêu gia mà tôn gía không ngần ngại luyện tà công Huyết Ma ?
Xám y nhân ngữa mặt cười khanh khách. Cắt ngang trang tiếu ngạo đó, y rọi hai luồng ma nhãn đỏ ối vào Tiêu Lân rồi trầm giọng nói :
- Mối hận với Tiêu gia của ngươi là động lực để bổn nhân luyện Huyết Ảnh Ma Công. Bổn nhân còn có ý khác.
- Ý gì ?
- Ngươi chẳng nên tò mò làm gì. Cho dù ngươi có biết thì cũng bằng thừa !
- Tôn gía có thể cho tại hạ đoán được chứ ?
- Ngươi đoán xem.
- Độc bá võ lâm, xưng hùng và cao hơn nữa là xưng đến... Nhưng tôn gía hẳn biết luyện Huyết Ảnh Tà Công là tự biến mình thành một kẻ bại hoại vô nhân cực kỳ... Tôn gía biết điều đó chứ. Kẻ nào luyện Huyết Ảnh Tà Công thì quỉ thần, trời đất chẳng dung đâu .
- Bổn nhân chỉ tin vào bổn nhân mà chẳng tin vào cái gì cả.
Vừa nói, Xám y nhân vừa vận hóa công phu Huyết Ảnh Tà Công.

Một màn huyết quang xuất hiện bao bọc khắp người gã.
Tiêu Lân khoát tay.
- Khoan !
- Ngươi còn muốn nói gì ?
- Tại hạ đến đây tất biết phải giao thủ một trận sinh tử với tôn gía rồi. Tôn gía hẳn đã biết mục đích của ta và Di Hoa Tiên Tử ?
- Giết kẻ luyện ma công ngay từ lúc còn trong trứng trước. Có đúng vậy không ?
Di Hoa Tiên Tử lên tiếng :
- Bổn nương không phủ nhận điều đó.
Xám y nhân rọi mắt nhìn về phía Di Hoa Tiên Tử. Y cười khảy một tiếng rồi nói :
- Thật là hồ đồ. Chỉ với một chút bản lĩnh của Di Hoa Tiên Tử, và Hấp Tinh Đại Tà Công của Tiêu Lân lại có thể lấy được mạng bổn nhân. Nghe hai ngươi nói, bổn nhân những tưởng các ngươi là những kẻ hồ đồ không biết nhìn xa trông rộng. Hoặc ra hai ngươi đang nằm mơ và sống trong giấc mơ không thực của hai người.
Tiêu Lân ôm quyền ôn nhu nói :
- Tại hạ nghĩ chuyện gì cũng đều phải đến kết cục thôi. Nhưng trước khi đi đến kết cục tối hậu, Tiêu Lân muốn biết trưởng tôn của tại hạ đã làm những gì khiến cho tôn gía căm phẫn họ Tiêu như vậy ?
- Làm gì ư ? Nếu có thể ngươi xuống a tỳ địa ngục hỏi Tiêu Viên, chắc y sẽ trả lời cho người biết.
Tiêu Lân ngây mặt hỏi Xám y nhân bằng chất giọng rất ung dung tự tại :
- Nhỡ như tại hạ không xuống a tỳ mà kẻ xuống là tôn gía thì biết ai nói cho Tiêu thiếu gia biết đây. Chi bằng tôn gía cứ nói huỵch toẹt cho tại hạ biết có hơn không. Chúng ta đã gặp mặt rồi, can gì phải úp úp mở mở.
- Tiểu tử... Ngươi cao ngạo lắm. Tiêu gia của các ngươi đã giết nương tử của bổn nhân khi người bụng mang dạ chửa. Cái thù đó ta thề bắt tất cả họ Tiêu phải gánh.
- Nghe tôn gía nói. Tiêu Lân những tưởng đâu người là đương kim hoàng thượng, một lời phát ra là lệnh tru di tam tộc họ Tiêu. Phải chi người là hoàng thượng...
Tiêu Lân ôm quyền hướng về Xám y nhân :
- Bổn thiếu gia sẵn sàng tuân chỉ nhưng rất tiếc người lại không phải là Thiên Tử, mà là một kẻ bại hoại vô nhân, dùng thai phụ và thai nhi để luyện tà công phục vụ cho ý tưởng trả thù và độc bá võ lâm của ngươi.

Tiêu Lân ôm quyền xá :
- Tôn gía miễn thứ cho bổn thiếu gia không thể chuẩn y lệnh của người.
Hừ nhạt một tiếng, Xám y nhân nói :
- Ngươi không cần phải nói ra điều đó. Tự bổn nhân sẽ thực hiện tâm nguyện của mình.
Tiêu Lân ôm quyền nói :
- Tại hạ còn một điều nữa muốn biết.
- Nói.
- Thật sự Tiêu Lân muốn biết chân diên thật của tôn gía.
- Sao người lại muốn biết
- Ơ ! Thấy chiếc mặt lạ quỉ kia tại hạ liền tưởng tới bộ mặt của tôn gía hẳn còn xấu xí hơn chiếc mặt nạ đó. Mặc dù chỉ chứng nghiệm chiếc mặt nạ kia thôi, Tiêu Lân đã cảm thấy nó xấu xí quá rồi. Chẳng lẽ bộ mặt của tôn gía còn xấu hơn nữa sao ? Nếu bộ mặt của tôn gía xấu hơn, xem chừng tôn gía đúng là ngươỉ của a tỳ địa ngục.
Xám y nhân cười khảy rồi nói :
- Tiêu tiểu tử... Khi nào ngươi gần chết bổn nhân sẽ cho ngươi biết chân diện thật của bổn nhân.
Tiêu Lân reo lên :
- Nói như thế tôn giá luôn dấu chân diện của mình. Phàm những kẻ dấu chân diện thì chứng tỏ một điều. Tại hạ nhất định đã gặp tôn gía và biết tôn giá. Tiêu Lân nói có đúng không !
Xám y nhân im lặng.
Tiêu Lân nói tiếp :
- Điều thứ hai tại hạ muốn nói cho tôn gía biết. Tôn gía nói là khi nào bổn thiếu gia gần chết thì mới cho Tiêu Lân thấy chân diện thật của người. Chỉ mỗi lời nói đó thôi, Tiêu Lân đã đoán ra, tôn gía cho dù có Huyết Ảnh Tà Công cũng không tin sẽ thắng được Tiêu Lân và Di Hoa cung chủ, nên mới có sự ngần ngại này.
Xám y nhân rít giọng nói :
- Tiêu tử ! Ngươi quá thông minh để suy đoán đó. Nhưng sự thông minh lẫn sự suy đoán của ngươi chỉ đưa ngươi đến tử lộ mà thôi.
- Tại hạ cứ phải nghe những lời nói này.
- Thế ngươi còn gì để hỏi nữa không ?
Tiêu Lân nheo mày. Chàng gật đầu :
- Tại hạ biết hỏi tôn gía cái gì bây giờ ư ?
Tiêu Lân nói rồi lắc đầu :
- Chắc có lẽ chẳng còn gì để hỏi tôn giá. Giờ thì còn mỗi một việc để làm.

- Việc gì ?
Xám y nhân vừa hỏi vừa rọi hai luồng ma nhãn như hai khối than hồng vào Tiêu Lân.
Tiêu Lân mỉm cười nói :
- Đánh cho tôn gía một trận nhớ đời và lật chiếc mặt nạ kia coi tôn gía là ai.
Tiêu Lân vừa nói vừa bất ngờ phát tác Huyết Điểm Chỉ công thẳng vào tam tinh Xám y nhân. Chàng xuất thủ hoàn toàn bất ngờ nên Xám y nhân gần như không có phản xạ gì.
Đạo chỉ khí của chàng điểm ngay vào trán đối phương.
Chát !
Tiêu Lân chỉ kịp thấy vòng huyết quang hộ thể của Xám y nhân vụt lóe lên, đầu của y hơi giật ra sau khi tiếp nhận đạo chỉ của chàng. Mặc dù tiếp nhận trọn đạo chí khí đỏ ối đó nhưng tuyệt nhiên Xám y nhân chẳng hề hấn gì, mà chỉ hơi niễng đầu ra sau.
Y rít giọng nói :
- Tiểu tử ! Khá lắm.
- Tôn gía có đau không ?
- Nội lực của tiểu tử khá lắm nhưng không đủ cho bổn nhân đau đớn. Đến lượt bổn nhân bồi tiếp ngươi bằng Huyết Ảnh Ma Công.
Tiêu Lân trụ tấn nhỏ giọng nói với Di Hoa Tiên Tử :
- Nương nương... Xem chừng không xong rồi... Phải hợp công thôi.
Di Hoa Tiên Tử lách bộ bước ra phía sau lưng Tiêu Lân, áp ngọc thủ vào đại huyệt thần khiếu và thiên linh cái của chàng, đổ nội lực truyền sang.
Cùng lúc đó Xám y nhân phát tác hai bóng huyết thủ đỏ ối chia làm hai công trực diện chàng. Tiêu Lân không né tránh, mà dựng chưởng ảnh dồn tất cả công lực vốn có của mình phối hợp với Di Hoa Tiên Tử đón thẳng đở thẳng. Chàng vốn đã được Khấu Đà Tử khai thông sinh tử huyền quan, được Tuệ Thiện pháp chủ đại sư sang cho công lực và có cả Hấp Tinh Đại Tà Công, nên nhanh chóng hợp nhất nội lực của Di Hoa Tiên Tử cùng với nội lực của mình mà chống đở hai bóng huyết thủ của Xám y nhân.
Tiêu Lân vừa đở chưởng của Xám y nhân vừa nghĩ thầm :
- Đằng nào thì cũng phải đi đến kết cục sau cùng, ta chẳng có gì phải ngại. Hy vọng Di Hoa Tiên Tử nói đúng, gã vô tâm này chưa luyện thành Huyết Ảnh Tà Công.
Ý niệm kia còn đọng trong đầu chàng thì một tiếng sấm động nổ ra ngay khi chưởng ảnh của chàng chạm vào hai bóng huyết thủ.
Ầm !

Mắt Tiêu Lân nảy đom đóm, khí huyết nhộn nhào. Hai chân chàng gần như bủn rủn không sao trụ tấn nổi mà dịch chuyển về sau ba bộ. Dư kình do lần đối chưởng đó làm rạn nứt vách địa thất U Hồn Quỷ Cốc.
Xám y nhân vẫn trụ thân một chỗ. Màn huyết quang hộ thể của y càng đỏ rực hơn, chẳng còn nhìn thấy nhân dạng.
Tiêu Lân nói với Di Hoa Tiên Tử :
- Nương nương. Không xong rồi ! Y đã luyện thành Huyết Ảnh Tà Công.
Di Hoa Tiên Tử mặc dù không trực tiếp giao thủ với Xám y nhân nhưng vẫn cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, sắc diện biến qua màu tái nhợt.
Tiêu Lân nói :
- Nương nương ! Chúng ta tự tìm đến cái chết, chỉ có chạy thôi.
- Tiêu thiếu hiệp ! Không có sinh lộ cho bổn nương và thiếu hiệp đâu. Giờ đây bổn nương và Tiêu thiếu hiệp phải đi đến cùng, bởi cửa vào U Hồn Quỷ Cốc chắc chắn đã bị phong bế rồi.
Xám y nhân phá lên cười. Y vừa cười vừa nói :
- Hai ngươi biết đã quá muốn rồi. Chỉ có một con đường duy nhất cho hai người đến, đó là cửa a tỳ.
Tiêu Lân nạt ngang :
- Bổn thiếu gia đâu muốn đến đó.
- Không đến cũng không được.
Xám nhân vừa nói vừa vỗ tiếp hai bóng ảnh thủ đến Tiêu Lân. Chiêu công của lão phát ra tạo ra tiếng gío rít nghe buốt cả cột sống.
Tiêu Lân nghiến răng, dựng chưởng đón thẳng đở thẳng, bởi không gian ở đây không đủ cho chàng dùng đến Hành Tẩu Di Hình Bộ. Huống chi còn có Di Hoa Tiên Tử đang truyền công cho chàng.
Một tiếng sấm chưởng nữa lại trỗi lên.
Tiêu Lân và Di Hoa Tiên Tử ngã ngồi dưới sàn đá. Xám y nhân vẫn đứng sừng sững.
Đầu óc Tiêu Lân có những âm thanh ỳ ỳ, mắt thì hoa lên như thể thấy năm sáu bóng Xám y nhân lừng lững đứng trước mặt mình.
Chàng than thầm :
- Chết thật ! Tự dưng ta và Di Hoa Tiên Tử tìm đến chỗ cái chết lãng nhách như thế này.
Xám y nhân dựng đôi bản thủ đỏ ối như than hồng.
Tiêu Lân hét lên :
- Khoan !
Xám y nhân rít giọng nói :

- Tiểu tử ! Ngươi muốn nói gì.
Tiêu Lân và Di Hoa Tiên Tử từ từ đứng lên. Chàng gỉa lả cười rồi nói :
- Tại hạ và tôn gía đã đấu với nhau hai hiệp rồi. Theo qui lệ võ lâm sau khi giao thủ hai hiệp thì phải cho đối thủ nghỉ ngơi để tiếp tục hiệp thứ ba. Tôn gía định bỏ qui lệ võ lâm đó à.
- Hò đồ ! Ai đặt ra qui lệ đó ?
- Chính võ lâm minh chủ Giang Hàn.
Xám y nhân rít rít giọng nói :
- Ngoa ngôn... Chẳng bao giờ có qui ước đó cả. Huống chi bổn nhân và tiểu tử phải có một kẻ sống một kẻ chết.
Tiêu Lân nhăn mặt :
- Tôn gía không tin võ lâm minh chủ Giang Hàn đặt ra qui ước đó ư ? Nếu như tôn gía không tin thì cứ đi hỏi võ lâm Minh chủ, cái qui ước đó bắt buộc người võ lâm ai cũng phải nghe đó.
Tiêu Lân xoa tay gỉa lả cười rồi nói :
- Cho dù giao đấu sinh tử thì cũng phải có qui ước đàng hoàng. Thôi nhé, cứ dừng lại ở đây. Sau một tuần nhang chúng ta lại giao thủ tiếp.
Xám y nhân hừ nhạt một tiếng.
- Tiểu tử ! Ngươi nó không biết ngượng miệng.
- Tại hạ nói đúng thì có gì phải ngượng miệng chứ. Chỉ có những kẻ nói không đúng thì mới ngượng miệng thôi.
Xám y nhân rít giọng nói :
- Cho dù có qui ước võ lâm thì tiểu tử càng đã phạm qui. Bởi ngươi và Di Hoa Tiên Tử hợp sức giao thủ với bổn nhân.
Tiêu Lân khoát tay.
- Không không... Tôn gía sai rồi.
- Sai chỗ nào ?
- Cách đây trên trăm năm, Huyết Ảnh Ma Tôn đã giao thủ một lúc với ba người. Một là sư mẫu của Di Hoa Tiên Tử, và hai người nữa đó là Võ Thánh và Thần Tăng. Vị chi tất cả là ba người cùng hợp lực giao đấu với Huyết Ảnh Ma Tôn. Hiện thời chỉ có tai hạ và Di Hoa Tiên Tử, xem ra thiếu một người. Theo lẽ công bằng, đời trước làm sao thì đời sau làm vậy. Tôn gía đã luyện thần công của Huyết Ảnh Ma Tôn mà không làm đúng với những gì Huyết Ảnh Ma Tôn làm. Lão sao có thể vui vẻ trong cõi hư vô. Nếu như tôn gía muốn không thua tiền nhân thì phải chờ Tiêu Lân thêm một người nữa rồi giao thủ với tôn gía.
Xám y nhân nghe chàng nói xong ngữa mặt cười khanh khách.

Tiêu Lân cũng cười theo Xám y nhân.
Nghe chàng cười, Xám y nhân cắt ngang tràng tiếu ngạo :
- Tiểu tử... Ngươi cười gì ?
Tiêu Lân ôm quyền nói :
- Tôn gía hẳn đã hiểu lời nói chí lý chí tình của Tiêu Lân nên mới cười thỏa thê như vậy. Đúng là trượng phu... Tại hạ phải khâm phục sự khí phái và trượng phu của Tôn giá. Thôi thì chúng ta cứ dừng cuộc đấu ở đây để đến ngày đại hội Long Chuẩn làm lại nhé.
Xám y nhân rít giọng quát :
- Im... Tiêu Lân tiểu tử. Ngươi vọng ngôn như thế đủ rồi... Bổn nhân cười là cười nguoi đó. Ngươi đã bước đến ngưỡng cửa a tỳ nên giở trò xảo ngôn, kích động bổn nhân tạo cho ngươi một con đường sống ư ? Bổn nhân đau phải là đứa trẻ lên hai lên ba để nghe ngươi nói nhăng nói cuội đâu.
Xám y nhân lắc đầu :
- Ngươi và Di Hoa Tiên tử đã bước vào U Hồn Quy Cốc thì phải tiếp nhận hậu quả của hai người... Đừng kéo dài thời gian để chờ đợi một sự may mắn hay kỳ tích gì có thể xảy ra.
- Nói vậy tôn gía đã không giữ đúng kỷ cương của tiền nhân đời trước.
Xem ra Huyết Ảnh Ma Tôn đã chọn lầm người nên trao bí kíp thần công cho tôn gía. Lão hẳn tức giận lắm. Nếu không tức giận thì cũng hổ thẹn với sư mẫu và nhị vị thánh tăng Thiếu Lâm Tự.
Tiêu Lân chắt lưỡi nói tiếp :
- Tiêu Lân mong tôn gía sớm nhìn lại mà không làm hổ thẹn lão sư gia của tôn gía.
Xám y nhân rít giọng gằn từng tiếng :
- Tiêu Lân. Ngươi nói thế đủ rồi. Nếu có xuống a tỳ gặp Huyết Ảnh Ma Tôn thì nói với lão rằng, nếu cõi dương gian này còn tồn tại lão thì bổn nhân cũng tống tiễn lão xuống a tỳ địa ngục.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Thế thì chết thật rồi... Thế thì chết thật rồi.
- Ngươi nói thế có ý gì ?
- Tại hạ nói lão Huyết Ảnh Ma Tôn chết thật rồi đó. Chọn ai không chọn lại đi chọn một kẻ bất trung, bất nghĩa, và bất nhân như tôn gía truyền cho bí kiếp võ công.
- Bổn nhân bất nghĩa, bất trung, bất nhân cũng được miễn sao tiểu tử phải quằn quại dưới chân bổn nhân.
Xám y nhân vừa thốt dứt câu thì bất thình lình có tiếng sấm chưởng vang lên ngoài mật đạo. Chẳng biết xảy ra chuyện gì bên ngoài mật

đạo nhưng liền sau tiếng sấm chưởng đó, Yến Yến lướt vào.
Yến Yến liền nói :
- Tiêu ca... Yến Yến phối hợp với huynh.
Nàng vừa nói vừa áp chặt tay vào đại huyệt thiếu hoa sau lưng Tiêu Lân.
Nhận ra Yến Yến, Tiêu Lân phấn khích hắn lên. Chàng nói :
- Tôn giá. Giờ thì có đủ ba người rồi. Tiêu Lân thỉnh mời tôn gía tiếp chưởng.
Chàng vừa nói vừa phát tác U Hạo Thần Công. Cảnh giới tối thượng của Hấp Tinh Đại Tà Công.
Xám y nhân không chút e dè, mà dựng huyết ảnh thủ đón thẳng đở vào chưởng khí của chàng.
Ầm !
Một luồng xoáy khí khổng lồ phát ra khi huyết ảnh thủ chạm vào U Hạo Thần Công cuốn lên nóc mật thất.
Ầm !
Cả nóc mật thất rạn nứt đổ ập xuống Xám y nhân thối liền ba bộ, rồi bất ngờ điểm mũi giày lao qua chỗ nóc vừa sập xuống thoát đi.
Tiêu Lân thét lên :
- Hê Hê ! Bỏ chạy à... Bỏ chạy à ?
Di Hoa Tiên Tử nắm tay chàng lại :
- Tiêu thiếu hiệp đừng rượt theo.
Tiêu Lân nhìn lại Di Hoa Tiên Tử :
- Nương nương, chúng ta đã thắng. Sao lại không rượt theo ?
Chàng thốt dứt lời mới thấy chân diện Di Hoa Tiên Tử càng lúc càng xanh xao nhợt nhạt.
Tiêu Lân nói :
- Chết rồi. Nương nương đã bị nội thương trầm trọng.
Di Hoa Tiên Tử gật đầu :
- Bổn nương đã bị nội thương không trợ giúp thiếu hiệp được nữa. Nếu dồn y vào ngõ bí chưa biết bên nào sẽ chết bởi bên nào.
Tiên Tử buông tiếng thở dài rồi nói tiếp :
- Ác nhân chưa luyện thành công phu tối thượng Huyết Ảnh Công mà vẫn có thể giao đấu cạn tài, cạn sức với ba người chứng ta hợp công. Sau này sẽ còn nguy hiểm hơn nữa.
- Nương nương ! Phải tìm cách cách khắc chế hắn chứ ?
- Tiêu thiếu hiệp... Tam thời gác chuyện này. Bổn nương hy vọng sẽ có kỳ tích giúp võ lâm.
Di Hoa Tiên Tử mím môi :
- Thiếu hiệp ! Bổn nương tạm thời phải quay về Linh Sơn dưỡng

thương. Thiếu hiệp phải bảo trọng. Nếu cần hãy cứ đến Thiếu Lâm Tự tham khảo tàng kinh các may ra có võ công khắc chế ác nhân.
- Nương nương... Vãn bối sẽ đến Thiếu Lâm.
- Bổn nương hẹn gặp lại thiếu hiệp trong một ngày gần đây.
Tiêu Lân nói :
- Nương nương không sao chứ ?
- Không sao đâu.
- Tiên Tử đi được.
Yến Yến nói :
- Tiêu huynh... Bên ngoài có Tu Di cô nương và nghĩa phụ rồi.
Tiêu Lân gật đầu :
- Nếu không có muội đến kịp thì chẳng biết sự thể hôm nay như thế nào. Yến Yến dìu Tiên Tử ra ngoài đi, để huynh xem qua cỗ áo quan này. Biết đâu chẳng phát hiện được gì ?
Yến Yến gật đầu.
Nàng dìu Di Hoa Tiên Tử ra ngoài U Hồn Quỷ Cốc. Còn Tiêu Lân ở lại quan sát áo quan. Chàng đẩy nắp áo quan. Tiêu Lân sờ sững khi nhận ra trong áo quan là một mỹ phụ. Mặc dù đã chết lâu ngày nhưng chân diện gần như không thay đổi ngoại trừ làn da xanh nhạt, nhưng nếu chỉ có thế thôi thì không đến nỗi khiến cho Tiêu Lân phải sững sờ như vậy mà điều chàng sững sờ đến đổi biến thành pho tượng bất động bởi vì xác mỹ phụ trong cỗ áo quan chẳng ai khác hơn chính là Ngọc Lan, mẫu thân chàng.
Tiêu Lân cứ nhìn xác mẫu thân mà tự hỏi. Tại sao như thế nhỉ ? Chẳng lẽ lão ác nhân kia đã đào xác mẫu thân mình về đây để luyện công, hoặc hành hạ đặng thỏa mãn sự căm thù của hắn.
Nghĩ đến điều đó khí huyết của chàng sôi sùng sục. Chàng gằn giọng nói :
- Không thể nào chấp nhận được gã ôn dịch, đê tiện và bỉ ổi này. Đến người chết gã cũng không tha.
Tiêu Lân quỳ xuống sụp lạy Chàng vừa lạy vừa nói :
- Mẹ ! Lân nhi sẽ an táng mẹ lại. Và con thề tróc nã tên bại hoại kia đến cùng trời cuối đất.

Giang Hồ Đoạt Kiếp

Hồi 43
Võ quít dày có móng tay nhọn

- Tiêu ca. Yến Yến sẽ gặp huynh ở đại hội Long Chuẩn trên Long Vân sơn.
Tiêu Lân thở dài :
- Nếu muội thấy cần đến thì đến, không đến thì thôi. Đối với Tiêu ca đại hội Long Chuẩn chẳng là gì cả. Hay nhất là muội cứ ở lại Trương Phong tiêu cục chăm sóc cho bá mẫu và nghĩa phụ.
Tiêu Lân mỉm cười nhìn nàng.
- Muội lo cho huynh.
- Huynh biết.
Trang Như Hảo nhìn Tiêu Lân :
- Công tử. Chừng nào mới quay về Trương Phong tiêu cục.
Tiêu Lân ôm quyền nói :
- Bá mẫu ! Vãn bối có một việc phải đến Thiếu Lâm trước, nếu như mọi việc suông sẻ, vãn bối sẽ sớm quay lại Trương Phong tiêu cục vấn an bá mẫu, lão tiên bối và Yến Yến muội.
- Tiêu công tử.. Trương Phong tiêu cục lúc nào cũng rộng cửa đón mời thiếu hiệp. Nếu có thể... Ta sẵn sàng giao cả cơ nghiệp của họ Trang cho Tiêu thiếu hiệp.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Bá mẫu ! Tiêu Lân không dám nhận đâu. Chỉ mong Trương Phong tiêu cục không còn có sóng gió lớn như buổi hôm nào vãn bối đến đây.
Lão Mạc nhìn chàng :
- Lão phu rất mong Tiêu Lân...
- Tiêu Lân sẽ quay về. Mạc tiền bối, dù sao Trương Phong tiêu cục vẫn tiện lợi cho cuộc sống mưu sinh của tiên bối. Hy vọng tiền bối sẽ giúp nhiều cho Trương Phong tiêu cục của Yến Yến.
- Điều đó Tiêu Lân không phải lo. Yến Yến đã là nghĩa nữ của lão Mạc, tất nhiên ta phải làm tất cả vì Yến Yến chứ.
- Vãn bối cảm thấy yên tâm vô cùng. Khi nào có cơ hội vãn bối và mọi người sẽ cùng quay lại Lạc Hồn cốc qua cửa sinh đạo.
Lão Mạc gật đầu.
Yến Yến bịn rịn nói :
- Tiêu ca có thể cho muội đi cùng với huynh không ?
Tiêu Lân tròn mắt :
- Sao có thể được. Yến Yến và bá mẫu mới trùng phùng sao chia tay sớm được. Thế nào huynh cũng quay về sớm mà. Với lại giang hồ không phải là chỗ dấn thân của nữ nhân.
- Tiêu ca phải hứa với muội quay về đây.

Tiêu Lân gật đầu.
- Tiêu ca hứa.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Mọi người bảo trọng.
Như Hảo và lão Mạc gật đầu :
- Tiêu Lân bảo trọng.
Yến Yến nói :
- Yến Yến tiễn Tiêu ca một đoạn đường.
Chàng nhìn nàng mỉm cười rồi gật đầu . Tiêu Lân dắt tuấn mã, Yến Yến đi bên cạnh. Hai người cùng thả bước chầm chậm.
Yến Yến nói.
- Khi nào Tiêu ca và muội mới quay lại Lạc Hồn cốc ?
Tiêu Lân nhìn sang nàng.
- Một ngày không xa đâu. Nếu như không có gã ác nhân Huyết Ảnh chết tiệt thì giờ đây Tiêu ca và muội đã thanh thản rảo bước quay lại Lạc Hồn Cốc rồi. Nhưng bây giờ, Tiêu ca cảm tưởng như võ lâm níu chân mình.
Nói rồi chàng ném nụ cười mỉm với nàng.
Yến Yến buông tiếng thở dài. Nàng nhỏ nhẹ hỏi :
- Thời gian không gặp mặt Yến Yến, Tiêu ca có nhớ Yến Yến không ?
- Yến Yến còn hỏi nữa. Nếu không nhớ Yến Yến thì huynh đi bằng hai chân của mình đi.
Nàng cau mày nhăn mặt :
- Tiêu ca khôn quá.
- Bây giờ Yến Yến mới biết Tiêu ca thông minh và khôn ngoan à ? Nếu không thông minh và khôn ngoan thì Tiêu ca đâu thể đoạt lại Trương Phong tiêu cục cho Yến Yến.
Nhắc đến chuyện này, Tiêu Lân sực nhớ đến Tịnh Nô. Nhớ đến Tịnh Nô bất giác chàng buông tiếng thở dài. Tiêu Lân nói :
- Yến Yến ! Huynh còn nợ một người. Đó là Tịnh Nô. Nếu như không có Tịnh Nô e rằng Trương Phong tiêu cục không có ngày hôm nay. Huynh muốn tìm Tịnh Nô để xem coi nàng ấy như thế nào rồi. Nhắc đến Tịnh Nô Tiêu ca cảm thấy lo lắng cho nàng.
Vẽ ủ dột hiện lên mặt Yến Yến.
Tiêu Lân nheo mày.
- Xem kìa ! Bỗng đứng Yến Yến lại sa sầm nét mặt.
Nàng gượng cười, từ tốn nói :
- Tiêu ca nhớ đến Tịnh Nô cô nương chứ đâu nhớ đến Yến Yến.
Tiêu Lân lắc đầu :

- Sai rồi ! Yến Yến thì lúc nào huynh cùng nhớ, nhưng Tịnh Nô thì huynh mang ơn rất nặng. Thậm chí cả Yến Yến nữa.
Tiêu Lân thuật lại chuyện Tịnh Nô đã cứu Trang phu nhân. Nghe chàng thuật lại câu chuyện đó, chân diện Yến Yến thay đổi. Nàng vồn vã nói :
- Yến Yến sẽ đi tìm Tịnh Nô cô nương để trả ân.
- Thì Tiêu ca đang đi tìm dùm muội đây.
Tiêu Lân dừng bước khi đã ra khỏi cổng thành Hàm Đan. Chàng nói với Yến Yến :
- Yến Yến ! Cuộc tiễn đưa nào cũng phải có lúc kết thúc. Muội quay lại đi.
Yến Yến bồi hồi nhìn chàng :
- Tiêu ca...
Tiêu Lân mỉm cười nói :
- Tiêu ca biết rồi, Yến Yến rất lo cho huynh.
- Yến Yến chỉ muốn biết chừng nào huynh quay về Trương Phong tiêu cục.
- Làm sao huynh biết được... À ! Có chuyện này huynh muốn nói với muội.
Nàng nhìn chàng.
Tiêu Lân nghiêm giọng nói :
- Hiện thời chưa triệt diệt được ác nhân tại U Hồn Quỷ Cốc, tuyệt nhiên Yến Yến không được để lộ hành tung của mình.
Nàng chau mày :
- Tại sao ?
- Sao Yến Yến không nghĩ ra vậy. Sự xuất hiện của Yến Yến tại U Hồn Quỷ Cốc khiến cho Tiêu ca lật ngược được tình thế, từ tử lộ đổi sang sinh lộ và thậm chí còn buộc Xám y nhân phải bỏ chạy. Gã đó có ngu đến mấy cũng nghiệm ra sự lợi hại của muội. Nếu như gã nhân cơ hội không có huynh mà tìm đến Yến Yến thì có khổ cho Tiêu ca không ? Còn như gã không biết được tung tích của Yến Yến, tất sẽ dè chừng mà không dám làm càn làm bậy, thậm chỉ còn lánh mặt Tiêu ca nữa. Sự ẩn mặt của Yến Yến chỉ có lợi cho Tiêu ca và muội thôi.
- Thế sao Tiêu ca không lưu lại Trương phong tiêu cục để chờ gã ác nhân đó đến.
- Sao lại dại dột vậy chứ. Chờ đến lúc gã mò đến thì e rằng mười Tiêu Lân và Yến Yến cũng không là đối thủ của gã. Huynh đến Thiếu Lâm là tìm cái gì đó khắc chế võ công Huyết Ảnh của y. Còn chờ gã thì chẳng khác nào dọn cỗ mời gã ăn.

Chàng chỏ vào trán Yến Yến.
- Hiểu ra chưa.
- Muội hiểu.
- Hiểu thì phải nghe lời Tiêu ca đó. Ẩn mặt kín chừng nào tốt chừng ấy. Nếu để U Hồn Quỷ Cốc ác nhân biết được tung tích của muội, nhất định gã sẽ rình rập. Quỷ ở trong bóng tối, người ở trong bóng sáng chúng ta khó tránh được kiếp họa lắm.
- Yến Yến sẽ nghe lời Tiêu ca.
- Tốt !
Yến Yến chợt nắm tay chàng :
- Tiêu ca phải cẩn trọng đó.
- Huynh tự lo cho mình được mà. Chẳng lẻ trong mắt muội Tiêu Lân chỉ là một đứa trẻ lên hai lên ba sao ?
- Yến Yến không nghĩ vậy... Nếu như không có Tiêu ca... Yến Yến chẳng thiết với cuộc đời này nữa.
- Tại sao vậy ?
- Tiêu ca còn hỏi muội.
Tiêu Lân cười khảy rồi nói :
- A Tiêu ca hiểu rồi. Chắc là không có Tiêu ca thì không có người thứ hai luyện Hấp Tinh Đại Tà Công rồi luyện đến U Hạo Thần Công với muội chứ gì ?
Mặt nàng đỏ bừng thẹn thùng.
Tiêu Lân mỉm cười nói :
- Yên tâm. Tiêu ca sẽ quay về để luyện công với Yến Yến mà.
Nghe chàng thốt câu này, sắc diện nàng đỏ hơn. Yến Yến giãy nảy nói :
- Huynh cứ chọc muội... Chẳng ai muốn luyện công với Tiêu ca đâu.
- Nếu vậy thì Tiêu ca sẽ tìm người khác luyện công với Tiêu ca vậy.
Yến Yên dậm chân, lắc đầu :
- Yến Yến không chịu, không muốn như vậy đâu .
Tiêu Lân nhăn mặt :
- Thế thì huynh phải làm sao bây giờ ? Bộ Yến Yến...
Chàng bỏ lửng câu nói giữa chừng, thót lên yên ngựa. Nhìn lại Yến Yến, Tiêu Lân nói :
- Nói thế thôi. Tiêu ca sẽ quay về để luyện công với muội. Luyện công với Yến Yến, Tiêu ca thích hơn... Bởi Yến Yến Yến rất đẹp trong mắt Tiêu ca.
Chàng nói rồi thúc chân vào lưng ngựa để nó lao đi.
Yến Yến nhìn theo cho đến khi bụi tan dần. Nàng nhẩm nói :
- Tiêu ca. Muội yêu huynh.

0o0
Rời Hàm Đan, Tiêu Lân không vội vàng đến Thiếu Lâm Tự, mà lại ghé qua tổng đàn võ lâm. Mục đích của chàng đến tổng đàn võ lâm lần này cốt để thăm dò tình hình của Tịnh Nô, và nếu có thể cũng muốn biết vì sao Giang minh chủ lại cần đến chiếc chìa khóa của Tiểu Cúc để lại cho chàng.
Cột con tuấn mã vào một gốc cây, Tiêu Lân thả bước chậm rãi đi thẳng đến tòa đại đường chính sãnh Tổng đàn võ lâm. Chàng bước đến ngưỡng cửa tổng đàn thì chạm mặt với Đoạn Hồn Chưởng Đoàn Chủng, Thiết Chưởng Chu Sa và có cả Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung.
Vu Thiệu Lung nhìn chàng.
Tiêu Lân ôm quyền xá ba người :
- Tiêu Lân có một chuyện muốn cầu kiến Giang minh chủ.
Thiết Chưởng Chu Sa vuốt râu :
- Mời công tử vào.
Tiêu Lân bước vào tòa đại đường chính sãnh. Chàng đảo mắt nhìn quanh tòa đại đường trống hoắc chẳng thấy cao thủ nào vốn dĩ lúc nào cũng túc trực tại đây, ngoại trừ ba người này.
Tiêu Lân nghĩ thầm :
- Có Thiết Chưởng Chu Sa, Đoạn Hồn Chưởng Đoàn Chửng và Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung thì đâu còn ai dám đến quấy nhiễu tổng đàn võ lâm.
Thiết Chưởng Chu Sa mời Tiêu Lân yên vị rồi nói :
- Lão phu được Minh Chủ giao cho trọng trách tổng quản hộ pháp Tổng đàn chủ . Có thể thay thế người bồi tiếp Tiêu công tử.
Lão nói rồi ra dấu cho Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung cùng Đoạn Hồn Chưởng Đoàn Chủng lui ra. Hai người kia rời khỏi đại đường chính sãnh rồi, Thiết Chưởng Chu Sa mới nói :
- Tiêu công tử có chuyện gì cầu kiến Giang minh chủ ?
Tiêu Lân ôm quyền :
- Vãn sinh đến Tổng đàn võ lâm lần này có chuyện rất hệ trọng, chỉ muốn trình bày với Minh chủ võ lâm mà thôi. Ngoài ra không thể nói với ai được.
Thiết Chưởng Chu Sa vuốt râu gượng nói :
- Lão phu đã là đại tổng quản võ lâm, chẳng lẽ công tử cũng không nói được với lão phu.
Tiêu Lân ôm quyền nói :
- Vãn bối thất kính. Không thể nói với tiền bối được. Bởi nói thì tiền bối cũng đâu biết gì để cho vãn bối nói. Chẳng hay Giang minh chủ có thể bồi tiếp vãn bối không à.

Thiết Chưởng Chu Sa cau mày hỏi :
- Công tử chỉ có thể trình bày với lão phu thôi. Bởi Minh chủ giờ đã bế quan luyện công. Khi đến thời điểm đại hội Long Chuẩn người mới khai quan nên đã có lệnh không cho bất cứ ai vào gặp người.
Tiêu Lân cau mày ôm quyền nói :
- Tiền bối cho Tiêu Lân biết, Minh chủ beế quan được bao nhiêu lâu rồi à.
Thiết Chưởng Chu Sa cau mày nói :
- Tiêu công tử quan tâm đến chuyện đó để làm gì ?
Tiêu Lân trang trọng nói :
- Bởi vì chuyện vãn bối thỉnh cầu Giang minh chủ rất hệ trọng.
- Nếu hệ trọng thì công tử có thể nói với lão phu .
Tiêu Lân cau mày :
- Đã nói là không nói được mà.
- Nếu công tử không nói được thì tại đây chẳng ai giúp được cho công tử.
- Hây... Đúng Tiêu Lân vô phần, vô phúc, muốn gặp kẻ đứng đầu võ lâm cũng khó như vậy.
Chàng ôm quyền nói :
- Tiền bối. Vậy tiền bối có thể cho tại hạ gặp Tịnh Nô cô nương không ?
Thiết Chưởng Chu Sa cau mày. Lão trang trọng nói :
- Tiêu công tử đã lầm rồi, trong võ lâm tổng đàn làm gì có người tên Tịnh Nô.
Tiêu Lân đứng lên :
- Quái lạ thật đó.
- Cái gì công tử cho là quái lạ ?
Tiêu Lân nhìn thẳng vào mặt Thiết Chưởng Chu Sa, chàng gỉa lả cười, từ tốn hỏi :
- Vãn bối hỏi thật nha. Tiền bối có điều gì dấu hay không.
Thiết Chưởng Chu Sa lắc đầu, vuốt râu nói :
- Lão phu chẳng có gì để dấu công tử.
Tiêu Lân cười khảy rồi nói :
- Tiền bối nói thật không ?
- Chẳng lẽ lão phu lại dấu công tử điều gì sao ? Có công tử đang dấu lão phu thì có.
- Thật ra công tử đến đây gặp Minh chủ có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra.
Lão vừa nói vừa rút tấm kim bài quyền lệnh võ lâm cho Tiêu Lân xem.

- Người giữ kim bài quyền lệnh võ lâm có thể thay mặt Minh chủ giải quyết mọi sự.
Tiêu Lân buông tiếng thở dài làu bàu nói :
- Cái gì cũng đem kim bài ra. Vãn bối thấy lạ một điều là tiền bối giữ chức vụ tổng quản võ lâm tổng đàn thế mà không biết Tịnh Nô cô nương.
Chàng lắc đầu :
- Điều đó khiến Tiêu Lân buột miệng nói tiền bối quái lạ. Chính Giang minh chủ đã phái Tịnh Nô theo giúp vãn bối. Tịnh Nô là một trong những thiên sứ của Giang minh chủ. Thế mà tiền bối không biết. Thế có lạ không ?
- Trong võ lâm tổng đàn chẳng có thiên sứ nào cả và cũng chẳng có ai tên Tịnh Nô. Chẳng lẽ công tử không tin vào lời của lão phu.
Tiêu Lân buông tiếng thở dài :
- Có lẽ vãn bối lầm thật rồi. Do lầm mà vãn bối mạo phạm đến tiền bối mong tiền bối bỏ qua cho.
Tiêu Lân gãi đầu :
- Dạo này đầu óc vãn bối ra sao đó, thay vì đến Thiếu Lâm Tự thì lại đến tổng đàn võ lâm.
Chàng ôm quyền xá :
- Vãn bối cáo từ. Mong gặp lại tiền bối.
Thiết Chưởng Chu Sa gật đầu :
- Lão phu không tiễn công tử.
- Vãn bối đâu dám làm phiền đến tiền bối.
Tiêu Lân dợm bước, bất ngờ quay lại. Chàng ôm quyền nói :
- Tiền bối. Cho vãn bối hỏi một câu nhé.
- Công tử có điều gì cứ hỏi. Nếu trong chức nghiệp của lão phu, lão phu sẽ trả lời thay cho Minh chủ.
- Đa tạ... Đa tạ.
Thiết Chưởng Chu Sa khoát tay :
- Công tử không phải khách sáo như vậy.
Tiêu Lân từ tốn nói :
- Trước đây vãn bối gặp Giang minh chủ và đã được người hứa sẽ hóa giải những oan nghiệp của Tiêu gia với giới võ lâm. Chẳng hay Giang minh chủ đã làm được chuyện này chưa à ?
Thiết Chưởng Chu Sa vuốt râu.
- Công tử đến tổng đàn võ lâm vì muốn thẩm chứng lại lời hứa của Minh chủ .
- Nói thẩm chứng thì vãn bối không dám nói đâu à. Vãn bối hỏi bởi vì Minh chủ bề bộn công chuyện. Phàm những người bề bộn, phàm

những ai có quá nhiều chuyện bề bộn thì lại hay quên.
Chàng gượng cười nói tiếp :
- Không dấu gì tiền bối, vãn bối chỉ sợ Minh chủ quên đi lời hứa của người thôi à.
Thiết Chưởng Chu Sa gằn giọng nói :
- Nếu như Minh chủ không giữ lời với công tử hóa giải những oan nghiệp mà Tiêu gia, điển hình là Tiêu Viên thì có lẽ công tử không dễ chân vào tổng đàn võ lâm đâu .
Thiết Chưởng Chu Sa vuốt râu nghiêm giọng nói :
- Bằng hữu của Thái A Bảo không để cho công tử ung dung tự tại đâu.
Thiết Chưởng Chu Sa vỗ tay một tiếng. Ngay lập tức quần hùng võ lâm từ hai bên cửa hậu rầm rập bước vào đại điện chính sãnh.
Tiêu Lân nhìn quần hùng ôm quyền nói :
- Tiêu Lân không quên lời hứa của Minh chủ... Và các vị cũng không muốn Giang Minh chủ là kẻ bội ngôn chứ ?
Thiết Chưởng Chu Sa vuốt râu nói :
- Đã có di lệnh của Minh chủ thì không ai kháng lại đâu.
Tiêu Lân ôm quyền xá Thiết Chưởng Chu Sa.
- Nhất ngôn cửu đỉnh, vãn bối vô cùng khâm phục Giang minh chủ . Vô cùng khâm phục.
Chàng nhìn lại quần hào ôm quyền gỉa lả nói :
- Vậy xem như tại hạ và các vị không còn thù còn oán. Mong rằng sau này chúng ta sẽ là bằng hữu. Sẽ là bằng hữu... Xin chư vị nhận một xá này của Tiêu Lân.
Nói rồi Tiêu Lân ôm quyền xá quần hào.
Chàng nói tiếp :
- Tại hạ cáo từ. Xem như giữa tại hạ và các vị chẳng còn ai nợ ai.
Tiêu Lân nói rồi quay bước đi thẳng ra cửa đại đường chính sãnh võ lâm tổng đàn.
Chàng vừa đi vừa nhủ thầm :
- Cái lão Thiết Chưởng Chu Sa này đường đường được giao trọng trách Tổng quản tổng đàn võ lâm, thế mà chẳng biết gì. Có cái gì đó khuất tất trong võ lâm tổng đàn.
Ý niệm đó trôi qua, bất giác chàng lo lắng cho Tịnh Nô. Tiêu Lân nhẩm nói :
- Bao nhiêu người còn phải qui thuận Giang Hàn, Tịnh Nô kháng lại lệnh ngôn của lão... Không chừng nàng đã bị hại rồi... Hay đang chịu giam cầm ở đâu đó. Mình phải tìm cho ra Tịnh Nô
0o0

Bóng đêm buông xuống, cùng với màn sương khuya dày đặc. Tiêu Lân trong bộ dạ hành bó chẽn, che mặt, thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ thâm nhập võ lâm tổng đàn.
Khác hẳn với ban ngày khi chàng quá bước đến đây, tổng đàn võ lâm được canh gác rất nghiêm ngặt với những cao thủ vận hắc y bó chẽn. Mặc dù được canh phòng nghiêm ngặt như vậy nhưng Tiêu Lân với Di Hình Bộ Pháp vẫn vượt qua khu vực canh phòng đó mà vào khu vực võ lâm tổng đàn. Chàng chẳng khác nào một bóng ma lúc ẩn, lúc hiện, cũng nhờ màn sương đêm này mà chẳng một gã cao thủ nào phát hiện ra hành tung của Tiêu Lân.
Tiêu Lân lướt mình trên một chạc ba của tán cây đại thụ. Tòa biệt lâu với dãy hoa đăng dung đưa ngoài mái hiên bắt Tiêu Lân phải chú ý đến. Chàng đang quan sát tòa biệt lầu thì phát hiện ra Lương Tống với bộ dạng ục ịch, bước vội vã về phía tòa biệt lầu đó.
Tiêu Lân cau mày nghĩ thầm :
- Sao con cóc thúi này lại có mặt ở đây ? Hắn vào tòa biệt lầu đó, chắc có gì trong đó rồi.
Với ý niệm đó Tiêu Lân chờ cho Lương Tống len vào cửa biệt lầu mới thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ. Chàng chẳng khác nào cánh dơi đêm lướt trong màn sương rồi nhẹ nhàng hạ thân lên mái vòm tựa cánh bướm chẳng tạo ra một tiếng động nào.
Vừa hạ thân, Tiêu Lân đã nghe tiếng cười khả ái của Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc cất lên. Chỉ nghe tiếng cười khả ái của Chu Tuyết Ngọc thôi, Tiêu Lân đã đỏ bừng cả mặt. Chàng sực nhớ lại những gì đã từng xảy ra giữa mình với Chu Tuyết Ngọc tại biệt cung của thị mà không khỏi sượng sùng.
Tiêu Lân nghĩ thầm :
- Mụ đàn bà trắc nết này, suýt nữa đã khiến bổn thiếu gia thành kẻ bại hoại, và tàn phế cả đời.
Tiêu Lân nheo mày nghĩ tiếp :
- Nếu mụ đàn bà này có ở đây không chừng Tịnh Nô phải hầu hạ lắm.
Với ý nghĩ đó chàng mò mò gỡ lấy một miếng ngói nhìn xuống. Hoạt cảnh trong biệt lầu khiến cho Tiêu Lân phải chau mày.
Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc nằm duỗi dài trên tràng kỹ, trên người chỉ có mỗi một tấm ngoại y khoác hờ không đủ che những đường nét của cơ thể. Đã thế Tuyết Ngọc còn muốn phơi đôi chân trắng của mình ra trước ánh sáng của hai chiếc chân đèn trông vừa khiêu khích vừa khêu gợi.
Lương Tống bước đến gần bên tràng kỹ. Y chắp tay sau lưng nhìn

thân thể của Tuyết Ngọc. Chân diện núc ních của gã khẻ giần giật, trong khi cặp mắt hí thụt trĩu xuống để lục lọi vào tấm ngoại y kia bằng ánh mắt đầy chất dục tình.
Tuất Ngọc chỏi tay tì đầu nhìn Lương Tông nói :
- Hàm Mô Công của Lương công tử, ta nghe nói rất lợi hại đúng không nào ?
Lương Tống gật đầu nhưng mắt vẫn không dời thân ảnh của Tuyết Ngọc. Y nhìn như thể quên bẵng cả lời nói của Tuyết Ngọc.
Tuyết Ngọc mỉm cười rồi cất giọng lả lơi nghe thật nhão và chất đầy men dục tình :
- Ta sẽ trao đổi với công tử môn công phu đó. Nhưng trước khi trao đổi, ta muốn chứng nghiệm sự lợi hại của môn công đó như thế nào ?
Lương Tống xoa bờ má rồi nói :
- Lương mỗ đảm bảo với nương nương... Nếu có thêm Hàm Mô Công của Lương mỗ thì võ công của nương nương đã có thể nói là vô địch thiên hạ.
- Ta nghe nói công tử đã từng bị tiểu tử Tiêu Lân đánh bại mà.
- Bởi vì nội công của Lương Tống không sánh bằng Tiêu Lân. Nếu như Hàm Mô Công do nương nương thi triển thì tiểu tử Tiêu Lân đâu phải là đối thủ của người.
- Vậy sao ?
- Lương mỗ cam đoan như vậy.
Tuyết Ngọc trở thế, hơi nhỏm lên vạch ngoại y trễ xuống phơi đôi bờ vai trắng mịn ra cho Lương Tống thấy. Hành động của Tuyết Ngọc càng khiến cho Lương Tống nhìn mụ chăm chỉ hơn.
Tuyết Ngọc mỉm cười lơi lả rồi nói :
- Công tử có thể cho ta chứng nghiệm được không ?
- Tất nhiên là được.
Tuyết Ngọc vỗ tay một tiếng.
Ngay lập tức từ sau bức bình phong Đoạn Hồn Chưởng Đoàn Chủng bước ra.
Đoàn Chủng nhìn Lương Tống :
- Đoàn mỗ thỉnh giáo tuyệt học Hàm, Mô Công của các hạ.
- Lương mỗ rất sẵn sàng.
Lương Tống vừa nói vừa khom người xuống. Y vận công phình bụng trông chẳng khác gì con cóc. Cùng với bộ dạng như con cọc hai bên hàm cũng phồng to, và không ngừng phát ra những âm thanh như cóc kêu.
Đoạn Hồn chưởng Đoàn Chủng cũng vận công chờ đợi.

Lương Tống cất một tiếng cóc kêu rồi bung thẳng đến Đoàn Chủng. Hai tay biến thành đôi trảo công với những móng vuốt co quắp lại. Đoạn Hồn chưởng Đoàn Chủng không né tránh mà dựng chưởng vỗ thẳng đến Lương Tống.
Huỳnh...
Mặc dù hứng trọn một chưởng cua Đoạn Hồn Chưởng Đoàn Chủng nhưng thân ảnh của Lương Tống chỉ hơi tóp lại, rồi phình to hơn, trong khi đà phóng tới của hắn không hề suy giảm. Chỉ trong chớp mắt đôi trảo của họ Lương đã thộp vào Đan Điền và yết hầu của Đoàn Chủng.
Lương Tống cất lên tiếng cóc kêu khô khan và gớm ghiếc. Cùng với tiếng cóc kêu đó gã bật tung người lộn ngược trở lại. Khi Lương Tống đứng lên thì Đoạn Hồn chưởng Đoàn Chủng đã bị bứt yết hầu và Đan Điền.
Lục phủ ngũ tạng lẫn cuống họng bị lôi cả ra ngoài. Toàn thân họ Đoàn run lẩy bẩy, rồi đổ nhào xuống sàn gạch chết mà chẳng kịp thốt được tiếng kêu nào.
Lương Tống bước đến bên xác Đoạn Hồn Chưởng Đoàn Chủng phùng miệng phun xuống một bãi nước bọt. Phun xuống bãi nước bọt vào xác Đoạn Hồn Chưởng Đoàn Chủng, y mới quay bước lại bên tràng kỹ.

Lương Tống nhìn Chu Tuyết Ngọc :
- Tuyết Ngọc nương nương thấy thế nào ?
Tuyết Ngọc ngồi lên :
- Hay lắm !
- Tuyết Ngọc nương nương có đồng ý trao đổi với Lương mỗ không ?
- Chẳng có gì để bổn nương phải e dè mà không trao đổi với công tử cả.
Tuyết Ngọc đứng lên khỏi tràng kỷ, đi đến trước mặt Lương Tống. Gã họ Lương cứ đứng ngây ra như pho tượng khi tận mục sở thị những đường cong cơ thể của Tuyết Ngọc qua dáng đi vừa uyển chuyển, nhún nhãy gọi mời.
Tuyết Ngọc chỉ dừng bước khi còn cách Lương Tống một gang tay. Mùi xạ hương ngào ngạt từ cơ thể Tuyết Ngọc phà ra xông vào khứu giác Lương Tống.
Chân diện họ Lương càng lúc càng đỏ dần, và cứ như y không chịu đựng nổi sự gợi cảm đầy chất dục tình từ Tuyết Ngọc phả ra mà bất giác phát ra một tiếng cóc kêu.

Tuyết Ngọc nghe tiếng cóc kêu như thể lên cơn động đực của lũ cóc trong thời kỳ phải giao phối mà mỉm cười. Thị nói :
- Lương công tử muốn ta trao đổi gì nào ?
Lương Tống nuốt nước bọt rồi chí tay vào đôi nhũ hoa của Tuyết Ngọc. Gã chí tay mà chẳng thể nào thốt nổi ra lời, bởi giơ đây cổ họng như thể có khối chì chẹn ngang không sao thở được chứ đừng nói đến chuyện phát ra thanh âm.
Mặc dù không nói nhưng thỉnh thoảng y lại phát ra những âm thanh ùng ục như tiếng cóc kêu.
Tuyết Ngọc quay lưng lại Lương Tống. Chiếc áo choàng khoác hờ trên người thị nhanh chóng trôi xuống gót chân phơi bờ lưng cùng những đường cong đầy sóng dục tình ra trước mặt Lương Tống.
Thấy tấm thân của Tuyết Ngọc mặc dù từ phía sau nhưng Lương Tống không ngừng phát ra những tiếng kêu ục ục.
Rồi như không dằn được cơn dục tình khuất đáo tâm thức, Lương Tống chồm tới. Y đặt hai bàn tay với làn da xù xì chẳng khác nào da cóc lên đôi nhũ hoa của Tuyết Ngọc mà ngấu nghiến. Cùng với đôi bàn tay đó là chiếc miệng toạc hoặc mấu chặt lấy cổ của Ảo Dực Tu La.
Tất cả mọi động tác của Lương Tống chẳng khác gì một cóc đến thời điểm phải giao thoa để truyền giống. Y không ngừng phát ra nhưng âm thanh ục ục, và nước miếng nhiễu cả lên người Tuyết Ngọc.
Chính vào khoảnh khắc y đang cần được giao thoa thì Tuyết Ngọc mới đẩy y ra.
Lương Tống khin khịt nói :
- Ta cần ! Ta cần !
- Sẽ có cho công tử nhưng hãy trao bí kiếp Hàm Mô Công.
Lương Tống nghe Tuyết Ngọc nói, liền cởi phăng áo của mình, vận công phình bụng.
Trên cái bụng to khổng lồ của gã xuất hiện những dòng chữ Hàm Mô Công.

Tuyết Ngọc chú nhãn đọc dòng chữ trên chiếc bụng to quá khổ của Lương Tống trong khi mặc nhiên để cho y được dùng đôi bàn tay xù xì ngấu nghiến bầu nhũ hoa của mình.
Tuyết Ngọc như thể bị dòng chữ trên chiếc bụng của Lương Tống thâu tóm lấy mọi cảm giác mà quên bẵng đi những hành động của họ Lương phủ lên người thị.
Khi tất cả bí kiếp võ công Hàm Mô Công đã in vào tâm tưởng của Tuyết Ngọc, đến lúc đó thị mới nghe được những âm thanh ùn ục từ

cửa miệng của Lương Tống phát ra.
Nghe những âm thanh ừn ực đó, Tuyết Ngọc chợt phá lên cười khanh khách. Vừa cười Tuyết Ngọc vừa nói :
- Con cốc thúi này...
Cùng với lời nói đó chỉ pháp của Tuyết Ngọc điểm vào cái rốn sâu hoắm của họ Lương. Cái bụng cóc khổng lồ của họ Lương xẹp ngay xuống, rồi teo hẳn lại như quả bóng bị xì hơi. Mồ hôi tuôn ra ướt đẫm người Lương Tống, và những tiếng ùn ục không phát ra nữa. Mà thay vào đọ là những âm thanh ừ ự.
Tuyết Ngọc gạt đôi bàn tay sù sì của Lương Tống ra khỏi vùng thượng đẳng của mình. Nhìn Lương Tống mụ nói :
- Lương công tử. Trước đây ta là Huyền Cung cung chủ nhưng nay đã là Ảo Dục Tu La rồi.
Điểm một nụ cười mỉm, Tuyết Ngọc nói tiếp :
- Rất tiếc ngươi không biết được điều đó.
Tuyết Ngọc vừa nói vừa tiếp tục ngoáy chỉ pháp vào lỗ rún của Lương Tống. Chân diện Lương Tống cứ tái dần ra, và cuối cùng hắn rống lên một tiếng cóc thảm thiết. Cùng với tiếng rống của Lương Tống thì chỉ pháp của Tuyết Ngọc cũng đâm thủng lỗ rún gã.
Tuyết Ngọc thối bộ về sau để tránh vòi máu từ lỗ rún của họ Lương trào ra ngoài.
Lương Tống cứ đứng như chôn chân dưới đất, tứ chi bất động mặc cho máu rưới đỏ sàn gạch. Khi vòi máu từ lỗ rún của gã ngưng thì y cũng đổ nhào, đập mặt xuống sàn gạch, hồn lìa khỏi xác.
Tất cả mọi hoạt cảnh trong biệt lầu đều đập vào mắt Tiêu Lân. Xương sống không không khỏi gai lạnh khi chứng kiến hoạt cảnh tàn bạo, vô tâm này của Tuyết Ngọc.
Tiêu Lân toan băng mình xuống thì bất ngờ Thường Tam Lĩnh bước vào đứng ngay ngưỡng cửa nhìn Tuyết Ngọc.

Vận lại chiếc áo khoác, Tuyết Ngọc nói với Tam Lĩnh :
- Tam Lĩnh ! Trước khi đại hội Long Chuẩn mở ra, ta và ngươi đến Linh Sơn, buộc Di Hoa Tiên Tử phải giao lại Tu Di cho ngươi.
Thường Tam Lĩnh phấn kích ôm quyền :
- Con đội ơn mẫu thân.
- Hãy chuẩn bị để cùng ta lên đường.
- Vâng ! Lĩnh nhi sẽ chuẩn bị ngay.
Tam Lĩnh quay bước trở ra, trong lúc Tuyết Ngọc tiến thẳng đến gian Hoàng thi sãnh ngâm mình vào trong bồn nước.
Tiêu Lân nghĩ thầm :

- Ta không thể làm náo động tổng đàn võ lâm vì mụ dâm đãng này. Phải tìm biện pháp khác thôi.
Chàng nhìn theo Thường Tam Lĩnh nheo mày rồi điểm nụ cười mỉm.
- Ngươi đã từng hại bổn thiếu gia. Giờ đến lượt bổn thiếu gia phải trừng trị ngươi. Ta hưởng quả đắng thế nào thì ngươi phải hưởng quả đắng như thế nấy.
Với ý niệm đó, Tiêu Lân thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ bám theo Thường Tam Lĩnh. Với thuật pháp Hành Tẩu Di Hình Bộ của chàng gần như Thường Tam Lĩnh không thể nào phát hiện được Tiêu Lân đang bám sát theo y.
Thường Tam Lĩnh chợt dừng bước.
Tiêu Lân những tưởng y phát hiện ra mình nên vội lẻn nhanh vào một tàng cây. Chàng quan sát họ Thường. Y dõi mắt nhìn lên phía tòa hắc lầu như thể tòa lầu kia toát ra một áp lực nào đó buộc gã phải dừng bước nhìn.
Y đứng một lúc khá lâu rồi rảo bước về phía tòa hắc lầu.
Bất thình lình từ trong bóng tối, một hắc y diện quỷ băng ra chặn Tam Lĩnh lại.
Bộ hắc y dạ hành với lớp kim tuyến óng ánh cùng chiếc mặt nạ dạ xoa, khiến Tiêu Lân liên tưởng đến Tịnh Nô. Chàng buột miệng nhỏ giọng nói :
- Tịnh Nô.

Hồi 44
Bóng sắc võ lâm

Tiêu Lân dợm bước ra khỏi chỗ nấp thì lại kịp dừng bộ khi nghe Hắc y diện quỷ cất giọng khàn khàn khác hẳn với Tịnh Nô :
- Đây là nhục cung, không có lệnh của Minh chủ không ai được vào.
Tiêu Lân nghe rõ mồn một Hắc y diện quỷ thốt ra câu nói đó. Chàng nhủ thầm :
- Cái con khỉ gì trong nhục cung mà quan trọng như vậy.
Trong khi chàng nghĩ thì Thường Tam Lĩnh thối từ từ rồi theo ngã khác rời xa nhục cung.
Tiêu Lân quyết định theo dấu Thường Tam Lĩnh. Y đi thẳng một mạch đến một gian biệt thất tọa lạc trong một khu hoa viên. Gã đẩy

cửa biệt thất bước vào, rồi đi thẳng đến trước bức họa đứng thừ ra nhìn.
Tiêu Lân lẻn vào biệt thất. Chàng đến ngay sau lưng Tam Lĩnh mà y cũng không hay biết, bởi bấy giờ đang chú nhãn ngắm nhìn bức họa khỏa thân của một mỹ nữ có khuôn mặt hao hao giống Ngạc Tu Di.
Tiêu Lân vỗ vai Tam Lĩnh.
Gã giật mình quay ngoắt lại. Khi kịp nhận ra Tiêu Lân thì tịnh huyệt đã bị chàng điểm rồi.
Tam Lĩnh tái mặt lặp bặp nói :
- Sao lại là ngươi ?
Tiêu Lân mỉm cười :
- Các hạ lạ lắm à ? Các hạ những tưởng tổng đàn võ lâm thì Tiêu Lân không thể vào được sao. Nghĩ như thế thì các hạ đã lầm rồi. Bất cứ chỗ nào bổn thiếu gia cũng vào được.
Tam Lĩnh ngập ngừng nói :
- Ngươi muốn gì ?
- Đêm khuya thanh vắng bổn thiếu gia buồn quá muốn tán ngẫu với các hạ. Tại hạ cấm các hạ la hét bừa bãi. Chỉ một tiếng thét của các hạ thôi thì bổn thiếu gia sẽ điểm ngay tam tinh các hạ đó.
Tiêu Lân vừa nói vừa xỉa ngón tay vào tam tinh Thường Tam Lĩnh.

Gã giật mình :
- Đừng !
Tiêu Lân rút tay lại.
Tam Lĩnh cất giọng hồi hộp nói :
- Chuyện hiềm khích giữa Tam Lĩnh và Tiêu công tử đã được hóa giải rồi. Tiêu công tử còn tìm đến Tam Lĩnh làm gì.
Tiêu Lân bắt ghế ngồi trước mặt Tam Lĩnh. Chàng khiều chân gã, khiến Tam Lĩnh phải khụy gối quỳ ngay trước mũi giày của chàng.
Tiêu Lân nói :
- Nhớ lại việc làm của các hạ ở Dương Châu, bổn thiếu gia tức muốn lộn ruột.
Tam Lĩnh buông tiếng thở dài :
- Tam Lĩnh đã biết lỗi của mình, chẳng lẽ Tiêu công tử lại không muốn bỏ qua sao ?
- Tất nhiên bổn thiếu gia rất muốn bỏ qua, nhưng chỉ vì ngươi và mụ dâm đãng mẫu thân ngươi cứ một mực khăng khăng đòi Di Hoa Tiên Tử và Khấu Đà Tử phải trao Tu Di cho ngươi. Hạng người như ngươi với mẫu thân ngươi mà nghĩ thì thế nào các ngươi cũng làm cho kỳ được, bất kể hôn ước giữa ngươi và Tu Di đã hủy. Chính vì

thế ta mới mò đến đây.
Tam Lĩnh từ từ ngẫng mặt nhìn lên Tiêu Lân :
- Tiêu túc hạ định làm gì Tam Lĩnh ?
- Tại hạ chỉ cần các hạ chiều theo ý của tại hạ là được rồi.
- Tiêu túc hạ buộc Tam Lĩnh làm gì ?
- Thế tại hạ hỏi Tam Lĩnh các hạ có đồng ý nghe theo lời tại hạ không ?
- Trong tình cảnh này thì các hạ đòi hỏi điều gì, Tam Lĩnh cũng phải nghe theo mà thôi.
Tiêu Lân cau mày :
- Chỉ trong tình cảnh này thôi à ?
Tiêu Lân nâng cằm Tam Lĩnh, gằn giọng nói :
- Bổn thiếu gia biết ngươi là một kẻ bại hoại, thậm chí nham hiểm nữa, nên buộc người trong bất kể hoàn cảnh nào cùng phải răm rắp tuân theo ý chỉ của bổn thiếu gia.
Tam Lĩnh mím môi gượng nói :
- Tam Lĩnh đồng ý.
Tiêu Lân vỗ vai Tam Lĩnh :
- Tốt lắm ! Để minh chứng cho lời các hạ nói, ta buộc phải cho các hạ dùng đến Hủy tâm cuồng tán của lão Cuồng Y.
Tiêu Lân vừa nói vừa lấy trong thắt lưng ra một hoàn dược. Chàng bóp miệng Tam Lĩnh bỏ hoàn dược vào rồi vỗ nhẹ vào cổ gã. Tam Lĩnh phải nuốt hoàn dược đó.
Tam Lĩnh biến sắc nói :
- Tiêu túc hạ... Đó là hoàn dược gì vậy ?
- Không nghe ta nói à ? Nó là Hủy tâm cuồng tán. Một độc dược có một không hai trên thế gian này, Tam Lĩnh công tử thấy Hủy nhục cốt lợi hại như thế nào chưa ?
Tiêu Lân vừa nói vừa lấy túi phấn hương của Trình Trình. Đặt túi phấn hương đó lên bàn, Tiêu Lân nghiêm giọng nói :
- Để ta cho Tam Lĩnh thấy sự lợi hại của Hủy nhục cốt nhé ?
Tiêu Lân vừa nói vừa nâng bàn tay Tam Lĩnh để lên bàn. Chàng dùng chiếc khăn buộc búi tóc Tam Lĩnh thít chặt một ngón tay của gã lại rồi rắc số độc phấn Hủy nhục lên ngón tay Tam Lĩnh.

Mồ hôi tuôn đẫm ra mặt Tam Lĩnh. Hắn muốn rống lên nhưng đã bị Tiêu Lân điểm vào á huyệt. Toàn thân Tam Lĩnh ướt đẫm mồ hôi bởi cái đau khủng khiếp từ ngón tay lan đến chân tóc.
Khi làn khói hăng hắc bốc lên thì ngón tay của gã tan ra thành một bụm nước lầy nhầy.

Tam Lĩnh há hốc miệng nhìn.
Tiêu Lân vỗ vai Tam Lĩnh nói :
- Thấy rồi đó. Độc thảo của tại hạ vừa cho các hạ uống còn có công năng mạnh hơn Hủy nhục cốt nữa. Nếu như các hạ không nghe lời tại hạ trong bất cứ tình cảnh nào thì tại hạ sẽ không bao giờ cho túc hạ giải dược. Đến lúc đó Hủy tâm cuồng tán sẽ công phá từ bên trong phá ra. Các hạ sẽ đau đớn vô cùng. Bởi Hủy tâm cuồng tán sẽ biến lục phủ ngũ tạng của các hạ từ từ. Các hạ sẽ nhận một cái chết cực kỳ đau đớn. Một cái chết mà tại hạ tin rằng các hạ sẽ chẳng bao giờ còn hồn để đầu thai.
Mồ hôi tuôn thành một lớp dày đặc trên mặt Thường Tam Lĩnh. Tiêu Lân vỗ vai gã nói tiếp :
- Huyệt đạo của Tam Lĩnh được hóa giải.
Y liền hối hả nói :
- Tam Lĩnh đã hóa giải mọi oán cừu với Tiêu công tử, sao người còn đối xử tàn nhẫn với Tam Lĩnh như vậy.
- Không được nói như vậy.
Tam Lĩnh ngậm miệng im như thóc.
Tiêu Lân mỉm cười, nhìn Tam Lĩnh. Chàng gằn giọng nói :
- Kể từ bây giờ các hạ phải nói câu nói này đúng một vạn lần.
Chàng rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi nói :
- Con cóc là mẹ của ta... Con cóc cái là mẹ của ta. Lập lại coi.
Tam Lĩnh nhẩm nói :
- Con cóc cái là mẹ của ta... Con cóc cái là mẹ của ta.
Tiêu Lân vỗ vai gã :
- Tiêu Lân thiếu gia sẽ luôn ở bên cạnh Tam Lĩnh công tử để giám sát. Nếu như ngươi không nói câu vừa rồi thì đừng hy vọng được sống.
Tiêu Lân đổi giọng chắc nịch, gằn gằn :
- Nghe bổn thiếu gia nói không ?
Tam Lĩnh nghe.
Tiêu Lân vỗ vào trán hắn :
- Ngoan ngoãn thì cứ một con trăng, đúng trăng tròn đến Linh Sơn mà nhận giải được nghe chưa ?
- Tam Lĩnh thụ ý của Tiêu huynh.
Tiêu Lân mỉm cười :
- Ngươi đã bắt đầu tỏ ra dễ dạy rồi đó. Nào... Bắt đầu nói đi.
Tam Lĩnh bắt đầu nói :
- Con cóc cái là mẹ của ta... Con cóc cái là mẹ của ta.
Tiêu Lân quay Tam Lĩnh vào vách biệt thất.

Tam Lĩnh hỏi :
- Tam Lĩnh phải nói bao nhiêu lần ?
- Cứ nói khi nào quen miệng thì tự khắc ta cho phép ngưng.
Tam Lĩnh nhăn mặt nhưng chẳng dám cãi lời Tiêu Lân mà nhân nha nói :
- Con cóc cái là mẹ của ta... Con cóc cái là mẹ của ta.
Tiêu Lân nhìn gã cười. Chàng nghĩ thầm :
- Nếu mụ dâm đãng kia nghe ngươi nói câu này chắc hài lòng về ngươi lắm đấy.
Chàng vừa nghĩ vừa lẻn ra ngoài. Che lại dung diện mình, Tiêu Lân quyết định quay lại nhục lầu. Chàng thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ lướt thẳng đến tòa nhục lầu nấp trên trạc ba tàng cổ thụ. Tiêu Lân quan sát tòa nhục lầu. Tòa lầu được phủ một màu đen trông thật u ám và ảm đạm.
Chàng nheo mày nghĩ :
- Trong tòa lầu kia có cái gì mà Minh chủ Giang Hàn phái bọn hắc y quỷ diện canh gác. Không chừng Tịnh Nô đang bị giam trong đó.
Chàng vừa nghĩ vừa trổ uy nhãn quang bóng tối quanh hắc lầu nhưng chẳng thấy ai mặc dù thừa biết bọn hắc y quỷ diện đang ẩn náu đâu đó và sẵn sàng xông ra để ngăn chận những ai dám xông vào hắc lầu.
Quả nhiên đúng như chàng dự đoán.
Một gã hắc y quỷ diện như từ dưới đất trồi lên cản chàng lại.
Gã hắc y quỷ diện cất giọng khàn khàn :
- Tiểu tử đi đâu ?
Tiêu Lân nhỏ nhẹ đáp lời gã hắc y quỷ diện :
- Huynh không nhận ra tôi à.
Đôi uy nhãn của hắc y quỷ diện sững sờ. Gã gằn giọng nói :
- Tiểu tử là ai ? Bổn sứ chưa từng biết ngươi.
- Huynh nói huynh không biết tại hạ làm sao được.
- Ngươi là ai ? Nếu không có lệnh bài của Minh chủ thì không được đến đây.
Tiêu Lân nhướng mày nói :
- Tất nhiên tại hạ có lệnh chứ.
- Đưa lệnh cho bổn sứ xem.
- Thế kim bài tử lệnh có được không ?
- Tiểu tử có kim bài tử lệnh ?
- Nếu không có tại hạ sao dám đến hắc lầu này chứ. Để tại hạ cho huynh xem nhé.
Tiêu Lân luồn tay ra sau lưng.

Gã hắc y quỷ diện định nhãn chăm chăm nhìn chàng.
Tiêu Lân nói :
- Ấy chết thật.. Tấm kim bài lại vướng trong thắt lưng của tại hạ rồi... Huynh có thể lấy giúp dùm tại hạ được không ?
Chàng vừa nói vừa quay lưng lại gã hắc y quỷ diện. Gã hắc y quỷ diện ngập ngừng một chút rồi tiến đến thò tay vào thắt lưng Tiêu Lân.
Gã nói :
- Ta đâu có thấy gì.
Lời còn đọng trên miệng gã thì đã hứng ngay một đạo chỉ khí vào tịnh huyệt.
Gã hắc y sứ giả buộc miệng thốt :
- Ngươi...
Ngay lập tức á huyệt của gã cũng bị phong bế luôn. Gã không sao cử động liền bật ra tiếng thét gào. Tiêu Lân từ từ quay lại rồi ôm chầm lấy gã hắc y quỷ diện.
Chàng nói vào tai gã :
- Bổn thiếu gia biết bọn hắc y quỷ diện thà chết chứ không bao giờ phản lại Minh chủ, nên mới dùng kế sách này. Nhưng với bổn thiếu gia thì sự trung thành của các hạ cũng vô ích thôi.
Tiêu Lân vừa nói vừa hoành tay vòng qua thắt lưng gã hắc y quỷ diện ung dung cùng với gã bước vào bóng tối. Chỉ trong một lúc chàng quay trở ra trong bộ hắc y quỷ diện của gã đó. Trong nhân dạng hắc y quỷ diện, chàng đi thẳng một mạch đến tòa hắc lầu.
Thêm một gã hắc y quỷ diện xuất hiện chặn chàng ngay dưới những bậc tam cấp.
Tiêu Lân dừng bước nhìn gã Hắc y quỷ diện gằn giọng nói :
- Sao ngươi bỏ phận sự của mình ?
Tiêu Lân giả lả cười rồi nói :
- Đêm nay yên tỉnh quá... Nên ta muốn cùng bằng hữu uống vài chén rượu đó mà.
- Uống vài chén rượu. Ngươi đùa giỡn đấy à.
- Làm gì mà bằng hữu khẩn trương vậy. Chẳng có ma nào dám bén mãng đến đâu. Bộ bằng hữu không biết buồn chán trong đêm à. Uống vài chén rượu rồi quay lại phận sự cũng đâu có ai biết được.
- Lạ thật.
- Bằng hữu thấy có gì lạ ?
- Lần đầu tiên ta thấy một thiên sứ tử nhân giống như ngươi. Ngươi ở dưới trướng của ai ?
- Tịnh Nô...
- Thảo nào ngươi có cá tính khác thường, giống đàn chủ của ngươi.

Quay về đi. Đừng để ta chiếu theo pháp lệnh mà hành xử ngươi.
- Sao ? Vài chén rượu mà bằng hữu khó quá vậy ?
- Ngươi nghe không ? Hay ngươi cũng đi đúng vết xe đổ của đàn chủ ngươi. Mất mạng trong tòa hắc lầu nhục cung này.
Gã hắc y quỷ diện vừa nói dứt câu thì Tiêu Lân nhanh như cắt chớp động thân ánh bằng thuật Di Hình Bộ, đồng thời phối hợp với Hấp Tinh Đại Tà Công.
Hai đạo Hấp Tinh Đại Tà Công của chàng hút gã hắc y quỷ diện dính chặt vào đôi song thủ.

Tiêu Lân gằn giọng nói :
- Bằng hữu vừa nói gì ? Tịnh Nô chết trong tòa hắc lầu nhục cung này à ?
Gã hắc y quỷ diện sững sờ khi thấy nội lực của mình nhanh chóng tản mất bởi ma công của Tiêu Lân. Y ngập ngừng nói :
- Ngươi dám những lại di lệnh của Minh chủ.
- Kháng thì đã sao nào ? Thượng bất chính hạ tất loạn. Nói cho tại hạ biết Tịnh Nô đàn chủ đang ở đâu ?
- Ta không nói.
- Phải chăng Tịnh Nô đang bị giam trong hắc lầu nhục cung.
- Ngươi đang đi theo vết xe đổ của đàn chủ ngươi đó.
- Đi theo cái gì cũng được, miễn ta gặp Tịnh Nô là được rồi.
- Muốn gặp Tịnh Nô thì hãy vào hắc lầu nhục cung tất sẽ gặp thôi.
- Mở cửa cho ta vào.
- Người có gan khá lớn đó. Không biết ngươi sẽ nói ra sao với Minh chủ đây, hay tiếp nhận cực hình nào Minh chủ ban phát cho ngươi.
Tiêu Lân đanh giọng nói :
- Im ! Vì Tịnh Nô đàn chủ, ta có thể giết ngươi đó.
Chàng trầm giọng nói vào thính nhĩ gã :
- Ngươi tin không ?
Nghe giọng nói của Tiêu Lân, gã hắc y quỷ diện lộ rõ bối rối. Y miễn cưỡng nói :
- Ngươi đừng làm càn.
- Làm càn hả ?
Tiêu Lân vừa nói vừa phát triển Hấp Tinh Đại Tà Công. Toàn thân gã hắc y diện quỷ như bị nhũn ra. Gã miễn cưỡng nói :
- Đừng ! Ta mở cửa.
Tiêu Lân thả hắn ra. Hai chân y run rẩy những tưởng không sao trụ vững để đở nổi thân ảnh. Gã chau mày nói :
- Tại sao thế này ?

- Chân khì nguyên dương của ngươi đã bị ta hút cả rồi. Chỉ chừa lại cho ngươi một ít để đi đứng thôi. Mở cửa đi nếu không muốn chết.
Chàng nói đứt câu thì gã hắc y diện quỷ bất ngờ vung trảo tự bấu vào yết hầu .
Tiêu Lân bối rối :
- Ngươi làm cái gì thế ?
Mặc cho Tiêu Lân nói, gã hắc y quỷ diện vẫn tự bấu vào yết hầu mình cho đến khi tắt thở.
Tiêu Lân nhìn gã :
- Bọn người này điên cả rồi...
Nhìn lại cửa hắc lầu nhục cung, Tiêu Lân nheo mày. Trong tòa hắc lầu này hẳn phải chứa bí mật nào đó nên bọn hắc y quỷ diện mới quan trọng như vậy.
Tiêu Lân vừa nghĩ vừa bước đến hai cánh cửa im lìm. Lưỡng lự một lúc, Tiêu Lân quyết định dùng đến chưởng kình phá hai cánh cửa hắc lầu nhục cung.
Chàng dồn tất cả nội lực, vỗ thẳng một chưởng cực mạnh vào cửa tòa hắc lầu nhục cung.
Ầm !
Hai canh cửa bật tung ra, Tiêu Lân bước vào bên trong tòa hắc lầu nhục cung. Chỉ có một mình Bạch Mẫu Đơn, bị nhốt trong chiếc cũi sắt.
Bạch Mẫu Đơn nghe tiếng sấm chưởng giật mình nhìn lại. Di Tiểu Phụng co rút người lại khi thấy Tiêu Lân xuất hiện. Tiểu Phụng co người như muốn lẫn tránh ánh mắt của Tiêu Lân
Chàng bước đến Tiểu Phụng. Tiêu Lân không khỏi bồn chồn xót xa khi thấy Tiểu Phụng trong hoàn cảnh đó.
Chàng nói :
- Phu nhân sao lại ra nông nỗi này ?
Tiểu Phụng quay mặt chỗ khác.
- Tránh xa bổn nương.
- Phu nhân. Tại hạ là bằng hữu của Tịnh Nô... Tại hạ muốn biết Tịnh Nô ra sao rồi ?
Bạch Mẫu Đơn từ từ nhìn chàng :
- Ngươi là bằng hữu của Tịnh Nô ?
Tiêu Lân gật đầu. Bạch Mẫu Đơn nói :
- Các hạ. Nếu các hạ là bằng hữu của Tịnh Nô thì mau dời khỏi đây tìm Tiểu Cúc bảo Tiểu Cúc đem ngay mật thất của bổn nương mà hủy bỏ nó đi. Làm cách nào cũng được, phải hủy mật thất của bổn nương.

Tiêu Lân lắc đầu :
- Nương nương. Tại hạ không hiểu ý nương nương.
- Ngươi sao có thể hiểu được ? Ngươi muốn biết Tịnh Nô của ngươi như thế nào ư ? Tịnh Nô chỉ còn lại mỗi quả tim. Tịnh Nô vì nhân vì nghĩa mà chấp nhận chết, chết một cái chết cực kỳ đau đớn.
- Giang minh chủ giết Tịnh Nô ?
- Chính tên ma đầu ác nhân đó.
Tiểu Phụng vồn vã nói :
- Bổn nương van xin các hạ. Hãy tìm Tiểu Cúc dùm bổn nương... Van xin các hạ...
Tiêu Lân toan nói thân phận mình cho Tiểu Phụng biết thì hai gã đại lực vũ sĩ với thân hình hộ pháp xồng xộc xông vào. Hai gã lao thẳng đến Tiêu Lân miệng phát ra những âm thanh gừ gừ thật là quái gở.
Tiêu Lân nói :
- Phu nhân... Văn bối là người Di Tiểu Cúc đại tỷ giao cho trọng trách...
Chàng vừa nói vừa thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ lướt lên cao bốn bộ tránh cái chụp của hai gã hộ pháp.
Hai gã đại lực vũ sĩ chụp hụt Tiêu Lân lao vào lồng cũi bằng sắt
Rầm !
Chiếc lồng cũi nhốt Tiểu Phụng văng đi va vào vách hắc lầu, khiến Tiểu Phụng đập đầu vào vách đá mà ngất lịm.
Thấy Tiểu Phụng bị ngất, Tiêu Lân bối rối hơn.
Chàng thi triển một thế Hoài Long Quá Bậc, lộn một vòng trong không trung đồng thời phát tác hại đạo chỉ khí điểm thẳng tới hai gã đại lực vũ sĩ.
Hai đạo chỉ khí của chàng đánh thẳng vào lưng hai gã đại lực vũ sĩ đó. Những tưởng hai đạo Huyết Điểm chỉ của Tiêu Lân có thể xuyên thủng lưng hai gã đại lực vũ sĩ nhưng thật bất ngờ chúng như chạm một lớp da sắt, chỉ đẩy hai gã kìa lao đầu vào vách hắc lầu nhục cung.
Bình bình...
Đầu của hai gã lao mạnh vào vách hắc lầu nhục cung nhưng chẳng hề hấn gì mà chỉ khiến cơn cuồng nộ bùng lên mà thôi. Đỉnh đầu hai gã đại lực vũ sĩ như có làn khói tràng bốc lên. Cả hai gã gầm lên một tiếng xồng xộc lao vào Tiêu Lân.
Tiêu Lân nghiến răng nói :
- Cho hai ngươi nếm mùi lợi hại của bổn thiếu gia.
Vừa nói chàng vừa phát động Hấp Tinh Đại Tà Công vỗ tới hai gã đại lực vũ sĩ.

Ầm !
Hai gã đại lực vũ sĩ hứng trọn hai đạo xoáy kình Hấp Tinh Đại Tà Công cũng đủ đẩy bật hai gã đó ngã ngồi xuống sàn đá, rồi chúng lại lồm cồm ngồi lên.
Tiêu Lân không khỏi sờ sững trước hiện tượng đó. Chàng mím môi nghĩ thầm :
- Bổn thiếu gia không muốn trở thành sát nhân nhưng cũng phải buộc dụng đến sát chiêu .
Chàng vừa nghĩ vừa phát động Huyết Điểm chỉ với tám thành lực đạo. Hai gã hộ pháp vừa lồm cồm đứng lên thì hai đạo Huyết Điểm chỉ của Tiêu Lân tựa hai ngọn tầm sét đỏ rực bổ thẳng đến tam tinh chúng.
Bốp Bốp !
Hai gã thối lùi hai bộ, rồi từ từ quỳ xuống nhưng tuyệt nhiên chẳng có máu rịn ra tam tinh.
Từ bên ngoài bốn gã hắc y quỷ diện lướt vào.
Tiêu Lân chau mày :
- Mình không thể lưu lại đây được rồi.
Tiêu Lân vừa nghĩ vừa thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ lướt qua đầu bốn gã hắc y quỷ diện. Khinh thuật siêu phàm của chàng khiến bốn gã hắc y diện quỷ phải sờ sững.
Băng ra ngoài cửa hắc lầu nhục cung, Tiêu Lân chạm trán với hai gã hắc y quỷ diện khác đang lao tới. Vạn bất đường cùng, chàng buộc phải dùng đến chưởng ảnh.
Hai gã hắc y diện quỷ vừa lao tới không ngờ chạm mặt với Tiêu Lân. Cả hai còn đang phân vân chưa biết đâu là bạn đâu là kẻ đột nhập thì đã nhận hai đạo khí chưởng với tám thành công lực của Tiêu Lân.
Ầm ! Ầm !
Hai gã hắc y quỷ diện gần như không có phản ứng gì nên nhận trọn hai đạo chưởng kình của Tiêu Lân. Chúng bị nhấc lên khỏi mặt đất quẳng về sau những mười trượng, chẳng khác nào hai cánh diều đứt dây bị cuộn phăng đi bởi cơn giông dữ. Hai gã rơi phịch xuống đất, nằm bất động.
Công đàn võ lâm náo động hẳn lên.
Tiêu Lân quyết định dời khỏi chỗ này. Chàng đề khí vào đan điền thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ băng thẳng ra cửa tổng đàn võ lâm.
Với khinh thuật Hành Tẩu Di Hình Bộ, Tiêu Lân vùn vụt lao đi mà không gặp trở ngại nào. Chẳng mấy chốc Tiêu Lân đã khuất dạng vào màn sương đêm với nhiều câu hỏi trong đầu mình.
- Vị phu nhân kia là ai ? Chiếc chìa khóa vàng và mật thất của người

đó chứa gì mà sao người lại quan trọng nó như vậy. Tại sao lại bị cực hình ngay trong tổng đàn võ lâm Minh chủ.
Tiêu Lân dừng bước. Ngồi xuống một tàng cây đại thụ. Tiêu Lân suy nghĩ mông lung, cuối cùng quyết định bỏ ý niệm đến Thiếu Lâm mà đi thẳng tới Thiên Sơn.

Hồi 45
Bóng tình lưới ái

Cỗ xe độc mã chầm chậm dừng lại trước mặt Tiêu Lân. Chàng cau mày chờ đợi một sự biến đổi đột ngột sẽ đến với mình. Nhưng mọi sự không như chàng tưởng. Rèm xe vén lên. Một khuôn mặt đẹp như hoa đập vào mắt chàng. Thiếu nữ bước xuống xe. Tiêu Lân nhìn nàng.
Thiếu nữ bước đến trước mặt chàng, ôm quyền nhỏ nhẹ nói :
- Công tử có thể cho Thảo Linh hỏi đường.
Tiêu Lân mỉm cười.
- Cô nương muốn hỏi thăm đường.
Nàng gật đầu.
- Công tử có thể cho Thảo Linh biết đường nào đến Hạc Tiên Trang.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Thú thật với cô nương, tại hạ không biết Hạc Tiên Trang ở đâu.
- Công tử không biết à ? Thảo Linh nghe nói Hạc Tiên Trang tọa lạc ven hồ Thủy Trúc, cách Giang Châu non mười dặm.
Tiêu Lân nhướng mày.
- Cô nương biết rành như thế sao còn hỏi tại hạ.
- Thảo Linh không biết đường nên mới hỏi công tử. Lần đầu tiên Thảo Linh đi xa nên chẳng biết đường. Mong công tử chỉ giáo cho Thảo Linh.
Tiêu Lân nhìn Thảo Linh.
- Cần gì cô nương phải khách sáo như vậy ?
Chàng chỉ tay về phía trước ôn nhu nói :
- Theo tại hạ biết, cô nương cứ đi thẳng đường này, xuôi về hướng Bắc sẽ đến Giang Châu.
Nàng ôm quyền nhỏ nhẹ nói :
- Đa tạ công tử.

Như sực nhớ ra điều gì, Thảo Linh nói :
- Công tử có đi chung đường không ? Thảo Linh sẽ cho công tử đi nhờ đến Giang Châu.
Tiêu Lân lưỡng lự rồi nói :
- Nơi tại hạ đến có ghé qua Giang Châu thôi.
Thảo Linh vồn vã :
- Vậy tốt quá rồi. Nếu công tử quá chân đến Giang Châu, thì Thảo Linh mời công tử đi cùng.
- Tại hạ sợ không tiện cho cô nương.
- Công tử đừng khách sáo. Thảo Linh mời công tử mà.
- Vậy cũng được.
Thảo Linh quay trở lại xe. Nàng chui vào khoang. Trong khi Tiêu Lân cầm lấy dây cương, thế vào chỗ của nàng điều khiển con tuấn mã. Chàng giật dây cương cho con tuấn mã sắc trắng tuyền, một giống ngựa thiên lý long câu hiếm có trên đời này.
Thảo Linh vén rèm :
- Công tử đi đâu vậy ?
Tiêu Lân nhìn lại nàng ôn nhu nói :
- Nhàn tảng quá nên tại hạ muốn ngao du sơn thủy. Tục danh của tại hạ là Tiêu Lân.
Thảo Linh chồm lên :
- Sao ? Công tủ là Tiêu Lân, Tiêu thiếu hiệp gì đó à ?
Thấy vẻ mặt nàng Tiêu Lân nói :
- Hình như cô nương đã nghe tên của tại hạ.
Tháo Linh gật đầu :
- Đúng là Thảo Linh có nghe tên của công tử nhưng không biết công tử có đúng là người đó không.
Tiêu Lân mỉm cười nói :
- Cô nương nghe ai nhắc đến tên Tiêu Lân ?
- Tỷ tỷ của Thảo Linh.
- Tỷ tỷ của cô nương. Vậy xem chừng Tiêu Lân mà cô nương nói đến không phải là tại hạ rồi.
- Thảo Linh cũng nghĩ như vậy.
Tiêu Lân hỏi :
- Thế tỷ tỷ cô nương tên gì ?
Nàng nhìn Tiêu Lân từ tốn nói :
- Tỷ tỷ tên là Tịnh Nô.
Tiêu Lân sững sờ, buột miệng thốt tên của Tịnh Nô.
Thảo Linh hỏi :
- Công tu biết Tịnh Nô tỷ tỷ à ?

Tiêu Lân nghiêm giọng nói :
- Thảo Linh cô nương. Tịnh Nô là gì của cô nương ?
- Thảo Linh đã nói rồi. Tịnh Nô là tỷ tỷ của Thảo Linh. Tỷ tỷ võ công rất cao cường. Lại là người của tổng đàn võ lâm. Nhưng...
Thảo Linh buông tiếng thở dài.
Tiêu Lân nhìn Thảo Linh :
- Sao Thảo Linh lai buông tiếng thở dài ?
- Tịnh Nô rất được mọi người trong Hạc Tiên Trang kính nể. Một hôm tỷ tỷ về Hạc Tiên Trang gặp mọi người, rồi chẳng bao giờ quay về nữa. Đã đúng thời hạn tỷ tỷ hẹn quay về.
Tiêu Lân nhìn Thảo Linh :
- Tại hạ chính là bằng hữu của Tịnh Nô.
Chàng buông tiếng thở dài rồi nói tiếp :
- Nếu không có tại hạ, Tịnh Nô không gặp họa diệt vong này.
Nhìn lại Thảo Linh, Tiêu Lân nói :
- Cô nương... Tịnh Nô đã chết rồi.
Thảo Linh tròn mắt nhìn chàng :
- Chết rồi ! Công tử... Sao Tịnh Nô tỷ tỷ chết ?
- Nàng đã đã vi phạm qui giới võ lâm, nên phải chuốc lấy một cái chết, đáng ra cái chết đó thuộc về Tiêu Lân.
Thảo Linh ngập ngừng nói :
- Nói như Tiêu ca, Tịnh Nô thay Tiêu ca nhận lấy cái chết ư ?
- Xét về mặt nào đó đúng như lời Thảo Linh nói.
Thảo Linh quay vào mở chiếc tráp lấy một số trâm.
- Công tử... Công tử nhìn xem coi đây có phải là số trâm mà công tử đã mua tặng cho tỷ tỷ.
Tiêu Lân nhìn năm sáu cây trâm trên tay Thảo Linh. Đúng là những cây trâm mà chàng đã mua tặng Tịnh Nô tại Hàm Đan.
Tiêu Lân khẻ gật đầu :
- Thảo Linh. Đây đúng là những cây trâm mà tại hạ đã mua tại Hàm Đan cho Tịnh Nô.
Thảo Linh nhìn sững chàng :
- Đúng là Tiêu Lân đại ca rồi...
- Không ngờ tại hạ gặp lại xá muội của Tịnh Nô trong hoàn cảnh bất ngờ này.
Thảo Linh nói :
- Tiêu đại ca... Nếu đại ca nghe câu chuyện này đừng có cười Thảo Linh nhe.
- Thảo Linh muốn nói với Tiêu ca chuyện gì ?
- Tiêu Lân đại ca hẳn biết tỷ tỷ thương Tiêu đại ca lắm... Tiêu đại ca

biết không.
Buông tiếng thở dài, Tiêu Lân dõi mắt nhìn về phía trước. Chàng từ tốn nói :
- Tiêu Lân và Tịnh Nô chỉ vừa gặp nhau nhưng như thể là tri kỷ tri âm. Phàm chọn một người bằng hữu tri kỷ đã khó nhưng Tịnh Nô lại là hồng nhan tri kỷ của Tiêu Lân.
Thảo Linh bặm môi :
- Thảo nào lần cuối cùng gặp Tịnh Nô tỷ tỷ. Tỷ ấy luôn nhắc đến Tiêu đại ca... Và nhờ Thảo Linh một chuyện.
- Tịnh Nô đã nhờ Thảo Linh chuyện gì ?
Câu hỏi của Tiêu Lân chẳng biết tác động gì đến Thảo Linh mà khiến cho đôi trung quyền của nàng ửng hồng, e thẹn. Thảo Linh nhỏ nhẹ nói :
- Nói ra kỳ lắm. Nhưng Thảo Linh lại đã nhận lời với Tịnh Nô tỷ tỷ...
- Tiêu Lân và Thảo Linh đã xem nhau như người nhà rồi... Có gì mà phải ngại chứ ?
- Tiêu đại ca hứa không được cười Thảo Linh.
Tiêu Lân gượng nụ cười gỉa lả rồi gật đầu :
- Huynh hứa sẽ không cười Thảo Linh.
- Tỷ tỷ gặp Thảo Linh... Và trước khi đi, tỷ ấy nhờ Thảo Linh một chuyện...
Nàng ngập ngừng bỏ ngang lời giữa chừng.
Tiêu Lân nhìn nàng :
- Tịnh Nô đã nhờ Thảo Linh chuyện gì ?
- Ơ ... Tỷ ấy nói... Nếu như đúng thời hạn, Tịnh Nô tỷ tỷ không đến thảo trang của muội... Thì muội hãy đến Hạc Tiên Trang...
Nàng lại bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn Tiêu Lân bằng ánh mắt e dè.
Thảo Linh ngập ngừng nói :
- Ơ... Thảo Linh đến Hạc Tiên Trang, nhờ trang chủ Hạc Tiên Trang làm mai cho muội và Tiêu ca... Nếu gặp được Tiêu ca, hãy trao lại cho huynh những chiếc trâm này và và...
Nàng cúi mặt nhìn xuống.
- Tỷ ấy nhờ Thảo Linh chăm sóc cho Tiêu Lân đại ca.
Tiêu Lân càu mày :
- Thảo Linh cô nương... Ý của Tịnh Nô là nhờ cô nương chăm sóc cho Tiêu Lân, là chăm sóc thế nào ?
Nàng bẽn lẽn nói :
- Tịnh Nô tỷ tỷ muốn Thảo Linh thay tỷ tỷ chăm sóc cho huynh.
- Chăm sóc thế nào ?

Mặt nàng đỏ bừng, e thẹn nhìn chỗ khác như thể muốn tránh ánh mắt của Tiêu Lân. Thảo Linh miễn cưỡng nói :
- Tiêu ca không biết hay gỉa vờ không biết ?
- Quả thật Tiêu Lân không biết.
- Ý của tỷ tỷ là muốn Thảo Linh thay Tịnh Nô chăm sóc cho Tiêu ca đó. Chăm sóc cho Tiêu ca như chính tỷ ấy.
Tiêu Lân mỉm cười nhìn nàng. Chàng từ tốn hỏi :
- Tịnh Nô có nói cho Thảo Linh biết. Nàng đã chăm sóc cho tại hạ như thế nào không ?
- Ơ... Muội cùng không biết nữa.
Tiêu Lân lắc đầu cười mỉm rồi nói :
- Thảo Linh cô nương khờ quá. Không biết sao lại nhận lời. Thảo Linh lại không biết Tiêu Lân là ai. Chẳng may Thảo Linh gặp phải Tiêu Lân là xú nam tử, một phế nhân, hay một kẻ bại hoại, có phải khổ cho Thảo Linh không ?
Thảo Linh lắc đầu .
- Tiêu ca nói vậy thôi, chứ Tịnh Nô tỷ tỷ đâu nỡ trao Thảo Linh cho một người giống như huynh nói.
Tiêu Lân cười mỉm rồi nói :
- Thế Tịnh Nô đã nói về Tiêu Lân như thế nào với Thảo Linh ?
Thảo Linh nhìn chàng. Nàng nhỏ nhẹ nói :
- Tịnh Nô tỷ tỷ nói Tiêu ca là người quang minh chính đại. Một trượng phu đầu đội trời chân đạp đất, một thiếu hiệp vị nhân vị nghĩa.
Thảo Linh toan nói tiếp thì Tiêu Lân khoát tay.
- Đủ rồi... Đủ rồi... Thế Thảo Linh tin lời của Tịnh Nô không ?
Thảo Linh gật đầu.
- Thảo Lỉnh tin. Tin vào lời của tỷ lắm nên Thảo Linh mới đơn thân độc mã đến Hạc Tiên Trang.
Tiêu Lân cướp lời nàng.
- Thảo Linh đến Hạc Tiên Trang để thực hiện lời hứa của mình với Tịnh Nô.
Thảo Linh bẽn lẽn nói :
- Thảo Linh cũng có ý xem Tiêu Lân huynh là ai ?
- Giờ Thảo Linh đã gặp Tiêu Lân,Thảo Linh thấy Tiêu Lân thế nào ?
- Ơ ... Huynh đúng như lời Tịnh Nô tỷ tỷ nói.
Tiêu Lân khoát tay.
- Coi chừng Thảo Linh lầm Tiêu Lân đó.
Thảo Linh lắc đầu.
- Thảo Linh tin chắc Tịnh Nô tỷ tỷ không lầm.
- Nàng chắc chứ ?

Thảo Linh gật đầu.
Tiêu Lân nhìn nàng điểm nụ cười mỉm.
- Tại Dương Châu, Tiêu Lân đã từng bị thiên hạ rong ngoài ngõ, nhốt trong một chiếc cũi chẳng khác nào một quái nhân dị dạng, hay một kẻ biến thái nguy hiểm. Người ta rong Tiêu Lân đi đến đâu thì bị chọi đá đến đó... Thậm chí còn chịu cả một cục đá vào mặt nè... Thảo Linh có nghe câu chuyện đó ở Dương Châu chưa ?
Thảo Linh gật đầu rồi nói :
- Tịnh Nô tỷ tỷ cò nói với Thảo Linh. Và còn nói chuyện ở Dương Châu Tiêu ca bị hàm oan.
Tiêu Lân phá lên cười.
Thảo Linh chau mày.
- Sao Thảo Linh nghe tại hạ bị hàm oan ?
- Tịnh Nô tỷ tỷ nói.
- Thảo Linh tin vào lời Tịnh Nô.
Thảo Linh gật đầu.
- Không ai qua được mắt của Tịnh Nô tỷ tỷ đâu.
Tiêu Lân lắc đầu nói :
- Tội nghiệp cho Tịnh Nô...
Thảo Linh cướp lời chàng.
- Tịnh Nô tỷ tỷ rất tội nghiệp.
Tiêu Lân buông tiếng thở dài.
- Thảo Linh không hiểu ý của tại hạ...
- Tiêu ca muốn nói gì ?
- Tiêu Lân tội nghiệp cho Tịnh Nô bởi vì nàng có một ả xá muội chẳng hiểu gì về nàng cả. Thảo Linh nói Tiêu Lân là một kẻ quang minh chính đại ư ?
Chàng lắc đầu :
- Không như Tịnh Nô tưởng tượng đâu . Đúng là Tiêu Lân và Tịnh Nô trở thành tri kỷ với nhau, bởi vì cả hai đều là những kẻ bại hoại độc nhất vô nhị trên đời. Nói đến đây tại hạ thấy tội nghiệp cho Thảo Linh cô nương quá.
- Thảo Linh đâu có gì đáng để cho huynh tội nghiệp.
- Tội nghiệp vì Thảo Linh đã không biết Tiêu Lân là người như thế nào, lại vội vả nhận lời của Tịnh Nô. Thay Tịnh Nô chăm sóc cho Tiêu Lân. Không tội nghiệp cho Thảo Linh sao được.
- Thảo Linh chỉ biết tin vào Tịnh Nô thôi.
- Tin ư... Thế thì Thảo Linh biết Tiêu Lân bài hoại rồi... Còn giữ ý niệm chăm sóc cho Tiêu Lân không ?
- Ơ... Ơ... Thảo Linh đã hứa với Tịnh Nô tỷ tỷ.

Tiêu Lân phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nói :
- Nhất ngôn cửu đỉnh.
Thảo Linh gật đầu, nàng nhỏ nhẹ nói :
- Thảo Linh đã hứa với Tịnh Nô tỷ tỷ.
Tiêu Lân cướp lời nàng.
- Cho dù nàng biết Tiêu Lân là người như thế nào cũng mặc.
Thảo Linh gật đầu. Nàng bẽn lẽn nói :
- Chỉ cần Tiêu Lân đừng xem Thảo Linh và xem Thảo Linh chẳng khác gì Tịnh Nô.
- Tịnh Nô không nói với Thảo Linh, Tiêu Lân là một gã lập dị à.
Thảo Linh lắc đầu :
- Không.
Tiêu Lân cười mỉm.
- Khi Tịnh Nô dời bỏ cõi nhân sinh này. Nàng cũng vẫn là tri kỷ của Tiêu Lân. Quả là khó tìm ra một hồng nhan tri kỷ như Tịnh Nô.
- Thảo Linh sẽ thay Tịnh Nô tỷ tỷ làm hồng nhan tri kỷ của huynh.
- Tiêu Lân chỉ sợ Thảo Linh không được như Tịnh Nô. Đến lúc đó nàng sẽ phải thất vọng về ta.
- Thảo Linh sẽ cố gắng không làm Tiêu ca thất vọng.
- Tiêu Lân là nam nhi tất không sợ thất vọng rồi. Chỉ sợ nàng thất vọng mà thôi.
- Thảo Linh nghĩ mình không thất vọng.
Tiêu Lân chợt dừng ngựa bên một ghềnh đá. Chàng nói :
- Thảo Linh... Nàng nghe gì không ?
Thảo Linh nhướng mày :
- Muội đâu nghe gì.
Tiêu Lân cười mỉm rồi nói :
- Tiếng suối reo.
Thảo Linh gật đầu.
- Muội không nghe nhưng huynh lại nghe... Thính nhĩ của Tiêu ca quả là hơn người.
Tiêu Lân nhìn nàng, nụ cười gỉa lả hiện lên hai cánh môi mỏng của chàng :
- Thảo Linh biết vì sao ta nghe được tiếng suối reo không ?
- Vì sao ?
- Bởi vì Tiêu Lân và Tịnh Nô đã đến dòng suối này. Ta chắc trong khoang xe này có rượu .
- Huynh biết cả trong xe có rượu à ?
- Thậm chí biết có rượu mà còn biết là hảo tửu có một không hai nữa.

- Đúng như vậy trong khoang xe, muội có một vò rượu Thiên bôi bất túy. Vò rượu này muội định mang đến Hạc Tiên Trang để tặng cho Trang chủ nhờ người tìm huynh.
- May mắn quá, Thảo Linh lại gặp Tiêu Lân giữa đường. Thế là khỏi mất vò rượu Thiên bôi bất túy này cho Hạc Tiên trang chủ.
Chàng chìa tay về phía nàng.
- Thảo Linh đưa vò rượu cho ta.
Nàng quay vào trong khoang, bê vò rượu năm cân đặt vào tay chàng.
- Thiên bôi bất túy là một vò rượu duy nhất, chỉ có một vò duy nhất còn lại trên thế gian này thôi. Thảo Linh nghe nói tương truyền Thiên bôi bất túy có ba vò rượu tất cả. Một vò đang ở trong tay huynh. Một vò đang ở trong cấm thành của đương kim hoàng thượng. Còn vò thứ ba đã thuộc về bang chủ Cái Bang Khấu Đà Tử. Nghe nói Lão bang chủ Cái Bang trước đây là người không biết uống rượu, nhưng do lập được đại công đối với tiên đế nên được tặng vò rượu Thiên bôi bất túy. Lúc đầu lão không uống... Nhưng sau khi dùng hết vò Thiên bôi bất túy thì trở thành một con sâu rượu.
Tiêu Lân hỏi :
- Thảo Linh nghe ai nói về chuyện này ?
- Tịnh Nô tỷ tỷ là người của võ lâm nên biết chuyện võ lâm và nói với Thảo Linh.
- Tịnh Nô kiến văn hơn người, nên cái gì cũng biết.
Tiêu Lân ôm vò Thiên bôi bất túy bước xuống đất.
Thảo Linh hỏi :
- Tiêu ca đi đâu vậy ?
- Thảo Linh theo Tiêu Lân không ?
Nàng gật đầu .
Tiêu Lân nắm tay Thảo Linh đở xuống đất. Chàng dẫn nàng đi sâu vào cánh rừng, rồi dừng lại ven một con suối có những gốc cây đại thụ chìa ra ngoài dòng suối trong vắt.
Tiêu Lân chọn lấy một gốc cây ngồi xuống.
Thảo Linh bước đến bên chàng.
- Sao Tiêu ca bỗng dưng lại vào đây ngồi.
Tiêu Lân nhìn lên.
- Tịnh Nô hẳn chưa nói với Thảo Linh. Tiêu Lân là một kẻ lập dị ư ?
- Ơ ... Tịnh Nô tỷ tỷ nói Tiêu ca hơi kỳ lạ một chút.
- Đã biết rồi sao nàng còn hỏi Tiêu Lân.
Nắm tay Thảo Linh, Tiêu Lân kéo nàng ngồi xuống bên mình. Tiêu Lân nói :

- Uống rượu với Tiêu ca nào.
Thảo Linh bối rối.
- Thảo Linh...
Tiêu Lân khoát tay.
- Đừng nói với Tiêu ca Thảo Linh không biết uống rượu. Thảo Linh chỉ có thể thực hiện được lời hứa của mình với Tịnh Nô chỉ khi nào Thảo Linh trở thành Tịnh Nô.
Nàng ngồi xuống bên Tiêu Lân.
Bằng một động tác rất tự nhiên, Tiêu Lân choàng tay qua vai Thảo Linh. Nàng quay lại nhìn chàng. Nụ cười gỉa lả hiện trên hai cánh môi của Tiêu Lân :
- Thảo Linh không ngại chứ ? Nếu ngại thì muội cứ rời khỏi đây mà đi và cũng quên đi lời hứa của Thảo Linh với Tịnh Nô.
Thảo Linh im lặng nhưng không phản ứng lại Tiêu Lân.
Khui vò rượu Thiên bôi bất túy, Tiêu Lân trao qua nàng.
- Thảo Linh... Uống trước đi.
Thảo Linh ngập ngừng.
- Huynh uống trước chứ.
- Trước đây Tịnh Nô luôn uống trước huynh. Ta thích phong thái của Tịnh Nô. Còn hiện tại Tiêu ca muốn nàng giống Tịnh Nô.
- Để Tiêu ca nhìn Thảo Linh mà nhớ về tỷ ấy ?
Tiêu Lân gật đầu.
- Tiêu ca không phủ nhận lời nói của Thảo Linh ?
Thảo Linh ôm vò rượu. Nàng nhìn vào trong vò rượu rồi dịch chuyển vò rượu Thiên bôi bất túy chọn đúng chiếc núm đối diện với hình đầu rồng áp môi uống một ngụm nhỏ.
Thảo Linh trả vò rượu lại cho Tiêu Lân :
- Đến lượt huynh.
Đến lượt Tiêu ca.
Tiêu Lân ôm vò rượu, lại đúng vào chỗ Thảo Linh vừa áp môi để uống rượu.
Chàng đặt rượu xuống bên cạnh, chắc lưỡi nói :
- Đúng là Thiên bôi bất túy. Hảo tửu có một không hai trên đời này. Không uống thì thôi, đã uống phải uống thêm một ngụm nữa. Thiên bôi bất túy như có ma lực hút lấy người ta.
Tiêu Lân tháo giày bỏ bên cạnh mình thò chân xuống dòng suối mát lạnh.
Chàng nhìn Thảo Linh :
- Thảo Linh... Hãy bắt chước Tịnh Nô đi.
- Tiêu ca nói muội làm gì ?

- Khi Tiêu ca uống rượu bên gốc cây này thì Tịnh Nô khỏa thân trầm mình xuống con suối đây để cho Tiêu ca ngắm nhìn thân thể tuyệt đẹp của nàng. Thảo Linh có làm được như vậy không ?
Thảo Linh đỏ mặt.
Tiêu Lân mỉm cười nói :
- Thảo Linh không làm được như Tịnh Nô. Nếu không làm được như vậy thì chẳng bao giờ là tri kỷ của Tiêu Lân.
Tiêu Lân nhướng mày :
- Nếu không là tri kỷ, tri nhân thì Tiêu Lân khuyên Thảo Linh sớm quay về thảo trang, đừng đến Hạc Tiên Trang làm gì nữa.
Nàng lắc đầu.
- Thảo Linh đã hứa với Tịnh Nô rồi. Nhất định sẽ làm được. Nhất định sẽ là tri kỷ của Tiêu ca.
Nàng nói rồi đứng lên, tự cởi bỏ y trang mình. Thảo Linh chỉ hơi bộc lộ một chút sự ngượng ngùng rồi trút tất cả những vướng lên trên người mình để phơi ra một thân hình cân đối và đều đặn. Mặc dù đưa lưng về phía Tiêu Lân nhưng bờ lưng, cùng vòng tiếu yêu phối hợp với đôi mông tròn trịa đủ tạo ra một hấp lực với bất kỳ một gã nam nhân nào khi chiêm ngưỡng thân hình nàng.
Thảo Linh dời bước xuống dòng suối.
Tiêu Lân nhìn nàng chẳng một chút e dè.
Thảo Linh nhỏ nhẹ nói :
- Tiêu ca... Muội giống Tịnh Nô không ?
Tiêu Lân gật đầu :
- Rất đẹp ! Tiêu Lân nghĩ nàng còn đẹp hơn cả Tịnh Nô nữa.
Sắc hoa của Thảo Linh ửng hồng e lệ. Nàng nhỏ nhẹ nói :
- Tiêu ca thấy muội đẹp hơn tỷ tỷ à ?
Tiêu Lân gật đầu.
- Đẹp hơn.
Chàng nói rồi bưng vò rượu nhấp một ngụm nhỏ. Hai cánh môi của Tiêu Lân cũng đặt đúng vào chỗ Thảo Linh áp môi.
Tiêu Lân chìa chân đến trước mặt nàng.
Thảo Linh cau mày.
Tiêu Lân đặt vò rượu xuống.
- Thảo Linh nàng có muốn mình là kẻ bại hoại như Tịnh Nô không ?
Thảo Linh ngập ngừng rồi nói :
- Tịnh Nô tỷ tỷ như thế nào thì Thảo Linh như thế đó, chỉ cần Tiêu ca không thất ọng và tốt với muội được rồi. Khi gặp Tiêu ca, Thảo Linh cũng không ngờ Tiêu ca lại có chân diện của một mỹ nam tử.
- Tiêu Lân không màng đến mình có phải là mỹ nam tử hay không ?

Cái Tiêu Lân quan tâm đến là bản thân mình, Bản thân một con người bại hoại và lập dị nên đi tìm đấng hồng nhân tri kỷ, tri âm cũng lập dị và bại hoại chẳng khác gì Tiêu Lân.
Tiêu Lân vừa nói vừa áp chân mình vào mặt Thảo Linh.
- Rửa chân cho Tiêu ca.
Nàng miễn cưỡng toan dùng tay rửa chân Tiêu Lân, nhưng Tiêu Lân bật ngồi thét lên.
- Không phải như vậy.
Thảo Linh giật mình nhìn Tiêu Lân.
- Sao vậy ?
Tiêu Lân đổi giọng từ tốn :
- Tịnh Nô làm thế nào thì nàng phải làm thế ấy.
- Tịnh Nô làm sao ?
- Liếm chân cho Tiêu Lân.
- Huynh...
- Nàng đừng trố mắt nhìn ta như vậy... Ta đã nói với nàng rồi... Tiên Lân là kẻ lập dị biến thái mà.
Tiêu Lân mỉm cười.
Thảo Linh ngập ngừng nói :
- Sao Tiêu ca lại bắt người tri kỷ của mình phải làm như vậy chứ ?
- Tại gia tòng phụ, xuất gía tòng phu, phu tử tòng tử. Nàng đã hứa với Tịnh Nô nâng khăn sửa túi cho ta. Giờ chỉ nâng có đôi chân thôi còn làm không được thì sao có thể thay thế được Tịnh Nô.
- Thảo Linh làm được.
Thảo Linh vừa nói vừa áp hai cánh môi vào chân Tiêu Lân. Nàng dùng môi chà lên hai bàn chân của Tiêu Lân.
Bất thình lình Tiêu Lân rống lên một tiếng. Chàng vừa rống vừa rút chân lại rồi xỏ luôn vào giày.
Thảo Linh ngơ ngẩn nhìn chàng.
Tiêu Lân ôm bụng :
- Không xong rồi... Trong rượu...
Thảo Linh điểm nụ cười ầm.
- Tiêu ca.. Trong rượu có gì ?
- Trong rượu này có độc.. Nên ta bị đau bụng.
Thảo Linh gật đầu :
- Đúng rồi, trong rượu có độc... Nếu như Tiêu Lân đại ca muốn sống thì hãy trao chiếc chìa khóa vàng cho Thảo Linh.
- Hóa ra nàng có mục đích từ đầu.
- Bổn đàn chủ cúi mình chìu theo của Tiêu công tử. Tất nhiên qua phải có mục đích lớn chứ.

Tiêu Lân đứng sững lên.
- Thảo Linh cô nương... Cô nương tự đắc sớm quá. Thật ra tai hạ cũng biết tỏng ngay từ đầu. Đâu có chuyện gặp nhau một cách bất ngờ như vậy. Và càng không có chuyện Tịnh Nô tỷ tỷ nhờ đến cô nương chăm sóc cho Tiêu Lân. Cái mà ta bắt cô nương liếm chân ta, vì ta thấy cô nương quá dửng dưng với cái chết bi ai của Tịnh Nô đó thôi. Còn trúng độc, e rằng cô nương không hạ độc được Tiêu Lân.
- Ngươi...
Tiêu Lân đổ vò rượu xuống dòng suối. Một làn khói ngùn ngụt bốc lên khi rượu chìm vào mặt nước.
Thảo Linh điểm chân vụt phi thân lên bờ thì Tiêu Lân đã lấy trang phục nàng quẳng xuống suối.
Trong tình trạng lõa lồ, Thảo Linh vừa bối rối, vừa sượng sùng. Sắc diện nàng không ngừng biến đổi từ đỏ qua tím rồi từ tím qua đỏ.
Tiêu Lân nhìn nàng nói :
- Sau này Thảo Linh cô nương muốn chăng lưới tình thì phải xem kỹ kẻ mình chăng lưới là ai. Nhớ tránh xa Tiêu Lân.
Chàng ôm quyền.
- Đa tạ Thảo Linh cô nương đã cho tại hạ mượn cỗ xe độc mã. Đừng đuổi theo Tiêu Lân trong nhân dạng như thế nhé. Kẻo thiên hạ sẽ cho Thảo Linh là người điên đó.
Thảo Linh rít giọng nói :
- Tiêu Lân. Ngươi bỡn cợt với bổn đàn chủ.
Thảo Linh vừa nói vừa vươn người tới, chực vỗ một chưởng tập kích chàng nhưng Tiêu Lân đã dùng Hành Tẩu Di Hình Bộ thoát về phía sau năm trượng.
Chàng trụ thân nhìn nàng nói :
- Nàng không biết thẹn à ? Đã không biết thẹn mà lại còn thượng cẳng tay hạ cẳng tay. Tịnh Nô đâu phải người như nàng. Nếu học lấy những gì thuộc về Tịnh Nô, tất sẽ có được một ý trung nhân đúng nghĩa.
Sắc diện Thảo Linh đỏ rần. Nàng những tưởng có lò than đang hấp chín chân diện mình.
Thảo Linh rít giọng nói :
- Tiêu Lân, cho dù ngươi có qua được cửa của Thảo Linh nhưng vẫn còn bao nhiêu cửa ải trước mặt ngươi. Ngươi không thoát được đâu.
Tiêu Lân mỉm cười nói :
- Thảo Linh... Nàng nên lo cho bản thân mình. Đừng nên nói những lời đó chỉ bất lợi cho nàng mà thôi.
Tiêu Lân ôm quyền.

- Cáo từ.
Chàng dợm bước thì Thảo Linh thét lên :
- Tiêu Lân ! Ngươi định bỏ lại ta trong tình cảnh này ư ?
- Ở đây có lá rừng rất nhiều Thảo Linh chắc chắn sẽ khéo tay như Tịnh Nô mà tự đan cho mình một bộ trang phục. Tại hạ chẳng thể lưu lại đây uống rượu độc với Thảo Linh.
Tiêu Lân nói rồi dợm thoát đi.
Thảo Linh hét lên :
- Ngươi không đi được đâu .
Lời nói kia còn đọng trên miệng Thảo Linh thì một đạo cuồng phong bất ngờ xuất hiện, cuốn theo lá rừng. Chẳng khác nào một luồng ám khí xé gió, rào rào phủ đến Tiêu Lân và cả Thảo Linh.
Nghe âm thanh rít gió của lớp lá rừng. Tiêu Lân cũng phải giật mình hốt hoảng. Cảm nhận mà chàng có là mình sắp lọt thỏm vào một trận bạo phong được tạo ra bởi ám tiễn.

Hồi 46
Hạc Tiên Trang Chủ

Thân ảnh Tiêu Lân tợ chiếc bông vụ lao vút lên cao những mười trượng để cho luồng bạo phong ám tiễn, tạo ra bởi lá rừng rào rào lướt qua ngay dưới chân chàng.
Luồng bạo phong ám tiễn kia không công trúng Tiêu Lân mà chụp thẳng tới Thảo Linh. Trong tình huống không còn sự lựa chọn nào khác hơn nữa. Thảo Linh phải tung chưởng khí vỗ về phía trước công phá vào luồng ám tiễn đặc dị đó.
Những tưởng đâu chưởng khí của Thảo Linh có thể xé nát vạn van lá rừng đang hướng đến nàng. Nhưng ngoài sự tiên liệu của Thảo Linh. Nếu như Tiêu Lân chứng kiến cảnh tượng này cũng chẳng thể nào tin được. Luồng lá rừng kia vẫn cuốn tới xuyên qua chưởng khí của Thảo Linh mà lao thẳng vào thể pháp nàng.
Tiêu Lân chỉ kịp nghe một tiếng rú thảm thiết. Chàng nhìn lại thấy toàn thân Thảo Linh được phủ đầy một lớp lá rừng chẳng khác nào được dán lên che cả chân diện.
Tiêu Lân quá đỗi kinh hoàng khi thấy cảnh tượng đó. Chàng còn chưa biết hiện trạng của Thảo Linh như thế nào thì đã bổ nhào

xuống dòng suối. Nước trong suối nhanh chóng nhuộm màu đỏ, từ cơ thể Thảo Linh lan rộng ra.
Một cảm giác rờn rợn, gai buốt tận cột sống lan nhanh khắp toàn thân Tiêu Lân.
Chàng hạ thân xuống đất, với vẽ mặt chờ đợi. Tất nhiên Tiêu Lân đã nhận ra một điều, người vừa tạo ra luồng bạo phong ám tiễn bằng lá rừng có nội lực kinh thiên động địa chẳng thể nào định lượng được. Ý niệm đó khiến Tiêu Lân không khỏi bồn chồn lo lắng.
Xám y nhân chủ nhân U Hồn Quỷ Cốc với chiếc mặt nạ quỷ vương dát vàng xuất hiện. Vừa thấy U Hồn Quỷ Cốc xám y nhân, Tiêu Lân không khỏi lo lắng cho bản thân mình. Chàng miễn cưỡng nói :
- Tưởng đâu ai, hóa ra là tôn gía.
U Hồn Quỷ Cốc Xám y nhân rọi đôi mắt hừng hực sắc nhãn đỏ ối, chẳng khác nào hai hòn than hồng hướng vào mặt Tiêu Lân.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Vãn bối Tiêu Lân xin bái kiến cao nhân.
U Hồn Quỷ Cốc Xám y nhân cũng không đáp lời chàng.
Tiêu cau mày. Chàng giả lả nói :
- Lần này tao phùng, tôn giá không nói được nữa à.
U Hồn Quỷ Cốc Xám y nhân cũng không màn đến lời nói của chàng mà vận hóa chân ngươn Huyết Ảnh Công. Màn huyết quang đỏ ối bao bọc toàn thể pháp của U Hồn Quỷ Cốc Xám y nhân.
Thấy Xám y nhân vận hóa tuyệt công bá đạo, Tiêu Lân khoát tay :
- Khoan... Tiêu Lân biết tôn giá rất muốn lấy mạng Tiêu Lân nhưng lần này Tiêu Lân có chuyện muốn hỏi tôn giá.
Mặc nhiên với lời nói của chàng, màn huyết quang hộ thể của Xám y nhân càng lúc càng đỏ rực hơn. Trông Xám y nhân lúc này tợ như có tấm áo choàng khí, tạo ra bằng làn sương bao trùm khắp người y.
Tiêu Lân thối lại một bộ. Chàng trang trọng nói :
- Tôn gía hung hãn quá vậy, ít ra cũng phải cho Tiêu Lân này nói vài lời rồi mới giao thủ chứ. Chẳng lẽ mới gặp nhau đã vội vã xuất thủ sao ?
Những lời nói của chàng cứ như không lọt vào tai U Hồn Quỷ Cốc Xám y nhân. Y tiến từng bước chậm chậm về phía chàng.
Tiêu Lân khoát tay :
- Vãn bối sẵn sàng giao thủ với tôn giá. Nhưng trước tiên hãy cho Tiêu Lân này biết... Phải chăng tôn gía đã đào xác Ngọc Lan mẫu thân đưa về U Hồn Quỷ Cốc để thực hiện sự trả thù của mình đối với Tiêu gia.
U Hồn Quỷ Cốc vẫn không màn đến lời nói của chàng mà cứ lừng

lững bước tới.
Tiêu Lân buộc phải lên tiếng một lần nữa :
- Tôn gía không muốn trả lời Tiêu Lân ư ?
Lời còn đọng trên miệng của Tiêu Lân thì U Hồn Quỷ cốc Xám y nhân phát động Huyết Thủ Ảnh. Đôi chưởng thủ của y xuất hiện một màn huyết quang đỏ ối.
Tiêu Lân e dè thối lui lại ba bộ vừa nói :
- Tôn gía không muốn trả lời bổn thiếu gia à.
Chàng vừa nói dứt câu thì hai bóng ảnh thủ đỏ ối to như hai chiếc quạt mo vồ thẳng đến.
Vốn đã biết uy lực của đôi ảnh thủ huyết chưởng của U Hồn Quỷ Cốc Xám y nhân, Tiêu Lân không dám đón thẳng đở thẳng mà dùng đến Hành Tẩu Di Hình Bộ lách tránh. Chàng đảo người lạng qua bên kia khiến cho đôi huyết chưởng công hụt mà vồ ngay vào tán cây đại thụ sau lưng.
Ầm...
Cả một tàng cây đại thụ phát ra nhưng tiếng âm thanh răng rắc tợ như muốn thốt ra những lời trăn trối sau cùng. Lá trên cành tán cổ thụ rào rào tuôn xuống chẳng mấy chốc chỉ còn trở lại cành và thân chẳng khác nào một cái cây khô bị chết lâu ngày.
Tiêu Lân thấy tán cây cổ thụ rơi vào tình trạng đó cũng phải rợn lòng. Toàn thân chàng bất giác nổi đầy gai ốc khi nghĩ tới, nếu chàng phải nhận chưởng ảnh kỳ quái của đối phương.
Nhưng có một điều Tiêu Lân sớm phát hiện ra là sau khi thi triển đạo huyết ảnh chưởng vừa rồi thì màn huyết quang hộ thể bao bọc Xám y nhân cũng có biểu hiện nhạt dần.
Tiêu Lân nói :
- Tôn gía vẫn còn bị nội thương sau cuộc giao thủ với tại hạ tại U Hồn Quỷ Cốc. Đúng ra tôn giá phải nên dưỡng thương mới đúng. Có đâu quyết liều mạng với tại hạ.
Những lời nói của chàng những tưởng Xám y nhân không nghe gì cả. Điều đó khiến Tiêu Lân càng lạ lùng hơn.
Lời vừa dứt thì U Hồn Quỷ Cốc Xám y nhân bất ngờ rống lên một tiếng như thể muốn phát tiết sự cuồng nộ trong mình. Cùng với tiếng rống đó, y lao vút về phía Tiêu Lân, với đôi trảo công đỏ ối vươn ra chực chộp lấy đối phương. Thế lao vào của Xám y nhân chẳng màn đến sự sống chết của mình.
Trong tình huống chẳng đặng dừng Tiêu Lân buộc phải dùng đến chưởng khí. Chàng dồn tất cả công lực vào song thủ, đón thẳng đở thẳng lấy trảo pháp của đối phương.

Ầm...
Hai mắt Tiêu Lân nảy đom đóm. Chàng trượt dài về sau những hai trượng.
Trong khi Xám y nhân vẫn trụ thân một chỗ nhưng Tiêu Lân trượt về sau hai trượng, vẫn có thể gượng trụ thân, và chỉ trong chốc lát đã có thể vận công điều tức, phục hồi chân ngươn. Chàng phục hồi công lực nhanh như vậy chẳng qua đã được khai thông sinh tử huyền quan.
Phía bên kia, U Hồn Quỷ Cốc Xám y nhân đã mất hẳn màu huyết quang hộ thể mặc dù xét về cuộc giao chưởng vừa rồi, y rõ ràng chiếm hẳn thế thượng phong đối với Tiêu Lân.
Tiêu Lân nheo mày nhìn U Hồn Quỷ Cốc Xám y nhân nói :
- Tôn gía đã mất huyết quang hộ thể rồi.
Mặc dù chàng cảnh báo cho U Hồn Quỷ Cốc Xám y nhân biết điều đó nhưng xem chừng y vẫn dửng dưng chẳng màng đến lời nói của chàng. Đã không màng đến lời nói của Tiêu Lân, U Hồn Quỷ Cốc Xám y nhân vẫn lừng lững bước tới. Y gác chéo hai tay trước ngực rồi rống lên.
Cùng với tiếng rống đó đẩy chưởng về phía Tiêu Lân. Lạ lùng, lần này U Hồn Quỷ Cốc Xám y nhân phát động Huyết chưởng nhưng lại chẳng có bóng huyết thủ xuất ra. Hiện tượng đó khiến Tiêu Lân phải cau mày. Chàng có cảm tưởng U Hồn Quỷ Cốc Xám y nhân đang biến thành một con rối, múa máy trước mặt mình thì đúng hơn.
Tiêu Lân buột miệng nói :
- Tôn gía cuồng não rồi ư ?
Tiêu Lân vừa nói vừa phát động Hấp Tinh Đại Tà Công, đẩy về phía đối phương dù chẳng thấy bóng huyết thủ nào xuất hiện nhưng chàng cũng không dám xem thường đối phương, bởi nghi ngờ có sự gian trá.
Không như Tiêu Lân tưởng hai đạo Hấp Tinh Đại Tà Công của chàng khi hai luồng xoáy kình hút lấy U Hồn Quỷ Cốc Xám y nhân về phía mình, rồi dính chặt vào bản thủ của chàng. Tiêu Lân có cảm tưởng Xám y nhân chẳng còn chút nội lực nào.
Chàng đanh giọng nói :
- Ngày đền tội của tôn gía đã đến.
Lời dứt thì một tiếng sấm nổ ra trên đôi bản thủ của Tiêu Lân, đẩy bắn U Hồn Quỷ Cốc Xám y nhân lao thẳng vào một tán cây đại thụ .
Bình...
Y nằm duỗi đầu ngay dưới gốc cây đại thụ mà không thể nào gượng dậy, hay thậm chí cũng không nhúc nhích.

Tiêu Lân thả bước chầm chậm đến bên U Hồn Quỷ Cốc Xám y nhân, mặc dù thấy đối phương nằm bất động nhưng chàng cũng không dám không phòng bị, bởi bất cứ lúc nào Xám y nhân vẫn có thể phát động những chiêu công chí mạng lấy mạng chàng.
Tiêu Lân dừng lại bên xác U Hồn Quỷ Cốc Xám y nhân. Chàng nhận ra máu trên khoé miệng y. Tiêu Lân cúi xuống mở chiếc mặt nạ quỷ dát vàng. Một khuôn mặt gớm ghiếc, chẳng còn nhận diện được đập vào mắt chàng. Tất cả ngũ quan đều rỉ máu thậm chí cả lỗ chân lông cũng tươm máu.
Tiêu Lân rùng mình khi khảo nghiệm thể xác của U Hồn Quỷ Cốc Xám y nhân trong tình cảnh này. Chàng quan sát chân diện quỷ quái của y, nhưng chỉ có thể biết được đó một bộ mặt đã bị hủy hoại không thể nào biết được chân diện mục là ai.
Tiêu Lân nhìn xác U Hồn Quỷ Cốc Xám y nhân, khẻ lắc đầu :
- Tôn gía phải nhận kiếp họa này bởi người đã gieo ra ác nghiệp cho mình.
Mặc dù nói vậy, nhưng Tiêu Lân vẫn lấy lá rừng phủ lên thể xác của Xám y nhân rồi hỏa thiêu y. Sau khi châm lửa hỏa thiêu xác của U Hồn Quỷ Cốc Xám y nhân, Tiêu Lân mới quay bước trở ra.
Chàng vừa đi vừa suy ngẫm :
- Sao U Hồn Quỷ Cốc Xám y nhân hồ đồ như vậy chứ. Bộ lão không biết bản thân mình hay sao vậy. Ngay khi đã mất cả chân ngươn Huyết Ma tà công, y vẫn lao vào để chực lấy mạng mình.
Tiêu Lân quay cỗ xe độc mã. Chàng tháo dây cương khỏi con bạch mã thiên lý câu rồi bất ngờ vỗ mạnh vào mông con bạch mã. Như thế được phóng thích khỏi sự giam hãm bấy lâu nay. Con bạch mã tung ngay nước đại lao vút đi.
Tiêu Lân nhìn theo nhẩm nói :
- Của người ta trả lại cho người. Chàng nói rồi thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ băng mình đi.
Khi trời xế bóng, thì Tiêu Lân đến Hạc Tiên Trang. Chàng dừng bước suy nghĩ một lúc rồi thả bước tiến thẳng qua ngôi tam quan. Vừa đặt chân đến bậc tam cập thì có một lão trượng bước ra đón chàng.
Lão trượng ôm quyền nói :
- Công tử... Có chuyện đến đây à.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Vãn bối Tiêu Lân, muốn vào thỉnh thị Trang chủ Hạc Tiên Trang.
- Lão phu là tổng quản Hạc Tiên Trang, Âu Thừa. Có chuyện gì Tiêu công tử cứ nói với lão phu.
- Chẳng lẽ lão trượng chưa bao giờ nghe đến tục danh của vãn bối.

Lão tổng quản Hạc Tiên Trang cau mày. Lão vuốt râu nhẩm nói :
- Tiêu Lân.
Lão lắc đầu :
- Quả thật lão phu không biết.
Tiêu Lân mỉm cười nghĩ thầm :
- Bao nhiêu chuyện trên võ lâm giang hồ xảy đến với mình thế mà Hạc Tiên Trang không biết. Xem chừng cái tên Tiêu Lân chẳng có nghĩa lý gì với Hạc Tiên Trang.
Chàng ôm quyền nói :
- Vãn bối không dấu gì tiền bối. Vãn bối lần này đến hạc Tiên Trang vì có người giới thiệu vãn bối đến. Vãn bối rất mong tham kiến Trang chủ.
Lão tổng quản nhìn chàng từ tốn nói :
- Mời công tử theo lão phu.
Lão tổng quản Âu Thừa hướng dẫn Tiêu Lân đến một bãi cạn. Giữa bãi cạn là một gian phong xá hình lục giác. Trong gian phong xá có một người vận trường y dáng nho nhã, chắp tay sau lưng đứng dõi mắt ngắm nhìn bầy hồng hạc dập dìu trên bãi cạn.
Lão Âu Thừa nói :
- Tiêu công tử chờ lão phu một chút.
Lão bước vào gian phong xá. Một lúc sau quay trở ra nói với Tiêu Lân :
- Công tử... Trang chủ mời công tử.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Đa tạ trưởng lão.
Chàng nói rồi theo con đường được lót bằng những phiến đá vuông vức tiến thẳng đến gian phong xá có Hạc Tiên trang chủ.
Đứng ngoài gian phong xá, Tiêu Lân ôm quyền nói :
- Tại hạ Tiêu Lân tham kiến trang chủ.
Hạc Tiên trang chủ từ từ quay lại. Tiêu Lân nheo mày, bởi chàng không sao ngờ được Hạc Tiên trang chủ lại là một thiếu niên. Với dung diện thật nho nhã, và thanh thoát.
Tiêu Lân sượng sùng nói :
- Tại hạ những tưởng...
Trang chủ Hạc Tiên Trang mỉm cười.
Nụ cười của Hạc Tiên Trang trông thật tươi và đầy sức quyến rũ. Chỉ nụ cười của Hạc Tiên trang chủ đập vào mắt Tiêu Lân khiến chàng phải nghĩ thầm, y có thể là nữ nhân giả dạng nam nhân.
Trang chủ Hạc Tiên Trang từ tốn nói :
- Tiêu công tử nghĩ bổn trang chủ hẳn là một lão nhân tóc bạc râu

bạc phải chăng ?
- Tại hạ nghĩ với cơ nghiệp như thế này thì một người như Trang chủ đây làm ra, chắc chắn Trang chủ phải là bậc kỳ tài có một không hai.
- Đa tạ lời khen của công tử.
Tiêu Lân bước vào gian phong xá. Chàng quan sát nhanh qua dung diện của Hạc Tiên trang chủ. Một làn gió thổi qua Tiêu Lân ngửi được mùi phấn hương. Chính mùi hương thoang thoảng đó, chàng càng đoan chắc hơn Hạc Tiên trang chủ là nữ nhân giả dạng nam trang.
Hạc Tiên Trang chủ như thể đọc được ý niệm trong đầu Tiêu Lân.
- Tiêu công tử hẳn nghĩ bổn Trang chủ là nữ nhân.
Tiêu Lân giả lả nói :
- Phàm nam nhân thì chẳng ai dùng phấn thơm, nhưng Trang chủ lại dùng phấn thơm. Do đó tại hạ phải nghi ngờ Trang chủ là nữ nhân cải dạng nam nhân.
Chàng vừa dứt lời, Hạc Tiên trang chủ phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của y nghe thật thanh thoát. Cắt ngang tràng tiếu ngạo đó, Hạc Tiên trang chủ nói :
- Tiêu công tử muốn cho bổn Trang chủ Đào Giao Vũ là nam hay nữ cũng được. Điều đó không quan trọng đến bổn trang chủ.
Nghe Hạc Tiên Trang chủ thốt ra câu này Tiêu Lân cũng phải sững sờ. Chàng nghĩ thầm :
- Quái gở thật, nam thì là nam, nữ thì là nữ. Cớ gì muốn cho sao cũng được. Nói vậy Hạc Tiên trang chủ muốn ai nghĩ mình ra sao thì nghĩ ư. Muốn cho y là nam nhân cũng được cho là nữ nhân cũng không sao. Nói thế, hóa ra y quá phóng khoáng, không quan tâm đến tiểu tiết.
Nghĩ thế nên Tiêu Lân ôm quyền từ tốn nói :
- Tai hạ không dám nghĩ quấy về Trang chủ.
- Tiêu công tử đừng khách sáo.
Y chắp tay sau lưng dõi mắt về phía bầy hồng hạc đang tùm tụm trên những ghềnh đá. Hạc Tiên trang chủ ôn nhu nói :
- Bổn trang chủ có nghe đến tiếng tăm của Tiêu công tử. Không ngờ hôm nay được diện kiến cao nhân.
- Tại hạ không dám tự cho mình cao nhân.
- Tiêu công tử lại khách sáo với bổn trang rồi. Không hay Tiêu công tử tìm đến Hạc Tiên Trang có chuyện gì không ?
Tiêu Lân ôm quyền nói :
- Tại hạ đến Hạc Tiên Trang làm phiền Trang chủ là do một người giới thiệu tại hạ tìm đến.

- Ai đã giới thiệu Tiêu công tử đến đây. Nếu bổn trang đoán không lầm Tiêu công tử đến Hạc Tiên Trang lần này để thỉnh cầu bổn trang gán nợ gieo duyên cho công tử.
- Tại hạ chưa nói ra mà Trang chủ biết. Bái phục... Bái phục... Đúng như Trang chủ nói. Tiêu Lân đến Hạc Tiên Trang lần này quả là có ý thỉnh cầu Trang chủ gá nghĩa se duyên. Bởi tại hạ được Thảo Linh cô nương giới thiệu đến.
Đào Giao Vũ khoát tay :
- Thảo Linh... Bổn trang chủ chưa từng biết người này.
- Trang chủ không biết ?
Đào Giao Vũ gật đầu :
- Bổn trang chủ chưa hề biết.
- Nếu Trang chủ không biết, tất tiếng tăm của người lừng khắp cõi võ lâm nên Thảo Linh cô lương mới nghe tiếng đến và giới thiệu cho tại hạ.
Đào Giao Vũ gật đầu :
- Có lẽ vậy.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Thế Trang chủ có đồng ý giúp cho Tiêu Lân không ?
Đào Giao Vũ nhìn chàng mỉm cười :
- Tất nhiên bổn Trang chủ sẵn sàng giúp cho Tiêu công tử gá nghĩa se duyên. Nhưng bổn Trang chủ cũng có điều kiện đặt ra với công tử.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Trang chủ cừ nói.
- Hẳn Tiêu công tử biết trên đời này chẳng có việc gì mà người làm không cho ai hết.
- Tại hạ biết điều đó. Chẳng có ai làm việc không công cho ai cả. Nếu như Trang chủ giúp được tại hạ, tại hạ sẵn sàng bồi hoàn ngàn lượng cho Trang chủ.
Hạc Tiên Trang chủ Đào Giao Vũ khoát tay :
- Không... Ngân lượng bổn trang chủ không cần đâu ... Ngay cả bí kiếp võ công của công tử, bổn công tử cũng không cần. Mặc dù võ công của Tiêu công tử hiện thời đã vang danh trong giới võ lâm, đến tận tai bổn trang chủ .
Tiêu Lân ôm quyền :
- Thế Trang chủ cần gì à.
Đào Giao Vũ vỗ tay. Cái vỗ tay của y rất nhẹ chỉ phát ra âm thanh vừa lọt vào tai Tiêu Lân nhưng bầy hồng hạc như thể nghe tiếng vỗ tay của y mà xôn xao hẳn lên. Đào Giao Vũ vỗ tay một lần nữa.

Nhưng như thế đó là hiệu lệnh của Giao Vũ truyền đến bầy hồng hạc khiến chúng kết thành từng đôi giang rộng hai cánh như múa để cho Tiêu Lân và Giao Vũ thưởng lãm.
Ngắm nhìn bầy hồng hạc xoè cánh nhún nhảy như múa trên bãi cạn, Hạc Tiên trang chủ từ tốn nói :
- Bổn trang chủ có quy lệ riêng của mình chỉ cần Tiêu công tử trụ được trên bãi cạnh này qua ba hiệp đấu với bổn trang chủ. Cho dù Tiêu công tử yêu cầu bổn trang se nợ duyên tình với đương kim hoàng hậu hay bất cứ người nào trên đời này, bổn trang cùng sẽ làm, làm bằng được. Nhưng ngược lại nếu Tiêu công tử không trụ được ba hiệp thì phải chịu sự se duyên gá nghĩa của bổn trang chủ.
Tiêu Lân cau mày :
- Đó là lệ của Trang chủ ?
Giao Vũ nhìn lại chàng gật đầu :
- Đó là cái lệ của bổn trang.
Giao Vũ chỉ bầy hồng hạc :
- Tiêu công tử nhìn xem, bầy hồng hạc có đẹp không ?
Tiêu Lân gỉa lả cười, gật đầu :
- Chắc bầy hồng hạc kia đã được Trang chủ huấn luyện ?
- Bổn trang chủ không phủ nhận điều đó.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Tiêu Lân mạn phép hỏi Trang chủ.
- Có điều gì, công tử cứ hỏi.
Tiêu Lân lưỡng lự nói :
- Nếu như Tiêu Lân không trụ nổi trong ba hiệp không biết Đào trang chủ sẽ gá nghĩa nợ duyên cho Tiêu Lân với ai.
Đào Giao Vũ phá lên cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói :
- Tiêu công tử. Bổn trang chủ không quan tâm đến người công tử định se duyên kết tình là ai, bởi vì bổn trang chủ nghĩ kẻ có duyên tất có nợ. Mà có nợ thì hẳn sẽ sinh tình. Cố tình có nợ có duyên là ba yếu tố để kết thành sợi tơ hồng trăm năm không dứt. Chính vì thế Tiêu công tử cũng đừng hỏi bổn trang se duyên công tử với ai, người nào. Điều cốt lõi là hãy nghĩ đến chữ duyên, chữ nợ chữ tình.
Tiêu Lân ôm quyền nói :
- Trang chủ dạy rất đúng, nhưng tại hạ sợ khi nhận lời của trang chủ thì người trang chủ gá nghĩa lại không duyên phận với Tiêu Lân.
Đào Giao Vũ nhìn chàng mỉm cười nói :
- Tiêu công tử. Phàm có duyên, có nợ, có tình thì bổn trang chủ mới gá nghĩa. Nếu không duyên không nợ không tình, bổn Trang chủ không gá nghĩa trăm năm cho công tử đâu .

Tiêu Lân ôm quyền :
- Trang chủ . Có thể cho tại hạ thời gian suy nghĩ không.
Đôi chân mày của Đào Giao Vũ nhíu lại. Y trang trọng nói :
- Sao lại suy nghĩ. Tiêu công tử đã đến Hạc Tiên Trang tất đã có chủ định từ trước. Chủ định của công tử là muốn se duyên với người mình để tâm đến, để tình đến. Có chủ định trước mới đến Hạc Tiên Trang thỉnh cầu bổn Trang chủ giờ sao lại thốt ra lời nói cần có thời gian suy nghĩ chứ ?
Câu nói này của Hạc Tiên Trang chủ khiến Tiêu Lân không khỏi bối rối.
Thấy vẽ bối rối của chàng, Đào Giao Vũ mỉm cười nói :
- Tiêu công tử đừng nói với bổn trang, là đến Hạc Tiên trang chỉ để thẩm chứng lời nói của Thảo Linh cô nương nào đó. Nếu như công tử có ý đó thì đã xem thường Đào Giao Vũ này.
Y mỉm cười từ tốn nói tiếp :
- Tiêu công tử nói để công tử suy xét và quyết định. Bổn trang chủ không thích người ta xem thường mình. Cho dù người đó là võ lâm Minh chủ hay Tứ đỉnh thiên can.
Tiêu Lân nghe Giao Vũ thốt ra câu này cũng phải bồn chồn. Chàng miễn cưỡng nói :
- Tại hạ không dám xem thường trang chủ.
Giao Vũ ôn nhu nói :
- Nếu công tử không xem thường bổn trang chủ thì phải tiếp nhận lời đề nghị của bổn trang chủ.
- Nói như Trang chủ, đã đến Hạc Tiên Trang thì phải theo những qui lệ của trang.
- Không sai. Hẳn Tiêu công tử biết câu nhập gia tùy tục của cổ nhân.
- Tại hạ biết câu này.
Giao Vũ gật đầu.
- Nếu Tiêu công tử biết câu này, và không xem thường bổn trang chủ thì sẽ nhận lời của bổn trang chủ.
Tiêu Lân lúng túng nói :
- Tại hạ chỉ sợ...
Đào Giao Vũ khoát tay, cướp lời Tiêu Lân :
- Nếu sợ thì Tiêu công tử đã không đến đây. Vì chữ tình người ta bất chấp gian nguy kia mà.
Tiêu Lân ôm quyền nói :
- Trang chủ đã quyết định như vậy rồi Tiêu Lân phải chấp nhận theo thịnh ý của trang chủ.
- Tốt lắm.

Đào Giao Vũ vỗ tay một tiếng.
Một cánh hồng hạc từ trong biệt trang, mỏ ngậm một sợi dây tơ hồng, có cột một tỉnh rượu nhỏ xuất hiện, là đà bay đến gian phong xá. Cánh hồng hạc nhẹ nhàng đáp xuống gian phong xá.
Đào Giao Vũ lấy sợi dây tơ hồng buộc tỉnh rượu nhỏ rồi nhìn Tiêu Lân từ tốn nói :
- Rượu Uyên ương, bổn trang chủ mời công tử.
Không cần Tiêu Lân có đồng ý hay không, Đào Giao Vũ mở nắp tịnh rượu rồi dùng nắp tịnh rượu như một chiếc chung, rót đầy rượu rồi tự uống. Sau đó rót rượu đầy nắp trao qua tay Tiêu Lân.
Nhận chung rượu bằng nắp tịnh bình.
Tiêu Lân lưỡng lự.
Giao Vũ nói :
- Tiêu công tử đừng sợ đây là rượu độc.
- Trang chủ đã uống trước rồi, tại hạ còn sợ gì rượu độc.
Giao Vũ gật đầu .
- Bổn trang chủ khâm phục hào khí của công tử. Mời công tử.
Đã lỡ thốt ra câu nói đó rồi, giờ Tiêu Lân chẳng thể nào rút lại được.
Chàng nghĩ thầm :
- Sao ta dại dột chui đầu vào Hạc Tiên Trang để làm gì. Cũng tại vì mình tò mò về con người này. Nếu đây là rượu độc thì khổ cho mình rồi.
Càng suy nghĩ càng bối rối vô cùng.
Giao Vũ nói :
- Đây là Uyên ương tửu ... Không phải ai ai muốn uống cũng được đâu .
- Tại hạ uống.
Tiêu Lân miễn cưỡng uống chén rượu đó. Khi rượu trôi vào cổ họng chàng. Trước cảm nhận rõ mồn một một mùi thơm, lẫn vị nóng, cay và nồng của Uyên ương tửu lan nhanh khắp châu thân mình. Cùng với cảm giác đó, chàng cảm thấy sảng khoái cực kỳ.
Giao Vũ mỉm cười :
- Tiêu công tử cảm nhận thế nào.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Hảo tửu Uyên ương tửu của trang chủ quả là độc nhất vô nhị hiếm có trên đời này. Nếu so sánh thì tại hạ dám khẳng định chẳng có thử rượu nào ngon hơn rượu Uyên ương tửu.
Giao Vũ phá lên cười :
- Tiêu công tử quả khen... Quá khen.
Y chỉ ra ngoài bãi cạn :

- Mời Tiêu công tử.
- Cung kính không bằng tuân mệnh.
Tiêu Lân nói xong thi triển luôn Hành Tẩu Di Hình Bộ thoát ra ngoài gian phong xá rồi nhẹ nhàng hạ thân trên một phiến đá. Chàng ôm quyền hướng về Đào Gia Vũ :
- Trang chủ... Chỉ ba hiệp thôi đấy nhé.
- Bổn trang chủ không bao giờ làm sai qui lệ của mình.

Giang Hồ Đoạt Kiếp

Hồi 47
Hư ảo khôn lường

Đứng trên phiến đá vừa đủ đặt hai bàn chân. Tiêu Lân trông thật thản nhiên ung dung tự tại. Với dung tướng của Hạc Tiên trang chủ Đào Giao Vũ, Tiêu Lân nghĩ thầm :
- Đào Giao Vũ không thể là đối thủ của Tiêu Lân. Không chỉ ba hiệp mà trăm hiệp Trang chủ cũng khó mà đánh bật được Tiêu Lân rời khỏi phiến đá này chứ đừng nói buộc tại hạ phải ra khỏi bãi cạn.
Ý niệm kia còn đọng trong đầu Tiêu Lân thì Đào Giao Vũ vỗ mạnh ba cái. Ba âm thanh khô khốc phát lên :
Bốp... Bốp... Bốp...
Bầy hồng hạc đồng loạt đập cánh lao vút lên bầu trời xanh thẳm. Chúng múa lượn rồi kết thành một vòng tròn trông rất đẹp mắt. Bầy hồng hạc chuyển từ hình vòng tròn xếp lại thành một đường thẳng tắp. Rồi từ trên cao vùn vụt lao xuống. Chính sự lao xuống của bầy hồng hạc khiến Tiêu Lân phải chú nhãn nhìn chúng.
Đang chao xuống, bầy hồng hạc lại vụt bay lên cao ngược trở lại. Cách chúng hợp lại và chao lượn trông thật đẹp không có một họa nhân nào khả dĩ phóng bút họa lại được.
Bầy hồng hạc vựa chiếm lĩnh tầng không gian thì Hạc Tiên trang chủ Đào Giao Vũ từ trong phong xá, với đôi cánh tay giang rộng lao vút lên không trung.
Khinh công của Đào Giao Vũ khiến Tiêu Lân không khỏi sững sờ kinh ngạc. Chàng có cảm tưởng y đang biến thành một cánh hạc lao vút lên bầu trời.

Bầy hồng hạc bâu lấy Đào Giao Vũ, như thể giúp hắn được tự do tung lượn giữa không trung. Hiện tượng kỳ dị kia khiến Tiêu Lân vô cùng thích thú.
Chàng nghĩ thầm :
- Nếu thắng trận này, ta phải buộc Đào Giao Vũ truyền thụ lại cách luyện hồng hạc.
Ý niệm kia còn đọng trong đầu chàng thì Hạc Tiên trang chủ tợ cánh chim hạc lao vụt xuống Tiêu Lân. Hai bàn tay của gã vươn ra với mười chiếc vuốt chẳng khác gì vuốt chim ưng. Từ mười đầu ngón tay mười đạo chỉ khí kết thành một màn lưới thiên la địa võng chụp thẳng xuống chàng.
Tiêu Lân gần như chẳng còn sự lựa chọn ngoài mỗi cách là phải đón thẳng đở thẳng vào màn chỉ khí trảo công của đối phương. Mặc dù chàng có ý định dùng Hành Tẩu Di Hình Bộ né tránh, nhưng những đạo chỉ kia đến quá nhanh không để cho Tiêu Lân thực hiện ý định đó.
Tiêu Lân dùng đến tám thành công lực phát tác Phách Không Chỉ đón thẳng đở thẳng vào màn chỉ khí.
Những tiếng sấm không ngừng vang lên. Cứ mỗi một tiếng sấm nổ thì chàng như thể bị bứng lên khỏi mặt đất đẩy về sau non hai bộ. Liên tục mười tiếng sấm chưởng. Tiêu Lân phải thối liền hai mươi bộ. Khi chàng trụ thân được thì còn cách đường ranh giữa bãi cạn với bờ đất liền không đầy một trượng.
Vừa kinh ngạc vừa hốt hoảng. Tiêu Lân toan lách bộ để lao về phía trước đặng cách ly ra khỏi ranh giới phân chia bãi cạn với bờ đất. Nhưng một lần nữa chàng lại bỏ ý định khi thấy Đào Giao Vũ đứng một chân trên một phiến đá, hai tay giang rộng chẳng khác nào một con hạc đang xòe cánh. Chân trái co lên. Thế tấn của gã trông thật ngộ nghĩnh buộc Tiêu Lân phải chú nhãn đến.
Đào Giao Vũ nói :
- Công tử đã qua được hiệp thứ nhất. Đây là hiệp thứ hai.
Tiêu Lân nghĩ thầm trong đầu :
- Bổn thiếu gia để cho Trang chủ chiếm thượng phong.
Ý niệm đó trôi qua, Tiêu Lân cao giọng nói :
- Hiệp thứ hai đến lượt tại hạ.
Chàng vừa nói vừa thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ lướt đến Đào Giao Vũ. Đồng thời phối hợp với Hấp Tinh Đại Tà Công. Hai đạo xoáy kình phát ra chụp đến Trang chủ Đào Giao Vũ.
Tiêu Lân chủ động trước, nhưng xem chừng không có vẻ gì khẩn trương. Y vẫn giữ thế tấn như một con hạc khổng lồ.

Tiêu Lân nghĩ thầm :
- Chắc chắn ngươi không biết uy lực qua Hấp Tinh Đại Tà Công nên dửng dưng như vậy. Khi ngươi biết thì người sẽ hối tiếc nhưng tất cả đã muộn rồi.
Ý tưởng đó còn đọng trong đầu chàng thì đạo Hấp Tinh Đại Tà Công cuốn tới Đào Giao Vũ .
Tiêu Lân những tưởng y chẳng có phản xạ gì, ngoại trừ hai cánh tay vụt xếp lại như cánh chim, án ngữ phía trước.
Tiêu Lân nói :
- Trang chủ thua chắc rồi.
Vừa thốt ra câu nói đó, Tiêu Lân phải há hốc miệng kinh ngạc tột cùng. Chàng có cảm tưởng thân ảnh của Đào Giao Vũ phiêu bồng tợ một cánh chim lướt trên hai đạo xoáy kình Hấp Tinh Đại Tà Công, lướt thẳng tới mình. Sự biến hóa ngoài sự tiên liệu của Tiêu Lân khiến chàng phải lúng túng và bối rối.
Chưa kịp tìm ra phương cách đối phó thì đôi trảo công liên hoàn của Đào Giao Vũ thộp tới chàng nhanh không thể tưởng. Một cái thộp của Hạc Tiên trang chủ Đào Giao Vũ đều tiềm ẩn uy lực thần kỳ. Mặc dù đã được Tuệ Thiện Pháp chủ đại sư truyền công lực nhưng Tiêu Lân buộc phải phân chia nội lực qua hai bàn tay để tiếp nhận những thế ưng trảo liên hoàn của đối phương.
Ầm... Ầm... Ầm... Ầm...
Sau bốn tiếng sấm chưởng Tiêu Lân phải lui lại bốn bộ. Chàng vừa trụ tấn thì Đào Giao Vũ không khác nào một cánh chim hạc từ trên cao lao thẳng xuống. Cùng với đà lao xuống như vũ bão đó, một đạo khí kình dồn tới Tiêu Lân.
Tiêu Lân rùn tấn đón lấy đạo khí công uy mãnh của đối phương.
Ầm...
Chàng những tưởng như mình biến thành một chiếc lá bị cuốn phăng đi bởi một cơn lốc khổng lồ. Có một chiếc bóng lướt ngang đở lấy chàng.
Tiêu Lân thở phào một tiếng nhưng khi nhìn lại mới nhận ra người đở lấy chàng không cho ngã xuống lại chính là Hạc Tiên trang chủ Đao Giao Vũ.
Y chắp tay sau lưng nhìn Tiêu Lân.
- Tiêu công tử mặc dù chịu được ba hiệp của bổn trang chủ nhưng lại bị đánh bật ra khỏi bãi cạn... Tiêu công tử đã thua bổn Trang chủ.
Tiêu Lân lúng túng. Chàng ôm quyền gượng nói :
- Tại hạ không ngờ võ công của Trang chủ lại cao ninh và huyền ảo như vậy.

Tiêu Lân ôm quyền xá :
- Bái phục... Bái phục.
Hạc Tiên Trang chủ Đào Giao Vũ khoát tay nói :
- Bổn trang chủ không tiếp nhận lời khách sáo đầu môi chót lưỡi. Bổn trang chủ chỉ yêu cầu công tử thực hiện đúng những lời giao ước của mình.
Nghe Đào Giao Vũ thốt ra câu nói này, Tiêu Lân càng lúng túng hơn. Chàng giả lả cười nói :
- Nam tử hán, nhất ngôn cửu đỉnh. Tại hạ không quên lời nói đó. Thế Trang chủ định gá duyên cho tại hạ với người nào ?
- Rồi công tử sẽ biết. Tiêu công tử hãy theo bổn trang chủ vào trong.
Hai người rời bãi cạn quay vào đại đường chính sãnh Hạc Tiên trang.
Lão trượng Âu Thừa từ trong bước ra đón hai người. Trang chủ Đào Giao Vũ nhìn lão nô từ tốn nói :
- Lão tổng quản. Chuẩn bị cho Tiêu công tử gá nghĩa se tơ.
- Lão phu sẽ làm ngay.
Lão Âu nhìn Tiêu Lân :
- Mời công tử theo lão nô.
Tiêu Lân nhìn lại Đào Giao Vũ. Chàng nhận ra nụ cười mỉm đầy ý nhị hiện trên hai cánh môi Đào Giao Vũ. Một nụ cười của nữ nhân vừa lả lơi gợi tình vừa có cái gì đó rất là bí ẩn.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Tại hạ sẽ gặp lại Trang chủ.
Tiêu Lân theo lão Âu đến một gian biệt phòng.
Bước vào biệt phòng, Tiêu Lân nhận ra đã có sẵn một bồn nước pha sẵn hương hoa để ngay chính giữa.
Lão Âu chỉ bồn nước :
- Mời Tiêu công tử.
Chàng nheo mày nhìn lão Âu nói :
- Hình như lão trượng pha sẵn bồn nước này cho tại hạ.
- Không sai.
Đôi chân mày của Tiêu Lân nhíu lại :
- Nói như thế, lão trượng biết tại hạ sẽ là người thua Đào Trang chủ.
Âu Thừa nhỏ giọng đáp lời chàng :
- Thua hay thắng là do trời. Lão phu không có ý kiến gì.
- Nhưng lão pha nước sẵn tất đã biết tại hạ là kẻ thua.
- Tiêu công tử không thể thắng được Đào trang chủ.
Lão chỉ bồn nước :
- Tiêu công tử hãy tắm rửa và thay y phục. Lão phu để sẵn phục cho

công tử thay. Khi nào xong sẽ có người đưa công tử đến Uyên ương phòng.
Lão ôm quyền toan lùi bước nhưng Tiêu Lân gọi lại :
- Lão tiền bối...
Lão Âu dừng bước quay lại :
- Công tử có điều gì chỉ giáo lão nô.
- Tai hạ muốn biết Đào trang chủ muốn se duyên tại hạ với ai.
- Đến Uyên ương phòng tất công tử sẽ biết.
- Tiêu Lân không được quyền biết trước sao ?
Lão vuốt râu nhìn chàng :
- Duyên nợ thì ai biết được nào.
Lão ôm quyền :
- Lão nô cáo lui.
Tiêu Lân khoát tay :
- Tiền bối cho tại hạ hỏi thêm một câu nữa.
- Công tử muốn hỏi gì ?
Tiêu Lân lưỡng lự rồi hỏi :
- Tiền bối có thể cho vãn bối biết Hạc Tiên trang chủ là nữ nhân hay là nam nhân ?
Lão vuốt râu nhìn chàng, ôn nhu nói :
- Công tử muốn nghĩ sao cũng được.
Lão nói rồi quay bước đi thẳng ra khỏi cửa biệt phòng.
Tiêu Lân nheo mày. Chàng lắc đầu :
- Bỏ quách tất cả... Tắm trước rồi tính sau. Chẳng biết chuyện gì sắp xảy ra với mình...
Tiêu Lân ngâm mình trong bồn nước đã pha hương hoa. Chàng miên man nhớ lại Hạc Tiên trang chủ Đào Giao Vũ mà lắc lầu tự nhủ thầm với mình :
- Đào Giao Vũ nhất định là nữ nhân giả dạng nam nhân. Nhưng nói y là nữ nhân cũng không đúng. Bởi cá tính của y có cái gì đó rất ngộ. Chẳng biết gã này là nữ hay nam nhân đây. Còn chẳng biết gã se duyên với ta cho ai nữa.
Những ý niệm mông lung cứ trôi qua trong đầu. Càng suy nghĩ, Tiêu Lân càng cảm thấy tò mò và thắc mắc, nhưng chẳng tìm được những lời lý giải nào cho sự thắc mắc và tò mò của chàng.
Có tiếng gỏ cửa.
Tiêu Lân nói :
- Chờ một chút.
Tiêu Lân vận bộ trang phục mới. Bộ trang phục được may bằng thứ gấm Hàng Châu. Một thứ gấm hiếm có không phải ai cũng có thể

mua được. Bộ trang phục lại rất vừa vặn với chàng.
Chàng vừa vận lại trang phục vừa nghĩ thầm :
- Trong Hạc Tiên Trang có nhiều điều quái lạ. Ta cứ tưởng như tất cả đều đã được sắp xếp sẵn để chờ mình đến thôi.
Tiêu Lân bước ra mở cửa. Người bước vào biệt phòng của chàng, càng khiến cho Tiêu Lân sững sờ hơn. Người bước đến biệt phòng của chàng là Triệu Uyển Nhi.
Gặp lại Uyển Nhi. Tiêu Lân cứ tròn mắt nhìn nàng.
- Cái con khỉ gì thế này.
Uyển Nhi cũng nhìn Tiêu Lân gần như không chớp mắt. Tất cả vẽ ngạc nhiên lộ rõ trên mặt nàng.
Tiêu Lân vội vã đóng cửa lại. Kéo Uyển Nhi về phía góc biệt phòng. Tiêu Lân nói :
- Uyển Nhi... Sao nàng lại có mặt ở đây ?
Uyển Nhi nhìn Tiêu Lân gần như không chớp mắt. Thậm chí Tiêu Lân còn có thể nhận ra vẽ hoài nghi trong mắt nàng.
Mãi một lúc Uyển Nhi mới nói :
- Công tử có phải là Tiêu... Tiêu Lân gia sư của Đào Viên thôn.
Tiêu Lân cau mày :
- Uyển Nhi tiểu thư còn hỏi nữa. Không phải ta thì còn ai vào đây nữa. Chẳng lẽ có hai người giống nhau như hai giọt nước à. Chuyện đó không có đâu.
Tiêu Lân vỗ nhẹ vào vai Uyển Nhi :
- Sao Triệu Uyển Nhi vẫn chưa nhận ra Tiêu Lân à. Nàng còn nhớ lần cuối ta gặp nàng không ? Tại Đào Viên thôn đó. Lần đó nàng đến Đào Viên thôn chủ đích hỏi tội Tiêu Lân về cái tội rao giảng bài thi phú Thạc Thử.
Uyển Nhi cứ nhìn Tiêu Lân lắng nghe từng lời nói của chàng những tưởng như muốn nuốt lấy từng chữ thốt ra từ miệng chàng.
Tiêu Lân nói dứt câu thì Uyển Nhi chợt ôm chàm lấy chàng :
- Đúng là huynh rồi... Đúng là huynh rồi.
Nàng vừa nói mà lệ cứ tuôn ra nhiễu xuống làm ướt cả ngực áo Tiêu Lân. Tiêu Lân vỗ về Uyển Nhi, nói :
- Tiểu thư... Đừng khóc nữa nào.
Chàng dìu Uyển Nhi đến ghế, ép nàng ngồi xuống.
Uyển Nhi ngọt ngào nói :
- Tiêu huynh sao có mặt ở đây ?
- Tiêu Lân sẽ nói sau. Còn nàng cho ta biết... Tại sao nàng cũng có mặt ở đây.
Sắc diên Uyên Nhi ửng hồng. Nàng lí nhí nói :

- Sau khi Đào Viên thôn bị thảm sát không một ai sống sót. Uyển Nhi quyết định đi tìm Tiêu ca, bởi trong những người chết tại Đào Viên thôn không có huynh.
- Lúc Đào Viên thôn bị thảm sát, huynh đang có mặt tại Dương Châu với lão ăn mày mà tiểu thư đã gặp đó.
- Thế mà người ta đồn đãi chuyện thảm sát Đào Viên thôn do huynh phát cuồng tạo ra.
- Ai mà ác mồm ác miệng vậy chứ. Tiêu Lân là người của Đào Viên thôn lại đi giết người Đào Viên thôn sao ? Thế nàng có tin không ?
Uyển Nhi lắc đầu :
- Uyển Nhi không tin.
Tiêu Lân cướp lời nàng :
- Thế sao nàng lại có mặt ở đây ?
Uyển Nhi cúi mặt nhìn xuống mủi hài :
- Uyển Nhi đi tìm Tiêu huynh.
- Tiểu thư đi tìm Tiêu Lân ?
Nàng gật đầu. Buông một tiếng thở dài :
- Ý trời bắt Uyên Nhi phải chịu số phận này.
- Số phận này là số phận nào ?
Uyển Nhi ngẫng lên nhìn chàng :
- Muội nghe thiên hạ đồn đại Hạc Tiên Trang có thể giúp người ta se duyên nếu tìm đến... Và cuối cùng thì chịu chịu làm thân hầu nữ trong Hạc Tiên Trang.
- Nàng cũng giao thủ với Đào Giao Vũ trang chủ ?
- Uyển Nhi không giao thủ với Đào Giao Vũ trang chủ mà đánh với một con chim hạc. Nhưng chỉ một con chim hạc thôi, cùng đủ buộc muội phải bước ra khỏi bãi cạn chịu thua, nếu không muốn nó dùng những chiếc móng nhọn phá nát chân diện và móc hai mắt.
Tiêu Lân cau mày :
- Còn Tiêu Lân thì đánh thua Đào Giao Vũ.
Tiêu Lân nhìn Uyển Nhi :
- Sao nàng tìm ta ?
Đôi lưỡng quyền của Uyển Nhi ửng hồng :
- Muội muốn nhờ Hạc Tiên Trang chủ se duyên...
- Se duyên... Tiểu thư yêu ai mà muốn trang chủ sẽ duyên... Người đó hẳn là nơi của quan trường.
Uyển Nhi lắc đầu :
- Nói ra bây giờ thì cũng quá muộn rồi. Uyển Nhi không nói nữa. Tất cả là số phận.
Tiêu Lân chắt lưỡi lắc đầu. Chàng hỏi :

- Tiểu thư đã thua. Nên buộc phải chấp nhận sự se duyên của Hạc Tiên trang chủ Đào Giao Vũ ?
Nàng gật đầu .
- Vậy y đã se duyên nàng với ai... Người đó được chứ ?
Uyển Nhi bậm môi. Nàng lí nhí nói :
- Người mà Đào Giao Vũ trang chủ se duyên nợ cho Uyển Nhi là một người rất kỳ quặc. Nam không ra nam, nữ không ra nữ.
Uyển Nhi nghiêm giọng nói :
- Rồi Tiêu Lân huynh cũng sẽ như Uyển Nhi thôi.
- Tại sao Tiêu Lân lại như nàng ?
- Bởi vì Tiêu huynh sắp se duyên với... với...
Nàng ngập ngừng bỏ lửng câu nói giữa chừng. Tiêu Lân hối thúc nàng :
- Uyển Nhi tiểu thư... Tiểu thư cho biết Đào Giao Vũ sẽ se duyên Tiêu Lân cho người nào ?
Uyển Nhi toan mở miệng nói thì lão nô Âu Thừa bước vào. Lão cau mày nhìn Uyển Nhi.
Uyển Nhi cúi mặt bước về sau một bộ chẳng khác nào một hầu nữ chấp nhận số phận mình.
Tiêu Lân gỉa lả nhìn lão Âu ...
- Âu tiền bối... Tại hạ còn chưa xong. Tại hạ còn phải sửa soạn đôi chút nữa.
Lão Âu nhìn Uyển Nhi :
- Nha đầu ra ngoài đi.
Tiêu Lân khoát tay :
- Không không... Tại hạ cần Uyển Nhi cô nương giúp cho tại hạ.
Lão Âu vuốt râu nói :
- Công tử như thế được rồi... Không cần phải sửa soạn quá lâu . Trang chủ đang chờ cong tử... Mời công tử.
- Lão nô đi trước đi.
Lão miễn cưỡng trù trừ.
Tiêu Lân nghiêm giọng nói :
- Lão không nghe Tiêu Lân nói à ?
Lão khẻ gật đầu :
- Lão ra ngoài đợi công tử.
Nhìn Uyển Nhi, lão nói
- Nha đầu theo ta.
Uyển Nhi bước theo lão. Tiêu Lân muốn cản lại cũng không được. Uyển Nhi và lão nô Âu Thừa đi rồi. Tiêu Lân mới chắp tay sau lưng suy nghĩ mông lung. Chẳng lẽ Uyển Nhi muốn nói gã biến thái nửa

nam nửa nữ kia là Đào Giao Vũ cũng là kẻ đáng để mình chú nhãn đến, có điều gì rất bí ẩn sau lưng đây.
Ngồi một mình trong gian Uyên ương phòng, Tiêu Lân đã tọng hết một lúc cả vò rượu hai cân.
Cửa dịch mở, một người vận lễ phục tân nương đầu phủ khăn lụa đào bước vào. Tiêu Lân quan sát người đó từ đầu tới chân. Chàng nhỏ nhẹ nói :
- Quí cô nương là người mà Đào trang chủ định se tơ cho tại hạ ?
Nàng gật đầu nhỏ nhẹ đáp :
- Vâng à... Đêm nay chính là đêm se duyên cho chàng và thiếp.
- Để ta nhìn qua mặt nàng xem chúng ta có duyên có nợ và có tình đúng như Đào trang chủ nói hay không ?
Tiêu Lân vừa nói vừa bước đến giở mành lụa đỏ phủ mắt vị cô nương đó.
Chàng không thể tin vào mắt mình bởi khuôn mặt kia chính là khuôn mặt tao nhã, khả ái của Đào Giao Vũ trang chủ Hạc Tiên Trang.
Tiêu Lân sững sờ nhìn Đào Giao Vũ. Chàng miễn cưỡng nói :
- Tiêu Lân có nằm mơ không nhỉ ?
Đào Giao Vũ nhìn Tiêu Lân mỉm cười ôn nhu nói :
- Sao Tiêu huynh lại nói nằm mơ ?
- Ta không nằm mơ ư.
- Tất nhiên là không rồi.
- Vậy đây là rất thật.
- Đúng... Rất thật... Chẳng có gì đâu mà mơ. Người mà Đào Giao Vũ se duyên với huynh chính là Đào Giao Vũ. Không mơ mà rất thật, và Tiêu huynh cũng đừng ngạc nhiên bởi chúng ta có duyên có nợ và có tình.
Tiêu Lân mỉm cười nói :
- Tiêu Lân không ngờ mình lại có duyên có tình và có nợ với trang chủ .
Khuôn mặt khả ái của Hạc Tiên trang chủ Đào Giao Vũ thoạt sa sầm. Giao Vũ mặc dù biểu lộ sự bất nhẫn của mình qua vẻ mặt nhưng lại từ tốn nói :
- Tiêu Lân sao lại không ngờ ?
Tiêu Lân gỉa lả cười :
- Không chỉ thế thôi mà còn ngạc nhiên nữa đó. Bởi một người cao quý như Trang chủ đây thế mà lại có duyên phận với một gã lãng tử như Tiêu Lân thì đúng là chuyện quá ư bất ngờ rồi.
Chàng vừa nói dứt câu thì Giao Vũ phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của y nghe thật trong và thánh thót. Y vừa cười vừa nói :

- Tiêu Lân sẽ còn nhiều điều bất ngờ và thú vị nữa. Nhưng tựu trung Giao Vũ chỉ muốn hỏi Tiêu huynh... Chàng có giữ lời giao ước với Giao Vũ không ?
Tiêu Lân khoanh tay trước ngực nhìn Giao Vũ :
- Trang chủ nghĩ xem Tiêu Lân có giữ lời hứa không ?
Giao Vũ chau mày lưỡng lự rồi nói :
- Giao Vũ nghĩ Tiêu huynh giữ lời nói của mình.
Tiêu Lân khẻ gật đầu :
- Hay... Rất đúng... Nam tử hán đại trượng phu phải giữ lời của mình chứ. Huống chi giữa Tiêu Lân và Trang chủ lại là lời giao ước. Đã giao ước thì phải giữ không thể nào nói rồi lại không giữ. Tiêu Lân nói như thế đúng không nào ?
Giao Vũ ngước đôi chân mày vòng nguyệt được trau chuốt cẩn thận, nên cong chẳng khác gì hai chiếc lá liễu cong vút. Y nói :
- Chỉ mới giao kiến, Giao Vũ đã biết Tiêu huynh là người trượng phu, trọng lời nói của mình. Tiêu huynh sẽ nhận được rất nhiều từ Giao Vũ.
Giao Vũ vừa nói vừa cởi sợi dây có đính một hạt huyết châu đặt vào tay Tiêu Lân :
- Giao kiến loan phòng, Giao Vũ tặng cho Tiêu huynh hạt huyết châu này.
Tiêu Lân cầm lấy viên huyết châu, đưa lên trước mặt ngắm nhìn. Chàng ngắm nhìn hạt huyết châu mà lại nghĩ thầm :
- Chẳng biết y là nữ nhân hay là nam nhân đây. Nếu y là nam nhân thì cuộc trao duyên hôm nay có ý gì nhỉ. Chẳng lẽ y lại dùng đến trò Hấp Tinh Đại Pháp của Chu Tuyết Ngọc.
Chàng lắc đầu để xua đi những ý tưởng vơ vẫn, quái dị trong đầu mình.
Thấy Tiêu Lân lắc đầu, Giao Vũ nói :
- Sao Tiêu huynh lại lắc đầu ?
- Lắc đầu là cố tật của Tiêu Lân khi thấy báu vật đẹp như hạt huyết châu nầy.
Nhìn lại Giao Vũ, Tiêu Lân nói :
- Ngoài vẻ đẹp tuyệt vời ra, hẳn hạt huyết châu còn có công năng gì đó.
Giao Vũ gật đầu :
- Nếu chỉ đẹp thôi, Giao Vũ đã không tặng cho chàng đâu. Mà nó ví như báu vật đem đến sự may mắn cho huynh.
- Ý của Trang chủ là sao ?
Giao Vũ mỉm cười nói :

- Thái A Bảo nổi tiếng trong giang hồ cũng nhờ hạt huyết châu này đó.
Tiêu Lân nheo mày :
- Tiêu Lân không hiểu ý Trang chủ.
- Tiêu huynh không biết mới không hiểu thôi. Hạt huyết châu của Thái A Bảo giúp cho người sở hữu nó có thể trị nội thương trong một thời gian rất ngắn. Chính vì có được hạt huyết châu này mà Thái A Bảo mới được võ lâm Minh chủ trọng thị vô cùng.
Tiêu Lân nhìn lại hạt huyết châu :
- Quả là hiếm... Quả là hiếm. Thế sao hạt huyết châu của Thái A Bảo lại ở trong tay Đào trang chủ ... Một báu vật hiếm có như thế này thì Thái A Bảo đâu thể giao không cho Trang chủ được...
- Tiêu huynh nói rất đúng. Thái A Bảo chẳng bao giờ trao huyết châu cho Giao Vũ đâu mà Giao Vũ đoạt nó đấy.
- Đoạt hạt huyết châu của Thái A Bảo. Nói vậy thì vụ huyết sát hồi đó xảy ra tại Thái A Bảo đó...
Tiêu Lân bỏ lửng câu nói giữa chừng. Chàng nhìn Giao Vũ chằm chằm, nói tiếp :
- Phải chăng chính Giao Vũ tạo ra ?
Giao Vũ mỉm cười :
- Không sai.
Tiêu Lân tròn mắt nhìn Giao Vũ :
- Giao Vũ tạo ra huyết sát cho Thái A Bảo ?
- Đúng.
Tiêu Lân chìa hạt huyết châu đến trước mặt Giao Vũ :
- Chỉ vì hạt huyết châu này ?
Y lại gật đầu .
Tiêu Lân thở hắt ra một tiếng rồi nói :
- Thế Đào Giao Vũ có biết chính vì việc làm của Giao Vũ mà Tiêu thúc thúc và Tiêu gia bị hàm oan. Tất cả người võ lâm, nhất là những bằng hữu của Thái A Bảo đều nghi oan cho Tiêu thúc thúc và Tiêu gia. Họ chỉ muốn truy sát Tiêu Lân, lấy mạng Tiêu Lân để trả thù cho Thái A Bảo.
Tiêu Lân trang trọng nói :
- Chắc chắn Đào trang chủ biết chuyện này.
Giao Vũ phá lên cười :
- Tất nhiên là biết rồi... Nhưng đó là chuyện của Tiêu Lân và người không can dự gì đến Giao Vũ .
- Giao Vũ làm sao mà lại nói là không can dự.
- Giao Vũ đồng ý với Tiêu huynh mình tàn sát Thái A Bảo để đoạt

huyết châu. Còn thiên hạ nghĩ ai tàn sát cũng được mà.
- Nghĩa là Giao Vũ làm rồi chẳng quan tâm đến những việc mình đã làm. Thậm chí việc làm đó có tạo ra oan cảnh như thế nào cũng được.
Giao Vũ gật đầu :
- Tính của Giao Vũ là như vậy đó.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Bái phục... Bái phục...
Giao Vũ chau mày nhìn chàng :
- Có cái gì mà Tiêu huynh bái phục Tiêu Lân.
- Bái phục vì sự bàng quang đến lạnh lùng của Giao Vũ. Trên đời này có những kẻ lạnh lùng và bàng quang, nhưng chưa từng thấy một người nào có sự dửng dưng và bàng quang như Đào Giao Vũ.
- Thế Tiêu huynh có ngạc nhiên không ?
Tiêu Lân gật đầu :
- Sự bàng quang của Giao Vũ khiến Tiêu Lân phải ngạc nhiên đó. Một người bàng quang như Giao Vũ, sao thiên hạ tin mà trao cho Giao Vũ chức phận của ông tơ, bà nguyệt nhỉ ?
Chàng xoa trán :
- Nghĩ cũng lạ thật.
- Chẳng có gì lạ cả... Bởi Giao Vũ là ông tơ và bà nguyệt mà.
Câu nói của Đào Giao Vũ khiến Tiêu Lân càng lỏ mắt nhìn gã. Chàng buột miệng lặp lại lời nói của Giao Vũ :
- Ông tơ bà nguyệt.
Giao Vũ mỉm cười nhìn chàng, gật đầu .
Tiêu Lân nheo mày nói :
- Ông tơ thì là ông tơ, bà nguyệt thì là bà nguyệt... Thế nào mà vừa ông tơ và bà nguyệt... Giao Vũ nói Tiêu Lân chẳng hiểu gì cả.
- Đó chính là sự thú vị mà Tiêu huynh sắp phải tiếp nhận.
Giao Vũ thối lại nữa bộ. Y từ tốn nói :
- Tiêu huynh nhìn xem, trước mặt huynh là ai ?
- Là Giao Vũ.
- Giao Vũ giống nữ nhân hay nam nhân ?
- Tất nhiên là nữ nhân rồi. Không chỉ là nữ nhân mà còn là một nữ nhân rất khả ái nữa. Chính vì sự khả ái đó mà Tiêu Lân mới nói Tiêu Lân giữ lời giao ước với Giao Vũ đó.
Giao Vũ mỉm cười, rồi quay một vòng. Khi y đối mặt lại với Tiêu Lân. Chàng chỉ chực nhãy đỏng lên. Tiêu Lân gần như không tin vào mắt mình nữa. Bởi bây giờ đây Giao Vũ đã có nét của một nam nhân khôi ngô tuấn tú.

Cho Tiêu Lân nhìn thấy nét nam nhân của mình, Giao Vũ lại quay tiếp một vòng trở lại nhân dạng cũ. Y từ tốn :
- Tiêu huynh thấy sao ?
Tiêu Lân cứ trơ mắt ra nhìn Giao Vũ. Chàng lắc đầu buột miệng nói :
- Quái quỷ gì thế nhỉ ?
Giao Vũ mỉm cười :
- Tiêu huynh ngạc nhiên lắm phải không ?
Tiêu Lân lắc đầu, dụi mắt. Chàng vừa hành động vừa nói :
- Càn khôn biến hóa, chẳng biết đâu là hư, đâu là thực. Âm dương đảo lộn tùm lum cả rồi.
Tiêu Lân nhìn chăm chăm vào Giao Vũ :
- Tiêu Lân hỏi Giao Vũ nhé... Giao Vũ phải trả lời thật cho Tiêu Lân biết đấy.
Giao Vũ gật đầu.
Tiêu Lân nghiêm giọng hỏi :
- Giao Vũ là nam nhân hay nữ nhân ?
- Tiêu Lân muốn cho Giao Vũ là nữ nhân cũng được là nam nhân cũng được.
- Tại sao lại như thế được. Nam nhân là nam nhân, nữ nhân là nữ nhân.
- Với Tiêu huynh... Giao Vũ là nữ nhân... Có được không ?
- Như thế mới hợp với thiên địa và tạo vật trong cõi đời này chứ.
Giao Vũ mỉm cười. Y quay lưng lại Tiêu Lân. Tất cả y trang tân nương nhanh chóng rời khỏi thân thể gã. Nhìn từ sau lưng Giao Vũ, y có tấm thân thon thân của một nữ nhân. Đúng là một bờ lưng của nữ nhân, thậm chí là một bờ lưng đẹp nữa. Vòng tiếu yêu rất gợi cảm.
Ngay cả đôi mông tròn vun mà Tiêu Lân buộc phải so sánh với Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc.
Tiêu Lân thở phào khi liên tưởng đến Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc.
Chàng nghĩ thầm :
- Hóa ra Giao Vũ là nữ nhân. Nếu so sánh với Chu Tuyết Ngọc không chừng Giao Vũ còn hơn hẳn hai bậc so về vẻ đẹp trời phú cho thị.
Chàng buột miệng nói :
- Giao Vũ đúng là một trang giai nhân tuyệt sắc. Những nữ nhân khác thấy Giao Vũ hẳn phải ghen tỵ đó.
Nghe chàng nói. Giao Vũ cười khè rồi từ từ quay lại.
Tiêu Lân những tưởng như mình nằm mơ. Ngược hẳn với bờ lưng

thanh mảnh của nữ nhân, phía trước Giao Vũ lại có dáng của một nam nhân thư sinh. Không có đôi nhủ hoa như nữ nhân, mà lại có một vòng ngực của nam nhân.
Tiêu Lân chau mày nhìn xuống chỗ kín của Giao Vũ. Nơi đó được phủ một lớp lụa mỏng để che lại.
Giao Vũ mỉm cười :
- Giao Vũ đẹp không ?
Tiêu Lân nghẹn lời không biết dùng ngôn từ gì để trả lời cho Giao Vũ.
Chàng tự hỏi thầm với mình :
- Thật ra y là nam nhân hay nữ nhân ?
Vì sự tò mò đó, bất ngờ Tiêu Lân bước đến, áp tay vào hạ đẳng của Giao Vũ.
Y không hề phản ứng lại còn vòng tay bá lấy cổ chàng.
Tiêu Lân áp tay vào mảnh lụa che hạ bộ của Giao Vũ. Chàng không sao ngờ được vì phát hiện ra y đúng là nữ nhân.
Tiêu Lân buột miệng nói :
- Giao Vũ là nữ nhân.
- Được như vậy chỉ vì Giao Vũ có được Ngọc Nữ Tâm Kinh.
- Ngọc Nữ Tâm Kinh ?
Tiêu Lân gỡ tay Giao Vũ, lùi lại nhìn y :
- Ngọc Nữ Tâm Kinh là cái gì ?
- Đó là môn công phu độc nhất vô nhị trên đời này. Nếu Tiêu huynh thích, Giao Vũ sẽ truyền lại cho chàng.
Tiêu Lân lắc đầu khoát tay :
- Tiêu huynh chẳng thích gì đâu. Mà chỉ muốn biết môn công phu đó như thế nào thôi ?
Giao Vũ mỉm cười nói :
- Tiêu huynh không nhận ra Giao Vũ đến với Tiêu huynh rất tự nhiên sao ? Giao Vũ không sợ Tiêu huynh bất ngờ khống chế mình đó à.
- Nàng thị vào Ngọc Nữ Tâm Kinh.
Giao Vũ gật đầu :
- Nếu không có Ngọc Nữ Tâm Kinh, Giao Vũ phải đề phòng Tiêu huynh mới đúng. Nhưng có Ngọc Nữ Tâm Kinh, Giao Vũ chẳng còn sợ gì cả.
- Thật không ?
- Tiêu huynh không tin à.
- Tất nhiên ta tin chứ.
- Tiêu huynh rất may là không lợi dụng sự trao tình của Giao Vũ mà giở trò đánh lén Giao Vũ đó. Nếu Tiêu huynh giở trò đó thì e rằng huynh chẳng còn đứng đây được đâu ?

Tiêu Lân khoát tay :
- Tiêu huynh của nàng không phải là hạng người như vậy. Nhưng cái hay của Ngọc Nữ Tâm Kinh là chỗ nào nào ?
- Theo sự chuyển dịch của tạo hóa thì có âm và có dương, nên có nam nhân và nữ nhân. Nhưng ranh giới giữa âm dương rất mong manh. Chỉ cần phá bỏ được ranh giới đó thì âm dương sẽ hòa hợp chẳng còn phân biệt được âm và dương, nam nhân hay nữ nhân. Sự hòa hợp âm dương, tạo trong Giao Vũ một pháp thể thứ hai. Nó vô hình nhưng là sứ thần hộ thân của Giao Vũ, không cho đao kiếm chưởng chỉ xâm nhập.
Tiêu Lân chau mày :
- Có chuyện đặc dị như thế sao.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Thật là khó tin.
- Giao Vũ sẽ minh chứng cho Tiêu huynh thấy.
- Nàng định minh chứng bằng cách nào ?
- Hãy chưởng vào Giao Vũ. Tiêu huynh chỉ nên dụng ba thành công lực thôi.
- Khi giao thủ với đối phương, Giao Vũ đâu cho giới hạn như vậy được.
- Giao Vũ cho giới hạn với huynh chỉ vì sợ nguy đến tính mạng của huynh đó. Huynh càng dùng nội lực nhiều chừng nào thì nguy hiểm sẽ lớn chừng nấy khi công Giao Vũ .
- Nàng nói thật chứ ?
- Rất thật.
Tiêu Lân chờ cho Giao Vũ chuẩn bị vận công nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy thị vận công hay có chút khẩn trương nào khi chàng vận chuyển nguyên ngươn vào song thủ.
Tiêu Lân nói :
- Nếu như nàng bị thương tích. Nàng có trách Tiêu huynh không ?
- Không. Thậm chí còn rất muốn bị thương tích.
Tiêu Lân nheo mày nghĩ thầm :
- Trên thế gian này làm gì có thứ công phu đặc dị như vậy.
Tiêu Lân vừa nghĩ vừa phát động Huyết chỉ điểm thẳng tới tịnh huyệt của Giao Vũ. Chủ đích của chàng dụng đến biện pháp này bởi muốn nhân cơ hội khảo chứng mà khống chế đối phương.
Đạo Huyết chỉ điểm tới tịnh huyệt của Giao Vũ. Tiêu Lân cảm nhận chỉ khí của mình điểm vào một đống bông bùng nhùng, kỳ lạ. Hiện tượng đó Tiêu Lân vừa cảm nhận được thì tịnh huyệt của chàng như thể bị ai đó điểm vào mà tuyệt nhiên chẳng hề thấy Giao Vũ phát

động chiêu công.
Tiêu Lân buột miệng nói :
- Ý...
Chàng phải thốt ra câu nói đó bởi vì giờ đây toàn thân như thể hóa đá bất động bởi tịnh huyệt đã bị điểm.
Tiêu Lân buột miệng nói :
- Giao Vũ... Sao nàng lại điểm huyệt ta ?
- Chính chàng điểm huyệt chàng chứ nào phải Giao Vũ.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Ta tự điểm huyệt mình ?
Giao Vũ gật đầu :
- Nói như thế cũng đúng nhưng phải nói rõ hơn. Bởi vì chàng đã bị Ngọc Nữ Tâm Kinh hóa giải chỉ pháp rồi phát động chỉ pháp đó công ngược trở lại chàng. Bây giờ Tiêu Lân đã hiểu vì sao Giao Vũ tự nhiên đến với chàng không.
Tiêu Lân thở phào một tiếng. Chàng nghĩ thầm :
- Võ công có quá nhiều điều kỳ quái, mình chẳng thể nào am tường hết được.
Tiêu Lân gượng cười nói với Giao Vũ :
- Tiêu Lân hiểu rồi... Nàng giải huyệt cho ta đi.
Giao Vũ ngước nhìn Tiêu Lân rồi bước đến trước mặt Tiêu Lân. Vòng tay bá lấy cổ chàng, Giao Vũ từ từ áp miệng mình vào miệng Tiêu Lân. Hành động của Giao Vũ buộc Tiêu Lân phải tiếp nhận nụ hôn của thị mà trong lòng chẳng thú vị chút nào khi thân ảnh với những đường nét nam nhân dán sát vào người chàng.
Tiêu Lân thở hắt ra một tiếng khi Giao Vũ tách môi ra khỏi môi chàng.
Giao Vũ từ tốn hỏi :
- Tiêu huynh thích không ?
Tiêu Lân gượng gật đầu :
- Đã là nam nhân thì ai chẳng thích chuyện này.
Giao Vũ cười khảy rồi từ từ đặt tay vào thắt lưng Tiêu Lân. Thị chực cởi bỏ trang phục chàng.
Tiêu Lân nói :
- Khoan khoan...
- Tại sao khoan... Huynh ngại ngùng à.
- Không phải ngại... Mà huynh muốn có thêm một phút thời gian để hòa nhập với những gì quá ư đột ngột đến với mình.
Giao Vũ vỗ nhẹ vào ngực Tiêu Lân.
Ngay lập tức tịnh huyệt của chàng liền được giải. Thị vừa giải huyệt cho chàng vừa nũng nịu dựa vào Tiêu Lân.

- Tiêu huynh hãy ôm Giao Vũ đi.
Tiêu Lân nhìn Giao Vũ. Chàng cảm nhận một cái gì đó ngờ ngợ từ Giao Vũ, một sự cảm nhận mơ hồ mình đang trở thành một gã biến thái tởm lợm.
Tiêu Lân nói :
- Giao Vũ ... Thế đêm nay là đêm gì giữa Tiêu Lân với nàng ?
- Đêm loan phòng.
Tiêu Lân xoa trán :
- Đêm loan phòng theo cổ thư đó là đêm gì nhỉ.
Giao Vũ tròn mắt nhìn chàng :
- Giao Vũ không biết.
- Nàng không biết thì để Tiêu Lân nói cho biết. Đêm loan phòng theo cổ thư đó là đêm giao bôi trao tình. Nàng hiểu không ?
Giao Vũ lắc đầu.
Tiêu Lân nhăn mặt :
- Có thế mà cũng không hiểu. Thấy nàng thông minh thế mà sao chậm hiểu thế. Loan tình giao bôi thì trước tiên phải giao bôi trước rồi mới trao tình. Có men rượu mới hứng khởi trao tình.
Tiêu Lân chí tay vào trán Giao Vũ :
- Hiểu chưa ?
Giao Vũ lườm Tiêu Lân :
- Có như thế thôi ư ?
- Chỉ như thế thôi.
Tiêu Lân với tay lấy bầu rượu bốn cân và hai chiếc chén bày ra bàn.
Chàng nghĩ thầm :
- Lần này ta phải dùng đến tửu chiêu để đào thoát khỏi đây mới được. Nếu không đào thoát khỏi Hạc Tiên Trang không chừng mình dám trở thành trang chủ Hạc Tiên Trang lắm. Khi không chui đầu vào lại vướng ngay vào lưới tình của một ả trang chủ mà mình chẳng có lấy một chút cảm tình. Số Tiêu Lân ta sao mà rắc rối thế nhỉ ?

Hồi 48
Hoa Độc Trái Đắng

Tiêu Lân rót rượu ra chén mời Giao Vũ :
- Rượu giao bôi, ta mời nàng.

Giao Vũ thản nhiên để mình trần trùng trục. Ngoài lớp da trắng mịn màng phía trước gã chẳng có chút nét gì gợi cảm của nữ nhân.
Tiêu Lân bưng chén rượu để tránh phải nhận dạng kia vào mắt chàng.
Giao Vũ nhỏ nhẹ nói :
- Giao Vũ nhận chén rượu giao bôi của Tiêu huynh.
Hai người cùng cạn chén.
Uống xong chén rượu, Đào Giao Vũ bước qua, ngồi sát bên Tiêu Lân. Thị vòng tay qua vai chàng, như thể muốn âu yếm lấy Tiêu Lân.
Tiêu Lân vừa rót rượu ra chén vừa hỏi :
- Giao Vũ ... Tiêu Lân có chuyện muốn hỏi nàng.
- Chàng có gì cứ hỏi đi.
- Tiêu Lân vừa gặp một vị cô nương... Nàng ấy tên là Uyển Nhi.
- Uyển Nhi là nàng hầu của Giao Vũ .
Tiêu Lân miễn cưỡng quay mặt đối diện với Giao Vũ :
- Không phải nàng hầu .
Giao Vũ mỉm cười nói :
- Không phải nàng hầu thì là nương tử của Giao Vũ.
Tiêu Lân gỡ tay Giao Vũ đứng lên. Chàng vẫn rọi mắt vào mặt Giao Vũ.
Tiêu Lân lầu bầu nói :
- Thật là chẳng thể nào hiểu nổi.
- Chàng muốn hiểu điều gì nào.
Tiêu Lân bưng chén rượu của mình :
- Giao Vũ hãy nói cho ta biết nhé...Nàng là nữ nhân, vậy nàng đã làm gì Uyển Nhi trong đêm loan phòng.
Giao Vũ lườm Tiêu Lân :
- Giao Vũ đã nói với Tiêu ca rồi. Đối với Uyển Nhi, Giao Vũ là nam nhân, với Tiêu huynh, Giao Vũ là nữ nhân.
Đôi chân mày Tiêu Lân nhíu lại. Chàng cố lục tất cả trí óc của mình cố suy luận ý nghĩa trong câu nói của Giao Vũ nhưng càng nghĩ càng rối mà chẳng thể nào tìm được câu trả lời.
Thấy vẻ mặt trầm mặc của Tiêu Lân, Giao Vũ phá lên cười khanh khách.
Thị vừa cười vừa nói :
- Có gì mà Tiêu huynh suy nghĩ căng như vậy. Giao Vũ biết sự thắc mắc của Tiêu huynh, cần gì phải trầm mặc suy tư như vậy. Tiêu huynh cứ xem như Giao Vũ đã hóa giải được đường ranh giữa âm và dương. Sự kết hợp hài hòa của âm dương ngay trong bản thân Giao Vũ.

Tiêu Lân nhìn sững Giao Vũ. Chàng khẻ lắc đầu. Tiêu Lân ngập ngừng nói :
- Nàng chỉ khác Uyển Nhi có một điểm duy nhất.
- Điểm gì nào ? Hiện thời Giao Vũ đâu khác gì Uyển Nhi chứ.
Tiêu Lân chau mày :
- Ta nói có là có.
Tiêu Lân nói rồi bất ngờ thóc tay vào ngực Giao Vũ. Đầu chỉ pháp của chàng vừa chạm nhẹ vào đầu vú của Hạc Tiên trang chủ.
Đào Giao Vũ liền nghiêng người né tránh. Thị sa sầm mặt nhìn Tiêu Lân trang trọng nói :
- Điểm tối kỵ nhất của Giao Vũ là đầu nhũ hoa.
Như thể bị hớ lời, Giao Vũ liền im bặt, lấy mắt nhìn Tiêu Lân với nét dò xét.
Giao Vũ gỉa lả cười nói :
- Phải Tiêu ca muốn nói Giao Vũ khác Uyển Nhi là không có được đôi nhũ hoa như nàng ta chứ gì ?
Tiêu Lân phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nói :
- Ta nghĩ như thế có đúng không nào ?
- Giao Vũ cũng có nhũ hoa như Uyển Nhi, nhưng không được đầy dặn no tròn như nàng ta mà thôi.
Tiêu Lân lại phá lên cười khàch khạch. Chàng nói :
- Trong cổ thư có câu, nhìn tu nữ nhũ. Nàng là nữ nhân mà lại có đôi nhũ hoa lép kẹp. Trông chẳng khác gì vòng ngực của nam nhân... Nên ta mới nói nàng khác với Uyển Nhi.
Giao Vũ lườm Tiêu Lân.
- Chàng biết vì sao Giao Vũ lại có bộ ngực như vậy không ?
- Tại sao ?
- Bởi Giao Vũ muốn giống với Tiêu ca.
Tiêu Lân chỉ vào ngực mình :
- Nàng đừng quên Tiêu Lân là nam nhân ấy nhé.
- Thì cũng có lúc Giao Vũ như Tiêu ca mà.
Tiêu Lân thối lại hai bộ nhìn Giao Vũ. Chàng khẻ gật đầu, nói :
- Nếu nàng là nam nhân. Ái chà... Nàng đúng là một trang mỹ nam tử mặt hoa da phấn khiến cho nữ nhân phải siêu hồn lạc phách mà ngã vào vòng tay nàng.
Giao Vũ đứng lên :
- Tiêu ca nói đúng. Nhưng Giao Vũ chỉ muốn mình là nữ nhân mà thôi. Chỉ khi nào thật cần, Giao Vũ mới là nam nhân.
- Vậy khi nào nàng mới là nam nhân ?
- Khi Giao Vũ cần dùng đến võ công Ngọc Nữ Tâm Kinh.

Tiêu Lân cau mày :
- Vậy lúc nào dùng đến võ công nàng sẽ là nam nhân.
Giao Vũ bưng chén rượu nhìn Tiêu Lân nói :
- Sao Tiêu ca cứ mãi thắc mắc về chuyện âm dương giao hòa thế.
Tiêu ca không phải thắc mắc nữa.
Giao Vũ vừa nói vừa bước đến bên Tiêu Lân. Y tựa cằm vào vai, tay áp vào ngực vuốt ve.
Giao Vũ nhỏ nhẹ nói :
- Tiêu ca cũng là một trang mỹ nam tử khiến cho Giao Vũ phải chao lòng đó.
Vừa nói Giao Vũ vừa cởi bỏ sợi dây thắt lưng của Tiêu Lân.
Hành động của Giao Vũ khiến Tiêu Lân không khỏi lúng túng. Chàng nắm lấy tay Giao Vũ .
Giao Vũ nhìn nàng.
- Tiêu ca sao vậy ?
- Rượu hợp cẩn giao bôi, ta chưa uống xong mà.
- Giao Vũ chỉ cởi bỏ trang phục của Tiêu ca... Hai chúng ta sẽ cùng đối ẩm ngắm nhìn nhau.
Tiêu Lân nâng cằm Giao Vũ :
- Giao Vũ này.. Có thật nàng tàn sát toàn bộ Thái A Bảo không ?
Giao Vũ gật đầu.
Tiêu Lân nói tiếp :
- Thế còn vụ án sát ở Đào Viên thôn ?
- Đào Viên thôn ?
Tiêu Lân gật đầu, từ tốn hỏi :
- Tiêu ca nghĩ chắc có bàn tay của Giao Vũ nhúng vào.
Giao Vũ gật đầu :
- Không chỉ nhúng tay vào, mà chỉ một mình Giao Vũ làm chuyện đó thôi.
Đôi chân mày Tiêu Lâm nhíu lại :
- Huyết án ở Đào Viên thôn cũng do một mình nàng tạo ta ?
Giao Vũ gật đầu :
- Tiêu ca... Đêm hợp cẩn giao bôi, sao Tiêu ca cứ hay thắc mắc vậy ?
- Tiêu Lân phải thắc mắc, bởi vì bá tính ở Đào Viên thôn là những người lương thiện. Họ đâu có làm gì khiến cho Giao Vũ phải xuống tay đa sát.
- Có ân trả ân, có tình trả tình. Giao Vũ có ân nên phải trả ân.
- Nàng trả ân bằng cách giết toàn bộ bá tính ở Đào Viên thôn.
Giao Vũ gật đầu.

Tiêu Lân nâng cằm Giao Vũ. Chàng muốn bóp nát bộ mặt đó, nhưng nén lại.
Tiêu Lân giả lả nói :
- Tiêu ca mới nghe cách trả ân đó lần đầu. Nàng đã mang ân nặng của ai vậy ?
Giao Vũ lắc đầu :
- Tiêu ca đừng hỏi... Giao Vũ không nói đâu.
Giọng nói của Giao Vũ đập vào thính nhĩ chàng. Nghe giọng nói chắc nịch của Giao Vũ, Tiêu Lân nhủ thầm :
- Dù có gặng hỏi thế nào, chắc chắn ả cũng không thố lộ với mình.

Chàng đưa chén đến trước mặt Giao Vũ :
- Mời nương tử.
Câu nói này của Tiêu Lân khiến Giao Vũ vô cùng đắc ý. Thị phấn khích nói :
- Hai ta sẽ cùng uống rồi động phòng uyên ương.
Tiêu Lân gật đầu :
- Uống... Uống thật say.
Chàng và Giao Vũ uống liên tục. Hết chén này lại đến chén khác. Chẳng mấy chốc vò rượu bốn cân đã gần cạn.
Tiêu Lân vừa uống rượu vừa lén quan sát nhân diện của Giao Vũ. Chàng nhân ra thị càng uống rượu càng phấn khích tột cùng. Và thị chẳng khác nào một con sâu rượu, càng uống càng cao hứng và chẳng có biểu lộ chút gì khả dĩ nói rượu sẽ đánh gục thị.
Tiêu Lân nghĩ thầm trong bụng :
- Xem ra lần này ta hoàn toàn thất bại với ả ma nữ biến thái này rồi.
Giao Vũ bưng bầu rượu.
- Chỉ cần nhìn thấy thân thể Tiêu ca, Giao Vũ sẽ uống cạn bầu rượu.
Thị thốt ra câu nói đó. Giao Vũ biểu lộ phong thái của một nam nhân trong sự cao hứng, phấn khích được đối ẩm với ý trung nhân của mình.
Thị hất mặt :
- Tiêu ca chịu không ?
Tiêu Lân miễn cưỡng hỏi :
- Nàng se duyên cho Tiêu Lân với nàng. Vậy nàng có nghĩ đến chuyện Tiêu Lân đã có ý trung nhân chưa. Nàng hẳn không nghĩ đến điều đó chứ gì.
- Giao Vũ không nghĩ đến.
- Nữ nhân vốn ích kỷ trong tình trường. Họ luôn muốn tướng công của mình thuộc về mình. Và chỉ thuộc riêng về một mình mình mà

thôi. Nam nhân có thể chia sẻ chiếc bánh tình của họ, nhưng nữ nhân thì không ? Nàng không ích kỷ tư riêng cho mình à.
Giao Vũ mỉm cười :
- Giao Vũ không quan tâm.
- Tại sao ?
- Bởi vì nam nhân hay nữ nhân cũng chỉ là một, có khác biệt gì đâu. Sự sinh tồn của tạo hóa phân chia âm dương, nhưng khi âm dương giao hòa thì sự kết hợp kia là sự giao hòa của âm và dương, chẳng có gì phải quan tâm cả. Còn chữ tình mà Tiêu ca nói đến chẳng qua do chính mình đặt ra mà thôi.
Giao Vũ nhìn vào mắt Tiêu Lân :
- Chữ tình chẳng qua là lời nói chót lưỡi đầu môi, chỉ có thực thể mới là sự hiện hữu đích thực của con người. Tiêu ca hiểu rồi chứ.
Tiêu Lân chỉ vào ngực mình :
- Ý nàng nói chỉ có thể xác này thôi.
Giao Vũ gật đầu .
- Giao Vũ nghĩ như vậy.
- Kẻ ích kỷ trên đời này chính là nàng.
Giao Vũ cười khảy :
- Sao huynh lại nói thế.
- Người ta ích kỷ bởi người ta còn có chữ tình còn Giao Vũ thì chỉ nghĩ đến mỗi bản thân mình.
- Ai cũng vì bản thân mình cả, không riêng Giao Vũ đâu. Có thể xác mới có mình trong cỏi nhân sinh này. Không có thể xác thì đâu có sự hiện hữu đó. Tiêu ca đừng mơ mộng nữa có được không.
Giao Vũ vừa cởi nốt sợi dây thắt lưng của Tiêu Lân.
Tiêu Lân không khỏi bối rối trước những hành động của Giao Vũ. Chàng có cảm giác y đang thực hiện những hành vi chiếm hữu mình thì đúng hơn.
Tiêu Lân nghĩ thầm :
- Trên thế gian này còn có ả nữ nhân nào như ả này không nhỉ.
Ý niệm kia vừa nảy sinh còn đọng trong đầu Tiêu Lân, thì bất thình lình Giao Vũ thộp lấy vùng kín của Tiêu Lân.
Tiêu Lân giật mình thốt lên :
- Hê....
Theo một phản xạ tự nhiên mà chàng không thể nào làm chủ được vô tình điểm chỉ pháp vào đầu vú thị.
Giao Vũ bất giác rút người lại, rồi phát lên cười. Tiếng cười của y nghe thật chói tai. Giọng cười vừa the thé, vừa chát chúa. Y cười mãi mà như chẳng thể ngưng được tiếng cười đó. Giao Vũ bỏ tay khỏi

vùng kín của Tiêu Lân, tiếp tục cười. Chỉ khi nào thị cố lắm mới lên tiếng được.
Giao Vũ vừa cười sằng sặc vừa nói :
- Tiêu ca... Ha... Ha... Tiêu ca mau . Ha ha... Ha... Mau vỗ một chưởng vào ngực phải của Giao Vũ . Ha ha ha.
Tiêu Lân tròn mắt nhìn Giao Vũ :
- Nàng sao vậy ?
Giáo Vũ không trả lời Tiêu Lân mà cứ cười. Trong khi gã nói thì phần kín bên dưới từ từ phồng lên. Hiện tượng quái gở đó khiến Tiêu Lân cứ phải lỏ mắt nhìn.
Tiêu Lân nói :
- Để Tiêu ca vỗ chưởng vào ngực trái của nàng vậy.
Chàng bước đến một bộ, dụng chưởng nhưng thay vì vỗ vào ngực Giao Vũ thì lại dụng trảo thộp vào hạ bộ thị. Lần này chàng càng ngạc nhiên hơn khi trong trảo thủ của Tiêu Lân là bộ phận kín của nam nhân.
Giao Vũ co rúm người lại.
Tiêu Lân bóp chặt lấy ngọc hành Giao Vũ. Chàng gằn giọng nói :
- Giờ thì Giao Vũ là nam nhân.
Giao Vũ cắt hẳn tiếng cười, im bặt. Hai cánh môi mỏng mím lại nhưng song thủ bỏ thòng theo thân người.
Y miễn cưỡng nói :
- Buông tay ra khỏi chỗ kín của Giao Vũ.
Nghe giọng nói có vẻ khẩn trương của Giao Vũ, Tiêu Lân đoán ngay đây hẳn là tử huyệt tối kỵ của Giao Vũ. Ý nghĩ đó lướt qua, Tiêu Lân không bỏ tay khỏi hạ bộ của Hạc Tiên trang chủ Đào Giao Vũ mà bóp cứng hơn.
Giao Vũ gồng người như thể biến thành tượng. Y nhăn mặt nói :
- Ngươi...
Tiêu Lân mỉm cười :
- Giao Vũ ... Đừng có khẩn trương như vậy... Mà hãy thư giãn nghe tại hạ hỏi và trả lời những câu hỏi của tại hạ.
Giao Vũ nghiến răng ken két.
Tiêu Lân bóp chặt hơn một chút.
Giao Vũ thót bụng, nhăn mặt, mồ hôi xuất ra trán.
Tiêu Lân nói :
- Đây hắn là chỗ nhược của Trang chủ ?
Giao Vũ miễn cưỡng gật đầu.
- Đây là chỗ nhược, vậy Đào trang chủ là nam nhân chứ đâu phải nữ nhân.

Giao Vũ im lặng.
Tiêu Lân nói tiếp :
- Sao lại có hiện tượng kỳ dị này. Phải chăng Ngọc Nữ Tâm Kinh biến Trang chủ thành một con người nửa là âm, nửa là dương.
Giao Vũ lại gật đầu.
Tiêu Lân bóp ngọc hành lại thêm một chút nữa. Chàng không ngờ chỉ một chút gia tăng công lực vào trảo công thôi, Giao Vũ đã co rúm người lại. Giao Vũ gần như hoàn toàn bất lực, rệu rả khi bị Tiêu Lân khắc chế vùng kín.
Tiêu Lân gằn giọng hỏi :
- Giao Vũ trang chủ hãy cho bổn thiếu gia biết... Trang chủ đã thọ ân ai... Và phải chăng người đó lệnh cho Trang chủ đến tàn sát bá tính ở Đào Viên thôn... Với mục đích gì mà tạo ra huyết cảnh đó.
Giao Vũ ngậm chặt hai cánh môi như thể muốn nói với chàng, mãi mãi y sẽ không trả lời câu hỏi này.
Tiêu Lân cau mày :
- Trang chủ không nói à.
Tiêu Lân vừa hỏi vừa gia tăng thêm công lực. Bộ mặt của Giao Vũ nhăn hẳn lại.
Tiêu Lân rít giọng nói :
- Nói không ?
Giao Vũ nhắm mắt như thể chấp nhận cái chết đến với mình.
Tiêu Lân buông tiếng thở dài.
- Đào trang chủ không nói à.
Chàng vừa hỏi vừa gia tăng lực đạo vào trảo công khống chế hạ đẳng của Đào Giao Vũ. Mồ hôi giờ đã tuôn ra ướt đẫm cả thể pháp của Đào Giao Vũ.
Tiêu Lân áp tả thủ vào đan điền :
- Trang chủ không nói, bổn thiếu gia sẽ dụng Hấp Tinh Đại Tà Công phế bỏ võ công của ngươi đó.
Chàng vừa thốt đứt câu thì Giao Vũ liền hổn hển nói :
- Ta nói.
- Tại hạ đang lắng nghe Trang chủ nói.
- Ơ ... Giao Vũ hàm ân Giang Hàn minh chủ ...
- Hàm ân gì ?
- Không có Giang Hàn minh chủ thì ta chẳng thể nào luyện thành Ngọc Nữ Tâm Kinh.
- Và chính Giang minh chủ phái Trang chủ đến Đào Viên thôn tạo ra huyết cảnh ?
Giao Vũ gật đầu.

Tiêu Lân gằn giọng hỏi tiếp :
- Tàn sát bá tính ở Đào Viên thôn, Giang Hàn minh chủ có mục đích gì ?
- Giao Vũ không biết.
Tiêu Lân cau mày :
- Đào trang chủ không biết mục đích của người ta mà vẫn cứ xuống tay đa sát.
- Ta muốn trả ân.
- Nhưng trả ân bằng cách giết người không ghê tay như vậy, ít ra Giao Vũ trang chủ cũng phải biết mục đích của Giang minh chủ chứ.
- Sự thật ta không biết.
- Thế Giao Vũ có biết Tiêu Lân là người của Đào Viên thôn.
- Giao Vũ cũng không biết.
- Cũng không biết nốt.
Giao Vũ gật đầu.
Tiêu Lân trang trọng nói :
- Đúng như Giao Vũ trang chủ nói không ?
- Ta nói thật. Nếu như hôm đó Tiêu Lân có mặt tại Đào Viên thôn thì đã không bỏ sót đâu.
Tiêu Lân nghe Giao Vũ nói mà nghĩ thầm :
- Gã biến thái bại hoại này nói lời thật.
Chàng buông tiếng thở dài.
Giao Vũ nói :
- Tiêu Lân, thả tay ra khỏi chỗ đó dùm ta đi.
Tiêu Lân nheo mày :
- Giao Vũ trang chủ có biết mình đã tạo ra tội ác tày trời không ?
- Tội ác gì ?
Tiêu Lân nhìn gã chằm chằm :
- Đến bây giờ mà ngươi cũng không nhận ra tội ác của mình à. Giết người vô tội tại Đào Viên thôn là tội ác của ngươi đó. Thôi được, trả lời bổn thiếu gia một câu nữa.
- Tiêu Lân hỏi nhanh đi.
- Trang chủ muốn là nam nhân hay nữ nhân.
Giao Vũ lắc đầu :
- Giao Vũ không hiểu ý Tiêu Lân.
- Có gì mà không hiểu. Nam nhân thì phải ra nam nhân, nữ nhân thì phải ra nữ nhân, chứ đâu có cái chuyện quái gở, nữa nam nửa nữ như thế này. Làm gì có cái chuyện âm dương giao hòa chết tiệt này chứ.
Giao Vũ im lặng không đáp lời Tiêu Lân.

Chàng trang trọng nói :
- Giao Vũ không được chọn lựa thì để bổn thiếu gia chọn lựa dùm cho Giao Vũ. Giao Vũ vốn dĩ là nam nhân luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh để trở thành nữ nhân. Xem chừng ý của Giao Vũ là muốn biến thành nữ nhân. Chỉ khi nào giết người mới là nam nhân. Bổn thiếu gia lại không muốn Giao Vũ giết người. Với lại đêm nay là đêm loan phòng, nên để trọn ý nghĩa một đêm loan phòng thì Giao Vũ phải là nữ nhân, còn Tiêu Lân là nam nhân.
Chàng nói xong, đổi giọng gằn gằn, nói tiếp :
- Bổn thiếu gia sẽ bắt Giao Vũ mãi mãi là nữ nhân. Nếu không là nữ nhân thì cũng là một gã thái giám đúng nghĩa...
Giao vũ biến sắc, hổn hển nói :
- Tiêu Lân định làm gì ?
- Bổn thiếu gia cung hình Giao Vũ trang chủ.
Sắc diện Giao Vũ tái nhờn. Y buột miệng thét :
- Ngươi...
Y chưa kịp thốt hết câu nói của mình thì Tiêu Lân đã bóp nát ngọc hành gã.
Giao Vũ rống lên một tràng lồng lộng. Tiếng rống của gã làm rung chuyển cả gian biệt phòng uyên ương tình, thậm chí mái ngói rung rinh phát ra những âm thanh lộp cộp.
Tiêu Lân bước lui lại ba bộ.
Bên kia Giao Vũ ôm lấy hạ bộ mình té quỵ xuống sàn gạch. Y nhìn Tiêu Lân gần như không chớp mắt. Miệng không ngừng lặp bặp :
- Ngươi... Ngươi... Hủy hoại công phu của ta..
Tiêu Lân nhìn Giao Vũ từ tốn nói :
- Bấy nhiêu đó cũng chưa đủ trả hết oan nợ mà ngươi đã tạo ra tại Đào Viên thôn.
Giao Vũ gồng người rống lên một tiếng nữa. Cùng với tiếng rống đó y lao tới Tiêu Lân :
- Ta giết ngươi.
Thấy y lao tới mình, Tiêu Lân cũng không né tránh mà thẳng tay nện một chưởng vào ngực Giao Vũ. Chàng vừa phát động chưởng công vừa nói :
- Đừng đến gần bổn thiếu gia.
Ầm...
Tiêu Lân phát động chưởng công những tưởng đâu sẽ tiếp nhận sự kỳ ảo như lần thử Ngọc Nữ Tâm Kinh, nhưng lần này lại khác hẳn. Giao Vũ không khác nào một người bình thường hứng trọn lấy chưởng kình của chàng. Y bị đẩy bật về sau, va lưng vào vách biệt

thất, rồi gục ngay xuống. Y chỏi tay cố gượng đứng lên.
Trong khi vùng hạ đẳng vẫn phun máu xối xả.
Giao Vũ thều thào nói :
- Ôi đau quá... Ta chết mất.
Y nói rồi lại khuỵu hai gối, ngồi bệt xuống sàn gạch. Máu tiếp tục tuôn ra xối xả.
Tiêu Lân nhìn Giao Vũ :
- Chẳng lẽ bổn thiếu gia lại giết ngươi trong tình cảnh này. Điều đó thật ta không nỡ làm.
Chàng buông tiếng thở dài.
Giao Vũ cố ngẫng mặt nhìn lên :
- Ngươi đã giết ta rồi.
Chân diện gã nhăn nhúm lại. Giao Vũ nói tiếp :
- Còn hơn cả chuyện lấy mạng ta nữa.
Y nói dứt câu, ngã sắp đến trước, nện trán xuống sàn. Tứ chi co rút lại trông thật tội nghiệp.
Tiêu Lân nhìn gã :
- Giao Vũ ... Ngươi nên chấp nhận kết cục hôm nay. Bởi ngươi đã gieo nhân thì phải nhận lấy quả.
Tiêu Lân dùng rượu rửa sạch hai bàn tay mình rồi bước ra ngoài Uyên ương phòng. Chàng bước ra khỏi cửa thì gặp ngay lão tổng quản Âu Thừa và Uyển Nhi. Hai người nhìn chàng.
Tiêu Lân nhìn Âu Thừa ôn nhu nói :
- Bổn thiếu gia đã lấy mạng Giao Vũ . Lão tiền bối có ý định trả thù cho chủ nhân của mình không ?
Lão Âu ngẩng lên nhìn chàng rồi lắc đầu :
- Lão phu không có ý niệm đó.
Tiêu Lân nhìn lại Uyển Nhi :
- Tiểu thư đã có thể rời khỏi tòa trang này.
Uyển Nhi lắc đầu :
- Uyển Nhi sẽ ở lại đây.
Tiêu Lân cau mày :
- Ở đây có gì mà Uyển Nhi tiểu thư muốn ở lại ?
Uyển Nhi ôn nhu nói :
- Chẳng có gì cả, nhưng Uyển Nhi không còn là Uyển Nhi hồi đó mà đã là người của Hạc Tiên Trang, nên phải ở lại đây. Ở đây Uyển Nhi sẽ thanh tịnh hơn.
Tiêu Lân buông tiếng thở dài :
- Thôi được ! Tùy Uyển Nhi vậy.
Tiêu Lân nhìn nàng, buông tiếng thở dài.

- Tiêu Lân phải rời khỏi đây. Có cơ hội sẽ đến thăm Uyển Nhi.
- Công tử bảo trọng.
Tiêu Lân thở dài rồi nói :
- Tiểu thư bảo trọng.
Chàng nhìn lại Âu Thừa :
- Tại hạ nhờ tiền bối chăm sóc cho Uyển Nhi.
Lão Âu gật đầu.
- Lão phu sẽ chăm sóc cho Uyển Nhi.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Hai người bảo trọng. Cáo từ.
Chàng nói rồi đi luôn một mạch ra ngoài Hạc Tiên Trang. Uyển Nhi và lão Âu tiễn Tiêu Lân ra đến cửa mới quay vào.
Hai ngươi đi thẳng đến Uyên ương biệt phòng. Giao Vũ vẫn còn nằm bất động dưới đất.
Lão Âu dựng gã lên dùng khăn thấm máu nơi vết thương của Giao Vũ. Sau đó dùng nước lay tỉnh gã lại.
Giao Vũ rên lên một tiếng rồi mở mắt. Y nhìn Âu Thừa và Uyển Nhi, thều thào nói :
- Mau cho người thỉnh Giang minh chủ đến.
Âu Thừa nhìn lên Uyển Nhi. Nàng khe khắc nói :
- Giờ ngươi không còn là chủ nhân của chúng ta nữa. Chủ nhân Hạc Tiên trang đã thay ngôi đổi chủ. Chủ nhân của Hạc Tiên Trang là Uyển Nhi.
Giao Vũ thở hồng hộc :
- Nàng dám phản bội bổn Trang chủ.
- Đừng nói nhiều ! Hãy trao bí kiếp Ngọc Nữ Tâm Kinh cho bổn cô nương.
- Nha đầu ... Ngươi...
Uyển Nhi nhìn lại lão âu :
- Âu huynh... Hãy cho y biết sự tàn nhẫn của Uyển Nhi.
Lão răm rắp thực hiện mệnh lệnh của nàng. Lão đè ngữa Giao Vũ ra rồi ngoáy ngón tay vào vết thương gã.
Giao Vũ rống lên, nói :
- Đừng. Ta giao... Ta giao...
Uyển Nhi nói :
- Ngươi phải biết ngoan ngoãn thân phận nô tài của mình.

Hồi 49
Hoa Thơm Trái Độc

Huyền Cung cung chủ Chu Tuyết Ngọc trong bộ trang phục thật lộng lấy, đầu đội kim mão, chắp tay sau lưng từ từ tiến vào đại đường Linh Sơn điện. Theo sau Huyền Cung cung chủ là hai gã tiểu đồng, nắm lấy đuôi áo dài như đuôi một con công.
Di Hoa Tiên Tử đứng trên bồ đoàn lót thảm nhung, trên đầu là chiếc vương miện có chạm một con phượng hoàng trắng trông thật đẹp mắt. Người định nhãn nhìn Chu Tuyết Ngọc.
Tuyết Ngọc dừng bước nhìn Di Hoa Tiên Tử.
Tuyết Ngọc cười mỉm rồi nói :
- Sư muội... Hẳn sư muội đã biết mục đích của ta khi đến Linh Sơn điện ?
Di Hoa Tiên Tử ôn nhu nói :
- Hôn ước giữa Thường Tam Lĩnh và Ngạc Tu Di đã bị hủy bỏ rồi. Sư tỷ đến đây làm gì nữa.
Tuyết Ngọc phá lên cười khanh khách. Thị vừa cười vừa nói :
- Sư muội không biết tỷ của muội là người như thế nào sao. Đối với Tuyết Ngọc lời nói chỉ là gió thoảng mây bay thôi. Hôm nay ta đến Linh Sơn có hai mục đích.
Vòng tay ra trước, đặt lên vùng trung đẳng, Tuyết Ngọc nhìn Di Hoa Tiên Tử, từ tốn nói :
- Thứ nhất ta đến để nhận Linh Sơn điện từ tay sư muội Ngạc Kỹ Hằng trao lại. Thứ hai là gá nghĩa Thường Tam Lĩnh với Ngạc Tu Di. Nếu như hai mục đích đó không thành thì bổn cung không rời khỏi đây.
Nói rồi, Tuyết Ngọc ra dấu nói tiếp :
- Mời Thường Tam Lĩnh công tử vào.
Hai gã tiểu đồng quay trở ra một lúc sau cùng Thường Tam Lĩnh bước vào.
Tuyết Ngọc thản nhiên nói :
- Tam Lĩnh làm lễ nhạc mẫu của ngươi đi.
Tam Lĩnh ôm quyền :
- Tuân lệnh mẫu thân.
Y nói rồi quay lại Di Hoa Tiên Tử toan quỳ xuống hành lễ, nhưng Ngạc Kỹ Hằng khoát tay.
Di Hoa Tiên Tử vừa khoát tay vừa trang trọng nói :

- Bổn Tiên Tử không tiếp nhận sự hành bái của người.
Nhìn lại Tuyết Ngọc :
- Chu tỷ tỷ thực hiện hai điều đó như thế nào ?
Tuyết Ngọc đủng đỉnh nói :
- Theo sư muội ta phải làm gì để thực hiện những gì mình đã ấp ủ bao nhiêu năm nay nào ? Tất nhiên là không ngoài sự tranh đoạt bằng võ công.
Thả tay xuống chắp ra sau lưng. Tuyết Ngọc từ tốn nói tiếp :
- Đáng ra Linh Sơn điện phải là của sư tỷ. Thế mà không biết sao nó lại thuộc về sư muội.
- Câu hỏi đó, sư tỷ phải tự hỏi, bản thân mình.
- Hỏi lại bản thân mình ?
Vừa nói Chu Tuyết Ngọc vừa giang rộng hai tay, nhìn qua khắp gian đại điện tráng lệ.
- Đáng lẽ tòa Linh Vân điện phải thuộc về bổn cung. Nó phải thuộc về ta mới đúng.
Nhìn lại Di Hoa Tiên Tử, Chu Tuyết Ngọc gằn giọng nói tiếp :
- Ai lập ra tòa Linh Vân điện này ?
- Sư mẫu đã lập ra.
Tuyết Ngọc rít giọng hỏi :
- Sư mẫu là gì của sư muội và là gì của bổn cung.
Tuyết Ngọc nói rồi định nhãn chăm chăm rọi vào mặt Di Hoa Tiên Tử.
- Hãy nói cho sư tỷ biết đi nào ! Là gì của sư muội và là gì của bổn cung.
Di Hoa Tiên Tử từ tốn đáp lời Chu Tuyết Ngọc :
- Sư mẫu là nghĩa mẫu của Ngạc Kỹ Hằng, đồng thời cũng là sư phụ.
Tuyết Ngọc cướp lời Di Hoa Tiên Tử :
- Và là gì của bổn cung ?
- Mẫu thân của sư tỷ.
Chu Tuyết Ngọc ngữa mặt cười khanh khách. Vừa cười Tuyết Ngọc vừa nói :
- Cái mà mẫu thân bổn cung tạo dựng ra không thể đặt vào tay kẻ ngoại tộc. Điều đó hẳn sư muội biết chứ ?
- Thế sư tỷ nghĩ xem, vì sao sư mẫu lại trao Linh Vân điện cho Di Hoa Tiên Tử, và cấm sư tỷ không được đến Linh Vân điện... Tại sao nào ?
Tuyết Ngọc hừ nhạt rồi nói :
- Chuyện cũ bổn cung quên cả rồi. Bổn cung chỉ còn nhớ mỗi chức nghiệp của mình là phải lấy lại Linh Vân điện từ tay ả sư muội tham lam và đê tiện.

Di Hoa Tiên Tử lắc đầu :
- Muốn trách người, trước tiên sư tỷ phải tự trách mình. Nếu sư tỷ quên, Di Hoa Tiên Tử sẽ nhắc cho sư tỷ nhớ. Nếu như trước đây sư tỷ không quá tham lam, tơ tưởng sớm trở thành chủ nhân Linh Vân điện thì sư mẫu hẳn đã trao nó cho sư tỷ.
Buông một tiếng thở dài, Di Hoa Tiên Tử nói tiếp :
- Chỉ vì sư tỷ quá tham lam đến độ trở thành kẻ bất hiếu, bất đạo, toan tính đủ mưu sâu kế độc trong khi sư mẫu bế môn luyện công trị vết thương cũ do Huyết Ma tạo ra để đoạt Linh Vân điện. Chỉ vì Linh Vân điện mà sư tỷ bất kể đạo lý làm người. Chính vì thế mà sư mẫu đã khai trừ sư tỷ khỏi Linh Vân điện và cấm không cho sư tỷ quay về.
Thở hắt ra một tiếng, Di Hoa Tiên Tử nói tiếp :
- Sư tỷ biết lỗi của mình rồi chứ.
Chân diện Huyền Cung cung chủ sa sầm. Thị nạt ngang :
- Im.
- Sư tỷ không dám đối mặt với sự thật đó nên buộc Di Hoa Tiên Tử phải im à.
Tuyết Ngọc rít một luồng chân ngươn căng phồng lồng ngực rồi nói :
- Nếu không có ngươi, bổn cung sẽ là chủ nhân Linh Vân điện.
Tuyết Ngọc lắc đầu :
- Vì ngươi đã được mẫu thân truyền thụ Di Hoa Tiếp Ngọc thần công mà đánh được bổn cung. Nên mới chễm chệ ngồi lại Linh Vân điện này.
Di Hoa Tiên Tử khoát tay :
- Sư tỷ biết vì sao sư mẫu truyền thụ Di Hoa Tiếp Ngọc cho nghĩa nữ mà không truyền thụ cho sư tỷ không. Bởi vì sự tham lam quá độ của sư tỷ. Thậm chí sư tỷ đã đưa cả ma nhân Thường Bá Chí về Linh điện định sát hại sư mẫu. Sư mẫu truyền Di Hoa Tiếp Ngọc thần công cho Di Hoa Tiên Tử là có ý muốn trục sư tỷ khỏi Linh Vân điện. Sư mẫu không nỡ xuống tay với ái nữ mình nên buộc lòng nhờ đến Ngạc Kỹ Hằng.
Tuyết Ngọc thét lên :
- Đủ rồi ! Đừng nhiều lời nữa. Ngày đó ngươi dụng Di Hoa Tiếp Ngọc thần công để buộc bổn cung rời Linh Vân điện. Nay bổn cung sẽ dụng võ công của mình đế đòi lại Linh Vân điện. Bổn cung chỉ hỏi ngươi một điều.
Di Hoa Tiên Tử ôm quyền :
- Di Hoa Tiên Tử mời sư tỷ chỉ giáo.
- Ngươi đừng giả vờ khách sáo với bổn cung. Ta biết với Di Hoa Tiếp Ngọc thần công, ngươi đã có thể bước vào võ lâm đảm đương

cương vị Tứ đỉnh thiên can. Thế sao ngươi lại không thực hiện điều đó mặc dù biết bổn cung là một trong Tứ đỉnh thiên can.
- Trước khi trả lời câu hỏi này của sư tỷ, Di Hoa Tiên Tử cũng muốn hỏi sư tỷ một câu.
- Ngươi hỏi đi.
- Có phải sư tỷ khuyến dụ Khấu Đà Tử là có ý muốn lợi dụng Khấu Đà Tử lấy cắp võ công bí kiếp Di Hoa Tiếp Ngọc của sư mẫu ?
Tuyết Ngọc phá lên cười. Vừa cười Tuyết Ngọc vừa nói :
- Ta chưa nói mà ngươi đã trả lời rồi. Tướng công của ngươi trước đây là người hào hoa phong nhã, đường đường là một Bang chủ Cái Bang có tên trong Tứ đỉnh thiên can nên bổn cung quả là có ý đó. Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, huống chi lão ăn mày chúa đó lại là kẻ hào hoa.
Hất mặt, Tuyết Ngọc nói :
- Ngươi nói đúng rồi đó, nhưng bổn cung tiếp thụ Hấp Tinh Đại Pháp, nhận ra công phu này rất lợi hại, nên bỏ ý định đó mà bắt y phải phác thảo chỉ phúc giao hôn cho Thường Tam Lĩnh. Rất tiếc...
Di Hoa Tiên Tử cướp lời Tuyết Ngọc :
- Tiêu công tử đã hủy bỏ tờ chỉ phúc giao hôn đó.
- Gã Tiêu công tử đó đúng là kẻ phá bĩnh. Một gã vô danh mà khuấy động cả giang hồ.
- Bây giờ thì Tiêu công tử không còn là kẻ vô danh nữa rồi.
- Bổn cung biết... Ngươi không cần phải nhắc nhở bổn cung.
Khoanh tay trước ngực, Chu Tuyết Ngọc trang trọng nói :
- Di Hoa Tiên Tử... Giờ thì bổn cung sẽ dùng chính võ công của mình để đòi lại Linh Vân điện. Ngươi có đồng ý giao thủ với bổn cung không ?
- Tỷ đã có ý đó, muội sẽ bồi tiếp. Nhưng trước khi bồi tiếp sư tỷ. Di Hoa Tiên Tử nói cho người biết. Mặc dù biết tỷ là một trong Tứ đỉnh thiên can nhưng muội không màn đến, vì sư mẫu đã căn dặn. Khi nào tỷ thất cơ lỡ vận thì mới ra mặt, còn như tỷ lập được công danh trong võ lâm thì cứ để cho tỷ tung hoành ngang dọc.
- Mụ già đó còn nghĩ đến giọt máu của mụ à.
- Tỷ đừng thốt ra những lời bất nghĩa như vậy.
- Khi ta rời Linh Vân điện, ta thề có ngày sẽ quay về. Không chỉ lấy lại Linh Vân điện, còn tróc nã mụ già kia lên hỏi mụ cho ra nhẽ, tại sao không chịu trao lại Linh Vân điện cho ái nữ của mụ mà lại chọn một kẻ ngoại tộc như ngươi.
Di Hoa Tiên Tử lắc đầu :
- Di Hoa Tiên Tử không để sư tỷ làm điều đó đâu.

- Tất nhiên bổn cung biết ngươi không muốn rồi. Nhưng muốn hay không không phải là ý của ngươi, mà kẻ quyết định chính là bổn cung.
Ảo Dục Tu La cười mỉm nói tiếp :
- Di Hoa Tiên Tử... Bổn cung cũng chẳng cần phải dấu ngươi làm gì, giờ bổn cung đã là Ảo Dục Tu La. Trên có
Minh chủ dưới là bổn cung. Võ lâm đã hoàn toàn thay đổi rồi, không như ngày trước đâu. Nên bổn cung cũng có lời khuyên ngươi.
Di Hoa Tiên Tử ôn nhu nói :
- Sư tỷ muốn khuyên gì ?
- Ngươi hãy quỳ xuống khấu đầu thọ nhận sự thuần phục của mình đối với bổn cung. Người sẽ có những ngày an lành làm người hầu cho Giang Minh chủ.
- Tỷ đang nằm mơ đó à ?
Tuyết Ngọc lắc đầu :
- Đối với bổn cung chẳng có gì là mơ cả mà là rất thật. Nếu ngươi không tiếp nhận lời khuyến cáo đó, ngươi sẽ nhận hậu quả bi thảm lắm.
- Di Hoa Tiên Tử sẵn sàng tiếp nhận bất cứ hậu quả gì nhưng không bao giờ tiếp nhận khuyến cáo của tỷ.
- Ngươi đã chọn cho mình một con đường có kết cục chẳng tốt đẹp gì.
- Thà vậy vẫn hơn trở thành kẻ bất hiếu, bất đạo và bất trung.
Tuyết Ngọc chau mày :
- Thế thì bổn cung buộc phải thực hiện mục đích của mình theo cách của bổn cung.
Ảo Dục Tu La nói dứt lời liền vận chuyển Hàn Băng Công.
Một làn hàn khí từ thể pháp Ảo Dục Tu La tỏa ra cuồn cuộn. Chẳng mấy chốc không khí trong Linh Vân điện đã xuất hiện những bông hoa tuyết. Mặc dù có những bông tuyết nhưng hàn khí không ngừng tỏa ra ngùn ngụt. Hàn Băng Công của Tuyết Ngọc khiến Di Hoa Tiên Tử cũng phải chau mày lộ vẻ lo lắng.
Tuyết Ngọc nói :
- Di Hoa Tiên Tử, tiếp nhận Hàn Băng Công của bổn cung.
Di Hoa Tiên Tử từ tốn đáp lời :
- Ngạc Kỹ Hằng rất sẵn sàng.
Di Hoa Tiên Tử vừa nói vừa vận công. Ngay lập tức trên nóc Linh Vân điện muôn vàn đóa hoa tươi rũ xuống, quay tròn lấy thân pháp người.
Ảo Dục Tu La gằn giọng nói :

- Di Hoa Tiếp Ngọc tạo cho ngươi một vẻ đẹp như tiên nữ giáng phàm đẹp lắm, nhưng bổn cung thì lại căm ghét những mỹ nhân có vẻ đẹp như ngươi.
Lời dứt thì hai đạo Hàn Băng chưởng vỗ tới Di Hoa Tiên Tử.
Di Hoa Tiên Tử khẻ xoay người tiếp nhận lấy hai đạo Hàn Băng chưởng của Ảo Dục Tu La.
Ầm...
Ngay sau tiếng sấm động đó, không khí chung quanh Di Hoa Tiên Tử như thể đóng thành băng bao bọc lấy thể pháp người. Cùng với sự biến kỳ diệu của Hàn Băng chưởng, Di Hoa Tiên Tử bị hóa thành đá. Những bông hoa đang quay chung quanh thể pháp của Di Hoa Tiên Tử rơi lộp độp ngay xuống chân người.
Di Hoa Tiên Tử cố vận công hóa giải sự huyền hoặc của Hàn Băng chưởng.
Ảo Dục Tu La Chu Tuyết Ngọc đánh tiếng nói :
- Thời khắc chết của ngươi đã đến rồi. Hàn Băng chưởng của bổn cung không giết được ngươi, nhưng đủ thời khắc khống chế ngươi không để cho ngươi thi triển Di Hoa Tiếp Ngọc được. Và đây mới là sát công của bổn cung đối với ngươi.
Nói dứt lời Ảo Dục Tu La hơi khom người xuống. Thị cất lên một tiếng Cóc kêu và bụng phình to hẳn lên.
Di Hoa Tiên Tử cau mày khi thấy Ảo Dục Tu La biến đổi nhân dạng trông chẳng khác gì một con Cóc khổng lồ.
Ảo Dục Tu La nói :
- Ngươi sẽ được chết bởi Hàm Mô Công.
Nói rồi Ảo Dục Tu La cất lên một tiếng Cóc :
Quệt...
Ngay sau tiếng Cóc đó mụ nhãy xổ thẳng vào thể pháp của Di Hoa Tiên Tử lúc này đang bất động chẳng hề có phản ứng gì. Đôi ngọc thủ của Ảo Dục Tu La vươn ra chực xé thân ảnh của Di Hoa Tiên Tử. Cái chết sẽ chụp tới Di Hoa Tiên Tử nếu không có sự biến đột ngột.
Di Hoa Tiên Tử chẳng khác nào bị trói tay trói chân không thể nào dụng đến tuyệt công của mình mặc dù nhận ra Tuyết Ngọc dụng Hàm Mô Công của Lương Tống. Sự phối hợp giữa Hàm Mô Công và Hàn Băng Chưởng của Ảo Dục Tu La Chu Tuyết Ngọc đã biến Di Hoa Tiên Tử thành một kẻ hoàn toàn thụ động chỉ biết tiếp nhận cái chết mà không có một sự phản kháng nào. Lưỡi hái tử thần gần như đã đặt ngay trên đỉnh đầu Di Hoa Tiên Tử.

Hồi 50
Phân Cành Tỉa Hoa

Một chiếc bóng vụt lướt qua trước mặt Di Hoa Tiên Tử. Cùng với sự xuất hiện của chiếc bóng đó, Di Hoa Tiên Tử cảm nhận rõ mồn một mình như bị trượt đi trên mặt gạch. Trong khi đó, Ảo Dục Tu La Chu Tuyết Ngọc vồ tới đúng vào chỗ đứng của Di Hoa Tiên Tử.
Vồ hụt Di Hoa Tiên Tử, đôi ngọc thủ của Ảo Dục Tu La vỗ thẳng xuống phiến đá bồ đoàn trải nhung.
Ầm...
Sau tiếng sấm kinh thiên động địa, phiến đá vỡ tan thành từng mảnh vụn.
Ảo Dục Tu La như quá sững sờ với hiện tượng kỳ dị đó mà đứng sõng lên. Vừa đứng lên thị vừa phát ra một tiếng cóc kêu nghe thật lạ tai. Khi mọi sự biến động trở lại bình thường thì Ảo Dục Tu La mới nhận ra một nho sinh vận bạch y đứng cạnh Di Hoa Tiên Tử nhưng lại quay lưng về phía thị.
Ảo Dục Tu La Chu Tuyết Ngọc cau mày :
- Ngươi là ai ?
Nho sinh bạch y quay mặt nhìn lại. Chân diện của Tiêu Lân đập vào mắt của Chu Tuyết Ngọc khiến thị sững sờ, buột miệng nói :
- Tiêu Lân.
Tiêu Lân nheo mày :
- Cung chủ lạ lùng à.
- Tiêu Lân. Ngươi không nên chen vào chuyện này.
- Bổn thiếu gia sẽ không chen vào nhưng trước khi không chen vào, bổn thiếu gia muốn biết một điều.
- Ngươi nói đi.
- Tại sao Cung chủ đến đây gây rối chứ ?
- Bổn cung đến để lấy lại Linh Vân điện và gá nghĩa Tu Di cho Tam Lĩnh.
Tiêu Lân gật đầu. Tiêu Lân vỗ tay lên vai Di Hoa Tiên Tử. Ngay lập tức Hàn Băng Công bị hóa giải ngay.
Vừa được hóa giải Hàn Băng Công, Di Hoa Tiên Tử liền lên tiếng :
- Di Hoa tiên Tử không xác nhận những gì Tuyết Ngọc sư tỷ nói.
Tiêu Lân nhìn lại Ảo Dục Tu La.
- Cung chủ hẳn đã nghe Di Hoa nương nương nói rồi. Những đòi hỏi của cung chủ, Di Hoa Tiên Tử không tiếp nhận.

- Bổn cung buộc ả phải tiếp nhận.
- Như vậy gọi là ăn cướp giữa ban ngày.
Nghe chàng thốt ra câu này, mặt của Chu Tuyết Ngọc đỏ bừng. Mụ toan lên tiếng nói nhưng Tiêu Lân đã khoát tay.
- Mặc dù nói vậy nhưng bổn thiếu gia là người bàng quang, tất có thể phân giải được chuyện này. Nếu như bổn thiếu gia không phân giải được, lúc đó Cung chủ muốn làm gì cũng được mà.
Tuyết Ngọc lưỡng lự rồi nói :
- Tiêu Lân... Ngươi định phân giải như thế nào đây. Nếu như ngươi có thể hóa giải được chuyện giữa bổn cung và Di Hoa Tiên Tử, Bổn cung thề sẽ rời khỏi võ lâm giang hồ, làm ni cô trên Hằng Sơn.
Tiêu Lân nhìn sững Tuyết Ngọc :
- Bổn thiếu gia có thể nghe lại một lần nữa không ?
- Nếu ngươi hóa giải được hiềm khích giữa bổn cung và Di Hoa Tiên Tử. Ta thề sẽ xuống tóc quy y, mà kệ kinh cầu cho Tiêu thúc thúc của ngươi.
Tiêu Lân chắp tay sau lưng nói :
- Lời nói của Cung chủ khiến Tiêu Lân phấn khích vô cùng. Tiêu Lân bỏ qua tất cả những hận thù giữa Tiêu gia với Cung chủ bởi vì biết cái chết của Tiêu thúc thúc là do người tự nguyện. Bằng không giữa tại hạ và Cung chủ đã có hiềm khích rồi.
Chàng nhìn lại Thường Tam Lĩnh. Điểm nụ cười mỉm nhưng nụ cười mỉm của Tiêu Lân đập vào mắt Tam Lĩnh thì y lại nhăn mày nhăn mặt trông thật khổ sở.
Tiêu Lân nhìn lại Ảo Dục Tu La :
- Cung chủ ... Chúng ta bắt đầu từ đòi hỏi của Cung chủ muốn gá nghĩa Ngạc Tu Di cho Tam Lĩnh trước nhé.
- Được. Nhưng ngươi đừng đem chuyện hủy hôn ước ra nói ở đây.
- Nếu đem chuyện hủy chỉ ước giao hôn ra đây bàn luận cũng được. Nhưng bây giờ bổn thiếu gia sẽ không đem chuyện đó ra bàn nữa. Bởi có đem ra đây nói thì Cung chủ cũng sẽ cho rằng Tiêu Lân dụng quỷ kế buộc Tam Lĩnh và Cung chủ phá hủy chỉ ước giao hôn.
Tuyết Ngọc gật đầu :
- Không sai. Đúng ra cuộc giao hôn này đã được tiến hành từ lâu rồi nhưng Khấu Đà Tử đã tránh mặt bổn cung và Thường Tam Lĩnh. Chính vì thế mới có sự xuất hiện của Tiêu Lân.
Tiêu Lân khoát tay :
- Sự xuất hiện của Tiêu Lân chẳng liên đới gì đến hôn sự của Tu Di và Thường Tam Lĩnh công tử đâu. Chẳng qua y không tự giữ mình mà tự biến mình thành kẻ bại hoại nên mới bị Khấu Đà Tử bang chủ

hủy hôn sự. Nhưng bây giờ, Tiêu Lân vẫn có cách để phân giải điều này. Chỉ cần Thường Tam Lĩnh công tử thành thật, tất Tiêu Lân sẽ có cách giúp đở y.
Chàng vừa nói dứt câu thì Ngạc Tu Di từ sau bức bình phong cùng với Khấu Đà Tử bước ra.
Tiêu Lân nhìn mặt Khấu Đà Tử, thấy lão mặt ngơ ngơ ngác ngác chẳng có lấy chút thần của một kẻ bình thường.
Tu Di dẫn Khấu Đà Tử bước đến trước mặt Tiêu Lân. Nàng nhìn chàng trang trọng nói :
- Tiêu ca... Hôn sự đó đã bị hủy rồi.
- Tiêu ca biết nhưng phải giải quyết dứt điểm để Cung chủ Tuyết Ngọc không còn lấn cấn nữa.
Chàng mỉm cười nhìn Tu Di nói tiếp :
- Nếu như có duyên có phận thì Tu Di cũng phải đành chịu theo ý của ông tơ bà nguyệt thôi. Còn như không duyên không phận thì Tuyết Ngọc cung chủ phải chấp nhận điều đó mà không nên làm khó dễ cho Linh Vân điện nữa.
- Tiêu ca...
- Hậy... Tu Di phải tin vào ông tơ bà nguyệt, đừng quá lo lắng như vậy.
Nói rồi Tiêu Lân nhìn lại Thường Tam Lĩnh. Nụ cười nhiều ẩn ý lại xuất hiện trên hai cánh môi chàng.
Tiếp nhận nụ cười đầy ẩn ý của Tiêu Lân, Tam Lĩnh phải cúi mặt né tránh.
Tiêu Lân cau mày. Chàng từ từ nhìn lại Tuyết Ngọc ôn nhu nói :
- Cung chủ. Để xác định Tam Lĩnh công tử có duyên có phận với Tu Di hay không tại hạ cần hỏi Tam Lĩnh công tử vài câu .
Không để Ảo Dục Tu La trả lời, Tiêu Lân đi thẳng đến trước mặt Tam Lĩnh. Chàng đứng đối mặt với y, từ tốn nói :
- Tam Lĩnh đừng trốn bổn thiếu gia như vậy. Ngẩng lên mà nhìn vào mặt ta đây.
Tam Lĩnh miễn cưỡng ngẫng mặt nhìn chàng.
Tiêu Lân ôn nhu nói :
- Công tử còn nhớ bổn thiếu gia không ?
Tam Lĩnh miễn cưỡng gật đầu.
Tiêu Lân mỉm cười nhìn vào mắt Tam Lĩnh :
- Công tử còn nhớ bổn thiếu gia tất còn nhớ chất độc mà bổn thiếu gia cho công tử dùng ở hậu viên Tổng đàn võ lâm và còn nhớ cả những gì công tử đã nói với bổn thiếu gia. Công tử muốn sống hay muốn chết.

Tam Lĩnh miễn cưỡng nói :
- Muốn sống.
- Ai mà chẳng muốn sống. Cuộc sống này có quá nhiều điều để chúng ta phải giữ mạng mình đúng không nào. Nếu muốn sống thì phải lựa lời cho khéo để trả lời những câu hỏi của bổn thiếu gia. Nếu không, công tử sẽ không có giải dược, tất lục phủ ngũ tạng sẽ biến thành nước chết đau đớn tột cùng. Nhớ chứ.
Sắc diện Tam Lĩnh nhợt nhạt dần. Y nhanh chóng gật đầu.
Tiêu Lân nói :
- Tất cả những gì bổn thiếu gia nói ra đều đúng... Nghe không.
- Dạ nghe.
Tiêu Lân mỉm cười quay lại chỗ cũ. Chàng chắp tay sau lưng hỏi Tam Lĩnh :
- Thường Tam Lĩnh công tử nghe bổn thiếu gia hỏi đây. Ngươi phải trả lời thành thật cho bổn thiếu gia biết để phán xử hôn sự này.
Tam Lĩnh miễn cưỡng gật đầu.
Tiêu Lân trang trọng nói :
- Tam Lĩnh công tử chấp nhận sự hủy hôn với Tu Di vì nghĩ mình không xứng đáng với nàng. Đúng không ?
Tam Lĩnh gật đầu :
- Dạ đúng.
Tuyết Ngọc sa sầm mặt. Mụ lên tiếng nói :
- Tam Lĩnh... Ngươi đang nói cái gì thế ?
Tiêu Lân khoát tay :
- Cung chủ ! Hãy để cho tại hạ hỏi đại công tử xong rồi, người hãy hỏi à.
Tuyết Ngọc thở hắt ra một tiếng. Thị nhìn Tiêu Lân.
Nụ cười gỉa lả lại xuất hiện trên hai cánh môi mỏng của chàng. Trao cho Tuyết Ngọc nụ cười hóm hỉnh và gỉa lả đó xong, Tiêu Lân mới nhìn lại Tam Lĩnh từ tốn hỏi tiếp :
- Tam Lĩnh đại thiếu gia tự xét bản thân mình là một kẻ bại hoại nên cho rằng mình không xứng đáng với Tu Di.
Tam Lĩnh gật đầu.
- Dạ đúng.
Tuyết Ngọc nhìn sững Tam Lĩnh. Mụ không thể nào ngờ được Tam Lĩnh lại có thể thốt ra những câu nói đó.
Tiêu Lân tằng hắng nói tiếp :
- Đây là câu hỏi quyết định của bổn thiếu gia. Có phải công tử tự xét mình bại hoại bởi vì đã nghiệm ra...
Tiêu Lân bỏ lửng câu nói giữa chừng. Trừng mắt nhìn Tam Lĩnh như

muốn hốt hồn hắn.
Nhìn ánh mắt của Tiêu Lân, Tam Lĩnh bấn loạn của thần phách.
Tiêu Lân gằn giọng nói :
- Công tử hãy lập lại câu nói đã từng nói với bổn thiếu gia ở hậu viên Tổng đàn võ lâm.
Mồ hôi rịn ra trán Tam Lĩnh. Y miễn cưỡng hỏi :
- Câu gì ?
- Câu nói trên cửa miệng của công tử đó... Mẫu thân công tử là gì ?
- Ơ...
- Cứ nói... Có sao thì nói vậy.
- Ồ ... Mẫu thân của Tam Lĩnh là...
Tiêu Lân gằn giọng :
- Là gì ?
Tam Lĩnh biến sắc nhìn Tuyết Ngọc. Chân diện Tuyết Ngọc sa sầm.
Tiêu Lân trang trọng hỏi :
- Là gì ?
- Mẫu thân của Tam Lĩnh là con Cóc thúi.
Y vừa nói dứt câu thì Tuyết Ngọc thét lên :
- Tặc tử... Ngươi...
Thị giận đến độ biến sắc và vô tình không thể kềm chế được cơn giận mà bất ngờ phát ra một tiếng cóc kêu ùm ục...
Nghe tiếng cóc kêu, Tam Lĩnh giật mình nhìn lại Tuyết Ngọc. Y toan mở miệng nói nhưng Ảo Dục Tu La đã nhãy xổ tới. Đôi tay vươn ra chia làm hai, công thẳng vào hạ đẳng của Tam Lĩnh.
Bình...
Thường Tam Lĩnh bị đá văng ra xa đến ba trượng, nằm duỗi dài dưới sàn gạch, ngũ quan rỉ máu, lục phủ ngũ tạng trào cả ra ngoài, chết mà không kịp thốt lời biện minh nào.
Sắc diện tái nhờn, tái nhợt, Ảo Dục Tu La nhìn lại Tiêu Lân.
Tiêu Lân ôm quyền nói :
- Cung chủ làm gì phải tức giận như vậy ?
- Tiêu Lân... Ngươi đã nói gì khiến cho Tam Lĩnh phát đại ngôn sỉ nhục bổn cung.
Tiêu Lân khoát tay :
- Tiêu Lân có nói gì đâu, chỉ nhắc cho Tam Lĩnh nhớ lại cái đêm y đã chứng kiến từ đầu đến cuối cảnh Cung chủ đoạt bí kiếp Hàm Mô Công của Lương Tống thôi.
Chàng chắc lưỡi :
- Cung chủ biết không đêm hôm đó khi Tam Lĩnh chứng kiến Cung chủ dụng sắc để lấy bí kiếp Hàm Mô Công của Lương Tống, y gần

như phát cuồng mà luôn miệng nói, mẫu thân của Tam Lĩnh là con Cóc thúi... Mẫu thân của Tam Lĩnh là con Cóc thúi. Tiêu thiếu gia phải khuyên can lắm y mới không nói đó.
- Ngươi...
Tiêu Lân ôm quyền :
- Cung chủ . Chuyện đã hiển nhiên như vậy, cũng chỉ tại Cung chủ thích môn công làm Cóc của Lương Tống, sau đó mới khiến Thường Tam Lĩnh công tử không phục người.
Tuyết Ngọc thốt lên :
- Im...
Tiêu Lân ôm quyền :
- Cung chủ bắt Tiêu Lân im thì sao giải quyết đến chuyện thứ hai.
Nghe chàng nói câu này, Tuyết Ngọc đanh giọng hỏi :
- Chuyện thứ hai ngươi giải quyết như thể nào ?
Tiêu Lân xoa tay nói :
- Dễ ợt.
Chàng ôm quyền hướng về Tuyết Ngọc :
- Cung chủ chỉ cần cho Tiêu Lân biết lúc sinh thời sư mẫu Linh Vân điện là người như thế nào. Và võ công của sư mẫu ra sao ?
Tuyết Ngọc rít giọng nói :
- Tiêu Lân hỏi Di Hoa Tiên Tử đó.
- Được.
Chàng nhìn lại Di Hoa Tiên Tử :
- Di Hoa Tiên Tử nương nương có thể nói cho Tiêu Lân biết không ?
Di Hoa Tiên Tử gật đầu :
- Tiêu thiếu hiệp. Lúc sinh thời sư mẫu là ngươi người đoan thục, phong thái thanh bạch, trọng đạo làm người. Còn võ công mà người thích nhất là tuyệt kỹ Di Hoa Tiếp Ngọc.
Tiêu Lân gật đầu :
- Tiêu Lân cũng nghĩ như vậy.
Chàng nhìn lại Tuyết Ngọc :
- Cung chủ ! Những lời của Di Hoa Tiên Tử có đúng không à.
- Ả nó đúng đó.
- Thế thì dễ cho tại hạ quá.
Tuyết Ngọc gằn giọng nói :
- Tiêu Lân... Ngươi phán quyết như thế nào.
- Nếu cung chủ thi triển được tuyệt kỹ Di Hoa Tiếp Ngọc của sư mẫu, tất đã nhận được y bát chân truyền của sư mẫu, và tất nhiên sẽ tiếp nhận Linh Vân điện. Còn như Cung chủ không thi triển được tuyệt công Di Hoa Tiếp Ngọc thì đâu phải là người của Linh Vân điện.

Không phải là người của Linh Vân điện thì lấy lý do gì mà đòi hỏi làm chủ tòa Linh Vân điện này.
Tuyết Ngọc phá lên cười. Thị vừa cười vừa nói :
- Ngươi không nói ra bổn cung cũng biết ngươi nghiêng về ả sư muội đốn mạt của bổn cung.
Tiêu Lân khoát tay :
- Đừng nói thế... Đừng nói thế chứ. Tiêu Lân rất công bằng. Phải chi Tiêu Lân không cho cung chủ một cơ hội nào để lấy lại Linh Vân điện thì Cung chủ có thể thốt ra lời nói đó. Đàng này Tiêu Lân cho Cung chủ một cơ hội rất rõ ràng, chứng minh thân phận minh là người của Linh Vân điện bằng cách thi triển tuyệt công Di Hoa Tiếp ngọc kia mà. Cung chủ không thi triển được Di Hoa Tiếp Ngọc thì đâu thể tiếp nhận được Linh Vân điện.
Tuyết Ngọc rít một luồng chân khí, gắt giọng đáp lời Tiêu Lân :
- Bổn cung không thi triển được Di Hoa Tiếp Ngọc thần công nhưng có thể thi triển được Hàn Băng Công phối hợp cùng Hàm Mô Công để lấy mạng Di Hoa Tiên Tử đoạt lại Linh Vân điện.
Tiêu Lân lắc đầu, khoát tay :
- Không được.. Không được.
- Sao lại không được. Ngày xưa thị đã từng thắng ta một trận để buộc bổn cung rời Linh Vân điện kia mà.
- Hậy, hồi đó khác bây giờ khác. Hồi đó sư mẫu còn tại thế, bây giờ thì đã viên tịch rồi. Tuyết Ngọc cung chủ dụng võ công đoạt lại Linh Vân điện không chừng lại bị thiên hạ đàm tiếu, Cung chủ giống như lũ thảo khấu sơn lâm đó. Tiêu Lân khuyên Cung chủ không nên làm như vậy. Chỉ có một cách Cung chủ phải chứng minh thân phận của mình mà thôi. Nếu như Cung chủ chứng minh thân phận của mình bằng Hàm Mô Công thì phải tiếp nhận thân phận Hàm Mô Công.
Chàng gật đầu cười rồi hỏi :
- Mà Hàm Mô Công làm cái gì nhỉ ? À Tiêu Lân nhớ ra rồi, đó là công phu của Cóc.
Tiêu Lân mỉm cười, trong khi sắc diện Tuyết Ngọc đỏ bừng.
Tiêu Lân nhìn Tuyết Ngọc :
- Đã là Cóc thì phải là Cóc, cớ sao cứ khăng khăng tự cho mình là tiên được. Không chừng Thường Tam Lĩnh công tử nói đúng đó.
- Ngươi... Ngươi nên biết Linh Vân điện là của mẫu thân ta lập ra.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Linh Vân điện do mẫu thân Cung chủ tạo lập ra nhưng Cung chủ đã bất kính nên Tiên nương mới trao lại cho Di Hoa Tiên Tử.
Tiêu Lân lắc đầu :

- Ác giả, ác báo, tạo nhân nào gặt quả nấy. Trước đây Cung chủ bất kính với tiên nương nên thảo nào Thường Tam Lĩnh giờ lại xem thường Cung chủ đến như vậy. Thường Tam Lĩnh vọng ngôn gọi Cung chủ là con cóc thì xét cho cùng cùng có phần đúng. Tội nghiệp Thường Tam Lĩnh lỡ đầu thai làm con trai của Cung chủ... Tội nghiệp.
Chẳng biết câu nói này của Tiêu Lân tác động thế nào đến Tuyết Ngọc mà thị rống lên :
- Im !
Liền ngay sau tiếng thét đó là tiếng kêu của loài lưỡng cư phát ra từ cổ họng của Tuyết Ngọc.
Nghe âm thanh đó, Tiêu Lân chau mày nhìn Tuyết Ngọc.
Chàng nghĩ thầm :
- Mụ sắp biến thành Cóc thật như Lương Tống rồi hay sao nhỉ ?
Ý niệm kia còn đọng trong đầu chàng thì Tuyết Ngọc nói :
- Tiêu Lân. Bổn cung lấy mạng ngươi trước khi lấy lại tòa Linh Vân điện.
Vừa nói, Tuyết Ngọc vừa bất ngờ phát động Hàn Băng Chưởng vỗ thẳng đến Tiêu Lân.
Tiêu Lân cứ ngây người ra tiếp nhận đạo khí Hàn Băng của Chu Tuyết Ngọc.
Ầm...
Không khí chung quanh Tiêu Lân như thể hóa thành băng thạch bao bọc chàng nhưng cũng có những vết rạn nứt. Tiêu Lân đứng trơ ra như pho tượng.
Tuyết Ngọc phát động chiêu công đắc lợi ngay, liền cao hứng nói :
- Tiểu tử thúi, hôm nay ngươi chết chắc rồi.
Thị vừa nói vừa vận hóa Hàm Mô Công lao thẳng đến Tiêu Lân.
Một âm thanh khô khốc như tiếng đá bị nứt đập vào thính nhĩ Tuyết Ngọc :
Rắc...
Tuyết Ngọc nghe âm thanh đó không khỏi giật mình, nhưng giật mình mà không thể nào kịp thu lại chiêu công của mình. Khi đôi ngọc thủ của Tuyết Ngọc vừa chạm đến chỉ còn cách Tiêu Lân đúng một gang tay thì chàng bất ngờ cử động mà lại cử động cực kỳ nhanh như thể đã chuẩn bị trước để tiếp nhận thức chiêu Hàm Mô Công của đối phương.
Đôi bản thủ của Tiêu Lân xoay tròn. Một vùng ảo khí xuất hiện gói gọn Ảo Dục Tu La vào trong.
Tiêu Lân nói :

- Hàn Băng Công của Cung chủ thì chẳng làm gì được tại hạ đâu.
Ảo Dục Tu La còn chưa định lượng được sự kỳ ảo của vùng ảo khí đang gói mình vào trong thì Tiêu Lân vận huyết chỉ.
Chàng đanh giọng nói :
- Người như Cung chủ cũng không nên thương tiếc làm gì ?
Tiêu Lân vừa nói vừa toan thọc chỉ pháp qua vùng ảo khí điểm vào tử huyệt của Chu Tuyết Ngọc thì Di Hoa Tiên Tử lên tiếng :
- Tiêu thiếu hiệp... Dừng tay.
Tiêu Lân rút chỉ pháp lại :
- Di Hoa Tiên Tử nương nương...
Di Hoa Tiên Tử ôm quyền :
- Tiêu thiếu hiệp.. Bổn Tiên Tử thỉnh cầu thiếu hiệp.
Tiêu Lân buông tiếng thở dài nói :
- Xem chừng mạng của Ảo Dục Tu La Chu Tuyết Ngọc quá lớn.
Chàng nói rồi giủ tay một cái. Màn ảo khí huyền diệu vụt bắn đi đem theo Tuyết Ngọc băng đi non mười trượng.
Bụp...
Màn ảo khí tan dần. Chu Tuyết Ngọc ngã huỵch xuống sàn gạch.
Tiêu Lân nói :
- Mạng của Cung chủ quá lớn. Hãy cố giữ lấy cái mạng đó. Không ai có được sự may mắn nhiều như Cung chủ đâu. Ấy cũng là phần phúc mà Tiên nương đã để lại cho Cung chủ.
Tuyết Ngọc đăm đăm nhìn Tiêu Lân. Mụ gằn giọng nói :
- Bổn cung không cần phần phúc đó. Nhất định bổn cung sẽ gặp lại ngươi ở đại hội Long Chuẩn.
Nói rồi Ảo Dục Tu La quay bước thi triển khinh công lướt ra cửa, chẳng mấy chốc đã khuất dạng.
Tiêu Lân nhìn theo buông tiếng thở dài.
Di Hoa Tiên Tử bước đến bên chàng.
- Đa tạ Tiêu thiếu hiệp đã giúp bổn nương.
- Bá mẫu đừng khách sáo như vậy. Tiêu Lân mới từ Thiên Sơn quay trở về có rất nhiều điều muốn nói với bá mẫu.
Di Hoa Tiên Tử nghiêm giọng nói :
- Tiêu thiếu hiệp... Thiếu hiệp muốn nói gì ?
- Huyết Ảnh Ma Tôn.
Thốt ra câu nói đó, vẻ mặt Tiêu Lân căng thẳng cực kỳ.
- Vận hạn của võ lâm đã đến rồi.
Lời còn đọng trên cửa miệng chàng thì Pháp Lạc đại sư bước vào.
Vừa bước vào Pháp Lạc đại sư vừa nói :
- A Di Đà Phật. Bần tăng cũng vì vận hạn đó mà rời Thiếu Lâm đến

Linh Vân điện.
Di Hoa Tiên Tử cùng Tiêu Lân và Tu Di bước ra nghinh tiếp vị cao tăng Thiếu Lâm Tự.
Pháp Lạc đại sư niệm phật hiệu :
- A Di Đà Phật... Tiên nương... Trước khi viên tịch, chắc sư mẫu có để lại di vật gì chứ ?
Di Hoa Tiên Tử nói :
- Sao đại sư biết ?
- Bần tăng được Tuệ Thiện sư huynh giao phó trọng trách này. Chính vì trọng trách này mà Tuệ Thiện sư huynh mới giao y bát phương trượng cho bần tăng.
Pháp Lạc đại sư lấy trong ống tay áo ra nửa miếng ngọc bội.
- A di đà Phật... Lão nạp nghĩ Tiên nương cũng có nửa miếng ngọc bội như thế này.
Di Hoa Tiên Tử gật đầu. Vừa gật đầu, Di Hoa Tiên Tử cũng lấy nửa miếng ngọc bội giống như tạc với nửa miếng ngọc bội của Pháp Lạc đại sư.
- Đại sư nhìn xem.
Pháp Lạc đại sư ráp hai miếng ngọc bội lại. Người trao miếng ngọc bội cho Tiêu Lân :
- Tiêu thiếu hiệp... Đây là Lục Ngọc Phật... Trong đó chứa đựng bí công của Nhị Thánh Thần Tăng mà Tiên nương trước đây đã từng phối hợp khắc chế Huyết Ảnh Ma Tôn... Thiếu hiệp hãy vì vận hạn của bá tánh mà tiếp nhận nó, hóa giải họa kiếp này.
Tiêu Lân bối rối :
- Đại sư... Tại sao lại là vãn bối ?
- Bởi vì Tiêu thiếu hiệp đã được Khất Đà Tử bang chủ Cái Bang chọn. Nói ra điều này, chắc chắn Tiêu thiếu hiệp sẽ không ngờ được kiếp họa Huyết Ảnh Ma Tôn tái xuất giang hồ hôm nay đã được Nhị Thánh Thần Tăng và Vô Vi Tiên Tử biết trước rồi. Nên đã để lại kỳ chiêu thần công trong Lục Ngọc Phật. Kẻ tiếp nhận kỳ chiêu phải là người thật sự quang minh chính đại và trượng nghĩa quên thân. Tuệ Thiện sư huynh đã thỉnh nhờ Khất Đà Tử bang chủ chu du thiên hạ tìm người này. Khất Đà Tử trao tín vật cho thiếu hiệp đến Thiếu Lâm để tiếp nhận huyền công của Tuệ Thiện sư huynh xem như gián tiếp đã chọn Tiêu thiếu hiệp. Bần tăng mong thiếu hiệp đừng từ chối. Bởi nạn kiếp đã đến không một ai ngăn được ngoại trừ Tiêu thiếu hiệp.
Di Hoa Tiên Tử nhìn Tiêu Lân :
- Tiêu thiếu hiệp... Bổn nương thỉnh cầu Tiêu thiếu hiệp.
Tiêu Lân ôm quyền nói :

- Nhị vị trưởng tôn đã giao cho Tiêu Lân. Tất nhiên Tiêu Lân phải nhận, nhưng chỉ sợ Tiêu Lân không hoàn thành được trọng trách này.
- A Di Đà Phật. Bần tăng và Tiên Tử sẽ đứng sau lưng Tiêu thiếu hiệp.
Tiêu Lân nghiêm giọng nói :
- Tại hạ xin nhận lãnh thiên chức này. Tại hạ muốn nói cho nhị vị trưởng tôn biết Huyết Ảnh Ma Tôn là ai ?
Di Hoa Tiên Tử nhìn chàng từ tốn nói :
- Tiêu thiếu hiệp. Y là ai ?
Tiêu Lân buông tiếng thở dài rồi nghiêm giọng nói :
- Giang Hàn minh chủ ! Chính vì thế mà vãn bối nghĩ kiếp họa diệt vong của giới võ lâm sẽ xảy ra trong ngày đại hội Long Chuẩn.
Chàng nhìn đại sư Pháp Lạc :
- Đại sư có thể ngăn đại hội Long Chuẩn lại không ?
- A Di Đà Phật... Không còn thời gian ngăn lại được rồi... Chỉ còn kỳ vọng vào Tiêu thiếu hiệp luyện thành bí công trong Lục Ngọc Phật.
Pháp Lạc đại sư và Di Hoa Tiên Tử cùng định nhãn nhìn Tiêu Lân.
Tiếp nhận ánh mắt của Pháp Lạc đại sư và Di Hoa Tiên Tử, Tiêu Lân đã đoán ra hạn kiếp của võ lâm chỉ còn dựa vào chàng.

Giang Hồ Đoạt Kiếp

Hồi 51
Long Chuẩn đại hội

Long Vân Sơn
Mười sáu cây cột đá sừng sửng, trên đỉnh đều có chạm khắc đầu rồng biểu lộ tất cả những trạng thái hỉ nộ ái ố. Những cây cột bao bọc quanh khoảng sân rộng non mười mẫu, kiến tạo thành khoảng sâu của một hí trường hùng vĩ và tráng lệ.
Tất cả quần hào võ lâm đều đã tề tựu về Long Vân Sơn không thiếu một bang một phái nào. Từ những bang phái nhỏ không có mấy tiếng tăm trong giới võ lâm cho đến những đại bang đại phái như Cái Bang, Thần Phục bang. Phái thì có Võ Đang, Hoa Sơn, Tung Sơn, Hành Sơn, Hằng Sơn và còn nhiều các bang các phái nữa. Những người có chức sắc cao trọng trong các đại bang, đại phái đều được Minh chủ võ lâm Giang Hàn sắp xếp ngồi trong hàng ghế thượng

đẳng. Hàng ghế được xếp theo hình vòng cung đối diện với đài Phong Thần Bảng.
Đài Phong Thần Bảng được kiến tạo theo hình lục giác cao sừng sững, trên đỉnh cũng có một đầu rồng được phủ vàng, phản chiếu ánh dương quang, tỏa ra nét sống động của một con thần long uy nghi.
Ngay dưới chân đài Phong Thần Bảng là thạch lư mà bốn người giang tay ôm cũng không hết. Khói trầm hương tỏa ra nghi ngút, phủ một làn hương bao trùm cả Long Vân Sơn. Chính mùi hương trầm kiến tạo nên một không gian vừa trầm mặc vừa uy nghiêm lẫn nét trang trọng nặng nề.
Sau tiếng cồng, rồi đến tiếng tù và cuối cùng là ba hồi trống lệnh được gióng lên. Tất cả quần hào võ lâm đều hướng mắt nhìn về phía đài Phong Thần Bảng. Đại hội Long Chuẩn hôm nay sẽ là cơ hội cho bất cứ đại bang, đại phái nào muốn phát dương quang đại, và cùng quyết định cho một giai đoạn mới, mới một vị minh chủ mới.
Giang Hàn minh chủ trong bộ trang phục đại lễ, bộ trường bào đỏ ối, đỉnh đạc bước ra giữa đài Phong Thần Bảng.
Giang Hàn lia mắt nhìn qua quần hùng võ lâm rồi từ tốn nói :
- Bổn Minh chủ tuyên cáo với chư vị võ lâm đồng đạo, Long Chuẩn đại hội chính thức khai mạc.
Y nói rồi trịnh trọng cầm lấy cây mồi châm vào ở cửa tò vò dưới chân đài Phong Thần Bảng. Một âm thanh như tiếng rồng ngâm phát ra trên đỉnh đài Phong Thần Bảng.
Ừm
Sau âm thanh đó là một ngọn lửa từ miệng rồng phun ra kết tạo nên khung cảnh cực kỳ kỳ vĩ.
Giang Hàn ôm quyền xá trời, xá đất rồi hướng về hàng ghế thượng đẳng :
- Đại hội Long Chuẩn hôm nay có một sự thay đổi. Sự thay đổi đó sẽ làm biến đổi võ lâm. Sự thay đổi đó sẽ tôn tạo sự quang minh của võ lâm minh. Bổn minh chủ nói ra điều đó, vì sau bao nhiêu năm đảm trách sự vụ tại võ lâm Tổng đàn đã nghiệm ra. Minh chủ là người cao nhất trong giới võ lâm Trung Nguyên. Bất cứ người nào trở thành Minh chủ võ lâm đều là người chủ của võ lâm. Bang nào phái nào có người là võ lâm Minh chủ là chủ phái, chủ bang được quyền định đoạt số phận của những bang những phái khác.
Y rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực nói tiếp :
- Ai cũng có quyền trở thành Minh chủ võ lâm không phân biệt bang lớn hay bang nhỏ, phái lớn hay phái nhỏ. Tất cả mọi người đều như

nhau trong kỳ Long Chuẩn đại hội, không kể người đó là ai trước đây. Tất cả đều ngang hàng như nhau.
Nói rồi Giang Hàn lấy Ấn Chủ Võ Lâm trịnh trọng nâng qua khỏi đầu cho quần hào thấy. Sau đó đi thẳng đến trước đài Phong Thần Bảng, trịnh trọng đặt Ấn Chủ Võ Lâm trên đài thạch liên sơn son thiếp vàng. Ánh sáng từ vầng nhật quang rọi xuống đài liền tạo ra một vầng hào quang ngũ sắc phát ra từ Ấn Chủ Võ Lâm.
Sự xuất hiện của Ấn Chủ Võ Lâm khiến cho quần hào xôn xao hẳn lên. Sư xôn xao đó biểu lộ tất cả mọi người đang háo hức cực kỳ. Ai mà không háo hức. Đã là người của giới võ lâm thì bất cứ ai cũng muốn mình sẽ trở thành Minh chủ, huống chi Long Chuẩn đại hội lần này là cơ hội một bước lên đến tột đỉnh vinh quang.
Sau khi đặt Ấn Chủ Võ Lâm lên đài thạch liên. Giang Hàn quay bước trở về chỗ của mình. Y vừa yên vị thì từ trong quần hào một trung niên vận giáp đội kim mão, cầm trường kiếm phi thân ra.
Y tiến thẳng đến trước hàng ghế của những vị chưởng môn và Giang Hàn, ôm quyền trịnh trọng nói :
- Nhất Kiếm Hoạt Sát Đàm Vĩnh Phong, thuộc phái Hoa Sơn, xin được thượng đài minh chứng võ công.
Nghe Đàm Vĩnh Phong tự xưng và thượng đài trước. Các vị chưởng môn hướng mắt nhìn về chưởng môn Hoa Sơn phái.
Chưởng môn Hoa Sơn vuốt râu khẻ điểm nụ cười mỉm. Chưởng môn Hoa Sơn phái đứng lên ôm quyền xá mọi người rồi bước ra đứng bên cạnh Đàm Vĩnh Phong. Lão từ tốn nói :
- Thời gian qua, Hoa Sơn phái đã chế tác một một pho kiếm pháp có uy lực vô biên lấy tên là Tử Hà Kiếm Pháp. Tử Hà Kiếm Pháp chỉ được dụng trong đại hội Long Chuẩn. Đàm Vĩnh Phong là môn hạ chân truyền của bổn chưởng môn. Vĩnh phong sẽ đem Tử Hà Kiếm Pháp ra trước đại hội Long Chuẩn để thỉnh giáo chư vị quần hùng. Rất mong chư vị quần hùng chỉ giáo.
Lão nói rồi điểm nụ cười gỉa lả quay bước trở vào.
Quần hào xì xầm bàn tán. Từ phía Tung Sờn một kiếm thủ cầm kiếm phi thân lướt ra. Y ôm quyền nói :
- Tung Sơn Hành Kiếm Tạ Dân Hầu, thượng đài thẩm chứng Tử Hà Kiếm Pháp của Hoa Sơn.
Các vị chưởng môn lại rọi mắt nhìn về phía chưởng môn phái Tung Sơn Tạ Vận Cư.
Tạ Vận Cư đứng lên ôm quyền nói :
- Hoa Sơn phái có Tử Hà kiếm pháp thì Tung Sơn cũng có Dị Kiếm Phổ rất mong được mọi người chỉ giáo thêm, nhất là Hoa Sơn

chưởng môn.
Tạ Vận Cư nói rồi mỉm cười, vuốt râu ngồi xuống.
Giang Hàn ra dấu, ba hồi trống được gióng lên.
Đàm Vĩnh Phong và Tạ Dân Hầu chậm rãi bước đến đối mặt với nhau. Cả hai ôm đốc kiếm hành lễ rồi lui lại năm trượng.
Một hồi trống lại được gióng lên lần nữa. Hồi trống dứt thì cả hai đối thủ đồng loạt rút trường kiếm múa tít. Họ tạo ra một màn ảnh kiếm quanh người họ. Rồi bất thình lình cùng phát động kiếm khí công kích lẫn nhau. Hai đạo kiếm khí của hai đối thủ chạm thẳng vào nhau .
Ầm...
Dư lực do hai đạo kiếm khí va chạm thẳng vào nhau tạo nên một tiếng sấm động dử dội. Tiếng sấm động đó khiến cho quần hào giựt mình. Khi tung sấm do khí kiếm còn vang động thì cả hai đấu thủ cùng lao vào nhau Họ quấn chặt lấy nhau chẳng còn biết phân biệt đâu là Đàm Vĩnh Phong, đâu là Tạ Dân Hầu, bởi cả hai đã được màn kiếm quang bao bọc chẳng nhìn thấy nhân dạng.
Chát...
Đàm Vĩnh Phong và Tạ Dân Hầu cùng bắn về hai hướng.
Đàm Vĩnh Phong buông trường kiếm ôm lấy đôi mắt, rống lên :
- Mắt của ta đâu... Mắt của ta đâu.
Trong khi Đàm Vĩnh Phong, cao thủ Hoa Sơn bị kiếm của Tạ Dân Hầu tước đi cặp mắt thì họ Tạ vẫn đứng dạng chân trông thật uy nghi.
Chưởng môn Hoa Sơn Trượng Vĩ đang ngồi bật đứng lên.
Tung Sơn chưởng môn Tạ Vận Cư vuốt râu cười mỉm. Họ Tạ chưa kịp tỏ lộ sự đắc ý của mình thì Tạ Dân Hầu cũng buông kiếm, hai chân từ từ quỵ xuống cùng với lục phủ ngũ tạng trào ra ngoài.
Tung Sơn chưởng môn chau mày, lão từ từ ngồi trở lại.
Trong khi đó trên đài giao đấu. Đàm Vĩnh Phong cứ ôm lấy mặt lảo đảo, quờ quạng, miệng không ngừng nói :
- Mắt của ta đâu ... Mắt của ta đâu ...
Ảo kiếm Vu Thiệu Lung lừng lừng bước ra. Y tiến thẳng đến trước mặt Đàm Vĩnh Phong. Rọi hai luồng sát nhãn vào họ Đàm.
Vu Thiệu Lung nói :
- Đàm các hạ không còn mắt thì đâu còn sử dụng được kiếm nữa. Một kiếm thủ không sử được kiếm thì đâu còn là kiếm thủ. Không còn là kiếm thủ các hạ sẽ rất đau khổ khi phải giữ lại thân xác tàn phế trong cõi đời này. Do không bị đau khổ, các hạ phải ra đi. Vu mỗ xin được tiễn Đàm các hạ đi.

Mặc dù cất ra giọng nói thật ôn nhu từ tốn nhưng khi nói dứt câu thì Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung lại phát động sát kiếm tàn nhẫn. Y tạo ra một màn kiếm ảnh bao trùm lên thân pháp của Đàm Vĩnh Phong. Khi Vu Thiệu Lung rút kiếm lại thì thể pháp của Đàm Vĩnh Phong đã bị chặt thành năm khúc, trông thật khủng khiếp.
Sau khi hạ sát cao thủ Hoa Sơn Đàm Vĩnh Phong, Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung mới trịnh trọng nói :
- Tại hạ lên đây không phải để tranh đoạt mà để bày tỏ lòng thành bái, cung thỉnh Giang tôn gía đảm trách chức vụ Minh chủ võ lâm. Bất cứ người nào không phục, có quyền thượng đài giao thủ với tại hạ. Còn để bọn hậu sinh sớm múa rìu qua mắt thợ, Long Chuẩn đại hội sẽ mất đi sự uy nghiêm của Long Chuẩn đại hội.
Lời nói của Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung khiến cho cục trường bất giác trở nên im bặt. Một sự im lặng nặng nề và phảng phất đâu đó bóng dáng tử thần.
Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung lia mắt nhìn lại hàng ghế thượng đẳng của những vị chưởng môn, Bang chủ. Không biết vô tình hay cố ý mà sát nhãn của Vu Thiệu Lung lại điểm vào mặt Võ Đang Chân Tử Trương Quảng.

Tiếp nhận ánh mắt của Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung, Võ Đang Chân Tử Trương Quảng hơi chau mày.
Vu Thiệu Lung từ tốn nói :
- Như Giang tôn gía đã nói, Long Chuẩn đại hội hôm nay là sự kết tinh của võ lâm, tạo lập ra một vị Minh chủ đúng nghĩa. Một vị Minh chủ không còn sự khắc chế của Tứ đỉnh thiên can. Nay Tứ đỉnh thiên can chỉ còn lại hai người đó là Võ Đang Chân Tử và Tuyết Ngọc nương nương. Tại hạ muốn thỉnh giáo Võ Đang Chân Tử Trương đạo trưởng.
Mặt Võ Đang Chân Tử sa sầm. Lão đạo trưởng Võ Đang từ từ đứng lên rồi bước ra khỏi hàng ghế thượng đẳng.
Rọi uy nhãn chiếu vào Vu Thiệu Lung, Võ Đang Chân Tử từ tốn nói :
- Bần đạo là một trong Tứ đỉnh thiên can nên không có ý tranh đoạt chức vị Minh chủ với đồng đạo võ lâm.
Không tranh đoạt nhưng phải giữ gìn qui củ Tứ đỉnh thiên can mặc dù không còn Tuệ Thiện đại sư và Bang chủ Cái Bang Khấu Đà Tử, nhưng vẫn còn bần đạo và Tuyết Ngọc nương nương. Còn hai người thì vẫn còn Tứ đỉnh thiên can, vẫn còn người giữ kỷ cương võ lâm. Không thể trái lệ mà tiền nhân đã đặt ra.
- Muốn giữ lệ thì đạo trưởng phải tranh đoạt để lấy Ấn Chủ Võ Lâm.

Đạo trưởng không còn sự lựa chọn nào khác.
- Vu kiếm thủ buộc bần đạo phải thi thố tuyệt học Âm Dương Thái Cực Lưỡng Kiếm ư ? Bần đạo rất sẵn lòng giảo chứng võ công với Vu kiếm thủ.
- Nói nhiều không bằng hành động. Vu mỗ thất lễ.
Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung nói rồi thét lên một tiếng lồng lộng. Cùng với tiếng thét đó, y tạo ra một màn ánh kiếm trùng trùng điệp điệp hướng thẳng đến Võ Đang Chân Tử một trong Tứ đỉnh thiên can.
Danh tiếng và uy phong của Tứ đỉnh thiên can thì ai cũng biết, nên quần hào bất giác nín thở chú nhãn vào cuộc đấu. Mặc dù chứng nghiệm ánh kiếm hư ảo trùng điệp của Vu Thiệu Lung nhưng Võ Đang Chân Tử chẳng một chút nao núng. Lão đạo trưởng Võ Đang chỉ hơi rùn tấn, song thủ múa tít. Ngay lập tức có một màn ánh kiếm xuất hiện bao bọc lấy thân ảnh người. Màn kiếm khí kia xuất hiện đồng thời cũng có những đạo khí kiếm phát ra công vào màn ánh kiếm của Vu Thiệu Lung.
Mặc dù không dụng kiếm như đối phương, nhưng kiếm khí Âm Dương Thái Cực vẫn uy lực vô biên. Mỗi lần khí kiếm chạm vào kiếm của họ Vu thì y như rằng màn ánh kiếm do Thiệu Lung tạo ra liền biến mất.
Phát động luôn một lúc mười đạo khí kiếm, tuyệt nhiên không để cho kiếm pháp của đối phương kịp biến thành sát chiêu hướng đến mình, đồng thời đẩy Thiệu Lung không ngừng thối bộ, Võ Đang Chân Tử bất ngờ quay đúng một vòng. Cùng với động tác quay vòng đó một chiếc dĩa khí thoát ra từ hữu thủ của vị đạo trưởng Võ Đang lướt đi xạt qua đỉnh đầu Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung, tiện đứt búi tóc gã.
Võ Đang Chân Tử Trương Quảng dùng ảo khí tiện đứt búi tóc của Vu Thiệu Lung liền hóa giải thần công, ôm quyền nói :
- Bấy nhiêu đó cũng đủ cho Vu kiếm thủ phân định ai cao hơn ai.
Thiệu Lung sững sờ.
Quần hào vỗ tay đôm đốp. Mọi người cùng xướng lên :
- Đạo trưởng uy nghiêm. Đạo trưởng vô địch.
Tiếng xướng của quần hào còn vang động khắp Long Vân Sơn thì Tuyết Ngọc lướt ra.
Tuyết Ngọc nhìn Võ Đang Chân Tử Trương Quảng. Bộ trang phục của Tuyết Ngọc vận được may cố ý phơi bày đôi vai trần với làn da trắng nõn, cùng đôi cước pháp lúc ẩn lúc hiện qua làn xẻ bên hông.
Tuyết Ngọc ôm quyền, khom người xuống hành lễ từ tốn nói :
- Vu Thiệu Lung chỉ là một kiếm thủ đâu thể nào sánh với Võ Đang Chân Tử một trong Tứ đỉnh thiên can của võ lâm. Sánh với Võ Đang

Chân Tử trong Tứ đỉnh thiên can thì chỉ có ba người : Một là Tuệ Thiện đại sư, hai là Khấu Đà Tử, ba là Chu Tuyết Ngọc. Nay hai người kia đã viên tịch, chỉ còn lại Tuyết Ngọc. Chính vì thế, bổn cung phải thượng đài tham vấn võ công của đạo trưởng.
Võ Đang Chân Tử Trương Quảng ôn nhu nói :
- Cung chủ... Bần đạo và cung chủ là người của Tứ đỉnh thiên can, không nên thượng đài làm gì. Không thượng đài bần đạo và Cung chủ vẫn giữ giới lệ võ lâm, cầm cương cho Minh chủ.
Tuyết Ngọc lắc đầu :
- Tất cả vạn vật đều thay đổi. Trước đây trên Minh chủ có Tứ đỉnh thiên can thì nay Tứ đỉnh thiên can cũng phải dưới tay Minh chủ. Có như thế mới có chức vị Minh chủ võ lâm đúng nghĩa. Nếu như đạo trưởng không muốn tranh đoạt chức vị Minh chủ thì hãy cùng với bổn cung tham bái Giang minh chủ. Bằng như ngược lại, bổn cung và đạo trưởng phải có một cuộc giao thủ để phân định ai hơn ai kém, đặng quyết định sự tồn tại hay mất đi của Tứ đỉnh thiên can.
Nghe Tuyết Ngọc thốt ra câu này, chân diện Võ Đang Chân Tử sa sầm biểu lộ nét bất nhẫn.
Võ Đang Chân Tử Trương Quảng từ tốn nói :
- Cung chủ nói như vậy như thể muốn nói với bần đạo, Cung chủ đã đầu phục Giang tôn gía.
Tuyết Ngọc mỉm cười :
- Đạo trưởng nói rất đúng... Huyền Cung cung chủ không còn nữa mà thay vào đó là Ảo Dục Tu La Chu Tuyết Ngọc.
Đôi chân mày bạc trắng của Võ Đang Chân Tử Trương Quảng thoạt nhíu lại. Lão đạo trưởng Võ Đang nhìn Tuyết Ngọc bằng ánh mắt dò xét và bất nhẫn :
- Hóa ra Cung chủ giờ đã là người của Giang minh chủ ... Chứ không còn là người của Tứ đỉnh thiên can.

- Tứ đỉnh thiên can chỉ còn mỗi mình đạo trưởng mà thôi.
- Cho dù còn một mình bần đạo. Bần đạo cũng phải giữ lệ võ lâm mà các tiền nhân để lại. Cái lệ đó không làm trái đi được. Bởi một người cai quản võ lâm tất cả sẽ có những điều không hay.
Tuyết Ngọc khoát tay :
- Ở đây đạo trưởng đừng giảng đạo. Tại Long Vân Sơn trong kỳ đại hội Long Chuẩn thì chỉ có một cách duy nhất đạo trưởng khiến cho quần hùng phải nghe theo chỉ ngôn của mình là chứng tỏ bản lãnh võ công cao thâm hơn thiên hạ. Bằng như không thì tự rút khỏi Long Vân Sơn hoặc qui thuận người mạnh nhất.

- Bần đạo chọn cho mình một đường đi riêng.
Võ Đang Chân Tử nghiêm giọng nói tiếp :
- Cung chủ đã muốn bần đạo thi triển võ công. Bần đạo buộc phải tiếp nhận thịnh ý của Cung chủ.
- Bổn nương không khách sáo.
Ảo Dục Tu La nói rồi vận hóa công phu Hàn Băng Thần Công.
Ngay lập tức không gian Long Vân Sơn có sự biến đổi khiến cho quần hùng phải ngạc nhiên vô cùng. Trời đang ấm áp bất giác se lạnh. Cái lạnh càng lúc càng tăng dần, thậm chí có những bông tuyết xuất hiện từ từ rơi xuống, tạo thành một màn không gian xám xịt.
Võ Đang Chân Tử cau mày :
- Hàn Băng Công.
- Đạo trưởng đã nhận ra Hàn Băng Công của bổn nương. Đã nhận ra, chắc tiếp nhận được.
- Bần đạo không ngại Hàn Băng Công của Cung chủ.
- Bổn cung không khách sáo với đạo trưởng.
Tuyết Ngọc vừa nói vừa dựng ngọc thủ từ từ đẩy tới Võ Đang Chân Tử.
Không một chút e dè, Võ Đang Chân Tử Trương Quảng vận hóa nội công phát động Âm Dương Thái Cực Thần Công.
Khi Võ Đang Chân Tử vừa dồn công lực vào song thủ thì bất thình lình vùng đan điền như có mũi giáo vô hình đâm thẳng vào. Vị đạo trưởng trưởng tôn Võ Đang phái nhăn mặt khom người xuống, buột miệng thốt.
- Ý...
Võ Đang Chân Tử còn chưa biết tại sao mình rơi vào tình trạng đó thì nội lực gần như tản mác. Cùng lúc với hiện tượng nội lực tu vi trong nội thể của Võ Đang Chân Tử tản mác thì Hàn Băng Chưởng của Chu Tuyết Ngọc đã vỗ tới.
Võ Đang Chân Tử Trương Quảng gần như chẳng có chút phản xạ gì mà đành hứng nhận hai đạo Hàn Băng Chưởng với uy lực san núi lấp đồi, vỗ thẳng vào nhân ảnh.
Ầm...
Võ Đang Chân Tử Trương Quảng bị nhấc lên khỏi mặt đất quẳng về phía sau rơi huỵch xuống đất như trái chín rụng khỏi cành. Lão cố gượng đứng lên, hai khóe miệng rỉ máu tươi nhỏ xuống ròng ròng. Toàn thân Võ Đang Chân Tử run lập cập như người đang trúng phong hàn.
Ảo Dục Tu La Chu Tuyết Ngọc cất tiếng cười khanh khách. Thị vừa cười vừa chắp tay sau lưng thả bước đến Võ Đang Chân Tử.

Tuyết Ngọc nói :
- Đạo trưởng bản lãnh chỉ có bấy nhiêu mà bấy lâu nay bổn cung cứ luôn ngưỡng mộ, thất vọng quá. Đã đến lúc bổn cung nghĩ Tứ đỉnh thiên can cũng nên biến mất khỏi võ lâm Trung Nguyên.

Tuyết Ngọc vừa nói vừa từ từ dựng ngọc thủ ngang vai.
Mặc dù biết Tuyết Ngọc sẽ dụng sát chiêu lấy mạng mình nhưng tuyệt nhiên Võ Đang Chân Tử vẫn đứng bất động, tứ chi run lẩy bẩy như đang lên cơn phong hàn chẳng thể nào có được phản ứng gì để đối phó với Tuyết Ngọc.
Quần hùng lo lắng nhìn vị đạo trưởng một thời là một trong Tứ đỉnh thiên can vang danh võ lâm.
Tuyết Ngọc gằn giọng nói.
- Bổn cung cho đạo trưởng một cơ hội được sống đó là quỳ xuống trước mũi hài bổn nương trước mặt quần hào tuyên cáo qui thuận bổn cung.
Võ Đang Chân Tử lặp cặp nói :
- Có kẻ đã ám thích bần đạo nên Cung chủ đạt lợi. Bần đạo không phục Cung chủ.
Tuyết Ngọc nạt ngang :
- Hoang đường... Lão chỉ có sự chọn lựa, một là quy thuận hai là chết.
- Bần đạo không phải là hạng người tham sinh úy tử. Hãy ra tay đi.
- Bổn cung không khách sáo.
Tuyết Ngọc vừa nói vừa toan phát động chưởng công lấy mạng Võ Đang Chân Tử thì Tiêu Lân với Hành Tẩu Di Hình Bộ lướt lên đài thượng võ. Chàng hạ thân xuống cạnh Võ Đang Chân Tử khoát tay nói :
- Nương nương dừng tay !
Thấy Tiêu Lân, Tuyết Ngọc miễn cưỡng thu hồi ngọc thủ.
- Lại là ngươi.
- Tiêu Lân đâu thể bỏ qua Long Chuẩn đại hội.
Giang Hàn đang ngồi trên ghế cũng từ từ đứng lên.
Tiêu Lân nói với Tuyết Ngọc :
- Nương nương nên dời bước khỏi đây được rồi đó, kẻo tại hạ lại la toáng lên nương nương là con Cóc thúi. Đến lúc đó, nương nương không dằn được mà tức giận vô tình phát ra những tiếng Cóc kêu, khiến cho thiên hạ cười vào mũi nương nương đó. Hãy để tại hạ phán xử với Giang minh chủ.
Tuyết Ngọc lưỡng lự.

Tiêu Lân trang trọng nói :
- Nương nương còn chưa dời bước, hay còn muốn Tiêu Lân thét lên à.
- Ngươi...
Thở hắt ra một tiếng, Tuyết Ngọc miễn cưỡng quay vào chỗ của mình.
Tuyết Ngọc đi rồi, Tiêu Lân mới dời mắt nhìn Giang Hàn.
Chàng ôm quyền nói :
- Tại hạ đến Long Chuẩn đại hội lần này vì muốn tham kiến Giang minh chủ. Thỉnh Minh chủ bước ra đối chất với tại hạ.
Giang Hàn chậm rãi bước ra đứng đối mặt với Tiêu Lân.
- Tiêu công tử định đối chất với bổn tọa điều gì ?
Tiêu Lân ôm quyền xá rồi hướng mắt nhìn lại quần hùng võ lâm :
- Trước mặt mọi người đang có mặt. Ở đây, Tiêu Lân muốn trình bày cho mọi người biết một môn võ công thần kỳ. Người có môn võ công đó nhất định sẽ nghiễm nhiên trở thành Võ lâm minh chủ. Không chỉ là Võ lâm minh chủ thôi mà còn làm chủ quần hùng, và nắm quyền sinh sát mọi bang phái trong tay mình.
Quần hùng nhốn nháo.
Tiêu Lân khoát tay ra dấu cho mọi người im lặng rồi nói tiếp :
- Môn công phu mà Tiêu Lân nói đến, một trăm năm trước do một đại ma đầu có tên là Huyết Ma Tôn Giả thi triển. Chắc chắn quần hùng có mặt ở đây đều nghe câu chuyện đó.
Quần hùng xì xầm nói :
- Huyết Ma Tôn Giả... Huyết... Ma Tôn... Giả...

Hồi 52
Ẩn Tình Họa Sát

Tiêu Lân bước đến trước hàng ghế của những vị chưởng môn, ôm quyền từ tốn nói :
- Các vị trưởng bối hẳn còn nhớ đến cái chết của Thập Nhị Tinh Tú và Thái A Bảo chứ ?
Các vị chưởng môn gật đầu. Chưởng môn Hoa Sơn nói :
- Vụ thảm sát Thái A Bảo do Tiêu Viên gây ra. Y ham ngân lượng mà làm chuyện tàn khốc đó.

Tiêu Lân nạt ngang :
- Sai ! Hôm nay Tiêu Lân đã có thể minh chứng cho Tiêu thúc thúc của mình.
Chàng nhìn lại Giang Hàn :
- Giang tôn gía nói hay để Tiêu Lân nói.
- Ngươi nói tất cả đi.
- Giang tôn gía đã cho phép, tại hạ sẽ nói tất cả cho mọi người biết vậy. Tôn gía không trách Tiêu Lân này chứ.
Giang Hàn cười mỉm rồi nói :
- Bổn nhân cho phép người nói. Nói tất cả sự thật cho mọi người biết để rồi quyết định số phận mình.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Đa tạ Tôn giá. Nghe tôn gía đồng ý cho Tiêu Lân phơi bày sự thật, Tiêu Lân vô cùng ngạc nhiên, thậm chí ngưỡng mộ tôn gía đó.
- Sự thật thì cũng là sự thật mà. Che đậy mãi cũng không thể được. Hay nhất là nên nói ra sự thật để mọi người biết rồi định đoạt số phận mình.
Tiêu Lân gật đầu.
Chàng nhìn lại các vị chưởng môn :
- Các vị chưởng môn... Thập Nhị Tinh Tú và Bạch Mẫu Đơn Di Tiểu phụng trong ngày Đoan Ngọ vu sơn ngoạn cảnh. Vô tình phát ra ở Dị Cung có người luyện công. Tất cả những người đó đã vào Dị Cung mới biết đó là nơi luyện công của một người muốn độc bá võ lâm. Người đó lại luyện Huyết Ảnh Tà Công, môn công phu này muốn luyện thành phải dùng thai phụ để lấy chân nguyên thuần dương tinh khiết của những thai nhi, mới có thể luyện thành. Kẻ luyện công muốn giữ bí mật của mình khi chưa luyện thành tà công, người này đã dùng Thái A Bảo nhờ đến Tiêu Viên truy tìm tung tích của Thập Nhị Tinh Tú . Tiêu Viên vốn là một lãng tử nên với kinh nghiệm sớm tìm ra những người đã có mặt tại Dị Cung.
Chàng buông tiếng thở dài :
- Tiêu Viên thúc thúc chẳng hề hay biết chuyện gì cả mà chỉ vì kim lượng của Thái A Bảo mà hành sự. Cứ mỗi lần Tiêu Viên tìm được người nào thì sát thủ sẽ xuất hiện giết người đó. Khi giết đến người cuối cùng, kẻ luyện tà công quyết định giết đến Tiêu Viên và cả Thái A Bảo. Người đó đã lệnh cho Đào Giao Vũ, một kẻ biến thái, chủ nhân Hạc Tiên Trang tàn sát Thái A Bảo và cả Tiêu Viên. Nhưng chẳng biết thế nào Tiêu Viên vẫn còn sống và rơi vào tay Chu Tuyết Ngọc nương nương, để rồi chết trong vòng tay của Tuyết Ngọc nương nương.

Lấy một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Tiêu Lân nói tiếp :
- Trong Thập Nhi Tinh Tú, có một người thông minh và nhân hậu, biết trước mọi sự sẽ xảy ra. Nên đã bí mật đưa tất cả những gì mình biết viết lại thành tấu sớ, dấu trong mật thất tại Thiên Sơn. Người đó chính là Bạch Mẫu Đơn Di Tiểu Phụng. Không chỉ viết lại tấu sớ thôi, Bạch Mẫu Đơn còn để lại bức di họa chỉ chỗ nhược chết người của kẻ luyện tà công. Chính vì thế Bạch Mẫu Đơn Di Tiểu Phụng mới bị lão dẫn độ về Nhục cung, hành hạ sống không bằng chết. Tòa Nhục cung đó lại tọa lạc ngay trong Tổng đàn võ lâm Minh chủ.
Tiêu Lân nhìn lại Giang Hàn :
- Giang Tôn gía... Nếu như tôn gía là Minh chủ võ lâm thì với con người vô tâm và tàn nhẫn này, tôn gía sẽ theo công đạo phán xử như thế nào.
Giang Hàn mỉm cười nói :
- Nếu bổn nhân là võ lâm Minh chủ đích thực thì sẽ giết không tha.
Tiêu Lân tròn mắt nhìn Giang Hàn :
- Thật ư ?
- Rất thật... Nhưng rất tiếc bây giơ bổn tọa không còn là võ lâm Minh chủ nữa... Do đó bổn tọa sẽ thống lĩnh võ lâm theo cách của mình.
- Cách gì ?
- Bắt mọi người phải quỳ dưới chân bổn tọa... Võ lâm chỉ còn lại Minh Thần Giáo. Giáo Chủ Minh Thần Giáo là bổn tọa. Và chỉ còn mỗi một Minh Thần Giáo tồn tại mà thôi.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Tiêu Lân bái phục Tôn giá... Bái phục Tôn giá...
Tiêu Lân nhìn lại những vị trưởng bối, ôn nhu nói :
- Giang Tôn giá không còn là Minh chủ, vậy Tiêu Lân xin mạn phép hỏi các vị trưởng bối, với một kẻ vô tâm và tàn nhẫn như kẻ luyện ma công Huyết Ảnh. Theo công đạo võ lâm, phán xét như thế nào ?
Võ Đang Chân Tử mặc dù bị nội thương vẫn lên tiếng :
- Xét theo công đạo... Thì kẻ vô tâm kia phải bị trời tru đất diệt lóc thịt, lột da mới có thể trả oan nghiệp tạo ra.
Tiêu Lân nhìn lại Giang Hàn :
- Giang tôn gía nghe đạo trưởng nói rồi chứ.
Giang Hàn phá lên cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói :
- Phán rất đúng, nhưng không biết lão đạo sĩ thúi đó phán được mà có làm được không ? Còn bổn tọa thì nói là làm. Bổn tọa phán cho lão đạo sĩ kia tội chết.
Lời vừa dứt thì ngay lập tức một bóng ảnh thủ đỏ ối phát ra nhanh hơn chớp mắt vỗ thẳng vào vùng thượng đẳng của Võ Đang Chân

Tử đạo trưởng Trương Quảng.
Ầm...
Tiếng sấm động phát ra từ thể pháp của lão đạo sĩ Võ Đang cũng tan tác như xác pháo, xương thịt của lão bay lả tả. Sự biến đổi đột ngột đó khiến quần hào giật mình nhốn nháo.
Tiêu Lân biến sắc nhìn Giang Hàn :
- Giang Tôn giá...
Giang Hàn khoát tay gằn giọng nói :
- Tiểu tử.. Ngươi nói đủ rồi.
Giang Hàn chắp tay sau lưng. Y dõi mắt nhìn quần hào.
- Các ngươi nghe đây... Tiểu tử Tiêu Lân đúng là đã thay bổn tọa nói ra tất cả rồi đó. Bổn tọa chính là người luyện Huyết Ảnh Ma Công. Một kẻ tàn nhẫn và vô lương tâm. Vậy trong các người ở đây có ai muốn lấy mạng bổn tọa không ?
Im lặng như tờ. Cái chết của Võ Đang Chân Tử Trương Quảng đã khiến quần hào hồn siêu phách lạc.
Sau cái chết của võ Đang Chân Tử chẳng một ai dám thở mạnh chứ đừng nói là tỏ ý muốn chống lại Giang Hàn.
Giang Hàn phá lên cười. Y vừa cười vừa nói :
- Không ai muốn lấy mạng bổn tọa vậy các ngươi có đồng ý qui thuận Minh Thần Giáo. Kẻ nào không muốn qui thuận cứ bước qua bên.
Quần hùng chẳng ai dám nói tiếng nào cũng không một ai dời bước ra khỏi hàng.
Giang Hàn nhìn lại Tiêu Lân :
- Tiêu tiêu tử... Bổn tọa đã chuẩn bị tất cả đón ngươi rồi. Bổn tọa cũng thừa biết ngươi sẽ đến và công bố sự thật. Nhưng ngươi quên một điều, mỗi người chỉ có một cái mạng, tất nhiên phái quý cái mạng đó vô cùng.
Giang Hàn vuốt râu, từ tốn nói :
- Tiêu Lân. Đến lượt ta hỏi ngươi.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Tôn gía cứ hỏi.
- Ngươi qui thuận bổn tọa chứ ?
Tiêu Lân ve cằm.
Giang Hàn mỉm cười nói :
- Ngươi đừng nghĩ đến chuyện khởi động quần hùng...
Giang Hàn vỗ tay một tiếng. Ngay sau tiếng vỗ tay của y, những gã Hắc y nhân như từ trên trời rơi xuống, từ dưới đất chui lên kết thành một vòng vây bao bọc toàn bộ Long Vân Sơn.

Giang Hàn nói :
- Ngươi có thể đào thoát khỏi đây bằng Hành Tẩu Di Hình Bộ của Khấu Đà Tử, nhưng ở đây có được mấy người như ngươi. Cho dù ngươi có đào tẩu khỏi Long Vân Sơn thì cũng không có chỗ cho ngươi đứng trên đất Trung thổ.
Tiêu Lân gỉa lả cười. Chàng ôm quyền nói :
- Tôn giá... Tại hạ đâu có ý đào tẩu nào ?
- Thế ngươi có đồng ý qui thuận bổn tọa không ?
Tiêu Lân suy nghĩ rồi nói :
- Tiêu Lân sẽ cho tôn gía biết quyết định của mình. Nhưng trước khi nói ra quyết định của Tiêu Lân... Tiêu Lân muốn hỏi tôn gía một điều. Chỉ một điều duy nhất thôi.
- Ngươi hỏi đi.
- Tiêu Lân rất mong tôn gía không dấu diếm sự thật với tại hạ. Mà hãy trả lời đúng sự thật.
- Hôm nay bổn tọa nghĩ chẳng có điều gì dấu diếm ngươi. Sự thật bí ẩn nhất của bổn tọa, Tiêu tiểu tử cũng đã trình bày cho quần hùng biết cả rồi. Đâu còn gì bí ẩn nào lớn hơn bí ẩn đó nữa.
- Tiêu Lân hỏi Tôn giá, mong tôn gía trả lời rất thật cho vãn bối biết để còn có quyết định có nên đầu phục tôn gía hãy không.
- Bổn tọa đang nghe ngươi hỏi.
Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Tiêu Lân trang trọng nói :
- Khi Tiêu Lân đến ngôi đại mộ U Hồn Quỷ Cốc diện kiến tôn gía lần đầu, vô tình phát hiện trong U Hồn Cốc có một cỗ áo quan... Trong áo quan đó là thi thể của một mỹ phụ. Mỹ phụ đó tên là Ngọc Lan.
Tiêu Lân từ từ thở ra, rồi nghiêm giọng nói :
- Tôn gía đã lấy thi thể Ngọc Lan phu nhân đem về U Hồn cổ mộ để làm gì ?
Đôi chân mày rậm và sắc của Giang Hàn nhíu lại :
- Tiêu Lân... Sao ngươi lại hỏi bổn nhân điều đó ?
- Tôn gía chưa trả lời tại hạ.
- Được ! Bổn tọa sẽ nói.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Mong tôn gía nói thật cho Tiêu Lân biết.
- Bổn tọa sẽ nói thật và rất thật. Ngọc Lan chính là tình nhân của bổn tọa. Bổn tọa yêu Ngọc Lan, và đã không cưỡng lại được tình yêu đó nên bổn tọa đã buộc Ngọc Lan trao thân cho mình. Bổn tọa không ngờ ngoài bổn tọa ra, Tiêu Viên thúc thúc của ngươi cũng yêu nàng. Khi bổn tọa quay về, vô tình bắt gặp Ngọc Lan đang nói chuyện hàn

huyên với Tiêu Viên, ta phẫn uất bỏ đi.
Hừ nhạt một tiếng, Giang Hàn nói :
- Sau này ta biết Tiêu Viên thúc thúc của ngươi đã giết Ngọc Lan, trong khi Ngọc Lan mang thai. Ta thề sẽ tróc nã họ Tiêu các ngươi đến kẻ cuối cùng. Kẻ đó chính là ngươi.
Tiêu Lân chau mày :
- Tiêu Lân hỏi tôn gía một câu nữa có được không ?
- Cứ hỏi.
- Bờ vai phải của tôn gía có một bớt son to bằng bàn tay ?
Giang Hàn sững sờ nhìn Tiêu Lân :
- Tiêu tiểu tử... Sao ngươi biết ?
- Nói như thế, tôn gía thừa nhận mình có bớt son đỏ bên bờ vai phải.
- Không sai... Sao ngươi biết ?
Tiêu Lân mỉm cười nói :
- Trên đời này có cái gì mà Tiêu Lân không biết. Ngay từ nhỏ, tại hạ đã cho mình là người thông minh nhất trên đời rồi. Sự thông minh của Tiêu Lân có phần của tôn gía đó.
- Bổn tọa thích nghe câu nói này của tiểu tứ đó. Giờ thì ngươi hãy cho bổn tọa biết quyết định của ngươi. Ngươi có qui thuận bổn tọa không ?
- Giang tôn gía nghĩ xem, với một kẻ bại hoại mất cả nhân tính như tôn gía tại hạ có nên qui thuận không nào ?
- Bổn tọa luyện Huyết Ảnh Tà Công...
Giang Hàn bỏ lửng câu nói giữa chừng.
Tiêu Lân cướp lời Giang Hàn :
- Để trả thù họ Tiêu .
- Không sai.
- Tiêu Lân họ Tiêu . Một trong những kẻ thù cuối cùng của Tôn giá. Nếu như Tiêu Lân qui thuận thì tôn gía đâu thể nào thực hiện được hoài bão trả thù của mình.
Chàng cười gỉa lả :
- Do đó Tiêu Lân không qui thuận. Nhưng nếu Tiêu Lân chết thì chỉ xin tôn gía một điều... Hãy xóa bỏ oán hận với Tiêu gia mà xuất gia đầu Phật, cải tà qui chánh... May ra còn có được phước đạo cho kiếp vị lai của mình.
- Tiểu tử ngươi khuyên bổn tọa đó à ?
- Bằng tất cả lòng thành của mình.
- Nói rõ ra ngươi không chấp nhận qui thuận bổn nhân.
- Tất nhiên là không rồi.
- Vậy bổn nhân buộc phải thực thi thiên chức trả thù Tiêu gia, cho dù

có tiếc rẻ một đóa kỳ hoa như ngươi.
- Tiêu Lân rất sẵn sàng tiếp nhận sự trả thù đó. Mời Tôn giá.
- Bổn tọa không khách sáo.
Giang Hàn nói xong vận công. Ngay lập tức một màn huyết ảnh bao bọc toàn thân Giang Hàn. Thân ảnh y như nhuộm một màu đỏ ối, trong khi Tiêu Lân vẫn ngang nhiên đứng đối mặt chẳng hề có biểu lộ gì. Chân diện chàng thật trầm tư mặc tưởng với cái nhìn ủ dột chiếu và mặt Giang Hàn.
Giang Hàn nói :
- Một lần nữa, bổn tọa cho ngươi có cơ hội qui thuận.
Tiêu Lân thét lên :
- Không... Không bao giờ bổn thiếu gia qui thuận một kẻ bất nhân vô tâm và tàn bạo như tôn giá.
Giang Hàn rít lên :
- Tiểu tử... Ngươi phải chết.
- Tiêu Lân sẵn sàng chết để tôn gía qui đầu chính đạo.
Lời nói còn đọng trên hai cánh môi của chàng thì hai bóng huyết thủ vỗ tới đập thẳng vào ngực Tiêu Lân.
Ầm...
Tiêu Lân tợ như một cánh diều đứt dây bị cuốn đi mà không thể nào gượng được. Những tưởng đâu thân ảnh của chàng sẽ rơi huỵch xuống đất hồn lìa khỏi xác, nhưng Khấu Đà Tử như một cánh én, vụt lướt ra thộp lấy Tiêu Lân lao đi vùn vụt.
Bọn Hắc y nhân toan đuổi theo Tiêu Lân và Khấu Đà Tử nhưng Giang Hàn khoát tay cản lại :
- Để cho y đi.
Giảng Hàn nhìn theo bóng Khấu Đà Tử chau mày nghĩ thầm :
- Tại sao Tiêu tiểu tử không hề có phản xạ gì chống trả lại chưởng công của mình ?
Dấu hỏi đó khiến cho lão thờ thẩn.

Giang Hồ Đoạt Kiếp

Hồi 53
Ẩn Tình

Khấu Đà Tử lầu bầu nói :
- Gã nho sinh thúi này càn rỡ... Càn rỡ...
Nhìn lại Pháp Quả đại sư, Bang chủ Cái Bang Khấu Đà Tử nói :
- Đại sư... Thật lão phu không thể nào tin được. Lão phu chứng kiến tận mắt thấy Tiêu Lân thản nhiên tiếp nhận huyết thủ của Giang Hàn mà tuyệt nhiên không có phản ứng nào. Cứ như gã định đi tìm cái chết vậy. Không thể nào hiểu nổi.
- A Di Đà Phật... Hẳn có nguyên cớ gì khác thường mà Tiêu thiếu hiệp vừa phát hiện ra.
- Cho dù có phát hiện gì mới chăng nữa thì gã cũng phải biết giữ mạng của mình chứ... Có đâu tự tìm đến cái chết. Nếu như không có bộ Kim Ty giáp của Bạch Mẫu Đơn để lại trong mật thất cho gã thì thử hỏi gã còn sống được không ? Không chừng đã tan xác như Võ Đang Chân Tử Trương Quảng rồi.
Khấu Đà Tử buông tiếng thở dài :
- Lão phu nhọc nhằn biết bao nhiêu mới tìm ra Tiêu Lân, gã là sự kỳ vọng của bao nhiêu người. Khi lão phu lấy lại được thần thức thì đầu tiên là nghĩ đến Tiêu Lân. Cớ gì gã lại tự chui đầu vào cái chết một cách vô cớ như vậy chứ.
- A Di Đà Phật. Lão thí chủ hãy chờ Tiêu Lân tỉnh lại hỏi sẽ rõ.
- Còn hỏi gì nữa. Tên nho sinh thúi này muốn làm gì thì làm. Nếu như gã có mệnh hệ nào, hay chết không toàn xác thì lấy ai sẽ thay thế vào chỗ của gã đây, lấy ai... Tất cả mọi người đều kỳ vọng vào gã, để rồi gã tự chui vào bóng sắc tử thần của kẻ bại hoại Giang Hàn.
Khấu Đà Tử gãi đầu . Tóc tai lão rối bời giờ càng rối bời hơn.
- Đúng là không hiểu nổi tên nho sinh thúi này... Không hiểu nổi... Không hiểu nổi...
Di Hoa Tiên Tử từ trong thư phòng bước ra.
Khấu Đà Tử nhìn nàng.
Di Hoa Tiên Tử nhìn lão rồi quay lại Pháp Lạc đại sư :
- Đại sư. May có Kim Ty Giáp hộ thể nên Tiêu Lân chỉ bị chấn động kinh mạch... Di Hoa Tiên Tử đã cho y dùng Tuyết liên sâm. Hy vọng sớm hồi phục chân ngươn... Tạm thời Tiêu thiếu hiệu đã hồi tỉnh. Nhưng Tiêu thiếu hiệp lạ lùng lắm, chẳng nói gì.
- A Di Đà Phật.. Có lẻ Tiêu thiếu hiệp vẫn còn bấn loạn bởi một chưởng của ác nhân Giang Hàn.
Khấu Đà Tử nói :
- Không được. Lão phu phải vào hỏi cho ra nhẽ.
Khấu Đà Tử dợm bước thì Di Hoa Tiên Tử cản lại :

- Lão không được vào. Tiêu thiếu hiệp chỉ mới vừa hồi tỉnh.
- Nàng cản ta à. Nhất định ta phải biết tại sao. Tiêu Lân cứ đứng phỗng ra như pho tượng mà không dụng tuyệt công để khắc chế tên ác nhân Giang Hàn.
Khấu Đà Tử vừa dứt lời thì Tiêu Lân từ trong thư phòng bước ra.
Khấu Đà Tử nhìn chàng.
Vẻ mặt Tiêu Lân vẫn còn nét uể oải thất thần và ủ dột.
Khấu Đà Tử bước đến trước mặt chàng, vồn vả hỏi :
- Tiêu Lân... Bộ ngươi muốn chết bởi tặc nhân Giang Hàn à ?
Tiêu Lân nhìn lão. Chàng buông tiếng thở dài rồi gật đầu :
- Lão bá bá... Đúng... Tiêu Lân muốn chết bởi tay Giang Hàn.
Khấu Đà Tử tròn mắt nhìn chàng :
- Tiêu Lân... Ngươi điên rồi hay sao vậy ? Chỉ có điên mới muốn chết bởi tay Giang Hàn. Ngươi không biết tên đại ma đầu đó muốn tàn sát toàn bộ Tiêu gia của ngươi à ? Đáng ra người phải vì công đạo mà xuống tay lấy mạng tên ác ma đó. Đằng này ngươi...
Tiêu Lân nhìn Khấu Đà Tử :
- Bá bá...
Tiêu Lân lắc đầu, ôn nhu nói :
- Bá bá không biểu đâu ... Không hiểu đâu .
Tiêu Lân gục mặt nhìn xuống mũi giày. Lệ trào ra khóe mắt chàng.
Khấu Đà Tử vỗ vai chàng :
- Tiêu Lân có gì vậy ? Nói cho ta biết đi... Ta có thể giúp người mà.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Bá bá không giúp gì được đâu. Tại sao lại có oan nghiệt như thế này ?
- A Di Đà Phật. Tiêu thiếu hiệp có thể nói cho mọi người biết uẩn khúc trong lòng thiếu hiệp chứ ?
Tiêu Lân lắc đầu :
- Đại sư... Vãn bối... Vãn bối không nói được... Vãn bối không thể làm tròn thiên chức mà các vị tiền bối đã giao phó để lại. Cho dù đã tiếp nhận tất cả sự kỳ vọng của mọi người.
Tiêu Lân nấc nghẹn, nói tiếp :
- Vãn bối không thể... Vãn bối không thể...
Chàng nói rồi vụt lao ra cửa như một người điên chạy trốn tất cả mọi người.
Pháp Lạc đại sư chắp tay niệm Phật hiệu :
- A Di Đà Phật...
Khấu Đà Tử toan đuổi theo chàng nhưng Di Hoa Tiên Tử đã kịp nắm tay lão kéo lại.

Vụt chạy khỏi tòa Linh Vân điện. Tiêu Lân cứ như một người điên thi triển khinh công về phía ghềnh đá vực thẳm. Chàng bước lên ghềnh đá đi lần về phía vực thẳm.
Đứng ngay mõm đá, Tiêu Lân giang rộng hai cánh tay thét lên :
- Tại sao... Ông trời... Tại sao ông lại gán cho Tiêu Lân này một oan nghiệt tàn nhẫn như vậy. Tại sao ?
Chàng vừa thét vừa mặc nhiên để cho lệ trào ra khóe mắt của mình.
Tiêu Lân khóc nghẹn. Chàng thở dốc :
- Mẫu thân... Lân nhi phải làm sao đây. Phải làm sao đây... Phải chăng Lân nhi sinh ra để tiếp nhận oan nghiệt vô luân vô đạo này ư.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Không... Tiêu Lân chấp nhận tiếp nhận cái chết chứ không làm kẻ vô luân vô đạo.
Chàng nhìn xuống vực thẳm. Tiêu Lân nhắm mắt lại nghe tiếng gió rít vù vù thổi qua mang tai mình. Chàng nghĩ đến cái chết dưới đáy vực sâu để chạy trốn thực tại trong cõi nhân sinh này.
Tiêu Lân lẩm nhẩm nói :
- Chỉ có cái chết... Chỉ có cái chết mới giải thoát cho Tiêu Lân... Mới có thể trút bỏ nhưng gì đang quằn vai, và tiêu hủy những oan nghiệt của ta.
Chàng mở mắt nhìn xuống vực thẳm rồi dấn đến một bộ.
- Tiêu ca...
Giọng nói của Tu Di cất lên sau lưng chàng.
Tiêu Lân nói :
- Tu Di... Nàng về đi.
Tiếng của Yến Yến lại cất lên.
- Tiêu ca muốn chết ?
Tiêu Lân lại gật đầu :
- Đúng.
- Tại sao Tiêu ca muốn chết ?
- Bởi vì ta phải gánh một oan nghiệp quá nặng. Chỉ có thế thôi.
Tu Di nói :
- Ba người chúng ta cùng chết, sẽ không ai bị cô đơn. Chỉ như vậy thôi.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Chỉ một mình Tiêu Lân ra đi thôi.
Yến Yến lắc đầu :
- Huynh ra đi để chạy trốn mình. Kẻ chạy trốn bản thân mình là một kẻ nhút nhát. Yến Yến hối tiếc đã yêu huynh nên phải cùng chết với huynh.

Tiêu Lân bặm môi nhăn mặt.
Tu Di nói :
- Tu Di cũng yêu huynh và quyết định cùng chết với huynh.
Tiêu Lân thở hắt ra một tiếng :
- Tiêu Lân đi tìm cái chết vì có nguyên nhân của nó. Còn các người chết theo Tiêu Lân chỉ là một hành động của hạng nhi nữ thường tình. Hãy nghĩ lại đi và đừng bao giờ đi theo Tiêu Lân.
Yến Yến và Tu Di cùng lắc đầu.
Yến Yến nói :
- Nếu Tiêu ca chết. Yến Yến và Tu Di sẽ cùng chết theo huynh... Ba chúng ta sẽ rời bỏ cuộc sống này.
Tiêu Lân lắc đầu :
- Đừng dại dột như vậy.
- Thế thì huynh phải sống.
Tu Di vừa nói vừa bước đến bên chàng. Tu Di nhìn Tiêu Lân :
- Tiêu ca cho muội đi với Tiêu ca nhé.
Tiêu Lân gằn giọng nói :
- Tu Di... Nàng biết vì sao Tiêu ca đi tìm cái chết không ?
Tu Di và Yến Yến cùng lắc đầu.
Tiêu Lân nghiêm giọng nói :
- Tiêu ca muốn Giang Hàn tìm đến cái chết để tạ tội với trời đất. Bởi vì Giang Hàn là...
Chàng bỏ lửng câu nói nhìn xuống đất.
Tu Di và Yến Yến lộ vẻ khẩn trương.
Tu Di từ tốn nói.
- Vì sao Tiêu ca lại phải thay Giang Hàn minh chủ.
Tiêu Lân nhỏ nhẹ nói :
- Giang Hàn minh chủ là phụ thân của ta !
Sự thú nhận này của Tiêu Lân khiến Tu Di lẫn Yến Yến sờ sững.
Tiêu Lân nhỏ giọng nói :
- Trước khi mẫu thân chết, có nói lại phụ thân có một vết tích là bớt son trên bờ vai trái. Nếu như huynh muốn tìm người thì đó là chứng cớ duy nhất để minh chứng phụ thân mình.
Yến Yến nói :
- Tiêu ca. Trên đời này biết bao nhiêu người có vết tích đó.
- Tiêu ca biết như vậy nhưng chắc chắn Giang tôn gía là phụ thân của huynh. Bởi vì người đã đưa xác mẫu thân về U Hồn cổ mộ để hoài tình.
Tu Di nghiêm giọng nói :
- Tiêu ca... Nếu Giang tôn gía là phụ thân của Tiêu ca mà Tiêu ca

không giúp Giang tôn gía tìm lại chánh đạo. Mà lại tự mình đi tìm cái chết để trốn tránh. Tiêu ca là kẻ bất hiếu rồi.
Yến Yến nói :
- Cái chết của Tiêu ca chẳng được gì và chỉ tiếp tục khiến cho phụ thân mình dấn sâu hơn vào con đường bá đạo.
Yến Yến lắc đầu :
- Tiêu ca đi tìm sự giải thoát cho mình còn mặc nhiên để phụ thân ngụp lặn trong dòng bá đạo. Như vậy đâu phải là cách giải quyết tốt.
Tiêu Lân nhìn lại Yến Yến và Tu Di :
- Hai nàng nói xem, Tiêu Lân phải làm gì ?
Chàng chìa tay đến trước :
- Chẳng lẽ Tiêu Lân lại giết phụ thân của mình sao ?
Tiêu Lân lắc đầu :
- Không... Tiêu Lân không làm như vậy được... Không làm như vậy được.
Tu Di nói :
- Nếu Tu Di là Tiêu ca, Tu Di sẽ không tìm đến cái chết mà sẽ xử theo cách khác.
Tiêu Lân dồn dã hỏi :
- Cách gì ?
Tu Di từ tốn nói :
- Muội sẽ nói với Tiêu ca. Nhưng trước hết Tiêu ca không đi tìm cái chết vô nghĩa này đã. Nếu Tiêu ca đi tìm cái chết, Tu Di chẳng còn gì để nói.
Tiêu Lân nài nỉ :
- Tu Di hãy chỉ cho Tiêu Lân.
Yến Yến nắm tay chàng. Tu Di nắm tay còn lại.
Tu Di nói :
- Tiêu ca. Chúng ta quay về. Bá mẫu sẽ chỉ cho Tiêu ca cách phán quyết tình huống này.
- Mẫu thân của huynh ?
Tu Di gật đầu :
- Đúng... Muội tin Ngọc Lan bá mẫu sẽ chỉ đường cho Tiêu ca.

Hồi 54
Hoài Nhân Di Nghiệp

Giang Hàn chắp tay sau lưng thả bước chậm chạp tiến đến trước ngôi cổ mộ U Hồn.
Tiêu Lân đứng trước ngôi cỗ mộ đó lắng nghe những bước chân tiến đến sau lưng mình. Khi bước chân của Giang Hàn dừng lại, Tiêu Lân mới lên tiếng :
- Giang tôn gía đến một mình ?
- Một mình. Võ công của Tiêu tiểu tử đâu đáng để cho bổn nhân phải e dè mà cho người hộ gía bổn nhân.
Tiêu Lân từ từ quay lại đối mặt với Giang Hàn.
- Từ lúc khai môn Minh Thần Giáo sau Long Chuẩn đại hội đã có thêm bao nhiêu người chết bởi tay tôn giá ?
- Những kẻ chết đều là những kẻ đáng chết. Bọn chúng phản bội bổn nhân hoặc có ý phản bội đều chết.
- Có quá nhiều người chết rồi.
Giang Hàn cướp lời Tiêu Lân :
- Duy có một người chưa chết.
- Tiêu Lân.
- Không sai. Kẻ cuối cùng của Tiêu gia.
- Tiêu Lân hẹn tôn gía đến đây, đến ngôi cổ mộ U Hồn hôm nào mà vãn bối đã tiếp kiến tôn gía để định đoạt số phận mình và số phận của Tôn giá.
- Tiểu tử định đoạt như thế nào ?
- Chết hay là sống ?
- Bổn tọa thích nghe câu nói này của tiểu tử.
Tiêu Lân nghiêm giọng nói :
- Chúng ta sẽ tự định đoạt sự sống và cái chết trong một cuộc đấu. Một cuộc đấu quang minh chính đại. Một cuộc giao đấu bằng tất cả bản lĩnh võ công của vãn bối và tôn giá.
- Bổn tọa rất thích điều này.
Tiêu Lân ve cằm, gỉa lả cười rồi nói :
- Lấy được mạng của Tiêu Lân tôn gía thích thú không ?
- Rất thích thú. Lấy mạng kẻ cuối cùng của Tiêu gia trước mộ phần của Ngọc Lan, bổn nhân rất mãn nguyện.
- Nhưng nếu tôn gía thua vãn bối, tôn gía phải chấp nhận một điều kiện của vãn bối.
- Truyền thụ Huyết Ảnh Công cho ngươi ?
Tiêu Lân lắc đầu :
- Vãn bối không thích võ công.
Thế thì điều kiện gì ?

- Tôn gía tự phế bỏ võ công và xuất gia đầu Phật.
- Tại sao ngươi chỉ muốn bổn tọa xuất gia đầu Phật mà không đòi hỏi cái mạng của bổn tọa. Tiêu Lân ! Đánh bại được bổn tọa, ngươi có thể thay thế bổn tọa làm Minh Thần Giáo chủ.
Tiêu Lân ôm quyền nói :
- Đa tạ thịnh ý của tôn gía nhưng rất tiếc, Tiêu Lân lại không màng đến chức vị Giáo Chủ Minh Thần. Mà chỉ muốn tôn gía thực hiện đúng lời cam kết của mình.
Giang Hàn lắc đầu :
- Lạ thật... Bổn tọa không hiểu ngươi.
- Chẳng có gì khó hiểu đâu. Khi tôn gía hiểu thì tôn gía còn thú vị không ?
- Tại sao tiểu tử không muốn lấy mạng ta ?
- Vãn bối không có cá tính đa sát như tôn giá.
- Rất khí khái và trượng phu. Nhưng ta thì rất muốn lấy mạng ngươi.
- Nếu tại hạ giao cái mạng cho tôn gía cũng chẳng hối tiếc.
- Như thế nữa à. Bổn tọa có cảm tưởng ngươi đang là kẻ bề trên của bổn tọa.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Như thế mới đúng với câu : Hậu sinh khả úy chứ. Vãn bối không hơn tôn gía hóa ra là hậu sinh khả ố rồi. Khả ố thì Tiêu Lân không thích đâu. Chỉ muốn mình khả úy thôi.
Giang Hàn hừ nhạt một tiếng :
- Tiểu tử cao ngạo quá rồi đấy. Ta sẽ cho ngươi biến thành hậu sinh khả úy. Nhưng ngươi hãy trả lời cho ta biết. Vì sao tại Long Chuẩn đại hội ngươi tiếp nhận một chưởng của bổn tọa mà không hề phản kháng ?
Tiêu Lân mỉm cười :
- Có thế mà tôn gía cũng hỏi. Chẳng qua Tiêu Lân muốn tham chứng xem Huyết Ảnh tà công của tôn gía đã đến cảnh giới nào rồi. Để rồi đến hôm nay Tiêu Lân mới trừng trị Tôn giá.
- Tiểu tử hay lắm, cao ngạo lắm. Bổn nhân cũng sẽ tham chứng võ công của tiểu tử đạt đến cảnh giới nào mà cao ngạo như vậy.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Tôn gía tiếp nhận lời thỉnh cầu của Tiêu Lân chứ ?
- Chỉ cần người thắng được bổn tọa.
- Vãn bối sẽ thắng tôn giá.
Giang Hàn cười khẩy, hừ nhạt rồi nói :
- Xuất thủ đi.
Tiêu Lân ôm quyền :

- Cung kính không bằng tuân lệnh.
Giang Hàn định nhãn nhìn Tiêu Lân, vận chuyển công phu Huyết Ảnh ma công.
Tiêu Lân nói :
- Tại hạ nhận một chưởng của tôn gía và ngược lại tôn gía nhận một chưởng của tại hạ. Cứ như thế cho đến khi có một người ngã gục..
Vãn bối không thích giao đấu với tôn gía như bọn võ lâm tầm thường, thượng cẳng chân hạ cẳng tay. Chẳng ra làm sao cả. Tôn gía đồng ý chứ ?
- Tiêu tử đi tìm cái chết.
- Đó là số phận của vãn bối.
- Tiểu tử... Ta đồng ý.
Tiêu Lân chờ cho Giang Hàn nói dứt câu liền cách không phóng chỉ kẽ một đường ngang ngăn cách hai người.
Chàng nhìn Giang Hàn :
- Vãn bối thỉnh tôn gía ra tay trước.
- Bổn tọa không khách sáo.
Giang Hàn nói rồi vận Huyết Ảnh Ma Công đến mười thành công lực.
Lão nghĩ thầm :
- Lần trước tại đại hội Long Chuẩn chỉ dụng có bảy thành công lực nên ngươi không tan xác, lần này ngươi. Tự tìm đến cái chết. Hãy tiếp nhận cái chết không toàn mạng mà bổn nhân ban cho ngươi.
Lão vừa nghĩ vừa quan sát Tiêu Lân.
Chàng chắp tay sau lưng với vẻ mặt rất dửng dưng.
Giang Hàn thét lên một tiếng thật lớn vỗ huyết ảnh thủ công trực diện vào thể pháp của Tiêu Lân. Công ra chưởng kình sát nhân đó, Giang Hàn đoan chắc Tiêu Lân sẽ tan xác ngay sau tiếng sấm chưởng nổ trên người chàng.
Chẳng có tiếng sấm chưởng nào phát ra cả, mà đôi bóng ảnh thủ như thể xuyên qua thể pháp Tiêu Lân rồi mất hút vào cõi vô thanh vô sắc.
Giang Hàn quá đỗi ngạc nhiên ngây mặt ra nhìn Tiêu Lân. Lão buột miệng thốt :
- Ý...
Tiêu Lân nói :
- Tôn gía lạ lắm ư ?
- Tiểu tử... Đó là võ công gì ?
- Vô Tướng Thân Pháp... Đây là công phu mà Nhị Thánh Thần Tăng cùng Vô Vi Tiên Tử đồng phối hợp chế tác ra để khắc chế Huyết Ảnh Ma Công của đại ma đầu Huyết Ảnh Ma Tôn thời trước.

Tiêu Lân buông tiếng thở dài, từ tốn nói tiếp :
- Đến lượt Tiêu Lân...
Giang Hàn lưỡng lự, rồi miễn cưỡng :
- Đến lượt ngươi.
Tiêu Lân nhìn thẳng vào mắt Giang Hàn :
- Tôn gía hãy nhìn lại sau lưng mình xem ai đến kìa.
- Ai đến ?
- Ngọc Lan phu nhân.
- Tiêu Lân... Ngươi gạt ta để làm gì. Ngọc Lan đã chết lâu rồi còn làm gì có mật trên đời này để đến đây.
- Tôn gía hãy nhìn lại đi thì biết.
Giọng nói của Tiêu Lân rất thản nhiên tạo ra một sức thuyết phục khiến Giang Hàn không thể cưỡng lại được. Mặc dù vậy lão vẫn vận hóa Huyết Ảnh Thần Công hộ thể. Giang Hàn từ từ quay lại.
Đúng như lời Tiêu Lân nói, đập vào mắt y là Ngọc Lan. Ngọc Lan trong bộ trang phục bạch y tha thướt, với nụ cười đôn hậu như hôm nào, đứng cách y chỉ ngoài mươi trượng.
Giang Hàn sửng sờ buột miệng thốt :
- Ngọc Lan.
Lời còn động trên miệng gã thì sự xúc động trỗi lên, khiến cho màn huyết quang xuất hiện một lỗ hổng nhàn nhạt ngay đại huyệt Thần Khiếu.
Vừa chớp thấy đại huyệt Thần Khiếu của Giang Hàn có sự thay đổi, Tiêu Lân liền cách không phát động Huyết Chỉ. Đạo chỉ đỏ xuyên ngay qua màn huyết quang hộ thể của Giang Hàn.
Chát...
Y chúi đến trước rồi té sấp mặt. Toàn thân lão co rúm lại. Lão chỏi tay gượng đứng lên, màn huyết ảnh từ từ nhạt dần.
Nhìn lại Tiêu Lân, Giang Hàn nói :
- Tiểu tử... Ngươi...
- Tôn gía đã thua... Nếu tôn gía vận công phát động Huyết Ảnh Ma Công thì toàn bộ kinh mạch của người sẽ bị đứt đoạn.
Tiêu Lân ôm quyền :
- Tiêu Lân mong tôn gía giữ lời đã nói với Tiêu Lân, phế bỏ võ công và xuất gia đầu Phật.
Sắc diện Giang Hàn tái nhờn tái nhợt. Lao miễn cưỡng nói :
- Tại sao ngươi không nhân cơ hội này lấy mạng ta.
- Tôn gía tự tâm hiểu tất sẽ biết vì sao.
Tiêu Lân nói rồi thả bước đi.
Giang Hàn gọi giật lại :

- Tiêu Lân !
Chàng không dừng bước mà tiến thẳng đến bên Ngọc Lan. Ngọc Lan lột bỏ chiếc mặt nạ dị dung lộ ra chân diện của Tu Di.
Tu Di nhìn Tiêu Lân :
- Tiêu ca...
Tiêu Lân nói :
- Tu Di muội... Chúng ta đi được rồi.
Tu Di gật đầu.
Chàng và Tu Di dợm bước thì Giang Hàn thét lớn :
- Tiêu Lân... Ngươi có điều gì dấu bổn nhân... Nói ra mau. Nếu không bổn nhân sẽ dụng đến cảnh giới cuối cùng của Huyết Ảnh Ma Công. Ta và ngươi cùng chết.
Tiêu Lân dừng bước.
Giọng nói của Giang Hàn khiến cho chàng không khỏi bồn chồn lo lắng. Chàng biết một khi Giang Hàn dụng đến cảnh giới cuối cùng của Huyết Ảnh Ma Công thì y sẽ trở thành Huyết Ma, và lúc đó chàng chỉ có một con đường duy nhất cùng y bước xuống tuyền đài.
Giang Hàn vừa nói vừa gác chéo hai tay vào nhau. Lão nói tiếp :
- Ngươi đã thắng bổn nhân nhưng chưa phải là thắng tuyệt đối.
Tiêu Lân cùng Tu Di quay lại nhìn lão. Tiêu Lân không khỏi bồi hồi khi thấy toàn thân Giang Hàn đang đỏ rần lên trông thật ghê rợn.
Tiêu Lân miễn cưỡng nói :
- Giang tôn gía muốn biết ?
- Bổn nhân muốn biết.
Tiêu Lân buông tiếng thở dài từ tốn nói :
- Ngọc Lan là mẫu thân của Tiêu Lân và tôn gía là phụ thân của Tiêu Lân !
Chàng nói rồi cắn răng vào môi dưới.
Giang Hàn nhìn Tiêu Lân gần như không chớp mắt. Mãi một lúc lâu mới nói :
- Tiêu Lân... Có đúng như vậy không ?
Tu Di nói :
- Nếu tôn gía không phải là phụ thân của huynh ấy thì huynh ấy đã không chấp nhận hứng chịu một chưởng của tôn gía tại Long Chuẩn đại hội.
Giang Hàn đỏ rần mặt. Lão phá lên cười sằng sặc. Lão vừa cười vừa nói :
- Hậu sinh khá uỷ... Ta sai rồi.
Lão nói dứt câu, rống lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng rống đó một tràng sấm trỗi lên ngay trên thân ảnh của Giang Hàn. Thể pháp

của Giang Hàn bị xé toang ra như xác pháo không còn gì nữa.
Tiêu Lân há hốc miệng, mãi sau mới gào lên :
- Phụ thân !
Một nỗi đau lan tỏa dày xéo tâm can chàng. Chàng gục xuống với tất cả nỗi chán nản dày xéo tâm thức của mình.
Tu Di ngồi xuống cạnh Tiêu Lân :
- Tiêu ca...
Tu Di ôm lấy Tiêu Lân như thể muốn khỏa lấp những nỗi đau khôn cùng đang hành hạ. Nàng nhỏ nhẹ nói :
- Tiêu huynh.. Huynh phải chấp nhận thực tại... Phải chấp nhận để đứng lên. Ai cũng có sự bất hạnh cả, nhưng huynh là kẻ bất hạnh nhất trên đời. Nhưng bên cạnh Tiêu ca còn có Tu Di...
Nàng gục đầu vào vai Tiêu Lân lắng nghe tiếng nấc nghẹn ngào của chàng.
0o0
Đoạn Kết
Tiêu Lân quỳ dưới đài Kim Thân Phật Tổ, những vị cao tăng Thiếu Lâm Tự ngồi hai bên Đại Hồng Bảo Điện. Tất cả đều cất tiếng kệ Khổng Tước kinh.
Pháp Lạc đại sư bước đến trước mặt Tiêu Lân :
- A Di Đà Phật... Tiêu thiếu hiệp đã quyết định xuất gia đầu Phật ?
Tiêu Lân ngẫng mặt nhìn lên :
- Đại sư ! Vãn bối đã quyết định qui y cửa Phật.
- Tiêu thiếu hiệp đã suy nghĩ kỹ rồi ?
Tiêu Lân gật đầu :
- Vãn bối đã suy nghĩ kỹ rồi. Chỉ có qui y cửa Phật, vãn bối mới có thể chuộc lại tội lỗi cho cha mình.
- A Di Đà Phật... Thiện Tai... Thiện tai.
Pháp Lạc đại sư cầm lấy mái tóc của Tiêu Lân. Vị cao tăng Thiếu Lâm từ từ đặt lưỡi dao xuống. Khi lưỡi dao vừa phạm vào tóc Tiêu Lân thì Tu Di và Yến Yến chạy vào. Hai người quì xuống bên cạnh Tiêu Lân.
Pháp Lạc đại sư dừng tay lại nhìn hai người.
Tu Di nói :
- Đại sư xin đại sư xuống tóc cho tiểu nữ.
Yến Yến cũng nói :
- Đại sư tiểu nữ cũng muốn được xuống tóc.
Tiêu Lân cau mày.
Pháp Lạc đại sư mỉm cười niệm phật hiệu :
- A Di Đà Phật. Tiêu thí chủ nghĩ sao ?

Tiêu Lân cúi mặt nhìn xuống.
Pháp Lạc đại sư mỉm cười niệm phật hiệu :
- A Di Đà Phật... Bần tăng thấy Tiêu thiếu hiệp còn vương vấn hồng trần. Tình duyên quá nặng chưa thể xuất gia được.
Tiêu Lân ngẫng lên :
- Đại sư...
- A Di Đà Phật... Nếu Tiêu thí chủ xuất gia để ngày đêm tụng kinh siêu thoát cho Giang thí chủ ... Chuyện đó bần tăng và các vị cao tăng Thiếu Lâm có thể làm thay thế cho người. Tất cả chúng sinh trong cõi nhân sinh này đều đáng được hưởng lòng từ bi hỉ xả của Phật Tổ Như Lai. Tiêu thiếu hiệp hãy quay lại cõi tục, tiếp tục những thiên chức của mình. Việc làm của thiếu hiệp trong thời gian qua đáng được cho thiên hạ phải tự soi lấy mình.
Tu Di và Yến Yến nhìn Pháp Lạc đại sư. Hai nàng đồng thanh nói :
- Đa tạ đại sư đã mở đường cho Tiêu ca.
Tu Di lẫn Yến Yến cùng nắm tay Tiêu Lân. Tu Di nói :
- Tiêu ca, chúng ta đi.
Không để cho chàng có đồng ý hay không, Tu Di và Yến Yến níu tay Tiêu Lân rời ngay khỏi Đại Hồng Bảo Điện.
Pháp Lạc đại sư bước theo ba người đến tận cửa mới dừng bước.
Ra đến ngôi tam quan, Tiêu Lân nhìn Tu Di và Yến Yến nói :
- Hai người làm sao vậy ? Ta chết cũng bị hai người, giờ xuất gia cũng bị hai người nữa. Bộ hai người định...
Tu Di nói :
- Tu Di và Yến Yến sẽ theo Tiêu ca đến cùng.
- Theo Tiêu Lân... Thế thì hãy theo coi...
Tiêu Lân nói rồi thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ băng mình đi. Chàng những tưởng với thuật Hành Tẩu Di Hình Bộ, Tu Di và Yến Yến sẽ không bao giờ bắt kịp mình...
Nhưng không như Tiêu Lân nghĩ, hai người cũng dụng ngay thuật Hành Tẩu Di Hình Bộ. Mỗi người một bên nắm tay Tiêu Lân bám sát theo chàng.
Tiêu Lân dừng cước pháp nhìn lại Tu Di và Yến Yến :
- Tu Di, Yến Yến bộ hai người định theo Tiêu Lân hết cả cuộc đời sao ?
Tu Di và Yến Yến cùng gật đầu, đồng thanh nói :
- Hết cả cuộc đời.
Tiêu Lân xoa trán :
- Ta chết, hai người chết theo, ta làm hòa thượng hai người tự nguyện làm ni cô. Vậy nếu Tiêu Lân làm tướng công của hai nàng,

thì hai nàng có chịu không ?
Tu Di và Yến Yến đỏ mặt im lặng. Cả hai cùng biểu lộ vẻ thẹn thùng ngượng ngùng...
Tiêu Lân phá lên cười :
- Hai người không chịu hả ?
Tu Di và Yến Yến cùng lắc đầu. Cả hai cùng bá lấy vai Tiêu Lân :
- Tu Di đồng ý, miễn huynh đối xử tốt với Tu Di.
- Yến Yến cũng đồng ý.
Tiêu Lân nhướng mày nói :
- Ta đâu có số đào hoa mà hưởng được diễm phúc như thế này. Có lẽ đây là ý trời đúng như đại sư nói. Bổn thiếu gia chưa có cơ duyên với Phật gia, nên đành phải chấp nhận số phận diễm phúc này.
Tiêu Lân nói rồi bật cười, vòng tay qua tiếu yêu của Tu Di và Yến Yến nhất bổng hai người lên thi triển Hành Tẩu Di Hình Bộ băng nhanh về phía trước.
Vừa cắp Tu Di và Yến Yến thi triển khinh thuật, Tiêu Lân vừa nói :
- Bổn thiếu gia làm bộ xuất gia để có được hai nàng đó. Tiêu Lân đâu thể nào xuất gia đầu Phật được khi còn mang nặng hai trang giai nhân tuyệt sắc hai bên mình...

Hết

Nguồn: 4VN.net
Người đăng: ms
Thời gian: 06/02/2006 4:21:08 SA